

CONNIE WILLIS DOOMSDAY BOOK

CONNIE WILLIS

DOOMSDAY BOOK
CARTEA JUDECĂȚII DE APOI
Doomsday Book 1992

Traducere din limba engleză
de GABRIEL STOIAN

CONNIE WILLIS a primit șase Premii Nebula, patru Premii Hugo și Premiul John W. Campbell pentru primul ei roman *Visurile lui Lincoln* (*Lincoln's Dreams*). Culegerea de povestiri *Paza focului* (*Fire Watch*) a fost inclusă de *New York Times* pe lista cărților demne de a fi lecturate. Connie Willis locuiește în Greeley, Colorado, împreună cu familia.

Laurei și Cordeliei

MULȚUMIRI

Mulțumesc în mod deosebit bibliotecarului-șef Jamie La Rue și celorlalți funcționari ai Bibliotecii Publice Greeley pentru neprețuitul și perseverentul lor sprijin.

Doresc să-mi exprim recunoștința față de Sheila, Kelly, Frazier și Cee, și îndeosebi față de Martha – prieteni pe care-i iubesc.

Iar pentru ca întâmplările care merită a fi întipărite în minte să nu piară cu vremea și să dispară din memoria celor ce vor să vină după noi, și văzând atâtea nenorociri și întreaga lume căzută sub stăpânirea Celui Rău, aflându-mă eu însumi printre morți și așteptându-mi sfârșitul, am încredințat pergamentului toate întâmplările la care am fost martor.

Iar pentru ca slovele acestea să nu dispară odată cu cel care le-a scris, iar rodul să nu se risipească odată cu truditorul, las pergament pentru continuarea astei opere, dacă are să mai supraviețuiască cineva, și dacă vreun om din neamul lui Adam va scăpa de molimă și va să urmeze calea pe care eu doar am început-o...

FRATELE JOHN CLYN

1349

CUPRINS

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

CARTEA A DOUA

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

CARTEA A TREIA

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35
Capitolul 36

CARTEA ÎNTÂI

„Clopotarul are nevoie nu numai de putere, ci și de priceperea de a ține ritmul... Pe acestea două trebuie să le alăture în minte și să le păstreze pe vecie acolo – clopote și ritm, clopote și ritm.”

RONALD BLYTHE
Akenfield

Capitolul 1

Domnul Dunworthy deschise ușa laboratorului și lentilele i se aburiră imediat.

— Am întârziat prea mult? întrebă el, scoțându-și ochelarii și privind-o pe Mary printre genele strânse.

— Închide ușa! îl îndemnă ea drept răspuns. Nu aud ce spui de hărmălaia înfiorătoarelor colinde de afară.

Dunworthy închise ușa, dar asta nu reuși să alunge cu totul tonurile de la „Veniți, voi credincioși” care răzbătea dinspre curtea interioară.

— Am întârziat prea mult? repetă el.

Mary clătină din cap.

— N-ai pierdut decât cuvântul lui Gilchrist. Se lipi cu spinarea de spătar pentru a-i face loc lui Dunworthy să se strecoare pe lângă ea, către spațiul strâmt al zonei de studiu. Își dezbrăcase paltonul și căciula din lână și le așezase pe singurul scaun rămas liber, alături de o sacoșă de piață doldora cu pachete. Părul încărunțit îi era ciufulit, ca și cum ar fi încercat să și-l mai umfle după ce-și scosese căciula. O prelegere foarte lungă despre prima călătorie în timp, către epoca medievală, explică ea, și despre colegiul Brasenose care-și va monta binemeritul giuvaer pe coroana catedrei de istorie. Mai plouă?

— Da, spuse el, ștergându-și ochelarii cu fularul. Așeză brațele din sârmă pe după urechi și se apropie de partiția din sticlă subțire ca să vadă mai bine rețeaua. În centrul laboratorului se găsea o căruță sfărâmată, înconjurată de cufere și lăzi din lemn, toate răsturnate în diverse poziții. Deasupra lor atârnavă scuturile protectoare ale rețelei, drapate ca o parașută din mătase transparentă.

Latimer, îndrumătorul lui Kivrin, părând mai în vârstă și mai infirm decât în realitate, stătea în apropierea unui cufăr. Aflat în picioare lângă pupitru și îmbrăcat cu blugi și o jachetă ca de terorist, Montoya privea cu nerăbdare la ceasul digital de la încheietura mâinii. Badri era așezat în

fața pupitrului, tastând instrucțiuni și încruntându-se când și când spre ecranul monitorului.

— Unde-i Kivrin? Întrebă Dunworthy.

— N-am văzut-o, spuse Mary. Vino, te rog, și așează-te. Operațiunea de plasare nu va începe decât la amiază și mă îndoiesc că o vor face mai devreme. Mai ales dacă Gilchrist vrea să țină încă o predică.

Își plie paltonul pe spătarul propriului scaun și-și așează sacoșa cu pachete pe podea, la picioare.

— Sper că n-o să dureze toată ziua. Trebuie să-mi întâlnesc strănepotul, Colin, la stația de metrou la ora trei. Vine cu trenul subteran.

Cotrobăi prin sacoșă.

— Nepoata mea, Deirdre pleacă în Kent să-și petreacă sărbătorile și m-a rugat să mă ocup de el câteva zile. Trag nădejde că n-o să plouă tot timpul cât va sta la mine, adăugă ea, încă negăsind ce căuta. Are doisprezece ani, e băiat bun, foarte isteț, dar posedă un vocabular care mă înfioară. Toate nu-s decât necrotice ori apocaliptice. Iar Deirdre îi îngăduie să mănânce oricât de multe dulciuri dorește.

Continuă să scotocească printre lucrurile din sacoșă.

— Uitați ce i-am cumpărat de Crăciun! Scoase o cutie îngustă cu dungi roșii și verzi. Speram să-mi fac și restul cumpărăturilor înainte de a sosi, dar ploua cu găleata și nu suport decât în doze mici muzica aceea îngrozitoare cu dangăte electronice de pe High Street.

Deschise cutia și desfăcu țesătura dinăuntru.

— Habar n-am ce mai poartă băieții de vârsta lui, dar fularele nu se demodează, nu crezi, James? James!?

Acesta se răsuci, dezlipindu-și privirea pe care o avusese ațintită la ecrane fără însă a căuta ceva anume.

— Am zis că fularele sunt oricând cadouri potrivite pentru băieți, tu ce părere ai?

El măsură fularul pe care ea îl ținea în mână ca pentru inspecție. Era din lână ecosez, de culoare gri închis. N-ar fi purtat așa ceva nici mort când era copil, iar asta se întâmpla acum cincizeci de ani.

— Da, răspunse el și se întoarse către geamul subțire.

— Ce-i cu tine, James? S-a întâmplat ceva rău?

Latimer ridică o casetă mică, întărită cu tablă alămită, apoi privi nesigur în jur, ca și cum ar fi uitat ce voia să facă cu ea. Montoya aruncă o privire încordată la ceas.

— Unde-i Gilchrist? vru să știe Dunworthy.

— A ieșit pe acolo, spuse Mary, arătând cu degetul către ușa de cealaltă parte a rețelei. Ne-a plictisit cu locul medievalistului în cadrul catedrei de istorie, a vorbit puțin cu Kivrin, technicianul a făcut câteva teste, iar după aceea Gilchrist și Kivrin au ieșit pe ușă. Presupun că e încă înăuntru cu ea, ajutând-o la pregătiri.

— La pregătiri, mormăi Dunworthy cu un aer absent.

— James, vino, te rog, stai jos și spune-mi ce nu merge, îl invită ea, vârand fularul înapoi în cutie și îndesând-o în sacoșă, și unde ai fost. Mă așteptam să te găsesc aici. La urma urmelor, Kivrin e studenta ta preferată.

— Încercam să-l găsesc pe decanul Facultății de Istorie, spuse Dunworthy, privind fix la ecrane.

— Pe Basingame? Cred că e plecat undeva să-și petreacă vacanța de Crăciun.

— Așa e, iar Gilchrist a făcut manevre pentru a fi numit decan în exercițiu pe perioada absenței lui, astfel încât să poată inaugura călătoriile în Evul Mediu. A anulat hotărârea prin care ierarhizarea de pericol era zece și a fixat în mod arbitrar ierarhizări fiecărui secol. Știi unde a încadrat secolul paisprezece? În grupa a șasea! Dacă Basingame ar fi fost aici, n-ar fi îngăduit cu nici un chip așa ceva. Dar individul e de negăsit. Privi plin de speranță către Mary. Nu cumva știi unde e?

— Nu, răspunse ea. Undeva prin Scoția, bănuiesc.

— Undeva în Scoția, repetă el în ciudat. Iar până una-alta, Gilchrist o trimite pe Kivrin într-un secol care intră în grupa a zecea de pericol, o perioadă când a bântuit scrofuloza și ciuma, iar Ioana d'Arc a fost arsă pe rug.

Se uită spre Badri, care vorbea în microfonul pupitrului.

— Ai spus că Badri a făcut niște teste. Ce anume? Verificarea coordonatelor? O proiecție de câmp?

— Nu știu. Făcu un gest imprecis către ecranele pe care defilau coloane de cifre și tot felul de matrici.

— Sunt doctor, nu tehnician de rețea. *Mi s-a părut* că l-am recunoscut pe tehnician. Nu-i de la Baliol, adevărat?

Dunworthy dădu aprobator din cap.

— E cel mai bun tehnician pe care-l au cei de la Baliol, spuse el, urmărindu-l pe Badri, care apăsa tastele una câte una, fără a-și dezlipi ochii de la ecranul pe care datele se schimbau mereu. Toți specialiștii de la New College erau plecați în vacanță. Gilchrist avea de gând să folosească un începător care n-a dirijat niciodată vreo plasare de persoană. Cineva cu vechimea de un an pentru o lansare! L-am convins să apeleze la Badri. Dacă nu pot zădărnici operațiunea asta, măcar să am grijă ca ea să fie dirijată de un tehnician competent.

Badri se încruntă către cifrele apărute pe ecran, scoase un aparat de măsură din buzunar și porni spre căruță.

— Badri! îl strigă Dunworthy.

Badri nu dădu de înțeles că ar fi auzit. Dădea roată lăzilor și cuferelor, privind la cadranul aparatului.

— Nu te poate auzi, îi explică Mary.

— Badri! strigă el din nou. Vreau să-ți vorbesc.

Mary se ridicase.

— James, nu te aude, repetă ea. Despărțitura e și izolator fonic.

Badri îi spuse ceva lui Latimer, care încă ținea în mână caseta legată cu tablă alămită. Pe fața lui Latimer apăru o expresie de uimire. Badri îi luă caseta și o așeză pe punctul marcat cu cretă.

Dunworthy căută din ochi un microfon. Nu văzu nici unul.

— Cum de-ați auzit cuvântarea lui Gilchrist? o întrebă pe Mary.

— A apăsat pe un buton aflat înăuntru, îl lămuri ea, arătând spre o consolă fixată pe perete, în apropierea rețelei.

Badri se așezase din nou la pupitru și vorbea în microfon. Scuturile rețelei începură să coboare la locul lor. Badri mai

roști câteva vorbe, iar ele se ridicară, revenind pe aceeași poziție.

— I-am spus lui Badri să verifice totul: rețeaua, calculele începătorului, spuse el, și să anuleze lansarea imediat ce constată vreo eroare, indiferent de ceea ce a impus Gilchrist.

— Dar Gilchrist sigur n-ar dori să pună în pericol viața lui Kivrin, protestă Mary. Mi-a spus că a luat toate măsurile de prevedere...

— Toate măsurile! N-a făcut teste de recunoaștere și nici verificări ale parametrilor. Noi am desfășurat teste fără personal vreme de doi ani înainte de a trimite pe cineva în secolul douăzeci. El n-a efectuat așa ceva. Badri i-a spus că ar trebui să amâne plasarea până după ce realizează cel puțin un test, iar drept răspuns, el a decalat operațiunea cu două zile. Individul e întruchiparea incompetenței.

— Dar ne-a explicat de ce lansarea trebuie să aibă loc azi, spuse Mary. În cuvântare. A afirmat că în secolul paisprezece, în afara momentelor culegerii recoltei și a zilelor sfinte bisericești, oamenii din secolul paisprezece nu acordau atenție datelor. A mai zis că cea mai mare concentrare de zile de sărbătoare era în jurul Crăciunului și tocmai de aceea a hotărât catedra de istorie medievală s-o trimită acum, pentru ca ea să se slujească de Postul Crăciunului pentru a-și stabili localizarea temporală și a fi sigură că se va afla în locul plasării pe data de douăzeci și opt decembrie.

— Hotărârea lui n-are nici în clin, nici în mână cu postul sau zilele de sărbătoare, spuse el, urmărindu-l pe Badri. Acesta reîncepuse să apese rar pe taste și stătea încruntat. O putea trimite săptămâna viitoare și să folosească Boboteaza ca dată de întâlnire. Mai putea să simuleze teste vreme de șase luni, iar apoi să o trimită înainte de perioada respectivă. Gilchrist o lansează acum fiindcă Basingame e plecat în concediu și nu are cum să-l împiedice.

— Of, Doamne, făcu Mary. Și mie mi-a făcut impresia că a cam grăbit lucrurile. Când i-am spus cât de mult ar trebui

s-o țin pe Kivrin la spital, a încercat să mă zorească. A trebuit să-i explic că inoculărilor le trebuie timp pentru a-și face efectul.

— O întâlnire pe douăzeci și opt decembrie, remarcă Dunworthy cu amărăciune. Îți dai seama ce sărbătoare e atunci? Uciderea pruncilor nevinovați. Și, ținând seama cum se desfășoară această plasare, numele ei s-ar potrivi de minune.

— De ce n-o împiedici? întrebă Mary. Îi poți interzice lui Kivrin să plece, nu? Doar îi ești îndrumător.

— Inexact, răspunse el. Nu-i sunt. E studentă la Brasenose. *Latimer* îi e îndrumător. Făcu un gest cu mâna în direcția lui Latimer, care ridicase din nou caseta și o privea cu un aer absent. Kivrin a venit la Baliol și m-a rugat să-i fiu îndrumător neoficial. Se întoarse apoi și privi spre partiția subțire din sticlă, fără să vadă ceva anume. Atunci i-am spus că nu poate pleca.

Kivrin venise să stea de vorbă cu el când era în primul an de studiu.

— Vreau să plec în Evul Mediu, spusese ea. Nu avea nici măcar un metru și jumătate înălțime, și încă-și purta părul legat în codițe. Nu părea îndeajuns de mare ca să treacă strada neînsoțită.

— Nu se poate, îi răspunsese el, iar astfel greșise dintru început. Ar fi trebuit s-o trimită la secția de istorie medievală, promițându-i că va discuta problema cu îndrumătorul ei. Evul Mediu e închis.

— Gradul zece, precizase Kivrin, iar domnul Gilchrist spune că epoca nu-l merită. Susține că ierarhizarea n-ar rezista la o analiză făcută an cu an. Ea se bazează pe rata mortalității, care se datora în mare măsură proastei nutriții și absenței oricăror cunoștințe medicale. Ierarhizarea n-ar fi atât de mare pentru un istoric, după ce a fost inoculat împotriva diferitelor maladii. Domnul Gilchrist are de gând să solicite Facultății de Istorie reevaluarea ierarhizării și să deschidă accesul măcar pentru o parte a secolului paisprezece.

— Nu pot accepta ca Facultatea de Istorie să declare liber un secol în care nu s-a înregistrat doar Ciurma Neagră, ci și Războiul de o sută de ani, protestase Dunworthy.

— Dar s-ar putea s-o facă, și atunci vreau să plec acolo.

— Imposibil, spusese el. Chiar dacă s-ar deschide, catedra de medievalistică n-ar trimite o femeie. În secolul acela nu s-a pomenit ca o femeie să călătorească neînsoțită. Doar cele din clasele umile umblau singure, iar ele puteau deveni o pradă ușoară pentru orice bărbat sau animal care le-ar fi ieșit în cale. Femeile nobile și chiar cele din clasa de mijloc, în devenire, erauacompaniate în mod constant de tați, soți, sau servitori personali, de obicei de toți aceștia, și chiar dacă n-ai fi femeie, încă nu ai absolvit facultatea. Ar trebui trimis un istoric cu experiență.

— Nu-i cu nimic mai periculos decât secolul douăzeci, insistase Kivrin. Să nu uităm iberita, accidentele rutiere și tot felul de nebuni înarmați. Aici măcar n-o să fiu victima vreunui atentat cu bombe. Și cine este acel medievalist atotștiutor? Nimeni nu are experiență de teren, iar specialiștii în secolul douăzeci de la Baliol nu au habar despre Evul Mediu. Nimeni nu știe nimic. Nu există nici documente prea multe, cu excepția registrelor parohiale și a listelor de dări și nimeni nu are nici o idee de modul în care trăiau oamenii aceia: de aceea vreau să merg. Țin să aflu cum o duceau, cum arătau. N-ați vrea să mă ajutați?

— Mă tem că va trebui să discuți cu cei de la istorie medievală, spusese el în cele din urmă, dar o făcuse prea târziu.

— Am vorbit deja cu ei! exclamase ea. Nici ei nu cunosc prea multe despre Evul Mediu. Adică, ceva practic. Domnul Latimer îmi predă engleza medie, însă doar inflexiuni pronominale și transformări vocalice. Nu m-a învățat să vorbesc. Trebuie să știu limba și obiceiurile, precizase ea, aplecându-se deasupra biroului, plus probleme de bani și maniere. Știați că nu aveau farfurii? Pâinea era sub formă de lipii care purtau un nume greu de ținut minte, iar abia după ce terminau de mâncat carnea, le rupeau și pe

acestea în bucăți și le mestecau. Am nevoie de cineva care să mă învețe astfel de lucruri, ca nu cumva să greșesc.

— Sunt specialist în problemele secolului douăzeci, nu medievalist. N-am studiat istoria Evului Mediu de patruzeci de ani.

— Dar cunoașteți exact acele lucruri pe care trebuie să le știu. Le-aș putea căuta în literatura de specialitate, ca să le învăț, dar numai dacă îmi spuneți ce anume.

— Dar Gilchrist n-o poate face? Întrebă el, cu toate că-l considera pe acesta un nătărău care-și dădea aere.

— Lucrează la noua ierarhizare și nu mai are timp de altceva.

Și ce rost ar avea așa ceva dacă nu găsește istorici pe care să-i trimită în epocă? Își puse Dunworthy întrebarea.

— Ce-ar fi să-i faci o vizită profesoarei americane, Montoya? Lucrează pe un șantier arheologic din apropiere de Witney, adevărat? Ea ar trebui să aibă idee despre obiceiuri.

— Nici domnișoara Montoya nu are vreme; e prea ocupată să recruteze mână de lucru pentru săpăturile de la Skendgate. Nu vedeți? Nu am cum să apelez la nici unul. Sunteți singurul care mă poate ajuta.

Ar fi trebuit să-i spună: „Și totuși *ei aparțin facultății Brasenose, nu eu*”, însă simțise o încântare răutăcioasă auzind-o exprimând propriile lui gânduri: că Latimer era un bătrânel ramolit, Montoya un arheolog veșnic nemulțumit și că Gilchrist se dovedea incapabil să pregătească istorici. Se arătase dornic să se folosească de ea pentru a le dovedi celor de la catedra de Istorie Medievală cum trebuie făcute lucrurile.

— Te vom îmbogăți și cu un interpretor, îi promisese. Și așa dori ca pe lângă engleza medie pe care ți-o predă domnul Latimer să înveți latina ecleziastică, franceza normandă și germana veche, iar ea scosese neîntârziat un pix și un carnet din buzunar și începuse să alcătuiască o listă.

— Vei avea nevoie de experiență practică în probleme gospodărești – mulsul vacilor, strângerea ouălor, munca în

grădina de zarzavaturi, precizase el, numărându-le pe degete. Părul nu ți-e îndeajuns de lung. Va trebui să iei acceleratori de creștere. Neapărat să deprinzi torsul, dar cu fusul, nu cu roata de tors. Această unealtă nu se inventase încă în secolul paisprezece. Și vei avea nevoie de lecții de călărie.

Într-un târziu, dându-și seama ce-i cerea, se opri.

— Știi ce trebuie să mai înveți? adăugase, urmărind-o cum stătea aplecată asupra carnetului în care-și făcea lista, și observând cum i se legăneau codițele peste umeri. Cum să tratezi răni deschise și infectate, cum să pregătești cadavrul unui copil pentru îngropăciune și cum să sapi un mormânt. Rata mortalității se situează la nivelul zece, chiar dacă Gilchrist va reuși cumva să schimbe ierarhizarea. În anii de după 1300, durata medie de viață era de treizeci și opt de ani. Nu ai ce căuta acolo.

Kivrin ridicase ochii spre el, rămânând cu pixul suspendat în aer.

— Unde pot merge ca să văd cadavre? se interesase ea, curioasă. La morgă? Ori să-l întreb pe doctorul Ahrens de la spital?

— I-am spus că nu poate pleca, repetă Dunworthy, privind în gol către geam, dar n-a vrut să priceapă.

— Știu, spuse Mary. Nici pe mine nu m-a ascultat.

Dunworthy se așează greoi alături de ea. Ploaia și întreaga alergătură în căutarea lui Basingame îi agravase artrita. Nici nu-și dezbrăcase fulgarinul. Se chinui să-l dea jos și-și descolăci fularul de la gât.

— Am vrut să-i cauterizez nasul, reluă Mary. I-am explicat că mirosurile aceluia secol i-ar putea reduce complet capacitatea de muncă, fiindcă în zilele noastre nu mai suntem obișnuiți cu excremente, carne stricată și procese de descompunere. I-am spus că starea de greață i-ar afecta grav posibilitatea de a acționa firesc.

— Dar n-a vrut să-ți dea ascultare, remarcă Dunworthy.

— Întocmai.

— Am încercat și eu să-i demonstrez că Evul Mediu prezintă multe pericole și că Gilchrist nu a luat suficiente

măsurile de prevedere, iar ea mi-a spus că mă îngrijorez degeaba.

— Poate că așa e, remarcă Mary. La urma urmelor, Badri conduce plasarea, nu Gilchrist, iar tu ai spus că el ar anula-o dacă ar apărea vreo problemă.

— Da, făcu el absent, urmărindu-l pe Badri prin partiția de sticlă. Acesta tasta iarăși ceva, apăsând tastele una câte una, fără a-și lua ochii de la ecran. Badri nu era doar cel mai bun tehnician de la Baliol, ci și de la Universitate. Și efectuase zeci de plasări la distanță.

— Kivrin e bine pregătită, continuă Mary. Doar ai îndrumat-o personal, iar eu mi-am petrecut ultima lună în spital, pregătind-o din punct de vedere fizic. E protejată împotriva holerei, febrei tifoide și a tuturor bolilor cunoscute în 1320, când ciuma, care te îngrijorează atât de mult, nu apăruse. În Anglia nu s-au înregistrat cazuri de acest fel decât după izbucnirea Morții Negre, în 1348. I-am extras apendicele și i-am îmbunătățit sistemul imunitar. I-am administrat antivirale pentru întregul spectru și i-am predat un curs scurt de medicină medievală. Și a muncit și singură destul de mult. Cât a fost la spital studia și efectele plantelor medicinale.

— Știu, spuse Dunworthy. Își petrecuse ultima vacanță de Crăciun învățând pe de rost slujbe în latină și deprinzând să țeară și să brodeze, iar el îi predase tot ce socotise că i-ar folosi. Dar asta nu era suficient pentru a o feri de călcătura unui cal, de atacul vreunui cavaler beat, proaspăt întors acasă din vreo cruciadă, care ar fi vrut s-o violeze. În 1320, oamenii erau încă arși pe rug. Nu se inventase inocularea care s-o apere de asta ori de cineva care ar vedea-o apărând și ar socoti-o drept vrăjitoare.

Privi din nou prin geam. Latimer ridică pentru a treia oară caseta și o așază la loc. Tehnicianul păru să lovească tastele mai apăsător și se încruntă.

— Trebuia să refuz a-i deveni îndrumător, spuse el. Am făcut-o doar ca să dovedesc cât de incompetent e Gilchrist.

— Vorbe, îl contrazise Mary. Ai făcut-o pentru că era vorba de Kivrin. Îți seamănă leit - inteligentă, descurcăreță, hotărâtă.

— Niciodată nu am fost atât de încăpățânat.

— Ba da. Îmi amintesc o vreme când abia așteptai să dai fuga la Londra în timpul raidurilor aeriene, parcă doreai să-ți cadă o bombă în cap. Și mai țin minte un anume incident în legătură cu vechea bibliotecă Bodleian...

Ușa sălii de pregătire se deschise brusc și Gilchrist, însoțit de Kivrin, care-și ținea ridicate poalele rochiei lungi ca să poată păși peste cufer, intrară în camera de lansare. Kivrin purta mantia căptușită cu blană de iepure și rochia albastru-deschis cu care venise la el să i-o arate cu o zi în urmă. Ea îi spusese că rochia fusese țesută de mână. Arăta ca o pătură veche din lână pe care cineva i-ar fi pus-o pe umeri, iar mânecile rochiei se dovediseră prea lungi. Aproape îi acopereau mâinile. Părul ei lung și blond era strâns la ceafă cu un fileu și lăsat să-i mângâie umerii. Cu toate acestea, tot nu arăta îndeajuns de matură ca să traverseze strada neînsoțită.

Dunworthy se ridică, pregătit să bată din nou în geam de îndată ce Kivrin s-ar fi uitat în direcția lui, însă ea se opri între lăzile și cuferele împrăștiate, cu fața pe jumătate ascunsă, privi în jos, la semnele de pe podea, mai înaintă puțin și-și aranjă faldurile rochiei în jurul picioarelor.

Gilchrist se apropie de Badri, îi spuse ceva și luă un blocnotes care se afla pe partea superioară a pupitrului. Cu trăsături energice de creion, începu să bifeze articolele trecute acolo.

Kivrin îi vorbi și arătă cu degetul spre caseta întărită cu tablă alămită. Montoya, care stătuse până atunci aplecată peste umărul lui Badri, se îndreptă de spate și, clatinând din cap, se apropie de locul unde stătea Kivrin. Aceasta mai spuse câteva cuvinte, de astă dată mai hotărâtă, iar Montoya îngenunche și mută cufărul în imediata apropiere a căruței.

Gilchrist mai tăie un articol de pe lista lui. Se adresă lui Latimer, iar acesta plecă și aduse o cutie metalică pe care i-

o înmână lui Gilchrist, care îi spuse ceva lui Kivrin, iar ea își împreună palmele în fața pieptului. Își lăsă capul spre ele și începu să vorbească.

— O pune să repete rugăciuni? se miră Dunworthy. I-ar folosi, fiindcă doar Dumnezeu ar putea s-o ajute în plasarea asta.

— Verifică implantul, îl lămurii Mary.

— Ce implant?

— O placă specială ca să-și poată înregistra observațiile de la fața locului. Majoritatea oamenilor din secolul paisprezece nu știau să citească sau să scrie, așa că i-am implantat un microfon și un convertor electronic analogic-digital într-o încheietură și o memorie în cealaltă. Pornirea se face prin apăsarea podului palmelor. Când vorbește în microfon, arată ca și cum s-ar ruga. Cipurile au capacitatea de 2,5 Gigabyți, astfel că va putea să-și înregistreze observațiile vreme de două săptămâni și jumătate.

— Ar fi trebuit să-i implantați și un semnalizator ca să poată cere ajutor.

Gilchrist își făcea de lucru cu cutia din metal. Scutură din cap și apoi ridică o idee palmele împreunate ale lui Kivrin. Mânele prea lungi se traseră înapoi. Avea o tăietură la mână. De-a lungul răni se vedea o dungă subțire și maronie de sânge închegat.

— Ceva nu-i în regulă, spuse Dunworthy, întorcându-se către Mary. E rănită.

Kivrin vorbea din nou în pumni. Gilchrist aprobă din cap. Kivrin privi spre el, îl văzu pe Dunworthy și, încântată, îi adresează un zâmbet sincer. Avea sânge și la o tâmplă. Părul de sub fileu era mânjit cu sânge întărit. Gilchrist ridică privirea, remarcă prezența lui Dunworthy și, cu un aer nervos, se grăbi spre despărțitura subțire din sticlă.

— Nici n-a plecat și au și lăsat-o să se rănească! Dunworthy lovi cu pumnul în geam.

Gilchrist se apropie de tabloul din perete, apăsă un buton, apoi veni și se propti în fața lui Dunworthy.

— Domnule Dunworthy, începu el. Făcu un gest din cap către Mary. Doctore Ahrens. Sunt încântat că ați venit să

asistați la *plecarea lui Kivrin*. Accentuă ușor ultimele trei cuvinte, astfel că ele sunară a amenințare.

— Ce-a pățit Kivrin? vru să știe Dunworthy.

— Poftim? făcu Gilchrist, părând surprins. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Kivrin pornise către partiție, ținându-și poala rochiei cu mâna însângерată. Pe obraz avea o zgârietură roșiatică.

— Vreau să-i vorbesc, spuse Dunworthy.

— Îmi pare rău, dar nu mai e timp, se opuse Gilchrist. Trebuie să respectăm programul.

— Cer să stau de vorbă cu ea.

Gilchrist strânse din buze și de fiecare parte a nasului îi apăru câte o adâncitură albicioasă.

— Permiteți-mi să vă reamintesc, domnule Dunworthy, roști el cu răceală, această plasare aparține celor de la Brasenose. Desigur, apreciez sprijinul pe care ni l-ați acordat împrumutându-ne tehnicianul de la Baliol și respect experiența de ani de zile ca istoric, dar vă asigur că totul e sub controlul meu.

— Atunci de ce persoana dumneavoastră e rănită chiar în ajunul plecării?

— O, domnule Dunworthy, mă bucur c-ați venit, exclamă Kivrin, apropiindu-se de geam. Mă temeam că n-o să-mi pot lua rămas bun. Nu simțiți emoția mea?

Emoție.

— Sângerezi, spuse Dunworthy. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îi răspunse Kivrin, atingându-și ușor tâmpla și apoi privindu-și degetele. Face parte din costumație. Privi apoi dincolo de el, către Mary. Doctore Ahrens, și dumneavoastră ați venit. Sunt încântată.

Mary se ridicase, încă ținând în mână sacoșa cu cumpărături.

— Vreau să-ți văd inocularea antivirală, zise ea. Ai constatat și alte reacții cu excepția umflăturii? Senzație de mâncărime?

— N-am nimic, doctore Ahrens.

Kivrin își ridică mâneca și o lăsă să cadă la loc înaintea ca Mary să-i poată cerceta bine pielea. Pe antebrațul lui Kivrin mai era o zgârietură, care începuse deja să se învînețească.

— Mi se pare justificat să întreb de ce sângerează, preciză Dunworthy.

— Face parte din costumație. V-am spus, sunt Isabel de Beauvriar și am fost atacată de tâlhari pe drum, spuse Kivrin. Se întoarse și făcu un gest către căruța sfărâmată și cufere. Lucrurile mi-au fost furate, și tâlharii mi-au dat pace crezându-mă moartă. Am preluat ideea de la dumneavoastră, domnule Dunworthy, spuse ea cu o nuanță de reproș.

— Dar sunt sigur că nu ți-am sugerat vreodată să pornești plină de sânge și bătută, zise Dunworthy.

— Nu se putea folosi sânge de recuzită, preciză Gilchrist. Statistic vorbind, calculele nu ne-au oferit o probabilitate optimistă că rănilor nu-i vor fi îngrijite de cineva.

— Și nu v-a trecut prin minte să faceți o imitație cât mai credibilă? Ați preferat să-i spargeți capul? întrebă Dunworthy, furios.

— Domnule Dunworthy, dați-mi voie să vă reamintesc...

— Că acesta e un proiect Brasenose și nu Baliol?! Aici aveți dreptate. Dacă am aparține secolului douăzeci am încerca să apărăm istoricul de vătămări, nu să i le aducem noi înșine. Vreau să discut cu Badri. Țin să aflu dacă a verificat calculele făcute de începătorul acela.

Gilchrist își mușcă buzele.

— Domnule Dunworthy, Domnul Chaudhuri o fi tehnicianul dumneavoastră, însă plasarea *îmi aparține*. Vă asigur că am luat în calcul orice eventualitate.

— E o zgârietură neînsemnată, interveni Kivrin. Vă rog să nu vă supărați, domnule Dunworthy. Ideea cu rana a fost a mea. Mi-am amintit spusele dumneavoastră în legătură cu vulnerabilitatea femeii în Evul Mediu și m-am gândit că ar fi o idee bună dacă aș arăta mai neajutorată decât sunt în realitate.

„Imposibil să arăți mai vulnerabilă decât ești acum,” gândi Dunworthy.

— Dacă mimez că mi-am pierdut cunoștința, atunci aş putea trage cu urechea la ceea ce vorbesc oamenii despre mine, iar ei n-ar mai insista cu întrebări să afle cine sunt, întrucât ar fi evident că...

— E momentul să-ți ocupi poziția, o anunță Gilchrist, făcând o mișcare amenințătoare către tabloul de pe perete.

— Vin, spuse Kivrin, fără să se grăbească.

— Suntem gata să programăm rețeaua.

— Știu, răspunse ea cu glas netemător. O să ajung acolo înainte de a apuca să le spun la revedere domnului Dunworthy și doamnei Ahren.

Gilchrist încuviință scurt din cap și ajunse în mijlocul harababurii. Latimer îl întrebă ceva, iar el îi răspunse răstit.

— Ce presupune ocuparea poziției? se interesă Dunworthy. Administrarea altei lovături, deoarece oamenii de la Catedra de Probabilitate sugerează că există, statistic vorbind, posibilitatea ca cineva să nu creadă că ți-ai pierdut cu adevărat cunoștința?

— Nu, trebuie să mă întind pe jos și să închid ochii, spuse Kivrin și surâse larg. *Nu vă mai faceți griji.*

— Nu înțeleg de ce n-ai putea aștepta până mâine, îngăduindu-i lui Badri să facă măcar o verificare a parametrilor, sugeră Dunworthy.

— Vreau să mai văd o dată inocularea aceea, ceru Mary.

— Ce-ar fi să nu vă mai agitați atât? întrebă Kivrin. Locul inoculării nu-mi dă mâncărimi, tăietura nu mă doare, Badri și-a petrecut toată dimineața făcând verificări. Știu că sunteți îngrijorați în privința mea, dar vă rog să vă liniștiți. Plasarea va avea loc pe drumul principal dintre Oxford și Bath, la numai trei kilometri de Skendgate. Dacă nu apare nimeni, o să merg pe jos până în sat și le spun locuitorilor că am fost atacată de tâlhari. Asta după ce stabilesc poziția ca să pot reveni la locul de întâlnire. Ridică ambele mâini spre geam. Vreau să vă mulțumesc amândurora pentru tot ce-ați făcut. Țineam mai mult decât orice să merg în Evul Mediu, iar acum chiar plec.

— E posibil să ai dureri de cap și simptome de epuizare imediat după plasare, o preveni Mary. Sunt efecte secundare firești, legate de diferența de fus orar.

Gilchrist reveni lângă partiție.

— A sosit vremea să-ți ocupi poziția, o invită el.

— Trebuie să plec, spuse ea, prinzându-și între degete poalele rochiei. Vă mulțumesc mult. Dacă nu m-ați fi ajutat, n-aș fi reușit asta.

— La revedere, spuse Mary.

— Ai grijă, o rugă Dunworthy.

— Așa voi face, promise Kivrin, dar Gilchrist apăsase deja butonul de pe panou, iar Dunworthy nu mai reuși să o audă. Ea zâmbi, ridică mâna și o flutură moale, apoi se îndreptă către căruța pe jumătate distrusă.

Mary se așează din nou pe scaun și începu să cotrobăie prin sacoșă după o batistă. Gilchrist enumera articolele de pe listă. Kivrin îl confirma din cap pe fiecare, iar el îl bifa cu stiloul.

— Dacă face vreo infecție din cauza tăieturii la tâmplă? întrebă Dunworthy, rămas în apropierea partiției.

— N-o să pățească nimic, îl liniști Mary. I-am îmbunătățit sistemul imunitar. Apoi își suflă nasul.

Kivrin se ciorovăia cu Gilchrist în legătură cu ceva. Adânciturile albicioase din jurul nasului erau precis desenate. Ea clătină din cap și după o clipă, cu un gest furios și abrupt, el tăie și următorul punct de pe listă.

Pesemne că Gilchrist și ceilalți membri ai catedrei de Istorie Medievală erau incompetenți, dar nu așa stăteau lucrurile și cu Kivrin. Învățase engleza medie, latina bisericească și anglo-saxonă. Reținuse slujbele în latină și deprinsese singură să brodeze și să mulgă o vacă. Își inventase o biografie și o istorioară pentru a explica de ce călătorea neînsoțită pe drumul dintre Oxford și Bath, în plus, poseda interpretorul, un sistem imunitar întărit și nu avea să sufere crize de apendicită.

— Se va descurca minunat, spuse Dunworthy, iar asta va convinge pe toată lumea că metodele catedrei de istorie medievală nu sunt stângace și primejdioase.

Gilchrist se apropie de pupitru și-i dădu blocnotesul său lui Badri. Kivrin își împreună din nou mâinile, acum mai aproape de față, aproape atingându-le cu buzele și începu să vorbească.

Mary se trase mai aproape și rămase alături de Dunworthy, strângând batista între degete.

— Când aveam nouăsprezece ani - iar asta era, o, Doamne, în urmă cu patruzeci de ani, deși nu pare atât de mult - eu și sora mea am călătorit prin tot Egiptul, aminti ea. În timpul Epidemiei, oriunde ajungeam se instituiseră carantină, iar israelienii îi împușcau pe americani pe loc, dar noi nu ne sinchiseam. Cred că nici o clipă nu ne-a trecut prin minte că ne-ar putea paște vreo primejdie, ori că am putea fi luați drept americani. Voiam să vedem piramidele.

Kivrin își terminase rugăciunea. Badri se ridică de la pupitru și se apropie de ea. Îi vorbi vreme de câteva minute, fără ca fața să i se descrețească. Ea îngenunche și apoi se așeză pe o parte, alături de căruță, răsucindu-se, astfel încât ajunsese pe spate cu un braț azvârlit peste cap și având fusta încurcată între picioare. Tehnicianul îi aranjă rochia, scoase aparatul de măsurat luminozitatea și se plimbă în jurul ei, apoi se întoarse la pupitru și vorbi în microfon. Kivrin rămase întinsă și neclintită, iar lumina din încăperea făcu sângele de pe frunte să capete o nuanță întunecată.

— Of, doamne, ce crudă pare, constată Mary.

Badri vorbi iarăși în microfon, se uită urât la rezultatele apărute pe ecran și reveni lângă Kivrin. Pășii peste ea, îi mai desfăcu puțin picioarele și se aplecă să-i aranjeze mâneca. Făcu o măsurătoare, îi mișcă brațul cât să ajungă deasupra feței, ca și cum s-ar feri de o lovitură, mai măsură ceva.

— Și ai văzut piramidele? Întrebă Dunworthy.

— Poftim?

— Când ai fost în Egipt. Când băntuiai prin Orientul Mijlociu ignorând orice primejdie. Ai reușit să vezi piramidele?

— Nu. În ziua când am ajuns la Cairo, se instituise carantina. O privi pe Kivrin cum zăcea pe podea. Am vizitat în schimb Valea Regilor.

Badri mută brațul lui Kivrin cu o idee mai altfel, rămase în picioare privind-o încruntat vreme de câteva clipe, apoi se întoarse la pupitru. Gilchrist și Latimer îl urmară. Montoya făcu un pas înapoi să le facă loc în jurul monitorului. Badri dădu o comandă verbală și scuturile semitransparente începură să coboare, acoperind-o pe Kivrin ca un văl.

— Am fost fericiți că am ajuns acolo, își continuă Mary gândul. Ne-am întors acasă fără nici o zgârietură.

Scuturile atinseră podeaua, făcură cute la fel ca și rochia prea lungă a lui Kivrin, se opriră.

— Ai grijă! șopti Dunworthy. Mary îl strânse de mână.

Latimer și Gilchrist rămaseră încordați în fața ecranului, urmărind explozia bruscă a cifrelor. Montoya aruncă o privire la ceasul digital de la mână. Badri se aplecă în față și deschise rețeaua. Aerul dinăuntru scuturilor licări din cauza condensului apărut fulgerător.

— Nu pleca, oftă Dunworthy.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI

(000008-000242)

Prima notație. 22 decembrie 2054, Oxford. Acesta va fi jurnalul observațiilor mele istorice privind viața în Oxfordshire, Anglia, de la 13 decembrie 1320 până la 28 decembrie 1320 (pe stil vechi).

(Pauză).

Domnule Dunworthy, mi-am numit însemnările Cartea Judecății de Apoi deoarece ele ar trebui să fie un document referitor la viața în Evul Mediu, adică ceea ce s-a dovedit a fi registrul cadastral făcut de William Cuceritorul, chiar dacă el a văzut în asta o metodă sigură pentru a încasa până și ultimul bănuț pe care i-l datorau supușii.

Am ales acest nume fiindcă îmi închipui că și dumneavoastră l-ați fi botezat la fel, mai ales că sunteți convins că mi se va întâmpla ceva groaznic. Vă studiez reacțiile chiar acum, când vă aflați în camera de observare și-i spuneți sărmanei doctorițe Ahrens despre toate primejdiile înfiorătoare ale veacului al paisprezecelea. Nu trebuie să vă faceți griji. Ea m-a prevenit deja asupra diferenței de fus orar și despre bolile medievale, prezentându-mi-o pe fiecare cu amănunte înspăimântătoare, deși, după toate probabilitățile, sunt imună la toate. Și m-a avertizat în legătură cu frecvența violurilor în această epocă. Iar când i-am spus că n-o să pătesc nimic, nici ea n-a vrut să mă asculte. N-o să mi se întâmple nimic, domnule Dunworthy.

Bineînțeles, când veți avea prilejul să ascultați aceste confesiuni, veți cunoaște deja totul, inclusiv că m-am întors nevătămată, conform programului, de aceea sper că n-o să vă supere micile mele tachinări. Știu că vă îngrijorează soarta mea și că fără ajutor și instruire din partea dumneavoastră n-aș reuși să mă întorc întreagă.

Prin urmare, Cartea Judecății de Apoi v-o dedic, domnule Dunworthy. Fără dumneavoastră, nu m-aș afla acum îmbrăcată cu rochie și mantie, vorbind în acest înregistrator și așteptând ca Badri și domnul Gilchrist să încheie nesfârșitele lor calcule și dorind să se grăbească pentru a putea pleca.

(Pauză)

Am ajuns.

Capitolul 2

— Asta e, spuse Mary trăgând adânc aer în piept. Simt nevoia de a bea ceva.

— Înțelesesem că trebuie să-ți aștepți nepotul, îi reaminti Dunworthy, privind încă spre locul în care se aflase Kivrin. Aerul sticlea de particulele de gheață dinăuntrul vălului alcătuit de scuturi. La mică distanță deasupra podelei, pe geamul subțire se formase promoroacă.

Cei trei reprezentanți ai catedrei de istorie medievală rămăseseră cu privirea la ecrane, cu toate că pe ele nu apărea decât linia dreaptă semnificând sosirea.

— O să-l întâlnesc pe Colin abia la trei, preciză Mary. După cum arăți, și tu ai avea nevoie de un întăritor, iar bodega Mielul și Crucea e la câțiva pași.

— Vreau să stau până obțin datele precise, spuse Dunworthy, urmărindu-l pe tehnician.

Deocamdată pe ecran nu apăruse nici o cifră. Badri stătea înnegurat. Montoya își privi ceasul digital și-i spuse ceva lui Gilchrist. Acesta dădu din cap, iar ea își culese sacoșa care rămăsese pe jumătate băgată sub pupitru, îi făcu un semn de rămas bun lui Latimer și ieși pe ușa plasată într-o latură.

— Spre deosebire de Montoya, care abia așteaptă să se întoarcă la săpăturile ei, eu aș dori să rămân până mă asigur că a ajuns fără probleme, insistă Dunworthy.

— N-am sugerat să te întorci la Baliol, nu se dădu Mary bătută, în timp ce se lupta cu paltonul, dar determinările vor dura cel puțin o oră, dacă nu chiar două, și chiar dacă aștepți aici, tot nu vei grăbi lucrurile. Știi cum e când pândești să fiarbă supă. Bodega e peste drum. E mică și foarte liniștită, soiul de local care nu etalează podoabe de Crăciun și nici nu pune muzică falsă, cântată la clopote. Îi întinse fulgarinul. Bem un păhărel și mâncăm ceva, iar apoi te poți întoarce să rozi podeaua plimbându-te de colo-colo până afli rezultatul.

— Vreau să aștept aici, spuse el, privind către rețeaua goală. Iar Basingame de ce n-a avut un locator implantat la încheietura mâinii? Nu se făcea ca Decanul Facultății de Istorie să plece în vacanță și să nu lase măcar un număr de telefon unde poate fi găsit.

Gilchrist se îndreptă de spate și, fără să-și ia ochii de la ecrane, îl bătut pe Badri pe umăr. Latimer clipi de parcă n-ar fi fost sigur unde se află. Zâmbind bine dispus, Gilchrist îi strânse mâna. Porni să traverseze încăperea, îndreptându-se către partiția din sticlă, având un aer de mulțumire pe față.

— Hai, se hotărî Dunworthy, smulgând fulgarinul din mâinile lui Mary și deschizând ușa. Pe neașteptate, acordurile de la „Noaptea, când păstorii își păzesc turmele” îi izbiră ca suflul unei explozii. Mary țâșni pe ușă de parcă ar fi evadat, iar Dunworthy o închise și o urmă prin curtea rectangulară și curând pășiră afară pe porțile colegiului.

Era amarnic de frig, dar nu ploua. Cerul părea să pregătească un ropot din clipă în clipă, iar oamenii ieșiți la cumpărături, care se îmbulzeau pe trotuarul din fața clădirii Brasenose socoteau că ploaia nu era departe. Cel puțin jumătate dintre ei aveau umbrelele desfăcute. O femeie cu o umbrelă mare, roșie, având brațele încărcate de pachete se izbi de Dunworthy.

— De ce nu vă uitați pe unde mergeți? izbucni ea și, grăbită, își văzu de drum.

— Asta înseamnă agitația de Crăciun, constată Mary, încheindu-și nasturii de la palton cu o mână și ținându-și sacoșa în cealaltă. Localul e mai încolo, imediat după parfumerie, preciză ea, făcând semn din cap către trotuarul de vis-à-vis. Cred că și clopotele sunt de vină. Ar strica oricui buna dispoziție.

Porni prin labirintul alcătuit din umbrele. Dunworthy se gândi dacă era cazul să-și îmbrace fulgarinul, apoi socoti că nu merita osteneala, fiindcă localul se afla la doi pași. Se aventură după ea, încercând să-și ferească ochii de spițele umbrelor și să descopere ce colinde schilodite avea să mai asculte. Ceea ce auzea suna ca împerecherea dintre o

chemare la arme și un bocet, dar, după toate probabilitățile, era „Jingle Bells.”

Mary stătea pe trotuarul opus parfumeriei, scotocind iarăși prin sacoșă.

— Ce e hărmălaia asta înfiorătoare? întrebă ea, scoțând o umbrelă pliantă. „Orășel din Bethlehem?”

— „Jingle Bells” spuse Dunworthy, și coborî de pe trotuar.

— James! exclamă ea și-l apucă de mânecă.

Roata din față a unei biciclete trece pe lângă el la câțiva centimetri, iar pedala de pe partea lui îl izbi în picior. Biciclistul coti brusc și strigă:

— Ai uitat cum se traversează strada?

Dunworthy făcu un pas înapoi și se ciocni cu o fetiță de șase ani care ținea în brațe un Moș Crăciun din pluș. Mama copilului îl măsură cu ochi furioși.

— Fii atent, James, îl sfătui Mary.

Apoi o luă înainte și porniră spre trotuarul celălalt. Când ajunseră la jumătatea drumului, începu să plouă. Mary se adăposti sub acoperișul parfumeriei și încercă să deschidă umbrela. În vitrina împodobită cu fire de beteală verzi și aurii, printre parfumuri, era așezat un anunț pe care scria: „Salvați clopotele bisericii Marston Parish. Dați pentru fondul de restaurare.”

Dangătul de clopote măcelărise deja „Jingle Bells”, ori „Orășel din Bethlehem” și acum luase în primire „Trei regi de la răsărit.” Dunworthy recunoscuse linia melodică doar după tonalitatea minoră.

Mary încă nu reușise să deschidă umbrela. O împinse înapoi în sacoșă și-și continuă drumul. Dunworthy o urmă, trecând prin dreptul papetăriei și tutungeriei, ale căror vitrine erau decorate cu luminițe roșii și verzi, străduindu-se să evite alte ciocniri, apoi intră pe ușa pe care Mary i-o ținu deschisă.

Ochelarii i se aburiră imediat ce intră. Și-i scoase ca să-i șteargă cu gulerul fulgarinului. Mary închise ușa și pătrunseră în atmosfera de binecuvântată liniște a localului luminat discret.

— Of, doamne, făcu Mary. Și eu care ți-am spus că nu-i un local înzorzonat.

Dunworthy își puse ochelarii. Rafturile din spatele barului erau înțesate de becuțe pâlpâitoare: verde deschis, roz și albastru anemic. Pe colțul lui se vedea un pom de Crăciun din fibre optice așezat pe un postament rotitor.

În salonul îngust era doar un bărbat corpolent, barmanul. Mary se strecură printre două mese neocupate, vrând să stea într-un colț liniștit.

— Bine totuși că nu mai auzim clinchetele acelea nenorocite, constată ea, așezându-și sacoșa pe bancheta de alături. Lasă, mă ocup eu de băuturi. Tu stai jos. Ciclistul acela era cât pe ce să te omoare.

Pescui din sacoșă câteva bancnote mototolite de o liră și plecă spre bar.

— Două halbe de bere amară, îi ceru ea barmanului. Vrei ceva de mâncare? îl întreabă pe Dunworthy. Au sandvișuri și cornuri cu cașcaval.

— L-ai văzut pe Gilchrist cum se holba la pupitru și rânjea ca pisica din Cheshire? Nici măcar nu se uita să vadă dacă fata dispăruse ori rămăsese zăcând acolo, pe jumătate moartă.

— Două halbe și un whisky sec, ceru Mary.

Dunworthy se așează. Pe masă se găsea un aranjament făcut cu figurine din plastic, înfățișând o scenă biblică din care nu lipseau oile minuscule și noul născut din iesle.

— Gilchrist trebuia s-o trimită direct de la săpăturile arheologice, spuse el. În cazul plasării de la distanță, dificultatea calculelor crește în mod exponențial față de lansarea de la locul întoarcerii. Cred că ar trebui să mulțumim cerului că n-a vrut și o defazare de timp. Începătorul acela n-ar fi fost în stare să facă astfel de calcule. Când i l-am împrumutat pe Badri m-am temut că Gilchrist va dori și o lansare cu defazare în locul uneia în timp real.

Împinse una dintre oi mai aproape de păstor.

— Asta în cazul că-și dă seama de diferența existentă, urmă el. Știi ce mi-a răspuns când i-am zis că ar trebui să

efectueze cel puțin un test fără subiect uman? „Dacă se întâmplă ceva rău, putem merge înapoi în timp ca s-o recuperăm pe domnișoara Engle înainte ca evenimentul să se petreacă, nu-i așa?” Individul ăsta habar n-are cum funcționează rețeaua, nu-i pasă de paradoxuri sau de faptul că Kivrin se află *acolo* și că ceea ce i se întâmplă e real și irevocabil.

Mary își croi drum printre mese, ducând stângaci cele două halbe de bere într-o mână și paharul cu whisky în cealaltă. Așează paharul în fața lui.

— Uite rețeta mea standard pentru victimele bicicliștilor și părinții care-și cocoloșesc odraslele. Te-a lovit la picior?

— Nu, răspunse Dunworthy.

— Săptămâna trecută am avut o ciocnire cu un biciclist. Unul din secolul douăzeci. Tocmai urma să revin dintr-o lansare în perioada Primului Război Mondial. După două săptămâni petrecute la Belleau Wood fără nici o zgârietură, cât pe ce să o pățesc din cauza unei biciclete de epocă pe strada Broad. Se întoarse la bar ca să-și ia cornul cu cașcaval.

— Nu-mi plac parabolele, spuse Dunworthy. Ridică Fecioara din plastic. Era îmbrăcată în albastru, având o mantie albă. Dacă ar fi trimis-o cu defazare, măcar nu se vedea silită să înghețe de frig. Se cuvenea să poarte ceva mai călduros decât rochia aceea cu garnitură din blană de iepure. Oare lui Gilchrist nu i-a trecut prin minte că 1320 reprezintă începutul Miciei Epoci Glaciare?

— Abia acum îmi dau seama de cine-mi aduci aminte, constată Mary, în timp ce-și așeza farfuria și șervețelul. De mama lui William Gaddson.

Comparația se vădea de-a dreptul nedreaptă. William Gaddson era unul dintre studenții lui din anul întâi. Mama lui îl vizitase de șase ori în cursul primului semestru, prima oară venind pentru a-i aduce apărătoare de urechi.

„Dacă nu le poartă, răcește una-două, îl asaltase ea pe Dunworthy. Willy a fost dintotdeauna sensibil la răceli, iar acum, când e atât de departe de casă... Îndrumătorul lui nu

are grijă de el, cu toate că am vorbit cu el în repetate rânduri.”

Prin statură, Willy amintea de un stejar și nu părea cătuși de puțin sensibil la răceli.

— Sunt convins că-și poate purta și singur de grijă, îi spusese el doamnei Gaddson, comițând o primă greșeală. Ea îl trecuse neîntârziat pe lista celor care refuzau să aibă grijă de Willy, însă asta n-o împiedicase să vină o dată la două săptămâni pentru a-i preda vitamine lui Dunworthy și să insiste ca fiul ei să fie scos din echipajul de canotaj fiindcă se extenua.

— N-aș încadra îngrijorarea mea în ce-o privește pe Kivrin în aceeași categorie cu supergrija de care dă dovadă doamna Gaddson. Începutul secolului paisprezece geme de hoți și ucigași. Și nu numai.

— Așa vorbește și doamna Gaddson despre Oxford, remarcă Mary, apatică, și sorbi din bere. I-am spus că nu-l poate apăra pe Willy de lupta cu viața. Iar tu nu poți s-o protejezi pe Kivrin. N-ai devenit istoric stând acasă, la căldurică. Trebuia să-i îngădui plecarea, chiar dacă e primejdios. James, orice secol atinge gradul zece de pericolozitate.

— În secolul acesta nu știm ce înseamnă Ciuma Neagră.

— Dar am avut Epidemia în care au murit șaiszeci și cinci de mii de oameni. Iar în Anglia n-au fost cazuri de ciumă în 1320. A ajuns acolo abia în 1348. Își lăasă halba pe masă, iar figurina reprezentând-o pe Fecioara Maria căzu. Și chiar dacă ar fi așa, Kivrin n-are cum să se îmbolnăvească. Am imunizat-o împotriva ciumei bubonice. Zâmbi trist. Trec și eu prin momente când semăn cu doamna Gaddson. În plus, Kivrin n-o să ia boala fiindcă ne facem noi probleme. De obicei, necazurile la care te gândești te ocolesc. În schimb, se întâmplă ceva la care nici nu te-ai gândit.

— Foarte liniștitor. O așeză pe Fecioara în alb și albastru alături de figurina reprezentându-l pe Iosif, însă ea se prăbuși. O reaseză atent, în picioare.

— Ar trebui să fie, James, spuse ea pe un ton vioi, fiindcă mi-e limpede că te-ai gândit la toate nenorocirile ce i s-ar

putea întâmpla lui Kivrin. Iar ea stă probabil într-un castel și mănâncă plăcintă cu carne de păun la prânz, deși îmi închipui că acolo e aceeași oră.

El clătină din cap.

— Sigur au apărut derapaje, însă doar Dumnezeu știe cât de mari sunt, deoarece Gilchrist n-a verificat parametrii. Badri le-a apreciat ca fiind de câteva zile.

Ori săptămâni, gândi el, iar dacă asta s-ar întâmpla la mijlocul lunii ianuarie, n-ar exista nici sărbători cu ajutorul cărora Kivrin să poată stabili data. Până și o nepotrivire de câteva ore ar putea s-o plaseze pe drumul dintre Oxford și Bath la miezul nopții.

— Sper că desincronizarea nu înseamnă ratarea Crăciunului, spuse Mary. Ținea tare mult să vadă o slujbă medievală de Crăciun.

— Acolo ar mai fi două săptămâni până la Crăciun, explică el. Oamenii încă se ghidează după calendarul iulian. Cel gregorian n-a fost adoptat decât în 1752.

— Știu. În cuvântul lui, domnul Gilchrist n-a uitat să vorbească despre calendarul iulian. N-a scăpat prilejul de a ne prezenta pe larg istoria reformei calendarului și discrepanțele ce apar între datele calculate după stilul vechi și cel gregorian. La un moment dat, mi-a făcut impresia că vrea să ne și demonstreze la tablă. Ce zi e acolo?

— 13 decembrie.

— Poate-i mai bine că nu știm data exactă. Deirdre și Colin au stat în Statele Unite vreme de un an, iar eu eram îngrijorată de moarte, însă mereu în contratimp. Mereu mi-l imaginam pe Colin călcat de vreo mașină în drum spre școală, când, de fapt, acolo era miezul nopții. Frământarea nu pare deplină decât dacă omul își imaginează și tot soiul de dezastre în cele mai mici amănunte, inclusiv vremea și momentul zilei. Un timp m-a chinuit gândul că nu mai știam ce griji să-mi fac, iar apoi temerile au dispărut cu desăvârșire. Poate că la fel se va întâmpla și în cazul lui Kivrin.

Era adevărat. Dunworthy și-o imagina exact așa cum o văzuse ultima oară, prăbușită în mijlocul cuferelor răsturnate cu tâmpla însângerată, iar asta era marea lui greșală. Kivrin ajunsese la destinație cu aproape o oră în urmă. Chiar dacă pe drum nu apăruse încă nici un călător, se lăsa frigul și nu și-o putea imagina pe Kivrin zăcând docilă, ținându-și ochii închiși.

Prima oară când călătorise în trecut, parcursese drumul înainte și înapoi în vreme ce specialiștii calibrau localizarea. Îl trimiseseră în mijlocul careului la miez de noapte, iar el trebuia să rămână acolo cât se efectuau calculele, după care era readus. O dată, ajuns la Oxford în 1956, știa că verificarea va dura zece minute. Dăduse o fugă de-a lungul străzii Broad ca să vadă vechea bibliotecă Bodleian și tehnicianul fusese cât pe ce să facă infarct când deschisese rețeaua și nu-l găsisese acolo.

Simțind lumea medievală desfășurându-se în jurul ei, Kivrin sigur nu va rămâne la pământ cu ochii închiși. Parcă o vedea cu rochia aceea albă și ridicolă, stând în picioare și cercetând drumul Oxford-Bath pentru a-i descoperi pe călătorii neștiutori, gata să se azvârle jos într-o clipă, reușind în același timp să cuprindă totul cu mintea și privirea, împreunându-și mâinile într-o rugăciune în care să se amestece nerăbdarea și încântarea, iar această imagine îl ajută să-și regăsească liniștea.

Kivrin nu va păți nimic. Va apărea în rețea peste două săptămâni, cu rochia albă incredibil de murdară, gata de nenumărate aventuri cumplite, salvări în ultima clipă, povești care pot înfiora pe oricine, desigur să relateze întâmplări care-i vor da nopți de coșmar vreme de săptămâni după ce le va fi auzit.

— James, știi bine că se va întoarce teafără și nevătămată, îi spuse Mary, privindu-l încruntată.

— Știu, recunosc el. Se ridică pentru a mai aduce două halbe de bere. Când spunea că-ți sosește strănepotul?

— La trei. Colin va rămâne o săptămână și habar n-am ce să fac. Asta, pe lângă problemele obișnuite, bineînțeles. Cred c-o să-l duc la Ashmolean. Copiilor le place să viziteze

muzee, nu? Să vadă roba lui Pocahontas și alte chestii din astea.

Dunworthy își aduse aminte că roba lui Pocahontas nu era decât o zdreanță absolut neatrăgătoare din material cenușiu și bățos, semănând tare mult cu fularul pregătit drept cadou pentru Colin.

— Eu ți-aș sugera mai curând Muzeul de Istorie Naturală.

Se auziră foșnete de betea și acorduri din „Cling-cling, bucurie-n ceruri,” iar Dunworthy privi neliniștit către ușă. În prag apăruse secretarul său, clipind ca un orb să-și obișnuiască ochii cu lumina scăzută din local.

— Poate că n-aș face rău să-l trimit pe Colin la Turnul Carfax să distrugă toate clopotele, spuse Mary.

— Uite-l pe Finch, remarcă Dunworthy și ridică o mână ca să se facă remarcat, însă acesta pornise deja spre masa lor.

— Domnule, v-am căutat peste tot, spuse el. S-a întâmplat ceva neprevăzut.

— Cu coordonatele?

Secretarul îl privi nelămurit.

— Coordonatele? Nu, domnule. Cu americanii. Au sosit mai devreme decât trebuia.

— Care americani?

— Grupul de clopotari. Cei din Colorado. Breasla Feminină a Schimbării și Clopotarilor din Vestul SUA.

— Să nu-mi zici că ai început să faci importuri de clopoței de Crăciun, exclamă Mary.

— Știam că trebuie să sosească pe douăzeci și doi, îi spuse Dunworthy lui Finch.

— Azi e în douăzeci și doi, preciză Finch. Urmau să vină azi după amiază, dar concertul lor de la Exeter a fost anulat, așa că au sosit neașteptați. Am sunat la Catedra de Istorie Medievală, iar Gilchrist mi-a comunicat că ați plecat să sărbătoriți ceva. Se uită semnificativ la halba goală din fața lui Dunworthy.

— Nu sărbătoresc nimic, protestă Dunworthy. Aștept rezultatul lansării uneia dintre studentele mele. Își consultă ceasul. Asta înseamnă încă o oră.

— Domnule, ați promis că veți face cu ei un tur, să vadă clopotele din zonă.

— Serios, nu văd de ce ai mai rămâne, sugerează Mary. O să sun eu la Baliol imediat ce stabilesc rezultatul.

— Mă duc după ce aflu coordonatele, spuse Dunworthy, privind-o pe Mary cu reproș. Arată-le colegiul și apoi oferă-le un prânz. Asta ar dura vreo oră.

Finch îl măsură întristat.

— Stau aici doar până la patru. Au concert de clopote la Ely astă seară și țin morțiș să vadă clopotele de la Christ Church.

— Atunci du-i acolo. Să-l vadă pe Marele Tom. Apoi la Turnul St. Martin. Ori direct la New College. O să vin cât de repede pot.

Finch dădu impresia că voise să mai întrebe ceva, apoi se răzgândise.

— O să le spun că veniți într-o oră, domnule, zise el și porni spre ușă. După câțiva pași se opri și reveni. Cât pe ce să uit. A telefonat vicarul să întrebe dacă doriți să citiți Scriptura la slujba interbisericească de Ajun. Anul acesta se va desfășura la biserica Sfânta Fecioară Maria.

— Spune-i că da, acceptă Dunworthy, recunoscător că Finch îl slăbise cu clopotarii schimbării. Și să-i comunici că azi am vrea să urcăm în turlă, să le arăt americanilor clopotele.

— Am înțeles, domnule. Și la Iffley? Să-i duc și până acolo? Sunt frumoase și datează din secolul unsprezece.

— Chiar te rog, îl îndemnă Dunworthy. Du-i la Iffley. Eu o să revin cât pot de repede.

Finch deschise gura să mai adauge ceva, dar renunță.

— Da, domnule, făcu el și plecă spre ușă în acompaniament de „Ilicea și iedera.”

— Ai fost cam dur cu el, nu crezi? îl întrebă Mary. La urma urmelor, americanii ar putea fi grozavi.

— Are să se întoarcă peste cinci minute să mă întrebe dacă nu cumva ar fi mai bine să-i ducă întâi la Christ Church, spuse Dunworthy. Băiatul ăsta n-are deloc spirit de inițiativă.

— Îmi închipuiam că tocmai asta admiră la tineri, remarcă Mary, surâzând strâmb. În orice caz, el n-o să se zbată pentru a ajunge în Evul Mediu.

Ușa se deschise și în local se făcură din nou auzite acordurile „Illicei”.

— Trebuie să fie tot el, vrând să știe ce să le dea de mâncare.

— Carne fiartă de vacă și legume prea moi, spuse Mary. Americanilor le place să vorbească despre bucătăria lor nesuferită. Of, doamne.

Dunworthy privi către ușă. În prag stăteau Gilchrist și Latimer, aureolați de lumina cenușie ce pătrundea din stradă. Gilchrist zâmbea cu gura până la urechi și ridicase vocea ca să acopere clopotele. Latimer se chinuia să-și strângă umbrela mare și neagră.

— Cred c-ar fi politicoși să-i invităm la masa noastră, sugeră Mary.

Dunworthy întinse mâna după fulgarin.

— Fii tu politicoasă, dacă ții neapărat. Eu n-am de gând să-i ascult felicitându-se că au primejduit viața unei tinere lipsită de experiență.

— Iar vorbești ca știm noi cine, îl dojeni Mary. N-ar fi venit aici dacă s-ar fi întâmplat ceva rău. Probabil că Badri a obținut coordonatele.

— E prea curând, îi spuse el, dar își reluă poziția. Mai curând cred că i-a gonit ca să-și poată vedea de treabă.

Gilchrist îl zărise când voise să se ridice. Dădu să se întoarcă, voind să iasă din local, însă Latimer se apropiase deja de masa lor. Gilchrist îl urmă, dar zâmbetul îi pierise.

— Gata cu coordonatele? întrebă Dunworthy.

— *Coordonate?* repetă Gilchrist nelămurit.

— Da, *coordonatele*, repetă Dunworthy. Stabilirea locului și momentului în care a ajuns Kivrin, ceea ce face posibilă recuperarea ei.

— Tehnicianul dumneavoastră a zis că-i va trebui cel puțin jumătate de oră să le stabilească, îi răspunse Gilchrist înțepat. Întotdeauna lucrează atât de încet? A promis că va veni să ne anunțe când termină, însă cifrele preliminare

arată că plasarea a decurs perfect și că derapajul a fost minim.

— O, ce veste minunată! se bucură Mary, părând ușurată. Veniți și luați loc. Și noi așteptăm rezultatul, și până atunci servim o bere. Doriți să beți ceva? îl întrebă ea pe Latimer, care strânsese umbrela și-i închidea bareta de blocare.

— Da, cred că da, spuse Latimer. La o adică, trăim o zi mare. O picătură de brandy. *Vártos fu vinul și-l băurăm vártos*. Bâjbâi cu bareta, reușind s-o încurce printre spițele umbrelei. Avem, în sfârșit, prilejul de a studia la fața locului pierderea flexiunii adjectivale și trecerea la singularul nominativ.

„Da, o zi mare,” gândi Dunworthy, simțindu-se totuși ușurat, parcă împotriva propriei voințe. Derapajul era marea lui grijă. Acesta reprezenta cea mai imprevizibilă parte a unei plasări, chiar dacă parametrii erau verificați.

În teorie, derapajul constituia mecanismul de siguranță și de anulare al rețelei, modul în care Timpul se autoproteja de paradoxurile continuum-ului. Derapajul înainte în timp avea rostul de a împiedica ciocnirile, întâlnirile sau acțiunile care ar fi putut influența istoria, făcându-l pe istoric să treacă ușor peste momentele critice, când ar fi avut prilejul de a-l ucide pe Hitler ori de a salva un copil de la înec.

Dar teoria rețelei nu reușise să stabilească exact care erau acele momente critice sau ce derapaj ar putea crea o anumită plasare. Verificările parametrilor dădeau cifre probabile, iar Gilchrist nu efectuase nici una. Plasarea lui Kivrin ar fi trebuit amânată cu două săptămâni sau o lună. După cât se sinchisea Gilchrist, ea putea pleca în aprilie, purtând mantie căptușită cu blană de iepure și rochie de iarnă.

Badri promisese un derapaj minim. Asta însemna că eroarea era de cel mult câteva zile, iar Kivrin avea timp suficient să afle data și să fie prezentă la locul și data întâlnirii de revenire.

— Și dumneavoastră, domnule Gilchrist? tocmai întreba Mary. Vă recomand un brandy.

— Nu, mulțumesc.

Mary se scotoci în căutarea unei bancnote mototolite și plecă spre bar.

— Tehnicianul dumneavoastră pare să fi făcut o treabă satisfăcătoare, spuse Gilchrist, întorcându-se spre Dunworthy. Catedra ar dori să-l împrumute și pentru următoarea plasare. O vom trimite pe domnișoara Engle în 1355 pentru a studia efectele Ciumei. Relatările din perioada respectivă sunt cu totul confuze, mai ales în problema ratei mortalității. Cifra acceptată, cincizeci de milioane de morți e sigur inexactă, iar aprecierile potrivit cărora o treime din populația Europei a murit atunci sunt exagerări strigătoare la cer. Abia aștept s-o văd pe domnișoara Engle făcând un studiu aprofundat.

— Nu credeți că vă cam grăbiți? întrebă Dunworthy. Poate ar fi mai bine să așteptați pentru a vedea dacă tânăra a reușit să supraviețuiască *acestei* plasări sau dacă va ajunge teafără până în 1320.

Pe fața lui Gilchrist apăru o expresie de om jignit.

— Am sentimentul că ne faceți o nedreptate când presupuneți mereu că noi, cei de la Istorie Medievală nu suntem în stare să realizăm o plasare reușită, spuse el. Vă asigur că am luat în calcul toate amănuntele. Metoda folosită pentru plasarea lui Kivrin a fost studiată minuțios. Probabilitatea arată o frecvență a călătorilor pe drumul Oxford-Bath de unu la fiecare 1,6 ore și sugerează că șansele ca oamenii să accepte ideea unui jaf sunt de 92%, asta datorită frecvenței unor asemenea atacuri. Un drumeț din Oxforshire avea șansa de 42,5% să fie prădat pe timp de iarnă și de 58,6% vara. Aceasta reprezintă o medie, desigur. Pericolul crește mult în unele zone din Otmoor și Wychwood, precum și pe drumuri mai mărunte.

Dunworthy se întrebă cum Dumnezeu ajunseseră cei de la Probabilități să dea asemenea cifre. *Cartea Judecății de Apoi* nu vorbea de hoți, exceptându-i probabil pe strângătorii de biruri ai regelui, care uneori încasau chiar mai mult decât dările, iar tâlharii vremii sigur nu ținuseră vreo evidență a oamenilor jefuiți sau uciși, făcând

însemnări precise pe hartă. Dovada morții departe de casă se stabilise cu totul *de facto*: persoana nu se mai întorsese acasă. Câte cadavre zăceau prin păduri, nedescoperite și neidentificate?

— Vă asigur că am luat toate măsurile de prevedere pentru a o proteja pe Kivrin, spuse Gilchrist.

— Vă referiți cumva la verificarea parametrilor? Îl ironiză Dunworthy. Și la testele fără personal și la cele de simetrie?

Mary apăru la masă.

— Pofțiți, domnule Latimer, spuse ea și-i așeză paharul cu brandy în față. Apoi atârână umbrela lui, încă udă, de partea din spate a măsuței și se așeză alături de el.

— Tocmai îi dădeam asigurări domnului Dunworthy că am studiat toate aspectele legate de această lansare, explică Gilchrist. Ridică figurina din plastic reprezentând înțeleptul cu lăcrița aurită în brațe. Caseta legată cu tablă de alamă reprezintă o copie fidelă a unei casete de bijuterii din Muzeul Ashmolean. Așeză micuțul înțelept pe masă. Până și numele ales reprezintă obiectul unei atente cercetări. Isabel e un nume feminin care apare extrem de frecvent în registrele tribunalelor și în *Registra Regum* (Registrele Regale) între 1295 și 1320. El reprezintă de fapt o formă transformată din Elizabeth, preciză Latimer, de parcă ar fi ținut o prelegere. Se consideră că larga lui utilizare în Anglia începând cu secolul doisprezece pornește de la Isavel de Angouleme, soția regelui Ioan.

— Kivrin mi-a zis că numele ce i s-a dat e Isabel de Beauvrier, după o fiică a unui nobil din Yorkshire, spuse Dunworthy.

— Așa e, recunosc Gilchrist. Gilbert de Beauvrier a avut patru fiice a căror vârstă se apropia de cea a lui Kivrin, însă numele lor nu au fost trecute în registre. Asta era o practică obișnuită. Deseori, femeile erau trecute doar cu numele de familie și rudenie, chiar și în registrele parohiale și pe monumentele funerare.

Mary puse palma pe brațul lui Dunworthy, cu gând să-l mai tempereze.

— Dar de ce ați ales tocmai Yorkshire? Întrebă ea brusc. Asta n-o va trimite prea departe de casă?

E la șapte sute de ani depărtare, gândi Dunworthy, într-un secol care nu aprecia femeile nici cât să le înregistreze numele când mureau.

— Domnișoara Engle a sugerat asta, preciză Gilchrist. Considera că plasarea casei atât de departe o va pune la adăpost de încercările oamenilor de a intra în legătură cu prezumtiva ei familie.

„Ori îi va face s-o ducă înapoi acasă, la zeci de kilometri depărtare de locul de întâlnire.” Pesemne că ea sugerase totul, după ce căutase prin registre bisericești și de dări vreo familie cu o fiică de aceeași vârstă, care să nu aibă relații la curte și care să locuiască îndeajuns de departe în East Riding încât zăpezile și drumurile impracticabile să facă imposibilă deplasarea vreunui mesager pentru a anunța familia că fiica le fusese descoperită.

— Catedra de Istorie Medievală a acordat aceeași atenție fiecărui detaliu al acestei plasări, spuse Gilchrist, chiar și acelui ce ține de pretextul călătoriei, boala fratelui ei. Am avut grijă să stabilim precis existența unei epidemii de gripă în acea zonă din Gloustershire în 1319, chiar dacă respectiva boală era comună în Evul Mediu, iar el putea la fel de bine suferi de holeră ori vreo infecție.

— James, rosti Mary prevenitor.

— Rochia domnișoarei Engle era cusută de mână. Pânza de culoare albastră de rochie a fost vopsită manual, folosindu-se o metodă medievală. Iar domnișoara Montoya a făcut cercetări minuțioase ale satului Skendgate, unde Kivrin va petrece două săptămâni.

— Dacă ajunge acolo, comentă Dunworthy.

— James, interveni Mary din nou.

— Ce măsuri de prevedere ați luat ca drumețul săritor care trece la fiecare 1,6 ore să nu o ducă la mănăstirea din Godstow ori la vreun bordel din Londra, ori să n-o vadă apărând și s-o socotească vrăjitoare? Cum v-ați asigurat că acel om e călător cu gânduri curate și nu vreunul dintre tâlharii care jefuiau 42,5% din călători?

— Calculele nu indică o probabilitate mai mult de 0,04% în ce privește prezența cuiva la locul și momentul sosirii.

— A, uite-l și pe Badri, remarcă Mary, ridicându-se și așezându-se între Dunworthy și Gilchrist. Ai lucrat iute, Badri. Ai reușit să stabilești coordonatele?

Badri venise fără palton. Uniforma de laborator se udase, iar fața îi era înroșită de frig.

— Arăți cam rebegit, spuse Mary. Vino și stai jos. Îi făcu semn să se așeze pe locul liber de lângă Latimer. O să-ți aduc un brandy.

— Ai reușit? îl întreabă Dunworthy.

Badri nu era doar udat de ploaie, ci pătruns de ea până la piele.

— Da, răspunse el, și dinții începură să-i clănțanească.

— Bravo, băiete, spuse Gilchrist, ridicându-se în picioare și bătându-l pe umăr. Parcă spuneai că va dura o oră. Merită să toastăm pentru asta. Aveți șampanie? strigă el către barman.

Îl atinse iarăși amical pe Badri și plecă la bar.

Badri rămase cu privirea îndreptată spre el și-și masă brațele, tremurând. Părea neatent, aproape amețit.

— Sigur ai rezolvat problema? întreabă Dunworthy.

— Da, răspunse el, încă privind după Gilchrist.

Mary reveni la masă, aducând paharul cu brandy.

— Băutura are să te încălzească puțin, spuse ea dându-i paharul. Poftim. Bea-l până la fund. Așa recomandă doctorul.

Badri se încruntă la pahar, ca și cum n-ar fi știut ce conține. Dinții încă îi clănțaneau.

— Ce s-a întâmplat? se miră Dunworthy. Kivrin n-a pățit nimic, așa-i?

— Kivrin, mormăi el, nedezipindu-și ochii de la pahar și apoi păru să-și revină. Îl așează pe masă. Vreau să veniți cu mine, spuse el și dădu să-și croiască drum înapoi spre ușă, printre mese.

— Ce e? repetă Dunworthy, ridicându-se.

Figurinele din plastic se prăbușiră, iar una dintre oi se rostogoli până căzu de pe masă.

Badri deschise ușa, iar acordurile explozive ale cântecului „Bucurați-vă, buni creștini” răbufniră de afară.

— Așteaptă, Badri, avem de toastat, îl invită Gilchrist, întorcându-se la masă cu o sticlă și un morman de pahare.

Dunworthy se întinse după fulgarin.

— Care-i problema? Întrebă Mary, căutându-și sacoșa pe pipăite. N-a reușit să găsească coordonatele?

Dunworthy nu-i răspunse. Își înșfăcă fulgarinul și porni după Badri. Tehnicianul ajunsese deja în stradă, făcându-și loc prin mulțimea oamenilor porniți la cumpărături de Crăciun de parcă aceștia nici n-ar fi existat. Ploua torențial, dar Badri părea să nu bage nici asta în seamă. Dunworthy își trase fulgarinul pe umeri și porni prin aglomerație.

Ceva nu mersese bine. Până la urmă apăruse un derapaj, ori începătorul comisese o eroare când efectuase calculele. Poate apăruse vreo defecțiune a rețelei. Însă ea avea dispozitive de siguranță, mijloace de verificare a etapelor și posibilitatea de a anula operațiunea. Dacă ar fi existat vreo defecțiune la rețea, Kivrin n-ar fi putut pleca. Iar Badri afirmase că obținuse coordonatele. Sigur era vorba de un derapaj. Doar asta se putea întâmpla și plasarea avea totuși loc.

Aflat în fața lui, Badri traversa strada, cât pe ce să se ciocnească de un biciclist. Dunworthy se trezi prins între două femei care aveau sacoșe chiar mai mari decât aceea a lui Mary, pași pe deasupra unui terier alb, ținut în lesă, și-l zări din nou la câteva vitrine mai departe.

— Badri! strigă el. Tehnicianul dădu să se întoarcă și se izbi de o femeie între două vârste care avea o umbrelă mare, cu motive florale.

Femeia mergea aplecată ca să se ferească de ploaie, ținându-și umbrela aproape în față, de aceea nici ea nu-l văzuse pe Badri. Umbrela, acoperită cu violete albastrui, păru să explodeze spre cer, apoi căzu răsturnată pe pavaj. Continuându-și drumul cu încăpățănare și orbire, Badri fu cât pe ce să cadă pe ea.

— Uită-te pe unde mergi! strigă femeia furioasă, apucând marginea umbrelei. N-ai ales locul potrivit să alergi, nu crezi?

Badri se uită la femeie, apoi la umbrelă, cu aceeași expresie absentă pe care o avusese și în local. „Regret”, îl văzu Dunworthy rostind, apoi se aplecă să ridice obiectul de jos. Cei doi dădură impresia că vreme de o clipă se încaieră cu stratul acela de violete, apoi Badri apucă umbrela de mâner și o ridică în poziție normală. I-o dădu femeii, a cărei față cu trăsături pline se făcuse roșie de iritare ori de răceala ploii, ori din ambele motive.

— Regret?! făcu ea, ridicând umbrela deasupra capului de parcă ar fi vrut să-l izbească. Doar atât ai de spus?

Badri își duse nesigur mâna la frunte și apoi, la fel cum făcuse și în bar, păru să-și ducă aminte unde se află și se îndepărtă din nou, aproape alergând. Intră pe poarta de la Brasenose, iar Dunworthy îl urmă, traversând careul, pătrunzând pe o ușă laterală în laborator, mergând pe un coridor și ajungând în sfârșit la zona unde se găsea rețeaua. Badri era deja așezat la pupitru, stând aplecat deasupra lui și privind încruntat la ecran.

Dunworthy se temuse că ecranul va fi inundat de numere inutile ori, și mai rău, de purici, însă el prezenta coloane ordonate de cifre și matrici reprezentând coordonatele.

— Ai reușit? abia gâfâi Dunworthy.

— Da, răspunse Badri și se întoarse spre el. Nu mai era încruntat, însă pe față avea o expresie stranie, pierdută, ca și cum ar fi făcut mari eforturi să se concentreze.

— Când a fost... rosti el și imediat începu să tremure. Vocea i se stinse de parcă ar fi uitat ce avea de spus.

Ușa din geam se trânti brusc și curând apărură Gilchrist și Mary, urmași îndeaproape de Latimer, făcându-și de lucru cu umbrela.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? explodă Mary.

— Am coordonatele, spuse Badri.

Se întoarse și aruncă o privire la ecran.

— Asta e? se interesă Gilchrist, aplecându-se peste umărul lui. Ce sunt toate simbolurile de acolo? Trebuie să ne lămurești și pe noi, nepricepuții.

— Când a fost ce? repetă Dunworthy.

Badri ridică palma la frunte.

— S-a întâmplat ceva rău, spuse el.

— *Ce anume!* strigă Dunworthy. Derapaj? Despre asta-i vorba?

— Derapaj? se miră Badri, tremurând atât de tare încât abia reuși să articuleze cuvântul.

— Badri, i se adresă Mary. Te simți bine?

Badri căpătă din nou aerul absent de mai devreme, ca și cum s-ar fi gândit ce să răspundă.

— Nu, răspuns el și se prăbuși peste pupitru.

Capitolul 3

Auzi dangățul exact în momentul sosirii. Răsuna subțiratic și pipernicit, la fel ca muzica de clopoței care se cânta de Crăciun. Camera de comandă ar fi trebuit să fie insonorizată, însă de fiecare dată când cineva deschidea ușa dinspre exterior a antecamerei reușise să audă zvonul slab, ca o adiere, al colindelor de Crăciun.

Întâi sosise doctorița Ahrens, apoi Dunworthy, și de fiecare dată fusese convinsă că amândoi veniseră să-i spună că nu va mai pleca. În perioada în care încă era în spital, Ahrens fusese gata să anuleze plasarea când inocularea antivirală a lui Kivrin se umflase, devenind o gâlmă mare și roșiatică pe dosul antebrațului.

— Nu pleci nicăieri decât după ce se dezumflă, o avertizase doctorița și refuzase externarea ei din spital. Kivrin încă simțea un zvâcnet în acel loc, dar nu avea de gând să-i comunice asta doctoriței, fiindcă aceasta i-ar fi putut spune domnului Dunworthy, care, de când aflate că ea va pleca, părea tot timpul înspăimântat.

„I-am spus de acum doi ani că vreau să merg,” își aduse Kivrin aminte. Doi ani, și cu o zi în urmă, când se dusesese să-i arate costumul, făcuse o nouă încercare de a o convinge să renunțe.

— Nu-mi place cum organizează lansarea cei de la medievală, zisese el. Și chiar dacă ar lua toate măsurile de prevedere, o femeie n-ar trebui să meargă singură în Evul Mediu.

— Totul e aranjat, îl liniștise ea. Sunt Isabel de Beauvrier, fiica lui Gilbert de Beauvrier, un nobil care a locuit în East Riding între 1276 și 1332.

— Și ce caută fiica unui nobil din Yorkshire, neînsoțită, pe drumul Oxford-Bath?

— Nu singură. Eram cu toți servitorii și călătoream spre Evesham, să-l iau pe fratele meu, care zace bolnav în mănăstirea de acolo, și am fost atacați de tâlhari.

— Tâlhari, repetase el, privind-o pe deasupra ochelarilor și clipind.

— De la dumneavoastră am prins ideea. Ați spus că în Evul Mediu femeile tinere nu călătoreau niciodată neînsoțite și că aveau o suită. Prin urmare, aveam însoțitori, dar ei au dat bir cu fugiții când am fost atacată, iar tâlharii au luat caii și toate bunurile mele. Domnul Gilchrist consideră povestea plauzibilă. A zis că probabilitatea ca...

— Plauzibilă, fiindcă în Evul Mediu erau o groază de ucigași și hoți.

— Știu, răspunsese ea, dorind să scape cât mai curând, și purtători de boli și cavaleri puși pe jaf și alți indivizi primejdioși. Dar în Evul Mediu n-au trăit și oameni *cumsecade*?

— Aceștia erau ocupați să ardă vrăjitoarele pe rug.

Kivrin socotise că ar fi fost mai înțelept să schimbe subiectul.

— Am venit să vă arăt costumul, explicase ea și făcuse o piruetă încet, pentru ca el să-i vadă rochia albastră și mantia căptușită cu blană albă. O să-mi tai și părul în vederea plasării.

— Nu-i cazul să porți ceva alb în Evul Mediu, spusese el. O să se murdărească imediat.

Nici în această dimineață nu păruse schimbat. Se plimbase de colo-colo prin zona îngustă de observare ca un bărbat care așteaptă să-i nască soția. Ea își făcuse griji întreaga dimineață, socotind că el va încerca brusc să stopeze operațiunea.

Apăruseră tot soiul de întârzieri. Domnul Gilchrist ținuse morțiș să-i explice din nou cum funcționa înregistratorul, de parcă ar fi fost o nepricepută. Probabil cu excepția lui Badri, nimeni nu avea încredere în ea, dar până și el se arătase înnebunitor de grijuliu, măsurând mereu zona de rețea, ba chiar ștergând toată seria de coordonate, ba revenind asupra ideii, pentru ca apoi să le reintroducă.

Crezuse că n-o să mai apuce momentul să-și ocupe poziția, iar după ce se întâmplase și asta, lucrurile luaseră o întorsătură și mai neplăcută, trebuind să zacă întinsă cu

ochii închiși, întrebându-se ce se petrecea în jur. Latimer îi spusese lui Gilchrist că era îngrijorat în privința modului în care se scria Isabel, de parcă oamenii vremii ar fi știut să citească ori să scrie corect. Apoi sosise Montoya, care o dădăcise spunându-i cum să identifice satul Skendgate după frescele bisericii, reprezentând Judecata de Apoi, amănunt pe care i-l dăduse de nenumărate ori până atunci.

Cineva, pesemne Badri, fiindcă el fusese singurul care nu-i dăduse instrucțiuni, se aplecase, îi mutase brațul mai aproape de corp și îi aranjase pliurile rochiei. Podeaua era tare și simțea împunsătura unui obiect într-o parte, puțin mai jos de coaste. Domnul Gilchrist mai spusese câteva cuvinte apoi clopotele răsunaseră din nou.

„Nu, vă rog,” gândise Kivrin, întrebându-se dacă doctorița Ahrens nu cumva hotărâse administrarea unei noi inoculări ori dacă Dunworthy nu dăduse fuga până la Facultatea de Istorie și-i convinsese pe cei de acolo să schimbe ierarhizarea la gradul zece de pericolozitate.

Oricum ar fi fost, noul sosit ținuse ușa deschisă – mai auzise clopotele câteva secunde, deși nu reușise să identifice cântecul. Nici nu avea linie melodică. Fusese un dangăt rar, continuu, care înceta o clipă, iar apoi revenea și Kivrin gândise: „Am ajuns.”

Zăcea pe partea stângă, cu picioarele răsfirate dizgrațios, ca și cum așa ar fi fost lăsată de oamenii care o tâlhăriseră, și ținându-și brațul pe jumătate aruncat peste față, pentru a se feri de lovitura care provocase rana de unde sângele șiroise subțire pe obraz. Poziția brațului îi îngăduia să întredeschidă ochii fără a fi văzută, dar încă nu încercă să privească. Rămase întinsă, străduindu-se să perceapă orice zgomot.

În afară de clopot, nu auzi nici un alt sunet. Dacă se afla pe marginea unui drum din secolul paisprezece trebuia să audă măcar cântecul păsărilor și foiala veverițelor. Pesemne se speriaseră și tăcuseră cu toatele din cauza apariției ei neașteptate, ori a strălucirii rețelei, care emitea în aer particule sticloase, ca de promoroacă, acestea persistând câteva minute. După o vreme, auzi ciripitul unei

păsări, apoi al alteia. Ceva făcu frunzișul din apropiere să foșnească, apoi urmă o pauză și o nouă mișcare, vreun șoarece sau o veveriță. Mai percepu un tremur ușor care era probabil produs de adierea vântului printre frunze, deși pe față nu simți nici un curent de aer, iar deasupra, de foarte departe, ajunse până la ea un dangăt slab de clopot.

Se întrebă de ce bătea. Imposibil să fie de vecernie. Ori de utrenie. Badri îi spusese că nu avea cum să știe mărimea derapajului. Voise să amâne plasarea ca să mai facă verificări, dar Gilchrist susținuse că cei de la Probabilități anticipaseră un decalaj în jur de 6,4 ore.

Nu știa la ce oră avusese loc plasarea. Când terminase pregătirile era unsprezece fără un sfert – o văzuse pe Montoya uitându-se la ceasul electronic și o întrebase – dar nu avea idee cât timp mai trecuse după aceea. După impresia ei, ore.

Plasarea fusese programată pentru amiază. Dacă ajunsese la vreme și cei de la Probabilitate avuseseră dreptate în privința decalajului, atunci aici era șase seara, adică prea târziu pentru vecernie. Iar dacă așa stăteau lucrurile, de ce continua clopotul să bată?

Poate pentru slujbă, ori vreo înmormântare sau căsătorie. În Evul Mediu clopotele băteau mai tot timpul – pentru a anunța năvăliri sau incendii, pentru a ajuta câte-un copil să regăsească drumul spre casă, ba chiar pentru a alunga furtunile. Putea să bată din te miri ce.

Dacă ar fi însoțit-o, domnul Dunworthy ar fi fost convins că bătea de mort. „Durata medie de viață în 1300 era de treizeci și opt de ani,” îi spusese el când îl anunțase că vrea să meargă în Evul mediu, și oamenii apucau să trăiască atât doar dacă supraviețuiau holerei și vărsatului de vânt, infecțiilor, sau dacă nu mâncau carne stricată și beau apă murdară, ori dacă nu erau călcați de vreun cal. Ori dacă nu erau arși pe rug ca vrăjitori.

„Ori dacă nu pieria înghețat,” gândi Kivrin. Începuse să înțepenească de frig, deși stătea acolo doar de puțină vreme. Iar împunsătura pe care o simțea îi dădea impresia că un obiect ascuțit îi trecuse prin cușca toracică,

perforându-i plămânul. Domnul Gilchrist îi spusese să zacă așa câteva minute, iar apoi să se ridice împleticit, ca și cum și-ar fi recăpătat cunoștința. Kivrin considerase că perioada nu era într-un totuș suficientă, dacă ținea seama de predicțiile celor de la Probabilități privind frecvența drumețiilor. Sigur avea să treacă mai mult timp până să apară vreun călător, iar ea nu ținea să piardă avantajul pe care i l-ar fi oferit presupusul leșin.

Acesta reprezenta un avantaj, în ciuda ideii domnului Dunworthy că jumătate din bărbații Angliei s-ar repezi la o femeie leșinată s-o violeze, în timp ce restul ar aștepta în apropiere cu stâlpul la care ar dori s-o ardă de vie. Dacă ar părea conștientă, salvatorii i-ar pune întrebări. Dacă ar sta ca leșinată, aceștia ar vorbi despre ea și despre alte lucruri. Ar stabili unde s-o ducă și ar face speculații referitoare la identitatea și la destinația ei, din care putea afla mult mai multe decât dacă i-ar fi întrebat direct cine sunt.

Acum simțea însă un îndemn copleșitor să facă ceea ce-i sugerase Gilchrist – să se ridice să privească în jur. Pământul era rece, coastele o dureau și avea o zvâcnire în cap, sincronă cu dangătul clopotului. Doctorița Ahrens îi spusese ce se putea întâmpla. Călătoria atât de departe în trecut o va face să prezinte simptomele tipice decalajului orar – dureri de cap, insomnie și o dereglare generală a ritmurilor circadiene. De aceea îi era atât de frig. Oare acesta era un simptom datorat decalajului de fus orar, ori pământul pe care zăcea era îndeajuns de rece încât s-o pătrundă prin mantia căptușită cu blană? Ori derapajul fusese mai mare decât anticipase tehnicianul și ajunsese la miez de noapte?

Se întrebă apoi dacă se afla pe drum. Dacă da, n-ar trebui să rămână acolo. Pe întuneric, un cal în goană sau o căruță care ocolește șleaurile ar putea s-o strivească.

Dar clopotele nu bat la miez de noapte, își zise ea și printre pleoapele strânse pătrundea prea multă lumină, deci nu era întuneric. Dar dacă dangătul pe care-l auzea era de vecernie, asta însemna că se întuneca, de aceea ar fi

fost mai bine să se ridice și să vadă împrejurimile înainte de căderea nopții.

Ascultă din nou păsările, vântul printre ramuri, scrâșnetul aproape neîntrerupt. Dangătul încetă, în aer rămânând doar ecoul, apoi auzi un alt zgomot mărunț, ca o respirație ori ca târșăitul unor tălpi pe pământul înmuiat, apropiindu-se.

Se încordă, sperând că zvâcnetul instinctiv nu-i fusese trădat de vreun fald al rochiei și așteptă, dar nu auzi nici pași, nici voci. Dar nici cânt de păsărele. Apăruse ceva, ori ceva, care stătea aplecat deasupra ei. De asta era sigură. Îi auzi răsuflarea, adierea acesteia pe obraz. Silueta rămase îndelung locului, fără a se clinti. După o perioadă ce i se păru o eternitate, Kivrin își dădu seama că-și ținuse respirația și că dădea drumul aerului puțin câte puțin. Trase cu urechea, dar de astă dată nu reuși să audă nimic altceva decât zvâcnetul propriului sânge în tâmpile. Inspiră adânc, suspină și gemu.

Nimic. Silueta nu se mișcă, nu scoase un sunet, deci domnul Dunworthy avusese dreptate: mimarea leșinului nu era soluția ideală de a ajunge într-un secol în care lupii hălăduiau prin păduri. Nu trebuiau uitați urșii. Păsările începură să cânte pe neașteptate, ceea ce însemna că nu fusese lup, ori ființa aceea se îndepărtase. Kivrin mai ascultă, apoi deschise ochii cu un aer teatral.

Nu-și văzu decât propria mânecă, lipită de nas, însă simplul gest de a deschide ochii îi agravă durerea de cap. Strânse din pleoape, scânci și se agită, mișcându-și brațul atât cât să vadă ceva când va redeschide ochii. Gemu iar și, fluturându-și genele, făcu ochii mari.

Nu stătea nimeni aplecat deasupra ei și nici nu era miezul nopții. Dincolo de ramurile încâlcite ale copacilor, cerul era de un albastru-cenușiu spălăcit. Se ridică în capul oaselor și privi împrejur.

Își aminti unul dintre primele lucruri pe care i le spusese domnul Dunworthy când aflase că ea dorea să meargă în Evul Mediu: „Oamenii erau murdari și măcinați de boli, epoca reprezintă groapa înnorită a istoriei, și cu cât te

debarasezi mai curând de iluzia că vei descoperi o lume de basm, cu atât mai bine.”

Avusese dreptate. Bineînțeles. Însă ea ajunsese aici, într-o pădure ca-n basme. Ea, căruța și celelalte lucruri apăruseră într-un loc deschis, prea mic și umbrit pentru a fi numit poiană. Copaci înalți și groși se arcuiau deasupra ei, acoperind totul.

Zăcea la poalele unui stejar. Văzu câteva frunze dantelate în ramurile dezgolite aflate la înălțime. Era înțesat de cuiburi, deși păsările încremeniseră din nou, speriate de mișcările ei. Lăstărișul era des, un covor de frunze moarte și ierburi uscate care ar fi trebuit să fie moale, dar nu era. Obiectul tare pe care stătuse întinsă fusese căpăcelul unei ghinde. Ciuperci albe, stropite cu pete de roșu făceau o horă în jurul rădăcinilor noduroase și contorsionate ale stejarului. Acestea și toate celelalte din poieniță – trunchiurile, căruța, iedera – sticleau din cauza condensului înghețat stârnit de aureolă.

Se cunoștea că în preajmă nu se aflase nimeni, după cum se vedea că acela nu era drumul dintre Oxford și Bath și că nu avea să apară nici un călător peste 1,6 ore. Ori mai târziu. Hărțile medievale folosite pentru stabilirea locului plasării se dovediseră inexacte, așa cum susținuse domnul Dunworthy. Drumul era clar mai la nord decât precizaseră hărțile, iar ea nimerise la sud de el, în Pădurea Wychwood.

„Stabilește-ți imediat poziția spațială și temporală,” o sfătuisese Gilchrist. Se întrebă cum avea să reușească asta – va întreba păsările? Erau prea sus ca să deosebească speciile, iar dispariția vieții arboricole începuse abia prin 1970. Dacă nu cumva descoperea porumbei călători sau păsări dodo, prezența lor nu va indica un anume spațiu și timp.

Dădu să se ridice, iar păsările se zburătăciră înspăimântate într-o explozie de băți din aripi. Rămase nemișcată până când zgomotul se domoli, apoi ajunse în genunchi. Fâlfâitul de aripi se stârni iar. Își împreună mâinile, apăsându-și podul palmelor și închizând ochii,

astfel încât presupusul drumeț care s-ar fi întâmplat să fie pe acolo să-și închipuie că se roagă.

— Sunt aici, rosti ea și tăcu. Dacă afirma că aterizase în mijlocul unei păduri, nu pe drum, n-ar face decât să confirme gândurile domnului Dunworthy și ar întări ideea că domnul Gilchrist nu știuse ce face, dovedind că nu-și putea purta singură de grijă; apoi își aduse aminte că asta nu mai avea nici o importanță, deoarece raportul va fi audiat abia la întoarcerea ei.

Dacă ajungea teafără înapoi, lucru puțin probabil în caz că rămânea peste noapte în pădure. Se ridică în picioare și privi roată. Era fie spre sfârșitul după amiezii ori dimineața devreme, nu-și putea da seama de asta în pădure, și n-ar fi reușit să afle slujindu-se de poziția soarelui, chiar dacă ar fi ajuns într-un loc de unde să vadă cerul. Domnul Dunworthy o avertizase că uneori oamenii rămân debusolați pe întreaga durată a șederii lor în trecut. O pusese să deprindă stabilirea punctelor cardinale folosindu-se de umbre, dar pentru asta trebuia să știe ora și nu avea vreme de risipit întrebându-se unde se afla nordul. Trebuia să caute o cale de salvare. Aproape întreaga pădure se cufundase în umbră.

Nu văzu urmele drumului și nici măcar vreo potecă. Dădu ocol căruței și cuferelor, căutând un spațiu liber printre copaci. Pădurea părea mai rară către partea pe care ea o luă drept apus, dar când porni în direcția aceea, privind peste umăr la fiecare pas ca să fie sigură că mai poate zări albastrul decolorat al coviltirului din pânză al căruței, descoperi doar un pâlț de fagi, ale căror trunchiuri albicioase creau impresia de spațiu liber. Se întoarse la căruță și merse din nou, în direcție opusă, cu toate că pădurea părea mai întunecată într-acolo.

Drumul se afla la doar o sută de metri depărtare. Trecu peste un copac prăbușit și un desiș de sălcii cu crengile plecate și privi de-a lungul drumului. Cei de la Probabilitate îl numiseră șosea. Nu amintea de așa ceva. Nu arăta nici a drum. Părea mai curând o potecă. Ori un drum pentru vite. Prin urmare, așa erau minunatele șosele ale Angliei

secolului paisprezece, legături care trebuiau să ajute comerțul și să lărgască orizontul.

Pe el abia de încăpea o căruță, deși se vedea că doar asemenea vehicule treceau pe acolo, ori doar unul anume. Pământul era scobit în făgașe adânci, acum acoperite de frunze moarte, ca și restul terenului. În unele adâncituri și pe marginea drumului băltea o apă întunecată și iar suprafața câtorva băltoace făcuse o pojghiță subțire de gheață.

Stătea la baza unei depresiuni. Drumul urca pieptiș în ambele direcții și, în partea pe care o bănuia drept nord, copacii nu creșteau decât până la jumătatea costișei. Se răsuci să privească în cealaltă direcție. De acolo se putea zări căruța – doar un petec de albastru – dar cine s-o facă? Drumul cobora abrupt în pădure și într-o parte și în cealaltă și se îngusta, devenind un loc perfect pentru un atac al tâlharilor și hoților.

Era poziția cea mai potrivită pentru a face credibilă povestea ei, însă n-ar fi descoperit-o nimeni dacă se grăbea de-a lungul porțiunii înguste, iar cel care ar zări cât de cât petecul albastrui și-ar închipui că acolo îl pândește cineva și-ar da pintoni calului să se îndepărteze cât mai repede.

Dintr-o dată își dădu seama că dacă ar rămâne în desișuri ar fi luată mai curând drept tâlhar decât a fecioară care abia a primit o lovitură în cap.

Leși în mijlocul drumului și-și duse mâna la tâmplă.

— *O holpen me, for I am ful sore in drede. Ajutor, căci sunt rănită și înspăimântată!?* strigă ea.

Interpretorul trebuia să traducă instantaneu în engleza medie ceea ce spunea, însă domnul Dunworthy insistase ca ea să învețe pe de rost măcar câteva fraze. Ea și Latimer făcuseră exerciții de pronunție toată după amiaza dinaintea plecării.

— *Holpen me, for I haf been y-robbed by fel thefes!* Ajutor, am fost prădată de tâlhari, spuse ea.

Se gândi să cadă pe drum, dar acum, când ajunsese pe teren deschis, pricepu că era, spre apusul soarelui, mai târziu decât își închipuise, iar dacă ținea să vadă ce se afla

dincolo de costișă trebuia s-o facă imediat. Cu toate acestea, mai întâi se cuvenea să marcheze într-un fel sau altul locul de revenire.

Nici una dintre sălciile ce aveau drumul nu sărea în ochi. Căută o piatră s-o așeze în locul de unde ar putea zări căruța, dar prin bălăriile învălmășite nu găsi așa ceva. În cele din urmă, se strecură prin desigurii, agățându-și părul și mantia în ramurile sălciilor, luă caseta legată cu tablă de alamă și o cără cu sine până în drum.

Nu era un semn grozav – suficient de mică pentru a fi luată de orice trecător – dar nu voi să ajungă decât până în vârful costișei. Dacă hotăra să meargă până în cel mai apropiat sat, se putea întoarce cu altă ocazie pentru a face un semn mai durabil. Din câte bănuia, nu avea să apară prea curând vreun drumeț. Marginile abrupte ale șleaurilor erau înghețate bocnă, frunzele păreau netulburate, iar pojghița de gheață făcută la suprafața băltoacelor rămăsese neatinsă. Vreme de o zi sau poate chiar de o săptămână încheiată nimeni nu călcase pe acel drum.

Aranjă ierburile la loc în jurul casetei, apoi porni în susul costișei. Cu excepția gropii înnoroițe de jos, drumul era mai neted decât se așteptase și părea bătut, ceea ce însemna că, în ciuda aspectului pustiu, pe acolo treceau destui călăreți.

Urcușul era ușor, dar ea obosi abia după câțiva pași, iar tâmpile începură să-i zvâcnească. Spera că simptomele defazării orare nu se vor înrăutăți – își dădea deja seama că se afla departe de orice așezare. Ori poate asta era doar o iluzie. Încă nu-și stabilise „poziția temporală,” iar aspectul drumului și al pădurii nu-i putea da asigurări că se afla sigur în 1320.

Singurele semne de civilizație erau făgașele, ceea ce o convingea că ajunsese într-un ev care descoperise deja roata, dar nu și drumurile pavate, dar asta nu era de ajuns. Și în prezent existau asemenea drumuri la nici opt kilometri de Oxford, păstrate cu sfîntenie de Consiliul Național spre deliciul turiștilor japonezi și americani.

Se putea întâmpla să nu fi ajuns nicăieri, iar de partea cealaltă a costișei să descopere autostrada M-1, sau săpăturile arheologice ale domnișoarei Montoya, ori vreo instalație militară construită în cadrul programului Războiul Stelelor. „Tare n-aș vrea să stabilesc precis poziția temporală doar fiind lovită de vreo bicicletă sau mașină,” gândi ea și se trase precaută pe marginea drumului. „Dar dacă n-am ajuns în alt timp, de ce am durerea asta cumplită de cap și simt că leșin dacă mai fac un pas?”

Ajunse pe culmea delușorului și se opri să-și tragă sufletul. Nu era nevoie să meargă pe marginea drumului. Pe el nu circulase niciodată vreun automobil. Nici vreun cal sau șaretă. Iar ea se afla, așa cum socotise, departe de orice așezare. Aici nu mai erau copaci și putea vedea pe kilometri în jur. Pădurea unde rămăsese căruța urca până la jumătatea dealului, apoi se răzlețea spre sud și vest, până în zare. Dacă ar fi nimerit mai adânc în pădure, *sigur* s-ar fi rătăcit.

Copacii se întindeau spre est, urmând meandrele unui râu ale cărui ape le zărea când și când sclipind albastrui-argintiu – Tamisa? Cherwell? – și pâlcuri firave de arbori punctau ici și colo peisajul până la albie, mai mulți copaci decât își putea imagina că existaseră vreodată în Anglia. *Cartea Judecării de Apoi* din 1086 nu înregistrase decât cincizeci la sută teren împădurit, iar cei de la Probabilități apreciaseră că terenurile despădurite pentru crearea de câmpii și așezări umane reduseseră această suprafață la doisprezece la sută la începutul secolului paisprezece. Aceștia, ori cei care scriseră *Cartea* greșiseră grav la socoteli. Pretutindeni erau copaci.

Departespre stânga și la jumătatea câmpiei spre Oxford surprinse ceva mișcându-se, dar pricepu că era doar un șir de vaci îndreptându-se către casă printr-un desiș de copaci unde se găsea ascuns vreun sat. Nu era așezarea pe care domnișoara Montoya îi sugerase să o caute – Skendgate era la sud de șosea.

Dacă nu cumva nimerise în cu totul alt loc, și se părea că nu. La răsărit sigur vedea Oxford-ul, iar Tamisa făcând un

cot la sudul său, se îndrepta către ceața aburoasă de culoare cenușiu-cafenie unde trebuia să fie Londra, dar nimic din toate acestea nu-i arătau unde se întindea satul. Poate era între acest loc și șosea, ascuns vederii, ori poate înapoi, ori chiar de partea cealaltă a drumului sau potecii. Nu avea timp să meargă pentru a se convinge.

Se întuneca cu repeziciune. Peste încă jumătate de ceas ar putea apărea primele lumini ale focurilor, dar nu-și permitea să mai aștepte. Rozaliul cerului devenise deja violaceu spre apus, iar albastrul de deasupra capului se schimbase în purpuriu. Se lăsa și frigul. Vântul se întetise. Faldurile mantiei îi fluturau în spate, de aceea și-o strânse mai bine în jurul trupului. Nu voia să petreacă o noapte de decembrie în pădure, având dureri cumplite de cap și în tovărășia unei haite de lupi, dar nici pe drumul înghețat, în speranța că va sosi cineva.

Putea porni spre Oxford, dar i-ar fi fost imposibil să ajungă acolo înainte de căderea întunericului. Dacă ar vedea un sat, oricare, și-ar putea petrece noaptea acolo și să caute mai târziu așezarea sugerată de Montoya. Privi peste umăr la drumul pe care-l urcase, încercând să zărească o licărire de lumină sau fum dintr-o vatră, dar nu văzu nimic. Dinții începură să-i clănțane.

Iar clopotele porniră să bată. Întâi clopotul Carfax, răsunând așa cum îl ținea ea minte, deși sigur fusese remodelat de cel puțin trei ori după anul 1300, iar apoi, înainte ca primul dangăt să se stingă, celelalte, de parcă acestea ar fi așteptat un semnal dinspre Oxford. Băteau vecernia, neîndoielnic, chemând oamenii de pe câmp, îndemnându-i să-și încheie truda și să vină la rugăciune.

Le mai spunea unde se află satul. Clopotele băteau aproape la unison și cu toate astea ea le auzi pe fiecare, separat, unele atât de îndepărtate, încât până la ea ajungeau doar ecourile finale, adânci. Acolo, de-a lungul lizierei de copaci și colo și dincolo. Acolo era și satul către care se îndreptau vacile, dincolo de culme. Auzind dangătele, vacile își iuțiră pașii.

Erau două sate chiar sub nasul ei – unul de cealaltă parte a drumului, iar al doilea la câteva parcele mai încolo, în apropierea râului mărginit de copaci. Skendgate, satul domnișoarei Montoya, se întindea exact unde bănuise ea, lângă locul din care pornise, după ce trecea de șleaurile împietrite, peste dealul scund, la nici două mile depărtare.

Își împreună palmele.

„Tocmai am descoperit unde se află satul,” își spuse ea, întrebându-se în același timp dacă sunetele clopotelor vor intra în *Cartea Judecății de Apoi*. „E pe acest drum lăturalnic. Mă duc să târâi căruța până la el, iar apoi, abia ținându-mă pe picioare, o să intru în sat, înainte de căderea întunericului și o să mă prăbușesc în pragul casei cuiva.”

Unul dintre clopote era departe, spre sud-est și se auzea atât de slab încât suna ca o părere. Se întrebă dacă era același de adineauri și de ce bătea. Poate că Dunworthy avusese dreptate și anunța vreo înmormântare.

— Mă simt bine, domnule Dunworthy, rosti ea. Nu-ți face griji pentru mine. Sunt aici de peste o oră și deocamdată nu mi s-a întâmplat nimic.

Dangătul se stinse treptat, clopotul de la Oxford dând din nou tonul deși, ciudat lucru, sunetele scoase de el dăinuiau mai mult decât oricare altul. Cerul căpătă o culoare violacee și spre sud-est răsări o primă stea. Încă-și ținea palmele lipite.

— E frumos aici.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (000249-000614)

Da, domnule Dunworthy am ajuns. Se pare că, aproximativ vorbind, mă aflu unde trebuie. Nu exact pe drumul dintre Oxford și Bath, ci la circa cinci sute de metri sud, pe un drum lăturalnic. Văd Oxford-ul. E la vreo cincisprezece kilometri depărtare.

Nu știi exact când am sosit, dar dacă era amiază, cum prevedea programul, a avut loc o defazare de patru ore.

Sezonul corespunde. Majoritatea copacilor sunt desfrunziți, dar frunzele căzute au rămas mai mult sau mai puțin întregi și doar o treime din câmpuri au fost arate. Nu voi reuși să stabilesc exact localizarea temporală decât când voi ajunge în sat și voi afla de la cineva ce zi e. Pesemne că știți mai multe despre locul și epoca în care mă găsesc, ori veți afla după calcularea coordonatelor.

Știu totuși că am sosit în secolul paisprezece. De pe deal văd parcele cultivate. Sunt loturi înguste, tipice pentru epoca medievală, cu capetele rotunjite, unde întorc plugurile trase de boi. Pășunile au împrejmuiri din garduri vii, iar o treime dintre ele sunt de tip saxon, din mărăcini uscați, iar restul, normande, din păducel. Calculele probabilistice pentru 1300 au indicat raportul dintre cele două ca fiind de douăzeci și cinci și respectiv șaptezeci și cinci la sută, dar cifrele acestea se referă la Suffolk, zonă mai departe spre răsărit.

Spre sud și vest se întinde pădurea – Wychwood? – de foioase, din câte îmi dau eu seama. Spre est văd Tamisa. Aproape că văd Londra, chiar dacă știu că e imposibil. În 1320 trebuie să fi fost la peste șaptezeci și cinci de kilometri depărtare, nu? în loc de numai douăzeci. Și totuși am impresia c-o zăresc. Dar e sigur că pot vedea zidurile ca de cetate ale Oxford-ului și Turnul Carfax.

E frumos. Nu am impresia că mă aflu la șapte sute de ani de voi. Oxford e aproape, la o zvârlitură de băț și nu-mi pot scoate din minte ideea că dacă aș coborî dealul acesta și aș ajunge în oraș v-aș găsi pe toți acolo, așteptând coordonatele în laboratorul de la Brasenose, unde Badri se încruntă la cifrele de pe ecran, domnișoara Montoya se agită, nerăbdătoare să revină la săpăturile ei, iar dumneavoastră, domnule Dunworthy, vă foiți îngrijorat ca o cloșcă. Nu mă simt deloc ruptă de voi și nici măcar aflată la depărtare.

Capitolul 4

Când căzu, Badri își dezlipi mâna de la frunte, lovi pupitrul cu cotul, ceea ce-i întârzie prăbușirea cu o secundă, iar Dunworthy aruncă o privire neliniștită la ecran, temându-se că vreuna dintre taste fusese atinsă întâmplător, modificând astfel cifrele afișate. Badri se făcu ghem pe podea.

Nici Latimer, nici Gilchrist nu se grăbiră să-l ridice. Latimer nici măcar nu părea să fi priceput că se petrecuse ceva grav. Mary îl apucă imediat pe Badri, însă ea stătea în spatele celorlalți și nu reuși decât să-i prindă mâneca între degete. Se lăsă instantaneu în genunchi alături de el, îl întinse pe spate și-și îndesă casca în propria-i ureche.

Scotoci prin sacoșă, găsi un avertizor sonor și ținu apăsat butonul de activare vreme de cinci secunde încheiate.

— Badri? rosti ea tare și abia atunci își dădu și Dunworthy seama ce tăcere mormântală domnea în încăpere. Gilchrist stătea pe locul ocupat de Badri înainte de a se prăbuși. Îl fulgeră cu privirea. *Vă asigur că am luat în calcul toate aspectele.* Evident că de acesta nu ținuse cont.

Mary eliberă butonul avertizorului și, cu blândețe, îl scutură pe Badri de umăr. Nici o reacție. Îi înclină capul mult pe spate și se aplecă deasupra feței lui, ajungând cu urechea deasupra gurii deschise și ținându-și capul întors astfel că-i putu vedea pieptul. Încă respira. Dunworthy îi văzu pieptul ridicându-se și coborând, la fel ca și Mary. Ea își înălță capul imediat, acționând deja avertizorul și-și apăsă două degete pe gâtul lui, le ținu acolo parcă o veșnicie și apoi duse aparatul la gură.

— Suntem de la Brasenose. Laboratorul de istorie, rosti ea în microfon. Cinci-doi. Stare de colaps. Sincopă cardiacă. Nu apar semne de criză. Își dezlipi degetele de pe butonul de apel și ridică pleoapele lui Badri.

— Sincopă? Întrebă Gilchrist, ce-nseamnă asta? Ce s-a întâmplat?

Ea îl măsură nervoasă.

— A leșinat, spuse ea. Dați-mi trusa, i se adresă ea lui Dunworthy. În sacoșă.

Când scosese avertizorul își răsturnase sacoșă. Acum zăcea pe o parte. Dunworthy bâjbâi printre cutii și pachetele, descoperi o cutie din plastic ce părea obiectul căutat și o deschise. Era plină de dulciuri de Crăciun, împachetate în poleială roșie și verde. O îndesă la loc în sacoșă.

— Hai odată, îl îmboldi Mary, descheind partea de sus a uniformei de laborator a lui Badri. N-o să stăm așa toată ziua.

— Nu găsesc... se scuză Dunworthy.

Ea înșfăcă sacoșă din mâna lui și o răsturnă. Dulciurile se împrăștiară peste tot. Cutia cu fularul se deschise, iar cadoul căzu pe jos. Mary își trase poșeta, îi trase fermoarul și scoase o trusă mare și plată. O desfăcu și luă o brățară pentru măsurarea tensiunii. O fixă pe încheietura lui Badri și se întoarse să citească presiunea sanguină pe monitorul aparatului.

Forma undeii nu-i spuse nimic lui Dunworthy, iar din reacția lui Mary nu-și dădu seama ce gândea ea. Badri continua să respire, inima nu-și oprise bătăile, dar nu sângera din vreo rană vizibilă. Pesemne că era vorba doar de un leșin. Numai că oamenii nu cădeau cu una cu două decât în cărți ori filme video. Sigur era rănit sau bolnav. Părea să fie în stare de șoc încă de când apăruse în bar. Să fi fost lovit de vreo bicicletă, precum aceea care abia îl ștersese pe el, și nu-și dăduse seama pe loc de rană? Asta ar explica purtarea lui incoerentă, starea lui ciudat de agitată.

Cu toate acestea, nu le spusese „Vreau să veniți cu mine” ci „S-a întâmplat ceva rău” doar pentru că ieșise din laborator fără palton.

Dunworthy se întoarse și privi la ecranul montat în pupitru. Încă afișa matricile din clipa prăbușirii

tehnicianului. Nu știa să le interpreteze, însă păreau niște coordonate normale, iar Badri afirmase că plasarea lui Kivrin se desfășurase bine. *S-a întâmplat ceva rău.*

Ținându-și palmele desfăcute, Mary îi masa brațele, pieptul și picioarele lui Badri. Genele acestuia tresăriră, apoi închise ochii din nou.

— Știți cumva dacă a avut ceva probleme de sănătate?

— E tehnicianul domnului Dunworthy, îi răspunse Gilchrist pe un ton acuzator. De la Baliol. Nouă ne-a fost dat doar cu împrumut, adăugă el, dând de înțeles că, într-un fel sau altul, Dunworthy se făcea răspunzător de această situație și pusese la cale colapsul tehnicianului pentru a sabota proiectul.

— Nu știu de asemenea probleme, spuse Dunworthy. La începutul semestrului a făcut un control minuțios și i s-au administrat vaccinurile de sezon.

Mary părea nemulțumită. Îi așează stetoscopul pe piept și i ascultă inima vreme de un minut, îi mai luă o dată presiunea și pulsul.

— Și n-ai idee dacă a suferit vreo criză de epilepsie? Diabet?

— Nu, răspunse Dunworthy.

— A consumat vreodată droguri ori endorfine? Mary nici nu mai așteptă răspunsul lui. Apăsă iarăși pe butonul avertizorului. Sunt doctor Ahrens. Puls 110. Tensiune arterială 10 cu 6. Fac și o analiză a sângelui. Desfăcu un pachet de tifon steril, frecă încheietura unde se găsea brățara și mai deschise un plic.

Droguri și endorfine nepermise de lege. Asta ar explica purtarea lui stranie, exprimarea incoerentă. Dar dacă ar fi consumat așa ceva, ar fi fost depistat la analizele de la începutul semestrului și n-ar fi fost în stare să facă acele calcule complicate necesare rețelei. *S-a întâmplat ceva rău.*

Mary mai frecă încheietura cu vată și introduse acul sub piele. Badri încercă să deschidă ochii.

— Badri, m-auzi? Întrebă Mary. Băgă mâna în buzunarul paltonului și scoase o fiolă de culoare roșie. Trebuie să-ți

iau temperatura, mai adăugă ea și apropie obiectul de buzele lui, dar el nu dădu de înțeles că o auzise.

Ea vârî capsula înapoi în buzunar și începu să răscolească prin trusă.

— Anunță-mă când apare rezultatul, îi spuse ea lui Dunworthy, golind trusa și punând toate obiectele în ordine. O așeză jos și începu căutarea prin poșetă. Credeam că am la mine un termometru care ia temperatura la nivelul pielii, mormăi ea.

— Au apărut rezultatele, o anunță Dunworthy.

Mary apropie avertizorul de buze și începu să rostească cifrele.

Badri făcu ochi.

— Trebuie să... murmură el, apoi strânse din pleoape. E frig...

Dunworthy își scoase fulgarinul, dar era prea ud ca să-l acopere pe Badri. Privi disperat în jur, căutând ceva potrivit. Dacă asta s-ar fi întâmplat înainte de plecarea lui Kivrin, ar fi folosit mantia ei drept pătură. Haina lui Badri era îngrămadită sub pupitru. Dunworthy o așeză desfăcută peste el.

— Îngheț, bolborosi Badri, apoi începu să tremure.

Încă citind rezultatele în avertizor, Mary privi brusc spre el.

— Ce-a zis?

Badri mai îngână câteva cuvinte apoi rosti inteligibil:

— Doare capul.

— Dureri de cap, repetă Mary. Ai grețuri?

El își mișcă puțin capul în semn că nu.

— Când a fost... spuse el și se agăță de brațul ei.

Mary îi prinse mâna, se încruntă și-și lipi palma celeilalte de fruntea lui.

— Are febră, anunță ea.

— S-a întâmplat ceva rău, spuse Badri și închise ochii. Degetele i se descleștară de pe brațul ei și mâna îi căzu moale pe podea.

Mary îi ridică brațul, consultă din nou rezultatele și-i atinse fruntea.

— Unde naiba o fi termometrul? se miră ea și reîncepu să cotrobăie prin trusă.

Avertizorul scoase un sunet ascuțit.

— Au sosit, spuse ea. Cineva trebuie să le arate drumul. Îl bătu ușor pe Badri peste piept. Stai liniștit.

Ajutoarele sosiseră deja în prag în clipa când Dunworthy vru să iasă pe ușă. Cei doi paramedici de la spital intrară grăbiți cu truse de mărimea unor instalații de saună portabile.

— Transport imediat, spuse Mary înainte ca vreunul dintre ei să deschidă trusa. Se ridică din genunchi. Aduceți targa! i se adresă ea paramedicului-femeie. Și dați-mi un termometru și câteva picături de glucoză!

— Credeam că personalul celor de la Catedra de Istorie a Secolului Douăzeci a fost verificat în privința drogurilor și dorfinelor, spuse Gilchrist.

Unul dintre paramedici trecu nepăsător pe lângă el, aducând o instalație de perfuzie.

— Cei de medievală n-ar îngădui așa... Se dădu la o parte, fiindcă celălalt medic venea cu targa.

— E caz de supradoză? se interesă paramedicul-bărbat, aruncând o privire la Gilchrist.

— Nu, răspunse Mary. Ați adus termometrul?

— N-avem, spuse el în timp ce conecta furtunul la ac. Doar un termistor și termometre obișnuite. Va trebui să așteptăm până ajungem la spital. Ridică punga din plastic deasupra capului până când căderea liberă a lichidului porni motorușul de dozare și apoi o fixă cu bandă adezivă pe pieptul lui Badri.

Doctorița luă haina de pe Badri și-l acoperi cu o pătură de culoare cenușie.

— Trebuie să...

— Ce trebuie să fac? întrebă Dunworthy.

— Coordonatele...

— Unu, doi, sus, rostiră la unison cei doi paramedici și-l așezară pe targă.

— James, domnule Gilchrist, trebuie să mă însoțiți la spital ca să completăm fișa de internare, îi anunță Mary.

Apoi am nevoie de fișa lui medicală. Unul dintre dumneavoastră poate veni cu ambulanța, iar celălalt mai târziu.

Dunworthy nu mai așteaptă să se ia la harță cu Gilchrist pentru a vedea cine avea să meargă în ambulanță. Urcă și se așează alături de Badri care respira cu dificultate, de parcă l-ar fi epuizat transportul cu targa.

— Badri, făcu el agitat, ai spus că s-a întâmplat ceva rău. Te-ai referit la coordonate?

— Am obținut coordonatele, răspuse Badri și se încruntă.

Doctorul, care tocmai îl conecta pe Badri la o mulțime de monitoare de supraveghere, se burzului.

— Începătorul acela a calculat greșit coordonatele? E important, Badri. A făcut vreo eroare?

Mary urcă în ambulanță.

— Ca decan în exercițiu, îl auzi Dunworthy pe Gilchrist, consider că eu ar trebui să însoțesc bolnavul.

— Ne vedem la secția Urgențe, spuse Mary și trase ușile ca să le închidă. I-ați luat temperatura? îl întreabă pe medic.

— Da, răspuse acesta, 39,5, tensiunea 9 cu 5,5, puls 115.

— A apărut vreo eroare la coordonate? repetă Dunworthy întrebarea către Badri.

— V-ați ocupat locurile? se interesă șoferul prin intercom.

— Da, răspuse Mary. Codul unu.

— A făcut Puhalski vreo greșeală în privința coordonatelor?

— Nu, spuse Badri. Îl apucă pe Dunworthy de reverul fulgarinului.

— Atunci s-a produs vreo defazare?

— Trebuia să... îngână Badri. 'S îngrijorat...

Sirena urlă, făcând inaudibile celelalte vorbe ale lui.

— Ce trebuia? strigă Dunworthy, dorind să acopere zgomotul în glisando al claxonului.

— Ceva rău, mai spuse Badri și leșină iar.

Ceva rău. Sigur era vorba de defazare. În afara coordonatelor, acesta era singurul lucru nedorit care se putea întâmpla în cazul unei plasări, ceea ce nu ducea la anularea misiunii, iar el precisase că nu se greșiseră coordonatele locului. Dar cât de mare era defazarea? Badri îi spusese că ar putea reprezenta aproximativ două săptămâni, dar n-ar fi venit în goană până la bar pe ploaie și fără haină dacă ar fi fost vorba doar de atât. Cât de mare, totuși? O lună? Trei? Îi comunicase lui Gilchrist că din calculele preliminare rezulta o defazare minimă.

Mary își croi drum cu coatele pe lângă el și puse palma pe fruntea lui Badri.

— Adăugați trisalicilat de sodiu la perfuzie, ceru ea. Și declanșați o analiză completă a globulelor albe. James, da-te la o parte.

Dunworthy trecu pe lângă Mary și se așeză pe banchetă, în partea din spate a ambulanței.

Mary își activă din nou avertizorul.

— Fiți pregătiți pentru o analiză rapidă a sângelui și serotip.

— Pielonefrită? vru să știe medicul, văzând cum se schimbă rezultatele. Presiunea arterială 9,6 cu 6, puls 120, temperatura 39,5.

— Nu cred, îi răspunse Mary. Nu prezintă dureri abdominale, dar sigur e o infecție, dacă ținem seama de temperatură.

Sunetul sirenei scăzu în intensitate și încetă. Paramedicul începu să desfacă niște fire agățate pe pereții ambulanței.

— Am ajuns, Badri, îl anunță Mary și-l bătu ușor pe piept. Te punem imediat pe picioare.

El nu dădu de înțeles că ar fi auzit-o. Mary îi trase pătura până sub bărbie și aranjă deasupra ei firele care atârnau. Șoferul deschise brusc ușa și traseră targa afară.

— Vreau o analiză clară a sângelui, preciză Mary, ținându-se de ușă ca să coboare. Viteza de sedimentare și identificarea antigenilor.

Dunworthy se dădu jos după ea și o urmă în Secția de Urgențe.

— Am nevoie de fișa lui medicală, îi spunea ea deja infirmierei de la fișier. Cum îl mai cheamă, James?

— Chaudhuri, preciză el.

— Numărul asigurării de sănătate, îi ceru femeia.

— Nu-l știu, spuse el. Lucrează la Baliol.

— N-ați vrea să-mi dictați numele pe litere?

— C-H-A... începu el. Mary tocmai dispărea în secția de urgențe. Porni după ea.

— Îmi pare rău, îl anunță infirmiera. Vă rog să luați loc.

— Trebuie să discut cu pacientul internat adineauri, protestă el.

— Sunteți rudă?

— Nu, recunosc Dunworthy. Sunt șeful lui. E foarte important.

— Acum e în camera de gardă, preciză ea. Voi solicita aprobare pentru dumneavoastră imediat ce se termină consultul. Se așază calmă în fața pupitrului, gata însă să sară în picioare la cea mai neînsemnată mișcare a lui.

Dunworthy se gândi să dea pur și simplu buzna în camera de gardă, dar nu voia să-și asume riscul de a i se interzice accesul total în spital și, în starea în care se găsea, Badri oricum nu putea vorbi. Își pierduse cunoștința când îl scosese din ambulanță. Inconștient și având febră, 39,5. Ceva grav.

Infirmiera îl măsură cu ochi bănuitori.

— Fiți amabil și mai dictați-mi numele acela imposibil.

El i-l pronunță pe litere, apoi întrebă unde putea găsi un telefon.

— Pe coridor, îl sfătui ea. Vârsta?

— Nu știu. Douăzeci și cinci?! E la Baliol de patru ani.

Răspunse la celelalte întrebări ale ei cât putu mai corect, apoi se uită spre ușă să vadă dacă Gilchrist sosise, după care merse pe coridor să dea telefon la Brasenose. Luă legătura cu portarul care tocmai își împodobește bradul artificial de Crăciun așezat pe biroul din recepție.

— Vreau să stau de vorbă cu Puhalski, preciză Dunworthy sperând că acesta era numele tehnicianului.

— Nu-i aici, îi răspunse portarul, aranjând o ghirlandă argintie peste ramuri slujindu-se de mâna rămasă liberă.

— Bine, imediat ce revine, anunță-l că vreau să-i vorbesc. E foarte important. Trebuie să-mi interpreteze niște coordonate. Mă găsește la... Dunworthy făcu în mod deliberat o pauză, pentru ca portarul să termine aranjamentul și să-și noteze numărul, lucru pe care acesta îl făcu în cele din urmă, mâzgălindu-l pe capacul cutiei cu ornamente. Dacă nu mă găsește acolo, să sune la secția de Urgențe de la Spital. Când credeți că se întoarce?

— Greu de spus, răspunse portarul, desfăcând ambalajul unui Vestitor. Unii se-ntorc cu câteva zile mai devreme, dar majoritatea nu apar decât în prima zi a semestrului.

— Ce vrei să spui? Nu locuiește în cadrul colegiului?

— A locuit. Urma să se ocupe de rețea pentru catedra de Medievală, dar când a aflat că nu-i nevoie de el, a plecat acasă.

— Atunci îmi trebuie adresa de acasă și telefonul.

— E undeva în Țara Galilor, cred, dar pentru asta musai să discutați cu secretara colegiului, dar nici ea nu-i aici.

— Și când vine?

— N-aș putea spune, domnule. A plecat la Londra după cumpărături de Crăciun.

Dunworthy transmise încă un mesaj în vreme ce portarul îndreptă aripile Vestitorului, apoi închise și încercă să se gândească dacă mai erau alți tehnicieni în Oxford în perioada sărbătorilor. Evident că nu, altfel Gilchrist ar fi apelat din capul locului la unul din primul an.

Telefonă totuși la Magdalen, dar nu-i răspunse nimeni. Închise, rămase un minut pe gânduri și telefonă la Baliol. Nici aici nu era nimeni. Finch era sigur plecat cu americanii să le arate clopotele de la Great Tom. Își consultă ceasul electronic. Abia două și jumătate. Trăia cu impresia că era mult mai târziu. Pesemne erau plecați la masă.

Sună în holul de la Baliol, dar fără folos. Se întoarce în sala de așteptare, crezând că-l va găsi pe Gilchrist. Nu

sosise. În schimb îi văzu pe cei doi paramedici care stăteau de vorbă cu o asistentă. Probabil că Gilchrist se dusese înapoi la Brasenose pentru a pregăti următoarea plasare. Poate că a treia oară o va trimite pe Kivrin exact în miezul Ciumei Negre pentru a culege impresii de la fața locului.

— Bine c-ați revenit, îl întâmpină asistenta. Mă temeam că ați plecat. Veniți, vă rog, cu mine.

Dunworthy avu impresia că asistenta i se adresase lui, însă ea plecă urmată de medici pe coridor.

— Așa, făcu ea, ținându-le ușa deschisă. Cei doi intrară. Aveți ceai pe cărucior, iar WC-ul este acolo.

— Când mi se va permite să-l văd pe Badri Chaudhuri? întrebă Dunworthy, reținând ușa, astfel ca ea să n-o poată închide.

— Doctorița Ahrens va discuta cu dumneavoastră personal, îi promise ea și trase ușa, în ciuda opoziției lui.

Doctorița se așezase deja comod pe scaun, cu mâinile în buzunar. Bărbatul rămase în apropierea căruciorului și introduse în priză cordonul ceainicului electric. Cât merseseră pe coridor, nici unul nu adresase asistentei vreo întrebare, prin urmare chestiunea cu ceaiul era un obicei, deși Dunworthy nu pricepu de ce nu-l lăsau să-l vadă pe Badri. Și nici de ce fuseseră aduși cu toții acolo.

Sala de așteptare se afla în cu totul altă aripă a Secției de Urgențe. Avea aceleași scaune chinuitoare pentru coloana vertebrală ca orice altă sală de așteptare, aceleași mese ale căror tăblii gemeau de broșuri instructive, aceeași ghirlandă din poleială drapată peste căruciorul de ceai și fixată cu ilice din plastic. Nici o fereastră, nici măcar geam la ușa. Era izolată și intimă, exact tipul de încăpere unde oamenii așteaptă vești proaste.

Dunworthy se așază, simțindu-se brusc obosit. Vești rele. O infecție, probabil. Presiunea 9,6, puls 120, temperatură 39,5. Singurul tehnician din Oxford plecat în Țara Galilor, iar secretara lui Basingame dusă după cumpărături de Crăciun. Iar Kivrin azvârlită undeva în 1320, la zile sau chiar săptămâni distanță de data la care trebuia să ajungă. Ori poate la luni depărtare.

Paramedicul își turnă lapte și zahăr într-o ceașcă și le amestecă, așteptând ca ceainicul să se încălzească. Femeia părea să fi ațipit.

Dunworthy ramase cu ochii la ea și se gândi la derapaj. Badri afirmase că din calculele preliminare rezulta o defazare minimă, însă nu erau calcule definitive. Se vorbise chiar de o defazare de aproape două săptămâni, lucru pe deplin plauzibil.

Cu cât istoricul era trimis mai departe în timp, cu atât devenea mai mare derapajul mediu. În cazul plasărilor în secolul douăzeci se înregistrau defazări de câteva minute, iar la cele spre secolul optsprezece, câteva ore. Cei de la Magdalen, care executau plasări fără personal în Renaștere aveau derapaje de trei până la șase zile.

Acestea erau însă doar cifre medii. Derapajul depindea de la o persoană la alta și era imposibil să se facă previziuni pentru orice plasare. Cei de la Secolul Nouăsprezece se confruntaseră cu una de patruzeci și opt de zile, iar la plasarile în zonele nelocuite nu apăreau deloc defazări.

Deseori, acest derapaj părea arbitrar, capricios. În deceniul doi, când se făcuseră primele verificări ale defazării pentru secolul douăzeci stătuse în careul pustiu de la Baliol și fusese trimis la ora două dimineața, în data de 14 septembrie, 1956, și se înregistrase doar o defazare de trei minute, însă când îl plasaseră din nou la ora două și opt minute, defazarea fusese de aproximativ două ore și, la sosire, cât pe ce să strivească un student care se strecura în cămin după o noapte petrecută cine știe unde.

Kivrin putea fi la șase luni depărtare de locul stabilit, fără să aibă idee unde avea să aibă loc întâlnirea. Iar Badri venise în goană până la bar pentru a le spune să o readucă.

Curând apăru Mary, care nu apucase să-și dezbrace paltonul. Dunworthy se ridică.

— Ce-i cu Badri? întrebă el, dar de fapt, nedorind să primească răspuns.

— E încă la urgențe. Avem nevoie de numărul asigurării de sănătate și nu-i găsim dosarul printre cele de la Baliol.

Părul ei încărunțit era din nou în dezordine, dar în rest părea la fel de stăpână pe sine ca și atunci când discutase cu el despre unii studenți.

— Nu e membru al colegiului, preciză Dunworthy, simțindu-se scutit de răspundere. Oficial, tehnicienii sunt angajații Universității, dar primesc posturi la anumite colegii.

— Atunci dosarul lui trebuie să fie la Secretariat. Bun așa. Ai idee dacă a călătorit în străinătate în cursul ultimei luni?

— Acum două săptămâni a participat la o plasare în Ungaria secolului nouăsprezece. De atunci a rămas în Anglia.

— A primit vizita unor rude din Pakistan?

— Nu are rude acolo. Familia lui e la a treia generație de când trăiește în exterior. Ați stabilit ce are?

Ea nu fusese atentă la vorbele lui.

— Unde sunt Gilchrist și Montoya?

— Doar i-ai spus lui Gilchrist să ne întâlnim aici, dar nu apăruse când am ajuns eu aici.

— Și Montoya?

— Ea a plecat imediat ce s-a terminat plasarea.

— Știi cumva unde putea să plece?

„Nici cât tine,” gândi Dunworthy.

— Cred că s-a întors la săpăturile ei de la Witney. Își petrece mai tot timpul acolo.

— Săpături? se miră Mary, de parcă n-ar fi auzit niciodată despre ele.

„Ce-o fi?” gândi el. „Ce s-a întâmplat?”

— La Whitney, preciză el. Ferma Consiliului Național. Dezgroapă un sat medieval.

— La Witney? Întrebă ea cu o expresie nefericită. Va trebui să revină imediat.

— Să-ncerc s-o sun? vru să știe Dunworthy, dar Mary se apropiase deja de paramedicul care stătea în apropierea căruciorului.

— Vreau să aduc pe cineva de la Witney, îi comunică. Omul lăsă jos cana și farfuria și-și așează jacheta. De la

șantierul Consiliului Național. Lupe Montoya. Ieși pe ușă împreună cu el.

Dunworthy speră ca ea să revină imediat după ce-l îndrumase către Witney. Văzând că întârzie, porni după ea. N-o găsi pe coridor. Dispăruse și paramedicul, însă asistenta de la fișier era acolo.

— Regret, domnule, spuse ea, așezându-i-se în drum, la fel ca femeia de la Urgențe. Doctorița Ahrens v-a cerut s-o așteptați aici.

— Nu părăsesc spitalul. Trebuie să-i telefonez secretarului meu.

— Permiteți-mi să vă aduc telefonul aici, spuse ea cu glas ferm. Se întoarse și se îndepărtă pe coridor.

Gilchrist și Latimer intrară pe ușă.

— ...sper ca domnișoara Engle să aibă prilejul de a constata un deces, tocmai spunea Gilchrist. Atitudinea oamenilor față de moarte era cu totul diferită de a noastră. Moartea era un aspect obișnuit și acceptat al vieții, iar oamenii nu aveau sentimentul de pierdere sau de nenorocire.

— Domnule Dunworthy, i se adresă asistenta, trăgându-l de mânecă, așteptați acolo, vă aduc telefonul. Apoi se duse să-i primească pe Gilchrist și Latimer. Urmați-mă, vă rog, și-i conduse în sala de așteptare.

— Sunt decanul în exercițiu al Facultății de Istorie, se prezentă Gilchrist, uitându-se urât la Dunworthy. Badri Chaudhuri e subordonatul meu.

— Da, domnule, îl aprobă asistenta, închizând ușa. Doctor Ahrens va veni imediat.

Latimer își așează umbrela pe un scaun și sacoșa lui Mary pe unul de alături. Pusese la loc toate pachetele pe care Mary le risipise pe podea. Dunworthy reuși să identifice cutia fularului și una de dulciuri care ieșea puțin din sacoșă.

— N-am găsit taxi, spuse el respirând precipitat. Se așează alături de obiectele pe care le cărase. A trebuit să venim cu metroul.

— De unde e tehnicianul acela, Puhalski, pe care voi ați să-l folosiți la plasare? Întrebă Dunworthy. Trebuie să stau de vorbă cu el.

— În legătură cu ce, dacă-mi permiteți să întreb? Ori ați preluat catedra de Medievală cât am lipsit?

— E nevoie de cineva să descifreze coordonatele, pentru a fi siguri că totul a decurs bine.

— Ați avea o mare satisfacție dacă s-a întâmplat ceva rău, nu-i așa? Încă de la început ați încercat să împiedicați această plasare.

— Dacă s-ar întâmpla ceva rău? repetă Dunworthy, nevenindu-i să creadă. Răul s-a și petrecut. Badri zace în spital în stare de șoc, iar noi nu știm unde și în ce epocă a ajuns Kivrin. Doar l-ați auzit pe Badri. A zis că a apărut o problemă cu coordonatele. Trebuie adus un tehnician ca să aflăm cum se prezintă situația.

— N-aș pune prea mare preț pe spusele unei persoane aflată sub influența drogurilor sau endorfinelor, îl atacă Gilchrist. Și dați-mi voie să vă reamintesc, domnule Dunworthy, că greșeala care ar putea să apară în cazul acestei plasări ar aparține catedrei de istorie a secolului douăzeci. Domnul Puhalski se descurca de minune. Cu toate acestea, la insistențele dumneavoastră, am fost de acord ca tehnicianul meu să fie înlocuit. Se vede treaba că nu trebuia să accept.

Ușa se deschise și se întoarseră cu toții să vadă cine intra. Asistenta aduse un telefon portabil, i-l întinse lui Dunworthy și ieși din nou.

— Trebuie să sun și eu la Brasenose pentru a anunța unde mă aflu, spuse Gilchrist.

Dunworthy îl ignoră, desfăcu ecranul telefonului și formă numărul de la colegiul Jesus.

— Doresc numele și numerele de telefon ale tehnicienilor dumneavoastră, o rugă el pe secretara decanului în exercițiu, când fața acesteia apărură pe ecran. N-a rămas nici unul aici pe perioada vacanței, așa e?

Toți erau plecați. Își notă numele și telefoanele lor pe una dintre broșurile găsite pe masă, mulțumi

îndrumătorului, închise și începu să caute persoanele pe rând.

Primul număr format se dovedi ocupat. În cazul celorlalte, nici nu apuca bine să formeze numerele de centrale orășenești, că auzea în ureche ton de ocupat și într-un târziu, o voce sintetică interveni și-l anunță: „Toate liniile sunt ocupate. Vă rugăm reveniți mai târziu.”

Sună la Baliol, atât în hol cât și în propriul său birou. Nu primi răspuns la nici unul dintre ele. Pesemne că Finch îi dusesse pe americani la Londra să asculte Big Ben-ul.

Gilchrist stătea încă lângă el, așteptând să folosească telefonul. Latimer se apropiase de căruciorul cu ceai și încerca să bage în priză ceainicul electric. Doctorița se trezi și-l ajută.

— Ați terminat cu telefonul acela? întrebă Gilchrist cu iritare în glas.

— Nu, făcu Dunworthy sec și mai încercă o dată la Finch. Nici de astă dată nu-i răspunse nimeni.

Închise.

— Vreau să-l rechemați pe tehnicianul dumneavoastră și s-o aducem înapoi pe Kivrin. Acum. Înainte de a părăsi locul de întâlnire.

— *Vreți?* îl imită Gilchrist. Țin să vă aduc aminte că e vorba de plasarea secției de medievalistică, nu a dumneavoastră.

— N-are importanță a cui e, nu se lăsă Dunworthy, încercând să-și păstreze calmul. Politica Universității prevede renunțarea unei plasări dacă apar probleme de un fel sau altul.

— Țin să vă reamintesc că singura problemă cu care ne-am confruntat e incapacitatea dumneavoastră de a-l împiedica pe tehnician să consume endorfine. Întinse mâna după telefon. *Eu* voi hotărî dacă și când se va anula această plasare.

Se auzi soneria telefonului.

— Gilchrist la telefon, răspunse el. O clipă, vă rog.

— Domnule Dunworthy, spuse Finch, părând cam agitat. Slavă Cerului. V-am căutat peste tot. Nici n-o să vă vină a crede prin ce am trecut.

— Am fost reținut, îi explică Dunworthy, înainte să asculte despre necazurile lui Finch. Ascultă cu atenție. Am nevoie de dosarul de angajare a lui Badri Chaudhuri de la biroul secretariat. Doctor Ahrens vrea să-l vadă. Sun-o și pe ea. Se află în spital. Insist să discuți personal cu ea. O să-ți spună ce anume îi trebuie din dosar.

— Da, domnule, promise Finch, luându-și hârtie și creion pentru a nota.

— Imediat după aceea, te duci direct la New College și stai de vorbă cu Îndrumătorul Șef. Spune-i că trebuie să discut cu el cât mai curând și dă-i numărul de aici. Precizezi că e vorba de o situație gravă și că neapărat trebuie să-l găsim pe Basingame. Trebuie să se întoarcă neîntârziat la Oxford.

— Credeți că va putea?

— Ce vrei să spui? S-a primit vreun mesaj de la el? A pățit și el ceva?

— N-am auzit așa ceva, domnule.

— Bine, atunci bineînțeles că se va întoarce. E vorba doar de o partidă de pescuit. Asta nu înseamnă că are un program fix. După ce vorbești cu îndrumătorul Șef, trage de limbă personalul și studenții. Poate știe vreunul unde a plecat Basingame. Și dacă tot te afli acolo, vezi dacă vreunul din tehnicienii lor e în Oxford.

— Am înțeles, domnule. Dar cum procedez cu americanii?

— Va trebui să-i anunți că-mi pare rău de întâlnirea ratată, dar că am fost reținut împotriva voinței mele. Urmau să plece spre Ely la ora patru, nu?

— Da, dar...

— Dar ce?

— Păi, i-am dus să vadă Great Tom și Biserica Old Marston, dar când am încercat să-i duc spre Iffley, am fost opriți.

— Opriți? se miră Dunworthy. De cine?

— Poliția, domnule, a instalat baricade. Problema e că americanii s-au supărat rău din cauză că nu pot da concertul.

— Baricade? vru să se asigure Dunworthy.

— Exact, domnule. Pe drumul A4158. Să-i cazez pe americani la Salvin? William Gaddson și Tom Gailey locuiesc pe partea nordică, dar în clădirea Basevi se vopsesc interioarele.

— Nu pricep, spuse Dunworthy. De ce ați fost opriți?

— Din cauza carantinei, spuse Finch, părând mirat că Dunworthy nu știe. I-aș putea caza în clădirea Fisher. Instalația de încălzire a fost oprită pe perioada vacanței, însă ar putea folosi șemineele.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (000618-000735)

Am revenit la locul plasării. Se află la oarecare depărtare de drum. Vreau să târâi căruța, ca să sporesc șansele de a fi descoperită, dar dacă nu apare nimeni în următoarea jumătate de oră, am de gând să merg pe jos până în satul Skendgate, pe care l-am localizat grație clopotelor ce bat de vecernie.

Resimt destul de urât defazarea de fus orar. Mă doare rău capul și am mereu frisoane. Simptomele sunt mai serioase decât m-au prevenit Badri și doctorița Ahrens. Mai ales în privința durerii de cap. Mă bucur că satul nu e prea departe.

Capitolul 5

Carantină. Bineînțeles, gândi Dunworthy. Medicul trimis s-o aducă pe Montoya și întrebările lui Mary despre Pakistan, apoi izolarea tuturor în încăperea aceasta, dotată cu diverse facilități, și având la ușă o asistentă pe post de paznic. Cât se poate de limpede.

— O să ne ajungă Salvin? La americani mă refer, vru să știe Finch.

— Ați aflat de la poliție ce înseamnă caran... Tăcu. Gilchrist îl urmărea, dar socoti că nu reușea să vadă ecranul din poziția în care se găsea. Latimer își făcea de lucru pe lângă cărucior, chinuindu-se să desfacă un pachet de zahăr. Doctorița ațipise din nou. A spus poliția ce rost au aceste măsuri de precauție?

— Nu, domnule. Doar că ar fi vorba de Oxford și zona învecinată, și că ar trebui contactat Ministerul Sănătății pentru alte măsuri.

— Și ai luat legătura cu Ministerul?

— Nu. Am încercat. Nu prind legătura. Toate liniile sunt ocupate. Și americanii au vrut să vorbească la Ely, pentru a anula concertul, dar circuitele sunt blocate.

Oxford și împrejurimile. Asta însemna că opriseră și metroul, precum și trenul ultra-rapid spre Londra, blocând, în același timp și drumurile. Nici nu era de mirare că liniile de comunicație se blocaseră.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Imediat după ora trei, domnule. De atunci încoace am telefonat pretutindeni în încercarea de a vă găsi, socotind că poate știți deja amănunte. Am sunat la Spital și după aceea am început să caut prin toate spitalele.

„N-am știut până acum câteva clipe,” gândi Dunworthy. Făcu un efort să-și aducă aminte care erau condițiile pentru declararea carantinei. Regulamentul impunea carantina în „cazul unor boli infecțioase neidentificate sau când există posibilități de răspândire a bolii,” dar regulile acestea fuseseră stabilite în primele momente de isterie, după

Epidemie, și ele erau modificate și diluate la fiecare câțiva ani astfel că Dunworthy habar nu avea cum sunau în prezent.

Știa că în urmă cu câțiva ani un articol prevedea „identificarea absolut sigură a unei boli infecțioase periculoase”, deoarece ziarele făcuseră mare tapaj când Febra Lassa își făcuse de cap într-un oraș din Spania. Doctorii locali nu reușiseră identificarea virusului și, după necazurile apărute, reglementările se înăspriseră, însă nu avea idee dacă ele fuseseră aplicate.

— Să le dau, deci, camerele din Salvin? reveni Finch cu întrebarea.

— Da. Ba nu. Cazează-i deocamdată în camera comună a bobocilor. Pot face repetiții și tot ce consideră necesar. Fă rost de dosarul lui Badri și transmite-mi datele prin telefon. Dacă liniile sunt ocupate, caută-mă la numărul acesta. Voi fi aici, chiar dacă nu apare și doctorița Ahrens. Încearcă să dai de urma lui Basingame. E mai important ca oricând ca să-l găsim. Pe americani poți să-i cazezi și mai târziu.

— Sunt foarte supărați, domnule.

„Parcă eu nu aș fi,” îi trecu prin gând.

— Spune-le că mă voi interesa în legătură cu situația creată și te sun eu mai târziu. Rămase cu privirea la ecran, urmărindu-l cum devine cenușiu.

— Abia așteptați să-l informați pe Basingame în legătură cu presupusul eșec înregistrat de catedra de Istorie Medievală, nu-i așa? remarcă Gilchrist. Iar asta în ciuda faptului că technicianul *dumneavoastră* a primejduit plasarea prin consum de droguri, lucru de care puteți fi convins că-l voi comunica domnului Basingame de îndată ce-l voi vedea.

Dunworthy își consultă ceasul. Era patru și jumătate. Finch spuse că fuseseră opriți puțin după trei. Deci cu o oră și jumătate în urmă. În ultimii ani, la Oxford se înregistraseră doar două carantine pe perioade scurte de timp. Una se dovedise a fi o reacție alergică la o injecție, iar cealaltă, fusese o alarmă falsă, o glumă de școlar. Ambele fuseseră ridicate imediat după ce se efectuaseră analize ale

sângelui, iar asta durase mai puțin de un sfert de oră. Mary făcuse recoltările cu instrumentele aflate pe o ambulanță. Îl văzuse pe medic înmânând eprubetele când sosiseră în secția de urgențe. Avuseseră timp suficient să obțină rezultatele.

— Sunt convins că domnul Basingame va dori să afle de ce nu ați reușit să-l verificați pe tehnician, ceea ce a dus la periclitarea acestei plasări, nu se lăasă Gilchrist.

Dunworthy ar fi identificat simptomele drept tipice pentru o infecție: presiunea arterială scăzută, respirația chinută, temperatura ridicată. Până și Mary afirmase în ambulanță că sigur era vorba de o infecție, ceea ce explica febra, însă el își închipuise că se referea la o infecție localizată, cum ar fi fost cea stafilococică, sau o criză de apendicită. Oare cum se numea această boală infecțioasă? Vărsatul de vânt și febra tifoidă fuseseră eradicat încă din secolul douăzeci, iar poliomielita în douăzeci și unu. Bolile bacteriene nu aveau nici o șansă în fața anticorpilor administrați, iar antiviralele dădeau rezultate atât de bune încât nu se mai înregistrau nici măcar răceli banale.

— Mi se pare extrem de straniu că după ce v-ați arătat atât de îngrijorat în legătură cu măsurile de prevedere luate de catedra de istorie medievală, dumneavoastră înșivă nu ați făcut pasul elementar de a verifica dacă propriul tehnician este sau nu consumator de droguri, îi reproșă Gilchrist.

Sigur era vorba de o boală adusă dintr-o țară subdezvoltată. Mary întrebase insistent dacă Badri făcuse vreo deplasare în afara țărilor Comunității Europene sau dacă primise vizita vreunei rude. Dar Pakistanul nu era din categoria țărilor lumii a treia, iar Badri n-ar fi ieșit din CE fără să fie inoculat. Și nu plecase nicăieri. Cu excepția deplasării în Ungaria, își petrecuse tot trimestrul în Anglia.

— Aș vrea să dau un telefon, tocmai spunea Gilchrist. Sunt întru totul de acord că e nevoie de prezența lui Basingame pentru a ține lucrurile în frâu.

Dunworthy rămăsese cu receptorul în mână. Îl privi oarecum surprins.

— Vreți să înțeleg că mă împiedicați să iau legătura cu Basingame? întrebă Gilchrist.

Latimer se ridică.

— Care-i problema? spuse el, ținându-și brațele întinse în față, de parcă și-ar fi închipuit că Dunworthy avea să se prăbușească peste ea. Ce s-a întâmplat?

— Badri nu-i consumator, îi spuse Dunworthy lui Gilchrist. E bolnav.

— Nu pricep cum de puteți afirma asta fără să fi primit rezultatele analizelor, comentă Gilchrist, privind cu insistență la telefon.

— Suntem în carantină, îl lămurii Dunworthy. E vorba de o boală infecțioasă.

— Virală, îl corectă Mary, care apăruse în ușă. Încă n-am făcut verificări amănunțite, dar rezultatele preliminare indică o infecție virală.

Își descheiase paltonul și, când intră în cameră, pulpanele lui fluturau la fel ca mantia lui Kivrin. Ducea o tavă de laborator, ținând-o de mâner. Era plină vârf cu instrumente și pachete de hârtie.

— Testele arată că e probabil un mixovirus, spuse ea, așezând tava pe capătul mesei. Simptomele pe care le prezintă Badri se potrivesc: febră mare, stare de confuzie, dureri de cap. Sigur nu e retrovirus sau pi coronavirus, ceea ce ne bucură, dar va mai dura până obținem o identificare sigură.

Trase două scaune în apropierea mesei și se așeză pe unul dintre ele.

— Am informat Centrul Mondial pentru Probleme Virale din Londra și am trimis acolo mostre pentru identificare și secvențiere. Până primim rezultatele am instituit o carantină, fiindcă așa prevăd reglementările Ministerului Sănătății pentru cazuri de epidemii. Apoi își trase pe mâini o pereche de mănuși.

— Epidemie! exclamă Gilchrist, aruncând o privire furioasă către Dunworthy, de parcă el ar fi fost la originea carantinei pentru a discredita catedra de Istorie Medievală.

— O posibilă epidemie, se corectă Mary, desfăcând un pachet. Deocamdată nu a izbucnit. Cazul lui Badri e deocamdată singular. Am făcut o verificare pe computer a îmbolnăvirilor înregistrate în zonă și nici una nu a prezentat caracteristicile suferinței lui Badri, iar asta reprezintă o altă veste bună.

— Dar cum a putut contracta o infecție virală? întrebă Gilchrist, încă ținându-l cu privirea pe Dunworthy. Presupun că domnul Dunworthy nu s-a deranjat să verifice această posibilitate.

— Badri e angajatul Universității, preciză Mary. Ar fi trebuit să i se inoculeze antiviralele obișnuite la începutul trimestrului.

— Deci *nu știți* sigur?! izbucni Gilchrist.

— Biroul secretariat este închis pe perioada Crăciunului, spuse ea. N-am reușit să dăm de secretar și nu pot extrage fișa lui Badri dacă nu am numărul lui de la Ministerul Sănătății.

— L-am trimis pe secretarul meu la biroul economic pentru a încerca să găsească dosarele celor din Universitate, spuse Dunworthy. Trebuie să aflăm măcar numărul acela.

— Bine, spuse Mary. Vom putea afla mai multe despre virusul cu care ne confruntăm după ce știm ce antivirale i s-au administrat lui Badri și cât de recent. S-ar putea să prezinte reacții atipice și există posibilitatea să fi sărit vreun vaccin de sezon. Domnule Dunworthy, știți cumva ce religie practică? E aderent al Noului Hinduism?

Dunworthy clătină din cap.

— Ține de Biserica Angliei, spuse el, pricepând la ce făcea Mary aluzie. Adepții Noului Hinduism credeau că orice formă de viață e sacră, inclusiv virușii morți, dacă aceasta era exprimarea potrivită. Ei refuzau orice inoculări sau vaccinuri. Universitatea le dădea scutiri pe motiv religios, dar nu le permitea să locuiască în colegii. Badri a primit aprobarea la începutul semestrului. Altfel nu i s-ar fi permis să lucreze la rețea.

Mary îl aprobă cu un gest din cap, arătând astfel că și ea ajunsese la aceeași concluzie.

Gilchrist dădu să spună ceva, dar amuți când se deschise ușa. Asistenta care stătuse de pază intră, având mască și halat și aducând ustensile de scris și hârtie în mâinile înmănușate.

— Ca măsură de precauție, trebuie să facem analizele anticorpi persoanelor care au intrat în contact cu pacientul. Analiza sângelui, temperatura și e nevoie să întocmiți o listă a celor cu care ați avut vreo legătură; la fel și pentru domnul Chaudhuri.

Asistenta îi dădu lui Dunworthy câteva foi și un pix. Cea de deasupra era un formular de internare în spital. Cea de dedesubt purta titlul: „Primari” și era împărțită în câteva coloane: „Nume, loc, moment.” Ultima arăta la fel, doar că avea ca titlu „Contacte secundare.”

— Cum Badri reprezintă singurul nostru caz, preciză Mary, îl considerăm de referință. Deocamdată nu cunoaștem modul de propagare, de aceea trebuie să puneți pe listă toate persoanele care au intrat în legătură cu Badri, indiferent cât de întâmplător. Orice persoană cu care a discutat, pe care a atins-o sau cu care a avut contacte.

Lui Dunworthy îi veni în minte imaginea lui Badri aplecându-se deasupra lui Kivrin, aranjându-i mâneca, mutându-i brațul.

— Oricine care ar putea fi expus, insistă Mary.

— Asta ne include pe toți, spuse medicul.

— Da, admise Mary.

— Și Kivrin, interveni Dunworthy.

Vreme de o clipă, Mary îl privi de parcă n-ar fi știut deloc cine era Kivrin.

— Domnișoarei Engel i s-au administrat vaccinuri antivirale cu spectru larg și cu antigen T-limfocit îmbunătățit, spuse Gilchrist. Ea nu riscă îmbolnăvirea, așa e?

Doctorița Ahrens șovăi doar o secundă.

— Nu. Ea nu a intrat în contact cu Badri decât în această dimineață, corect?

— Domnul Dunworthy a fost de acord să-i folosesc tehnicianul acum două zile, spuse Gilchrist, smulgând pur și simplu hârtiile și pixul pe care i le întinsese asistenta. Eu am presupus, desigur, că domnia sa luase aceleași măsuri de prevedere ca și noi, de la Medievală, în privința tehnicianului. Se vedește, totuși, că n-a făcut-o, și vă asigur că-l voi informa pe Basingame în legătură cu neglijența dumneavoastră, domnule Dunworthy.

— Kivrin era deplin protejată dacă a intrat în contact cu Badri doar azi dimineață, explică Mary. Domnule Gilchrist, fiți vă rog amabil. Îi arată un scaun, iar el se așează pe el. Mary luă de la asistentă un set de formulare și îl extrase pe cel referitor la legături primare.

— Persoanele cu care Badri a intrat în contact intră în categoria legăturilor primare. Cele cu care ați avut dumneavoastră contact sunt legături secundare. Pe această foaie aș vrea să faceți o listă a tuturor contactelor pe care le-ați avut cu Badri în ultimele trei zile și a contactelor de care aveți cunoștință în ceea ce-l privește. Pe celălalt formular – și ridică foaia intitulată „Secundare” – treceți toate contactele dumneavoastră și ora aproximativă. Începeți din acest moment și mergeți înapoi în timp.

Îi dădu lui Gilchrist un termometru bucal, scoase un monitor portabil din ambalajul de hârtie și i-l fixă la încheietura mâinii. Asistenta îi înmână formularele lui Latimer și medicului. Dunworthy se așează și începu să-l completeze.

Formularul îi solicita numele, numărul personal de la Ministerul Sănătății și o fișă medicală completă, informații ce puteau fi găsite mai precis și complet prin apelarea numărului său de cod decât apelând la propria sa memorie. Boli. Operații chirurgicale. Inoculări. Dacă Mary nu era în posesia codului lui Badri, însemna că acesta încă nu-și recăpătase cunoștința.

Dunworthy nu mai știa data administrării vaccinurilor antivirale de la începutul semestrului. Făcu un semn de întrebare în dreptul întrebării, reveni la formularul cu „Primari” și-și scrisese numele în fruntea coloanei. Apoi îi

trecu pe Latimer, Gilchrist, cei doi medici. Nu le cunoștea numele, iar femeia dormita din nou. Stătea cu brațele încrucișate la piept și într-o mână își ținea propriile formulare făcute sul. Dunworthy se întrebă dacă era cazul să-i menționeze și pe paramedicii și asistentele care se ocupaseră de Badri când ajunsese la spital. Adăugă „Personalul Secției de Urgențe” și apoi făcu un semn de întrebare. Montoya.

Și pe Kivrin care, potrivit afirmației lui Mary, era protejată perfect. „S-a întâmplat ceva rău”, spusese Badri. Se referise la această infecție? Își dăduse seama de starea propriei sănătăți în timp ce încerca să obțină coordonatele și venise în goană la bar să-i anunțe că o îmbolnăvisese și pe Kivrin?

Bodega. În afară de barman, înăuntru nu fusese nimeni. Și Finch, dar el plecase înainte de sosirea lui Badri. Dunworthy ridică formularul și scrise și numele lui Finch la secundari, apoi reveni la primul și trecu: barmanul de la Mielul și Crucea. Bodega fusese pustie, dar nu același lucru se putea afirma despre străzi. Și-l imaginează pe Badri făcându-și loc prin mulțimea de cumpărători, izbindu-se de femeia cu umbrela înflorată și dând din coate ca să treacă pe lângă un bătrân și un copil cu un câine terier. „Orice persoană cu care a avut vreun contact,” anunțase Mary.

Aruncă o privire spre Mary, care îl ținea pe Gilchrist de încheietura mâinii și-și nota cu atenție o serie de observații. Oare voia să ia temperatura și probe de sânge de la toate persoanele trecute pe liste? Imposibil. Direct ori indirect, Badri atinsese ori își amestecase respirația cu zeci de persoane în timpul întoarcerii precipitate la Brasenose, oameni pe care nici el, nici altcineva nu i-ar putea recunoaște. Fără îndoială că venise în contact cu tot atâția oameni și în drumul spre bodegă, iar la rândul lor, aceștia intraseră în contact cu alte zeci de persoane în magazinele aglomerate. Scrise: „Un mare număr de pietoni și cumpărători, High Street. (?)”, trase o linie și încercă să-și aducă aminte alte situații în care-l văzuse pe Badri. Îl rugase să se ocupe de rețea abia cu două zile în urmă, când

aflase de la Kivrin că Gilchrist intenționa să folosească un începător.

Badri abia se întorsese de la Londra când Dunworthy îi telefonase. În acea zi, Kivrin stătuse în spital pentru ultimele verificări, iar asta îl mai liniști. Prin urmare, nu avusese cum să intre în contact cu Badri, iar înainte de asta, el fusese la Londra.

Badri venise marți să-l anunțe că verificase coordonatele stabilite de studentul în anul întâi și toate sistemele. Dunworthy nu fusese prezent, de aceea Badri lăsase un bilet. Tot marți, Kivrin sosise la Baliol, pentru a-i arăta costumul, dar asta se întâmplase dimineață. Badri scrisese că-și petrecuse toată dimineața la rețea. Iar Kivrin spusese că va merge în cursul după-amiezii la Biblioteca Bodelian ca să-l întâlnească pe Latimer. Dar poate că după aceea se întorsese la rețea, ori fusese pe acolo înainte de a veni să-i arate rochia.

Ușa se deschise și asistenta o conduse înăuntru pe Montoya. Jacheta ei ca de terorist și blugii erau leoarcă. Ploaia continua.

— Ce se petrece? o întrebă ea pe Mary, care lipea o etichetă pe eprubeta cu sânge recoltat de la Gilchrist.

— *S-ar părea* că domnul Dunworthy, spuse Gilchrist, apăsând o bucată de vată pe partea interioară a antebrațului și ridicându-se, nu a verificat dacă tehnicianul colegiului său a fost inoculat înainte de a se ocupa de rețea, iar acum e internat, având 39,5. Sigur a contractat o febră de origine exotică.

— Febră? întrebă Montoya, cu un aer uimit. 39,5 nu e prea puțin?

— Asta înseamnă 103 grade Fahrenheit, o lămuri Mary, așezând eprubeta într-un rastel. După toate probabilitățile, infecția lui Badri e contagioasă. Trebuie să fac niște analize și vă recomand să notați toate persoanele cu care dumneavoastră și Badri ați intrat în contact.

— Bine, acceptă Montoya. Luă loc pe scaunul eliberat de Gilchrist și-și dezbracă jacheta. Mary îi masă încheietura brațului cu o bucată de vată îmbibată în alcool și desfăcu o

siringă și un ac, ambele de unică folosință. Să terminăm cât mai repede. Eu trebuie să mă întorc la șantier.

— Nu se poate, o anunță Gilchrist. N-ați auzit? Suntem în carantină, mulțumită neglijenței domnului Dunworthy.

— Carantină? exclamă ea și tresări, astfel că Mary nu reuși să-i înfigă acul în braț. Gândul că putea contracta vreo boală nu o tulbura câtuși de puțin, în schimb o irita ideea de carantină. Trebuie să ajung înapoi spuse ea, apelând la înțelegerea lui Mary. Vreți să dați de înțeles că trebuie să rămân aici?

— Până facem analiza sângelui, preciză Mary, încercând să găsească vena.

— Și cât va dura asta? întrebă Montoya, străduindu-se să-și privească ceasul aflat la încheietura brațului din care Mary voia să-i recolteze sânge. Tipul care m-a adus aici nici măcar nu mi-a permis să acopăr săpăturile sau să opresc încălzirea, și acolo plouă în draci. O să mă aleg cu șantierul inundat dacă nu mă întorc repede.

— Doar până facem analiza sângelui tuturor și facem teste de anticorpi, spuse Mary, iar Montoya păru să priceapă, fiindcă își întinse brațul din nou și nu-l mai mișcă. Mary umplu o eprubetă cu sânge îi dădu un termometru și-i fixă pe încheietură brățara aparatului de tensiune. Dunworthy o urmări și se întrebă dacă spunea adevărul. Nu-i promisese lui Montoya că putea pleca imediat după ce primea rezultatele analizelor. Și apoi? Vor fi duși într-o rezervă de la izolare împreună sau separat? Ori li se administra o medicație? Ori vor avea de îndurat alte analize?

Mary îi scoase brățara și-i întinse ultimul set de formulare.

— Domnule Latimer. E rândul dumneavoastră.

Ținând hârtiile în mână, Latimer se ridică. Le privi nelămurit, apoi le lăsă pe scaunul abia părăsit și porni spre Mary. După câțiva pași, se răsuci și se întoarse să ia sacoșa lui Mary.

— Ați uitat-o la Brasenose, spuse el și i-o întinse.

— A, mulțumesc. Puneți-o lângă masă, vă rog. Mănușile sunt sterile.

Latimer o lăsă jos, ușor înclinată. Ieșind dinăuntru, capătul fularului rămase atârnat pe podea. Cu mișcări metodice, îl vârî înapoi.

— Uitasem cu desăvârșire că am lăsat-o acolo, spuse Mary, privindu-l atent. În toată agitația aceea, am... își duse mâna înmănușată la gură. Of, Doamne! Colin! Am uitat și de el. Ce oră e?

— Patru și opt, zise Montoya, fără să se mai uite la ceas.

— Trebuia să sosească la trei, își aminti Mary, ridicându-se și făcând eprubetele cu sânge să scoată clinchete.

— Dacă a văzut că nu sunteți acolo, s-o fi dus la apartamentul dumneavoastră, își dădu Dunworthy cu părerea.

Ea clătină din cap.

— E prima oară când vine la Oxford. De aceea i-am promis că-l aștept. Nici nu m-am gândit la el până în clipa asta, recunosc eu, mai mult către sine.

— Ei, atunci încă e la stația de metrou, spuse Dunworthy. Să mă duc eu să-l iau?

— Nu. Ați fost expus.

— Atunci telefonez la gară. Îi putem spune să ia un taxi până aici. Unde trebuia să coboare? La Cornmarket?

— Da, acolo.

Dunworthy sună la informații, reuși să prindă legătura la al treilea apel, își notă numărul apărut pe ecran și telefonă la gară. Linia era ocupată, apăsă tasta de deconectare și formă din nou numărul.

— Colin e nepotul dumneavoastră? Întrebă Montoya. Împinsese deoparte foile. Ceilalți nu păreau să acorde atenție acestei frământări. Gilchrist își completa formularele privindu-le furios, de parcă și ele ar fi constituit un exemplu de neglijență și incompetență. Având mâneca suflecată, Latimer stătea răbdător lângă tava de recoltare a sângelui. Femeia-medic încă dormea.

— Colin mi-e nepot, spuse Mary. Urma să vină cu metroul ca să stea cu mine de Crăciun.

— La ce oră s-a declarat carantina?

— Trei și zece, spuse Mary.

Dunworthy ridică mâna în semn că reușise să prindă gara.

— Alo! Gara de metrou Cornmarket? Începu el. Bineînțeles că nimerise bine. Văzu porțile și o mulțime de oameni în spatele șefului de gară care părea nervos. Vă telefonez în legătură cu un băiat care a venit cu metroul de ora trei. Are doisprezece ani. Trebuia să sosească de la Londra.

Dunworthy puse mâna pe microfon și o întrebă pe Mary:

— Cum arată?

— Înalt, cu ochi albaștri. Înalt pentru vârsta lui.

— Înalt, rosti Dunworthy cu voce tare, ca să acopere vacarmul mulțimii. Se numește Colin...

— Templer, completă Mary. Deirdre a spus că urma să ia metroul de la Marble Arch, la unu.

— Colin Templer. L-ați văzut cumva?

— Ce naiba să înțeleg când mă întrebați dacă l-am văzut? strigă șeful gării. Pe peroane sunt mai bine de cinci sute de oameni, iar dumneavoastră vreți să știți dacă am zărit un băiețel. Priviți ce agitație avem aici.

Imaginea le înfățișă brusc oameni grăbindu-se care încotro. Dunworthy privi atent, căutând din ochi un băiat înăltuț cu păr blond și ochi albaștri. Pe ecran reveni figura șefului de gară.

— S-a declarat o carantină temporară, răcni el încercând să se facă auzit în ciuda zgomotului care creștea văzând cu ochii, iar eu am peroanele înțesate de oameni care vor să știe de ce nu mai circulă trenurile și de ce nu se rezolvă problema. Trebuie să fac eforturi disperate pentru a-i împiedica să distrugă totul. Nu am vreme să mă ocup de fiecare băiețel.

— Se numește Colin Templer, strigă Dunworthy. Mătușa lui trebuia să-l întâmpine.

— Păi de ce n-a făcut-o, ca să mă scutească pe mine de sarcina asta? Oamenii de aici sunt furioși, dorind să afle cât va mai ține carantina și de ce nu iau măsuri... se opri pe

neașteptate. Dunworthy se întrebă dacă închisese ori vreun călător înfuriat i-l smulsese din mână.

— L-a văzut? Întrebă Mary.

— Nu, spuse Dunworthy. Va trebui să trimiți pe cineva după el.

— Bine. O să rog pe cineva din personalul auxiliar, zise ea și ieși.

— Carantina s-a declarat la trei și zece, iar el nu avea cum să ajungă înainte de trei, interveni Montoya. Poate a întârziat.

Asta nu-i trecuse prin minte lui Dunworthy. În cazul în care carantina se declarase înainte de sosirea la Oxford, trenul ar fi fost oprit la cea mai apropiată stație, iar pasagerii dirijați ori trimiși înapoi spre Londra.

— Sună din nou la gară, o rugă el și-i înmână telefonul. Apoi îi comunică numărul. Spune-le că trenul a plecat din Marble Arch la unu. O să-i sugerez lui Mary să-i telefoneze nepoatei ei. Poate că băiatul s-a întors deja acasă.

Ieși pe coridor cu intenția de a o ruga pe asistentă să o cheme pe Mary, dar n-o găsi. Pesemne că Mary o trimisese la gară.

Pe coridor nu era nimeni. Văzu telefonul pe care-l folosisese mai devreme, porni grăbit spre el și formă numărul de la Baliol. Șansele erau minime, dar poate că într-un fel sau altul Colin se dusese direct la apartamentul lui Mary. Îl va trimite pe Finch acolo și dacă nu-l va găsi acolo, se va duce la gară. Dar aproape sigur era nevoie de mai multe persoane să-l găsească pe Colin în aglomerația aceea.

— Bună, îl salută o femeie.

Dunworthy privi încruntat la numărul afișat, însă nu greșise.

— Încerc să-l găsesc pe domnul Finch de la Colegiul Baliol.

— Acum nu e aici, îi explică femeia, evident o americană. Sunt doamna Taylor. Vreți să lăsați vreun mesaj?

Îi răspunsese una dintre interpretele din grupul de clopotari. Era mai tânără decât își închipuise, nu mult peste treizeci de ani și părea destul de fragilă pentru a fi clopotar.

— Rugați-l să-i telefoneze domnului Dunworthy la Spital, imediat ce revine, vă rog.

— Domnul Dunworthy. Femeia își notă numele, apoi ridică brusc ochii. *Domnule Dunworthy*, rosti ea cu o voce total diferită, sunteți cumva persoana care se face vinovată de încarcerarea noastră aici?

La o asemenea întrebare era greu de răspuns. N-ar fi trebuit să telefoneze acolo. Doar îl trimisese pe Finch la biroul secretarului.

— Ministerul Sănătății instituie carantina temporară în cazul unor boli infecțioase neidentificate. E o măsură de prevedere. Îmi pare rău că asta vă pricinuieste atâtea neplaceri, am transmis instrucțiuni secretarului meu să vă asigure o cazare confortabilă și dacă vă pot ajuta cu ceva...

— Ajutor? Ne puteți duce la Ely, așa ne puteți ajuta. Grupul nostru trebuia să dea un concert la catedrală la ora opt, iar mâine urma să ajungem la Norwich. Ținem un spectacol în Ajunul Crăciunului.

Nu avea să fie singurul care-o va anunța că nu vor ajunge a doua zi la Norwich.

— Sunt convins că cei din Norwich cunosc situația, însă m-aș simți onorat dacă mi-ați permite să telefonez la catedrală pentru a da explicații.

— Explicații?! Poate mă lămurii și pe mine. Nu sunt obișnuită să mi se răpească libertatea de mișcare în felul acesta. În America nimeni n-ar îndrăzni să-mi spună unde pot să merg și unde nu.

Și ca rezultat al unei astfel de concepții, în timpul Epidemiei au murit peste treizeci de milioane de americani, gândi el.

— Doamnă, vă asigur că această carantină s-a instituit pentru a vă proteja și că toate instituțiile care urmau să vă găzduiască se vor arăta extrem de receptive și vor reprograma concertele. Până atunci, cei de la Baliol se arată încântați să vă aibă ca oaspeți. Abia aștept să vă cunosc. Renumele dumneavoastră a ajuns și până la noi.

„Dacă aceste vorbe ar fi fost adevărate”, gândi el, „v-aș fi anunțat că Oxfordul a intrat în carantină când ați solicitat permisiunea de a sosi”.

— Imposibil să se reprogrameze un concert de Ajun. Aveam de gând să interpretăm un nou program care se cheamă Surpriza Chicago într-o gamă minoră. Adunarea catolicilor din Norwich a fost convocată în onoarea noastră, și noi aveam intenția să...

Apăsă butonul de deconectare a convorbirii. Finch se afla probabil în biroul secretarului și căuta fișa medicală a lui Badri, dar nu voia să încerce acolo de teamă că va da peste vreun alt membru al grupului. Găsi numărul de la Serviciul de Transport Regional și începu să-l formeze.

Ușa de la capătul coridorului se deschise și apăru Mary.

— Încerc la Transporturi, explică el, terminând de tastat numărul și întinzându-i receptorul.

Ea flutură mâna în semn de refuz și-i zâmbi.

— Nu mai e nevoie. Tocmai am vorbit cu Deirdre. Trenul lui Colin s-a oprit la Barton. Pasagerii au fost îmbarcați la trenul de întoarcere spre Londra. Se duce să-l aștepte la Marble Arch. Oftă ușurată. Deirdre nu s-a arătat prea bucuroasă că se întoarce acasă. Avea în plan să-și petreacă vacanța cu familia cu care va locui în viitor, dar asta-i situația. Pe mine mă încântă ideea că a scăpat doar cu atât.

Detectă ușurarea din glasul ei. Puse receptorul în furcă.

— Așa de gravă e situația?

— Tocmai am primit rezultatele preliminare. Sigur e vorba de un mixovirus de tip A. Gripă.

Se așteptase la ceva mai rău, adică o febră adusă din vreo țară subdezvoltată ori un retrovirus. Avusese gripă pe vremea dinaintea administrării vaccinurilor antivirale. Se simțise groaznic: congestionat, febril și dureri în tot corpul timp de câteva zile, și scăpase doar rămânând în pat și bând multe lichide.

— Deci carantina se va ridica?

— Numai după ce obținem fișa medicală a lui Badri. Sper în continuare că a sărit ultima serie de vaccinări antivirale. Dacă nu, va trebuie să așteptăm până ce descoperim sursa.

— Dar e vorba de o banală gripă.

— Dacă se constată o ușoară modificare, de o gradație-două, înseamnă că e doar o gripă ușoară, îl corectă ea. Dacă mutația e mai mare, avem de a face cu gripă serioasă, ceea ce schimbă datele problemei. Epidemia de gripă spaniolă din 1918 a fost provocată de un mixovirus. Atunci au murit douăzeci de milioane. Virușii suferă mutații la fiecare câteva luni. Antigenii de la suprafața lor se schimbă, astfel că devin de nerecunoscut pentru sistemul imunitar. Tocmai de aceea se impun vaccinările de sezon. Dar ele nu pot oferi protecție împotriva unor mutații mari.

— Și așa se prezintă situația acum?

— Mă îndoiesc. Mutațiile majore apar cam o dată la zece ani. Cred că e posibil ca Badri să nu fi primit vaccinul de sezon. Ai idee dacă a efectuat vreo deplasare la începutul semestrului?

— Nu. Tot ce se poate.

— Dacă da, pesemne a uitat să facă vaccinul, caz în care a contractat doar gripa ușoară tipică acestei ierni.

— Dar Kivrin? Ea a primit toate vaccinurile de sezon?

— Da, inclusiv antivirale cu spectru complet și imunizare împotriva retrovirusurilor. E protejată perfect.

— Chiar dacă e vorba de gripă gravă?

Mary șovăi o clipă înainte de a răspunde:

— Dacă a fost expusă la virusul prin intermediul lui Badri, rămâne apărută.

— Dar dacă l-a întâlnit înainte?

— Dacă-ți răspund, o să te sperii și sigur n-ai nevoie de așa ceva. Trase adânc aer în piept. Imunizarea contra retrovirusurilor și antiviralei – au fost administrate ca să aibă o imunitate extremă la începutul misiunii.

— Iar Gilchrist a anticipat data plasării cu două zile, spuse Dunworthy cu glas amar.

— Nu i-aș fi permis să plece dacă aș fi considerat că fac o greșală.

— Dar n-ai prevăzut că putea fi expusă unui virus de gripă înainte de plecare.

— Nu, dar asta nu schimbă nimic. Beneficiază de imunitate parțială și nici măcar nu suntem siguri că a fost expusă. Badri nu s-a prea apropiat de ea.

— Dar dacă a fost expusă mai devreme?

— Știam că nu trebuie să discut cu tine, spuse Mary. Oftă. Majoritatea mixovirusurilor au o perioadă de incubație de douăsprezece, până la patruzeci și opt de ore. Chiar dacă a fost expusă cu două zile în urmă, imunizarea ar fi ajutat-o să împiedice în mare măsură multiplicarea virusului, astfel încât n-ar fi apărut decât simptome minore. Dar nu e gripă, îl bătu liniștitor pe braț. Iar tu uiți de paradoxuri. Dacă ar fi fost expusă, ar fi devenit extrem de contagioasă. Rețeaua nu i-ar fi permis trecerea.

Avea dreptate. Dacă exista cât de cât posibilitatea ca oamenii altor epoci să contracteze vreo boală, ea nu putea străpunge rețeaua. Paradoxurile nu permiteau acest lucru. Rețeaua nu s-ar fi deschis.

— Care sunt șansele ca populația anului 1320 să fie imună? Întrebă el.

— În fața unui virus din zilele noastre? Aproape nici una. Există o mie opt sute de posibile puncte în care poate apărea mutația. Oamenii ar trebui să fi contractat exact același virus, altfel ar fi vulnerabili.

Vulnerabili.

— Vreau să discut cu Badri, spuse el. Când a venit la bodegă, a afirmat că s-a întâmplat ceva rău. A repetat mereu același lucru în ambulanță, pe drumul spre spital.

— Răul *s-a întâmplat*, zise Mary. Are o gravă infecție virală.

— Ori știe că a transmis-o lui Kivrin. Sau n-a obținut coordonatele.

— A spus că da. Mary îl privi plină de înțelegere. Presupun că-i inutil dacă te rog să nu-ți mai faci atâtea griji în privința ei. Ai văzut cum a reacționat când a fost vorba de Colin. Dar am vorbit serios afirmând că-i mai bine dacă amândoi rămân departe de locul acesta. Acolo unde e, Kivrin se simte mai bine decât aici, chiar dacă trebuie să supraviețuiască între criminalii și tâlharii pe care ți-i

imaginezi cu atâta încăpățănare. Cel puțin nu va trebui să îndure carantina asta.

Dunworthy surâse.

— Sau clopotarii din America. America nici n-a fost descoperită.

Dădu să pună mâna pe clanță.

Ușa de la capătul coridorului se deschise cu un bufnet și pe ea năvăli înăuntru o femeie masivă, cărând cu sine o valiză.

— În sfârșit, v-am găsit, domnule Dunworthy, strigă ea, făcând coridorul să vibreze. V-am căutat pretutindeni.

— E vreuna dintre clopotărese? întrebă Mary, răsucindu-se s-o privească mai bine.

— Mai grav, îi răspunse Dunworthy. E doamna Gaddson.

Capitolul 6

Sub copacii de la poalele dealului se lăsase întunericul. Ca și cum ar fi avut vreo legătură cu modificările imperceptibile de altitudine sau luminozitate, durerea de cap resimțită de Kivrin se întăși înainte de a reuși să ajungă la șleaurile înghețate lăsate de roțile căruțelor.

Nu vedea căruța deloc, chiar dacă stătea exact cu fața la micuța casetă, iar când mizea ochii încercând să zărească dincolo de desiș, durerea devenea și mai cumplită. Dacă aceasta era una din „urmările minore” ale decalajului temporal, atunci cum ar fi unele majore? se întrebă ea.

„Când mă voi întoarce,” gândi ea, „intenționez să port o discuție serioasă pe tema asta. Am impresia că se subapreciază efectele adverse pe care le pot avea astfel de simptome asupra unui istoric.” Coborârea dealului o istovise mai rău decât urcușul, și-i era extrem de frig.

Mantia, apoi părul, i se prinseră în ramurile sălciilor când își croi drum prin desiș și se alese cu o zgârietură la braț, care îi dădu imediat o durere ascuțită. Se împiedică la un moment dat, cât pe ce să se prăbușească, iar zdruncinătura făcu durerea de cap să dispară pentru o clipă, reizbucnind după aceea cu forță îndoită.

În luminii se făcuse aproape beznă, deși percepea lucrurile din jur foarte limpede, iar culorile nu păreau să se dilueze, ci căpătau nuanțe de negru - verde-întunecat, cafeniu-brumat, cenușiu-închis. Păsările se liniștiseră, pregătindu-se pentru a înnopta la cuiburi. Pesemne că se obișnuiseră cu prezența ei. Nici măcar nu sesizase vreo pauză între ciripitul dinaintea revenirii la cuiburi și de acum, când nu se mai zburătăceau.

Adună precipitată lăzile împrăștiate și butoiașele sfărâmate și le așază în căruța căzută într-o rână. Prinse între mâini oiștea căruței și începu să tragă spre drum. Vehiculul se lăsă târât câteva zeci de centimetri, alunecă lesne pe o porțiune acoperită de frunze moarte, apoi se înțepeni. Își înfipse mai bine picioarele în pământ și trase

din nou. Reuși s-o mai urnească puțin, înclinând-o și mai mult. Una dintre lăzi căzu rostogolindu-se.

O puse la loc și dădu roată căruței, chinuindu-se să descopere de ce nu se mai clintea. Roata din dreapta era blocată de un ciot de copac, dar putea fi ridicată și împinsă peste el, dar numai dacă reușea să găsească un punct de sprijin. Pe partea aceea era imposibil, întrucât cei de la catedră sfârâmaseră căruța cu securea, ca să pară că ea se strivise când fusese răsturnată, și făcuseră treaba temeinic. „I-am spus domnului Gilchrist că ar trebui să mă lase cu mânuși,” își aminti ea.

Merse pe cealaltă parte, apucă de roată și împinse. Aceasta nu cedă nici un centimetru. Își ridică poalele rochiei și ale mantiei și îngenunche alături de ea ca s-o poată împinge cu umărul.

În aceeași clipă văzu urma de talpă în fața roții, într-o porțiune mică de sol, exact de dimensiunile unui picior, unde frunzele nu se așternuseră. Ele fuseseră împinse de vânt până la poalele stejarilor de pe ambele laturi. În lumina cenușie nu se vedea nici o altă urmă, însă aceasta, întipărită în pământul dezgolit era perfect desenată.

„Nu se poate să fie o urmă,” gândi ea. „Pământul e înghețat.”

Întinse mâna să pipăie cu degetele conturul adânciturii, socotind că s-ar putea să se lase înșelată de vreo umbră sau de lumina scăzută. Pe șleaurile înghețate de pe drum n-ar fi rămas semne ale trecerii cuiva. Însă țărâna ceda lesne sub degetele ei, iar scobitura era îndeajuns de adâncă.

Fusese lăsată de o gheată cu talpă moale, fără toc, iar piciorul era mare, mai lung decât al ei. Urmă unui bărbat, dar cei din secolul paisprezece aveau labele picioarelor mai mici, mai scurte chiar decât ale ei. Iar aceasta părea urma lăsată de un uriaș.

„Poate o fi veche”, gândi ea înspăimântată. „Poate a rămas după trecerea vreunui tăietor de lemne sau truditor al pământului care-și căuta o oaie rătăcită. Ori aceste terenuri împădurite aparțin regelui, și pe aici au trecut oameni urmărind vânatul.” Dar nu arăta ca o urmă lăsată

de cineva urmărind un căprior. Părea mai curând lăsată de un bărbat care stătuse îndelung acolo, urmărind-o. „L-am auzit,” gândi ea, simțind un fior de spaimă și înghițind în sec. „L-am auzit mișcându-se.”

Încă stătea în genunchi, ținându-se de roată ca să nu cadă la pământ. Dacă acel om sau orice ar fi fost, însă sigur un bărbat cu statură de uriaș, se mai găsea în poiană și o ținea sub observație, atunci trebuia să afle că ea găsise urma. Se ridică.

— Hei! strigă ea și băgă o spaimă de moarte în păsări, care fluturară din aripi și ciripiră agitate, după care se potoliră din nou. E cineva aici?

Așteptă cu auzul încordat și avu impresia că în tăcerea de acolo auzi iarăși adierea unei respirații.

— *Auzi-mă, zise ea, căci în suferință sunt, iar servitorii m-au părăsit fugind.*

„Încântător,” socoti ea chiar în timp ce se exprimase. „Acum spune-i că ești neajutorată și părăsită.”

— Heei! strigă ea din nou și, furișându-se, porni să dea roată poienii, privind cercetător printre copaci. Chiar dacă bărbatul ar fi fost acolo, ea nu l-ar fi văzut din cauza întunericii. Nu distingea nimic dincolo de marginea poienii. Nici măcar nu mai putea să-și dea seama direcția în care se găseau desișul și drumul. Dacă mai aștepta mult, se lăsa bezna și nu mai putea târî căruța până la drum.

Dar nu avea putere s-o miște. Cel care se ascundea printre copaci și o urmărea știa de existența vehiculului. Poate că o văzuse chiar apărând fulgerător în aerul sclipitor, precum ceva invocat de un alchimist. Dacă așa stăteau lucrurile, pesemne că dăduse fuga să aducă stâlpul despre care Dunworthy era sigur că stătea veșnic pregătit pentru pedepsirea cuiva. Dar dacă situația se prezenta astfel, omul ar fi scos vreo exclamație, fie și numai un „Pfii! sau „Părinte Ceresc!”, iar ea ar fi auzit trosnetul crengilor strivite în fuga lui înspăimântată.

Însă omul nu o rupsesese la goană, ceea ce însemna că n-o văzuse sosind. O zărise mai târziu zăcând în mijlocul pădurii, alături de o căruță sfărâmată, nu găsise explicația

acelei scene și ce putea crede? Că fusese atacată pe drum și apoi târâtă în desigururi pentru a ascunde dovezile?

Atunci de ce nu încercase s-o ajute? De ce rămăsese locului, mut ca un stejar, dar îndeajuns de mult ca să lase urma aceea pe pământ și apoi plecase? Socotise, pesemne, că era moartă. Îl speriasse cadavrul ei nesfințit. Oamenii crezuseră până târziu, în secolul cincisprezece, în spiritele care puneau imediat stăpânire asupra oricărui mort care nu fusese îngropat creștinește.

Ori *plecase* după ajutor până într-unul dintre satele de care Kivrin auzise, poate chiar în Skendgate, iar acum se întorcea însoțit de jumătate din locuitori, toți purtând felinare.

În acest caz, trebuia să rămână pe loc și să aștepte sosirea lor. Se cuvenea chiar să zacă la pământ. Când o vor găsi, oamenii vor începe să-și dea cupărerea despre ea și apoi o vor duce în sat, oferindu-i mostre de limbă vorbită, întocmai cum își făcuse dintru început planul de acțiune. Dar dacă bărbatul revenea singur ori însoțit de prieteni care nu doreau s-o ajute?

Nu reușea să-și adune gândurile. Durerea de cap se generalizase, întinzându-se de la tâmpile până în spatele orbitelor. Începu să-și maseze fruntea, însă simți o pulsație dureroasă. Și ce frig îi era! Mantia, în ciuda căptușelii din blană de iepure, nu-i ținea de cald. Cum supraviețuiseră oamenii în epoca Miciei Glaciațiuni dacă purtau doar asemenea îmbrăcăminte? Cum de nu mureau iepurii?

Se putea apăra de frig. Se gândi să strângă vreascuri pentru a înjgheba un foc, iar dacă bărbatul care lăsase urma ar fi revenit cu intenții dușmănoase, îl putea ține la distanță slujindu-se de un lemn aprins. Iar dacă el plecase după ajutoare și n-ar fi reușit să regăsească drumul pe întuneric, focul l-ar conduce până la ea.

Dădu din nou roată poieniței, căutând lemne de foc. Dunworthy insistase ca ea să deprindă cum să aprindă un foc fără a se folosi de iască sau cremene. „Gilchrist își închipuie că tu vei trăi în Evul Mediu în miez de iarnă fără a ști să aprinzi un foc?” spusese el, revoltat, iar ea îl apăraseră,

explicându-i că nimeni de la catedra de Medievală nu credea că ea avea să-și petreacă prea mult timp în aer liber. Cu toate astea ar fi trebuit să-și dea seama ce frig avea să îndure.

Vreascurile o făcură să-i înghețe mâinile și de fiecare dată când se apleca să adune vreunul simțea o durere săgetătoare. În cele din urmă renunță să se mai aplece, lăsându-se pe vine și adunând crenguțe rupte și ținându-și capul drept. Asta o ajută să mai domolească durerea într-o oarecare măsură, dar nu pentru multă vreme. Poate durerea fusese declanșată de frig. Iar greutatea de a respira se datora tot senzației de frig. Trebuia neapărat să facă un foc.

Lemnul îi dădea o senzație de rece și umed. Nu avea să se aprindă în veci. Frunzele ar fi prea îmbibate de apă pentru a le folosi drept iască. Trebuia să găsească ceva uscat și un băț ascuțit pentru a obține o flacăra. Lăsă vreascurile într-o grămăjoară la poalele unui copac, atentă să rămână cu capul drept și se întoarse la căruță.

Latura sfărâmată a vehiculului îi putea oferi câteva scânduri rupte pe care să le folosească drept vreascuri uscate. Încercând să le smulgă, se alese cu câteva așchii în palmă, dar reuși până la urmă, iar lemnul, deși rece, era măcar uscat. Văzu un leaț mare și ascuțit chiar deasupra roții. Se aplecă să-l ridice și simți că se scufundă și scoase un icnet din pricina amețelii amestecată cu o stare de greață.

— Mai bine te-ai întinde, vorbi ea cu voce tare.

Se lăsă încet la pământ, găsind un sprijin în loitrele căruței.

— Doctore Ahrens, spuse ea simțind că nu poate respira, ar trebui să găsești un remediu pentru defazarea temporală. Mă simt îngrozitor.

Dacă ar putea sta întinsă, poate că amețeala îi va trece și se va apuca să facă focul. Cu toate acestea, nu va reuși decât aplecându-se, iar gândul că nu avea de ales îi redeșteptă starea de greață.

Își trase gluga pe cap și închise ochii, dar până și acest neînsemnat efort îi pricinui dureri, mișcarea părând să concentreze suferința. Se întâmplase ceva rău. Imposibil ca starea să fie o reacție față de dislocarea temporală. Înțelegea să prezinte unele simptome ușoare care să dispară la o oră-două după sosire, nu să se înrăutățească. O ușoară durere de cap, precizase doctorița Ahrens, o stare de epuizare. Nu scosese o vorbă despre greață și chinul cauzat de temperatura scăzută.

Îi era frig. Își strânse poalele mantiei mai aproape de trup, ca pe o pătură, însă efortul păru să-i sporească tremurul. Dinții începură să-i clănțanească, așa cum i se întâmplase și pe coama colinei și curând umerii i se zguduiră de frisoane convulsive.

„O să mor înghețată”, își zise. „Dar nu am de ales. Nu mă pot ridica să aprind focul. Nu am puterea. Mi-e prea frig. Regret că ai avut dreptate în privința oamenilor din această epocă, domnule Dunworthy”, gândi ea, și până și gândul acesta era confuz. Până și arderea pe rug părea o idee ispititoare.

Niciodată n-ar fi crezut că e în stare să adoarmă ghemuită pe pământul înghețat. Nu percepuse valul de căldură cuprinzându-i tot trupul; dacă ar fi fost așa, ar fi înspăimântat-o moleșeala plăcută dată de hipotermie și s-ar fi zbatut s-o alunge. Dar sigur dormise, întrucât, când deschise ochii iarăși, noaptea se înstăpânise, o noapte în adevăratul înțeles al cuvântului, cu stele înghețate ce se vedeau licărind prin perdeaua deasă de ramuri de deasupra capului, iar ea stătea întinsă pe pământ, privindu-le.

Cât dormise, alunecase, astfel că acum capul îi stătea rezemat de roată. Încă tremura de frig, însă dinții nu-i mai clănțaneau. Durerea de cap devenise o pulsație, un dangăt de clopot, tot corpul era o suferință, îndeosebi pieptul, în zona în care ținuse strâns lemnele adunate pentru foc.

„S-a întâmplat ceva grav”, încolți un gând, de astă dată însoțit de spaimă. Poate prezenta o reacție alergică la călătoria în timp. Dar exista o asemenea boală? Dunworthy nu vorbise niciodată despre ea, deși o avertizase cu privire

la nenumărate alte primejdii: viol, holeră, febră tifoidă și ciumă.

Își băgă mâna pe sub mantie și pipăi locul de pe braț unde avea umflătura rămasă după inocularea antivirală. Umflătura era neschimbată, dar mai puțin dureroasă și mâncărimea dispăruse. Poate că dispariția mâncărimii era un semn că vaccinul nu mai acționa eficient.

Încercă să-și ridice capul. Amețeala reveni instantaneu. Își lăsă capul în jos și-și eliberă mâinile dintre cutele mantiei, încet și cu atenție, accesele de greață punctând fiecare mișcare, oricât de mică.

— Domnule Dunworthy, spuse ea. Cred c-ar fi mai bine să vii ca să mă iei înapoi.

Auzi un cântec de Crăciun. O, ce bine, gândi ea, au deschis rețeaua și încercă să se ridice în capul oaselor, rezemându-se totuși de roată.

— Vai, domnule Dunworthy, sunt atât de încântată că v-ați întors, zise ea, chinuindu-se să-și învingă starea de greață. Mă temeam că n-o să primiți mesajul meu.

Sunetul iritant se înțeți și văzu o lumină pâlpâitoare. Se mai ridică puțin.

— Ați făcut focul, constată ea. Ați avut dreptate că o să deger. Roata căruței radia un fior înghețat prin mantie. Dinții reîncepură să-i clănțanească. Doctorița Ahrens știa ce vorbește. Trebuia să aștept până la dispariția umflăturii. N-am bănuیت că reacția va fi atât de cumplită.

Dar lumina nu venea de la vreun foc. Era a unui felinar. Cu el în mână, Dunworthy se apropia de ea.

— Asta nu înseamnă că m-am îmbolnăvit, așa e? N-am luat ciuma? Se exprima cu dificultate din cauza fâlcilor care-i tremurau. Ar fi groaznic, nu? Să mă îmbolnăvesc de ciumă în Evul Mediu? Ca orice alt om al epocii?

Începu să râdă strident, slobozind un hohot aproape dement, care îl va speria de moarte pe domnul Dunworthy.

— Nu-i nimic, rosti ea, însă abia reuși să-și înțeleagă propriile cuvinte. Știu că ați fost îngrijorat, dar o să mă însănătoșesc. Doar c-am...

Silueta se opri în fața ei, iar lumina felinarului desenă un cerc nesigur pe pământ. Kivrin văzu picioarele lui Dunworthy. Purta încălțări scâlciate din piele, de felul celor care lăsaseră urma. Încercă să spună ceva despre încălțări, vrând să întrebe dacă domnul Gilchrist îl silise să poarte îmbrăcăminte autentic medievală doar pentru a veni s-o recupereze, însă lumina mișcătoare o făcu să ametească din nou.

Închise ochii și când îi redeschise, omul tocmai îngenunchea lângă ea. Își așezase felinarul pe pământ și câteva raze de lumină căzură pe gluga mantiei și pe mâinile împreunate.

— N-am pățit nimic, spuse ea. Știu c-ați fost îngrijorat, dar sunt întreagă. Serios. Mi-a fost puțin rău.

Omul își înălță capul.

— *Certes, it been derlostuh dayes forgott foreto getest hissahntes in aller*, rosti el.

Avea fața masivă, brăzdată de zbârcituri, plină de cruzime, ca a unui ucigaș. O urmărise zăcând, apoi plecase și așteptase căderea întunericului, iar acum revenise.

Kivrin încercă să ridice mâna pentru a-l izgoni, însă ambele mâini îi rămăseseră prizoniere în faldurile mantiei.

— Pleacă, vru ea să spună, dar dinții îi clănțăniră atât de incontrollabil încât abia îngână cuvântul. Du-te de aici.

El adăugă ceva, vocea căpătând de astă dată o tonalitate urcătoare, de parcă i-ar fi adresat o întrebare. Nu înțelegea nimic. „Asta e engleza medie”, gândi... „Am studiat-o vreme de trei ani, iar domnul Latimer m-a învățat tot ce se cunoaște despre flexiunea adjectivală. Ar trebui să pricep. O fi din cauza febrei. De aceea nu înțeleg nimic din ce vorbește.”

El repetă întrebarea, ori îi puse alta, nici măcar de asta nu era sigură.

„Fiindcă mi-e rău”, se consolă. „Nu-l înțeleg pentru că sunt bolnavă.”

— Bunule domn, începu ea, dar nu reuși să-și amintească restul frazei învățate. Ajutor, spuse ea și se

strădui să formuleze totul în engleza medie, dar în minte nu-i reveniră decât frânturi de latină bisericească.

— *Domine, adjuvandum me festina*, spuse ea.

El își lăsă capul în palme și începu să murmure cu glas atât de scăzut încât Kivrin nu auzi nimic, apoi își pierdu cunoștința, fiindcă el o ridică și porni cu ea în brațe. Încă mai avea în urechi clinchetul supărător al clopoțelilor, care venea dinspre rețeaua deschisă și încercă să descopere direcția sursei. Însă dinții îi clănțăneau prea tare ca să perceapă ceva.

— Sunt bolnavă, zise ea, în timp ce el o așeza pe un cal alb. Se lăsă moale în față, agățându-se de coama calului ca să nu cadă. El o prinse de mijloc cu o mână, menținând-o pe cal. Nu știu cum de s-a întâmplat așa. Doar mi-au făcut vaccinurile.

Omul mână măgarul fără să se grăbească. Clopoțelii de la frâu scoteau clinchete delicate.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI
(000740-000751)

Domnule Dunworthy, cred că ar trebui să-mi vii în ajutor.

Capitolul 7

— Eram *sigură*, spuse doamna Gaddson, tunând și fulgerând, îndreptându-se către ei. A contractat vreo boală îngrozitoare, nu? Numai din cauza canotajului.

Mary îi tăie calea.

— Nu aveți voie să intrați, o anunță ea. Aici e o zonă de izolare.

Doamna Gaddson nu se lăsă intimidată. Continuă să meargă spre ei, legănându-și valiza ca pe o armă, iar din poncho-ul transparent pe care-l purta peste palton se împrăștiară pretutindeni picături mari de apă.

— Nu mă puteți alunga chiar așa ușor. Sunt mama lui, vreau să-l văd.

Mary ridică brațul ca un polițist de circulație.

— Opriți-vă, rosti ea, imitând cât putu de bine autoritatea unei asistente.

Lucru de mirare, doamna Gaddson înlemni.

— Orice mamă are dreptul să-și vadă fiul, explică ea. Expresia de pe chip se mai îndulcise. E foarte bolnav?

— Dacă vă referiți la fiul dumneavoastră, William, din câte cunosc, nu-i deloc bolnav, spuse Mary. Ridică din nou brațul. Vă rog să nu vă apropiați mai mult. De ce credeți că s-ar fi îmbolnăvit?

— Mi-am dat seama din clipa când am auzit despre carantină. M-a fulgerat o durere când șeful gării a zis „carantină temporară.” Își lăsă valiza pe podea, ca să arate locul unde o săgetase durerea. Asta fiindcă nu-și ia vitaminele. Am cerut colegiului să i le administreze, adăugă ea, aruncând către Dunworthy o privire care rivaliza cu acelea pe care i le azvârlea Gilchrist, și mi s-a spus că-și poate purta singur de grijă, ei bine, după cum se vede, s-au înșelat.

— Nu din cauza lui William s-a instituit carantina. Unul dintre tehnicienii Universității a contractat o infecție, zise Mary.

Dunworthy făcu un gest din cap, recunoscător că nu spusese „tehnicienii de la Baliol.”

— El e singurul caz și nu avem certitudinea că ar mai exista și altele, continuă Mary. Carantina reprezintă pur și simplu o măsură de prevedere, vă asigur.

Doamna Gaddson nu părea convinsă.

— Willy al meu a fost dintotdeauna bolnăvicios și nici nu vrea să se îngrijească. Studiază din cale afară de mult în camera aceea a lui prin care bate vântul, spuse ea și-l măsură cu o privire întunecată pe Dunworthy. Mă și surprinde chiar că până acum n-a făcut vreo viroză.

Mary lăsă mâna în jos și o băgă în buzunarul în care-și ținea avertizorul sonor. „Sper că solicită ajutor”, gândi Dunworthy

— Numai după *un semestru* la Baliol, sănătatea lui Willy a fost complet zdruncinată și cu toate astea, îndrumătorul lui l-a *silit* să rămână de Crăciun ca să citească Petrarca, spuse doamna Gaddson. Tocmai de aceea am venit. Inima mea de mamă suferă nespus la gândul că-și petrece Crăciunul singur cuc în locul ăsta îngrozitor, mâncând Dumnezeu știe ce și făcând tot soiul de lucruri care i-ar putea primejdui sănătatea.

Arată din nou către locul unde simțise durerea la auzul vorbelor: „carantină temporară.”

— Și se vede limpede că providența m-a împins să vin acum încoace. Cât pe ce să pierd trenul, valiza mă stânjenea cumplit și chiar mă gândisem, „Ei, o să prind altul”, numai că voiam să ajung la Willy al meu, așa că am strigat la ei să lase ușile deschise și nici n-am apucat bine să pun piciorul pe peron la Cornmarket că șeful gării a anunțat: „Carantină. Serviciile de transport feroviar sunt suspendate temporar.” Gândiți-vă numai, dacă scăpam trenul și-l luam pe următorul, trebuia să mă întorc din cauza carantinei.

Ușor de închipuit.

— Sunt convins că William va avea o surpriză văzându-vă, spuse Dunworthy, sperând că femeia va pleca să-l caute.

— Da, confirmă ea cu asprime. Pesemne stă acolo fără fular la gât. O să ia și el infecția asta, știu eu. Toate se prind de el. Când era mic făcea niște erupții cumplite. Sigur are să se îmbolnăvească. Bine c-am venit să-l îngrijesc.

Ușa se dădu brusc în lături și doi oameni cu măști pe față, halate, mănuși și încălțăminte învelită cu un soi de hârtie sosiră în fugă. Răriră pașii când văzură că deocamdată nu se prăbușise nimeni la podea.

— Vreau ca această zonă să fie păzită și marcată ca loc de izolare, le spuse Mary. Se întoarse către doamna Gaddson. Regret, dar există posibilitatea ca și dumneavoastră să fi contractat virusul. Încă nu știm sigur cum se transmite și nu putem ignora posibilitatea de a se propaga prin aer, explică ea și, vreme de o clipă, Dunworthy se gândi cu groază că Mary intenționa să o izoleze pe doamna Gaddson în aceeași sală de așteptare cu ei.

— Vreți s-o conduceți pe doamna într-o rezervă? se adresa ea unuia dintre bărbații mascați. Trebuie să efectuăm analize ale sângelui și să ne dați o listă a persoanelor cu care ați venit în contact. Domnule Dunworthy, veniți, vă rog, adăugă ea și-l conduse în sala de așteptare, închizând ușa înainte ca doamna Gaddson să poată protesta, după care îi spuse: Poate o vor ține aici câteva ore, oferindu-i sărmanului Willy încă puțină libertate.

— Femeia asta poate face pe oricine să se bășice, remarcă el.

La intrarea lor, toți cei prezenți, mai puțin femeia-paramedic, ridicară privirile spre ei.

— Trenul lui Colin a fost întors din drum, îi anunță Mary. Acum e acasă, în siguranță.

— O, ce bine, spuse Montoya și închise telefonul. Gilchrist se grăbi să-l ocupe.

— Domnule Latimer, regret că v-am făcut să așteptați, spuse Mary. Desfăcu ambalajul unor mănuși sterile, și le trase pe mâini și începu să pregătească seringă.

— Gilchrist la telefon. Vreau să discut cu îndrumătorul șef, se auzi glasul lui Gilchrist. Da, încerc să-l găsesc pe domnul Basingame. Da, aștept.

„Îndrumătorul habar n-are”, gândi Dunworthy, „la fel și secretarul.” Doar vorbise cu aceștia când încercase să oprească plasarea. Secretarul nici măcar nu știa de plecarea lui Basingame în Scoția.

— Mă bucur că l-au găsit pe puști, spuse Montoya, consultându-și ceasul digital. Cât credeți că ne vor ține aici? Trebuie să mă-ntorc la șantier înainte de a se transforma într-o mocirlă. Tocmai făceam excavații în cimitirul bisericii din Skendgate. Majoritatea mormintelor datează din secolul paisprezece, dar avem și câteva dinaintea Ciumei și chiar ale vremii lui William Cuceritorul. Oare Kivrin o fi ajuns acolo?

Dunworthy presupuse că ea se referea la sat, nu la vreunul dintre morminte.

— Așa sper, îi răspunse el.

— Am rugat-o să-și înceapă neîntârziat observațiile privind satul și biserica. Dar mai ales un mormânt. Inscripția e parțial ștearsă, la fel și sculptura. Cu toate astea, se mai distinge data - 1318.

— E o situație deosebită, tocmai spunea Gilchrist. Trebuie să tacă vreme de câteva momente, ceea ce îl făcu să spumege. Știu că e la pescuit în Scoția. Vreau să știu *unde*.

Mary așeză un tampon de vată pe brațul lui Latimer și-i făcu semn lui Gilchrist, care făcu un gest de refuz. Apoi se apropie de femeia-paramedic și o clătină ca s-o trezească. Clipind din ochi adormită, aceasta o urmă până la tava de recoltare.

— Multe lucruri le putem afla doar prin studiu la fața locului, spuse Montoya. Am rugat-o pe Kivrin să-și noteze orice amănunt. Sper să aibă suficient spațiu pe înregistrator. Nu părea prea încăpător. Își privi din nou ceasul. Dar sigur avea destulă memorie. Ați avut cumva prilejul să-l vedeți înainte de implantare? Arată exact ca o excrescență osoasă.

— Excrescență osoasă? repetă Dunworthy, urmărind cum sângele brancardierei țâșnea într-o fiolă.

— Acesta e procedeul pentru a nu se crea un anacronism, chiar dacă ar fi descoperit, se fixează exact pe suprafața palmară a osului scafoid. Își atinse încheietura mâinii, puțin mai sus de degetul mare.

Mary îi făcu semn lui Dunworthy, iar brancardiera se ridică, aranjându-și mâneca. Dunworthy se așează în locul ei. Mary scoase ambalajul de pe un senzor și-l fixă pe încheietura lui Dunworthy, apoi îi dădu să înghită un indicator de temperatură.

— Rugați-l pe secretar să-mi telefoneze la acest număr imediat ce revine, mai spuse Gilchrist și închise.

Montoya aproape că smulse telefonul, formă un număr și spuse:

— Bună. Îmi puteți comunica limitele carantinei? Aș dori să știu dacă Witney este inclus. Acolo se află șantierul meu. Persoana cu care discuta îi răspunse negativ. Atunci cu cine aș putea discuta despre modificarea limitelor? E vorba de o urgență.

„Fiecare își vede de urgența lui” gândi Dunworthy... „dar nimănui nu i-a trecut prin minte să-și facă griji pentru Kivrin. Chiar și așa, ce probleme puteau apărea? Înregistratorul ei fusese modelat astfel încât să arate ca o excrescență osoasă, ca să nu creeze un anacronism dacă oamenii secolului paisprezece ar hotărî să-i taie brațele înainte de a o arde pe rug”.

Mary îi luă tensiunea, apoi îi fixă acul.

— Dacă se eliberează telefonul, spuse ea, lipind tamponul de vată pe braț și făcându-i semn lui Gilchrist, care stătea alături de Montoya și părea iritat, ați putea să-i telefonați lui William ca să-l anunțați că i-a sosit mama.

— Da. Numărul de la National Trust, spuse Montoya, care închise și-și notă grăbită ceva pe coperta unei broșuri.

Telefonul scoase un tril. Îndreptându-se către Mary, Gilchrist se aruncă spre telefon, ridicând receptorul înainte ca Montoya să ajungă lângă el.

— Nu, răspunse el și, cu vădită părere de rău, îi înmână receptorul lui Dunworthy.

Era Finch. Se găsea în biroul secretarului.

— Ai găsit fișa medicală a lui Badri? întrebă Dunworthy.

— Da, domnule. A sosit și poliția. Caută loc pentru toate persoanele reținute care nu au domiciliul în Oxford.

— Și vor să le cazăm la Baliol?!

— Da, domnule. Câte putem caza?

Mary se ridică în picioare cu eprubeta în care colectase sânge de la Gilchrist și îi făcu un semn lui Dunworthy.

— Așteaptă o clipă, spuse el și puse aparatul pe așteptare.

— Ți se cere să cazezi persoane reținute? vru Mary să știe.

— Da

— Nu ocupa toate camerele, îl sfătui ea. S-ar putea să avem nevoie de spațiu pentru izolare.

Dunworthy reluă convorbirea:

— Spune-le că îi putem caza la Fisher și în camerele libere de la Salvin. Dacă încă n-ai rezervat camere pentru clopotari, dublează numărul lor. Comunică-le celor de la poliție că Spitalul a cerut ca Bulkeley-Johnson să fie pregătită ca rezervă pentru urgențe. Zici că ai găsit fișa medicală a lui Badri?

— Da, domnule. A fost al naibii de greu s-o gălesc. Secretarul le trecuse la Badri, virgulă Chaudhuri, iar americanii...

— I-ai găsit numărul de la Ministerul Sănătății?

— Da, domnule.

— Ți-o dau pe doctorița Ahrens, spuse el înainte ca Finch să reia istoria cu clopotarii americani. Îi făcu semn lui Mary. Poți discuta personal cu ea.

Mary lipi un tampon pe brațul lui Gilchrist și un indicator de temperatură pe dosul mâinii.

— Am reușit să iau legătura cu cei din Ely, începu Finch. I-am informat despre anularea concertului și s-au dovedit înțelegători, dar americanii sunt neconsolați.

Mary termină de notat rezultatele analizelor preliminare ale lui Latimer, își scoase mânușile și se apropie de Dunworthy să ia receptorul.

— Finch? Dă-mi numărul de la Asigurări Sociale al lui Badri.

Dunworthy îi întinse un pix și formularul său pentru notarea contactelor secundare, iar ea scrisese numărul și apoi solicită situația inoculărilor lui Badri și mângâli câteva lucruri pe care Dunworthy nu reuși să le descifreze.

— Vreo reacție adversă sau alergică? Urmă o pauză, după care Mary continuă: Lasă, nu-i nevoie. Pot lua restul din computer. Te sun imediat ce-mi vor trebui alte informații. Îi înapoie receptorul lui Dunworthy. Vrea să vorbească din nou cu dumneavoastră, preciză ea și plecă luând foaia de hârtie cu ea.

— Sunt nemulțumiți fiindcă i-am reținut aici, spuse Finch. Domnișoara Taylor amenință că ne va da în judecată pe motiv că am împiedicat-o să-și onoreze contractul.

— Când i s-au administrat lui Badri ultimele vaccinuri antivirale?

Lui Finch îi trebui câțva timp să caute prin maldărul de documente.

— A, am găsit, domnule. Paisprezece septembrie.

— A primit toată doza?

— Da, domnule. Analogi de receptori, supradoză maximă permisibilă de antigeni și vaccinurile de sezon.

— A prezentat vreodată reacții nedorite la antivirale?

— Nu, domnule. La rubrica alergii nu scrie nimic. I-am comunicat deja asta doamnei Ahrens.

Deci Badri făcuse vaccinurile antivirale. Nu se înregistrase intoleranță la vreunul.

— Ai fost la New College? Întrebă Dunworthy.

— Nu, domnule, tocmai mă pregăteam să plec într-acolo. Cum rezolv problema proviziilor? Avem cantități suficiente de săpun, dar stăm prost cu hârtia igienică.

Ușa se deschise, însă nu revenise Mary, ci medicul trimis s-o aducă pe Montoya. Se apropie de cărucior și cuplă ceainicul electric la rețea.

— Ce ziceți, să raționalizez hârtia igienică, domnule? întrebă Finch, ori pun anunțuri prin care să cer economisirea ei?

— Cum crezi că-i mai bine, îi răspunse Dunworthy și închise.

Afară ploua. Uniforma medicului era udă, iar când apa din ceainic dădu în clocot, omul își ținu mâinile înroșite de ger deasupra aburului, ca să și le încălzească.

— Ați terminat cu telefonul? se interesă Gilchrist.

Dunworthy i-l dădu. Se întrebă cum era vremea în locul unde ajunsese Kivrin și dacă Gilchrist îi pusese pe cei de la Probabilități să calculeze posibilitatea ca ea să sosească acolo pe ploaie. Mantia ei nu i se păruse prea rezistentă la umezeală, și se putea întâmpla ca potențialul drumetș salvator care ar fi trebuit să apară la intervale de 1,6 ore să se adăpostească la vreun han sau într-o căpiță de fân până când drumul avea să se usuce îndeajuns pentru a fi practicabil.

Dunworthy o învățase pe Kivrin cum să facă focul, dar cu mâinile amorțite de ger și cu lemne ude cu greu ar fi reușit asta. Iernile de la începutul secolului paisprezece fuseseră foarte geroase. Poate căzuse și zăpada. Era Micii Glaciațiuni tocmai debutase în 1320, iar vremea devenise atât de friguroasă încât Tamisa înghețase. Temperaturile scăzute și vremea capricioasă provocaseră asemenea daune culturilor agricole încât unii istorici atribuiau ororile Ciumei Negre pe seama stării de malnutriție a țăranilor. Vremea fusese cu siguranță foarte haină. În toamna anului 1348 în unele zone din Oxfordshire plouase începând de la sfântul Mihai până la Crăciun. Kivrin zăcea pesemne pe un drum înglodat, pe jumătate moartă de frig.

„Și suferind de vreo erupție din cauza dădăcelilor îndrumătorului ei, care își face griji inutile”, gândi el. Mary avea dreptate, se comporta ca doamna Gaddson. Pesemne că următorul pas ar fi să dea fuga în anul 1320, forțând deschiderea rețelei, așa cum procedase doamna Gaddson cu ușile metroului, iar Kivrin ar avea aceeași reacție ca și

William când își va vedea mama. Și având nevoie de ajutor tot atât de mult cât și el.

Kivrin era cea mai inteligentă și mai dotată studentă pe care o avusese. Sigur avea să se descurce și pe ploaie. Din câte știa el, Kivrin își petrecuse ultima vacanță în mijlocul eschimoșilor și deprinsese să construiască igluuri.

Evident, Kivrin ținuse seama de toate amănuntele, între care și de propriile unghii. Când venise să-i arate costumația, întinsese mâinile în față. Unghiile îi erau neîngrijite, crăpate, cu urme de murdărie la noițe.

— Știu că voi susține apartenența mea la nobilime, dar e vorba de una rurală, care lucra și pământul din când în când, după cum rezultă din Tapițeriile de la Bayeaux, iar doamnele din East Riding n-au văzut foarfecele decât după 1600, de aceea o să-mi petrec după amiaza de duminică pe șantierul doamnei Montoya, scotocind printre schelete ca să-mi stric mâinile.

Unghiile ei arătaseră cumplit, însă convingător. Bineînțeles că existau motive să-și facă griji din cauza vreunei ninsori, amănunt neglijabil.

Dar îi era imposibil să stea liniștit. Dacă va reuși să discute cu Badri, îl va întreba la ce făcuse aluzie când spusese „S-a întâmplat ceva rău”, se va asigura că plasarea decursese fără probleme și că nu se produsese o defazare prea mare, atunci poate că îngrijorarea se va risipi. Se întrebă dacă Badri mai era inconstient. Sau dacă starea lui nu cumva se înrăutățise.

Se ridică și merse la căruciorul pentru ceai și-și pregăti o ceașcă. Gilchrist vorbea din nou la telefon, după toate probabilitățile cu portarul. Nici acesta nu știa unde plecase Basingame. În discuția cu Dunworthy portarul afirmase că parcă auzise de Loch Balkillan, un lac despre care aflase că nu exista.

Dunworthy își bău ceaiul. Gilchrist îi sună pe secretar și pe custodele adjunct, dar nici unul dintre ei nu avea idee unde se găsea Basingame. Asistenta care păzise ușa mai devreme veni să termine recoltarea probelor de sânge.

Medicul bărbat luă de pe masă una dintre broșurile propagandistice și începu s-o citească.

Montoya își completează formularul de internare și listele cu persoanele contactate.

— Și acum ce trebuie să fac? îl întrebă ea pe Dunworthy. Notez toate persoanele cu care m-am întâlnit azi?

— În ultimele trei zile, o corectă el.

Așteptarea continuă.

Dunworthy mai bău o ceașcă de ceai. Montoya telefonă la Asigurări Sociale și încercă să convingă pe cineva să-i dea o scutire de carantină, pentru a se putea întoarce la șantierul ei arheologic. Paramedicul femeie ațipi din nou.

Asistenta aduse un alt cărucior de astă dată cu masa de seară.

— *Ne-a-ntins hangiul masă-mbelșugată / Și ne-a poftit la cină de îndată*, spuse Latimer, singura remarcă pe care o făcuse în după amiaza aceea.

Cât mâncară, Gilchrist îl delectă pe Latimer cu planurile lui de a o expedia pe Kivrin să constate rezultatele ciumei.

— Părerea istorică acceptată este că epidemia a distrus în întregime societatea medievală, îi spuse el lui Latimer în timp ce-și porționa friptura de vită, dar cercetările mele arată că ea a acționat mai curând ca un purgativ decât ca dezastru.

„Al cui e acest punct de vedere?” gândi Dunworthy, întrebându-se în același timp de ce totul dura atât de mult. Oare se analizau probele de sânge ori se aștepta prăbușirea la pământ a unuia ori a tuturor, ca să se poată stabili perioada de incubație.

Gilchrist sună iarăși la New College și ceru cu secretara lui Basingame.

— Nu-i acolo, îl anunță Dunworthy. E în Devonshire pentru a-și petrece Crăciunul împreună cu fiica ei.

Gilchrist nu-l băgă în seamă.

— Da. Vreau să-i transmiți un mesaj. Încerc să dau de domnul Basingame. E o situație deosebită. Tocmai am trimis o persoană în secolul patrusprezece, iar cei de la Baliol nu au făcut verificările necesare în privința

tehnicianului care s-a ocupat de rețea. Drept rezultat, acesta a contractat un virus contagios. Puse receptorul jos și se adresa lui Dunworthy: Dacă domnului Chaudhuri nu i-au fost administrate vaccinurile antivirale necesare, vă voi face direct răspunzător.

— Le-a făcut pe toate în septembrie, spuse Dunworthy.

— Aveți vreo dovadă?

— A ajuns acolo? Întrebă femeia-medic.

Toți, până și Latimer, se întoarseră spre ea, plini de mirare. Până în momentul când vorbise lăsase impresia că dormise buștean, fiindcă stătuse cu capul căzut în piept și cu brațele împreunate între care păstrase listele de contacte.

— Ați afirmat că cineva a fost trimis în Evul Mediu, rosti ea pe un ton certăreț. Așa e?

— Regret, dar nu... începu Gilchrist.

— Virusul ăsta, spuse femeia. Putea să ajungă aici din cauza mașinii timpului?

Agitat, Gilchrist îl privi pe Dunworthy.

— Nu este posibil, așa e?

— Nu, admise Dunworthy. Era evident că Gilchrist habar nu avea despre paradoxurile continuum-ului sau despre teoria stringurilor. Individul nu-și merita funcția de decan în exercițiu. Nici măcar nu știa cum funcționa rețeaua care o plasase pe Kivrin tocmai în Evul Mediu.

— Virusul nu poate pătrunde prin rețea, repetă Dunworthy.

— Doctorița Ahrens a zis că indianul e singurul caz, urmă femeia. Iar *dumneavoastră* - și arată cu degetul spre Dunworthy - afirmați că omul a primit toate vaccinurile. Dacă e adevărat, nu avea cum să se îmbolnăvească decât dacă virusul provenea din altă parte. Iar în Evul Mediu colcăiau bolile virale, nu? Vărsatul de vânt și ciuma, de exemplu.

— Sunt convins că specialiștii de la Istorie Medievală au luat toate măsurile necesare pentru protejarea..., interveni Gilchrist.

— Nu există posibilitatea ca un virus să pătrundă prin rețea, rosti Dunworthy, furios. Continuum-ul spațiu-timp nu permite așa ceva.

— Dar trimiteți oameni, nu se lăsă femeia, iar un virus e mai mic decât o persoană.

Dunworthy nu mai auzise o asemenea afirmație din perioada de început a rețelei, când teoria era înțeleasă doar fragmentar.

— Vă dau toate garanțiile că s-au luat măsuri de precauție, spuse Gilchrist.

— Prin rețea nu poate trece nici un element care ar putea modifica istoria, explică Dunworthy, privindu-l tăios pe Gilchrist. Vorbind despre măsuri de prevedere și probabilități, individul nu făcea altceva decât s-o încurajeze. Radiațiile, toxinele și microbii nu pot trece prin rețea. În prezența lor, rețeaua nu se deschide.

Femeia îl măsură cu o privire neîncrezătoare.

— Vă asigur... reluă Gilchrist, în clipa când Mary intră în încăpere.

Adusese un teanc de hârtii de diverse culori. Gilchrist sări în picioare.

— Doctore Ahrens, există posibilitatea ca infecția virală pe care a contractat-o domnul Chaudhuri să fi trecut prin rețea?

— Sigur că nu, spuse ea, încruntându-se, dând astfel de înțeles că ideea în sine era ridicolă. În primul rând, bolile nu pot trece prin rețea. Asta ar încălca legea paradoxurilor. În al doilea rând, dacă s-a întâmplat așa ceva, *lucru exclus*, Badri ar fi contractat boala cu o oră înainte ca ea să ajungă prin intermediul rețelei, ceea ce ar însemna că virusul are o perioadă de incubație de o oră, o imposibilitate absolută. Dar dacă așa se prezintă situația, *ceea ce e absurd*, ați fi acum cu toții bolnavi - își consultă ceasul electronic - fiindcă au trecut mai bine de trei ore de când ați fost expuși. Începu să strângă listele de legături personale.

Gilchrist părea nervos.

— Ca Decan în exercițiu al Facultății de Istorie, am sarcini pe care trebuie să le îndeplinesc, se răsti el. Cât mai aveți de gând să ne țineți aici?

— Doar până strâng listele cu persoanele cu care ați intrat în contact, îi răspunse ea. Și până vă fac niște recomandări. Poate încă cinci minute.

— Cinci minute? interveni femeia care se interesase de posibilitatea pătrunderii virusului prin rețea. Vreți să spuneți că suntem liberi să plecăm?

— În anumite condiții, preciză Mary. Așeză formularele sub maldărul de hârtii și începu să distribuie paginile de deasupra care aveau o culoare roz intens. Păreau să fie forme de externare, care scuteau Spitalul de orice răspundere.

— Am studiat rezultatele analizei sângelui, continuă ea, și nici o probă nu a evidențiat un nivel crescut al anticorpilor.

Îi înmână lui Dunworthy o foaie albastră care, după semnare, absolvea Serviciul Național de Sănătate (SNS) de orice răspundere și confirma disponibilitatea semnatarului de a suporta toate cheltuielile care nu erau acoperite de SNS în termen de treizeci de zile.

— Am luat legătura cu specialiștii de la Centrul Mondial de Imunologie (CMI) și aceștia au recomandat continuarea verificărilor privind stările febrile și recoltarea probelor de sânge la intervale de douăsprezece ore.

Apoi distribui niște foi de culoare verde, intitulate „Instrucțiuni referitoare la contactele primare.” Prima recomandare suna: „Evitați contactele cu alte persoane.”

Dunworthy se gândi la Finch și la clopotarii care îl așteptau, fără îndoială, la poarta colegiului Baliol cu solicitări și cântece religioase, la toți oamenii ieșiți după cumpărături și la persoanele reținute de poliție, cu care se va întâlni până să ajungă la birou.

— Luați-vă temperatura la intervale de jumătate de oră, îi sfătui ea, distribuind un formular pe hârtie galbenă. Vă prezentați imediat dacă monitorul personal - și-l atinse pe cel fixat pe încheietură - indică o creștere mare a

temperaturii. Unele fluctuații sunt normale. Temperatura prezintă tendințe de creștere spre sfârșitul după amiezii. Cea cuprinsă între 36 și 37,4 este normală. Veniți neîntârziat dacă ea depășește 37,4 crește brusc sau dacă aveți simptome precum dureri de cap, greutate în respirație, stări de confuzie sau amețeli.

Fiecare își privi termometrul-monitor și avu impresia că începe să simtă dureri de cap. Dunworthy avusese una toată după amiaza.

— Pe cât posibil, evitați contactele cu alte persoane, le spuse Mary. Notați-vă orice contact. Încă nu cunoaștem sigur modul de transmitere, dar majoritatea mixovirusurilor se răspândește prin picături de salivă și contact direct. Spălați-vă des pe mâini cu apă și săpun.

Îi întinse lui Dunworthy un alt formular, roz. Foile colorate păreau să se fi sfârșit. De astă dată, sub titlul „Contacte” existau multe rubrici: nume, adresă, tipul contactului, perioada.

Mare păcat că virusul contractat de Badri nu avusese de a face cu Consiliul Apărării Civile, Serviciul Național de Sănătate sau Centrul Mondial de Imunologie, pentru că nu ar fi reușit să mai iasă pe ușă.

— Trebuie să vă prezentați din nou aici mâine dimineață la ora șapte. Până atunci vă recomand o masă bună și apoi somn. Odihna e cea mai eficace metodă de apărare împotriva virozelor. Sunteți liberi, le spuse ea medicilor, pe durata carantinei. Mai distribui câteva formulare în nuanțele curcubeului și apoi întrebă cu glas vioi: Aveți întrebări?

Dunworthy se uită la femeia-paramedic, așteptând ca ea s-o întrebe pe Mary dacă virusul vărsatului de vânt trecuse prin rețea. Însă ea contempla cu un aer plictisit teancul de foi.

— Mă pot întoarce la șantier? vru să știe Montoya.

— Doar dacă se află în interiorul perimetrului cuprins de carantină, spuse Mary.

— Grozav, ce să zic, făcu Montoya și-și îndesă furioasă formularele în jacheta de terorist. Cât o să rămân eu legată aici, satul o să fie huit de apă. Apoi ieși cu pași apăsați.

— Mai aveți nelămuriri? Întrebă Mary, netulburată. Foarte bine. Atunci ne vedem cu toții mâine la șapte.

Paramedicii ieșiră fără grabă, iar femeia care se interesase de virus se întinse și căscă, parcă pregătindu-se să mai tragă un pui de somn. Latimer rămase pe scaun, cu ochii la termometrul-monitor. Gilchrist îi spuse ceva pe un ton tăios, apoi se ridică, își îmbracă paltonul și-și strânse umbrela și teancul de foi.

— Sper că voi fi ținut la curent privind orice noutate, spuse Gilchrist. Vreau să iau legătura cu Basingame și să-l anunț că e imperativ să revină și să se ocupe de aceste probleme.

Se strecură pe ușă, apoi, ținând ușa deschisă, trebui să-l aștepte pe Latimer pentru a culege formularele pe care le scăpase pe podea.

— Vă rog să treceți mâine dimineață să-l luați și pe Latimer, îl sfătui Mary, cercetând listele de contacte. N-o să-și aducă aminte că trebuie să vină la șapte.

— Vreau să-l văd pe Badri, spuse Dunworthy.

— Laborator, Brasenose, citi Mary, frunzărind formularul. Biroul decanului. Brasenose. Laborator, Brasenose. Badri n-a fost văzut decât în apropierea rețelei?

— În drum spre spital a repetat: „S-a întâmplat ceva rău”, spuse Dunworthy. O fi avut loc vreo defazare. Dacă e de o săptămână în plus sau minus, Kivrin nu va ști data de întoarcere.

Mary nu-i dădu răspuns. Încruntându-se, aranja formularele în ordine.

— Trebuie să mă asigur că nu sunt nereguli în problema coordonatelor, zise el apăsător.

Ea ridică ochii spre el.

— Foarte bine, constată ea. Formularele cu liste de contacte nu slujesc la nimic. La Badri există goluri privind persoanele întâlnite în ultimele trei zile. E singurul care poate preciza unde a fost și cu cine. Îl conduse pe Dunworthy de-a lungul coridorului. Am lăsat o asistentă lângă el, care îi pune întrebări, dar e foarte dezorientat și se teme de ea. Poate că nu-i va fi frică de tine. Când ajunseră

la lift, dădu comanda: Parter, vă rog și apoi i se adresă lui Dunworthy: Badri e conștient doar scurte perioade de timp. Probabil că-ți vei pierde toată noaptea ca să afli ceva.

— Nu-i nimic. Și așa nu voi fi în stare să-mi găsesc liniștea până nu am siguranța că plasarea lui Kivrin a reușit.

Urcară până la etajul doi cu liftul, apoi merseră pe un coridor și intrară într-o cameră pe a cărei ușă scria: NU INTRAȚI. REZERVĂ IZOLARE. Înăuntru găsiră o asistentă cu aer fioros care stătea la un pupitru urmărind ecranul unui monitor.

— L-am adus pe domnul Dunworthy să-l vadă pe Chaudhuri, îi explică Mary. Vom avea nevoie de halate speciale. Cum se mai simte?

— Febra i-a crescut iar - 39,5, spuse asistenta, dându-le două pungi sigilate din polietilenă cu halate din hârtie care se închideau la spate, calote, măști impermeabile, imposibil de scos pe deasupra calotelor, huse semănând cu niște galoși și trăgându-se peste încălțăminte și mânuși sterile. Dunworthy făcu greșeala de a-și pune întâi mânușile și apoi se chinui mult timp până să desfacă halatul și să-și aranjeze masca.

— Va trebui să-i pui întrebări foarte precise, îl sfătui Mary. Află ce-a făcut dimineață după ce s-a sculat, dacă a petrecut noaptea cu cineva, unde a luat micul dejun, cine mai era de față și așa mai departe. Febra e un semn de confuzie. Cred că vei fi silit să repeți întrebările. Apoi deschise ușa camerei.

Rezerva nu merita numele de cameră - înăuntru era loc doar pentru pat și un scaun pliant îngust. Peretele din spatele patului era înțesat de echipamente și cadrane. Pe peretele opus, unde fereastra era acoperită de o perdea, se vedeau alte echipamente. Mary aruncă o privire la Badri și începu să studieze rezultatele apărute pe cadrane.

Dunworthy rămase cu privirea la ecrane. Cel din imediata lui apropiere era plin de cifre și litere. Pe rândul de jos scria ICU 14320691 22-12-54 1803 200/RPT 1800CRS LMJPCLN 200MG/q6h Nr. Serv. Naț. de sănătate 240-211-7 M AHRENS. Evident lucruri știute doar de doctor.

Pe celelalte ecrane apăreau linii frânte și coloane de cifre. Nu pricepu nici una cu excepția unui număr aflat în centrul ecranului aflat ceva mai la dreapta. Pe el scria „Temp. 39,9.” Dumnezeu mare.

Îl privi pe Badri. Stătea întins cu brațele pe deasupra cearceafului și din care plecau tuburi de perfuzie către pungile agățate de stative. La unul dintre acele de perfuzie veneau lichide de la vreo cinci recipiente, care alimentau tubul principal. Badri ținea ochii închiși, iar fața îi era trasă, ca și cum ar fi slăbit mult în cursul zilei. Pielea închisă la culoare avea o nuanță ciudată, albăstruie.

— Badri, spuse Mary, aplecându-se deasupra lui, ne auzi?

El deschise ochii și-i privi fără să-i recunoască, poate nu atât din cauza febrei ci pentru că amândoi erau îmbrăcați în hârtie din cap până în picioare.

— E domnul Dunworthy, îl ajută Mary. A venit să te vadă. Avertizorul sonor începu să sune.

— Domnul Dunworthy? spuse Badri cu glas hârâit, și încercă să se ridice.

Mary îl împinse delicat înapoi pe pernă.

— Domnul Dunworthy vrea să te întrebe câte ceva, zise ea și-l bătu ușor pe piept, așa cum făcuse și în laboratorul de la Brasenose, apoi se îndreptă de spate și studie cifrele de pe ecranele din spatele patului. Stai liniștit. Eu trebuie să plec, dar va rămâne domnul Dunworthy cu tine. Odihnește-te și încearcă să-i răspunzi la întrebări.

Plecă.

— Domnule Dunworthy? repetă Badri, de parcă s-ar fi străduit să priceapă înțelesul cuvintelor.

— Da, răspunse Dunworthy, așezându-se pe scaunul pliant. Cum te simți?

— Când trebuie să revină el? rosti Badri, iar vocea lui chinută sună slab. Mai făcu o încercare de a se ridica. Dunworthy întinse mâna să-l oprească.

— Trebuie să-l găsesc, murmură Badri. S-a întâmplat ceva rău.

Capitolul 8

O ardeau pe rug. Simțea dogoarea flăcărilor. Sigur o legaseră la stâlp, deși nu-și amintea când. Ținea însă minte că aprinseseră focul. Căzuse de pe calul alb, iar tâlharul o ridicase și o pusese înapoi.

— Trebuie să ne întoarcem la locul plasării, îi spusese ea.

El se aplecase puțin și, în lumina pâlpâitoare, ea îi văzuse fața plină de cruzime.

— Domnul Dunworthy va deschide rețeaua imediat ce-și va da seama că s-a întâmplat ceva rău, îi zisese ea. N-ar fi trebuit să-i scape acele vorbe. O luase drept vrăjitoare și o adusese aici pentru a fi arsă.

— Nu sunt vrăjitoare, spusese ea și imediat, ca din senin, apăruse o mână rece care i se așezase ușor pe frunte.

— Sst, auzise ea.

— *Nu sunt* vrăjitoare, repetase ea, încercând să vorbească cât mai rar, ca să poată fi înțeleasă. Tâlharul nu pricepuse spusele ei. Făcuse o încercare de a-l ruga să nu o ducă departe de acel loc, însă el nu-i dăduse atenție. O așezase pe calul alb și-l mânase afară din luminiiș, printre fagi cu coaja albicioasă, către partea inima pădurii.

Se străduise să fie atentă la direcția în care mergeau ca să poată reface drumul înapoi, însă felinarul purtat de bărbat se legăna aproape de pământ, iar lumina lui nesigură o orbea. Închisese ochii, și regretase imediat gestul, fiindcă mersul hurducat al calului o făcuse să amețească și căzuse din nou la pământ.

— Nu mă pricep la vrăjitorii, insistase ea. Sunt istoric.

— *Hawey fond enyowuh thissla dey?* răsunară cuvintele rostite de o femeie, venind parcă din depărtare. Se apropiase probabil să mai pună un lemn în foc și apoi se retrăsese din preajma arșiței.

— *Enwodes fillenum gleydung sore distrayste*, zise un bărbat a cărui voce semăna cu cea a domnului Dunworthy. *Ayeen mynarmehs hoor alle op hiderybar.*

— *Sweltes shay dumorte blauen?* spusese femeia.

— Domnule Dunworthy, murmurase Kivrin, întinzând brațele către bărbat, am nimerit printre tâlhari! dar nu-l putea vedea prin fumul înăbușitor.

— Ssst, făcuse femeia, iar Kivrin își dădu seama că adormise, lucru ce i se păruse imposibil. Oare cât durează supliciul focului? se întrebă ea. Flăcările erau atât de fierbinți încât ar fi trebuit să devină deja scrum, dar când ridică mâna, i se păru neatinsă, deși mici limbi de foc licăreau de-a lungul degetelor. Lumina văpăilor îi rănea ochii. Strânse din pleoape.

„Nădăjduiesc să nu cad iarăși de pe cal”, gândi ea. Se agățase cu brațele împreunate pe după gâtul lui. Cu toate că pașii legănați îi stârneau și mai rău durerea de cap, nu-și descolăcise brațele, dar căzuse, chiar dacă domnul Dunworthy insistase ca ea să ia lecții de călărie și aranjase să le facă la un centru hipic de lângă Woodstock. Tot el o avertizase că așa se va întâmpla. Îi spusese că va fi arsă pe rug.

Femeia îi duse o cană la buze. „Trebuie să fie o cârpă umezită cu oțet”, gândi Kivrin, „cea pe care o dădeau martirilor.” Dar era altceva. Un lichid calduț și amar. Femeia trebui să-i aplece capul ca să poată sorbi, iar Kivrin își dădu seama abia acum că stătea întinsă.

„Va trebui să-i spun domnului Dunworthy că oamenii nu erau arși pe rug stând în picioare.” Încercă să-și ducă mâinile către gură, mimând gestul de rugăciune pentru a porni înregistratorul, dar povara flăcărilor i le trase în jos.

„Sunt bolnavă”, gândi ea, și pricepu că lichidul neplăcut la gust fusese vreun leac popular care făcuse febra să-i scadă. Nu zăcea pe pământ, ci pe un pat aflat într-o încăpere întunecoasă, iar femeia care îi sugerase să tacă și-i dăduse doctoria stătea alături de ea. Îi auzea respirația. Încercă să-și miște capul ca s-o vadă, dar efortul îi dădu noi dureri. Femeia părea să fi adormit. Șuierul respirației devenise mai regulat și mai puternic, aducând a sforăit. Sunetul îi sporea durerea de cap.

„Am ajuns în sat. Bărbatul roșcat m-a adus aici”.

Căzuse de pe cal, iar tâlharul o ajutase să urce din nou, dar când privise mai atent, chipul lui nu arăta ca al unui ucigaș. Era tânăr, cu păr roșcat și avea trăsături blânde: apropiindu-se de ea, lângă roata căruței, pusese un genunchi în pământ și o întrebase: „Cine ești?”

Iar ea înțelesese perfect.

— *Canstawdranken derwyn?* spuse femeia și-i împinse capul în față ca să mai soarbă din lichidul amar. Kivrin nu putea înghiți. Focul îi ajunsese acum în gâtleej. Simțea micile flăcări roșiatice, deși băutura ar fi trebuit să le stingă. Se întrebă dacă nu cumva bărbatul o dusesse într-o altă țară, Spania sau Grecia, de pildă, unde oamenii vorbeau o limbă pe care interpretorul nu o putea descifra.

Dar îl înțelesese perfect pe roșcovan. „Cine ești?” o întrebase el, iar ea își închipuise că el era sclav adus din vreo cruciadă și vorbea turcă sau arabă, limbi incluse în memoria interpretorului.

— Sunt istoric, zisese ea, dar când se uitase în ochii lui nu mai descoperise același chip. Era al unui tâlhar.

Disperată, își rotise ochii după roșcovan, dar el dispăruse. Tâlharul culesese câteva lemne și le așezase pe pietrele unei vetre deschise.

— Domnule Dunworthy! strigase ea deznădăjduită, iar tâlharul venise și îngenunchease în fața ei, iar lumina felinarului îi licărise pe chip.

— Nu te teme, spuse el. Se întoarce imediat.

— Domnule Dunworthy! țipă ea, iar bărbatul roșcovan veni din nou și se așează în genunchi lângă ea.

— Nu trebuia să părăsesc locul, îi zise ea, urmărindu-i expresia de pe față, sperând să nu redevină tâlhar. S-au greșit coordonatele. Trebuie să mă duci unde m-ai găsit.

El își descopie mantia pe care o purta, o dădu jos de pe umeri cu un gest larg și o înveli cu ea, iar Kivrin își dădu seama că el o înțelesese.

— Vreau acasă, îi spuse când el se plecă deasupra ei. Felinarul pe care îl ținea în mână îi lumina fața și razele lui îi jucau în păr precum niște flăcări.

— *Godufadur*, strigase el iar ea gândise: „Așa îl cheamă pe sclav, Gauddefaudre. Îl va întreba unde m-a găsit și mă va duce înapoi, la locul de întâlnire. Iar domnul Dunworthy, bietul de el, are să fie disperat că nu o va găsi când vor deschide rețeaua. Nu-ți face griji, domnule Dunworthy”, zise ea în gând, mă voi întoarce.

— *Dreede nawmaydde*, spusese bărbatul roșcovan și o ridicase în brațe. *Fawrtah Galwinnath coam*.

— Sunt bolnavă, îi spuse Kivrin femeii, de aceea nu vă înțeleg, dar de astă dată nimeni nu se aplecă deasupra ei s-o mângâie. Pesemne se săturaseră să vegheze asupra ei cât ardea și plecaseră. Asta dură mult timp, deși arșița părea să fi crescut.

Bărbatul roșcovan o așezase în fața lui pe cal și pornise spre pădure, iar ea crezuse că o ducea înapoi, la locul de revenire. Calul avea acum șa și clopoței, care scoteau clinchete în ritmul pașilor, închipuind un cântec. Era „Veniți, voi, credincioși”, iar sunetul clopoțelilor crescuse în intensitate cu fiecare vers, până când răsunară asemeni clopotelor de la biserica Sfânta Maria Fecioara.

Călătoriseră îndelung, de aceea consideră că ajunseseră deja în apropierea locului de revenire.

— Cât de departe e? îl întrebă ea pe bărbat. Domnul Dunworthy va fi foarte îngrijorat. Însă el nu-i dădu răspuns. Galopând, ieșiră din pădure și coborâră un deal. Luna urcase pe cer, strălucind slab printre crengile unor copaci firavi și desfrunziți și ajunseră la biserica de la poalele dealului.

— Dar nu-i locul de întâlnire, protestă ea și încercă să tragă de frâul calului pentru a face drumul întors, dar nu îndrăzni să-și descolăcească brațele prinse pe după gâtul bărbatului de teamă să nu pice. Apoi ajunseră în fața unei uși care se deschise o dată, de două ori și văzu un foc și lumină și clinchet de clopoței și-și dădu seama că până la urmă omul o duse înapoi la locul de revenire.

— *Shay boyen syke nighonn tdeeth*, zise femeia. Kivrin îi simți atingerea palmei ei aspre și zbârcite. Tot ea adună

așternuturile în jurul lui Kivrin. Blănuri, simți ea mângâierea moale pe față, ori poate era doar propriul ei păr.

— Unde m-ați dus? întrebă. Femeia se apropie de ea, ca și cum nu ar fi auzit bine, iar Kivrin își dădu seama că vorbise în engleză. Interpretorul nu-i funcționa. Trebuia să gândească în engleza modernă, exprimându-se în cea medie. Poate de aceea nu înțelegea ce i se spunea.

Încercă să-și formuleze gândurile direct în engleza medie.

— *Unde m-ați fost adus?*

Construcția era greșită. Trebuia să întrebe „Ce este acest loc?” dar nu-și amintea cuvântul pentru „loc”.

Nu era capabilă să gândească limpede. Femeia continuă să o învelească și cu cât mai așeza mai multe blănuri deasupra ei, cu atât mai frig îi era, de parcă toate velințele nu aveau decât rolul de a stinge focul.

N-ar fi înțeles-o nimeni dacă ar fi întrebat: „Ce este acest loc?” Se afla într-un sat. Bărbatul cu păr roșcat o adusese într-un sat. Trecuseră prin dreptul unei biserici ajunseseră la o casă mare. Ar trebui să spună: „Care e numele acestui sat?”

Cuvântul pentru „loc” era *demain*, însă construcția încă suferea. Oamenii aceștia ar formula ideea potrivit structurii franceze, nu?

— *Quelle demeure avez vous m'apporte?* rosti ea cu voce tare, dar femeia plecase și oricum nu suna corect. Oamenii aceștia nu mai erau francezi de două sute de ani. Trebuia să pună întrebarea în engleză. „Unde e satul în care m-ați adus?” Dar cum se spunea la „sat”?

Dunworthy o sfătuisese să nu se bazeze exclusiv pe interpretor, care ar putea-o trăda, de aceea îi recomandase să urmeze cursuri de engleză medie, franceză normandă și germană, pentru a evita problemele de pronunție. O convinsese să învețe pagini întregi din Chaucer. Nu, nu. Unde e satul în care m-ați adus? Cum s-o fi spunând la sat?

Omul o cărase până în sat și bătuse la o ușă. Îi deschisese un bărbat masiv, care avea o secure în mână. Acel bărbat, apoi o femeie și amândoi rostiseră cuvinte pe

care Kivrin nu le pricepuse, și amândoi rămăseseră afară, în întuneric.

— Domnule Dunworthy! Doctore Ahrens! strigase ea și articulând cuvintele simțise dureri sfâșietoare în piept. Nu-i lăsa să închidă locul de revenire, îi spusese ea bărbatului roșcat, însă el redevenise tâlhar sau hoț.

— Nu, răspunsese el. E doar rănită, iar apoi ușa se deschisese din nou și o dusesse înăuntru pentru a fi arsă. Îi era foarte cald.

— *Thawmotgoonawtplersoun roshundtprayenum comth ithre*, spuse femeia, iar Kivrin încercă să ridice capul pentru a sorbi, dar femeia nu-i adusese o cană la buze. Apropiase o lumânare aprinsă de fața ei. Flacăra ei avea să-i aprindă părul.

— *Der maydemot nedes dya*, spuse femeia.

Lumânarea licări aproape de obrazul ei. Părul îi luase foc. Flăcări roșiatice se unduiau de-a lungul părului, prinzând suvițe rătăcite și făcându-le să se răsucească și să devină scrum.

— Sst, făcu femeia și încercă s-o prindă pe Kivrin de mâini, însă ea se zbatu iarăși până ce și le eliberă. Își duse palmele la păr, încercând să stingă flăcările. Mâinile îi luară foc.

— Ssst, repetă femeia și-i opri frământarea mâinilor. Nu era femeia. Brațele acelea erau mult mai puternice. Kivrin își răsuci capul într-o parte și în alta, încercând să evite flăcările, dar cineva îi ținu și capul. Părul ei explodează într-un nor de foc.

Când se trezi, în cameră era fum. Focul se stinsese probabil în vreme ce dormise. Același lucru i se întâmplase și unuia dintre martiri când fusese ars pe rug. Prietenii acestuia puseseră lemne umede pe rug pentru ca el să moară sufocat de fum înainte de a fi cuprins de flăcări, însă așa focul se stinsese și nefericitul se perpelise la foc mocnit ore în șir.

Femeia se aplecă deasupra ei. Fumul era atât de dens încât Kivrin nu-i putu ghici vârsta. Bărbatul roșcovan

stinsese probabil focul. O învelise cu mantia și apoi se apropiase de foc și-l stinsese, împrăștiind cărbunii încinși cu lovituri de gheață, însă fumul ridicat o orbise.

Femeia o stropi cu apă, iar picăturile sfârâiră când îi atinseră pielea.

— *Hauccaym anchi towoem denswile?* spuse femeia.

— Sunt Isabel de Beauvrier, răspunse Kivrin. Fratele meu e bolnav la Evesham. Cuvintele refuzau să-i vină în minte. *Quelle demeure. Străpuns până la miez.* Unde mă aflu? rosti ea în engleză.

În fața ochilor îi apăru un chip.

— *Hau hightes towe?* rosti persoana. Era fața tâlharului din pădurea fermecată. Însăimântată, se trase înapoi.

— Pleacă! strigă ea. Ce vrei?

— *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti,* rosti el.

„Latină”, gândi ea, recunoscătoare. „Deci există și preot aici”. Încercă să ridice capul pentru a-l vedea pe preotul bănuț în spatele tâlharului, dar nu reuși. Fumul plutea prea dens. „Știu să vorbesc latină.” Domnul Dunworthy m-a sfătuit s-o învăț.

— N-ar fi trebuit să-l lași înăuntru! spuse ea în latină. E un tâlhar! O dureau gâtul și părea să-și fi pierdut puterea de a rosti cuvintele, dar după expresia de uimire care apăru pe chipul tâlharului când se trase înapoi își dădu seama că fusese auzită.

— Nu trebuie să te temi, spuse preotul și ea îl înțelese perfect. Te vei întoarce acasă.

— La locul de întâlnire? întrebă Kivrin. Mă duceți acolo?

— *Asperges me, Domine, hyssope et mundabor,* rosti preotul. Tu, Doamne, mă vei stropi cu isop, și mă vei curăți. Pricepu tot.

— Ajutați-mă, spuse ea în latină. Trebuie să mă întorc la locul în care m-ați găsit.

— ... *nominus...*, rosti preotul, însă atât de slab încât nu-l auzi. Nume. Ceva referitor la numele ei. Înălță capul. Și-l simți ciudat de ușor, de parcă îi arsese tot părul.

— Numele meu? întrebă ea în latină.

Trebuia să-i spună că e Isabel de Beauvrier din East Riding, numai că durerea din gât o făcu să creadă că nu va reuși.

— Trebuie să mă întorc. Nu vor ști unde am ajuns.

— *Confiteor deo omnipotenti*, spuse preotul. Kivrin nu-l văzu. Când încercă să privească dincolo de tâlhar nu zări decât flăcări. Iar aprinseseră focul. *Beatae Mariae semper Virgini...*

„Rostește Confiteor Deo”, gândi ea, rugăciunea dinaintea spovedaniei. Tâlharul n-ar trebui să fie aici. În asemenea momente s-ar cuveni să plece toți din cameră.

Îi venise rândul. Se strădui să-și împreuneze mâinile ca pentru rugăciune, dar nu reuși, iar preotul o ajută și când nu-și aminti cuvintele rugii, el le intonă împreună cu ea.

— Iartă-mă Părinte, căci am greșit. Mărturisesc în fața Atotputernicului Dumnezeu și a ta Părinte, că am păcătuț cu gândul, cu vorba, cu fapta, numai și numai din vina mea.

— *Mea culpa*, șopti ea. Numai din vina mea, vina mea, dar ceva nu era bine, nu asta trebuia să rostească.

— Cum ai păcătuț? o întrebă preotul.

— Păcătuț? repetă ea nedumerită.

— Da, spuse el cu blândețe, aplecându-se atât de mult încât ajunse să-i șoptească la ureche. Trebuie să-ți mărturisești păcatele, ca să primești iertarea Domnului și să intri în împărăția cerească.

„Dar eu n-am vrut decât să ajung în Evul Mediu”, gândi ea. Am muncit atât de mult ca să deprind limba și obiceiurile și am făcut întocmai cum mi-a zis domnul Dunworthy. Doream doar să devin un istoric adevărat.

Înghiți în sec, simțind flăcări pe gâtleej.

— Nu am păcătuț.

Preotul se trase înapoi, iar ea își închipui că plecase furios fiindcă nu voia să-și mărturisească păcatele.

— Mai bine ascultam sfatul domnului Dunworthy. Nu trebuia să mă îndepărtez de locul plasării.

— *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen*, rosti preotul. Vocea lui era calmă, liniștitoare. Îi simți răcoarea palmei pe frunte.

— *Quid quid deliquisti*, murmură preotul. Prin această sfântă ungere și prin marea Sa înțelegere și îndurare... Îi atinse ochii, urechile, nările; atât de ușor încât nici nu-i simți mâna, ci doar răceala uleiului sfințit.

„Asta nu face parte din taina mărturisirii”, gândi Kivrin. „E ritualul pentru muribunzi. Rostește ultimele rugăciuni.”

— Nu vreau... spuse ea.

— Nu te teme, o îndemnă el. Fie ca Domnul să te ierte pentru păcatele făcute cât ai călcat pe pământ, adăugă el și stinse focul care-i pârzolea tălpile.

— De ce-mi dați ultima împărtășanie? întrebă Kivrin și apoi își aduse aminte că o ardeau pe rug. „O să mor aici, iar domnul Dunworthy nu va afla niciodată ce mi s-a întâmplat”. Numele meu e Kivrin, spuse ea. Să-l anunțați pe domnul Dunworthy...

— Fie să ajungi în fața Mântuitorului, spuse preotul, numai că acum vorbea tâlharul. Și aflându-te în fața lui să privești cu ochii-ți binecuvântați adevărul întrupat.

— Mor, așa e? îl întrebă ea pe preot.

— Nu ai de ce te teme, o liniști el și o luă de mână.

— Nu mă părăsi, gemu ea și se agăță de mâna lui.

— Nu te voi părăsi, o asigură el, dar fumul o împiedică să-l vadă. Fie ca Atotputernicul Dumnezeu să-ți ierte păcatele și să-ți dea viață veșnică.

— Domnule Dunworthy, vino să mă iei înapoi, te rog, mai zise Kivrin și flăcările răbufniră între ea și lume.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (000806-000882)

Domine, mittere digneris sanctum Angelum tuum de caelis, qui custodiat foveat, protegat, visitet, atque defendat omnes habitantes in hoc habitáculo.

(Pauză)

*Exaudí orationim meam et clamor meus ad te veniat.*¹

---

¹ Traducere: *O, Doamne, promite-mi că-Ți vei trimite îngerul sfânt din ceruri să apere, să iubească, să grijească, să se*

Capitolul 9

— Ce e, Badri? Ce s-a întâmplat? Întrebă Dunworthy.

— Frig, veni răspunsul.

Dunworthy se aplecă asupra lui și-i trase cearceaful și pătura până peste umeri. Pătura părea cumplit de nepotrivită, fiind subțire ca foaia de hârtie din care era confecționat halatul lui Badri. Nici nu trebuia să se mire că-i era frig.

— Mulțumesc, murmură Badri. Își scoase mâna de sub așternuturi și-i strânse degetele lui Dunworthy. Apoi închise ochii.

Dunworthy privi neliniștit la cifrele de pe ecrane, dar acestea îi apăreau la fel de nepătrunse. Temperatura rămăsese tot la 39,9. Mâna lui Badri era foarte fierbinte, chiar prin mănușa sterilă, iar unghiile căpătaseră un aspect ciudat, devenind vineții. Pielea lui Badri părea să fi căpătat o nuanță mai întunecată, iar trăsăturile chipului i se subțiaseră mai rău decât la sosire.

Asistenta, a cărei siluetă îi aminti în mod stânjenitor de doamna Gaddson, apăru și spuse cu glas sever:

— Lista contactelor primare se află pe diagramă. Nu degeaba se temea Badri de ea. CH-1, mai adăugă ea, arătând către tastatura de sub primul ecran din stânga.

Pe ecran apăru o diagramă împărțită în coloane reprezentând orele, în partea de sus se găseau numele său, al lui Mary și al asistentei, toate însoțite de o notația HP cuprinsă într-o paranteză, din care rezulta probabil că ei purtau haine de protecție în contact cu Badri.

— Următorul ecran, rosti Dunworthy, și diagrama defilă, indicând momentul sosirii la spital, numele medicilor, rețeaua, evenimentele din ultimele două zile. Badri fusese la Londra luni dimineață pentru a aranja renovarea colegiului Jesus. Revenise la Oxford cu metroul.

înfățișeze și să ocrotească pe toți cei care sunt adunați sub acest acoperiș.

Ascultă-mi ruga și lasă-mi plânsul să ajungă la Tine.

La ora două și jumătate venise la discuții cu Dunworthy și stătuse până la patru. Dunworthy menționează perioada pe diagramă. Badri îi spusese că plecase la Londra duminică, dar nu-și amintea ora. Scrise: Londra - telefon la Jesus pentru a afla ora sosirii.

— Are și momente în care-și pierde luciditatea, zise asistenta pe un ton dezaprobat. Din cauza febrei. Verifică perfuziile, aranjă discret așternuturile și ieși.

Închiderea ușii păru să-l trezească pe Badri. Pleoapele i se mișcă spasmodic.

— Badri, vreau să te întreb ceva. Trebuie să aflăm persoanele cu care te-ai întâlnit. N-am dori să contracteze aceeași boală, de aceea te rog să ni le spui.

— Kivrin, răspunse el. Vocea îi era pierită, aproape o șoptă, dar își încleșta degetele cu tărie în jurul mâinii lui Dunworthy. În laborator.

— Azi dimineață? Ai mai văzut-o pe Kivrin înainte de asta? Ieri?

— Nu.

— Ce-ai făcut ieri?

— Am verificat rețeaua, spuse el moale, agățându-se de mâna întinsă.

— Ai stat acolo toată ziua?

El clătină din cap, iar efortul își găsi ecou în câteva semnale avertizoare și variații ale diagramelor afișate pe ecrane.

— Am mers să vă văd.

Dunworthy făcu un gest de aprobare.

— Mi-ai lăsat un bilet. După aceea? Te-ai întâlnit cu Kivrin?

— Kivrin, zise el. Am verificat coordonatele stabilite de Puhalski.

— Erau corecte?

Badri se încruntă.

— Da

— Sigur?

— Da. Le-am verificat de două ori. Se opri ca să-și recapete suflul. Am făcut o verificare internă și o comparație.

Dunworthy simți un val de ușurare. Deci nu apăruse nici o eroare în problema coordonatelor.

— Dar defazări? Cât de mari?

— Capul, murmură el. Azi dimineată. Cred c-am băut prea mult la petrecere.

— Ce petrecere?

— Obosit, bolborosi el.

— La ce petrecere ai fost? insistă Dunworthy, simțindu-se ca un inchizitor. Când? Luni?

— Marți, răspunse Badri. Băut prea mult.

Își întoarse capul spre perete.

— Odihnește-te, îl rugă Dunworthy. Își desfăcu mâna din strânsoarea lui Badri. Încearcă să dormi.

— Bine că ați venit, spuse Badri și întinse din nou mâna.

Dunworthy i-o strânse, urmărind când chipul lui adormit, când indicațiile de pe ecrane. Ploua. Auzi răpăitul picăturilor, cu toate că perdelele erau trase.

Până acum nu-și dăduse seama de gravitatea suferinței lui Badri. Îl preocupase prea mult Kivrin ca să se gândească vreo clipă la el. Pesemne că nu merita să fie supărat pe Montoya și ceilalți. Toți aveau diverse probleme și nu se gândiseră la boala lui Badri decât în funcție de necazurile și neplăcerile pe care le năștea aceasta. Cu toate că vorbise despre rechiziționarea căminului Bulkeley-Johnson ca infirmerie și despre probabilitatea izbucnirii unei epidemii nici măcar Mary nu lămurise pe deplin semnificația bolii lui Badri. Acesta făcuse vaccinuri antivirale și acum zăcea totuși cu febră mare.

Seara trecu. Dunworthy ascultă zgomotul ploii și dangătele de la St. Hilda, ce anunțau fiecare sfert de oră, precum și de la Christ Church, aflată ceva mai departe. Asistentă îl informă cu un aer sumbru că ieșea din schimb și curând apăru o alta, blondă și mai bine dispusă care, purtând un ecuson care arăta că era deocamdată cursantă, se apucă să verifice perfuziile și rezultatele de pe ecrane.

Badri se zbătea între luciditate și delir, făcând niște eforturi pe care Dunworthy nu le-ar fi descris drept momente de „pierdere”. De fiecare dată când își recăpăta cunoștința părea tot mai stors de puteri și incapabil să răspundă la întrebări.

Cu toate acestea, continuă să-l descoasă fără milă. Petrecerea de Crăciun avusese loc la Headington. După aceea, Badri mersese la o bodegă. Nu-și amintea numele ei. Luni noaptea lucrase singur în laborator ca să verifice coordonatele stabilite de Puhalski. La prânz sosise de la Londra. Cu metroul. Incredibil. Pasageri, invitați la petrecere, alte persoane cu care intrase în contact la Londra. Chiar dacă Badri i-ar fi știut pe toți cei întâlniți, identificarea și examinarea lor ar fi fost imposibilă.

— Cum ai ajuns la Brasenose azi dimineață? Întrebă Dunworthy când Badri „alunecă” din nou spre starea de trezie.

— Dimineață? făcu Badri privind perdeaua de parcă ar fi crezut că răsărise soarele. De când dorm?

Dunworthy nu știu să-i răspundă. Toată seara moțâise.

— E zece, spuse el, după ce-și consultă ceasul. Te-am adus la spital la unu și jumătate. Azi dimineață ai lucrat cu rețeaua. Ai expediat-o pe Kivrin. Ți-ai amintit de când te simți rău?

— Ce dată e? Întrebă el pe neașteptate.

— Douăzeci și doi decembrie. Ți-ai petrecut aici o bună parte a zilei.

— Anul, ceru Badri, străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Ce an e?

Îngrijorat, Dunworthy aruncă o privire la ecrane. Temperatura ajunsese aproape de 40.0.

— 2054, răspunse el, și aplecându-se ca să-i domolească agitația. 22 decembrie.

— Înapoi, se răsti Badri.

Dunworthy se îndreptă și plecă de lângă pat.

— Înapoi, repetă el. Se trase către perete și privi în jur. Unde e domnul Dunworthy? Trebuie să-i vorbesc.

— Sunt aici, Badri. Dunworthy făcu un pas către pat și înlemni, temându-se să nu-l irite. Ce-ai vrut să-mi zici?

— Știți unde ar putea fi? Întrebă Badri. Vreți să-i dați biletul ăsta?

Îi înmână o filă imaginară, iar Dunworthy își dădu seama că Badri rețraia după amiaza de marți, când venise la Baliol.

— Trebuie să mă întorc la rețea. Privi cadranul unui ceas închipuit. Laboratorul e deschis?

— De ce voiai să discuți cu Dunworthy? E vorba de defazare?

— Nu. Dă-te înapoi! O să-l scapi. Capacul! Se uită cu ochi febrili direct către Dunworthy. Ce mai aștepți? Du-te și cheamă-l.

Asistenta reveni.

— Delirează, o anunță Dunworthy.

Ea îl măsură cu privirea pe Badri și apoi consultă rezultatele. Văzând cifrele rostogolindu-se nebunește și liniile închipuind zigzaguri în trei dimensiuni, Dunworthy se îngrozi. Însă viitoarea asistentă nu părea prea îngrijorată. Privi la monitoare pe rând și fără să se precipite reglă debitele perfuziilor.

— Hai să stăm întinși, i se adresă ea lui Badri, încă uitându-se la cifre și, lucru de mirare, acesta îi dădu ascultare.

— Credeam că ați plecat, îi spuse el asistentei, lăsându-se înapoi pe pernă. Slavă Cerului că sunteți aici, adăugă el și păru să se prăbușească tot mai adânc.

Asistenta nu remarcase starea lui Badri. Încă regla perfuziile.

— A leșinat, o preveni Dunworthy.

Ea făcu un gest din cap și începu să solicite și alte date pe ecran. Nici măcar nu mai întoarse ochii spre Badri care, în ciuda tenului măsliniu, căpătase o paloare cadaverică.

— Nu credeți c-ar trebui să chemați un doctor? o întrebă Dunworthy, și în aceeași clipă în rezervă pătrunse o femeie înaltă îmbrăcată în costum de protecție.

Nici ea nu privi spre Badri. Cercetă monitoarele pe rând, apoi se interesă:

- Semne de suferințe pleurale?
- Doar cianozare și frisoane, răspunse asistenta.
- Ce i se administrează?
- Myxabravin.

Doctorița luă stetoscopul atârnat pe perete și desprinse partea de auscultare de restul tubului.

- Indicii de hemoptizie?

Asistenta clătină din cap.

— Frig, șopti Badri. Nici una dintre femei nu dădu atenție. Badri începu să tremure. Nu-l scăpa. Era din porțelan, adevărat?

— Vreau cincizeci de centimetri cubi de soluție penicilină și seringă sterilă, spuse doctorița.

Îl ridică în capul oaselor pe Badri, care tremura din ce în ce mai tare, și-i desfăcu îmbrăcămintea de protecție la spate. Lipi stetoscopul de spinarea lui Badri cu o mișcare hotărâtă, care pentru Dunworthy semăna cu o pedeapsă crudă și nedreaptă.

— Respiră adânc, îi ordonă doctorița, rămânând cu ochii lipiți de ecrane. Badri îi dădu ascultare, continuând să clănțânească din dinți. Sclerozare pleurală minoră în stânga jos, anunță ea, fără a da alte lămuriri și mișcă stetoscopul cu un centimetru. Încă una. Deplasă aparatul din nou și apoi întrebă: S-a făcut identificarea?

— Mixovirus, răspunse asistenta, în timp ce umplea o seringă. Tip A.

- S-a făcut secvențierea?

— Încă nu. Potrivi siringa în canulă și apăsă pe piston. De pe hol răzbătu soneria unui telefon.

Doctorița legă partea de sus a halatului de protecție al lui Badri, îl lăasă la loc pe pat și azvârli nepăsătoare cearceaful peste picioarele lui.

— Vreau o analiză gram-negativ, spuse ea înainte de a ieși. Telefonul continua să sune.

Dunworthy abia aștepta să-l învelească pe Badri cu pătura, însă asistenta agăța încă o perfuzie de suport.

Așteptă până ce ea termină și ieși, apoi aranjă cearceaful și trase grijuliu pătura peste umerii lui Badri și o netezi la marginile patului.

— E mai bine așa? întrebă el, dar Badri nu mai tremura și adormise. Privi la ecrane. Temperatura scăzuse deja la 39,2 iar liniile care mai devreme alergaseră bezmetic se stabilizaseră și deveniseră clare.

— Domnule Dunworthy, auzi el vocea asistentei de undeva dinspre perete, sunteți căutat la telefon. Un oarecare domn Finch.

Dunworthy deschise ușa. Asistenta, care-și scosese îmbrăcămintea de protecție, îi făcu semn să procedeze la fel. Procedă întocmai, aruncând-o într-un coș mare din pânză pe care i-l arată tot ea.

— Ochelarii, vă rog. El i-i dădu, iar ea îi stropi cu o substanță dezinfectantă. Privind printre gene la ecran, Dunworthy ridică receptorul.

— Domnule Dunworthy, v-am căutat peste tot, spuse Finch. S-a întâmplat ceva groaznic.

— Ce anume? Aruncă o privire la ceas. Prea devreme ca cineva să fi luat virusul dacă perioada de incubație era de douăsprezece ore. S-a mai îmbolnăvit cineva?

— Nu, domnule. Mai grav. E vorba de doamna Gaddson. A ajuns la Oxford. A reușit să iasă din zona aflată în carantină.

— Știu. Cu ultimul tren. A forțat ușile.

— Da, și a telefonat de la spital. Insistă să locuiască la Baliol și m-a acuzat că nu mă ocup cum se cuvine de William, fiindcă eu am distribuit temele stabilite de îndrumător și, după cum bine știți, acesta l-a silit să rămână pe perioada vacanței ca să studieze poezia lui Petrarca.

— Spune-i că nu avem camere. Anunț-o că dormitoarele sunt în curs de sterilizare.

— Am făcut-o, domnule, dar spune că în această situație va împărți cu William. N-aș vrea să-l nefericim într-atât.

— Ai dreptate, îl aprobă Dunworthy. Există lucruri pe care nu merită să le suferi, nici măcar în timpul unei epidemii. Pe William l-ai anunțat că i-a sosit mama?

— Nu, domnule. Am încercat, dar nu e în colegiu. Tom Gailey mi-a spus că domnul Gaddson e în vizită la o tânără din Shrewsbury, am sunat acolo, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Fără îndoială că sunt plecați undeva să citească Petrarca, spuse Dunworthy, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă în drum spre Baliol doamna Gaddson i-ar surprinde pe cei doi.

— Nu înțeleg de ce-ar face asta, spuse Finch, părând alarmat. Și nici de ce i-ar fi dat îndrumătorul o asemenea temă. Doar pregătește examenul la literatură contemporană.

— În fine, când sosește doamna Gaddson, cazeaz-o la Warren. Asistenta lăasă o clipă operațiunea de lustruire a ochelarilor lui și ridică brusc ochii către el. Oricum, continuă Dunworthy, e pe cealaltă parte a careului. Dă-i o cameră de la ferestrele căreia să nu poată vedea nimic. Și verifică rezervele de unguente contra iritațiilor.

— Am înțeles, domnule. Am vorbit cu secretara de la New College. Mi-a spus că înainte de a pleca domnul Basingame a lăsat vorbă „să fie scutit de probleme”, dar și-a amintit că el i-a comunicat cuiva unde poate fi găsit și că va încerca să-i telefoneze soției de îndată ce se mai eliberează circuitele.

— Te-ai interesat de tehnicienii lor?

— Da, domnule. Toți au plecat să-și petreacă vacanța acasă.

— Care dintre ei locuiește cel mai aproape de Oxford? Finch rămase pe gânduri câteva clipe.

— Cred că Andrews. La Reading. Vreți numărul lui?

— Da, și fă-mi o listă cu numerele și adresele celorlalți. Finch îi dădu numărul lui Andrew.

— Am luat măsuri ca să îndreptăm situația în privința hârtiei igienice. Am lipit anunțuri cu „Risipa înseamnă lipsuri.”

— Minunat, spuse Dunworthy. Închise și încercă la Andrew. Linia era ocupată.

Asistenta îi întinse ochelarii și un nou halat de protecție pe care îl îmbracă, având de această dată grijă să-și pună masca înainte de calotă și să lase mânușile la urmă. Cu toate acestea, îi trebui neînchipuit de mult până să încheie operațiunea. Spera că asistenta se va dovedi mult mai iute decât el în caz că Badri ar chema pe cineva de urgență.

Se întoarce în rezervă. Badri continua să doarmă agitat. Aruncă o privire la ecrane. Temperatura se menținea la 39,4.

Îl durea capul. Își scoase ochelarii și-și masă zona de deasupra nasului. Apoi se așează pe scaunul pliant și revăzu lista de contacte pe care o încropise până în acel moment. Nu-și merita numele, fiindcă avea prea multe spații goale. Numele cârciumii unde Badri mersese după petrecere. Modul în care-și petrecuse seara de luni. La fel pentru după amiază. Venise cu metroul de la Londra la amiază, iar Dunworthy îi telefonase pentru a-i cere să pună rețeaua în funcțiune la două și jumătate. Unde se dusesese în acele două ore și jumătate?

Și unde plecase marți după amiază după ce sosise la Baliol și lăsase biletul prin care anunța că efectuase o verificare a sistemelor pe rețea? La laborator? Ori la vreun alt local? Se întrebă dacă discutase cu cineva de la Baliol cât se aflase acolo. Când Finch îl va suna din nou pentru a-l informa cu privire la ultimele noutăți legate de clopotarii americani și la hârtia igienică îl va pune să-i întrebe pe toți din colegiu dacă îl văzuseră pe Badri.

Ușa se deschise și asistenta, purtând îmbrăcăminte de protecție, intră. Dunworthy se uită instinctiv la rezultatele de pe ecrane, dar nu văzu nici o modificare spectaculoasă. Badri dormea. Asistenta tastă câteva cifre, verifică perfuziile și aranjă un colț al așternutului. Apoi trase perdeaua în lături și rămase în picioare, învârtind șnurul între degete.

— Fără să vreau, am auzit ce-ați vorbit la telefon, spuse ea. Ați menționat numele unei doamne, Gaddson. Îmi dau seama că fac o gafă întrebându-vă, dar vă refereați cumva la mama lui William Gaddson?

— Da, răspunse el mirat. William e student la Baliol. Îl cunoașteți?

— Suntem prieteni, explică ea, roșind atât de evident încât Dunworthy surprinse schimbarea la față chiar și prin masca de protecție.

— Aha, făcu el, întrebându-se când își mai găsea William timp să studieze Petrarca. Mama lui e aici, în spital, continuă el, simțind că ar trebui s-o prevină, dar neștiind prea bine în legătură cu ce. Se pare că a venit să stea de Crăciun cu William.

— E aici? Întrebă asistenta, iar chipul ei căpătă o nuanță și mai pregnantă de roșu. Știam că suntem în carantină.

— Trenul ei a sosit înainte de declararea carantinei, o lămuri Dunworthy, cu privirea încărcată de regret.

— William știe?

— Secretarul meu încearcă să-l anunțe, preciză el, trecând sub tăcere amănuntul referitor la tânăra doamnă din Shrewsbury.

— E la biblioteca Bodleian, spuse ea, citește Petrarca.

Descolăci șnurul perdelei din jurul mâinii și ieși, cu intenția evidentă de a telefona la Bodleian.

Badri se agită și murmură câteva cuvinte pe care Dunworthy nu le pricepu. Părea congestionat la față, iar respirația îi era chinuită.

— Badri? rosti el.

Bolnavul deschise ochii.

— Unde sunt? Întrebă el.

Dunworthy își trecu privirea peste monitoare. Febra scăzuse cu jumătate de grad și Badri arăta mai vioi.

— La spital, spuse el. Te-ai prăbușit în laboratorul de la Brasenose, în vreme ce lucrai la rețea. Îți amintești?

— Îmi aduc aminte că mă simțeam straniu. Frig. Am venit la local să vă spun că am obținut coordonatele... Pe chip îi apăru o expresie de groază.

— Mi-ai spus că s-a întâmplat ceva rău, îi reaminti Dunworthy. Despre ce era vorba? Derapaj?

— Ceva grav, repetă Badri. Încercă să se ridice într-un cot. Ce-am pățit?

— Ești bolnav. Ai gripă.

— Bolnav? N-am suferit niciodată. Se chinui să se înalțe. Au murit, nu?

— Cine?

— I-am ucis pe toți.

— Vezi pe cineva aici? Asta e important. A mai avut cineva virusul?

— Virus? se miră Badri și în voce se făcu simțit sentimentul de ușurare. Am contractat un virus?

— Da. Un soi de gripă. Nu e mortală. Ți s-au administrat antimicrobiene și urmează să sosească un antivirus. O să-ți revii foarte curând. Știi cumva de la cine ai luat boala? Mai era cineva bolnav?

— Nu. Se lăsă la loc pe pernă. Am crezut... Vai! Îl privi alarmat pe Dunworthy. S-a întâmplat ceva rău, spuse el pe un ton disperat.

— Ce ai? Întinse mâna după butonul soneriei. Ce-ai pățit? Badri îl privi cu ochi dilatați de groază.

— Doare!

Dunworthy apăsă pe buton. Asistenta și medicul de gardă sosiră imediat și începură consultația lipindu-i stetoscopul rece de piept.

— S-a plâns că-i este frig, spuse Dunworthy. Și că-l doare ceva.

— Ce anume? întrebă medicul de gardă, cercetând din ochi rezultatele de pe ecran.

— Aici, spuse Badri. Își apăsă palma pe piept, în partea dreaptă și reîncepu să tremure.

— Pleurezie dreapta, partea inferioară, se pronunță medicul de gardă.

— Mă doare când respir, rosti Badri printre dinții care-i clănțăneau. S-a întâmplat ceva rău.

Ceva rău. Nu se referise la coordonate. Voise să anunțe că suferea de ceva. Câți ani avea? Era de vârsta lui Kivrin? Acțiunea de administrare a vaccinurilor antivirale începuse cu aproape douăzeci de ani în urmă. Când spusese că nu fusese bolnav niciodată se referise mai mult ca sigur la faptul că nu avusese decât răceli.

— Oxigen? Întrebă asistenta.

— Încă nu, spuse medicul, pregătindu-se să iasă din rezervă. Pentru început, administrează-i două sute de unități cloramfenicol.

Asistenta îl așează pe Badri înapoi pe pernă, instalează încă o pungă la perfuzie, urmărește temperatura până ce aceasta scăzu puțin, apoi pleacă.

Dunworthy privește pe fereastră la noaptea ploioasă. „Îmi aduc aminte că mă simțeam straniu”, spusese el. Nu bolnav. Straniu. O persoană care n-a avut niciodată o răceală n-ar ști să descrie starea febrilă sau frisoanele. Și-ar da seama că ceva e rău și ar da fuga până la cârciumă să anunțe pe cineva. Pe Dunworthy, de pildă. Ceva rău.

Dunworthy își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Dezinfectantul folosit îi provoca usturimi. Se simțea la capătul puterilor. Afirmase că nu va fi în stare să-și găsească liniștea decât după ce va afla că plasarea lui Kivrin avusese loc fără probleme. Badri dormea, iar bârâitul din respirația lui dispăruse grație minunilor făcute de doctori. Iar la depărtare de șapte sute de ani, Kivrin dormea probabil într-un pat plin de purici. Ori era trează, impresionându-și privitorii prin modul elegant de a mânca, prin murdăria acumulată sub unghii; ori stătea în genunchi pe o pardoseală rece din piatră, povestindu-și aventurile către înregistrator.

Pesemne adormise. În vis auzi un telefon sunând. Era Finch. Îi vorbea despre americanii care amenințau că vor deschide acțiune în justiție pentru lipsa hârtiei igienice și despre vicarul care voia un răspuns în privința Scripturii. „E din Matei 2:11”, precizase Finch. „Risipa duce la lipsuri”, și în aceeași clipă asistenta deschise ușa și-l anunță că Mary dorea să discute cu el în secția de urgențe.

Își consultă ceasul. Era patru și douăzeci. Badri dormea, dând impresia că se liniștise. Asistenta îl întâmpină afară cu recipientul conținând dezinfectant și-l sfătui să ia liftul.

Mirosul de dezinfectant al ochelarilor reuși să-l mai învioreze. Până să ajungă la parter se trezi de-a binelea.

Purtând mască și îmbrăcămintă de protecție, Mary îl aștepta acolo.

— A mai apărut un caz, îl întâmpină ea și-i dădu un echipament de protecție. Una dintre persoanele reținute din cauza carantinei. Probabil s-a aflat în mulțimea de cumpărători. Încearcă s-o identifiți.

Se îmbracă la fel de stângaci ca și prima oară, cât pe ce să spintece costumul când se chinui să desfacă baretele de fixare.

— Erau zeci de oameni pe High Street, spuse el în timp ce-și punea mănușile. Iar eu stăteam cu ochii pe Badri. Nu cred c-aș putea identifica vreun trecător văzut atunci.

— Îmi dau seama, spuse Mary. Porni înaintea lui pe coridor și deschise ușa secției de urgențe. Avu impresia că trecuseră ani de când așteptase în acea încăpere.

În fața lor, un grup de paramedici, confundându-se unul cu altul din cauza hainelor din hârtie, tocmai aduceau un cărucior pe care așezaseră targa. Asistenta de la fișier, purtând aceeași costumație, cerea informații de la o femeie slabă, cu o expresie înspăimântată pe față, care era îmbrăcată cu fulgarin și pălărie asortată, ambele ude.

— O cheamă Beverly Breen, îi spuse femeia cu voce pierită, Plover Way, 226, Surbiton. Știam că s-a întâmplat ceva rău. O ținea morțiș că trebuie să ia metroul spre Northampton.

Căra după ea o umbrelă și o poșetă mare, iar când asistenta de la fișier solicită numărul de la Serviciul Național de Sănătate, ea rezemă umbrela de biroul primiri, deschise poșeta și începu să caute.

— Tocmai a fost adusă dintr-o stație de metrou plângându-se de dureri de cap și frisoane, preciză Mary. Stătea la rând pentru a fi cazată. Făcu semn către brancardieri să oprească targa și trase pătura de pe ea, dezgolindu-i gâtul și pieptul pentru ca el s-o poată vedea mai bine. Însă nu era nevoie.

Femeia cu fulgarinul ud găsisese cartela. O dădu asistentei, ridică umbrela, poșeta și un teanc de formulare

divers colorate și se apropie de targă. Umbrela era mare și materialul ei avea un imprimeu cu violete.

— Badri s-a ciocnit de ea când se întorcea la laborator, preciză Dunworthy.

— Ești absolut sigur? Îl întrebă Mary.

Dunworthy arată cu degetul către prietena femeii, care se așezase pentru a completa formularele.

— Am recunoscut umbrela.

— La ce oră?

— Nu sunt sigur. Unu și jumătate?!

— Ce fel de contact a fost? A atins-o?

— A dat peste ea, spuse Dunworthy, încercând să-și reamintească scena. Badri s-a izbit de umbrelă, apoi și-a cerut scuze, iar ea s-a răstit la el. El a ridicat umbrela de jos și i-a dat-o.

— A tușit ori a strănutat?

— Nu țin minte.

Femeia era transportată spre secția urgențe. Mary se ridică.

— Vreau s-o instalați la izolare, spuse ea și porni după cărucior.

Prietena bolnavei sări în picioare, scăpând un formular pe jos și ținându-le stângaci la piept pe celelalte.

— La izolare? Întrebă ea înspăimântată. Ce-a pățit?

— Veniți cu mine, vă rog, îi spuse Mary și o conduse pentru a i se recolta sânge și pentru a dezinfecța umbrela prietenei înainte ca Dunworthy să aibă timp să o întrebe de ce trebuia să o mai aștepte. Dădu s-o întrebe pe secretară, apoi se așeză greoi pe unul dintre scaunele lipite de perete. Pe scaunul alăturat văzu o broșură educativă. Purta titlul: *Importanța somnului nocturn*.

Îl durea gâtul din cauza poziției incomode în care dormise pe scaunul pliant, iar ochii îl usturau din nou. Presupuse că trebuia să revină în rezerva lui Badri, dar nu era convins că va mai avea forța necesară să îmbrace alt costum de protecție. Și nu credea că are inima să-l trezească pe Badri pentru a afla cine va urma să fie adus la secția urgențe cu temperatura de 39,5.

Kivrin sigur nu se va afla printre aceștia. Era patru și jumătate. Badri se ciocnise de femeia cu umbrela înflorată la ora unu și jumătate. Asta însemna că perioada de incubație era de cincisprezece ore, iar în urmă cu cincisprezece ore Kivrin fusese pe deplin protejată.

Mary se întoarse, având masca și calota atârinate de gât. Părul îi era ciufulit și arăta la fel de epuizată ca și Dunworthy.

— O externez pe doamna Gaddson, o anunță ea pe secretară. Trebuie să revină la ora șapte pentru o nouă analiză a sângelui. Se apropie de Dunworthy. Am uitat cu desăvârșire de ea, mărturisi ea zâmbind. Era cam nervoasă. A amenințat că mă va da în judecată pentru reținere ilegală.

— Cred că s-ar înțelege de minune cu clopotarii mei. Și ei mă amenință la fel, dar pentru încălcarea clauzelor contractuale.

Mary își trecu degetele prin părul răvășit.

— Am primit o identificare de la Centrul Mondial de Studiu al Gripei. Se ridică, parcă simțind o undă neașteptată de energie. Aș bea o ceașcă de ceai. Hai cu mine.

Dunworthy aruncă o privire către secretară, care îi urmărea cu atenție și se ridică bătrânește.

— Mă găsești în camera de așteptare de la chirurgie, o anunță ea pe femeie.

— Da, doctore, spuse aceasta. V-am auzit fără să vreau, spuse ea șovăitor.

Mary împietri.

— M-ați anunțat că o externați pe doamna Gaddson și apoi v-am auzit pronunțând numele de „William”, de aceea mă întrebam dacă nu cumva doamna e mama lui.

— Ba da, îi răspunse Mary, părând nelămurită.

— Sunteți prietenă cu el? se interesă Dunworthy, întrebându-se dacă și ea va roși ca asistenta blondă.

Situația se repetă întocmai.

— Ne-am apropiat destul de mult în cursul vacanței. A rămas aici să studieze Petrarca.

— Printre altele, preciză Dunworthy și, în timp ce tânăra lăsa ochii în jos, o conduse pe Mary pe coridor, trecând de tăblița pe care scria: ACCESUL INTERZIS. IZOLARE.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă toate astea? vru ea să știe.

— Bolnăviciosul William se descurcă mult mai bine decât crezusem eu, remarcă el și deschise ușa care dădea în sala de așteptare.

Mary aprinse lumina și se apropie de căruciorul de făcut ceai. Clătină ceainicul și plecă la baie să-l umple cu apă. Dunworthy se așează. Echipamentul de recoltare a sângelui fusese luat, iar masa mutată la locul ei, însă sacoșa plină de cumpărături a lui Mary rămăsese în mijlocul încăperii. Se aplecă și o împinse până la picioarele unui scaun.

Mary reveni cu apa. Se lăsa în genunchi și băgă ștecherul în priză.

— Ai reușit să afli persoanele contactate de Badri? îl întreabă ea.

— N-am prea avut noroc. Noaptea trecută a fost la o petrecere de Crăciun, în Headington. S-a dus și s-a întors cu metroul. Cât de grav e?

Mary desfăcu două pachetele de ceai și le așează în căni, lăsând șnurul să atârne peste buza lor.

— Regret, dar n-au decât lapte praf. Știi cumva dacă a intrat recent în contact cu cineva din Statele Unite?

— Nu. De ce?

— Vrei și zahăr?

— Cât de rău e?

Mary turnă lapte praf în cești.

— Vestea proastă e că starea lui Badri pare gravă. Puse zahăr. La Universitate i s-au administrat vaccinurile de sezon, care oferă o protecție de spectru mai larg decât cea impusă de Serviciul Național de Sănătate. Ar trebui să fie protejat împotriva unei mutații de cinci puncte și parțial rezistent la o mutație de zece puncte. Numai că el evidențiază simptome tipice de gripă, ceea ce indică o mutație majoră.

Ceainicul începu să scoată un țuiut.

— Asta înseamnă epidemie.

— Da.

— Generalizată?

— Tot ce se poate. Asta dacă Centrul Mondial de Studiere a Gripei nu reușește secvențierea virusului cât de curând, altfel se îmbolnăvește și personalul medical. Sau în cazul când carantina nu limitează proporțiile.

Scoase ceainicul din priză și turnă apă fiartă în cești.

— Partea bună e că specialiștii de la Centru consideră că gripa își are originea în Carolina de Sud. Situație în care virusul a fost deja secvențiat și s-a produs un analog și un vaccin care dă o reacție bună la antimicrobiene și la tratamentul simptomatic; în plus, nu e mortal.

— Care e perioada de incubație?

— Douăsprezece până la patruzeci și opt de ore. Rămase rezemată de cărucior și sorbi din ceai. Centrul va trimite mostre de sânge la Centrul de Studiere a Bolilor Contagioase din Atlanta, pentru comparare, iar de acolo vom primi recomandări privind tratamentul de urmat.

— Când a venit Kivrin la spital să i se administreze vaccinul antiviral?

— La trei, spuse Mary. A rămas aici până a doua zi la nouă. Am ținut-o peste noapte ca să mă asigur că va dormi bine.

— Badri susține că n-a văzut-o ieri, spuse Dunworthy, dar putea s-o întâlnească luni, înainte de venirea ei la spital.

— Ar trebui să fi fost expusă înainte de inocularea vaccinului, iar virusul să fi avut șansa de a se înmulți nestânjenit; doar așa ar fi în primejdie, James. Chiar dacă a intrat în contact cu Badri luni sau marți, riscă mai puțin decât tine. Îl privi cu seriozitate pe deasupra marginii ceștii. Încă te îngrijorează situația coordonatelor, așa e?

Dădu să nege.

— Badri spune că a verificat coordonatele stabilite de începătorul acela și a constatat corectitudinea lor și i-a confirmat deja lui Gilchrist că defazarea e minimă, relatează el,

regretând că Badri nu-i răspunsese la întrebarea referitoare la defazare.

— Ce altceva se mai putea întâmpla?

— Nu știu. Nimic. Doar că se află singură în Evul Mediu.

Mary își lăsă ceașca pe cărucior.

— Poate că e mai în siguranță decât noi. Vom avea mulți bolnavi. Gripa se răspândește ca focul în preerie, iar carantina nu va face decât să agraveze situația. Personalul medical e întotdeauna cel mai expus. Dacă și oamenii aceștia se îmbolnăvesc, ori rezervele de antimicrobiene se termină, atunci secolul acesta capătă un coeficient de risc de zece. Cu un gest care-i trăda starea de oboseală, își trecu degetele prin părul răvășit. Iartă-mă, vorbesc așa din cauza epuizării. La urma urmelor, nu trăim în Evul Mediu. Nici în secolul douăzeci. Avem la dispoziție metabolizanți și adjuvanți, iar dacă e vorba de virusul din Carolina, posedăm un analog și vaccinuri. Mă bucur totuși că nu sunt expuși Colin și Kivrin.

— În siguranța oferită de Evul Mediu, făcu Dunworthy.

Mary îi surâse.

— Printre tâlhari.

Ușa se deschise brusc. Șiroind de apă, în sala de așteptare intră val-vârtej un băiat blond și înăltuț, cărând o geantă mare de voiaj.

— Colin! exclamă ea.

— Aici te-ai ascuns, constată Colin. Te-am căutat peste tot.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI
(000893-000898)

Domnule Dunworthy, *ad adjuvandum me festina*.¹

---

¹ Traducere: *Grăbiți-vă să-mi veniți în ajutor.*

CARTEA A DOUA

*În sumbrul miez de iarnă
Amarnic vântul a oftat,
Pământul a rămas ca piatra,
Iar apa a-nghețat;
Zăpada albă, peste alb,
Troian s-a așezat,
În sumbrul miez de iarnă
Al unui ev uitat.*

CHRISTINA ROSSETTI

Capitolul 10

Focul se stinsese. Kivrin simți în nări fumul, dar își dădu seama că venea de la focul ce ardea într-o vatră descinsă. „Nici nu trebuie să mă mir”, gândi ea, „hornurile au apărut în Anglia abia la sfârșitul secolului paisprezece, și suntem doar în 1320.” Și imediat ce toate acestea îi trecură prin minte, își dădu seama și de rest: „Sunt în 1320 și m-am îmbolnăvit. Am febră.”

O vreme, nu duse gândul mai departe. Era oarecum plăcut să stea întinsă și să se odihnească. Se simțea epuizată, de parcă ar fi trecut prin chinuri nespuse, care o secătuiseră de puteri. „Mi-am închipuit că eram arsă pe rug”. Își aduse aminte că se zbatuse să scape de oameni și de flăcările tot mai înalte, care-i lingeau mâinile și-i aprinseseră părul.

„Mai bine-mi tăiau părul”, gândi ea și se întrebă dacă asta era o amintire ori vreun vis. Era prea ostentivă ca să-și ducă mâna la păr, prea istovită pentru a face efortul de a-și aminti. „Am fost foarte bolnavă. Mi-au dat și împărțășania din urmă”. „N-ai de ce să te temi”, îi spusese cineva. „Doar te întorci acasă”. *Requiescat in pace*. Apoi adormi.

Când se trezi, căzuse întunericul, iar de departe răzbătea dangătul unui clopot. Avu senzația că bătea de multă vreme, la fel cum se întâmplase și la sosirea ei, dar după o clipă răsună încă un clopot, de astă dată atât de aproape încât părea să se afle în fața ferestrei, acoperindu-le pe toate celelalte. „E ora utreniei”, și-și aminti că bătăile semănau cu cele auzite și mai devreme, chinuite, nesigure, parcă la unison cu ritmul inimii ei, dar așa ceva părea imposibil.

Visase totul. Tot în vis fusese și arsă pe rug. Tot astfel i se păruse și că îi tăiaseră părul. Visase că oamenii acestei epoci vorbeau o limbă pe care ea nu o înțelegea.

Clopotul din preajmă tăcu, dar celelalte continuă să mai bată o vreme, ca și cum s-ar fi bucurat că li se oferă prilejul de a se face auzite, iar Kivrin își aminti și asta. De

cât timp se afla aici? Noaptea trecuse, iar acum se luminase de zi. Părea să fi trecut o singură noapte, dar apoi își aduse aminte de fețele celor aplecați asupra ei. De femeia care îi adusese cana și de sosirea preotului, împreună cu tâlharul; reușise să-i vadă bine, fiindcă flacăra lumânării nu pâlpâise. Și între aceste momente, bezna, lumina fumegoasă a lumânărilor de seu și clopotele, bătând, amuțind și apoi scoțând iarăși dangăte.

Se simți deodată cuprinsă de panică. De câtă vreme zăcea aici? Dacă se întâmplase să boalească săptămâni întregi și ratase deja întâlnirea? Imposibil. Nimeni nu delira atâta timp, chiar dacă ar fi suferit de febră tifoidă, iar ea nu avea așa ceva. Fusesse inoculată împotriva bolii.

În cameră era întuneric, semn că focul se stinsese în timpul nopții. Pe pipăite, căută așternutul să se învelească și imediat simți prezența unor mâini care îi traseră ceva moale peste umeri.

— Mulțumesc, murmură Kivrin și adormi.

Frigul o făcu să se trezească din nou și avu senzația că dormise doar câteva clipe, deși camera nu mai era întunecată. Lumina venea dinspre o fereastră îngustă, parcă ascunsă într-un ungher al zidului. Obloanele ei fuseseră date în lături și pe acolo se strecura frigul.

O femeie stătea în vârful picioarelor pe ieșitura din piatră de sub fereastră și așeza o cârpă să acopere deschizătura. Purta un veșmânt simplu, un văl alb și coif și vreme de o clipă Kivrin socoti că ajunsese într-o mănăstire și-și aminti că dacă erau căsătorite, femeile de la începutul secolului își țineau părul acoperit. Doar cele nemăritate și-l purtau liber.

Femeia nu părea să fi ajuns la vârsta măritişului și nici nu arăta a maică. Cât bolise o supraveghease o femeie, dar aceea fusese mult mai bătrână. Când delirase, Kivrin se agățase de mâinile ei, iar vocea pe care o auzise suna dogită de bătrânețe, deși poate că și impresia aceasta fusese zămislită de febră.

Femeia se aplecă și intră în conul de lumină ce venea pe fereastră. Coiful alb era îngălbenit și ceea ce lui Kivrin i se

păruse robă se dovedi o rochie ca a ei, cu un strai brodat pe deasupra. Rău vopsit, acesta părea făcut din pânză de sac, având ochiurile atât de mari încât Kivrin le văzu, în ciuda luminii scăzute. Însemna că era o servitoare, numai că servitorii nu purtau haine din pânză și nici legături de chei precum acelea agățate la brâul femeii. Trebuia să fie o persoană cu oarecare greutate, pesemne, menajera.

Iar casa aparținea cuiva important. Poate că nu era castel, deoarece zidul de care stătea lipit patul nu era din piatră, ci lemn negeluit, dar semăna cu un conac al cuiva din mica nobilime, vreun stăpân de pământuri, sau chiar un nobil mai răsărit. Nefiind o simplă scândură groasă, patul pe care stătea își merita numele, având ramă din lemn, baldachin, cearceafuri scortoase din pânză și velințele făcute din blănuri. Pe bancheta din piatră de sub fereastră fuseseră așezate perne brodate.

Femeia fixă cârpa de niște ieșituri ale zidului din piatră aflate de fiecare parte a ferestrei înguste, coborî și se aplecă să ia ceva. Kivrin nu văzu ce anume, fiindcă baldachinul îi limita câmpul vizual. Baldachinul era greu, alcătuit parcă din covoare, fiind tras deoparte și legat cu un cordon ce semăna cu frânghia.

Femeia se îndreptă iarăși de spate, ținând în mână un vas din lemn, iar apoi, ridicându-și fustele cu mâna liberă, se ridică pe bancheta din piatră și începu să îmbibe pânza cu un lichid destul de gros. „Ulei”, gândi Kivrin. „Ba nu, ceară. Pânză cerată, folosită în locul sticlei, care avea să apară abia la conacele construite la mijlocul secolului paisprezece. Când se mutau dintr-o casă în alta, pe lângă mobilier și bagaje, nobilii își luau geamurile din sticlă”.

„Trebuie să înregistrez observația că unele conace nu aveau geamuri”, și ridică brațele pentru a-și împreuna palmele, însă efortul de a le ține astfel se dovedi prea mare, astfel că le lăsă să cadă moale pe velințe.

Femeia aruncă o privire către pat, apoi, răsucindu-se, continuă să ungă pânza cu mișcări lungi, nepăsătoare. „Cred că mă însănătoșesc”, socoti Kivrin. „Cât am bolit a stat tot tipul lângă pat”. Se întrebă cât ținuse situația

aceasta. „Va trebui să aflu, iar apoi să găsesc locul de întâlnire”.

Nu putea fi prea departe. Dacă acesta era satul în care voise să ajungă, locul se afla la mai puțin de o milă depărtare. Încercă să-și aducă aminte cât durase călătoria. Părea să fi fost o veșnicie. Tâlharul o pusese pe un cal alb care avea clopoței la ham. Dar omul nu fusese tâlhar, ci un tânăr cu trăsături blânde și cu păr roșcat.

Va trebui să afle numele satului unde fusese adusă și speră să se numească Skendgate. Și chiar dacă ajunsese în altă parte, va ști poziția lui față de locul de revenire. Iar de îndată ce se va simți mai în putere, oamenii sigur îi vor arăta unde o găsiseră.

„Cum se cheamă satul în care m-ați adus?” În noaptea precedentă nu fusese în stare să-și amintească vorbele, dar asta se datora febrei, desigur. Acum gândurile i se limpeziseră. Domnul Latimer își dedicase luni de muncă pentru a-i îmbunătăți pronunția. Sigur vor înțelege: În ce loc mă aflu? sau Al cui e acest conac? și chiar dacă dialectul local se deosebea în vreun fel, interpretorul va corecta imediat formularea.

— Unde m-ați adus? întrebă ea.

Femeia se întoarse și pe fața ei apărură o expresie de mirare. Coborî de pe banchetă, fără a lăsa vasul de lemn și pensula din mâini, numai că nu era chiar pensulă, ci o lingură pătrătoasă din lemn cu un căuș aproape plat, observă Kivrin când ea se apropie de pat.

— *Gottebae palise tthar tleve*, rosti femeia, ținând lingura și vasul în față. *Beth naught aghast*.

Interpretorul trebuia să traducă instantaneu. Poate că pronunția lui Kivrin era total greșită sau atât de neinteligibilă, încât femeia considerase că auzise o limbă străină și încercase să-i răspundă cu stângăcie în franceza sau germana vremii.

— În ce loc m-ați adus? spuse ea rar, pentru ca interpretorul să aibă timp pentru a traduce cuvintele.

— *Wick londebayyae comen lawdayke awtreen godelae deynorm andoar sic straunguwlondes. Spekefaw eek waenoot awfthy tallorbrede.*

— *Lawyes sharess loostee?* se auzi o altă voce.

Femeia se răsuci și privi către ușa pe care Kivrin n-o putea vedea și în cameră intră o altă femeie, mult mai în vârstă, având fața plină de zbârcituri și, privindu-i mâinile, și le aminti: aspre și bătrâne. Purta un lanț de argint și avea cu sine o lăcrișă din piele. Semăna cu cea adusă de Kivrin, însă era mai mică și legată cu tablă de fier în loc de alamă. Femeia așează lăcrișă pe pedestalul din piatră.

— *Auf specheryit darmayt?*

Își reaminti și tonul, gros și aproape supărat, când ea se adresase femeii de lângă pat, de parcă aceasta ar fi fost o servitoare. Poate chiar astfel stăteau lucrurile, iar femeia care abia sosise era stăpâna casei, deși nici coiful ei nu părea mai curat și nici îmbrăcămintea mai distinsă. Dar la brâu nu avea chei și Kivrin își aduse aminte că acestea se încredințau stăpânei, nu menajerei.

Dacă stăpâna casei purta haine din pânză îngălbenită și neglijent vopsită însemna că rochia și mantia lui Kivrin nu se potriveau deloc, la fel ca și pronunția lui Latimer și asigurările date de doctorița Ahrens că nu va contracta boli tipice epocii.

— Am primit inoculările, murmură ea și femeile se întoarseră s-o privească.

— *Ellavih swot wardesdoor feendes iss?* întrebă pe neașteptate cea în vârstă. Era mama celeilalte, soacra sau doica? Nu-și putea da seama. Din cele rostite de ea nu reuși să identifice vreun nume sau vreo formulă de adresare.

— *Maetinkerr woun dahest wexe hoordoumbe*, spuse femeia mai tânără, iar cea în vârstă îi răspunse: *Nor nayte bawcows derouthe.*

Nimic. Exprimările mai scurte erau, în general, mai ușor de tradus, dar Kivrin nu putea preciza dacă femeile rostiseră un cuvânt ori mai multe.

Cea tânără, cu coif strâns pe cap, își înălță bărbia în aer.

— *Certessan, shreevadwomn wolde nadae seyvous*, spuse ea cu glas tăios.

Kivrin se întrebă dacă se certau, neștiind cum să procedeze cu ea. Își împinse acoperământul cu mâini lipsite de putere, de parcă ar fi vrut să se îndepărteze de ele, iar tânăra lăsă pe podea vasul și lingura și se apropie grăbită de pat.

— *Spaegun yovor tongawn glais?* întrebă ea, iar după câte pricepu Kivrin asta putea însemna deopotrivă „Bună dimineața” ori „Te simți mai bine?” sau „Te vom arde în zori”. Pesemne că boala ei împiedica interpretorul să funcționeze corect. Poate că după ce febra va dispărea va reuși să înțeleagă totul.

Bătrâna îngenunche lângă pat și, ținând în mâinile făcute căuș o cutiuță din argint legată cu un lănțișor, începu să se roage. Tânăra se plecă în față cercetând fruntea lui Kivrin, apoi duse mâna la ceafa ei și făcând o mișcare prin care o trase de păr și atunci ea înțelese că avea un bandaj legat peste frunte. Ridică mâna și atinse pânza, apoi o duse la gât să-și pipăie buclele încâlcite, dar nu descoperi nimic. Linia părului se termina abrupt și nesigur, ceva mai jos de urechi.

— *Vae motten tiyez thynt*, spuse cea tânără, cu un aer îngrijorat. *Far thotyiwort wountsorr*. Îi oferea lui Kivrin un fel de explicație, deși ea nu înțelegea nici un cuvânt. Pricepu totuși un lucru: fusese foarte bolnavă, simțindu-se atât de rău încât își închipuise că părul îi luase foc. Își aminti o persoană – bătrâna? – care încercase să o prindă de mâinile care băteau nebunește să alunge flăcările. Nu avuseseră de ales.

Pe de altă parte, Kivrin își detestase părul mare și greu de aranjat și timpul pe care i-l răpea ca să-l pieptene și-și făcuse griji fiindcă nu știa cum își purtau părul femeile din Evul Mediu, dacă și-l împleteau sau nu și se întrebese cum va suporta două săptămâni fără să-l spele. Trebuia să fie recunoscătoare pentru că i-l retezaseră, însă asta îi amintea de Ioana d’Arc, fiindcă și ea avusese părul scurt și fusese arsă pe rug.

Femeia cea tânără își retrăsese mâinile de la bandaj și o urmărea pe Kivrin cu ochi speriați. Kivrin îi surâse, destul de șovăitor, iar femeia îi răspunse la fel. Avea un gol în partea dreaptă a gurii, de unde îi lipseau doi dinți, iar măseaua alăturată căpătase o tentă gălbuie, dar când zâmbise arătase ca o studentă din anul întâi.

Termină de desfăcut bandajul și-l puse pe acoperământ. Făcut din același material gălbui ca și coiful, era sfâșiat în fâșii zdrențuite și pătat de sânge închegat. Mai mult sânge decât își închipuise Kivrin. Pesemne că rana făcută de domnul Gilchrist începuse să sângereze iar.

Femeia îi atinse fruntea cu un gest precipitat, de parcă n-ar fi fost sigură cum să procedeze.

— *Vexeyaw hongroot?* întrebă ea și duse mâna la ceafa lui Kivrin, ajutând-o să-și ridice capul.

Și-l simți înspăimântător de ușor. „Asta din cauză că nu mai am păr”.

Femeia în vârstă îi întinse celeilalte un vas din lemn și aceasta îl aduse la buzele lui Kivrin. Ea sorbi cu precauție, având impresia că era același în care se aflase ceara. Greșea, însă nu semăna cu fiertura pe care i-o dăduseră până atunci. Era o pastă subțire, grăunțoasă, mai puțin amară decât băutura primită cu o seară înainte, dar având un gust de grăsime.

— *Thasholde nayive gros vitaille towayte*, spuse bătrâna, vocea ei trădând o critică aspră.

„Sigur e soacra”, gândi Kivrin.

— *Shimote lese hoor fource*, îi răspunse calm cea tânără.

Terciul avea un gust bun. Kivrin încercă să-l bea pe tot, dar se simți epuizată după numai câteva înghițituri.

Tânăra întinse vasul către bătrână, care veni până la marginea patului și o ajută pe Kivrin să-și lase capul pe pernă. Luă bandajul însângerat, atinse din nou fruntea lui Kivrin, parcă neștiind dacă să i-l lege din nou, apoi îl dădu celeilalte, care îl puse, alături de vas, pe dulăpiorul de la căpătâiul patului.

— *Lo, liggethsteallow*, spuse tânăra zâmbind și arătându-și gingia fără dinți și, deși nu pricepu vorbele ei,

Kivrin nu interpretă greșit tonul vocii. Femeia o sfătuisese să doarmă. Închise ochii.

— *Durmidde shoalausbrekkeynaw* rosti bătrâna, și amândouă ieșiră, închizând ușa grea.

Kivrin repetă cuvintele rar în gând, străduindu-se să surprindă vreun sunet cunoscut. Interpretorul trebuia s-o ajute la perceperea separată a fonemelor și la recunoașterea structurilor sintactice, nefiind limitat doar la stocarea vocabularului englezei medii, dar pentru ea limba ce o auzise putea la fel de bine să fie și sârbo-croată.

„Poate că nici nu mă înșel”, gândi ea. „Cine știe unde am ajuns?! Deliram. Poate că tâlharul m-a dus pe o corabie și am traversat Canalul Mânecii”. Pricepu că era imposibil. Își aducea aminte de călătoria din cursul nopții, chiar dacă fragmentar, ca pe un vis. „Am căzut de pe cal”, își aminti ea, „iar bărbatul cu păr roșu m-a ridicat. Și am trecut prin dreptul unei biserici”.

Se încruntă, încercând să readucă în minte mai multe amănunte despre direcția urmată. Se îndreptaseră către pădure, departe de desiş, apoi ajunseseră la un drum care se bifurcase și în locul acela căzuse. Dacă ar fi găsit răscrucea, poate de acolo ar găsi punctul de revenire. Era la mică distanță de turn.

Dar dacă locul de întâlnire era atât de aproape, se afla în Skendgate, iar femeile vorbeau engleza medie, dar dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu le înțelegea rostirea?

„Poate m-am lovit la cap când am căzut de pe cal și interpretorul s-a stricat”, socoti ea, dar la cap nu se lovisese. Se lăsase moale și alunecase până ajunse pe drum. „Din cauza febrei. Ea îl împiedică să identifice cuvintele”.

„Dar a recunoscut latina”, își aminti ea, și frica i se cuibări în piept. „A identificat limba latină, iar eu nu sunt bolnavă. Am primit vaccinurile”.

Își aduse brusc aminte că la locul injecției se umflase și apăruseră mâncărimi, dar doctorița Ahrens o examinase înainte de plecare și o asigurase că totul era normal. Și, cu excepția celei contra ciumei, nici una dintre inoculări nu provocase mâncărimi. „Imposibil să fi contractat ciumă. Nu

prezintă simptomele specifice”. Victimele ciumei aveau umflături uriașe la subsuoră și pe partea interioară a coapselor. Vomitau sânge, iar vasele sanguine plesneau sub piele, înnegriindu-se. Nu era ciumă, dar de ce suferea și cum contractase boala? Fusesse vaccinată contra tuturor bolilor contagioase importante de la începutul secolului paisprezece și nu avusese contact cu nimeni. Începuse să se simtă rău imediat ce sosise, înainte de a întâlni vreo persoană. Germenii nu se îmbulzeau în jurul unui loc de plasare, stând în așteptarea cuiva. Erau răspândiți prin contact, strănut sau purici.

„Nu am ciumă”, își zise cu siguranță în suflet. Cei care au așa ceva nu mai apucă să-și pună întrebări. Mor încet, dar sigur.

Nici vorbă de ciumă. Puricii purtau boala în blana șobolanilor și sub hainele oamenilor, nu în mijlocul unei păduri, iar Ciuma Neagră nu lovise Anglia decât în 1348. Sigur e vreo boală a epocii despre care doctor Ahrens n-a avut habar. În Evul Mediu se înregistraseră tot soiul de boli ciudate – boala regelui, dansul Sfântului Vitus și alte stări febrile rămase fără nume. O fi vreuna dintre acestea și sistemului ei imunitar îi trebuia ceva timp până s-o identifice și să înceapă lupta cu ea. Dar acum reușise și temperatura îi scăzuse, iar interpretorul va funcționa din nou. Nu trebuia decât să se odihnească și să se înzdrăvenească. Liniștită de asemenea gânduri, închise ochii și adormi.

Cineva o atingea. Deschise ochii. Era soacra. Îi examina mâinile, întorcându-le pe o parte și pe alta, trecându-și arătătorul aspru pe dosul palmelor și cercetându-i unghiile. Când o văzu pe Kivrin deschizând ochii, dădu drumul mâinilor ei, parcă dezgustată și spuse:

— *Sheavost ahvveigh parage attelest, baht hoore der willonasshae haswfolletwe?*

Nimic. Sperase că în timpul somnului amplificatorii interpretorului vor analiza și descifra toate discuțiile din jur, iar la trezirea ei va funcționa. Însă cuvintele lor rămăseseră

de neînțeles. Cu intonația lor coborâtoare spre sfârșit și cu delicatele lor inflexiuni urcătoare, aminteau de franceză, dar Kivrin știa franceză normandă – domnul Dunworthy o rugase să învețe – și totuși nu reușea să priceapă nici un cuvânt.

— *Hastow naydepesse?* spuse bătrâna.

Suna a întrebare, dar toate frazele din franceză aveau aceeași tonalitate.

Cu mâna aspră, bătrâna o prinse pe Kivrin de braț și-și petrecu celălalt braț pe după umerii ei, de parcă ar fi vrut s-o ajute să se ridice. „Sunt prea bolnavă ca să fac asta”. De ce dorește să mă ridic? Pentru interogatoriu? Să mă ducă la rug?

Femeia mai tânără veni în cameră aducând o cupă cu picior. O așeză pe pervazul de piatră și veni să o ia pe Kivrin de celălalt braț.

— *Hastntee natour youwrese?* întrebă ea surâzând și arătându-și gingia știrbă, iar Kivrin gândi: „Poate mă duc la baie”, și făcu un efort să se ridice și-și lăsă picioarele peste marginea patului.

Ameți pe dată. Rămase așezată, cu picioarele legănându-se și așteptând ca starea de slăbiciune să treacă. Era îmbrăcată doar cu o cămașă lungă din pânză. Se întrebă unde îi erau restul straielor. Bine că-i lăsaseră măcar cămașa. În Evul Mediu oamenii dormeau de obicei în pielea goală.

Nu aveau nici apă curentă, își aminti ea, și speră că nu va trebui să meargă afară, la privată. Unele castele aveau paravane sau colțuri mai izolate situate deasupra unui puț a cărui bază trebuia curățată, dar ea se afla într-o casă.

Luând o pătură subțire, tânăra o înfășură ca pe un șal în jurul umerilor lui Kivrin și amândouă o ajutară să coboare din pat. Podeaua din scândură era rece ca gheața. Făcu doi-trei pași și ameți din nou. „N-o să ajung până afară”.

— *Wotan shay wootes nawdaor youse der jordane?* spuse bătrâna pe un ton tăios, iar Kivrin avu impresia că recunoscuse cuvântul *jardin*, însemnând grădină în franceză, dar de ce ar fi vorbit despre așa ceva?

— *Thanway maunhollp anhour*, răspunse tânăra, luând-o pe Kivrin de talie și încolăcindu-i brațul pe după umerii ei. Bătrâna o apucă de celălalt braț cu ambele mâini. Abia de ajungea la umărul lui Kivrin, iar tânăra nu părea să cântărească mai mult de patruzeci de kilograme, dar împreună reușiră s-o facă să meargă până la capătul patului.

Kivrin simți cum amețeala sporea cu fiecare pas. „N-o să pot merge până afară”, însă se opriră la căpătâiul patului. Acolo se găsea un dulap, o ladă joasă din lemn având sculptat, cu trăsături necizelate, un înger pe tăblie. Pe el se vedea un vas din lemn plin cu apă, bandajul însângerat care fusese înfășurat peste fruntea lui Kivrin și un vas mai mic, gol. Încordându-se ca să nu cadă, nu-și dădu seama ce erau decât după ce bătrâna spuse: *Swoune nawmaydar oupondre yorresette*, și mimă ridicarea fustelor și așezarea pe el.

„O oală de noapte”, gândi Kivrin, recunoscătoare. „Domnule Dunworthy, existau oale de noapte în conacele de la țară în 1320”. Dădu din cap în semn că a înțeles și se lăsă așezată, cu toate că era atât de amețită încât trebui să se agațe de baldachinul greu al patului ca să nu cadă. Simți o durere cumplită în piept când încercă să stea în picioare, încât se frânse de mijloc.

— Maisry! strigă bătrâna către ușă. Maisry, *com undtvae holpoon!* și intonația arăta fără tăgadă că voia să cheme pe cineva – Marjorie? Mary? – pentru a-i veni în ajutor, însă nu apăru nimeni, așa că probabil se înșelase încă o dată.

Se îndreptă puțin, ferindu-se de mișcări bruște și dureroase, apoi încercă să stea în picioare și constată că suferința o mai lăsase puțin, dar tot trebuiră s-o ducă până la pat. Când ajunse din nou între așternuturi se simțea epuizată. Închise ochii.

— *Slaeponpon donu paw daton*, spuse tânăra, dar ar fi trebuit să rostească „Odihnește-te”, ori „Dormi”, exprimări pe care încă nu reușea să le priceapă. „S-a stricat interpretorul”, gândi ea și spaima i se cuibări din nou în suflet, mai cumplită decât durerea din piept.

„Imposibil să se fi stricat”, își zise. „Doar nu funcționează ca un mecanism. E un aparat complex, funcționând pe baze chimice și având funcția de a îmbunătăți sintaxa și performanțele memoriei.” Cu toate acestea, nu poate lucra decât dacă memorează cuvinte și se vedește că engleza medie stăpânită de domnul Latimer e inutilă. „La vremea când Prier cu dulci șuroaie...”. Pronunția domnului Latimer era atât de diferită încât interpretorul nu poate recunoaște cuvintele pe care le aude, dar acesta nu e un semn că s-a defectat. Însemna doar că trebuia să adune noi informații, iar puținele fraze auzite nu-i erau suficiente.

„Identificase latina”, gândi ea, cât pe ce să se lase pradă panicii, dar depăși momentul. Reușise să recunoască latina deoarece ritualul ultimei împărțășanii era bine stabilit. Cuvintele rostite de femei apăruseră spontan, dar rămâneau descifrabile. Numele proprii, formulele de adresare, substantivele, verbele și frazele prepoziționale vor apărea în poziții fixe care se repetau mereu. Se vor delimita curând, iar interpretorul va fi capabil să le utilizeze drept cheie pentru restul descifrării. Iar acum trebuia să culeagă informații, să asculte tot ce se vorbea fără a încerca să le înțeleagă, lăsând interpretorul să-și continue activitatea.

— *Thin keowre hoorwoun desmoortale?* întrebă tânăra.

— *Got tallon wottes*, îi răspunse bătrâna.

În depărtare răsună un clopot. Kivrin deschise ochii. Femeile se întorseseră spre fereastră, cu toate că nu puteau vedea prin pânza ce o acoperea.

— *Bere wichebay gansanon*, spuse tânăra.

Bătrâna rămase tăcută. Ținându-și mâinile împreunate în față, ca într-o rugăciune, continua să se uite spre fereastră, ca și cum ar fi văzut ceva dincolo de pânza rigidă.

— *Aydreddit isterfayve riblaun*, rosti tânăra și, în ciuda hotărârii pe care o luase, Kivrin încercă să interpreteze vorbele ei drept „A sosit vremea vecerniei”, sau „Ascultă clopotele de vecernie”, însă încă nu sosise ora. Clopotul continua să bată, fără a fi urmat de altele. Se întrebă dacă

era clopotul pe care îl auzise mai devreme, singurul care bătuse spre sfârșitul după amiezii.

Bătrâna se întoarse brusc cu spatele la fereastră.

— *Nay, Elwiss, itbahn diwolffin*. Ridică oala de noapte de pe dulapul din lemn. *Gawynha thesspyd...*

De afară, în dreptul ușii, se auziră foșnete și dupăitul cuiva urcând scările în goană și vocea unui copil care strigă:

— *Modder! Eysmertemay!*

O fetiță având buclele blonde scăpate de sub căciuliță cu șnurul desfăcut, se năpusti în cameră, cât pe ce să se ciocnească de bătrâna care ținea în mână oala de noapte. Fețișoara rotundă a copilei era îmbujorată și brăzdată de lacrimi.

— *Wolyadothoosforshame ahnyous!* se răsti bătrâna la ea, ridicând oala care o incrimina. *Yowe maun naronso inhus*.

Fetița nu-i acordă atenție. Alergă drept spre tânără, suspinând:

— *Rawzamun hattmay smerte, Modder!*

Kivrin tresări. Modder. Asta trebuia să însemne „mamă”.

Fetița întinse brațele în față, iar mama, da, sigur, o ridică la piept. Își încolăci mâinile de gâtul mamei și porni să urle.

— Șșș, *ahnyous*, rosti mama. „Acela e un G gutural. Un sunet tăios, ca în germană. Șșș, Agnes”.

Încă ținându-și fiica în brațe, mama se așează pe pervazul din piatră și îi șterse lacrimile cu pâza liberă a coifului.

— *Spekenaw dothass bifel, Agnes*.

Da, sigur, Agnes. Iar *spekenaw* însemna „vorbește”. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— *Shayoss mayswerte!* spuse Agnes, arătând cu degetul către alt copil, care tocmai intrase în cameră. Cea de-a doua fată era mult mai mare, având cel puțin nouă-zece ani. Părul castaniu și lung îi atârna pe spate și era prins cu o broboadă albastru-închis.

— *Itgan naso, ahnyous*, zise ea. *Thapighte rennin gawn derstayres* și din tonul ei răzbătea un amestec neascuns de dispreț și afecțiune. Nu semăna cu fetița blondă, dar Kivrin

putea pune rămășag că fata cu păr castaniu era sora celeilalte. *Shay pighte renninge ahndist eyres, Modder.*

Iarăși „Mamă”, *shay* însemna „ea”, iar *pighte*, „a căzut”. Amintea de franceză, însă importantă era cunoașterea germanei. Kivrin simți cum toate lucrurile se limpezesc.

— *Na comfitted horr thusselwys*, spuse bătrâna. *She hathnau woundes. Hoor teres been fornaught mais gain thy pitye.*

— *Hoor nay ganful bloody*, spuse femeia, dar Kivrin n-o auzi. Asculta în schimb traducerea făcută de interpretor, deocamdată stângace și nu tocmai simultană, însă inteligibilă: „N-o mai răsfăța, Eliwys. N-are nimic. Varsă lacrimi doar ca să-i dai atenție”.

Iar mama, pe nume Eliwys, „Genunchiul îi sângerează”.

— *Rossmunt, brangund oorwarsted frommecofre*, spuse ea, arătând cu degetul către capătul patului, iar interpretorul o urmă imediat: „Rosemund, adu-mi cârpa de pe dulap”. Fata de zece ani se îndreptă de îndată către dulapul de lână pat.

Fata mai mare era Rosemund, cea mică, Agnes, iar mama incredibil de tânără Eliwys.

Rosemund îi întinse o cârpă zdrențuită care trebuie să fi fost legată la fruntea lui Kivrin.

— N-o atinge! N-o atinge! strigă Agnes și, pentru a pricepe, Kivrin nici n-ar fi avut nevoie de interpretor. Acesta continua să reacționeze cu întârziere.

— Eu aș lega-o cu o pânză să opresc sângerarea, zise Eliwys, luând cârpa de la Rosemund. Agnes încercă să o împingă deoparte. N-o să-ți... Urmă o pauză, semn că interpretorul nu găsea echivalentul, apoi: rău, Agnes. Evident, cuvântul absent era „facă” și mirându-se că nu-l conținea în memorie, Kivrin se întrebă de ce nu reușise să-l traducă slujindu-se de context.

— ...o să *penaunce*, strigă Agnes, iar interpretorul o îngână, are să... și din nou tăcere. Momentul de pauză trebuia să țină atât cât să poată auzi ea însăși cuvântul și să-i ghicească singură înțelesul. Ideea era bună, dar aparatul rămânea atât de mult în urmă încât Kivrin nu

reuşea să audă pronunția cu propriile ei urechi. Dacă interpretorul proceda astfel de fiecare dată când nu recunoştea un cuvânt, avea să întâmpine probleme serioase.

— O să mă..., se tângui Agnes, îndepărtând mâna mamei de pe genunchi. „O să mă durere”, şopti aparatul, iar Kivrin simţi un val de uşurare că spaţiul nu mai rămăsese gol, chiar dacă nu apăruse verbul necesar.

— Cum de-ai căzut? Întrebă Eliwys, în intenția de a o face pe Agnes să uite.

— A urcat scările în fugă, spuse Rosamund. Alerga să te anunțe că a venit...

Interpretorul lăsa din nou un spațiu gol, dar de astă dată Kivrin surprinse cuvântul. Gawin, un nume propriu, probabil, și aparatul ajunsese la același rezultat, deoarece cuvântul apărui în traducere în clipa când Agnes strigă:

— Voiam să-i spun mamei că a venit Gawin. Asta voiam, repetă ea, plângând acum cu adevărat și-și lipi fața de trupul mamei care profită de situație ca să lege bandajul în jurul genunchiului julit.

— Acum poți să-mi zici, o îndemnă ea.

Agnes clătină din cap.

— Ai pus bandajul prea larg, fata mea, o preveni bătrâna. Are să cadă.

Lui Kivrin i se păru destul de bine legat și orice încercare de a-l mai strânge nu va declanșa decât alte țipete. Bătrâna încă ținea în mâini oala de noapte. Kivrin se întrebă de ce nu pleca să o golească.

— Şşş, făcu Eliwys, legănând fetița cu dragoste și mângâind-o pe spate. Prefer să-mi spui tu.

— Nu-i nici o mândrie să cazi, spuse bătrâna, părând hotărâtă s-o facă pe Agnes să plângă din nou. Numai tu ești de vină că ai căzut. Nu trebuia să alergi pe scări.

— Gawyn călărea o iapă albă? Întrebă Eliwys.

O iapă albă. Kivrin se întrebă dacă bărbatul care o ajutase să urce pe cal și o adusesse la conac era Gawyn.

— Nu, răspunse Agnes pe un ton care dovedea că mama făcuse o glumă. Era pe armăsarul lui, Gringolet. Și-a venit la

mine zicând: „Domnișoară Agnes, vreau să stau de vorbă cu mama ta”.

— Rosemund, sora ta s-a lovit din cauza ta, spuse bătrâna. Nu reușise s-o întărate pe Agnes, de aceea hotărâse să-și caute altă victimă. De ce n-ai avut grijă de ea?

— Lucram la broderia mea, veni răspunsul, uitându-se către mamă și sperând că ea îi va sări în ajutor. Maisry trebuia să-i poarte de grijă.

— Maisry s-a dus să vorbească cu Gawyn, interveni Agnes, ridicându-se din poala mamei.

— Și să stea la taclale cu grăjdarul, mormăi bătrâna. Merse la ușă și strigă: Maisry!

Maisry. Nume rostit mai demult, iar acum interpretorul nu mai lăsa pauze când apăreau nume proprii. Kivrin bănuia că Maisry era vreo servitoare, dar judecând cum evoluau lucrurile, ea avea să dea de bucluc. Bătrâna se arăta decisă să pedepsească pe cineva și Maisry, care nu se afla de față, părea ținta perfectă.

— Maisry! strigă ea din nou răsunător.

Rosemund profită de ocazie ca să se apropie de mama ei.

— Gawyn ne-a rugat să te anunțăm că dorește să i se îngăduie să vină pentru a vorbi cu tine.

— Așteaptă jos? Întrebă Eliwys.

— Nu. Întâi s-a dus să vorbească despre doamna cu Părintele Rock. Nu-i nici o mândrie să cazi. Interpretorul se vădea mai sigur pe sine decât era cazul. Pesemne Părintele Rolfe sau Peter. Nicidecum Rock.

— De ce s-a dus să vorbească Părintelui Rock? Întrebă femeia în vârstă, când reveni în cameră.

Kivrin încercă să audă pronunția cuvântului, acoperită de traducerea sâcâitor de șoptită. Roche. Cuvântul franțuzesc pentru „rock”. Părintele Roche.

— Poate a aflat ceva despre doamnă, spuse Eliwys, aruncând o privire spre Kivrin. Acesta era un prim semn că-și adusese aminte de prezența ei în încăpere. Kivrin închise

imediat ochii, pentru a le face să creadă că dormea, astfel încât discuția despre ea să continue.

— Gawyn a mers azi dimineață să caute urmele tâlharilor, anunță Eliwys. Kivrin întredeschise ochii, dar tânăra nu se mai uita la ea. Poate i-a găsit. Se aplecă și legă bentițele de la căciula fetei. Agnes, du-te cu Rosemund la biserică și spune-i lui Gawyn că vrem să vorbim cu el aici. Doamna doarme. Nu trebuie s-o deranjăm.

Agnes țâșni spre ușă, strigând:

— Rosemund, vreau să-i spun eu toate astea.

— Rosemund, s-o lași pe ea să vorbească, strigă Eliwys după ele. Agnes, mergi încet.

Fetele dispărură pe scările doar bănuite, alergând, bineînțeles.

— Rosemund e deja mare, comentă bătrâna. Nu se cade să dea fuga după slujitorii bărbatului tău. O să se spună că nu-ți crești fetele cum trebuie. Înțelept ar fi să trimiți la Oxnford după o doică.

— Ba nu, îi răspunse Eliwys cu o fermitate de care Kivrin nu o credea în stare. Maisry le poate îngriji pe amândouă.

— Maisry nu-i bună nici să poarte de grijă oilor. Nu trebuia să venim de la Bath în pripă. Puteam aștepta până... ceva.

Interpretorul lăsase din nou un spațiu liber, iar Kivrin nu înțelesese fraza, însă surprinsese detaliile importante. Veniseră de la Bath. Se aflau în apropiere de Oxford.

— Dă-i voie lui Gawyn să aducă o doică. Și o femeie pricepută la lipitori ca să vadă de această doamnă.

— Nu vom trimite după nimeni.

— În... Un alt nume de loc pe care interpretorul nu reuși să-l identifice. Lady Yvolde se pricepe la răni. Și ne-ar da bucuroasă vreuna din slujnicele ei drept doică.

— Nu, se încăpățâna Eliwys. O vom îngriji chiar noi. Părintele Roche...

— Părintele Roche, făcu bătrâna cu un aer disprețuitor. Nu se pricepe nicum la doctorii.

„Am înțeles tot ce a spus Roche”, gândi Kivrin. Își aminti glasul lui domol în timp ce intona slujba ultimei împărtășanii, blândețea în care-i atinsese tâmpile, palmele, tălpile. O sfătuisese să nu se teamă și-i ceruse numele. Apoi o ținuse de mână.

— Dacă doamna e de viță nobilă, nu se lăsă bătrâna, vrei ca lumea să spună că ai îngăduit unui preot neștiutor de țară să grijească de ea? Lady Yvolde...

— Nu vom chema pe nimeni, insistă Eliwys și pentru prima oară Kivrin își dădu seama că-i era teamă. Soțul meu ne-a dat sfat să o ținem aici până la sosirea lui.

— Era mai bine să ne însoțească.

— Doar știi bine că nu a putut. Vine când va avea puțință. Trebuie să-i vorbesc lui Gawyn, adăugă ea și, pășind spre ușă, trecu pe lângă bătrână. Gawyn mi-a zis că se va întoarce la locul în care a găsit-o ca să ia urmele celor care au atacat-o. Poate a găsit ceva care să ne spună cine e.

Locul unde a fost găsită. Gawyn era cel care o descoperise, bărbatul cu păr roșcat și trăsături blânde care o ajutase să urce pe cal și o adusese aici. Prin urmare, nu visase toate acestea, deși calul alb existase doar în imaginația ei. Cel care venise cu ea știa locul de întâlnire.

— Stați, interveni Kivrin. Se opinti în perne. Așteptați. Vă rog. Vreau să stau de vorbă cu Gawyn.

Femeile încremeniră. Eliwys veni aproape de pat, părând îngrijorată.

— Voi a vorbi cu bărbatul căruia îi ziceți Gawyn, rosti Kivrin cu atenție, făcând câte o pauză înaintea fiecărui cuvânt ca să audă traducerea. Mai târziu procesul se va desfășura în mod automat, dar deocamdată gândea cuvintele și aștepta până când interpretorul îl traducea și apoi îl pronunța cu voce tare. Trebuie să descopăr locul unde m-a găsit.

Eliwys își lăsă palma pe fruntea ei, iar Kivrin i-o împinse deoparte cu un gest de nerăbdare.

— Vreau să vorbesc lui Gawyn, repetă ea.

— Imeyne, nu are fierbințeli, remarcă tânăra, și încearcă să ne spună ceva, deși îi e limpede că n-o putem înțelege.

— Vorbește într-un grai străin, spuse Imeyne cu un ton acuzator. Ar putea fi o iscodă a francezilor.

— Nu vorbesc franceza, spuse Kivrin, ci engleza medie.

— O fi latină, își dădu Eliwys cu părerea. Părintele Roche a vorbit în latină când a împărtășit-o.

— Părintele Roche abia de e în stare să rostească un Tatăl nostru, o contrazise Lady Imeyne. Ar trebui s-o trimitem la... iar apăru un cuvânt neinteligibil. Kersey? Courcy?

— Voi a vorbi cu Gawyn, spuse Kivrin în latină.

— Nu, o contrazise Eliwys. Îl vom aștepta pe soțul meu.

Bătrâna se răsuci cu un gest nervos, vărsând pe propria-i mână câțiva stropi din oala de noapte. Se șterse de veșmânt și ieși din încăpere, trântind ușa. Eliwys porni după ea.

Kivrin o prinse de mâini.

— De ce nu mă înțelegeți? Eu pricep ce vorbiți. Trebuie să vorbesc cu Gawyn. Vreau să-mi spună unde e locul de revenire.

Eliwys își desprinsese mâinile din strânsoare.

— Gata, nu trebuie să plângi, i se adresă ea cu blândețe. Încearcă să dormi. Ai nevoie de odihnă pentru drumul de întoarcere.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (000915-001284)

Domnule Dunworthy, am necazuri mari. Nu știu unde mă aflu și nu pot vorbi limba. Interpretorul nu funcționează bine. Înțeleg o parte din vorbele oamenilor, dar ei nu pricep deloc ce vorbesc eu. Și nu acesta e cel mai grav lucru.

Am contractat o boală. N-am idee ce anume. Nu ciumă, deoarece nu prezint simptomele ei și mă însănătoșesc. Am fost inoculată contra ei. Mi s-au administrat toate inoculările și antigen T limfocit îmbunătățit, dar pesemne că una dintre

ele n-a fost eficientă, ori am luat vreo boală tipică Evului Mediu contra căreia nu există vaccin.

Simptomele sunt dureri de cap, febră și amețeli și am dureri în piept când încerc să mă mișc. O vreme am delirat, motiv pentru care nu știu unde mă aflu. Un bărbat pe nume Gawyn m-a adus aici pe cal, dar nu țin minte multe amănunte despre călătorie, doar că era întuneric și mi s-a părut că a durat ore. Sper să mă fi înșelat din cauza febrei și să fi ajuns până la urmă în satul domnișoarei Montoya.

Ar putea fi Skendgate. Țin minte o biserică și cred că sunt găzduită într-un conac. Zac într-o cameră, nu într-un pod, fiindcă există scări, așadar casa aparține cel puțin unui mic nobil. Există o fereastră și de îndată ce starea de amețeală va dispărea o să mă urc pe pervazul de piatră din dreptul ferestrei și o să aflu dacă pot vedea biserica de acolo. Are și clopot; a bătut de vecernie adineauri. Biserica din satul descoperit de domnișoara Montoya nu avea clopotniță și asta mă face să mă tem că nu am ajuns în locul prevăzut. Știu că ne găsim destul de aproape de Oxford, fiindcă cineva a propus aducerea unei femei-vraci. De asemenea, e aproape de un sat, Kersey sau Courcy, care nu figura pe harta pusă la dispoziție de Montoya, dar ar putea fi vorba de numele stăpânului de pământuri.

Deoarece mi-am pierdut cunoștința, nu sunt sigură de situarea mea temporală. Încerc să-mi reîmprospătez memoria și cred că au trecut două zile, dar ar putea fi chiar mai multe. Și nu-i pot întreba pe cei din jur în ce zi suntem, fiindcă nu mă înțeleg și nu am putere să cobor din pat fără a mă prăbuși; pe deasupra, părul mi-a fost tăiat și nu știu cum să procedez. Ce s-a întâmplat? De ce nu funcționează interpretorul? Ce e cu antigenul T limfocit?

(pauză)

Sub patul meu a apărut un șoarece. Îl aud furișându-se de colo-colo pe întuneric.

Capitolul 11

Nu reușeau s-o înțeleagă. Încercase să stabilească o cale de comunicare cu Eliwys dar, nelămurită, aceasta se mulțumise să-i suradă cu blândețe și o sfătuisese să doarmă.

— Te rog, rostise Kivrin către Eliwys care pornise spre ușă. Nu pleca. E important. Gawyn e singurul care știe unde e locul.

— Dormi, o îndemnase Eliwys. Mă întorc repede.

— Lăsați-mă să stau de vorbă cu el, spuse Kivrin cu deznădejde în glas, dar Eliwys era deja aproape de ușă. Nu știu unde e punctul de întâlnire.

De pe scări se auziră pași. Eliwys deschise ușa și spuse:

— Agnes, te-am rugat să mergi...

Cuvintele îi înghețară pe buze și făcu un pas înapoi. Nu părea înspăimântată și nici iritată, însă mâna rămasă pe canatul ușii tresări puțin, de parcă ar fi vrut să o trântască, iar Kivrin simți că inima începe să-i bată mai precipitat. „Gata”, gândi ea disperată. „Au venit să mă ducă la rug”.

— Bună dimineața, bună doamnă, se auzi o voce de bărbat. Fiica ta, Rosemund mi-a spus că te pot găsi în sala mare, dar nu erai acolo.

Bărbatul intră. Kivrin nu reuși să-i vadă fața. Stătea la capătul patului, ascuns vederii din cauza baldachinului. Încercă să-și mute capul pe pernă, ca să-l zărească măcar, dar mișcarea îi dădu amețeli înfiorătoare. Rămase nemișcată.

— Credeam că te voi găsi alături de doamna rănită, spuse omul. Purta un pieptar gros și pantaloni din piele. Și sabie. Kivrin o auzi lovindu-se de coapsă, când omul păși spre pat. Cum se simte?

— Azi e mai bine, răspunse Eliwys. Mama soțului meu a plecat să-i pregătească o fiertură din jaleș de mlaștină, să i-o punem pe răni.

Își dezlipise mâna de pe ușă, iar referirea la Rosemund arăta limpede că acesta era Gawyn, cel ce fusese trimis să-i caute pe atacatorii lui Kivrin, dar Eliwys se mai retrăsese

doi pași între timp și pe chip îi apăruse o expresie de reținere și precauție. Ideea de pericol încolți și în mintea lui Kivrin și se întrebă brusc dacă nu cumva visase tâlharul despre care vorbise domnul Dunworthy, mai ales că bărbatul acela cu trăsături ce trădau cruzimea putea fi Gawyn.

— Ai găsit ceva din care să aflăm cine e? întrebă Eliwys cu fereală.

— Nu. Bunurile fuseseră furate, iar caii dispăruseră. Speram că doamna mi-ar putea spune ceva despre cei care au atacat-o, câți erau și din ce direcție au venit.

— Îmi pare rău, da nu e în stare, spuse Eliwys.

— E cumva mută? întrebă el și se apropie, astfel că acum Kivrin reuși să-l vadă.

Așa cum stătea aplecat deasupra ei, nu era chiar atât de înalt precum și-l amintea, iar în lumina zilei părul nu părea roșcat, ci mai curând blond, dar fața lui arăta la fel de calmă ca și atunci când o așezase pe calul acela numit Gringolet, după ce o găsisese în luminiș. Nu era ucigaș – acesta îi apăruse doar în vis, singură îl întrupase din temerile domnului Dunworthy și din propriul delir și la fel își închipuise calul alb și colindele de Crăciun – și aproape sigur interpretează greșit trăirile lui Eliwys tot astfel cum nu pricepuse gestul lor de a o ridica din pat, ducând-o la oala de noapte.

— Nu e mută, dar vorbește într-o limbă ciudată pe care n-o înțeleg, spuse Eliwys. Mă tem că rănille i-au tulburat mințile. Se apropie de căpătâiul patului, iar Gawyn o urmă. Bună doamnă, l-am adus pe Gawyn, servitorul de nădejde al soțului meu.

— Ziua bună, doamnă, spuse Gawyn, rostind cuvintele rar și extrem de limpede, ca și cum Kivrin ar fi fost surdă.

— El te-a găsit în pădure, preciză Eliwys.

„Unde anume?” întrebă Kivrin cu disperare în suflet.

— Am aflat cu bucurie că rănille ți se tămăduiesc, spuse Gawyn, apăsând fiecare vorbă. Îmi poți povesti ceva despre oamenii care te-au atacat?

„Nu cred că-ți pot spune mare lucru”, gândi ea, neîndrăznind să vorbească de teamă că nici el nu-i va pricepe vorbele. Dar trebuia să înțeleagă. Era singurul care știa locul de revenire.

— Câți oameni au fost? o întrebă Gawyn. Erau călare?

„Unde m-ai găsit?” gândi ea, apăsând cuvintele la fel cum procedase Gawyn. Așteptă ca interpretorul să prelucraze întreaga exprimare, ascultând intonația cu atenție, făcând comparație cu exemplificările din cursul lecțiilor predate de domnul Dunworthy.

Gawyn și Eliwys așteptau, privind-o cu încordare. Kivrin trase adânc aer în piept.

— Unde m-ați găsit?

Cei doi se priviră cu subînțeles, Gawyn, uimit, iar Eliwys părănd a spune: „Te-ai convins?”

— Tot astfel a vorbit și în seara aceea, spuse el. Credeam că din cauza loviturilor.

— Și eu am crezut la fel, recunosc Eliwys. Mama soțului meu crede că a sosit din Franța.

Gawyn clătină din cap.

— Nu vorbește franceza. Se întoarce către Kivrin. Bună doamnă, rosti el aproape țipând, ai venit din altă țară?

„Da, altă țară, iar singura șansă de a mă întoarce e să găsesc locul de întâlnire și doar tu știi unde se află”.

— Unde m-ați găsit? repetă ea.

— Toate bunurile i-au fost furate, spuse Gawyn, dar căruța era lucrătură scumpă și a avut multe cufere.

Eliwys aprobă cu un gest din cap.

— Mi-e teamă că e de sânge nobil și rudele o caută.

— În ce parte a pădurii m-ai găsit? întrebă Kivrin, ridicând glasul.

— O tulburăm, zise Eliwys. Se aplecă și o mângâie pe mână. Sst! Odihnește-te.

Se îndepărtă de pat, urmată de Gawyn.

— Vrei să plec până la Bath să duc vorbă stăpânului Guillome? se auzi vocea lui Gawyn, rămas nevăzut din cauza baldachinului.

Ca mai devreme, Eliwys făcu un pas înapoi, de parcă s-ar fi temut de el. Se aflaseră însă alături când stătuseră în preajma patului, mâinile lor aproape atingându-se. Discutaseră ca niște vechi prieteni. Fereala lor avea alt motiv.

— Vrei să-l chem pe soțul tău? întrebă Gawyn.

— Nu, răspuse Eliwys, privind-și mâinile. Stăpânul meu are destule griji și nu poate pleca decât după sfârșitul judecății. Și a poruncit să rămâi cu noi ca să ne aperi.

— Cu îngăduința ta, mă voi întoarce în locul unde a fost atacată doamna, să mai caut urme.

— Bine, aprobă Eliwys, fără a privi spre el. În grabă, poate au pierdut unele lucruri care să ne lămurească.

„Locul unde a fost atacată doamna”, repetă Kivrin în surdina, încercând să-și asculte pronunția cu ajutorul traducerii interpretorului și să o memoreze. „Locul unde am fost atacată”.

— O să-mi iau rămas bun și plec, spuse Gawyn.

Eliwys ridică ochii spre el.

— Acum? Se întunecă.

— Arată-mi locul unde am fost atacată, rosti Kivrin.

— Doamnă Eliwys, nu mă tem de întuneric, spuse el și ieși cu pași mari din cameră, făcând sabia să-i zăngănească.

— Ia-mă cu tine, spuse Kivrin, dar în zadar. Leșiseră amândoi, iar interpretorul era stricat. Se amăgise crezând că funcționa. Înțelesese discuția dintre ei doar datorită lecțiilor predate de domnul Dunworthy, și pesemne că se înșela socotind că pricepe.

Poate că nici măcar nu discutaseră despre identitatea ei, ci despre cu totul altceva – vreo oaie răătăcită ori judecarea ei înainte de arderea pe rug. Eliwys închisese ușa după ce ieșise împreună cu Gawyn, iar Kivrin nu mai auzise nimic. Până și dangătul clopotului amuțise, iar lumina ce venea dinspre pânza unsă cu ulei era de un albastru palid. Se întunecase.

Gawyn spusese că voia să revină la locul de plasare. Dacă fereastra dădea spre curte, poate reușea să vadă în ce direcție mergea. Nu e departe, așa afirmase el.

Dacă vedea încotro pleca, putea găsi și singură locul.

Cu greutate, se ridică în șezut, dar până și acest efort stârni durerea înțepătoare din piept. Își coborî picioarele dincolo de marginea patului, dar efortul o făcu să amețească. Se lăsă înapoi pe pernă și strânse pleoapele.

Amețeli, febră și dureri în piept. Ce anunțau aceste simptome? Vărsatul de vânt debuta cu febră și frisoane, iar semnele nu apăreau decât în a doua sau a treia zi. Își ridică brațele să vadă dacă prezenta urme de frenție. Nu avea știință de câtă vreme zăcea, dar era imposibil să fi făcut vărsat, deoarece perioada de incubație ținea zece-douăzeci de zile. În urmă cu zece zile fusese în spitalul din Oxford, de unde virusul de vărsat dispăruse în urmă cu o sută de ani. Stătuse în spital și i se administraseră inoculări împotriva tuturor bolilor: vărsat, febră tifoidă, holeră și ciumă. Prin urmare, cum să fie vorba de vreuna dintre ele? Ce anume contractase? Boala Sfântului Vitus? Se mai gândise la ea, fiindcă împotriva acesteia nu primise vaccin, însă sistemul ei imunitar fusese întărit, astfel că ar fi biruit orice infecție.

Auzi zgomotul unor pași grăbiți pe scară.

— Mamă! răsună o voce pe care o recunoscui imediat ca aparținând lui Agnes. Rosemund nu m-a așteptat!

Nu dădu buzna în încăpere cu violența de mai devreme, fiindcă ușa grea era închisă și trebui s-o împingă, însă de îndată ce se strecură înăuntru, dădu fuga spre bancheta de lângă fereastră și se puse pe urlat.

— Mamă! Voiam să-i spun eu lui Gawyn, rosti ea printre suspine, apoi, văzând că mama ei nu se afla în cameră, amuți. Kivrin băgă de seamă că și lacrimile încetaseră să-i mai curgă.

Agnes rămase un minut lângă fereastră, ca și cum ar fi cântărit ideea de a lăsa scena pentru mai târziu și alergă spre ușă. După numai câțiva pași, o zări pe Kivrin și se opri brusc.

— Știi cine ești, spuse ea și veni lângă pat. Abia dacă ajungea să vadă pe deasupra așternutului. Șnurul căciuliței se desfăcuse din nou. Ești doamna găsită de Gawyn în pădure.

Kivrin se temu că răspunsul ei, confuz din cauza interpretorului, o va băga în sperieți pe biata copilă. Se ridică puțin pe perne și aprobă cu o mișcare din cap.

— Unde ți-e părul? întrebă Agnes. Ți l-au furat tâlharii?

Kivrin scutură din cap, zâmbind la gândul unei asemenea idei ciudate.

— Maisry spune că tâlharii ți-au furat și limba, zise Agnes. Arată spre fruntea lui Kivrin. Te-ai lovit la cap?

Kivrin făcu un semn aprobator.

— Eu m-am lovit la genunchi, adăugă ea și încercă să și-l ridice cu ambele mâini, astfel încât să-i arate bandajul murdar. Bătrâna avusese dreptate. Alunecase deja. Văzu rana de sub cârpă. Crezuse că era vorba doar de o julitură, dar rana părea destul de adâncă.

Agnes se dezechilibra, dădu drumul genunchiului și se rezemă din nou de pat.

— O să mori?

„Nu știu”, gândi Kivrin, aducându-și aminte de durerea din piept. În 1320, rata mortalității în cazul vărsatului era de 75%, iar sistemul ei imunitar nu reacționa.

— Fratele Hubbard a murit, spuse Agnes, cu un aer filozofic. Și Gilbert la fel. A căzut de pe cal. L-am văzut eu. Avea capul tot roșu. Rosemund mi-a zis că Fratele Hubbard a murit de boala albastră.

Kivrin se întrebă ce reprezenta această boală – pesemne sufocare sau apoplexie – și dacă respectivul frate era capelanul căruia soacra lui Eliwys îi căuta atât de intens un înlocuitor. Era un lucru obișnuit ca familiile nobile să aibă câte un preot în călătoriile pe care le făceau. Mai mult ca sigur Părintele Roche era localnic, neavând o educație aleasă și probabil analfabet, deși ea înțelesese perfect latina vorbită de el. Omul se arătase blând. O ținuse de mână și o îndemnase să nu-i fie frică. „Sunt și oameni de

treabă în Evul Mediu, domnule Dunworthy” îi trecu prin minte. „Precum Părintele Roche, Eliwys și Agnes”.

— Tata a promis că-mi aduce o coțofană când se întoarce de la Bath, se laudă Agnes. Adeliza are un șoim. Câteodată mă lasă și pe mine să-l țin. Își întinse brațul în sus, depărtându-l de corp, făcând pumn degetele plinuțe, ca și cum ar fi avut un șoim așezat pe o mânășă imaginară. Am și un ogar.

— Și cum îl cheamă pe ogarul tău? o întrebă Kivrin.

— Eu îi zic Blackie, răspunse Agnes, deși Kivrin nu fusese prea sigură de varianta aleasă de interpretor. Fetița pronunțase mai curând Blackamon sau Blakkin. E negru. Tu ai câine?

Kivrin era prea uimită ca să-i poată răspunde. Vorbise și reușise să se facă înțeleasă. Agnes nu făcuse nici un gest care să arate că pronunția ieșea din tipare. Se exprimase fără să mai stea pe gânduri, așteptând traducerea făcută de interpretor și probabil că acesta era secretul.

— Nu, n-am ogar, spuse ea într-un târziu, străduindu-se să procedeze la fel.

— O să-mi învăț coțofana să vorbească. O să zică: „Bună ziua, Agnes”.

— Și unde ții câinele? întrebă Kivrin cu glas temător. Cuvintele îi sunară diferit, mai aeriene, posedând acea inflexiune franceză pe care o detectase în vorbirea femeilor.

— Vrei să-l vezi pe Blackie? E în grajd, preciză Agnes. Părea un răspuns direct, dar dacă ținea seama de felul în care vorbea Agnes era greu de spus. Poate că ea nu făcuse altceva decât să se laude. Bineînțeles, Kivrin ar fi trebuit să-i pună o întrebare pe cu totul alt subiect, care să impună un anume răspuns.

Agnes mângâia blana moale a blănii de pe pat și îngâna o melodie fără cuvinte.

— Cum te cheamă? o întrebă Kivrin, încercând să lase interpretorul să-i controleze exprimarea. Propoziția gândită în cuvinte contemporane ei apăru altfel în traducerea lui: „*How are youe cleped?*”, și deși Kivrin se îndoii cu totul de

corectitudinea acesteia, fetița nu șovăi, răspunzându-i imediat:

— Agnes. Tata mi-a promis un șoim când o să fiu destul de mare ca să călăresc o iapă. Acum am un ponei. Încetă să mângâie blana, își propti coatele de marginea patului, lăsându-și bărbia să se odihnească în palme. Știu cum te cheamă, făcu ea cu un aer satisfăcut. Catherine.

— Cum? întrebă Kivrin, incapabilă să-și creadă urechilor. Katherine?! De unde apăruse numele ăsta? Trebuia s-o cheme Isabel. Cum era posibil ca ei să-și închipuie așa ceva?

— Rosemund a zis că nimeni nu-ți știa numele, continuă Agnes netulburată, dar eu l-am auzit pe Părintele Roche spunându-i lui Gawyn că numele tău e Catherine. Rosemund a zis că nu poți vorbi, dar eu văd că nu-i adevărat.

În minte îi apăru imaginea preotului aplecându-se deasupra ei, cu fața ascunsă de flăcările care păreau să-i stea tot timpul în fața ochilor, adresându-i-se în latină:

— Care ți-e numele cu care te pot împărtăși?

Iar ea, simțind uscăciunea din gâtlee și temându-se că va muri iar ceilalți nu vor afla niciodată ce s-a întâmplat cu ea, abia reușise să îngâne un cuvânt.

— Te cheamă Catherine? întrebă Agnes și Kivrin auzi clar vocea fetiței în traducerea interpretorului. Prin sonoritate, sugera adevăratul ei nume.

— Da, răspunse Kivrin și simți că-i vine să plângă.

— Blackie are un... Interpretorul nu reuși să recepționeze cuvântul. Karette? Chavette? E roșu. Vrei să-l vezi?

Și înainte de a reuși s-o împiedice, Agnes o zbughi afară pe ușa rămasă întredeschisă.

Kivrin așteptă, sperând că Agnes va reveni și că acea kerette nu era vreo vietate, și regretă că nu o întrebase unde pleacă și cât va zăbovi, deși copila era prea mică să-și dea seama de trecerea timpului. Nu părea să aibă mai mult de trei ani, deși era mult mai scundă decât un copil de trei ani din epoca modernă, prin urmare, avea cinci sau chiar șase ani. „Trebuia s-o întreb câți ani are”, regretă Kivrin,

apoi își aduse aminte că poate nici nu știa. Când fusese interogată de inchișitori, Ioana d'Arc afirmase că nu-și cunoștea vârsta.

„Dar măcar aș putea întreba”. De fapt, interpretorul nu se defectase. Funcționase defectuos din cauza pronunției străinii, ori fusese afectat de febra ei, dar acum își revenise, iar Gawyn știa locul de stație și i-l putea arăta.

Se așează mai dreaptă pe perne, astfel încât să nu scape ușa din ochi. Efortul îi provocă împunsături în piept, amețeli și durere de cap. Îngrijorată, își atinse fruntea, apoi obrații. Păreau fierbinți, dar asta pentru că palmele îi erau reci. Camera se răcise, iar în deplasarea până la oala de noapte nu văzuse nici urmă de vas pentru jeratic ori încălzitor.

Dar fuseseră inventate încălzitoarele? Tot ce se putea. Altfel cum ar fi supraviețuit oamenii pe vremea Micii Glaciațiuni?

Începuse să tremure. Pesemne că iar făcea febră. Avea o recidivă? La cursul de istoria medicinei aflate despre izbucnirea febrei, dar după aceea pacientul slăbea și febra nu mai revenea. Așa să fie? Desigur. Dar în cazul malariei? Frisoane, dureri de cap, sudație, revenirea stării febrile. Bineînțeles că simptomele reapăreau.

Bine, dar atunci nu avea malarie. Boala asta nu fusese endemică în Anglia, la Oxford nu puteau trăi țânțari în miezul iernii, prin urmare, simptomele erau înșelătoare. Nu transpirase, iar frisoanele trebuiau puse pe seama febrei.

Tifosul dădea dureri și febră mare și se transmitea prin păduchi de corp și purici de șobolan, ambele endemice în Anglia Evului Mediu și probabil prezente în patul pe care zăcea, însă perioada de incubație era prea lungă, de aproape două săptămâni.

Perioada de incubație a febrei tifoide ținea doar câteva zile și boala debuta cu dureri de cap, ale membrelor și febră mare. Era convinsă că nu avea febră, dar își aminti că de obicei ea creștea noaptea; însemna că scădea în cursul zilei și creștea din nou spre sfârșitul zilei.

Kivrin se întreabă ce oră era. Eliwys spusese: „Se întunecă”, iar lumina ce venea pe fereastra acoperită cu

pânză devenise albăstruie, însă zilele erau mai scurte în decembrie. Poate se făcuse doar de cinci. Se simțea toropită de somn, dar nu putea lua asta drept semn. Dormise, cu intermitențe, mai toată ziua.

Somnolența era un simptom ce trăda febra tifoidă. Încercă să și le amintească și pe celelalte prezentate de doctorița Ahrens în cadrul unui „curs rapid” de medicină medievală. Sângerări nazale, limbă încărcată, spuzeala de culoare roșiatică. Aceasta din urmă trebuia să apară abia în ziua a șaptea sau a opta, dar Kivrin își ridică totuși cămașa de noapte și-și cercetă stomacul și pieptul. Nici un semn, deci nu contractase febră tifoidă. Nici variolă. În cazul ei, semnele începeau să apară în a doua sau a treia zi.

Se întrebă de ce întârzia Agnes. Poate că până la urmă cineva hotărâse să-i interzică accesul în camera bolnavei, ori imprevizibila Maisry o supraveghea până la urmă. Era mai curând de crezut că stătea în grajd, în apropierea cățelului și uitase promisiunea făcută lui Kivrin.

Ciuma debuta cu dureri de cap și febră. „Nu se poate să am așa ceva”, socoti Kivrin. „Nu prezint simptomele. Buboaiile ajungeau de mărimea unei portocale, limba se umfla până când nu mai încăpea în gură, iar hemoragiile subcutanate făceau corpul să capete o culoare negricioasă. Nu am ciumă”.

„Trebuie să fie un tip de gripă. Este singura boală care te lovește brusc, iar pe doctorița Ahrens o iritase hotărârea domnului Gilchrist de a efectua plecarea mai devreme, fiindcă antiviralele nu aveau să-și facă efectul decât pe data de cincisprezece, și până la acea dată va beneficia doar de o imunitate parțială. Deci avea gripă. Care era tratamentul? Antivirale, odihnă, lichide”.

„Așadar, odihnește-te”, își zise ea și închise ochii.

Nu-și amintea să fi adormit, dar așa se întâmplase, întrucât cele două femei se aflau din nou în încăpere și discutau, iar ea nu le văzuse întrând.

— Ce a zis Gawyn? Întrebă femeia în vârstă, frecând ceva cu o lingură de marginea unui vas. Apoi se aplecă și băgă mâna în caseta cu întăritori de fier, care stătea

deschisă alături de ea, și scoase o punguță din pânză, vărsă conținutul acesteia în vas și continuă să mestece.

— Printre lucrurile ei n-a găsit nimic lămuritor la originea doamnei. Bunurile i-au fost furate, lăzile sparte și golite de tot ce ne-ar fi putut spune ceva despre ea. Dar a spus că a văzut numai lucrătură scumpă. Sigur vine dintr-o familie de seamă.

— Și bineînțeles că familia o caută, interveni bătrâna. Pusese jos vasul și sfâșia o bucată de pânză care scoase un sunet supărător. Trebuie să trimitem pe cineva la Oxnford să anunțe că e la noi, ferită de primejdii.

— Ba nu, o contrazise Eliwys, iar Kivrin simți încordarea din glasul ei. Nu la Oxnford.

— Ce-ai mai aflat?

— Nimic, răspunse Eliwys, decât că stăpânul meu ne sfătuiește să rămânem aici. Dacă totul merge bine, o să se întoarcă săptămâna asta.

— Dacă totul ar fi fost așa cum zici, era deja cu noi.

— Procesul abia a început. Pesemne că e pe drum spre casă.

— Ori poate... urmă un nume neinteligibil, Torquil?, așteaptă să fie spânzurat, alături de fiul meu. Nu trebuia să se amestece într-o asemenea tărașenie.

— Îi este prieten și nepătat.

— E un nechibzuit, iar fiul meu îl întrece dacă vrea să mărturisească în favoarea lui. Un prieten adevărat l-ar fi îndemnat să plece din Bath. Făcu lingura să scrâșnească de marginea vasului. Pentru amestec am nevoie de muștar, spuse ea și porni spre ușă. Maisry! strigă ea, apoi se întoarse pentru a mai rupe câteva fâșii de pânză. Gawyn a găsit pe vreunul dintre însoțitorii doamnei?

Eliwys se așeză pe postamentul de sub fereastră.

— Nu, nici caii lor, nici pe-ai ei.

În cameră sosi o fată cu fața ciupită de vărsat și părul unsuros care-i curgea peste ochi. Nu putea fi Maisry, care zăbovea prea mult la vorbă cu grăjdarii în loc să-și vadă de treburi. Tânăra făcu o plecăciune care amintea mai degrabă de o mișcare împletită și spuse:

— *Wotwardstu, Lawttymayeen?*

„O, nu se poate. Ce s-o fi întâmplat iarăși cu interpretorul?”

— Adu-mi vasul cu muștar din bucătărie și nu zăbovi, spuse bătrâna și fata dădu să iasă pe ușă. Unde sunt Agnes și Rosemund? reveni ea. De ce nu stai cu tine?

— *Shiyrouthamay*, răspunse fata, cu amărăciune în glas. Eliwys se ridică.

— Vorbește limpede, se răsti ea.

— Îmi ascund ceva.

Prin urmare, nu interpretorul păcătuia. Era vorba de diferența dintre engleza normandă vorbită de nobili și dialectul cu influențe saxone folosit de țărani, iar ele nu semănau nici pe departe cu engleza medie pe care i-o predase atât de stăruitor domnul Latimer. Era de mirare că interpretorul reușea să reproducă o parte din discuții.

— Tocmai le căutam, stăpână, când m-a strigat doamna Imeyne, spuse Maisry, iar interpretorul recepționa fiecare cuvânt, deși asta îi răpi câteva secunde. Din această cauză exprimarea lui Maisry devenea șovăitoare, sugerând pronunția unei persoane retardate, bănuială mai mult sau mai puțin justificată.

— Unde le-ai căutat? În grajd? întrebă Eliwys și o plesni cu ambele mâini pe obraji, gest ce-i aminti lui Kivrin de lovirea unor talgere. Maisry scoase un urlet și-și duse mâna murdară la urechea stângă. Cutremurându-se, Kivrin încercă să se facă una cu așternuturile.

— Mergi și adu muștarul pentru doamna Imeyne și găsește-o pe Agnes. Fără a părea deosebit de înspăimântată, dar continuând să țină palma la ureche, Maisry încuviință din cap. Mai făcu o plecăciune stângace și plecă la fel de lenevoasă precum intrase. Părea mai puțin tulburată decât Kivrin de acea manifestare de furie, astfel încât Kivrin se întrebă dacă doamna Imeyne avea să vadă muștarul prea curând.

Luțeala explozivă și violența aparent nepăsătoare o surprinseră pe Kivrin. Eliwys nici măcar nu dăduse de înțeles că era furioasă și de îndată ce Maisry plecă se

întoarce la postamentul de sub fereastră, se așeză și spuse pe un ton firesc:

— Doamna nu va putea pleca de aici, chiar dacă ar sosi cineva din familie. Trebuie să rămână cu noi până la întoarcerea soțului meu. El va reveni până la Crăciun.

Dinspre scări se auzi larmă. „M-am înșelat”, socoti Kivrin, „fiindcă palmele acelea n-au fost chiar fără rost”. Strângând ceva la piept, Agnes năvăli în cameră.

— Agnes! spuse Eliwys. Ce cauți aici?

— Mi-am adus... interpretorul încă nu reușise identificarea cuvântului. Charette? ca să-l arăt doamnei.

— Te-ai purtat ca un copil rău ascunzându-te de Maisry și venind aici s-o tulburi pe doamna, o dojeni Imeyne. Suferă mult din pricina rănilor.

— Dar ea mi-a zis că vrea să-l vadă. Îl ridică în aer. Era un cărucior de jucărie cu două roți, vopsit în roșu și auriu.

— Pe cei care mint, Dumnezeu îi pedepsește la chinuri veșnice, o amenință doamna Imeyne pe fetiță și o prinse brusc de brațe. Doamna nu poate vorbi. Prea bine știi asta.

— Dar mie mi-a vorbit, susținu Agnes cu hotărâre.

„Prea bine pentru tine. Chinuri veșnice. Să ameninți copilul cu asemenea lucruri groaznice”. Dar se afla în Evul Mediu, când preoții vorbeau neîncetat despre sfârșitul lumii, judecata de apoi și suferințele ce vor urma în iad.

— Mi-a zis că vrea să-mi vadă căruța, nu se dădu bătută Agnes. A mai zis că ea nu are câine.

— Povestea asta e scornită de tine, încercă s-o convingă Eliwys. Doamna nu poate vorbi, iar Kivrin gândi: „Trebuie să pun capăt acestei situații. O vor pălmui și pe ea”.

Făcu efortul de a se ridica în coate. Sforțarea o lăsă fără suflare.

— Am vorbit cu Agnes, spuse ea, rugându-se ca interpretorul să-și facă datoria. Dacă mă trădează din nou în clipele astea și Agnes se alege cu o bătaie, nu mi-aș ierta-o niciodată. Eu am rugat-o să-mi arate căruciorul.

Cele două femei se întoarseră și o priviră. Eliwys făcu ochi mari de mirare. La început nedumerită, bătrâna se înfurie, socotind că fusese trasă pe sfoară de Kivrin.

— V-am spus doar, exclamă Agnes și se apropie încrezătoare de pat cu căruciorul în mână.

Epuizată, Kivrin se lăsă la loc pe perne.

— Unde mă aflu?

Lui Eliwys îi trebuiră câteva momente să-și revină din uimire.

— Ești în siguranță în casa soțului și stăpânului meu... Interpretorul întâmpină dificultăți cu numele. Părea a fi Guillaume D'Iverie ori Devereaux.

Eliwys o măsură curioasă.

— Omul de încredere al soțului meu te-a găsit în pădure și te-a adus aici. Ai fost atacată de tâlhari și rănită rău. Cine te-a atacat?

— Nu știu.

— Numele meu e Eliwys, iar aceasta e mama soțului meu, Lady Imeyne. Cum te numești?

Venise momentul să le povestească toată istoria ticluită cu mult meșteșug. Îi spusese preotului că o chema Katherine, însă Lady Imeyne afirmase deja răspicat că nu crede o iotă din cele zise de ea. Ar putea susține că preotul înțelesese greșit și că numele ei era Isabel de Beauvrier. Nu le putea spune că în clipele de rătăcire a minții rostise numele mamei și surorii ei. Mai avea șansa de a afirma că se înălțase rugi către Sfânta Caterina.

— Din ce familie ești? se interesă Lady Imeyne.

Versiunea avea să aibă succes. Ea va stabili identitatea și poziția ei în societate și o va pune la adăpost de încercările lor de a trimite după prezumtiva ei familie. Yorkshire era prea departe, iar drumurile spre nord deveniseră impracticabile.

— Încotro mergeai? o întrebă Eliwys.

Cei de la catedra de istorie medievală făcuseră cercetări privind starea drumurilor și condițiile meteorologice. În luna decembrie a acelui an plouase zilnic, iar drumurile înnoroite înghețaseră bocnă din cauza gerului. Dar ea văzuse calea de acces spre Oxford. Era uscată și fără obstacole. În plus, în urma studiilor se stabilise culoarea rochiei și prezența geamurilor de sticlă doar în locuințele celor avuți. Tot

catedra se ocupase și de studiul evoluției limbii vorbite în această epocă.

— Nu-mi amintesc, spuse Kivrin.

— Nimic? se miră Eliwys și întoarse capul spre Lady Imeyne. Nu ține minte. Asta din cauza loviturilor. I-au tulburat ținerea de minte.

— Ba nu... nu... protestă Kivrin. Nu era bine să mimeze pierderea memoriei. Trebuia să devină Isabel de Beauvrier, din East Riding. Faptul că aici drumurile erau uscate nu însemna că spre nord se putea circula neîngrădit, iar Eliwys nu voia să-i îngăduie lui Gawyn să meargă la Oxford să ducă vești despre ea, sau la Bath, pentru a-l însoți pe soțul ei. Era convinsă că nu avea să-l trimită tocmai până în East Riding.

— Nu-ți amintești nici numele? întrebă Lady Imeyne, care-și pierduse răbdarea și se aplecase atât de mult deasupra patului încât Kivrin îi simți răsuflarea pe față. Mirosea extrem de neplăcut, a putreziciune. „Mai mult ca sigur că are dantura într-o stare deplorabilă”, gândi Kivrin.

— Cum te cheamă?

Domnul Latimer susținuse că Isabel era un nume feminin foarte des întâlnit la începutul secolului paisprezece. Dar cât de obișnuit era numele de Katherine? Cei de la catedră nu cunoșteau numele presupuselor ei surori. Dacă Yorkshire nu era suficient de departe, iar Lady Imeyne știa familia Beauvrier? Orice nepotrivire ar întări convingerea ei că adăpostise o iscoadă. Trebuia să insiste asupra numelui și să le spună că era Isabel de Beauvrier.

Bătrâna ar fi chiar încântată să creadă că preotul nu înțelesese bine. Asta ar dovedi încă o dată lipsa de educație și nepriceperea lui, motiv suficient pentru a trimite la Bath după un nou capelan. Însă el o ținuse pe Kivrin de mână și o îndemnase să nu se teamă.

— Numele meu e Katherine, murmură ea.

Necazurile nu se țin numai de mine, domnule Dunworthy. Cred că vor suferi și cei ce m-au adăpostit.

Stăpânul conacului, Lord Guillóme, e plecat. Se află la Bath să depună mărturie la procesul unui prieten, lucru primejdios în asemenea vremuri. Mama lui, Lady Imeyne, îl socotește neghiob că s-a amestecat în așa ceva, iar Lady Eliwys, soția, pare agitată și chinuită de griji.

Au sosit aici în mare grabă, fără servitori. Femeile nobile din secolul paisprezece aveau cel puțin o doamnă de companie, dar nici Eliwys, nici Imeyne, nu se bucură de prezența vreuneia și doica a rămas departe, în vreme ce fetițele lui Guillóme sunt aici. Lady Imeyne a vrut să caute altă doică și un nou capelan, însă Lady Eliwys a refuzat.

Cred că Lord Guillóme se așteaptă să aibă necazuri, de aceea, pentru mai multă siguranță, și-a trimis familia în acest loc. Ori poate nenorocirea s-a și întâmplat – Agnes, mezinga, a adus vorba despre moartea capelanului și a altui bărbat, pe nume Gilbert, care avea „capul roșu”; prin urmare, a avut loc deja o vărsare de sânge, iar femeile s-au refugiat aici pentru a scăpa cu viață. Unul dintre oamenii de încredere ai Lordului Guillóme le-a însoțit înapoi, și umblă înarmat până în dinți.

Cu toate că nimeni nu i-a prea iubit pe rege și pe protejatul său, Hugh Despenser, și se poate vorbi despre uneltiri și confruntări minore în toată țara, nicăieri nu se consemnează că în 1320 ar fi avut loc revolte mari împotriva lui Edward al II-lea în regiunea Oxfordshire. Doi dintre baroni, Lancaster și Mortimer, au răpit familiei Despenser șaiszeci și trei de conace exact în anul în care mă găsesc. E posibil ca Lord Guillaume ori prietenul lui să fi fost amestecați în vreunul dintre aceste comploturi.

Desigur, poate că e vorba de cu totul altceva, de pildă, vreo ceartă pentru pământuri. Oamenii secolului paisprezece își petreceau la fel de mult timp prin tribunale ca și cei de la sfârșitul secolului douăzeci. Dar eu cred că nu e adevărat. Lady Eliwys tresare la orice zgomot și i-a interzis lui Imeyne să spună vecinilor că se află în acest loc.

Socot că, într-un fel, asta îmi folosește. Dacă nu vor ca prezența lor să fie cunoscută, înseamnă că nu vor povesti nimănui despre mine și nici nu vor trimite pe cineva pentru a încerca să descopere cine sunt. Pe de altă parte, în orice clipă riscăm să fim invadați de oameni înarmați. Iar Gawyn, singura persoană care știe locul de revenire, ar putea cădea răpus în timp ce apără conacul.

(pauză)

15 decembrie 1320 (pe stil vechi). Acum, de bine-de rău, interpretorul funcționează, iar cei în jur par să înțeleagă ce spun. Și eu îi înțeleg, deși engleza medie vorbită de ei nu se aseamănă câtuși de puțin cu ceea ce mi-a predat domnul Latimer. Vorbirea lor e încărcată de inflexiuni și are o sonoritate franceză, mai îndulcită. Domnul Latimer n-ar recunoaște nici măcar versul „La vremea când Prier cu dulci suroaie”.

Interpretorul traduce spusele oamenilor fără a modifica sintaxa și unele cuvinte și la început am încercat să alcătuiesc frazele în același mod, zicând, de exemplu, „Să-mi amintesc de unde am venit nu pot”, dar îmi vine să mor când mă gândesc la asta, fiindcă interpretorului îi ia o veșnicie să-mi ofere traducerea, iar eu mă bâlbâi căznindu-mă cu pronunția. De aceea vorbesc în engleza modernă și sper că tot ce rostesc e aproape corect și că interpretorul nu măcelărește expresiile și inflexiunile. Doar Dumnezeu știe cum sună exprimarea mea. Pesemne ca a vreunei iscoade franceze.

Iar limbajul nu e singurul element anapoda. Rochia mea nu se potrivește nicidecum, având o țesătură mult prea fină, iar culoarea e prea vie, chiar dacă am obținut-o din drobușor. N-am văzut nici o culoare mai intensă. Apoi sunt prea înaltă, dinții mei în stare prea bună, iar mâinile prea delicate, cu toate că mi le-am băgat prin noroiul de pe șantierul arheologic. Trebuia să le am și degerate, nu doar murdare. Mâinile tuturor, inclusiv ale copiilor, sunt crăpate și sângerânde. La o adică, ne aflăm în decembrie.

Mai precis, pe cincisprezece ale lunii. Am surprins frânturi dintr-o ceartă dintre Lady Imeyne și Lady Eliwys în

legătură cu găsirea unui capelan și Imeyne a zis: „Mai avem timp să trimitem după el. Mai sunt zece zile până la slujba de Crăciun”. Prin urmare, îl puteţi anunţa pe Gilchrist că măcar plasarea mea temporală a reuşit. Numai că nu ştiu cât de departe mă aflu de locul întâlnirii. M-am străduit să refac în minte drumul pe care m-a adus Gawyn, însă întâmplările acelei nopţi se învălmăşesc fără speranţă de limpezire, iar ceea ce-mi amintesc s-a petrecut doar în imaginaţia mea. Îmi apare mereu în gând un cal alb care avea clopoţei la harnaşament, iar aceştia intonau colinde de Crăciun, la fel ca şi cele din Turnul Carfax.

Cincisprezece decembrie reprezintă Ajunul Crăciunului la voi, când veţi organiza o masă festivă şi apoi veţi merge la biserica Sfânta Maria Fecioara pentru a participa la slujba interbiserici. Nu-mi intră nicicum în cap că sunteţi la mai bine de şapte sute de ani distanţă. Gândesc mereu că dacă aş coborî din pat (lucru imposibil, deoarece ameţesc imediat, de unde trag concluzia că iar am febră) şi aş deschide uşa, aş descoperi, nu holul acestei case medievale, ci laboratorul de la Brasnose, unde m-ar aştepta Badri, doctoriţa Ahrens şi dumneavoastră, domnule Dunworthy, ştergându-vă ochelarii, pentru ca apoi să afirmaţi: „V-am spus eu că aşa se va întâmpla”. Tare mult aş vrea să aud vorbele astea.

Capitolul 12

Lady Imeyne nu dădea crezare poveștii potrivit căreia Kivrin își pierduse memoria. Când aduse ogarul, care se dovedi a fi un cățeluș negru cu labe uriașe, Agnes i-l arătă lui Kivrin, spunând:

— Uite ogarul meu, Lady Kivrin. Apoi i-l întinse, ținându-l de burta dolofană. Poți să-l mângâi. Ții minte cum s-o faci?

— Da, răspunse Kivrin, salvând cățelul din strânsoarea mâinilor ei și netezindu-i blana moale și delicată.

— N-ar trebui să fii la gherghef?

Agnes îi luă cățelul din brațe.

— Bunica a plecat să-l ocărasească pe administrator și Maisry s-a dus în grajd. Apoi întoarse cățelul pentru a-l săruta pe bot. De aceea am venit să stau de vorbă cu tine. Bunica e foarte mânioasă. Administratorul și familia lui locuiau în sala mare când am venit noi aici. Mai sărută câinele o dată. Bunica spune că nevasta l-a îndemnat să păcătuiască.

Bunica. Agnes nu rostise vreun cuvânt care să semene cu „bunică”. El nu apăruse în limbă decât în secolul optsprezece, dar interpretorul făcea salturi uriașe, amețitoare, deși păstra intact modul în care Agnes pronunțase numele Katherinei și uneori rămânea mut când, de fapt, înțelesul putea fi ușor dedus din context. Își exprimă speranța că subconștientul o conducea pe calea cea bună.

— Lady Kivrin, ești daltriss? o întrebă Agnes.

Se vădea că subconștientul nu știa prea bine ce face.

— Ce anume?

— Daltriss, repetă Agnes. Cățelul se zbătea cu disperare să scape din strânsoarea ei. Așa zice bunica. Că o nevastă care fuge la iubitul ei are motive întemeiate să nu-și amintească nimic.

Adulteră. Da, oricum mai bine decât să fie luată drept iscoadă a francezilor. Ori poate că Lady Imeyne socotea că era și una și alta.

Agnes își sărută din nou cățelul.

— Bunica spune că o doamnă nu se cuvine să călătorească prin pădure în miez de iarnă.

Lady Imeyne a avut dreptate, la fel și domnul Dunworthy. Încă nu descoperise locul de revenire, cu toate că dimineață, când Lady Eliwys venise pentru a curăța rana de la tâmplă, ceruse să stea de vorbă cu Gawyn.

— A plecat călare să-i caute pe oamenii aceia răi, care te-au prădat, spusese Eliwys în timp ce o freca la tâmplă cu o unsoare care mirosea a usturoi și îi dădea usturimi groaznice. Nu ți-i amintești?

Kivrin clătinase din cap, sperând că presupusa ei amnezie nu va duce la spânzurarea vreunui sătean nevinovat. Abia ar fi reușit să îngaime: „Nu, nu-i el”, dacă ar fi fost pusă să-l recunoască.

Poate că n-ar fi trebuit să le spună că nu-și putea aminti nimic. Era cu totul improbabil ca ei să cunoască familia de Beauvrier, iar incapacitatea ei de a da vreo explicație o făcuse pe Imeyne să fie și mai neîncrezătoare.

Agnes încerca să așeze căciulița ei pe capul cățelului.

— În pădure sunt lupi, zise ea. Gawyn a omorât unul cu toporul.

— Agnes, Gawyn ți-a povestit cum m-a găsit?

— Da. Lui Blackie îi place căciulița mea, spuse ea, legând fundele strâns și sufocând animalul.

— Nu prea arată că i-ar plăcea, observă Kivrin. Unde m-a găsit Gawyn?

— În pădure, îi răspunse Agnes. Cățelul se răsuci, scăpând de căciuliță și cât pe ce să cadă de pe pat. Agnes îl așeză în mijlocul patului și-l ridică de laelele dinainte. Uite, Blackie dansează.

— Bravo. Lasă-mă să-l țin eu, zise Kivrin, încercând să salveze biata ființă. Îl adăposti în brațe. Unde anume m-a găsit?

Agnes se ridică pe vârful picioarelor ca să nu piardă cățelul din ochi.

— Blackie doarme, șopti ea.

Epuizat de atențiile ei, făptura adormise. Kivrin îl așează alături de ea, pe blana ce acoperea patul.

— Locul în care m-a găsit e departe de aici?

— Da, făcu Agnes, ceea ce o făcu pe Kivrin să-și dea seama că fetița nu avea habar.

Era inutil. Evident, Agnes nu știa nimic. Trebuia să discute cu Gawyn.

— Gawyn s-a întors?

— Da, îi răspunse Agnes, mângâind cățelul adormit. Vrei să vorbești cu el?

— Da.

— Ești daltriss?

Îi venea greu să urmărească salturile făcute de Agnes de la un subiect la altul.

— Nu, răspunse ea și apoi își dădu seama că nu trebuia să dea de înțeles că-și amintește ceva. Nu țin minte cine sunt.

Agnes netezi blana animalului.

— Mama spune că doar o daltriss ar avea îndrăzneala de a sta de vorbă cu Gawyn.

Ușa se deschise și în cameră sosi Rosemund.

— Te caută peste tot, toanto, rosti ea punând mâinile în șolduri.

— Vorbeam cu Lady Kivrin, se dezvinovăți Agnes, aruncând o privire îngrijorată către acoperământul pe care stătea Blackie, aproape invizibil din cauza blănii negre. Era de la sine înțeles că animalele nu aveau voie să pășească înăuntru. Kivrin ridică cearceaful aspru mai sus, astfel încât Rosemund să nu poată vedea cățelul.

— Mama a spus că doamna trebuie să se odihnească, altfel nu i se vindecă rănilor, se răsti ea cu fermitate. Vino. Trebuie să-i spun bunicii că te-am găsit. Plecă din cameră cu micuța de mână.

Kivrin le urmări ieșind, sperând din tot sufletul că Agnes nu-i va povesti doamnei Imeyne despre noua ei cerere de a sta de vorbă cu Gawyn. Considera că avea motive întemeiate să-l vadă pe Gawyn și că-i vor înțelege dorința de a-și regăsi lucrurile prădate. Dar la începutul aceluia secol

nu se cuvenea ca femeile nobile, nemăritate, să „aibă îndrăzneala” să se adreseze unor tineri bărbați.

Eliwys avea acest drept fiindcă, în absența soțului, rămăsese capul familiei și stăpâna lui, iar Lady Imeyne era mama stăpânului, dar Kivrin trebuia să aștepte până când i se va adresa și chiar și așa se cuvenea să-i răspundă cu sfiiciunea ce stă bine unei fecioare. „Dar trebui să discut cu el. E singurul care știe locul de revenire”.

Agnes intră ca o furtună și smulse cățelul adormit de pe pat.

— Bunica s-a mâniat foarte tare. A crezut că am căzut în puț, spuse ea și plecă așa cum venise.

„Fără îndoială că din cauza asta ‘bunica’ a pălmuit-o pe Maisry”. Mai dăduse o dată de bucluc în cursul zilei pentru că o pierduse din ochi pe Agnes, care venise să-i arate lanțul din argint al doamnei Imeyne, despre care spusese că era un „rillieclary”, cuvânt în fața căruia interpretorul se dăduse bătut. În cutiuța aceea, se destăinuise Agnes, se găsea o bucățică din vâlul Sfântului Ștefan. Maisry se alesese cu câteva palme peste obrazul mușcat de vărsat fiindcă o lăsase pe Agnes să pună mâna pe cutia cu bijuterii a familiei și pentru că n-o supraveghease, dar nu pentru că-i îngăduise să intre în camera bolnavei.

După câte se părea, nimeni nu dădea importanță prezenței fetelor în apropierea lui Kivrin și nu exista temerea că ele ar putea lua vreo boală. Nici Eliwys, nici Imeyne nu se fereau când o îngrijeau.

Oamenii aceluși secol nu pricepuseră mecanismul de transmitere a bolilor – își închipuiau că ele veneau ca o pedeapsă pentru păcatele comise, iar epidemiile erau considerate urgii trimise de Dumnezeu asupra lor. Mottoul Morții Negre fusese: „Îndepărtați-vă iute, plecați și zăboviți în altă parte”, iar înainte de asta se mai declarase carantină.

„Dar nu aici și dacă boala ei era luată de fete? Sau de Părintele Roche?”

Acesta din urmă stătuse în preajma ei cât fusese febrilă și o atinsese, încercând să-i afle numele. Amintindu-și

noaptea aceea, Kivrin se înnegură. Căzuse de pe cal și fusese cuprinsă de flăcări. Ba nu, toate astea se petrecuseră în mintea ei înfierbântată. Inclusiv calul alb. Al lui Gawyn era negru.

Merseseră prin pădure și coborâseră un deal prin dreptul unei biserici, iar tâlharul... Zadarnic. Noaptea devenise un vis dezlânat în care apăreau fețe înspăimântătoare, clopote și văpăi. Până și locul de sosire rămăsese cuprins de ceață, greu de deslușit. Un stejar, sălcii, iar ea stătuse rezemată de o roată a căruței pentru că avea amețeli, iar tâlharul... Nu, acesta era doar rodul propriei minți. Pesemne că și biserica fusese tot o nălucire.

Îl va întreba pe Gawyn unde era locul, dar nu față de Lady Imeyne, care o consideră daltriss. Trebuia să se însănătoșească, să-și vină în puteri cât să coboare din pat și să ajungă în sala mare și chiar în grajd, pentru a sta de vorbă personal cu el. Trebuia să-și revină.

Se simțea deja ceva mai înzdrăvenită, deși prea slăbită ca să meargă până la oala de noapte fără ajutorul cuiva. Amețelile dispăruseră, la fel și febra, dar încă respira cu greutate. Și cei din jur socoteau că se mai întremase. O lăsaseră singură mai toată dimineața, iar Eliwys stătuse cu ea doar cât să o dea cu alifia rău mirositoare. „Oferindu-mi prilejul de a comite o necuviință adresându-mă lui Gawyn”.

Încercă să nu se sperie de spusele micuței Agnes și să nu se mai întrebe de ce vaccinurile antivirale nu-și făcuseră efectul, concentrându-se în schimb asupra propriei stări, dorind să capete putere. Toată după amiaza nu veni nimeni s-o vadă, astfel că făcu mișcare, ridicându-se în șezut și trecându-și picioarele dincolo de marginea patului. Când apăru și Maisry cu o lumânare s-o sprijine până la oala de noapte, reuși să pășească singură înapoi până la pat.

Noaptea se lăasă frig și când reveni a doua zi dimineață, Agnes purta o mantie roșie și o glugă dintr-un material din lână, foarte gros, precum și mănuși din blană albă.

— Vrei să-mi vezi catarama din argint? Mi-a dat-o Sir Bloet. O să vin cu ea mâine. Azi nu pot, fiindcă mergem să aducem bușteanul de Crăciun.

— Da? exclamă surprinsă Kivrin. Bușteanul de Crăciun se tăia de obicei pe data de douăzeci și patru, iar în ziua aceea socotea că era doar șaptesprezece. Interpretase greșit vorbele doamnei Imeyne?

— Sigur, îi răspunse Agnes. Acasă nu facem asta decât în ajun, dar stă a viscol și bunica vrea să-l aducem cât mai e vremea frumoasă.

„Stă a viscol”. Cum va recunoaște locul pe o asemenea vreme? Căruța și lăzile se aflau tot acolo, dar dacă zăpada se așternea mai groasă nu va mai fi în stare să recunoască drumul.

— Toată lumea merge să aducă bușteanul?

— Nu. Părintele Roche a chemat-o pe mama să grijească de un argat bolnav.

Asta o lămurea de ce Imeyne îi tiraniza pe toți, maltratându-i pe Maisry și pe administrator și acuzând-o pe Kivrin de adulter.

— Bunica merge cu voi?

— Da. Eu plec pe ponei.

— Dar Rosemund?

— Și ea.

— Și administratorul?

— Și el, răspunse Agnes aproape iritată. Toți sătenii.

— Dar Gawyn?

— Nu, zise Agnes, de parcă s-ar fi înțelese de la sine. Trebuie să mă duc în grajd să-mi iau rămas bun de la Blackie, adăugă ea și ieși în goană.

Deci plecau Lady Imeyne, administratorul, iar Lady Eliwys era undeva să îngrijească un țăran bolnav. Iar Gawyn, din motive evidente pentru Agnes, dar nu pentru ea, nu mergea cu ceilalți. Poate o însoțise pe Eliwys. Dar dacă nu, însemna că rămânea de pază la conac, iar ea avea prilejul să discute cu el, fără martori.

Era clar că Maisry pleca. Când îi aduse micul dejun, purta un poncho cafeniu și aspru și avea șuvițe de cârpă înfășurate în jurul picioarelor. O ajută pe Kivrin să ajungă la oală, o duse afară și aduse un vas cu jeratic, mișcându-se cu o iuțea și vioiciune cu care Kivrin nu era obișnuită.

După ce Maisry ieși, așteptă încă o oră, ca să fie sigură că plecaseră toți, apoi coborî din pat, păși până la bancheta de sub fereastră și dădu la o parte cârpa din dreptul ei. Reuși să vadă doar crengile dezgolite și cerul cenușiu, remarcând că afară era mai frig decât înăuntru. Urcă pe banchetă.

Se afla deasupra curții. Era pustie, iar poarta mare din lemn stătea deschisă. Pietrele ce pavau curtea și cele de pe acoperișurile înclinate păreau umede. Scoase mâna afară, temându-se că începuse deja să ningă, dar nu simți nimic. Coborî ținându-se de pietrele reci ca gheața și se ghemui aproape de vasul cu cărbuni.

Acesta abia dacă radia căldură. Tremurând în cămașa de noapte subțire, își strânse brațele la piept. Se întrebă unde îi pusese hainele. În Evul Mediu, ele stăteau agățate de niște stâlpi așezați lângă pat, dar în cameră nu vedea așa ceva și nici cuier.

Și le găsi frumos împăturite în lada de la căpătâiul patului. Le scoase, recunoscătoare că nu-i dispăruseră ghetetele, apoi stătu multă vreme pe capacul lăzii, încercând să-și recapete suflul.

„Trebuie să stau de vorbă cu Gawyn azi”, gândi ea, dorindu-și în același timp să-și vină în puteri. „E singura dată când toți sunt plecați. Și are să ningă”.

Se îmbracă, rămânând mai mult așezată sau rezemându-se de stâlpii patului ca să-și tragă ciorapii și ghetetele, iar apoi se apropie de pat. „O să mă odihnesc o vreme, până mă încălzesc”, socoti ea, însă adormi imediat.

O trezi un dangăt de clopot, cel dinspre sud-vest, pe care-l mai auzise și la sosire. Bătuse toată ziua dinainte, apoi se oprise, și Eliwys apropiindu-se de fereastră, rămăsese îndelung acolo, de parcă s-ar fi străduit să descopere ce se întâmplase. Lumina ce venea dinspre fereastră era mai pierită, dar asta din cauza norilor groși, aflați aproape de pământ. Kivrin își puse mantia și deschise ușa. Lipsite de balustradă și fixate în peretele de piatră al sălii mari, scările erau abrupte. Agnes avusese noroc să se aleagă doar cu o julitură la genunchi și nu căzuse drept în

cap pe podeaua. Când ajunse la jumătatea scărilor, se propti de zid ca să-și tragă sufletul și privi sala.

„Mă aflu cu adevărat aici. Sunt chiar în 1320”. Cărbunii pâlpâind în vasul din mijlocul încăperii aveau o strălucire roșiatică difuză și prin ferestrele înalte și înguste și prin gura de fum din tavan se strecurau câteva raze de lumină, însă în rest, sala era cuprinsă de umbră.

Se opri locului și se strădui să pătrundă cu privirea prin aerul fumegos pentru a descoperi prezența cuiva. Jilțul înalt, cu spătarul și brațele sculptate stătea lipit de zidul de la celălalt capăt al sălii, avându-l alături pe cel al doamnei Eliwys, ceva mai scund și mai puțin încărcat de ornamente. Pe peretele din spatele lor se vedeau tapiserii ce se înălțau până aproape de pod. Câteva mese grele, din lemn, erau agățate de ceilalți pereți, deasupra băncilor late, iar una mai îngustă stătea rezemată de peretele de sub scări. Aceea era rezervată cerșetorilor. Iar peretele era alcătuit din paravane.

Kivrin coborî și restul de trepte și porni în vârful picioarelor către paravane, tălpile ei strivind cu zgomot bucățile de stuf împrăștiate pe podea. Paravanele alcătuiau într-adevăr o despărțitură, un perete interior care punea stavilă curentului stârnit de ușa mereu deschisă.

Uneori paravanele formau o cameră de sine stătătoare, cu paturi mici la fiecare capăt, însă acestea creau doar un coridor din care însă lipseau cuierele pentru ca oaspeții să-și atârne mantiile. Acum nu văzu nici una. „Prea bine, au plecat cu toții”.

Ușa era deschisă. Alături de ea se găsea o pereche de ghetе îmblănite, o găleată din lemn și căruciorul lui Agnes. Se opri în micuța anticameră, simțind dorința de a se așeza o clipă, apoi privi atentă pe ușă și ieși.

În curtea interioară nu zări nici țipenie. Era pardosită cu pietre plate de culoare gălbuie, însă în mijloc, unde se găsea o troacă plină cu apă, se formase noroi destul de adânc. În jur se vedeau urme de copite și de tălpi, precum și câteva băltoace. O găină slabă și cu penajul sărăcăcios bea fără teamă dintr-o băltoacă. Păsările erau crescute

doar pentru ouă. În acest secol oamenii consumau în principal carne de porumbel.

Iar în apropierea porții se găsea porumbarul, iar clădirea cu acoperiș înclinat de alături trebuia să fie bucătăria, iar celelalte, magaziile. Grajdul, cu uși largi, se înălța pe partea cealaltă, despărțit de hambarul mare din piatră printr-un pasaj îngust.

Încercă întâi la grajd. Cățelul lui Agnes ieși țopăind pe picioarele încă nesigure ca s-o întâmpine scâncind fericit și se văzu silită să-l împingă înăuntru, împingând apoi ușa grea din lemn. Gawyn sigur nu era acolo. Nici în hambar, bucătărie sau în vreuna dintre clădirile acelea, dintre care cea mai mare se vădea a fi destinată preparării berii. Agnes o anunțase cu un aer de siguranță că Gawyn nu avea să meargă alături de ceilalți la tăierea bușteanului de Crăciun, de aceea trăsese concluzia că acesta va rămâne de pază la conac, însă acum se întrebă dacă nu cumva plecase cu Eliwys la argat.

„În cazul ăsta va trebui să descopăr singură locul de revenire”. Porni din nou spre grajd, dar la jumătatea drumului se opri. Fiind atât de slăbită, nu va reuși să urce fără ajutor pe cal și chiar dacă ar fi încălecat, se simțea prea amețită ca să rămână multă vreme în șa. Așa cum era prea confuză ca să caute locul. „Dar trebuie. Sunt plecați cu toții și curând va porni ninsoarea”.

Privi spre poartă, apoi spre spațiul liber dintre hambar și grajd și se întrebă încotro s-o apuce. Coborâseră un deal, prin dreptul unei biserici. Își aminti că auzise dangătul clopotului. Nu mai ținea minte poarta ori curtea, dar aproape sigur urmaseră acel traseu.

Traversă curtea pietruită, speriiind găina, care fugi cotcodăcind să-și caute adăpost lângă zid și căută din ochi poarta și drumul. Acesta trecea pe un pod din bârne ce traversa un pârau îngust și continua sinuos spre sud, dispărând apoi între copaci. Dar nu văzu nici deal, nici biserică sau sat, și nici vreun semn care să-i confirme că în partea aceea se găsea drumul spre locul de întâlnire.

Trebuia să fie o biserică. Când zăcea în pat îi auzise clopotul. Se întoarse în curte și merse pe o potecă înnoroită care ducea pe lângă o îngrăditură de formă rotundă unde stăteau doi porci murdari și privata, imposibil de confundat din cauza mirosului și se temu că poteca aceea se termina acolo, însă ea îi dădu un ocol și o conduse până la marginea izlazului comunal.

Acolo era și satul. La fel și biserica, așezată la celălalt capăt al izlazului, exact cum ținea minte, iar dincolo de ea se înălța dealul pe care-l coborâseră.

Izlazul nu arăta ca în amintirile ei. Era un spațiu viran de formă neregulată, având într-o parte câteva colibe și pâraul străjuit de sălcii în cealaltă, dar văzu o vacă păscând ultimele resturi de iarbă și o capră priponită de un stejar mare și dezgolit. Colibele se înșirau la distanțe neregulate, între căpițe de fân și movile de gunoi de grajd și pe măsură ce se depărtau de conac, devenind tot mai mici și diforme, dar până și aceea situată cel mai aproape, care aparținea administratorului, nu era decât un bordei. Toate arătau mai meschine, mizere și sărăcicioase decât apăreau în imaginile video când studiasse istoria acestei epoci. Doar biserica părea întocmai cum se cuvine.

Clopotnița stătea izolată, așezată între biserică și izlaz, fără îndoială că fusese construită mai târziu decât biserica în stil normand, înălțată din piatră cenușie și având ferestre arcuite. Clopotnița era înaltă, cu forme rotunjite, din piatră de culoare gălbuie, care căpătase o nuanță aurie.

Un drumeag, la fel de lat ca și cel din preajma locului de sosire, trecea prin dreptul cimitirului și clopotniței și urca dealul spre pădure.

„Pe drumul acesta am venit”, gândi Kivrin și porni de-a latul izlazului, dar de îndată ce ieși din adăpostul oferit de hambar, vântul o izbi cu răceala lui. Trecea prin mantia ei de parcă nici n-ar fi existat și-i dădu senzația că o înjunghia în piept. Și-o strânse mai bine în jurul gâtului, apăsând-o cu palma la piept și continuă să meargă.

Auzi din nou dangăt de clopot dinspre sud-vest. Se întrebă ce anunța. Eliwys și Imeyne vorbiseră despre

eveniment, dar asta înainte ca ea să poată pricepe spusele lor și când clopotul bătuse cu o zi în urmă, Eliwys se purtase de parcă nu-l auzise. Probabil avea vreo legătură cu postul Crăciunului. Clopotele trebuiau să bată spre seară în ajunul Crăciunului și apoi cu o oră înainte de miezul nopții, din câte știa ea. Pesemne că ele se auzeau și în perioada postului.

Drumul era înnoroiț și cu făgașe adânci. Kivrin simți cum se stârnește, crescând, durerea din piept. Își apăsă palma strâns și pași înainte, încercând să se grăbească. Văzu ceva mișcându-se dincolo de parcelele cultivate. Probabil săteni întorcându-se cu bușteanul de Crăciun, ori mânând animalele spre casă. Nu-i putea distinge cu claritate. Avu impresia că undeva, departe, începuse să ningă. Trebuia să se zorească.

Vântul îi lipi și mai strâns mantia de trup și învârteji frunze moarte în urma ei. Ținându-și capul în pământ, vaca ieși de pe izlaz, căutându-și adăpost în apropierea colibelor, dar acestea n-o puteau apăra de fel. Abia dacă erau cu o șchioapă mai înalte decât Kivrin și păreau încropite din paie strânse în grabă laolaltă, astfel că nu puteau rămâne stavilă în calea vântului.

Clopotul continuă să bată, rar și repetat, iar Kivrin își descoperi că își încetinise pașii până acolo încât călca în ritmul lui. Făcea o greșală. Trebuia să se grăbească. Nînsoarea se putea stârni în orice clipă. Dar zorind pașii, durerea o săgetă cu atâta putere încât începu să tușească, încovoiată de un acces și se opri.

Nu avea cum să reușească. „Nu fi ridicolă”, își zise, „trebuie să găsești locul de revenire. Ești bolnavă. Trebuie să te întorci acasă. Mergi până la biserică și te poți odihni puțin înăuntru”.

Porni din nou, stăpânindu-și suferința din piept, dar în zadar. Nu putea respira. Nu era în stare să ajungă nici până la biserică, darmite la loc. „Trebuie”, strigă ea în gând, făcând durerea să dispară o vreme. „Ca să reușești, găsește resurse de voință”.

Rămase locului din nou, chircindu-se de durere. Se temuse că din vreuna dintre colibe va apărea un sătean, însă acum ar fi dorit asta, pentru a fi ajutată să se întoarcă la conac. Nu ieși nimeni. Plecaseră cu toții pe vântul acela înghețat să aducă bușteanul de Crăciun și să adune animalele. Privi spre câmpuri. Siluetele îndepărtate care se aflaseră acolo mai devreme dispăruseră.

Ajunsesese în dreptul ultimei colibe. Dincolo de ea se răsfirau câteva șoproane dărăpănate în care spera că nu locuia nimeni, și nu avea cum să se înșele. Prea semănau a acareturi – adăposturi pentru vite și hambare – iar după ele, nu prea departe, biserica. „Să nu mă grăbesc”, gândi ea și porni din nou către biserică. Pieptul părea să i se clatine la fiecare pas. Nesigură pe picioare, se opri și-și impuse să nu leșine. „Nimeni nu știe unde sunt”.

Se răsuci și privi în urmă, către conac. Nici până la sala mare nu avea putere să meargă. „Trebuie să mă așez”, dar nu găsi un loc potrivit pe drumeagul plin de noroi. „Lady Eliwys, plecată să vadă de un argat, Lady Imeyne, fetele și întreaga suflare a satului, la tăierea bușteanului. Nimeni nu știe unde sunt”.

Vântul se înteți, bătând acum în rafale, parcă pornit cu îndărătnicie drept spre câmpuri. „Trebuie să mă întorc acasă”, gândi ea, dar nici de asta nu se simțea în stare. Până și statul în picioare devenise prea chinuitor. S-ar fi așezat dacă ar fi găsit un loc, dar terenul dintre colibe, chiar până în apropierea gardurilor, era înnoroit. Hotărî să-și caute refugiu în cea mai apropiată colibă.

Avea un gard pe jumătate prăbușit, făcut din ramuri tinere de moțul curcanului, împletite pe după stâlpi. Abia de-i ajungea la genunchi și n-ar fi reușit să descurajeze nici măcar o pisică, fără a mai vorbi de oile sau vacile pe care trebuia să le țină departe. Doar poarta avea stâlpii până la talie și, recunoscătoare, se rezemă de unul dintre ei.

— Hei, strigă ea în încercarea de a acoperi zgomotul vântului, e cineva aici?

Ușa colibei era la numai câțiva pași de poartă, iar cel dinăuntru ar fi trebuit s-o audă. Vântul trecea prin ea. Văzu

o bortă în peretele din care lutul amestecat cu paie tocate crăpase și căzuse de pe crengile uscate de dedesubt. Imposibil să n-o audă cineva. Ridică cercul din piele care ținea poarta închisă, intră și bătu în ușa scundă din lemn negeluit.

Nu primi răspuns și nici nu așteptase așa ceva. Mai strigă o dată: „E cineva acasă?” fără să mai facă efortul de a asculta modul în care tradusese interpretorul și încercă să ridice bârna de lemn așezată în curmeziș. Era prea grea. Se strădui s-o scoată prin glisare din scobiturile tăiate în buiandrugi, dar nu reuși. După cum arăta, coliba putea fi dusă de vânt dintr-o clipă în alta, și totuși ea nu era în stare să deschidă ușa. O să-i spună domnului Dunworthy că ușile din această epocă nu erau chiar atât de fragile pe cât păreau. Ținându-se de piept, se rezemă de ea.

Auzi un zgomot în spatele ei și se răsuci, gata să spună: „Cer iertare că am dat buzna în grădina ta”. Era o vacă, plecându-și nepăsătoare capul peste gard fără să-l atingă și molfăind frunzele cafenii.

Trebuia să se întoarcă la conac. Folosi poarta ca să se sprijine și o închise cu grijă, apoi fixă la loc cercul din piele, apoi se rezemă de spinarea costelivă a vacii. Aceasta o urmă câțiva pași, după care reintră în grădină.

Ușa unuia dintre șoproanele pe care le crezuse nelocuite se deschise și dinăuntru ieși un băiat desculț. Se opri cu un aer speriat.

Cu un efort, Kivrin se îndreptă de spate.

— Te rog, spuse ea gâfâind, pot să mă odihnesc puțin în casa ta?

Băiatul o privi cu o expresie nedumerită, rămânând cu gura căscată. Era înfiorător de slab, având brațele și picioarele la fel de subțiri precum rămurelele din gardul ce împrejmuia coliba.

— Te rog, fugi și cheamă pe cineva, spune-le că mi-e rău.

„Ca și mine, nu e în stare să alerge”, gândi ea imediat după ce rostise vorbele. Avea picioarele învinețite de frig. Gura îi era o rană și sângerase pe nas, fiindcă văzu pete de

sânge uscat pe obraji și pe buza superioară. „Suferă de scorbut, e mai bolnav decât mine”, gândi ea, apoi spuse:

— Fugi până la conac și cheamă pe cineva.

Băiatul își făcu semnul crucii și Kivrin observă mâna osoasă, cu pielea crăpată de vânt și ger.

— *Bighaull emeurdroud ooghattund enblastardey*, răspunse el și se refugie spre colibă.

„A, nu se poate”, gândi ea deznădăjduită. Nu înțelege și nu mai am putere să-i explic”.

— Te rog, ajută-mă, spuse ea, iar băiatul se uită la ea cu aerul că pricepuse pe jumătate. Făcu un pas către ea și apoi țâșni în direcția bisericii.

— Așteaptă! strigă ea.

Băiatul trecu în goană prin dreptul vacii, ocoli gardul și dispăru în spatele colibe. Kivrin măsură din ochi șopronul. Nici nu merita să fie numit astfel. Semăna mai curând cu o căpiță de fân - iarbă și porțiuni de stuf îngrămădite în locurile goale dintre stâlpi, însă ușa era făcută din bețe legate laolaltă cu frânghie de culoare neagră, sugerând că putea fi destrămată dintr-o singură suflare, iar băiatul o lăsase deschisă. Trecu pragul ceva mai înalt și intră.

Înăuntru era întuneric și fum gros, astfel că la început nu zări nimic. Puțea îngrozitor. Ca un grajd. Ba chiar mai cumplit. Mirosurile de animal se amestecau cu cele de fum și mucegai, la care se adăuga duhoarea neplăcută de șobolan. Trebuise să se îndoie de șale ca să poată trece pragul. Se îndreptă și dădu cu capul în bețele ce susțineau acoperișul.

Nu găsi nici un loc pe care să șadă în alcătuirea aceea ce nu-și merita numele de colibă. Podeaua era acoperită cu saci și unelte, sugerând că slujea totuși drept șopron și, în afara unei mese grosolane ale cărei picioare stăteau răsfirate nesigur, nu văzu nici o altă piesă de mobilier. Pe tăblia acesteia se găsea un castron din lemn și un coltuc de pâine, iar în mijloc, în singurul loc liber, ardea un foc adăpostit de o groapă nu prea adâncă.

Așadar de aici ieșea tot fumul, chiar dacă în acoperiș se lăsase o gaură pentru aerisire. Un foc firav, alcătuit doar din

câteva bețe, dar celelalte găuri din tavan și din pereții cu porțiuni de umplutură lipsă trăgeau fumul, iar vântul, suflând din toate direcțiile, îl învârtejea. În spațiul sufocant, începu să tușească, o greșeală cumplită. Își simțea pieptul gata să plesnească la fiecare icnet.

Scrâșnind din dinți ca să-și potolească tusea, se lăsă pe un sac cu ceapă, ținându-se întâi de hârlețul proptit de el și apoi de peretele gata să se destrame. Imediat după aceea se simți mult mai bine, chiar dacă frigul era atât de pătrunzător încât vedea aburul scos de propria-i respirație. „Mă-ntreb cum miroase locul ăsta în timpul verii”. Își strânse mantia în jurul trupului, îndoind poalele și așezându-le pe genunchi, asemeni unei pături.

La nivelul podelei simți un curent de aer rece. Își înfolfi picioarele în mantie, apoi ridică un cosor ce zăcea alături de sac și răscoli focul firav. Cărbunii se mai înviorară fără multă convingere, luminând interiorul colibei și făcându-l să semene și mai mult cu un șopron. Într-o parte fusese făcut un soi de acoperiș înclinat, pentru a servi ca adăpost pentru un animal, fiindcă spațiul era izolat de restul colibei de o îngrăditură mai scundă decât gardul de afară. Flăcările nu erau îndeajuns de vii ca să lumineze adăpostul, dar dinăuntru lui se auzea un zgomot de pași mărunți.

Pesemne vreun porc, deși mai toți argații îi sacrificaseră deja, ori vreo capră. Mai îmboldi focul, încercând să arunce mai multă lumină spre colțul acela.

Zgomotul de foială venea din fața jalnicei îngrădituri, din interiorul unei cuști mari, boltite. Cu legăturile metalice sclipitoare, ușa complicată și cu mânerul ei elegant, obiectul acela făcea un contrast izbitor cu locul mizer în care se afla. Kivrin văzu că în cușcă era un șobolan ai cărui ochi sclipeau în lumina difuză iscată de foc.

Stătea pe partea dinapoi, iar în labe ținea bucata de brânză care îl ademenise, făcând din el un prizonier, și o fixa pe Kivrin. „Acolo e mai multă hrană decât în toată coliba”, gândi ea, rămânând nemișcată pe sacul incomod. „Nu s-ar putea crede că au ceva ce merită a fi protejat de șobolani”.

Sigur, mai văzuse șobolani la cursul de istoria psihologiei și atunci când trecuse testele pentru fobii în anul întâi, dar ca acesta, niciodată. Cel puțin în Anglia, nimeni nu mai văzuse un asemenea șobolan în ultimii cincizeci de ani. Într-un fel, era un exemplar foarte frumos, cu blana neagră, mătăsoasă, deloc mai mare decât cei albi, aflați în dotarea laboratorului de psihologie, și nu se apropia ca dimensiuni de cel cafeniu în prezența căruia dăduse testul.

Părea chiar mai curat decât cel cafeniu care, cu blana încălțită, de culoarea prafului și coada lipsită de păr, aproape obscenă, arăta de parcă și-ar fi meritat locul în canalele de scurgere și tunelurile de metrou unde, neîndoielnic, se simțea la el acasă. Când începuse să studieze Evul Mediu, reușise să înțeleagă de ce oamenii epocii suportau dezgustătoarele creaturi în hambare și chiar în propriile case. Gândul la existența unuia într-o bortă din apropierea patului o umplu de revoltă. Dar acest șobolan era de-a dreptul curat dacă-i privea mai bine blana și ochii sclipitori. Oricum mai curat decât Maisry și, probabil, chiar mai inteligent. Arăta foarte inofensiv.

Ca și cum ar fi vrut să-i întărească părerea, șobolanul mai luă, cu eleganță, o mușcătură din bucata de brânză.

— Nu ești nevinovat precum pari, spuse Kivrin. O să devii blestemul Evului Mediu.

Șobolanul dădu drumul bucății de brânză și făcu un pas în față, mișcându-și mustățile. Prinse două dintre barele de metal cu labele rozalii și o privi rugător printre ele.

— Nu-ți pot da drumul, să știi, spuse ea și animalul ciuli urechile, de parcă ar fi priceput. Mănânci grânele obținute cu trudă, contaminezi alimentele și răspândești puricii, iar peste douăzeci de ani, tu și neamul tău veți pustii jumătate din Europa. Pe Lady Imeyne ar trebui s-o îngrijoreze prezența ta, nu a spionilor francezi sau a preoților neștiutori de carte. Șobolanul o țintui cu privirea. Zău că ți-aș da drumul, dar nu pot. Moartea neagră a fost cumplită. A ucis jumătate din populația Europei. Dacă deschid cușca, descendenții tăi ar înrăutăți situația.

Șobolanul dădu drumul barelor și începu să alerge de jur împrejurul cuștii, dându-i roată cu mișcări disperate.

— Ți-aș da drumul dacă aș putea, zise Kivrin. Focul era pe cale să se stingă. Îl răscoli din nou, însă rămăseseră doar tăciuni reci. Ușa pe care o lăsase deschisă cu speranța că băiatul va aduce pe cineva s-o ajute se trânti cu zgomot, aruncând interiorul colibei în beznă.

„Nu vor ști unde să mă caute”, gândi Kivrin și-și dădu seama că nici măcar nu pornise cineva după ea. Cu toții socoteau că dormea în camera de sus. Lady Imeyne va constata absența ei doar la ora mesei. Nu vor începe căutările decât după vecernie, iar atunci va fi întuneric.

În colibă se lăsase tăcere. Vântul părea să se fi potolit. Nu mai auzea foiala șobolanului. O rămurică aflată în cenușă scoase un pocnet și câteva scânteii săriră pe podeaua din pământ bătătorit.

„Nimeni nu știe unde sunt”, își zise, și duse mâna la piept, unde simțise o împunsătură ca de cuțit. „Nimeni. Nici măcar domnul Dunworthy”. Sigur se înșela. Lady Eliwys se putea întoarce acasă dintr-o clipă în alta ca să o dea cu alifie, ori poate Maisry fusese trimisă acasă de Imeyne, ori băiatul dăduse fuga să aducă argați aflați la câmp care aveau să sosească aici pe negândite, deși ușa stătea închisă. Și chiar dacă nu și-ar da seama de dispariția ei decât după vecernie, oamenii aveau făclii și felinare, iar părinții băiatului bolnav de scorbut vor reveni la masă, o vor găsi și se vor duce să cheme pe cineva de la conac. „Indiferent ce s-ar întâmpla, nu ești chiar părăsită”. Asta o mai liniști.

Se simțea uitată. Încercă să se convingă pe sine că greșea, că unele cifre apărute pe ecran le dăduseră de înțeles lui Gilchrist și Montoya că se petrecuse ceva neprevăzut, fiindcă domnul Dunworthy sigur îl va pune pe Badri să răsverifice totul, aflând astfel că ceva nu mersese, și astfel vor păstra deschisă calea de întoarcere. Dar lucrurile nu stăteau așa. La fel ca Agnes ori Lady Eliwys, nici ei nu aveau habar despre ea. Considerau că ea ajunsese la Skendgate, oferindu-i-se prilejul de a studia viața oamenilor

din Evul Mediu, știind precis locul de revenire și având înregistratorul deja plin cu observații referitoare la obiceiuri neobișnuite și la rotația culturilor agricole. Nici nu-și vor da seama de dispariția ei decât la deschiderea porții, peste două săptămâni. „Iar în momentul acela va fi întuneric”.

Rămase neclintită, cu ochii fixați asupra focului. Acesta era aproape stins și nu văzuse în preajmă nici măcar un bețigaș. Se gândi că băiatul fusese lăsat acasă pentru a strânge vreascuri și se întrebă cum se va descurca restul familiei pentru a ațâța focul.

Era singură în preajma focului pe cale să se stingă și, în afara animalului ce avea să ucidă jumătate din Europa, nimeni nu știa unde se află. Se ridică, izbindu-se din nou cu capul de acoperiș, deschise cu greu ușa colibei și ieși.

Câmpul rămăsese pustiu. Vântul amorsea cu totul și auzi limpede clopotul dinspre sud-vest bătând. Din cerul plumburiu căzura câțiva fulgi de zăpadă. Dâmbul pe care fusese înălțată biserica rămăsese cu totul ascuns de perdeaua de fulgi. Porni spre biserică.

Un alt clopot porni să bată. Dangătul venea dinspre sud și părea destul de aproape, având un sunet mai ascutit, metalic, ceea ce însemna că avea dimensiuni mai mici. Bătea și el fără încetare, dar cu o oarecare întârziere față de primul, iar asta dădea impresia de ecou.

— Kivrin! Lady Kivrin! auzi strigătul lui Agnes. Unde ai fost? Cu chipul miniatural și îmbujorat de efort sau ger, Agnes se apropie în fugă de ea. Părea emoționată. Te-am căutat peste tot, o anunță Agnes. Țâșni înapoi, în direcția din care sosise și țipă: Am găsit-o! Am găsit-o!

— Nu te mai lăuda! îi spuse Rosemund. Am văzut-o cu toții. Se repezi spre ea, luând-o înaintea doamnei Imeyne și lui Maisry, care-și purta ponchoul azvârlit peste umeri. Avea urechile roșii. Arăta supărată, semn că fusese învinovățită de dispariția lui Kivrin, ori își închipuia că așa se va întâmpla ori, pur și simplu, fiindcă o atinsese gerul. Lady Imeyne părea mânioasă.

— N-ați știut că e Kivrin, protestă Agnes, grăbindu-se să ajungă alături de ea. Ați zis că nu sunteți sigure. Eu am găsit-o.

Rosemund n-o luă în seamă. O luă de mână pe Kivrin.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai dat jos din pat? o întreabă ea agitată. Gawyn a venit să stea de vorbă cu tine și a văzut că plecaseși.

„A venit Gawyn”, își zise Kivrin dezamăgită. „Gawyn, care mi-ar fi spus unde m-a găsit, iar eu nu eram acolo”.

— Da, a venit să-mi spună că n-a descoperit nici urmă de tâlhari și că...

Lady Imeyne se apropie cu un aer amenințător.

— Unde voiai să mergi? întreabă ea pe un ton acuzator.

— M-am rătăcit, explică ea, încercând să găsească o scuză pentru plimbarea ei fără țință prin sat.

— Ai plecat să te întâlnești cu cineva? vru să știe Lady Imeyne, iar asta suna de-a dreptul a acuzație.

— Cum să facă așa ceva? interveni Rosemund. Nu cunoaște pe nimeni și nu-și aduce aminte nimic de viața ei dinainte.

— Am mers să caut locul unde am fost găsită, zise Kivrin, străduindu-se să nu se sprijine de Rosemund. Am crezut că dacă aș vedea niște lucruri de-ale mele...

— Ți-ai aminti, o completă Rosemund. Dar...

— Nu trebuia să-ți primejduiești viața pentru asta, o dojeni Lady Imeyne. Gawyn le-a adus înapoi azi.

— Totul?

— Da, îi răspunse Rosemund, căruța și toate lăzile.

Cel de-al doilea clopot încetase să bată, însă primul continuă să sune rar, ca de înmormântare. Dangătul lui amintea de moartea oricărei speranțe. Gawyn adusese totul la conac.

— Nu se cuvine să o mai ținem pe Lady Katherine în gerul ăsta, spuse Rosemund, cu glas ce amintea de cel al mamei ei. A fost bolnavă. Trebuie s-o ducem de aici până nu o cuprind fiorii.

„Dar m-au cuprins deja”, gândi ea. Gawyn a adus totul acasă, ștergând orice urmă a locului de întoarcere. Până și căruța.

— Numai tu porți vină pentru asta, Maisry, o admonesta Lady Imeyne, împingând-o pe aceasta ca s-o ia pe Kivrin de braț. Nu trebuia s-o lași singură.

Kivrin se retrase instinctiv din fața respingătoarei slujnice.

— Poți merge? o întrebă Rosemund, abia reușind să o mai susțină. Să aducem iapa?

— Nu, răspunse Kivrin. Nu înțelegea de ce, dar nu putea suporta gândul de a fi dusă înapoi ca o captivă, legănându-se pe spinarea calului. Nu, repetă ea. Pot merge și singură.

Trebuind să se sprijine de brațul lui Rosemund și de Maisry, merse încet, dar nu se lăsă înfrântă. Trecură prin dreptul colibelor, al casei administratorului și a îngrăditurii porcilor, ajungând în curte. Pe pietrele de râu din fața hambarului zăcea un frasin noduros, pe ale cărui rădăcini încâlcite se depuseseră deja fulgi de zăpadă.

— Cu purtarea asta a ei, putea să-și găsească moartea, spuse Lady Imeyne, îndemnând-o pe Maisry cu un gest să împingă ușa grea din lemn. Sigur are să cadă iarăși la pat.

Începu să ningă mai apăsător. Maisry deschise ușa. Avea un ivăr asemănător celui de la cușca în care fusese prins șobolanul. „Trebuia să-i dau drumul, chiar dacă reprezintă primejdie”, gândi ea, „mai bine-l eliberam”.

Lady Imeyne îi făcu semn lui Maisry, care se întoarse și o luă din nou de mână pe Kivrin.

— Nu, protestă ea, renunțând să mai fie sprijinită de Maisry sau Rosemund și trecu fără ajutor pe poartă, intrând în bezna din înăuntru.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI
(005982-013198)

18 decembrie 1320 (pe stil vechi). Cred că am pneumonie. Am încercat să descopăr locul de revenire, dar

n-am reușit și boala a recidivat, se pare. Simt o durere amintind de o împunsătură de cuțit sub coaste ori de câte ori respir, iar când tușesc, lucru aproape permanent, am senzația că în trupul meu se frânge ceva. Acum câțva timp m-am străduit să mă ridic în capul oaselor și m-am trezit imediat cuprinsă de sudori și cred că am făcut iar temperatură. Exact simptomele despre care doctorița Ahrens mi-a spus că indică pneumonia.

Lady Eliwys nu s-a întors. Lady Imeyne mi-a așezat pe piept o prișniță cumplit mirositoare, apoi a trimis după nevasta administratorului. M-am gândit că are de gând să o „dojenească” discret pentru că a uzurpat conacul în lipsa ei, numai că la sosirea acesteia, purtându-și în brațe copilul de șase luni, Imeyne i-a spus:

— Rana i-a dat aprindere de plămâni, iar femeia s-a uitat la tâmpla mea, după care a ieșit și s-a întors fără sugar, dar a adus un vas plin cu o fiertură amară. Sigur a pus coajă de salcie în ea, fiindcă temperatura mi-a scăzut, iar durerile intercostale s-au mai potolit.

Nevasta administratorului e o femeie mărunțică și slabă, având o față ascuțită și părul blond deschis. Pesemne că Lady Imeyne are dreptate că ea e aceea care l-a ademenit pe administrator să „cadă în păcat”. Poartă o rochie tivită cu blană și cu mânecile atât de lungi încât aproape că ating pământul, iar sugarul e învelit într-o păturică din lână frumos împletită. În plus femeia asta vorbește cu un accent bizar de târăgănat care, după câte-mi dau eu seama, reprezintă o încercare de a imita exprimarea doamnei Imeyne.

„Clasa de mijloc în devenire”, după cum spunea domnul Latimer, nouveau riche, și pândind o șansă de împlinire, lucru care se va întâmpla peste treizeci de ani, când Moartea Neagră va lovi și va pieri o treime din nobilime.

— Asta-i doamna pe care ați găsit-o în pădure? a întrebat-o ea pe Lady Imeyne imediat ce a sosit și n-am constatat nici vorbă de „cucernicie” în purtarea ei. Îi zâmbise doamnei Imeyne de parcă ar fi fost prietene de când lumea și apoi se apropiase de pat.

— Da, a răspuns Lady Imeyne, reușind să strecoare nemulțumirea, disprețul și desconsiderarea în acea unică silabă.

„Soția administratorului mi s-a părut uitucă. S-a apropiat de pat, apoi s-a tras înapoi, dovedindu-se prima persoană care să-mi confirme convingerea ei că boala mea ar putea fi contagioasă”.

— Are (ceva) fierbințeli?

Interpretorul nu a surprins cuvântul, dar nici eu, din cauza accentului neobișnuit.

— O rană la cap, i-a spus Imeyne pe un ton tăios. Asta i-a dat aprindere la plămâni.

Soția administratorului a aprobat-o cu o mișcare din cap.

— Părintele Roche ne-a povestit cum au găsit-o, el și Gawyn, în pădure.

Imeyne s-a înfiorat auzind numele lui Gawyn rostit pe un ton atât de familiar, însă soției administratorului nu i-a scăpat tonul și de aceea s-a grăbit să iasă pentru a aduce fiertura din coajă de salcie. Femeia a făcut chiar și o plecăciune până la pământ în fața doamnei Imeyne când a plecat a doua oară.

Rosemund a rămas cu mine după plecarea Imeynei – cred că ea a fost însărcinată pentru a mă împiedica să mai evadez altă dată, iar eu am întrebat-o dacă e adevărat că Părintele Roche îl însoțise pe Gawyn când mă descoperise acesta din urmă.

— Nu, mi-a răspuns ea. Gawyn l-a întâlnit pe Părintele Roche pe drum în vreme ce te aducea înapoi și te-a lăsat în grija lui cât i-a căutat pe tâlhari, dar n-a găsit pe nici unul, apoi, împreună, te-au adus aici. Nu te mai frământa atât. Gawyn ți-a adus lucrurile la conac.

„Nu-mi aduc aminte de prezența Părintelui Roche decât la căpătâiul meu dar, dacă e adevărat, și Gawyn nu l-a întâlnit prea departe de locul de revenire, poate știe unde este el cu adevărat.

(pauză)

M-am tot gândit la vorbele doamnei Imeyne. „Rana de la cap i-a dat aprindere la plămâni”. Nu cred că-și dau seama

cât de bolnavă sunt. Le lasă mereu pe fete în aceeași cameră cu mine și, cu excepția soției administratorului, nu pare să se teamă, astfel că de îndată ce Lady Imeyne i-a spus că am „aprindere la plămâni” s-a apropiat de pat fără să șovăie nici o clipă.

Cu toate acestea arăta îngrijorată de posibilitatea de a lua boala de care sufăr, astfel că, atunci când am întrebat-o pe Rosemund de ce nu plecase cu mama ei la argatul bolnav, ea mi-a răspuns cu un aer convins:

— Mi-a interzis să merg. Argatul e foarte bolnav.

„Femeile acestea nu par îngrijorate de ideea că aș putea avea o boală molipsitoare. N-am prezentat simptome clare de vărsat de vânt sau de ceva cunoscut lor, astfel că au pus febra și răătăcirile mele pe seama rănilor. În această epocă rănilile se infectează și în multe cazuri infecțiile se generalizează. N-ar avea nici un motiv să alunge fetele din preajma unei persoane rănite.

Și nimeni n-a luat boala. Au trecut cinci zile și, în cazul unui virus, perioada de incubare ar fi de numai douăsprezece până la patruzeci și opt de ore. Doctorița Ahrens mi-a spus că perioada cea mai periculoasă e aceea dinaintea apariției simptomelor și poate de aceea nu puteam transmite boala în momentul când fetițele au început să mă viziteze. Ori au avut deja boala asta și au devenit imune. Nevasta administratorului a întrebat dacă avusesem florentina, sau m-a înșelat auzul? Febră nu știu cum, iar domnul Gilchrist era convins că prin 1320 a izbucnit o epidemie de gripă. Pesemne că am făcut-o și eu.

A trecut bine de amiază. Rosemund stă pe pervazul de sub fereastră și coase o bucată de pânză cu lână roșie, iar Blackie doarme lângă mine. Socot c-ați avut dreptate, domnule Dunworthy. Nu sunt pregătită deloc și nimic nu seamănă cu ceea ce am crezut noi. Dar ați greșit afirmând că aventura nu va avea calități de basm.

Pretutindeni văd elemente de basm: gluga și haina roșie a lui Agnes, cușca șobolanului, castroanele cu terci, colibele din paie și bețe, pe care un lup le-ar putea dărâma fără nici un efort.

Clopotnița arată la fel ca aceea unde a fost întemnițat Rapunzel, iar Rosemund, aplecată asupra broderiei, cu părul negru, boneta albă și obrajii îmbujorați, amintește perfect de Albă ca Zăpada.

(pauză)

Cred că am făcut din nou febră. Simt miros de fum. Îngenuncheată lângă pat și având în mână Cartea Orelor, Lady Imeyne se roagă. Rosemund mi-a spus că iar s-a trimis după nevasta administratorului. Lady Imeyne o disprețuiește. Mă întreb dacă au chemat și preotul. Dacă-i așa, trebuie să-l întreb unde m-a găsit Gawyn. Mă sufoc de căldură. Partea asta nu mai seamănă de fel cu un basm. Preotul e chemat doar când cineva e pe moarte, însă catedra de probabilistică a precizat că riscul de a pieri de pneumonie în 1320 era de 72 la sută. Sper să vină cât mai curând, ca să-mi spună unde e locul și să mă țină de mână.

Capitolul 13

În timp ce Mary îl încolțea pe Colin pentru a afla cum reușise să pătrundă în zona închisă, au mai sosit doi bolnavi, ambii studenți.

— A fost ușor, bravase Colin, parcă indignat. Oamenii sunt împiedicați să iasă, nu să intre, și tocmai când se pregătise să intre în detalii sosise secretarul.

Mary îl convinsese pe Dunworthy să o însoțească în salonul bolnavilor pentru a vedea dacă îi putea identifica.

— Iar tu rămâi aici, i se adresase ea lui Colin. Ai creat destule probleme pe ziua de azi.

Dunworthy nu recunoscuse nici unul dintre noii sosiți, dar nu avea importanță. Aceștia erau conștienți și lucizi și când Mary sosi acolo, ei dictau deja unei oficiante numele contactelor pe care le avuseseră. Dunworthy se uită atent la fiecare și clătină din cap:

— Puteau să fie cu toții în mulțimea de pe High Street. Nu-mi dau seama.

— Nu-i nimic, îl liniști Mary. Dacă vrei, te poți duce acasă.

— Mă gândeam să rămân până apare rezultatul analizei sângelui.

— O, dar mai e până... începu ea consultându-și ceasul. Doamne Dumnezeule, a trecut de șase.

— Mă duc să văd în ce stare mai e Badri, zise el, iar după aceea mă găsești în sala de așteptare.

Asistenta îl anunță că Badri dormea.

— Eu nu l-aș trezi.

— Nu, desigur, o aprobă Dunworthy și se întoarse în sala de așteptare.

Colin se așezase pe podea cu picioarele încrucișate și scotocea prin geanta de voiaj.

— Unde-i mătușica Mary? Întrebă el. S-a cam bășicat când m-a văzut apărând aici, corect?

— Ea credea că te afli în siguranță la Londra, explică Dunworthy. Mama ta i-a spus că trenul fusese oprit la Barton.

— Exact. Ne-au pus pe toți să coborâm și să luăm un tren care se întorcea la Londra.

— Și în transbordare te-ai rătăcit?

— Ei, na. I-am auzit pe ceilalți vorbind despre carantină și boala asta cumplită care o să-i ucidă pe toți și câte altele... Făcu o pauză, concentrându-se în timp ce băgă mâna mai adânc în geantă. Scoase dinăuntru o serie de obiecte, casete video și un aparat de filmat minuscule, precum și o pereche de pantofi sport, murdari și destul de obosiți. Se vedea de la o poștă că e rudă cu Mary. Iar eu n-am vrut să rămân cu Eric și să scap așa o distracție.

— Eric?

— Invitatul mamei. Scoase o acadea mare de culoare roșie, culese de pe ea câteva scame și o băgă precipitat în gură. Unul dintre obraji i se umflă de parcă ar fi avut un abces dentar. E cel mai morbid individ de pe pământ, făcu el, molfăind cuvintele odată cu acadeaua. Are un apartament în Kent și în rest nu face absolut nimic.

— Deci ai coborât din tren la Barton. Și după aceea? Ai mers pe jos până la Oxford?

Colin scoase acadeaua din gură. Își pierduse culoarea aprinsă. Acum era tărcată în albăstrui și verde. Colin o cercetă pe toate părțile cu un ochi critic, apoi și-o vârî din nou în gură.

— Nici vorbă. Barton e departe de Oxford. Am luat un taxi.

— Da, sigur.

— I-am spus șoferului că scriu un articol despre carantină pentru ziarul școlii și că vreau să filmez blocada. Aveam și asta cu mine, înțelegi, așa că totul i s-a părut absolut normal. Flutură demonstrativ camera video, apoi o îndesă înapoi în geantă și reîncepu săpăturile.

— Și te-a crezut?

— Cred că da. M-a întrebat la ce școală sunt, iar eu i-am răspuns sictirit: „Ar trebui să-ți dai și singur seama”, iar el a

zis St. Edwards, la care eu l-am aprobat. Cred că m-a crezut. Altfel mă aducea până aici?

„Iar eu mă frământam neștiind ce s-ar face Kivrin dacă nu apare nici un călător bine intenționat”, gândi Dunworthy.

— Și după aceea ce-ai făcut? Polițiștilor le-ai servit aceeași poveste?

Colin trase din geantă un pulover din lână, îl împături și-l așază deasupra genții desfăcute.

— Nu. Gândindu-mă mai bine, mi s-a părut că povestea nu prea ținea. La drept vorbind, ce înseamnă să tragi câteva cadre, acolo? Nu-i ca la un incendiu, corect? Și atunci m-am apropiat de polițist ca și cum aș fi vrut să-l întreb ceva despre carantină și după aceea, în ultima clipă m-am aplecat și am trecut pe sub barieră.

— N-au încercat să te prindă?

— Ba da. Dar au renunțat după câteva intersecții. La o adică, încearcă să-mpiedice lumea să iasă, nu invers. Iar apoi am umblat până am găsit un telefon public.

Probabil plouase cu găleata tot timpul, însă Colin nu aminti despre asta și printre lucrurile pescuite din geantă nu se vedea nici urmă de umbrelă.

— Partea grea a fost s-o găsesc pe mătușica Mary, continuă el. Se întinse pe podea, lăsându-și capul pe geantă. Am găsit apartamentul, dar nu era acolo. M-am gândit că e încă la metrou așteptându-mă, dar fusese închis. Se ridică în șezut, rearanjă puloverul, după care se așază mai comod. Și atunci mi-a venit ideea. Nu putea fi decât la spital.

Se ridică din nou, dădu câțiva pumni genții ca să-i dea altă formă, se întinse și închise ochii. Dunworthy se rezemă de spătarul scaunului incomod și-l invidie pe tânăr. Netemător și netulburat de aventura prin care trecuse, Colin era pe punctul de a adormi. Traversase pe jos Oxfordul la miez de noapte și pesemne că mai luase vreun taxi ori scosese vreo bicicletă pliantă din geanta aceea, descurcându-se de unul singur pe ploaia înghețată și nici măcar nu părea să bage în seamă pericolele.

Kivrin avusese dreptate. Dacă satul nu se afla unde i se spusese avea să meargă până-l va găsi, ori va lua un taxi, ori va aștepta undeva odihnindu-se cu capul pe mantia împăturită, dormind somnul nepăsător al celor tineri.

Mary apăru curând.

— Amândoi au fost noaptea trecută la o petrecere în Headington, explică ea, coborând glasul când îl văzu pe Colin.

— Și Badri a fost acolo, îi răspunse Dunworthy în șoaptă.

— Știu. Una dintre fete a dansat cu el. Au stat de la nouă până la două dimineața, ceea ce înseamnă o perioadă de incubație de douăzeci și cinci până la treizeci de ore, dacă Badri e acela care a transmis infecția.

— Nu crezi că e el?

— Cred mai curând că toți trei au avut contact cu aceeași persoană, probabil cineva cu care Badri s-a întâlnit seara devreme, iar ceilalți ceva mai târziu.

— Un purtător?

Mary clătină din cap.

— Nimeni nu e purtător de mixovirusi fără să fi contractat boala el însuși, dar posibil să fi avut simptome ușoare ori le-a ignorat cu totul.

Lui Dunworthy îi reveni în minte imaginea lui Badri prăbușindu-se deasupra pupitrului și se întrebă cum de era posibil să ignore simptomele.

— Iar dacă această persoană s-a aflat în Carolina de Sud în urmă cu patru zile... continuă Mary.

— Faci legătura între asta și virusul care a făcut ravagii în America.

— Nu-ți mai face griji în privința lui Kivrin. Ea n-a fost la petrecerea din Headington, îl asigură ea. Sigur, adevărata legătură e în altă parte.

Se încruntă și Dunworthy gândi: „Câteva legături care nu s-au spitalizat și nici măcar n-au telefonat vreunui doctor. Câteva persoane care au ignorat cu desăvârșire simptomele”.

Evident, Mary se gândi la același lucru.

— Clopotarii ăștia ai tăi, când au sosit în Anglia?

— Habar n-am. Dar la Oxford au venit abia azi după amiază, iar Badri era la rețea.

— De acord, dar întreabă-i totuși. Când au aterizat, unde au fost, dacă s-a simțit rău vreunul dintre ei. Poate are cineva vreo rudă în Oxford și atunci a sosit aici mai devreme. N-ai studenți americani în colegiu?

— Nu. Montoya nu e americană.

— La asta nu m-am gândit, remarcă Mary. De când e ea aici?

— De la începutul trimestrului. Dar putea să ia contact cu vreun vizitator din America.

— O s-o întreb când vine pentru analiza sângelui, promise ea. Aș vrea să aflu de la Badri despre americanii pe care-i cunoaște, sau despre studenții care s-au deplasat acolo în schimb de experiență.

— Doarme.

— Ar trebui să te culci și tu, constată ea. Dar nu chiar acum. Îl bătu liniștitor pe braț. Nu-i nevoie să aștepti până la șapte. Trimit eu pe cineva să recolteze sângele și să-ți ia presiunea arterială, așa că te poți duce acasă. Îl luă pe Dunworthy de încheietura mâinii și consultă monitorul de temperatură. Ai frisoane?

— Nu.

— Dureri de cap?

— Da

— Din cauza epuizării fizice. Îi dădu drumul la mână. Trimit pe cineva imediat. Apoi îl măsură din ochi pe Colin, care dormea întins pe podea. Și el trebuie să facă analizele, cel puțin până stabilim dacă se transmite prin spută.

Colin rămăsese cu gura căscată dar acadeaua îi rămăsese lipită strâns de partea interioară a obrazului. Dunworthy se întrebă dacă nu se putea îneca.

— Cum procedezi cu nepotul? întrebă el. Vrei să-l iau la Baliol cu mine?

Ea îl privi recunoscătoare.

— Vrei să faci asta pentru mine? N-aș vrea să-ți devină o povară, dar nu cred că ajung acasă înainte de a vedea

despre ce e vorba. Oftă. Sărmanul copil. Sper să nu regrete Crăciunul ăsta.

— În locul tău nu mi-aș face asemenea griji, spuse Dunworthy.

— Bravo, îți rămân recunoscătoare, și mă ocup chiar acum de analize.

Mary plecă. Colin se săltă imediat în capul oaselor.

— Despre ce e vorba? vru el să știe. Vreți să spuneți c-o să iau și eu virusul?

— Sper din tot sufletul că nu, spuse Dunworthy, amintindu-și de fața îmbujorată a lui Badri și de respirația lui chinuită.

— Dar s-ar putea întâmpla, nu?

— Șansele sunt foarte reduse, explică Dunworthy. Nu trebuie să-ți faci probleme.

— Nu-mi fac. Întinse mâna. Cred că am făcut o urticarie, spuse el îndatoritor, arătând către un pistrui.

— Acela nu-i simptom al virusului, îl lămură Dunworthy. Strânge-ți lucrurile. După analize mergi la mine. Își adună și el fularul și paltonul, aranjate pe spătarul unui scaun.

— Și care sunt simptomele?

— Febră și greutate în respirație, îi răspunse Dunworthy. Sacoșa cu cumpărături a lui Mary zăcea pe podea, la picioarele scaunului pe care stătuse Latimer. Socoti că era mai bine să o ia cu sine.

În cameră apărură asistenta cu o tavă de recoltare.

— Mi-e cald, începu Colin. Cu un gest teatral, duse mâna la gât. Mă sufoc.

Tresărind, asistenta bătu în retragere, având grijă să nu răstoarne tava.

— Nu te speria, o rugă Dunworthy, prinzându-l pe Colin de braț. E vorba doar de o sufocare cu o acadea.

Colin surâse și-și dezgoli brațul fără teamă pentru a i se recolta sânge, apoi vârî cu forța puloverul în geantă, apoi, în timp ce asistenta îi lua sânge lui Dunworthy, își puse jacheta încă umedă.

— Doctor Ahrens mi-a spus că nu e nevoie să așteptați rezultatele, îl anunță asistenta.

Dunworthy își îmbracă paltonul, ridică sacoșa lui Mary și-l conduse pe Colin pe coridor și prin secția de urgențe. N-o văzu nicăieri pe Mary, însă ea îi spusese să n-o aștepte și dintr-o dată se simți atât de obosit încât abia se mai putea ține pe picioare.

Ajunseră afară. Începea să se lumineze, dar ploaia continua. Aflat încă sub arcada spitalului, Dunworthy șovăi o clipă, întrebându-se dacă era cazul să cheme un taxi, dar dacă mai așteptau exista posibilitatea să-l vadă pe Gilchrist apărând pentru analize și nu avea chef să-l asculte vorbind despre planurile lui de a o trimite pe Kivrin în perioada Ciumei Negre și a bătăliei de la Agincourt. Pe pipăite, scoase umbrela lui Mary și o desfăcu.

— Slavă cerului că mai sunteți aici, izbucni Montoya, derapând cu bicicleta și împrăștiind o jerbă de apă. Trebuie să-l găsesc pe Basingame.

„Și noi vrem”, gândi Dunworthy, întrebându-se unde fusese Montoya cât vorbise el la telefon.

Ea coborî de pe bicicletă, o ridică pe rastel și încuie lacătul.

— Secretarul lui mi-a zis că nimeni nu știe unde e. Îți vine să crezi așa ceva?

— Da, îi răspunse Dunworthy. Am încercat ieri mai toată ziua să dau de el. E undeva în vacanță, prin Scoția, nimeni nu știe exact unde. La pescuit, dacă luăm de bun ce ne-a comunicat soția lui.

— Pe vremea asta? se miră ea. Cine ar merge la pescuit în decembrie, tocmai în Scoția? Imposibil ca soția să nu știe unde e ori vreun număr de telefon unde-l putem găsi.

Dunworthy făcu un gest din cap.

— Ridicol! M-am zbatut atâta ca să obțin aprobarea Consiliului Național al Sănătății pentru a continua săpăturile și Basingame pleacă în concediu! Băgă mâna sub mantaua de ploaie și scoase un teanc de hârtii colorate. Au fost de acord să-mi dea aprobare dacă șeful catedrei de istorie îmi semnează o cerere prin care se declară că săpăturile reprezintă un proiect necesar și esențial pentru prestigiul universității. Cum putea să plece așa, fără să spună

nimănui unde? Se plesni peste coapsă cu documentele făcute teanc, făcând să sară stropi de apă peste tot. Trebuie să obțin semnătura asta înainte ca tot șantierul să fie inundat. Unde-i Gilchrist?

— Trebuie să sosească pentru analiza sângelui, spuse Dunworthy. Dacă reușești să dai de Basingame, spune-i că trebuie să se întoarcă imediat. Lămurește-l că suntem în carantină, nu știm unde a nimerit studenta de la istorie și că technicianul e prea bolnav ca să ne explice.

— La pescuit, făcu Montoya plină de dezgust, pornind spre secția de urgențe. Dacă pierde săpăturile, se vor aduna cam multe întrebări la care trebuie să răspundă.

— Hai, îl îndemnă Dunworthy pe Colin, vrând să dispară de acolo ca să evite și alte posibile întâlniri.

La început ținu umbrela ca să-l protejeze și pe Colin de ploaie, dar apoi se lăsă păgubaș. Colin porni repede, luându-i-o înainte, reușind să intre în fiecare băltoacă, apoi lălăindu-se în fața vitrinelor.

Străzile erau pustii, dar Dunworthy nu-și dădu seama dacă asta era din cauza declarării carantinei sau a orei matinale. „Poate că toată lumea dormea”, gândi, „așa că ne putem furișa nevăzuți până acasă”.

— Credeam că tevatura e mai serioasă, constată Colin cu un aer dezamăgit. Cu sirene și chestii din astea.

— Și căruțe cu morți trecând pe străzi, însoțite de oameni care să strige: „Aduceți morții afară”? Carantinele din Evul Mediu erau mult mai interesante decât asta, în care nu s-au înregistrat decât patru cazuri și vaccinul urmează a sosi din Statele Unite.

— Cine mai e și Kivrin asta? se interesă Colin. Fiica dumneavoastră?

— Studenta mea. A plecat în 1320.

— Călătorește în timp?! Apocaliptic!

Dădură colțul străzii Broad.

— Evul Mediu, gândi Colin cu voce tare. Pe vremea lui Napoleon, așa-i? Bătălia de la Trafalgar și alte chestii?

— Mai curând Războiul de O Sută de Ani, îi răspunse Dunworthy și Colin îl privi nedumerit. „Oare ce învață copiii

ăștia în școală?” se întrebă el. „Despre cavaleri, doamne elegante și castele”.

— Pe vremea Cruciadelor?

— Astea au fost ceva mai devreme.

— Tare mi-ar plăcea și mie. O cruciadă, vreau să zic.

Ajunseră la poarta colegiului Baliol.

— Acum liniște, îl sfătui Dunworthy. Lumea doarme.

La poartă nu găsiră pe nimeni și nici în careul din fața clădirii. În hol luminile rămăseseră aprinse, probabil după masa luată de clopotari, însă în încăperea comună și în sala Salvin era întuneric. Dacă vor putea să urce scările fără să întâlnească pe nimeni și Colin nu va răcni că ar vrea să mănânce, atunci ar putea ajunge fără probleme în apartament.

— Sst, făcu el, întorcându-se să-l avertizeze pe Colin, care se oprise în careu pentru a-și scoate acadeaua din gură să-i vadă culoarea, devenită acum purpuriu închis. Doar nu vrei să-i trezim pe toți, adăugă el, ducând degetul la buze, răsucindu-se și ciocnindu-se de un cuplu aflat în cadrul ușii.

Cei doi erau îmbrăcați cu haine de ploaie și strâns îmbrățișați; tânărul păru să nu ia în seamă izbitura, însă tânăra se trase deoparte și privi speriată în jur. Avea părul scurt și roșcat și pe sub haina de ploaie purta uniforma de asistentă cursantă. Tânărul era William Gaddson.

— Nu-i nici locul, nici momentul potrivit pentru o astfel de comportare, îl preveni Dunworthy cu fermitate. Dovezile publice de afecțiune sunt strict interzise în interiorul colegiului. De asemenea, sunt total inoportune, cu atât mai mult cu cât mama ta poate apărea dintr-un moment în altul.

— Mama? întrebă el, părând la fel de îngrozit ca și Dunworthy când o văzuse venind pe coridor cu valiza în mână. Aici? La Oxford? Credeam că s-a declarat carantină.

— Întocmai, dar dragostea de mamă nu cunoaște bariere. E îngrijorată în privința sănătății tale, ca și mine de altfel, dacă ținem seama de circumstanțe. Privi încruntat spre William, apoi spre tânără, care începu să chicotească.

Ți-aș sugera s-o conduci acasă pe tânăra care te-a sedus și apoi să te pregătești pentru sosirea mamei.

— Să mă pregătesc?! făcu el, părând de-a dreptul stupefiat. Vreți să spuneți că are de gând să rămână?

— Regret, dar n-are de ales. S-a declarat carantină.

Luminile se aprinseră brusc pe scară și-l văzură pe Finch.

— Slavă domnului că ați venit, domnule Dunworthy, exclamă el. Avea și el în mână un teanc de foi colorate pe care începu să-l fluture spre Dunworthy. Cei de la Sănătate ne-au trimis încă treizeci de persoane reținute. Le-am spus că nu avem spațiu de cazare dar nici n-au vrut să audă și nu știu ce să fac. Pur și simplu nu avem tot ce e necesar pentru acești oameni.

— Te referi la hârtie igienică, remarcă Dunworthy.

— Exact! îl aprobă Finch, arătându-i hârtiile. Nici alimente. Doar azi dimineață am terminat jumătate din rezerva de ouă și șuncă.

— Ouă și șuncă? Întrebă Colin. Mai aveți așa ceva?

Finch privi întrebător când la Colin când la Dunworthy.

— E nepotul doctoriței Ahrens, explică Dunworthy, înainte ca Finch să reînceapă cu protestele, și va sta în apartamentul meu.

— Da, foarte bine, fiindcă nu mai am spațiu de cazare pentru nimeni.

— Domnule Finch, n-am dormit toată noaptea, așa că...

— Uitați lista de aprovizionare de azi dimineață. Îi înmână lui Dunworthy o foaie albăstruie, cam umezită. După cum puteți vedea...

— Domnule Finch, apreciez grija dumitale în privința aprovizionării, dar n-ar mai putea aștepta până...

— Uitați o listă a persoanelor care v-au căutat la telefon, iar celor notați cu un asterisc trebuie să le răspundeți. Iar aici, programul dumneavoastră. Vicarul ar dori să mergeți mâine la biserica St. Mary în jur de șase ca să repetați serviciul religios de Crăciun.

— O să dau telefoanele astea, dar după ce...

— Doctorul Ahrens a telefonat de două ori. Voia să știe ce-ați aflat despre clopotari.

Dunworthy nu-l mai întrerupse.

— Cazează-i pe noii sosiți la Warren și Basevi, câte trei în cameră. Mai sunt paturi în magazia de pe hol.

Finch deschise gura să protesteze.

— Vor trebui să rabde mirosul de vopsea. Îi întinse lui Colin sacoșa de cumpărături și umbrela lui Mary. Clădirea de acolo, unde sunt aprinse luminile de la hol, explică el, arătând cu degetul spre ușă. Du-te și spune-le cercetașilor că vrei micul dejun, apoi roagă-l pe unul dintre ei să te conducă până la ușa mea.

Se întoarse către William, care-și făcea de lucru pe sub haina de ploaie a asistentei.

— Domnule Gaddson, găsește-i complicei dumitale un taxi, apoi află cine sunt cei care și-au petrecut vacanța aici și întreabă-i dacă au vizitat Statele Unite în cursul săptămânii trecute sau au avut contacte cu cineva care a fost acolo. Alcătuiește o listă. N-ai vizitat Statele Unite recent, așa-i?

— Nu, domnule, răspunse el, retrăgându-și mâinile. Am stat aici tot timpul, și am citit Petrarca.

— A, da, Petrarca, îl îngână Dunworthy. Întreabă studenții ce știu despre deplasările lui Badri Chaudhuri începând de luni și vezi ce știe și personalul de serviciu. Trebuie să știu unde și cu cine și-a petrecut timpul. La fel și în privința lui Kivrin Engle. Te rog să iei lucrurile în serios și să te abții de la alte manifestări publice de afecțiune, iar eu o să fac în așa fel încât mama ta să fie cazată cât mai departe de tine.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse William. Asta ar însemna foarte mult pentru mine.

— Acum, domnule Finch, îmi poți spune unde o pot găsi pe domnișoara Taylor?

Finch îi mai întinse câteva foi cuprinzând repartizarea pe camere, dar Taylor nu figura pe ele. Se afla în camera comună, împreună cu clopotarii și, evident, cu persoanele reținute care nu fuseseră cazate.

Una dintre acestea, o femeie impozantă purtând palton de blană, îl apucă de mână imediat ce intră în cameră.

— Dumneavoastră vă ocupați de noi? întrebă ea.
„Evident că nu”, gândi Dunworthy, însă răspunse:

— Da

— Atunci de ce nu faceți nimic pentru a ne găsi un loc de dormit? Am stat în picioare toată noaptea.

— La fel și eu, doamnă, îi spuse Dunworthy, temându-se că femeia putea fi chiar domnișoara Taylor. I se păruse mai slabă și mai puțin amenințătoare la telefon, deși videotelefonul te putea induce uneori în eroare, însă accentul și atitudinea erau inconfundabile. Sunteți cumva domnișoara Taylor?

— Eu sunt, interveni o femeie care stătea pe un scaun. Apoi se ridică. Era chiar mai slabă decât i se păruse la telefon și, bineînțeles, mai puțin furioasă. Am vorbit cu dumneavoastră mai devreme, preciză ea, și felul în care o spuse putea anunța o interlocutoare plăcută în complicata problemă a armoniei clopotelor. Dânsa e domnișoara Piantini, tenorul nostru, adăugă ea, arătând către femeia cu haină de blană.

Domnișoara Piantini arăta gata să smulgă din țâțâni chiar și clopotul numit Marele Tom. Se vedea că în ultima vreme nu contractase nici un virus.

— Domnișoară Taylor, am putea discuta ceva împreună? O conduse pe coridor. Ați reușit să anulați concertul de la Ely?

— Da, răspunse ea. Și pe cel de la Norwich. Au fost înțelegători. Se aplecă neliniștită spre el. E adevărat că aveți holeră?

— Holeră? făcu Dunworthy, nedumerit.

— Una dintre femeile de la metrou zicea că ar fi vorba de holeră, că cineva a adus-o din India și că oamenii pier ca muștele.

Se vedea că femeia nu dormise bine, iar spaima o făcuse să-și schimbe purtarea. Dacă i-ar fi spus că se înregistraseră doar patru cazuri, ar cere aproape sigur să fie trimiși cu toții la Ely.

— După toate probabilitățile boala e provocată de un mixovirus, spuse el precaut. Când a sosit grupul în Anglia?

Ea făcu ochii mari.

— Credeți că noi l-am adus? N-am fost în India.

— Există posibilitatea să ne confruntăm cu același virus care a fost descoperit în Carolina de Sud. Aveți în grup vreo persoană din acea zonă?

— Nu, răspunse ea. Suntem toți din Colorado, mai puțin domnișoara Piantini. Ea e din Wyoming. Și nici unul dintre noi n-a fost bolnav.

— De când vă aflați în Anglia?

— De trei săptămâni. Am vizitat toate adunările tradiționale ale canonicilor și am susținut concerte. Am cântat Tripticul la Boston la St. Catherine și la Poșta Centrală cu trei dintre clopotarii de la Bury St. Edmund, dar bineînțeles că nici o piesă n-a fost nouă pentru noi. Doar O Surpriză Chicago în minor...

— Și ați sosit toți în Oxford ieri dimineață?

— Da.

— Nimeni n-a venit mai devreme, ca să-și întâlnească prieteni?

— Nu, răspunse ea, oarecum șocată. Suntem în turneu, domnule Dunworthy, nu în vacanță.

— Și spuneți că n-a fost nimeni bolnav?

Ea făcu un gest negativ din cap.

— Nu ne putem permite așa ceva. Suntem doar șase.

— Vă mulțumesc pentru lămuriri, spuse Dunworthy, și o trimise în dormitorul comun.

O sună pe Mary, n-o găsi, îi lăsă un mesaj și trecu la lista cu asteriscuri a lui Finch. Îi telefonă lui Andrews, la Colegiul Jesus, secretarului lui Basingame și la St. Mary, fără a reuși să prindă legătura. Închise, așteptă cinci minute și reveni. În acest răstimp îl sună Mary.

— De ce nu dormi? Îl întrebă ea pe un ton sever. Arăți la capătul puterilor.

— Am discutat cu clopotarii, explică el. Sunt în Anglia de trei săptămâni. Nici unu n-a călcat în Oxford până ieri după amiază și nimeni nu se simte rău. Vrei să mă întorc să mai vorbesc cu Badri?

— Îmi pare rău, dar n-ar avea nici un rost. Nu vorbește coerent.

— Încerc să discut cu cei de la Jesus, poate aflu pe unde a mai umblat.

— Bine. Întreab-o și pe gazda lui. Și dormi puțin. N-aș vrea să te îmbolnăvești și tu. Făcu o pauză. Mai avem șase cazuri.

— Vreunul din Carolina de Sud?

— Nu, și nici unul care să fi avut contact cu Badri. Prin urmare, el rămâne caz izolat. Cum se simte Colin?

— E la micul dejun. N-are nimic. Nu-ți face probleme pentru el.

Nu reuși să se culce decât la ora unu după amiază. Îi trebuiseră două ore ca să verifice toate numele însemnate de pe lista alcătuită de Finch și încă una să descopere unde locuia Badri. Pe gazdă n-o găsisese acasă și când se întorsese, Finch insistase să parcurgă tot inventarul legat de aprovizionare.

Scăpase de el doar promițându-i să telefoneze la Serviciul Național de Sănătate ca să ceară suplimentarea cantității de hârtie igienică. Apoi ajunsese în apartamentul său.

Colin se cuibărise pe bancheta de sub geam, dormind cu capul pe geantă, învelit cu o pătură de ținut pe genunchi, croșetată, care nu reușea să-i acopere nici picioarele. Dunworthy luă o pătură de la capătul patului și-l înveli, apoi se așeză pe scaunul sculptat din fața ferestrei să-și scoată pantofii.

Se simțea prea epuizat și pentru asta, deși știa că va regreta dacă se culca îmbrăcat. Un asemenea obicei li se potrivea tinerilor și celor care nu sufereau de artrită. Colin avea să se trezească refăcut în ciuda nasturilor care îi intrau în carne și a mânecilor strâmte. Kivrin putea să-și împăturească mantia albă și subțire pentru a-și lăsa capul pe un ciot fără să-i pese prea mult, însă dacă el îndrăznea să nu folosească perna sau rămânea în cămașă, se trezea înțepenit și obosit. Iar dacă mai rămânea mult astfel, cu pantofii în mână, nu va mai ajunge curând în pat.

Se ridică greoi de pe scaun, încă ținând pantofii în mână, stinse lumina și intră în dormitor. Își puse pijamaua și dădu așternuturile la o parte. Totul părea incredibil de ademenitor.

„O să adorm înainte de a pune capul pe pernă”, gândi el, și-și scoase ochelarii. Se strecură în pat și se acoperi. „Abia de-am apucat să sting lumina”, îi veni în minte.

Dinspre fereastră venea o lumină difuză, cenușie, care se strecura prin păienjenişul vițelor înnegrite. Picăturile de ploaie izbeau slab frunzele lucioase. „Trebuia să trag draperia”, gândi el, dar era prea epuizat ca să se mai ridice din pat.

Sper ca măcar Kivrin să nu sufere în ploaie. Doar se afla în Epoca Miciei Glaciațiuni. Nu avea de îndurat decât puțină ninsoare. Pe vremea aceea familiile dormeau îngrămădite în preajma vetrei, asta până când cuiva îi venise ideea de a face hornul și căminul, însă așa ceva nu apăruse la casele descoperite în Oxfordshire decât după mijlocul secolului cincisprezece. Dar lui Kivrin nu-i pasă. Se va ghemui și ea cum a făcut Colin și va dormi somnul adânc al tinerilor, cărora nu le pasă de condiții.

Se întrebă dacă ploaia încetase. Nu mai auzea darabana ei bătând în fereastră. Pesemne se mai potolise, transformându-se în burniță, ori se pregătea să reînceapă mai tare. Era întuneric, dar prea devreme ca să se însereze deja. Scoase o mână de sub așternut și privi la cifrele iluminate ale ceasului electronic. Era doar două. În locul unde se afla Kivrin se făcuse aproape șase. Când se va scula va trebui să-i telefoneze din nou lui Andrews pentru a-l ruga să citească datele ca să știe precis locul și epoca în care a ajuns Kivrin. Badri îi spusese că defazarea fusese minimă, că verificase coordonatele stabilite de tehnicianul începător și le considera corecte, dar voia să se asigure. Gilchrist nu luase măsuri de prevedere și chiar dacă ar fi făcut-o, tot se puteau întâmpla lucruri neprevăzute. Ziua de azi o dovedise din plin.

Lui Badri i se administrase toată seria de vaccinuri antivirale. Colin fusese condus la metrou de mama lui și

primise bani de buzunar. Prima oară când ajunsese la Londra, Dunworthy fusese cât pe ce să nu se mai întoarcă, și se luaseră nenumărate măsuri de prevedere.

Și nu fusese vorba decât de o simplă deplasare și revenire pentru testarea rețelei abia instalate. Doar treizeci de ani depărtare. Dunworthy trebuia să meargă prin Trafalgar Square, să ia metroul de la Charing Cross până la Paddington, iar apoi trenul de 10:48 spre Oxford, unde avea să fie deschisă rețeaua principală. Lăsaseră timp suficient de manevră, verificaseră rețeaua în nenumărate rânduri, consultaseră harta și orarul trenurilor de metrou, verificaseră datele și valabilitatea banilor. Iar când ajunsese la Charing Cross, găsisse stația de metrou închisă, luminile de la tonetele de vânzare a biletelor stinse, grilajul de metal tras în fața porților de acces și a turnichetelor din lemn.

Își trase pătura până peste umeri. În cazul unei plasări se puteau întâmpla multe lucruri neprevăzute, unele pe care nimeni n-ar fi fost în stare să și le imagineze. Mama lui Colin nu avea cum să-și închipuie că trenul va fi oprit la Barton. Nimeni nu putuse anticipa că Badri se va prăbuși ca retezat peste pupitru.

„Mary are dreptate”, gândi el, „semeni îngrozitor de mult cu doamna Gaddson”. Kivrin a înfrânt o mulțime de obstacole ca să ajungă în Evul Mediu. Chiar dacă s-ar întâmpla ceva neplăcut, se poate descurca. Pentru Colin carantina nu însemnase decât un mic obstacol pe care-l trecuse ușor. Iar Dunworthy ajunsese până la urmă nevătămat înapoi din acea deplasare la Londra.

Bătuse în grilajul închis, apoi urcase scările în goană să citească din nou indicatoarele, socotind că poate nu ajunsese unde trebuia. Nu era în altă parte. Căutase un ceas. Poate avusese loc o defazare mai mare decât cea indicată de verificările făcute, și se făcuse ora de închidere a metroului. Numai că ceasul de deasupra intrării arăta nouă și un sfert.

— Accident, spusese un bărbat cu aspect jerpelit, purtând o șapcă murdară. Au oprit metroul până fac ordine.

— D-da-dar eu trebuie să iau metroul de pe linia Bakerloo, se bâlbâise el, însă individul se îndepărtase târșându-și picioarele.

Rămăsese acolo, holbându-se la stația cufundată în beznă, incapabil să hotărască următorul pas. Nu avea bani destui pentru a lua un taxi, iar Paddington era de cealaltă parte a Londrei. Nu avea cum să ajungă acolo la 10:48.

— Care-i treaba, amice? îl interpelase un tânăr îmbrăcat cu o geacă din piele și având părul vopsit în verde aranjat ca o creastă. Dunworthy abia reușise să priceapă vorbele lui. Punkist, își dăduse seama imediat. Tânărul venise amenințator de aproape.

— Paddington, spusese el, și sunetele îi ieșiseră din gâtlee ca niște țipete sugrumate.

Punkistul băgase mâna în buzunar, ca să-și pregătească șişul, socotise atunci Dunworthy, însă scosese un abonament de metrou și începuse să consulte harta de pe verso.

— Po' să ajungi la District, or la Sahcle de la Embankment. Ia-o la picior până-n Craven Street și fă scurt la stânga.

Alergase tot drumul, sigur că banda de punkiști va sări pe el și-i va fura banii dintr-o clipă în alta și când ajunsese la Embankment, nu știuse cum să procedeze cu aparatul de eliberat bilete.

Îl ajutase o femeie cu doi țânci care abia învățau să meargă, formând destinația și calculând suma de bani necesară, apoi îi arătase cum să introducă biletul în fantă. Sosise la Paddington cu mult înainte de ora stabilită.

— Chiar nu sunt oameni de treabă în Evul mediu? întrebuse Kivrin și bineînțeles că existau. În toate epocile poți găsi tineri cu șişuri sau cu o hartă la îndemână. La fel și mame cu țânci, sau femei ca doamna Gaddson, Latimer, sau oameni ca Gilchrist.

Se rostogoli pe cealaltă parte.

— Nu va păți nimic, rosti el cu voce tare, dar destul de încet, astfel că nu-l trezi pe Colin. Evul Mediu nu poate pune probleme celei mai bune studente pe care am avut-o. Își

trase pătura peste umăr și închise ochii, amintindu-și tânărul cu creastă de cocoș care consultase harta. Dar imaginea care persista mai mult în minte era aceea a grilajului din fier, întins între el și turnichete, și stația scufundată în întuneric.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (015104-016615)

19 decembrie 1320 (pe stil vechi). Mă simt mai bine. Pot respira de câte trei sau patru ori la rând fără să tușesc și azi mi-a fost chiar foame, deși terciul gras pe care mi l-a adus Maisry nu m-a atras deloc. Sunt în stare să ucid pentru o farfurie de ouă cu șuncă.

Și pentru o baie. Sunt neînchipuit de murdară. De când mă aflu aici doar fruntea mi-a fost spălată, iar în ultimele două zile Lady Imeyne mi-a pus pe piept tot felul de comprese făcute din fâșii de cârpă îmbibate cu o pastă lipicioasă care are un miros dezgustător. Încă transpir intermitent, iar în patul acesta (care n-a fost schimbat poate de la 1200 înapoi) duhnesc, iar părul, deși e scurt, colcăie de păduchi. Sunt cea mai curată ființă de aici.

Doctorița Ahrens a avut dreptate propunând să mi se cauterizeze nasul. Toți cei din preajmă, până și fetițele, put îngrozitor, și asta în miezul iernii, când înăuntru e frig de îngheți. Nu reușesc să-mi imaginez cum poate fi în august. Peste tot, purici. Lady Imeyne se oprește câteodată chiar din vreo rugăciune ca să se scarpine, iar când Agnes și-a tras ciorapul în jos ca să-mi arate genunchiul julit, am văzut mușcături roșii pe toată lungimea piciorului.

Eliwys, Imeyne și Rosemund au fețele destul de curate, dar nu se spală pe mâini, nici măcar după ce golesc oala de noapte, iar ideea de a spăla vasele sau de a schimba umplutura saltelelor încă nu s-a născut. E adevărat, demult trebuia să fi murit cu toții din cauza infecțiilor dar, în afara scorbutului și a dinților stricați, toți par sănătoși. Până și genunchiul lui Agnes se vindecă. Vine în fiecare zi să-mi

arate coaja. Dar și cheutoarea din argint, cavalerul din lemn sau sârmanul Blackie, sufocat de dragostea ei.

Ea e o comoară de informații, majoritatea oferite fără ca eu să pun vreo întrebare. Rosemund e „în al treisprezecelea an”, ceea ce înseamnă că are doisprezece, iar camera în care primesc îngrijiri e alcovul ei. Mi-e greu să-mi imaginez că în curând ea va ajunge la vârsta măritişului și are astfel propriul ei „alcov de fecioară”, dar fetele erau frecvent măritate la paisprezece sau cincisprezece ani în secolul paisprezece. Nu cred că Eliwys avea mai mult când s-a căsătorit. Agnes mi-a mai spus că mai are trei frați mai mari, dar toți au rămas la Bath cu tatăl lor.

Clopotul din sud-vest e Swindone. Agnes poate spune toate clopotele după dangăt. Cel depărtat, care bate întotdeauna primul se cheamă Osney, predecesorul lui Great Tom. Cele două dangăte surori vin dinspre Courcy, unde locuiește Sir Bloet, iar cele mai apropiate sunt Witenie și Estcote. Asta înseamnă că mă aflu lângă Skendgate, și acesta e chiar clopotul care poartă același nume. Există frasini, are cam aceeași mărime și biserica se află cam în același loc. Pesemne că Montoya n-a reușit încă să dezgroape clopotnița. Din nefericire, numele satului i-a rămas necunoscut lui Agnes.

Nu știa nici unde era Gawyn. Mi-a spus că a plecat să-i găsească pe atacatorii mei:

— Și când o să-i găsească, îi va ucide cu spada. Uite așa, spunea Agnes folosindu-l pe Blackie pentru exemplificare. Tot ea mi-a spus că regele Edward e plecat în Franța și că Părintele Roche l-a văzut pe diavol, îmbrăcat în negru din cap până în picioare și călărind un armăsar.

Acest din urmă lucru e posibil. (Că Părintele Roche i-a spus-o, nu că a văzut diavolul.) Granița dintre lumea spirituală și cea fizică nu a fost clar trasă decât în timpul Renașterii, iar oamenii epocii aveau în mod curent viziuni cu îngeri, Judecata de Apoi, Fecioara Maria.

Lady Imeyne se plânge mereu de neștiința și nepriceperea Părintelui Roche. Încearcă mereu s-o convingă pe Eliwys să-l trimită pe Gawyn la Osney pentru a aduce un

călugăr. Când am întrebat-o dacă va face asta pentru ca acesta să se roage împreună cu mine (am socotit că cererea mea nu putea fi considerată o obrăznicie), ea mi-a ținut o predică de jumătate de oră povestindu-mi cum Roche uitase o parte din Venite, suflase în lumânări în loc să le stingă între degetele umezite, astfel că „se risipește multă ceară” și a băgat în capetele servitorilor tot soiul de superstiții (despre Diavol și calul lui, fără îndoială).

Pe la 1300, preoții satelor erau simpli țăranii care învățaseră slujba pe de rost și știau o pospăială de latină. Pentru mine toți au același miros, însă nobilimea își considera șerbii drept cu totul altă specie și sunt convinsă că sufletul aristocratic al doamnei Imeyne e în mare suferință că trebuie să se confeseze acestui „ticăloșit”.

Omul e sigur superstițios și neștiutor de carte precum susține ea. Dar nepriceput nu e. M-a ținut de mână când eram cât pe ce să mor. Mi-a spus să nu mă tem. Și mi-am învins teama.

Mă simt mai bine, dar în salturi. În după amiaza asta am stat în șezut vreme de jumătate de oră, iar seara am coborât la masă. Lady Eliwys mi-a adus un caftan vătuit, de culoare cafenie și o mantie muștar și un fel de broboadă să-mi acopăr părul ciopârțit (nu un coif cu năframă, astfel că e limpede, Eliwys mă consideră încă fecioară, în ciuda vorbelor spuse de Imeyne cum că aș fi „vrăjitoare”. Nu știu dacă hainele mele erau total nepotrivite sau pur și simplu prea frumoase pentru a fi purtate zi de zi, deoarece Eliwys n-a zis nimic despre asta. Ea și Imeyne m-au ajutat să mă îmbrac. Am vrut să le întreb dacă mă puteam spăla înainte de a pune pe mine hainele noi, dar mă tem că gestul ar face-o pe Imeyne și mai bănuitoare.

M-a urmărit legându-mi cordeluțele și încălțărilor și a stat cu ochii pe mine tot timpul mesei. Eu m-am așezat între fete și am mâncat din același vas. Servitorul a rămas chiar la capul mesei, iar pe Maisry n-am văzut-o deloc. Potrivit afirmațiilor domnului Latimer, preotul parohiei mânca la masa stăpânului, dar probabil că doamnei Imeyne nu-i place nici modul în care se poartă părintele Roche la masă.

Am avut carne, cred că vânat, și pâine. Căprioara avea gust de scorțișoară, sare și se simțea că nu fusese ținută la rece, iar pâinea era tare ca piatra, dar mai bună decât terciul și nu cred că am făcut vreo greșală.

Deși sunt convinsă că greșesc mereu, și tocmai de aceea Lady Imeyne mă privește atât de bănuitoare. Hainele, mâinile, probabil și felul în care alcătuiesc frazele, sunt puțin (sau poate mai mult) în dezacord cu obișnuințele lor și toate se combină, făcându-mă să le apar străină, ciudată – suspectă.

Lady Eliwys e prea îngrijorată de procesul pe care-l are soțul ei ca să mai bage în seamă greșelile pe care le fac, iar apoi fetele sunt prea mici. Dar doamnei Imeyne nu-i scapă nimic și pesemne alcătuiește o listă precum aceea pe care o are în privința Părintelui Roche. Slavă Cerului că nu i-am spus că mă cheamă Isabel de Beauvrier. Cu toate că e iarnă, ar fi fost în stare să plece călare ca să afle adevărul.

Gawyn a sosit după cină. Având o ureche înroșită de ger, Maisry a venit cu un vas din lemn umplut cu bere. Tot ea trăsesese băncile mai aproape de vatră și așezase câțiva bușteni groși de pin pe foc, iar femeile au început să coasă la lumina lui galben-roșiatică.

Gawyn s-a oprit în fața paravanelor, arătând proaspăt venit după o cursă grea și, vreme de o clipă, nimeni nu l-a luat în seamă. Rosemund stătea cufundată în gânduri și broda. Agnes împingea încoace și încolo căruciorul în care pusese cavalerul din lemn, iar Eliwys îi vorbea cu înflăcărare doamnei Imeyne despre administratorul care nu se simțea deloc bine. Fumul scos de foc îmi dădea dureri de piept și mi-am întors fața de la el, încercând să-mi rețin un acces de tuse și așa l-am văzut rămas acolo în picioare, privind-o pe Eliwys.

După o clipă, jucându-se cu căruciorul, Agnes a lovit-o la picior pe Imeyne, care i-a spus că era copilul Diavolului, iar Gawyn a apărut în sală. Eu am lăsat ochii în jos și m-am rugat să mi se adreseze.

Iar el a făcut-o, îndoind un genunchi în fața băncii pe care stăteam.

— Stimată doamnă, a zis el. Mă bucur văzând că te-ai mai întremat.

Eu nu aveam idee care erau cuvintele potrivite pentru a-i răspunde. De aceea am lăsat capul și mai tare în pământ.

El a rămas într-un genunchi, la fel ca un servitor.

— Mi s-a spus că nu-ți amintești nimic despre acei care te-au atacat, Lady Catherine. Este adevărat?

— Da, am murmurat eu.

— Nici despre servitori, încotro puteau să fugă?

Am clătinat din cap, rămânând cu ochii plecați.

El s-a întors către Eliwys.

— Am vești despre renegați, Lady Eliwys. Le-am dat de urmă. Erau mulți și aveau și cai.

Mă temusem că va spune despre prinderea și spânzurarea vreunui biet țăran care ieșise să strângă lemne.

— Cer îngăduința să plec în urmărirea lor și să o răzbun pe doamna, a spus el, privind spre Eliwys.

Ea părea nesigură, precaută, purtându-se la fel ca și la vizita lui dinainte.

— Soțul meu ne-a cerut să avem grijă de acest loc până la întoarcerea lui, a zis ea, și ți-a cerut să rămâi pentru a ne apăra. Nu.

— Nu ai mâncat de seară, a constatat Lady Imeyne pe un ton care anunța că ea considera problema închisă.

Gawyn s-a ridicat.

— Îți mulțumesc pentru bunătatea ce mi-o arăți, domnule, am îndrăznit eu grăbită. Știu că tu m-ai găsit în pădure. Am respirat adânc și m-a cuprins tusea. Te rog, vrei să-mi spui despre locul unde m-ai găsit? Unde e? Încercasem să spun prea multe și prea repede. Am început să tușesc, să gâfâi pentru a-mi recăpăta suflul și m-am chircit de durere.

Cât m-am chinuit să-mi stăpânesc tusea, Imeyne a așezat carne și brânză pe masă pentru Gawyn, iar Eliwys a plecat să-și vadă de țesut, astfel că nu știu totul.

Nu, nu-i adevărat. Știu de ce părea Eliwys atât de temătoare când a intrat el și de ce e a încropit o poveste

despre un grup de renegați. Tot atunci mi-am dat seama și de înțelesul discuției despre „vrăjitoare”.

L-am urmărit cum stătea acolo, în ușă, privind-o pe Eliwys și nu trebuia să-mi explice nimeni ce însemna expresia de pe chipul lui. Se vedea de la o poștă că era îndrăgostit de soția stăpânului său.

Capitolul 14

Dunworthy dormi neîntors până a doua zi dimineață.

— A telefonat secretarul dumneavoastră ca să vă trezească, dar n-am vrut să-l las, îl anunță Colin. Mi-a zis să vă dau astea, și îi întinse un maldăr mototolit de hârtii.

— Cât e ceasul? întrebă Dunworthy, ridicându-se în capul oaselor și simțindu-se țeapăn.

— Opt și jumătate, spuse Colin. Toți clopotarii și doctorii sunt în sala de mese, la micul dejun. Budincă de ovăz, adăugă el și scoase un sunet de parcă s-ar fi sufocat. A fost de-a dreptul mortal. Secretarul dumneavoastră spune că din cauza carantinei trebuie să raționalizeze ouăle și șunca.

— Opt jumătate dimineața? întrebă Dunworthy, clipind ca un miop către fereastră. Vremea rămăsese la fel de întunecată și mohorâtă ca atunci când se culcase. Doamne Dumnezeule, trebuia să ajung la spital ca să-l descos pe Badri.

— Știu, îl asigură Colin. Mătușica mi-a zis să nu vă tulbur somnul, pentru că oricum nu puteți discuta cu el. I se fac niște analize.

— A sunat Mary? vru Dunworthy să se asigure și începu să bâjbâie după ochelarii pe care-i lăsase pe noptieră.

— Eu am fost acolo de dimineață. Ca să-mi facă analiza sângelui. Mătușica Mary m-a rugat să vă anunț că trebuie să mergem la spital doar o dată pe zi pentru analize.

Dunworthy își petrecu brațele ochelarilor pe după urechi și-l măsură pe Colin.

— A spus ceva despre identificarea virusului?

— Nu, îi răspunse Colin, molfăind ceva care îi umfla obrazii. Dunworthy se întrebă dacă ținuse acadeaua aceea în gură toată noaptea, iar dacă da, se miră că nu se dizolvase deloc. V-a trimis tabelele cu persoanele contactate. Îi dădu hârtiile. A sunat și doamna pe care am văzut-o la Spital. Cea cu bicicleta.

— Montoya?

— Da. Voia să știe dacă ați aflat cum poate lua legătura cu soția domnului Basingame. Am asigurat-o că o să-i telefonați. Apropo, când sosește poșta?

— Poșta? făcu Dunworthy, nedezipindu-și ochii de la tabele.

— Mama nu a cumpărat cadourile la vreme ca să le trimită prin mine, explică el. A promis că le expediază prin poștă. Credeți că vor întârzia din cauza carantinei?

Unele dintre hârtiile pe care i le dăduse Colin se lipiseră între ele, mai mult ca sigur atinse de Colin după ce-și făcuse de lucru cu acadeaua, iar multe dintre ele nu arătau a fi liste de contact, ci diverse rapoarte redactate de Finch către una dintre aerisirile de la Salvin care se blocase. Serviciul Național de Sănătate recomanda tuturor locuitorilor din Oxford să evite contactul cu persoane infectate. Doamna Basingame era la Torquay pentru a-și petrece Crăciunul. Rezervele de hârtie igienică ajunseseră pe sfârșite.

— O să vină, așa-i? Credeți că o să întârzie? insistă Colin.

— Ce să întârzie? se miră Dunworthy.

— Poșta! spuse Colin cu glas amar. N-o să întârzie din cauza carantinei, nu? La ce oră ar trebui să apară?

— Pe la zece, îi spuse Dunworthy. Așeză toate rapoartele într-un teanc și deschise un plic mare. De obicei întârzie puțin de Crăciun, din pricina pachetelor și a felicitărilor.

Nici hârtiile încopciate aflate în plic nu conțineau tabelele cu contacte. Erau filele unui raport întocmit de William Gaddson referitor la deplasările lui Badri și ale lui Kivrin, bătute ordonat la mașină și organizate pe ore ale zilei. Arătau mult mai îngrijite decât orice altă lucrare pe care o prezentase vreodată. Uimitor ce influență salutară poate avea prezența mamei.

— Nu văd motive, nu se lăsă Colin. Adică, doar nu e vorba de oameni, nu, așa că nu poate fi ceva contagios. Și unde sosește, în hol?

— Ce anume?

— Poșta.

— La cabina portarului, spuse Dunworthy, citind raportul referitor la Badri. Se întorsese la rețea marți după amiază, după ce fusese la Baliol. Finch discutase cu el pe la două, când îl întrebase unde era Dunworthy și din nou, cu puțin înainte de ora trei, când Badri îi dăduse nota. Între două și trei, John Yi, student în anul trei, îl văzuse traversând careul, îndreptându-se către laborator, după toate probabilitățile căutând pe cineva.

La trei, portarul de la Brasenose îl lăsase pe Badri să intre. Lucrase până la șapte și jumătate și apoi se întorsese acasă și ca să se îmbrace pentru petrecere.

Dunworthy îi telefonă lui Latimer.

— Când ai trecut pe la rețea marți seară?

Acesta clipi nedumerit pe ecranul din fața lui Dunworthy.

— Marți? se miră el, privind în jur de parcă ar fi căutat ceva. Asta a fost ieri?

— Cu o zi înainte de plasare, explică Dunworthy. În după amiaza aceea ai mers la Bodleian.

Latimer aprobă din cap.

— Ea voia să știe cum se spune „Ajutați-mă, am fost atacată de tâlhari”.

Dunworthy presupuse că Latimer se referea la Kivrin.

— S-a întâlnit cu tine la Bodleian sau la Brasenose?

Rămas pe gânduri, Latimer își duse o mână la bărbie.

— A trebuit să stăm până seara târziu ca să ne hotărâm asupra pronumelor, spuse el. Modificarea inflexiunilor pronominale era destul de avansată pe la 1300, dar nu se încheiase.

— Kivrin a venit la rețea să te întâlnească?

— La rețea? repetă Latimer nelămurit.

— În laboratorul de la Brasenose, rosti Dunworthy tăios.

— Brasenose? Slujba de ajun nu se face la Brasenose, așa e?

— Slujba de Ajun?

— Vicarul m-a rugat să citesc eu binecuvântarea, spuse Latimer. Se ține la Brasenose?

— Nu. Te-ai văzut marți cu Kivrin să pui la punct pronunția. Unde ai întâlnit-o?

— Cuvântul „tâlhari” era foarte greu de tradus. Provine din engleza veche, dar...

Nu avea să ajungă nicăieri așa.

— Slujba de Ajun se ține la St. Mary la ora șapte, spuse el și închise.

Îi telefonă portarului de la Brasenose, care continua să-și aranjeze pomul de Crăciun, și-l puse să caute numele lui Kivrin în registru. Aceasta nu fusese acolo marți după amiază.

Introduse în computer listele de contact și câteva elemente din raportul lui William. Kivrin nu-l văzuse marți pe Badri. Mersese la spital și apoi stătuse cu Dunworthy. După amiaza fusese cu Latimer, iar Badri plecase probabil la petrecerea din Headington înainte ca ei să iasă din colegiul Bodleian. Luni, începând cu ora trei ea se aflase la spital, însă exista un interval între douăsprezece și două și jumătate, luni, când Kivrin ar fi putut să-l întâlnească pe Badri.

Verifică listele de contacte completate. A lui Montoya cuprindea doar câteva rânduri. Ea își indicase contactele de miercuri dimineața, dar nimic pentru luni și marți, și nici nu dăduse vreun indiciu despre Badri. Se întrebă de ce, apoi își aduse aminte că ea venise după ce Mary le dăduse instrucțiuni privind modul de completare. Poate Montoya îl întâlnise pe Badri înainte de miercuri dimineața, ori știa unde-și petrecuse timpul între amiază și două și jumătate, marți.

— Când a telefonat, Montoya ți-a lăsat numărul unde-o pot găsi? îl întrebă Dunworthy pe Colin. Nu primi răspuns. Ridică privirea. Colin?!

Acesta nu mai era în cameră, nici în sufragerie, deși își lăsase geanta, al cărui conținut se revărsase pe toată suprafața covorului.

Dunworthy găsi numărul lui Montoya la Brasenose și sună, dar nu se aștepta să-i răspundă cineva. Dacă îl căuta pe Basingame, însemna că nu primise aprobare să plece pe șantier și sigur era la Serviciul Național de Sănătate sau la

National Trust, sâcâindu-i pe cei de acolo ca să declare săpăturile de „valoare inestimabilă”.

Se îmbracă și merse până în hol să-l caute pe Colin. Încă ploua, cerul rămăsese la fel de cenușiu și nesuferit ca și pietrele de pavaj sau coaja fagilor. Spera că persoanele reținute și clopotarii luaseră dejunul mai devreme și plecaseră în camerele repartizate lor, dar se înșelase. Aflat încă în mijlocul careului, auzi rumoarea pițigăiată a vocilor de femeie.

— Slavă Cerului că v-am găsit, domnule, îl întâmpină Finch chiar la ușă. Au telefonat de la Serviciul Național de Sănătate. Vor să mai primim douăzeci de persoane.

— Spune-le că nu avem loc, îl sfătui Dunworthy, privind spre grupul de femei. Am primit instrucțiuni să nu luăm contact cu persoane care ar putea fi infectate. Nu l-ai văzut pe nepotul doctoriței Ahrens?

— A trecut pe aici, răspunse Finch, privind peste capetele femeilor, dar Dunworthy îl văzuse deja. Colin stătea la capătul mesei, lângă clopotari, și-și ungea cu unt câteva felii de pâine prăjită.

Dunworthy se apropie de el.

— Când a telefonat Montoya, ți-a spus cumva unde o putem găsi?

— Cea cu bicicleta? făcu el, întinzând gem pe pâine.

— Da.

— Nu, n-a lăsat.

— Nu vreți să mâncați, domnule? îl întrebă Finch. Regret, nu avem ouă cu șuncă și gemul e pe terminate – și-l fulgeră cu privirea pe Colin – dar mai e budincă de ovăz.

— Doar ceai, acceptă Dunworthy. N-a spus de unde dă telefon?

— Stați jos, vă rog, insistă domnișoara Taylor. Voiam să discut cu dumneavoastră despre Surpriza Chicago.

— Ce anume a zis Montoya?

— Că nu-i pasă nimănui de șantierul ei care se degradează, pierzându-se astfel o legătură neprețuită cu trecutul și că nimeni nu merge la pescuit în miezul iernii,

recită Colin, adunând tot gemul rămas pe marginile castronului.

— Aproape c-am terminat și ceaiul, se plânse Finch, turnând în cana lui Dunworthy un lichid cam deschis la culoare.

Dunworthy se așează.

— Colin, vrei cacao? Ori un pahar cu lapte?

— Și laptele e pe sfârșite, interveni Finch.

— Nu vreau nimic altceva, spuse Colin, punând două felii una peste alta, iau astea cu mine și mă duc la poartă să aștept poștașul.

— A telefonat și vicarul, își aminti Finch. A zis că are nevoie de dumneavoastră acolo ca să revedeți ordinea slujbei până la șase și jumătate.

— Tot mai vor să țină slujba de Ajun? Întrebă Dunworthy. Nu cred că-n condițiile astea o să mai vină cineva.

— Comitetul Interbisericesc a votat ca el să se țină oricum, spuse Finch turnând un sfert de linguriță de lapte în ceaiul diluat și dându-i cana. Au considerat că dacă-și continuă activitatea ca de obicei vor ajuta lumea să-și păstreze moralul ridicat.

— O să cântăm câteva piese la clopote de mână, interveni domnișoara Taylor. Sigur, nu-i un concert adevărat, dar tot înseamnă ceva. Preotul de la Sfânta Biserică Reformată o să citească Slujba pentru Vremuri de Restriște.

— Aha, făcu Dunworthy. Asta va contribui la întărirea moralului.

— Trebuie să merg și eu? Întrebă Colin.

— N-ar trebui să iasă afară pe o asemenea vreme, se auzi glasul doamnei Gaddson, apărând ca o harpie cu un castron mare de budincă. Îl așează în fața lui Colin. Și nici n-ar trebui să contracteze vreun germen la biserică. Poate rămâne cu mine cât ține slujba. Îi împinse un scaun pe care să se așeze. Stai jos și mănâncă.

Colin se uită spre Dunworthy parcă cerându-i ajutor.

— Colin, am lăsat numărul de telefon al lui Montoya în apartament, îl salvă Dunworthy. Vrei să mi-l aduci?

— Sigur! răspunse Colin și se ridică de pe scaun cu o iuțeală incredibilă.

— Când acest copil o să se îmbolnăvească de gripă indiană, spuse doamna Gaddson, sper să vă aduceți aminte că dumneavoastră l-ați încurajat să deprindă proaste obiceiuri alimentare. Acum înțeleg ce a dat naștere acestei epidemii. Nutriția defectuoasă și lipsa de disciplină. Mi se pare rușinos modul în care e condus acest colegiu. Am cerut să fiu cazată împreună cu fiul meu, William, însă am fost repartizată în cu totul altă clădire, și...

— Regret, dar trebuie să rezolvați problema asta cu Finch, se scuză Dunworthy. Se ridică și împachetă într-un șervețel pâinea prăjită cu gem pentru Colin. Trebuie să merg la spital, spuse el și scăpă astfel înainte ca doamna Gaddson să reînceapă atacul.

Se întoarse în apartament și-l sună pe Andrews. Linia era ocupată. Telefonă la șantier, în speranța deșartă că Montoya obținuse totuși aprobarea, dar nu-i răspunse nimeni. Reveni la Andrews. Lucru cu totul uimitor, linia era liberă. Sună de trei ori, apoi obținu transferul la un serviciu de mesaje.

— Sunt Dunworthy, începu el. Șovăi, apoi lăasă numărul apartamentului. Trebuie să vorbesc neîntârziat cu dumneavoastră.

Închise, băgă discheta în buzunar, își luă umbrela și traversă careul.

Colin stătea înfrigurat la adăpostul oferit de poartă și privea nerăbdător de-a lungul străzii, către Carfax.

— Mă duc la spital să-l văd pe tehnician și pe mătușa ta, îl anunță Dunworthy și-i întinse mâncarea. Vrei să mergi cu mine?

— Nu, mulțumesc. N-aș vrea să scap poșta.

— Bine, dar pentru numele lui Dumnezeu, du-te și ia-ți paltonul, ca să nu iasă doamna Gaddson și să-ți mai țină vreo predică.

— Beleaua a trecut deja pe aici, îl liniști Colin. A încercat să mă convingă să-mi pun fularul la gât. Auzi, fular! Privi nerăbdător de-a lungul străzii. Nici n-am băgat-o în seamă.

— La asta nu m-am gândit, recunosc Dunworthy. Trebuie să mă întorc acasă la prânz. Dacă ai nevoie de ceva, vorbește cu Finch.

— Îhâm, spuse Colin, care sigur se gândea la altceva. Dunworthy se întrebă ce-i trimitea mama încât să merite atâta dăruire. Sigur nu era vorba de vreun fular.

Își înfășură propriul fular mai strâns în jurul gâtului și porni prin ploaie către spital. Pe stradă se vedeau foarte puțini oameni care se fereau unii de alții, o femeie coborând chiar de pe trotuar ca să-l evite pe el.

În absența zăgănitului de clopoței imitând „A venit la miez de noapte”, nimeni nu și-ar fi dat seama că era Ajunul Crăciunului. Nimeni nu avea cadouri sau vâsc în mână, nimeni nu ducea pachete împachetate frumos. Era ca și cum carantina ar fi șters cu desăvârșire din mintea oamenilor ideea de Crăciun.

Păi tocmai, nu era adevărat? El unul nici nu se gândise să cumpere cadouri să le pună sub brad. Își aduse aminte de Colin stând ghemuit la poarta de la Baliol și sperând că măcar mama lui nu uitase să-i trimită vreun cadou. În drum spre casă o să mă opresc undeva să-i cumpăr o mică atenție, vreo jucărie, un joc video, în nici un caz un fular.

Ajuns la spital, asistentele îl conduseră imediat la secția de izolare să discute cu persoanele internate recent.

— E esențial să stabilim dacă există vreo legătură cu epidemia din America, îi spuse Mary. La Centrul Imunologic Mondial s-a întâmplat ceva neprevăzut. Din cauza sărbătorilor, nu au pe nimeni de serviciu care să facă o secvențiere. Evident, ar trebui să fie tot timpul pregătiți pentru orice eventualitate, dar se vede treaba că de obicei problemele mari apar după Crăciun – indigestii și stări care trec drept gripale – așa că oamenii își iau zilele libere în avans. În orice caz, cei de la CDC din Atlanta au fost de acord să trimită prototipul de vaccin către Centru fără o identificare pozitivă, dar nu pot începe să-l producă dacă nu au o confirmare clară. Apoi îl conduse pe un coridor închis publicului și continuă: Cazurile înregistrate sugerează că avem de a face cu virusul din Carolina de Sud – febră mare,

dureri musculare, complicații pulmonare dar, din nefericire, asta nu dovedește nimic. Se opri în fața unei rezerve. N-ai găsit nici o legătură între Badri și America, așa e?

— Nu, dar mai există destule necunoscute. Vrei să-l întreb și pe el?

Ea avu un moment de ezitare.

— Starea lui s-a agravat, ghici Dunworthy.

— A făcut pneumonie. Nu știu dacă va fi în stare să vorbească. Încă are febră, ceea ce e tipic. Îi administrăm antimicrobiene și întăritoare la care virusul din Carolina a reacționat. Deschise ușa către rezervă. Tabelul cuprinde toate cazurile sosite până acum. Întreabă asistenta de serviciu care în ce pat se află. Tastă ceva pe consola de lângă primul pat. Pe ecran apăru o diagramă ramificată și încâlcită ca ramurile unui fag din careu. Sper că nu te deranjează să-l mai ții pe Colin încă o noapte?!

— Nu mă supăr deloc.

— Of, foarte bine. Nu cred că voi ajunge acasă decât mâine și n-aș vrea să stea singur cuc în apartament. Se pare că sunt singura care îi poartă de grijă, spuse ea îmbufnată. Am găsit-o în sfârșit pe Deirde undeva în Kent și nici nu s-a sinchisit. „A, sunteți în carantină?” a întrebat ea. „Am avut atâtea pe cap că nici măcar veștile nu le-am mai ascultat”, iar după aceea a început să-mi povestească despre planurile ei și ale oaspetelui, dându-mi clar de înțeles că oricum nu avea vreme să se ocupe de Colin și că a fost încântată să scape de el. Există anumite momente când îmi vine a crede că nu mi-e nepoată.

— Nu știi dacă i-a trimis cadouri de Crăciun lui Colin? El a zis că maică-sa avea de gând să-i trimită ceva prin poștă.

— Sunt convinsă că în graba ei a uitat să le și cumpere, iar de trimis, ce să mai vorbim. Ultima oară când m-a vizitat, darurile pentru Colin n-au sosit decât la Bobotează. Ei, fiindcă veni vorba, nu știi ce s-a întâmplat cu sacoșa mea? Aveam în ea cadourile pentru Colin.

— O am la Baliol.

— A, bravo. N-am terminat de făcut cumpărăturile, dar ți-aș rămâne recunoscătoare dacă ai împacheta fularul și

celelalte lucruri și le-ai pune sub brad, pentru el. Se ridică. Dacă găsești vreo legătură, oricât de neînsemnată, vino să mă anunți imediat. După cum vezi, am depistat deja câteva legături secundare de-ale lui Badri, dar ar putea fi doar relații întâmplătoare, iar cea adevărată să ne scape.

Mary plecă, iar el se așeză alături de patul femeii cu umbrelă liliachie.

— Domnișoară Breen, începu el. Regret, dar trebuie să-mi răspundeți la câteva întrebări.

Femeia avea fața congestionată și respirația ei suna la fel ca a lui Badri, însă îi răspunse limpede și fără șovăială. Nu, nu vizitase America în ultimele patru săptămâni. Nu cunoștea nici un american și nici pe cineva care să fi fost acolo. Însă luase metroul de la Londra ca să meargă la cumpărături. „La Blackwell, înțelegeți?” și umblase peste tot în Oxford, iar apoi la stația de metrou, unde intrase în contact cu cel puțin cinci sute de oameni, fiecare dintre ei putând fi legătura pe care o căuta Mary.

Rămase până la două și jumătate ca să termine de discutat cu contactele primare și să le adauge numele pe liste, dar nici una dintre aceste persoane nu avea legătură cu America, dar descoperi că alte două participaseră la petrecerea de la Headington.

Se duse la izolare, deși nu nutrea speranțe prea mari că Badri va putea să-i răspundă la întrebări, dar acesta părea să-și mai fi revenit. Dormea când Dunworthy intră în rezervă, dar deschise ochii imediat ce simți atingerea mâinii, și-l urmări atent.

— Domnule Dunworthy, spuse el cu glas slab și răgușit. Ce faceți aici?

— Cum te simți?

— Ciudat ce poți visa uneori. Credeam... am avut o durere cumplită de cap...

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, Badri. Îți aduci aminte persoanele de la petrecerea din Headington?

— Au fost mulți, răspunse el și înghiți cu greutate, de parcă ar fi avut dureri. Pe cei mai mulți nu-i cunoșteam deloc.

— Îți amintești cu cine ai dansat?

— Elizabeth... spuse el, dar numele sună ca un hârâit. Sisu nu știa cum, nu-i știa celălalt nume, șopti el. Și cu Elizabeth Yakamoto.

Asistenta cu fața posomorâtă sosi în cameră.

— E vremea să-ți facem radiografia, anunță ea fără să-l privească pe Badri. Domnule Dunworthy, va trebui să plecați.

— Mai pot rămâne câteva minute? E important, insistă el, dar ea tasta deja ceva la pupitru.

Se aplecă deasupra patului.

— Badri, când ai verificat coordonatele, ce defazare a rezultat?

— Domnule Dunworthy, spuse asistenta cu glas apăsător. Dunworthy n-o luă în seamă.

— Defazarea a fost mai mare decât te-ai așteptat?

— Nu, hârâi Badri. Își duse mâna la gât.

— Cât de mare?

— Patru ore, șopti Badri și Dunworthy se lăsă condus afară.

Patru ore. Kivrin efectuase saltul la douăsprezece și jumătate. Asta însemna că ajunsese acolo la patru și jumătate, aproape de apusul soarelui, dar nu chiar la căderea întinericului, având destul timp ca să pornească pe jos spre Skendgate, dacă era nevoie.

Plecă s-o găsească pe Mary și-i dădu numele celor două fete cu care dansase Badri. Mary le căută în lista noilor spitalizați. Nici una dintre ele nu figura pe listă, așa că Mary îl sfătui să meargă acasă și-i luă temperatura și o probă de sânge ca să nu mai fie silit să revină. Era pe picior de plecare când brancardierii o aduseră pe Sisu Fairchild. Ajunse acasă abia aproape de ora cinci.

Nu-l găsi pe Colin nici la poartă, nici în hol, însă îl întâlni pe Finch care se plânse de lipsa zahărului și untului.

— Unde-i nepotul doctoriței Ahrens?

— A stat toată dimineața lângă poartă, îi răspunse Finch, numărând îngrijorat cuburile de zahăr. Poșta a venit abia la unu și jumătate și după aceea băiatul s-adus la locuința

mătușii să vadă dacă nu cumva pachetele au fost lăsate acolo. Cred că nu. S-a întors foarte amărât și acum vreo jumătate de oră a zis brusc: „Mi-a venit o idee”, și a zbughit-o afară. Poate s-a gândit la alt loc unde puteau fi trimise cadourile.

„Degeaba”, gândi Dunworthy.

— La ce oră se închid magazinele azi?

— În Ajun de Crăciun? O, s-au închis deja, domnule. Întotdeauna fac așa la vremea asta, iar altele chiar mai devreme, din lipsă de cumpărători. Am primit o serie de mesaje...

— Să mai aștepte, i-o reteză Dunworthy. Își înșfăcă umbrela și pleacă din nou. Finch avea dreptate. Magazinele erau închise. Merse la Blackwel's, socotind că acolo rămăsese deschis, dar și acolo găsi obloanele trase. Profitaseră totuși deja de situație, simțind ce mărfuri prezentau interes acum. În vitrină, aranjate printre căsuțele troienite ale unui sat de jucărie, reproducând unul din epoca Victoriană, se vedeau cărți cu sfaturi medicale, compendii privind administrarea de medicamente și o broșură, „Cu zâmbetul pe buze spre sănătate perfectă”.

Găsi în cele din urmă un oficiu poștal pe o stradă nu departe de High Street, însă acolo nu aveau decât țigări, dulciuri ieftine și un raft de felicitări, nici un cadou potrivit pentru un băiat de doisprezece ani. Leși fără să fi cumpărat nimic, apoi reintră și cumpără caramelle de o liră, o acadea de mărimea unui mic asteroid și câteva pachete de dulciuri care-i amintiră de bucăți de săpun. Nu era mare lucru, însă Mary spusese că și ea cumpăraseră câteva lucruri.

Acestea se dovediră a fi o pereche de șosete gri din lână, chiar mai puțin atrăgătoare decât fularul și o casetă video cu exerciții de îmbogățire a vocabularului. Din fericire, mai erau biscuiți și hârtie de împachetat, însă o pereche de șosete și câteva acadele nu reprezentau un adevărat dar de Crăciun. Aflat în biroul-bibliotecă, privi cercetător în jur, încercând să găsească o soluție.

Auzind de Kivrin care ajunsese în Evul Mediu, Colin exclamase: „Apocaliptic!”

Scoase dintr-un raft „Era cavalerismului”. Avea doar ilustrații, nu holograme, dar era cel mai potrivit lucru pe care-l putea găsi pe loc. O împachetă împreună cu restul cadourilor, se schimbă și porni grăbit spre biserica St. Mary prin ploaia deasă mergând aplecat prin curtea de la Bodleian și încercând să ocolească burlanele din care apa curgea cu nemiluita.

Cineva în toate mințile n-ar fi ieșit pe o asemenea vreme. În anul precedent fusese uscat, iar biserica doar pe jumătate plină. Kivrin îl însoțise. Rămăsese pe perioada vacanței să mai studieze, el o găsisese în biblioteca Bodleian și insistase ca ea să vină la petrecerea pe care o organizase și apoi la biserică.

— N-ar trebui să fac asta, îi spusese ea în drum spre biserică. Mai curând m-aș ocupa de cercetare.

— Poți s-o faci la St. Mary. Construită în 1139 și a rămas exact cum era în Evul Mediu, inclusiv sistemul de încălzire.

— Presupun că și slujba interbisericească e tot autentică, îl ironizase ea.

— N-am nici o îndoială că, spiritual vorbind, e la fel de bine intenționată și, în același timp, ridicolă ca și orice slujbă din epoca medievală, îi răspunsese el.

Merse grăbit pe aleea din apropiere de Brasenose și când deschise ușa bisericii se simți izbit în piept de un curent de aer fierbinte. Ochelarii i se aburiră brusc. Se opri în nartex și îi șterse cu capătul fularului, însă lentilele se umeziră aproape imediat.

— Vă caută vicarul, îl anunță Colin. Era îmbrăcat cu jachetă și o cămașă, și se pieptănase. Din teancul de hârtii pe care-l avea în mână îi dădu lui Dunworthy una care cuprindea programul slujbei.

— Credeam că vei sta acasă, remarcă Dunworthy.

— Cu doamna Gaddson?! Ce idee bolnavă! Chiar și la biserică e mai bine, așa că i-am zis domnișoarei Taylor c-o ajut să aducă aici clopotele.

— Iar vicarul te-a pus la muncă, spuse Dunworthy încercând să-și curețe lentilele. Ai avut ceva de făcut?

— Glumiți? Biserica e plină.

Dunworthy aruncă o privire în naos. Stranele erau deja ocupate de aceea în partea din spate se așezau scaune pliante.

— A, bine că ați venit, îl întâmpină vicarul, apropiindu-se cu brațele încărcate de culegeri de imnuri. Îmi pare rău că-i atât de cald. Din cauza cuptorului. Cei de la Conservarea Monumentelor nu ne permit să punem unul nou, dar e aproape imposibil să găsim piese de schimb pentru acesta, care arde cărbune. Iar acum s-a stricat și termostatul. Trebuie să alegem între căldură înăbușitoare sau frig. Scoase două fâșii de hârtie din rasă și le consultă. Nu l-ați văzut cumva pe domnul Latimer? Trebuie să citească binecuvântarea.

— Nu. L-am reamintit de oră.

— Da, asta e, anul trecut a înțeles greșit și a venit cu o oră mai devreme. Îi dădu lui Dunworthy una din bucățile de hârtie. Aveți aici porțiunea din Scriptură. Anul acesta a fost extras din versiunea regelui James. Așa a insistat Biserica Mileniului, dar bine că nu-i din Biblia Populară, ca anul trecut. Versiunea regelui James o fi arhaică, dar măcar nu e ucigașă.

Ușa se deschise și în naos intră un grup de persoane care-și strânseseră umbrelele și-și scuturară pălăriile, iar Colin se ocupă de ei.

— Știam eu că ar fi fost mai bine să folosim Biserica lui Christos, constată vicarul.

— Ce caută toți aici? întrebă Dunworthy. Nu-și dau seama că trecem printr-o epidemie?

— Întotdeauna se întâmplă așa, îl liniști vicarul. Îmi aduc aminte de marea epidemie. Atunci biserica s-a dovedit neîncăpătoare. Mai târziu nici nu vom reuși să-i urnim din case, însă acum vor să stea laolaltă și să afle mângâiere.

— Și e mai emoționant, interveni preotul de la Sfânta Biserică Reformată. Acesta era îmbrăcat cu un pulover pe gât, pantaloni largi și un stihar roșu cu verde. Același lucru se întâmplă și la vreme de război. Oamenii vin la biserică pentru a trăi drama împreună.

— Și să răspândească epidemia de două ori mai repede, cred eu, nu se lăasă Dunworthy. Le-a spus cineva că virusul e contagios?

— Așa intenționez, spuse vicarul. Partea dumneavoastră din Scriptură urmează imediat după clopotari. Am schimbat-o. Iar s-au băgat cei de la Biserica Mileniului. Luca 2:1-19. Apoi pleacă să împartă broșurile cu imnuri.

— Unde vă e studenta, Kivrin Engle? întrebă preotul. I-am simțit lipsa la slujba în latină de azi după amiază.

— Sper că se află în siguranță la Skendgate, în 1320, la adăpost de ploaie.

— A, frumos, exclamă preotul. Deci ea a vrut să plece. Mare noroc pe ea că scapă de toate astea.

— Așa e, recunosc Dunworthy. Presupun că trebuie să citești Scriptura cel puțin o dată.

Intră în naos. Acolo era și mai cald și mirosea puternic a lână jilavă și piatră. Lumânările cu laser licăreau pierit la ferestre și pe altar. Clopotarii aranjau două mese mari în fața altarului și le acopereau cu fețe de masă din lână de culoare roșie. Dunworthy se apropie de pupitrul de citit și deschise Biblia la Luca.

— „În zilele acelea a ieșit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea”, citi el.

„Biblia Regelui James e arhaică” gândi el. Iar acolo unde se află Kivrin, ea nici nu a fost încă scrisă.

Ieși să-l caute pe Colin. Oamenii continuau să sosească unii după alții. Preotul de la Biserica Sfântă Reformată și imamul musulman se duseră până la Oriei să mai aducă scaune, iar vicarul își făcu de lucru cu termostatul cuptorului.

— Am păstrat două locuri pentru noi în ultimul rând, spuse Colin. Știți ce-a făcut doamna Gaddson la ceai? Mi-a aruncat acadeaua. A zis că-i plină de microbi. Mă bucur că maică-mea nu-i seamănă. Aranjă mai bine programele pentru slujbă, vândindu-se că teancul se subțiasse considerabil. Cred că pachetul cu cadourile ei n-a ajuns din cauza carantinei. Adică, pesemne că a trebuit să trimită

mai întâi alimente și altele. Îndreptă din nou teancul de hârtii.

— Foarte posibil, îl aprobă Dunworthy. Când ai vrea să desfăci pachetele? Deseară sau mâine dimineață?

Colin încercă să pară nepăsător.

— În dimineața de Crăciun, vă rog. Apoi, cu un zâmbet cuceritor, îi întinse un program unei femei care purta o haină de ploaie galbenă.

— Bravo, spuse ea brusc, smulgându-i-l din mână, mă bucur să văd că mai sunt tineri care se poartă de parcă ar fi sărbătoarea Crăciunului, chiar dacă avem epidemia asta.

Dunworthy merse înăuntru și se așeză. Încercările vicarului de a regla termostatul păreau să nu fi dat roade. Își scoase fularul și paltonul și le așeză pe scaunul de alături.

Anul trecut fusese cumplit de frig.

— Extrem de autentic, îi șoptise Kivrin, la fel era și Scriptura. „La vremea aceea, capetele încoronate au pus taxe mari pe spinarea oamenilor”, remarcase ea, citând din Biblia Populară. Apoi îi zâmbise. În Evul Mediu, Biblia era într-o limbă pe care aproape nimeni n-o pricepea.

Colin intră și se așeză pe paltonul și fularul lui Dunworthy. Preotul de la Biserica Sfântă Reformată se ridică și se strecură printre mesele clopotarilor și altar.

— Să ne rugăm, spuse el.

Se auzi bufnetul înfundat al pernițelor pe pardoseala din piatră și toată lumea îngenunche.

— „Doamne, care ai trimis această pedeapsă peste noi, spune-i îngerului Tău răzbunător: oprește-ți mânia și nu pustii tot pământul, ștergând de pe fața lui toate sufletele Tale.”

„Tare mult va sluji asta pentru a ne ridica moralul”, gândi Dunworthy.

— „...și la fel ca în zilele acelea când Dumnezeu trimis-a molimă asupra Israelului, de-au murit șaptezeci de mii de oameni de la Dan până la Bersabee, tot astfel suferim și noi și fierbinte te rugăm să-i păzești de mânia Ta pe cei care te slujesc cu credință”.

Țevile vechiului cuptor începură să zăngăne, dar asta nu păru să-l deranjeze deloc pe preot. Acesta continuă vreme de încă cinci minute, menționând câteva ocazii în care Dumnezeu îi lovise pe cei nedrepti și „adusesse boala între ei” și apoi le ceru tuturor să se ridice pentru a cânta „Dumnezeu să vă redea bucuria, oameni, și fie ca nimic să nu vă tulbure Pacea”.

Montoya apăru în biserică și se așeză alături de Colin.

— Mi-am pierdut toată ziua la Serviciul Național, șopti ea, încercând să obțin o derogare. Au impresia că vreau să răspândesc virusul peste tot. Le-am spus că mă duc drept la șantier, că nu am pe cine să molipsesc, dar credeți că au vrut să m-asculte?

Se întoarse către Colin:

— Dacă obțin aprobarea, o să am nevoie de voluntari să mă ajute. Ți-ar plăcea să dezgropi oseminte?

— Nu poate, se grăbi Dunworthy s-o descurajeze. Nu l-ar lăsa mătușa. Se aplecă peste Colin și o întrebă în șoaptă pe Montoya: Încercăm să stabilim pe unde s-a deplasat Badri luni după amiază între doisprezece și două și jumătate. L-ai văzut cumva?

— Sst, făcu femeia care i se adresase mai devreme lui Colin.

Montoya clătină din cap.

— Eu și Kivrin am studiat harta satului Skendgate, îi răspunse ea la fel.

— Unde? Pe șantier?

— Nu, la Brasenose.

— Iar Badri n-a fost acolo? Întrebă el, deși nu vedea nici un motiv ca el să se fi aflat acolo. Nu-i ceruse să efectueze saltul decât atunci când îl întâlnise, la două și jumătate.

— Nu, veni răspunsul lui Montoya.

— Ssst! șuieră femeia.

— Cât ai stat cu Kivrin?

— De la zece până când a trebuit să plece la spital, în jur de trei, cred, șopti ea.

— \$\$\$!

— Trebuie să citesc „Rugăciune către Duhul Sfânt”, spuse Montoya, ridicându-se și pornind printre scaune.

Ea citi cântul indienilor americani, după care clopotarii, purtând mănuși albe și având expresii de hotărâre pe chipuri interpretară „O, Doamne, care ai lumea în grija Ta”, care sună la fel ca zăngănitul țevilor de la cazan.

— Sunt de-a dreptul mortali, nu credeți? șopti Colin pe sub teancul de programe.

— E o compoziție atonală din secolul douăzeci, îi explică Dunworthy. Trebuie să aibă o sonoritate înspăimântătoare.

Când clopotarii dădură semne că erau pe cale de a încheia, Dunworthy se îndreptă spre pupitru și începu să citească:

— „În zilele acelea a ieșit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea...”.

Montoya se ridică și se strecură prin dreptul lui Colin către intervalul dintre scaune și se furișă afară. Voise s-o întrebe dacă îl văzuse pe Badri luni sau marți, ori dacă știa de vreun american cu care putea să aibă contact.

O va întreba mâine, când mergeau din nou la analize. Descoperise ceea ce era mai important - Kivrin nu-l întâlnise pe Badri luni după amiază. Montoya spusese că fusese cu ea de la zece până la trei, când ea plecase la spital. La ora aceea Badri se afla deja la întâlnirea de la Baliol cu el și nu sosise de la Londra decât la doisprezece, astfel că Badri nu avea cum să o expună virusului.

— „Iar îngerul le-a zis: Nu vă temeți, fiindcă iată, vă aduc vești bune, de mare bucurie, pentru toți oamenii.”

Nimeni nu părea să acorde vreo atenție vorbelor rostite. Femeia care i se adresase mai devreme lui Colin se chinuia să-și dezbrace haina de ploaie și restul oamenilor își dezbrăcaseră deja paltoanele și-și făceau vânt cu programul slujbei.

Se gândi la Kivrin și la slujba din anul precedent, cum îngenunchease pe podeaua din piatră, privind plină de credință și pierdută către el, în timp ce citea. Nici ea nu ascultase atunci cu atenția cuvenită. Își imaginase Ajunul

Crăciunului din 1320, când Scriptura se citea în latină și lumânările pâlpâiau la ferestre.

„Mă întreb dacă e așa cum și-a închipuit”, gândi el, iar apoi își aduse aminte că acolo nu era Ajunul Crăciunului. Mai aveau două săptămâni până la sărbătoare. Dacă se afla cu adevărat acolo. Dacă nu pățise ceva.

— „...iar Maria păstră toate aceste lucruri și cugetă la ele în adâncul sufletului”, sfârși Dunworthy și se întoarse la locul lui.

Imamul anunță orele slujbelor de Crăciun la toate bisericile și citi comunicatul Serviciului Național de Sănătate privind evitarea contactelor cu persoanele bolnave. Vicarul își începu predica.

— Mai sunt printre noi unii, spuse el, privind muștrător către preotul de la Biserica Sfântă Reformată, care cred că bolile vin ca o pedeapsă dumnezeiască și totuși Christos și-a trăit viața tămăduindu-i pe cei în suferință, și dacă s-ar afla printre noi, nu am nici o îndoială că i-ar însănătoși pe cei care au contractat virusul, tot astfel cum a lecut lepra samaritenilor. După care se lansă în sfaturi privind protecția individuală contra gripei. Prezintă o serie de simptome și explică modul de transmitere prin intermediul picăturilor de salivă.

— Beți lichide și odihniți-vă, sfătui el congregația, întinzând mâna în față, pe deasupra amvonului de parcă i-ar fi binecuvântat pe enoriași, iar la primele semne constatate, chemați doctorul.

Clopotarii își puseră din nou mânușile albe și acompaniară orga la cântecul „Îngeri din Împărăția Slăvită”, pe care mai toți putură să o recunoască drept ceea ce era.

Apoi la amvon urcă preotul Bisericii Unitariene Convertite.

— Exact în această noapte, acum două mii de ani, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, scumpul Său copil, în lumea noastră. Vă imaginați de câtă iubire a dat dovadă ca să procedeze astfel? În acea noapte Isus și-a părăsit căminul ceresc și a pogorât într-o lume plină de primejdii și boli, urmă el. A sosit ca un prunc nevinovat și neajutorat,

neștiutor în ale răului și trădării pe care avea să le înfrunte. Cum de-a putut Dumnezeu să-și trimită Unicul Său Fiu, scumpul Său vlăstar, într-o asemenea primejdie? Răspunsul e: din iubire. Da, iubire.

— Ori nepricepere, mormăi Dunworthy.

Colin ridică privirea de la acadeaua pe care o contempla și-l măsură cu alți ochi.

„Iar după ce L-a lăsat să plece, El a fost îngrijorat clipă de clipă”, gândi Dunworthy. „Mă-ntreb dacă El n-a încercat să-l împiedice”.

— Iubirea l-a trimis pe Christos în lumea noastră, și tot iubirea l-a făcut pe Christos să vrea, ba nu, să fie dornic să vină.

„N-a pățit nimic”, gândi Dunworthy. „Coordonatele au fost corecte. Doar o defazare de patru ore. N-a fost expusă virusului. E la adăpost în Skendgate, având fixată data întâlnirii și înregistratorul deja pe jumătate plin de remarci, sănătoasă și, din nefericire, neștiind nimic despre chinurile noastre”.

— El a fost trimis în lumea noastră ca să ne ajute să judecăm mai drept, continuă preotul.

Vicarul tocmai îi făcea semn lui Dunworthy. Se aplecă din nou peste Colin.

— Am fost înștiințat că domnul Latimer e bolnav, șopti preotul. Îi întinse o foaie de hârtie împăturită. Vreți să citiți binecuvântarea?

— ...un trimis al Domnului, un sol al iubirii, mai spuse preotul unitarian și se așază.

Dunworthy se apropie de amvon.

— Vă rog să vă ridicați pentru binecuvântare, spuse el și desfăcu foaia de hârtie și o privi atent. „Vai, Doamne, oprește-ți mama...”, începu el, apoi împături biletul. „Milostive Părinte”, continuă el, „apără-i pe cei care nu se află printre noi și adu-i teferi înapoi acasă”.

20 decembrie 1320. M-am refăcut aproape complet. Antigenul T limfocit îmbunătățit, vaccinurile antivirale ori altceva trebuie să-și fi făcut în cele din urmă datoria. Pot respira fără să am dureri, tusea a dispărut și mă simt în stare să merg pe jos tot drumul până la locul de revenire, dacă aș ști unde se află.

Mi s-a vindecat și tăietura de pe frunte. Lady Eliwys s-a uitat la ea azi dimineață, apoi a plecat și a chemat-o și pe Imeyne să mă examineze.

— E un miracol, a zis cu încântare Eliwys însă Imeyne s-a mulțumit să mă măsoare bănuitoare. Mai lipsește puțin să mă declare vrăjitoare.

Se vede treaba că acum, dacă nu mai sunt invalidă, am devenit o povară. În afara faptului că Imeyne mă socotește o iscoadă ori crede că mă țin de furat vesela, apare problema identității mele – care mi-e poziția socială și modul în care ar trebui să fiu tratată – iar Eliwys nu are timpul necesar sau energia să se ocupe de așa ceva.

Are și așa destule pe cap. Lord Guillaume încă n-a sosit, omul lui de încredere e îndrăgostit de ea, iar Crăciunul se apropie. A angajat jumătate din sat ca servitori și bucătari și îi lipsesc o serie de lucruri esențiale pe care Imeyne le vrea aduse tocmai de la Oxford sau Courcy. Agnes o încurcă și mai mult prin faptul că îi stă nedezipită de fustă și fuge mereu de Maisry.

— Trebuie să trimiți vorbă către Sir Bloet să ne aducă o doică, a zis Imeyne când au găsit-o jucându-se în podul hambarului. Și zahăr. Nu avem deloc, nici de gust, nici pentru prăjituri.

Eliwys a privit-o exasperată.

— Soțul meu ne-a rugat...

— O s-o iau eu în grijă pe Agnes, am intervenit eu, sperând că interpretorul tradusese corect „doică” și că filmele video pe teme istorice nu mă înșelaseră, iar funcția de îngrijitoare a copiilor era uneori încredințată femeilor de obârșie nobilă. E limpede că așa stau lucrurile. Eliwys m-a privit imediat cu recunoștință, iar Imeyne nu s-a mai uitat

urât la mine ca de obicei. Așa se face că mă ocup de Agnes. Și de Rosemund, bineînțeles, care a cerut azi dimineață să fie ajutată la broderia ei.

Avantajele de a deveni doica lor este că pot afla totul despre tată lor și despre sat, și că am dreptul să ies până la grajd sau la biserică, găsind astfel prilejul de a vorbi cu preotul sau cu Gawyn. Dezavantajul e că fetelor li se ascund o mulțime de lucruri. La un moment dat, Eliwys s-a oprit din discuția cu Imeyne când eu și Agnes am intrat în sala mare și când am întrebat de ce veniseră să stea aici, ea mi-a răspuns:

— Tatăl meu socotește că aerul e mai sănătos aici, la Ashencote.

E prima oară când cineva aduce vorba despre numele satului. Pe hartă nu există nici un asemenea sat, și nici în Cartea Judecării de Apoi nu e menționat. Cred că ar putea fi vreunul dintre „satele pierdute”. Având o populație de patruzeci de suflete, putea să dispară cu totul în timpul Ciumei Negre sau să fie înghițit de vreunul dintre orașele învecinate, dar eu cred că se cheamă Skendgate.

Am întrebat fetele dacă știu de un sat numit Skendgate și Rosemund mi-a spus că n-a auzit niciodată de el, ceea ce nu dovedește nimic, deoarece familia nu-i din partea locului, numai că Agnes a întrebat-o pe Maisry, și nici aceasta din urmă nu are habar. Prima mențiune scrisă la „gate” (poartă), căreia acum i se spune altfel, nu a apărut decât în 1360 și multe dintre numele așezărilor anglo-saxone au fost înlocuite cu altele, normandizate, ori botezate de noii stăpâni. Acesta nu e un semn prea încurajator în privința lui Guillome D'Iverie și a procesului pe care-l are și de unde încă nu s-a întors. Doar dacă nu cumva e vorba de cu totul alt sat. Ceea ce reprezintă un semn rău pentru mine.

(pauză)

Sentimentele lui Gawyn în problema iubirii curtene nu sunt deloc tulburate de legăturile amoroase cu servitoarele. Am rugat-o pe Agnes să mă ducă la grajd să-i văd poneiul, sperând că-l voi găsi acolo pe Gawyn. Era, într-una dintre

despărțituri, dar cu Maisry, și amândoi scoteau sunete care nu prea aduceau cu dragostea curteană. Maisry nu mi s-a părut mai îngrozită decât de obicei și își ținea fustele mototolite deasupra taliei, în loc să-și ferească urechile, de aceea am tras concluzia că nu era vorba de viol. Dar nici de amour courtois.

A trebuit să distrag atenția lui Agnes și s-o scot din grajd, de aceea i-am spus că voiam să traversez izlazul ca să văd clopotnița. Am intrat acolo și ne-am uitat la frânghia groasă.

— Părintele Roche bate clopotul când moare cineva, m-a anunțat Agnes. Dacă nu face asta, vine Diavolul și ia sufletele oamenilor, și nu mai merg în rai, (ceea ce presupun că este una dintre balivernele încărcate de superstiție care o scot din sărite pe Lady Imeyne).

Agnes a vrut să tragă clopotul, dar am convins-o să mergem în biserică să-l găsim pe Părintele Roche.

Acesta nu era acolo. Agnes mi-a zis că probabil stătea la căpătâiul administratorului, „care moare, cu toate că nu a fost încă uns”, ori se ruga pe undeva. „Părintele Roche are obiceiul de a se mai ruga și prin pădure”, a adăugat ea, uitându-se prin iconostas să vadă altarul.

Biserica e în stil normand, cu un naos central și cu stâlpi din piatră și podeaua pardosită cu dale rectangulare. Ferestrele cu vitralii sunt foarte înguste și mici, având culori predominant închise. Prin ele nu trece prea multă lumină. Cam la mijlocul naosului se află un singur mormânt, care ar putea fi cel la care am lucrat pe șantierul arheologic. Pe capac are o efigie cu un cavaler, brațele cu mânuși lungi, încrucișate la piept și spada alături. Literele săpate pe părțile laterale spun: „*Requiescat cum Sanctis tuis în aeternum*”. Odihnească-se veșnic alături de sfinții Tăi. Mormântul de pe șantier avea o inscripție care începea tot cu Requiescat, dar câtă vreme am stat eu acolo nu se descoperise altceva.

Agnes mi-a spus că mormântul aparține bunicului ei, care a murit de fierbințeală „demult”, însă el pare aproape nou și, prin urmare, foarte diferit de cel de la șantier.

Prezintă unele decorațiuni pe care acela nu le avea, dar ele se puteau rupe sau roade cu vremea.

În afara mormântului și a unei statui destul de grosolane, naosul e complet pustiu. Oamenii acestor timpuri stăteau în picioare în timpul serviciului religios, de aceea nu există strane și obiceiul de a umple spațiul naosului cu monumente și statui comemorative nu a apărut decât prin 1500.

Un iconostas sculptat în lemn, din secolul doisprezece, separă naosul de spațiul cotropit de umbre al sanctuarului și altarului. Deasupra lui, de fiecare parte a crucifixului, se văd două picturi reprezentând Judecata de Apoi. Una arată credincioșii intrând în rai, iar cealaltă, păcătoșii trimiși în iad, dar toți arată la fel. Amândouă sunt pictate în culori stridente, între care roșul și albastrul sunt dominante, iar chipurile par la fel de îngrozite.

Masa din altar era acoperită cu o pânză albă, cu două candelabre din argint la capete. Statuia stângaci sculptată nu reprezintă, așa cum mi-am închipuit, pe Sfânta Fecioară, ci pe Sfânta Caterina din Alexandria. Are corpul scund și capul mare, specific sculpturii pre-renascentiste și un coif ciudat, pătrășos, care îi vine până peste urechi. Pe un braț ține un copil de mărimea unei păpuși, iar cu celălalt, o roată. În fața ei, pe podea, se află o lumânare scurtă, gălbuie și două făclii cu ulei.

— Lady Kivrin, Părintele Roche spune că ești o sfântă, mi-a mărturisit Agnes după ce am ieșit din biserică.

De data asta era ușor de văzut cum s-a creat confuzia, și m-am întrebat dacă Agnes n-ar face la fel și în cazul clopotului și al Diavolului călare pe un cal negru.

— Eu am primit numele după Caterina din Alexandria, am zis eu, tot așa cum tu ai fost numită după Sfânta Agnes, dar nici una nu suntem sfinte.

Ea a clătinat din cap.

— Zice că în ultimele zile Dumnezeu are să-și trimită sfinții la căpătâiul păcătoșilor. Mai spune că atunci când te rogi, vorbești în limba cunoscută doar de Dumnezeu.

Am încercat să fiu atentă când folosesc înregistratorul, să-mi notez observațiile doar când nu se află nimeni prin preajmă, dar nu știu ce am făcut cât am bolit. Țin minte că îi rugam tot timpul să mă ajute, chemându-vă și pe voi să mă luați de acolo. Iar dacă m-a auzit vorbind în engleza modernă, Părintele Roche ar putea crede că folosesc limba Domnului. Bine măcar că mă crede sfântă, nu vrăjitoare, dar și Lady Imeyne a fost în cameră cu mine. Va trebui să fiu mai precaută.

(pauză)

Am mers din nou în grajd (după ce m-am convins că Maisry se afla în bucătărie), dar Gawyn nu mai era acolo, și nici Gringolet. Am văzut în schimb cuferele mele și porțiuni din căruța dezmembrată. Gawyn făcuse cu siguranță mai multe drumuri ca să aducă totul acolo. M-am uitat mai atent și n-am descoperit caseta. Sper că n-a observat-o și a rămas tot pe drum, unde am lăsat-o. În cazul acesta e acoperită de zăpadă, care a început probabil să se topească, fiindcă azi a răsărit soarele.

Capitolul 15

Însănătoșirea lui Kivrin, după ce avusese pneumonie, se petrecuse atât de rapid, încât ea rămase convinsă că trebuie să se fi întâmplat ceva ieșit din comun, care îi activase sistemul imunitar. Durerea din piept dispăru brusc, iar tăietura se închise ca prin minune.

Imeyne o cercetă cu o expresie rezervată, de parcă ar fi bănuțit-o că doar se prefăcuse, iar Kivrin se arată nespus de încântată că rana nu fusese doar simulată.

— Trebuie să-i mulțumești Domnului că te-a lecut în ziua de Sabat, spuse Imeyne cu un aer dezaprobator și îngenunche lângă pat.

Fusese la slujbă și purta la gât un relicvariu. Îl desfăcu între palme – „ca pe un recorder”, gândi Kivrin – și rosti un Tatăl nostru, după care se ridică în picioare.

— Aș fi vrut să vin și eu la slujbă, spuse Kivrin.

Imeyne pufni:

— M-am gândit că ești prea plăpândă, făcu ea apăsând insinuant pe cuvântul „plăpândă”, și slujba n-a fost prea frumoasă.

După aceea începu să enumere păcatele Părintelui Roche: citise evanghelia înainte de a rosti „Doamne, îndură-te de noi”, stiharul era pătat cu ceară de lumânări; uitase o parte din Confesiune. Înșiruirea acestor păcate părea să o binedispună, astfel că după ce încheie o bătu pe Kivrin peste mână și spuse:

— Încă nu te-ai tămăduit cu totul. Mai stai în pat o zi.

Kivrin îi urmă sfatul, folosind timpul pentru a-și înregistra observațiile, descriind conacul, satul și cele văzute până atunci. Administratorul, un bărbat negricios, masiv, care arăta foarte stângaci îmbrăcat cu pieptarul bun din piele și purtând o cingătoare din argint prea încărcată de motive, îi aduse un castron cu ceai amar făcut de soție. Apoi apăru un băiat de vârsta Rosemundei care îi spuse lui Eliwys că iapa ei avea ceva „rău” la picior. Însă preotul nu mai veni. „S-a dus să-l împărtășească pe argat”, precisase Agnes.

Agnes rămăsese cea mai bună sursă de informații, răspunzând imediat la întrebările lui Kivrin, fie că știa despre ce era vorba, fie că nu, și venind cu tot soiul de vești despre sat și locuitorii lui. Rosemund era mai tăcută și apăsată mereu de gândul de a trece drept matură.

— Agnes, e o copilărie să vorbești așa. Trebuie să deprinzi a-ți pune stavilă limbii, repeta ea, comentariu care, din fericire, nu avea nici un efect asupra lui Agnes. Rosemund vorbea însă despre frații și tatăl ei care „a promis că va sosi negreșit la noi de Crăciun”. Se vedea de la o poștă că-l venera și-i simțea lipsa. „Aș vrea să fi fost băiat”, spusese ea o dată, când Agnes îi arătase lui Kivrin un penny din argint pe care i-l dăduse tatăl ei. „Aș fi rămas cu tata la Bath”.

Vorbind cu fetele și prinzând crâmpoie din discuțiile dintre Eliwys și Imeyne, la care se adăugau propriile observații, Kivrin reuși să afle veștile despre sat. Era mai mic decât stabiliseră cei de la Probabilități în privința satului Skendgate, chiar mai restrâns decât o așezare medievală obișnuită. Kivrin bănuia că nu avea mai mult de patruzeci de suflete, între care îi număra și pe membrii familiei lordului Guillaume și a administratorului. În afară de sugar, acesta mai avea cinci copii.

Mai știa de doi păstori și câțiva fermieri, dar „era cea mai săracă dintre proprietățile lui Guillaume”, după cum se exprimase Imeyne, plângându-se că trebuie să-și petreacă sărbătoarea Crăciunului în acel loc. Soția administratorului era cea care urcase pe scara socială, în vreme ce familia lui Maisry aparținea celor care sărăcesc mereu. Kivrin înregistra totul, statistici și bârfe, ținându-și palmele ca pentru rugă ori de câte ori găsea un prilej potrivit.

Ninsoarea care începuse când o aduseseră înapoi continuă întreaga noapte și în după amiaza următoare, așternându-se de aproape două palme. În prima zi când se ridicase din pat, plouase, și sperase că zăpada se va topi, dar în loc de asta, la suprafața ei se formase o crustă de gheață.

Se temea că nevăzând căruța și cuferele, nu va avea nici o șansă să recunoască locul de revenire. Trebuia să-l roage pe Gawyn să i-l arate, dar asta era mai ușor de gândit decât de făcut. Ajungea să meargă în sală pentru a mânca sau a o întreba ceva pe Eliwys și Imeyne apărea imediat, bănuitoare, mai ales când se găsea și el în preajmă, așa că nu îndrăzni să se apropie de el.

Începu să iasă cu fetele în mici deplasări – prin curte, sau până în sat – cu speranța că-l va întâlni, dar el nu era în grajd sau la hambar. Gringolet dispăruse. Se întrebă dacă nu cumva, în ciuda poruncilor date de Eliwys, Gawyn plecase în urmărirea atacatorilor ei, dar Rosemund o lămuri că acesta plecase la vânătoare.

— Doboară căprioare pentru masa de Crăciun, precizase Agnes.

Nimeni nu părea să se sinchisească unde ducea fetele ori cât timp erau plecate. Lady Eliwys dădea din cap absentă când Kivrin întreba dacă putea merge cu ele până la grajd, iar Lady Imeyne nici măcar nu-i spunea lui Agnes să-și încheie mantia ori să poarte mănuși. Se comportau de parcă ar fi lăsat copiii în grija lui Kivrin și apoi ar fi uitat cu totul de ei.

Femeile erau foarte ocupate cu pregătirile pentru Crăciun. Eliwys adunase toate fetele și femeile satului și le pusese la copt și gătit. Sacrificară cei doi porci, apoi tăiară mai bine de jumătate din porumbei. Curtea era năpădită de pene și de mirosul pâinii coapte.

În anii 1300, Crăciunul era o sărbătoare care dura două săptămâni, în care se desfășurau banchete, jocuri și se dansa, însă pe Kivrin o surprinse faptul că Eliwys făcea toate acestea în situația în care se găsea. Era probabil încredințată că Lord Guillaume va veni de Crăciun, așa cum promisese.

Imeyne supraveghe modul în care se făcea curățenie în sala mare, plângându-se neîncetat de condițiile nemulțumitoare și de neputința de a găsi ajutoare mai de nădejde. În dimineața aceea îl adusese pe administrator și pe încă un om să coboare mesele grele de pe pereți și să le

așeze pe două postamente. Apoi stătu după Maisry și altă femeie care avea pe gât cicatrici mari și albe de la scrofuloză, pe care le pusese să frece mesele cu nisip și perii aspre.

— Nu avem lavandă, îi spuse ea lui Eliwys. Și nici destule ierburi uscate să așezăm pe podele.

— Trebuie să ne mulțumim cu ce avem, o liniști Eliwys.

— N-avem nici zahăr pentru prăjiturile, și nici scorțișoară. La Courcy au de toate. Ar trebui să ne dea și nouă.

Kivrin tocmai o ajuta pe Agnes să se încalțe, pregătindu-se să plece cu ea spre grajd pentru a-i vedea poneiul. Alarmată, ridică privirea.

— E la numai jumătate de zi de mers, spuse Imeyne. Capelanul doamnei Yvolde sigur va rosti slujba și...

Kivrin nu reuși să audă restul, deoarece Agnes începu să vorbească în același timp:

— Pe poneiul meu îl cheamă Saracen.

— Îhâm, murmură Kivrin, străduindu-se să rămână atentă la discuția femeilor. Crăciunul era o sărbătoare care prilejuia vizite între nobili. Trebuia să se gândească la asta mai demult. Își luau cu sine toți servitorii și stăteau în ospetie vreme de săptămâni întregi, cel puțin până la Bobotează. Dacă plecau la Courcy, s-ar putea să rămână acolo până după data întâlnirii.

— Tata l-a botezat Saracen (Sarazin) fiindcă are inimă de păgân, explică Agnes.

— Sir Bloet are să se supere dacă află că am stat până aproape de Crăciun fără să vizităm pe nimeni, spuse Lady Imeyne. O să creadă că s-a stricat învoiala căsătoriei.

— Nu putem merge la Courcy să stăm de Crăciun, spuse Rosemund, care stătea și cosea pe bancheta din fața lui Kivrin și Agnes, apoi se ridică. Tata a promis că va veni negreșit de Crăciun. S-ar supăra dacă ar sosi și n-ar mai găsi pe nimeni.

Imeyne se întoarce și o fulgeră cu privirea.

— Are să fie supărat aflând că ficele lui s-au sălbăticit într-atât că vorbesc fără să gândească și se vâra în lucruri

care nu le privesc. Se întoarse către Eliwys, care părea îngrijorată. Fiul meu ar avea înțelepciunea să ne caute la Courcy.

— Soțul meu ne-a poruncit să stăm aici până vine, interveni Eliwys. Va fi mulțumit că i-am ascultat cuvântul. Se apropie apoi de vatră și ridică lucrul de mână al lui Rosemund, punând astfel capăt discuției.

Dar nu pentru multă vreme, gândi Kivrin, urmărind-o pe Imeyne. Bătrâna strânse furioasă din buze și arătă la o pată de pe masă. Femeia cu cicatrici lăsate de scrofuloză se grăbi să frece tăblia.

Imeyne nu părea dispusă să lase lucrurile așa. Avea să aducă un argument după altul pentru a motiva deplasarea până la Sir Bloet, care avea zahăr, ierburi uscate și scorțișoară. Plus un capelan educat care știa să țină slujbele. Lady Imeyne era hotărâtă să nu participe la slujba rostită de Părintele Roche. Iar Eliwys părea tot mai îngrijorată. Putea hotărî din senin să meargă la Courcy pentru a cere ajutor, sau chiar să se întoarcă la Bath. Kivrin trebuia să găsească locul de întâlnire.

Legă șnururile de la capișonul lui Agnes și-și trase peste cap gluga mantiei.

— Când eram la Bath, călăream pe Saracen în fiecare zi, spuse Agnes. Aș vrea să putem face la fel și aici. Mi-aș lua dulăul.

— Căinii nu pot călări, îi explică Rosemund. Ei aleargă prin preajma călărețului.

Agnes își țuguie buzele într-o expresie de îndărătnicie.

— Blackie e prea mic să alerge atât.

— De ce nu putem călări aici? întrebă Kivrin, cu gând să evite o ceartă aprinsă.

— N-are cine să ne însoțească, spuse Rosemund. La Bath, mergeam cu doica noastră și cu unul dintre oamenii de încredere ai tatei.

Unul dintre oamenii tatei. Gawyn le putea însoți și astfel îl putea întreba unde e locul, ba chiar să i-l și arate.

Gawyn era aici. Îl văzuse dimineată în curte, tocmai de aceea sugerase plimbarea până la grajd, dar dacă l-ar fi convins să meargă cu ele ar fi fost și mai bine.

Imeyne se apropie de Eliwys.

— Dacă trebuie să rămânem aici, avem nevoie de vânat pentru plăcinta de Crăciun.

Lady Eliwys își puse deoparte lucrul și se ridică.

— O să-i poruncesc administratorului să plece la vânătoare cu fiul lui cel mare, spuse ea cu glas domol.

— Atunci n-o să mai aibă cine să ne aducă iederă și ilice.

— Părintele Roche merge azi să culeagă tot ce trebuie, spuse Lady Eliwys.

— Ia pentru biserică, protestă Lady Imeyne. Și atunci nu vrei vâsc în sală?

— O să aducem noi, zise Kivrin.

Eliwys și Imeyne se întoarseră și o țintuiră cu privirea. „Am făcut o greșeală”, gândi Kivrin. Se lăsase atât de absorbită de ideea de a sta de vorbă cu Gawyn încât lăsase deoparte orice precauție, iar acum vorbea neinvitată, ba chiar „se amestecase în treburile” care, evident, nu erau de nasul ei. Lady Imeyne va fi mai convinsă ca niciodată că trebuie să plece cu toții la Courcy și să găsească o doică mai pricepută pentru fete.

— Vă rog să fiți îngăduitoare cu mine, bună doamnă, că am vorbit fără să gândesc, spuse ea, plecându-și capul. Știu că sunt multe de făcut și puțini care să muncească. Eu, Agnes și Rosemund am putea merge călare până în pădure să culegem vâsc.

— Da, întări Agnes încântată. Aș putea să-l călăresc pe Saracen.

Eliwys dădu să spună ceva, însă Imeyne i-o luă înainte.

— Păi nici nu ți s-au lecuit bine rănilor, nu ți-e teamă să calci în pădure?

O greșeală după alta. După acel presupus atac putea fi lăsată să moară în pădurea în care acum se oferea să ducă fetele.

— Nu m-am gândit că vom merge singure, spuse Kivrin, sperând că nu va înrăutăți situația. Agnes mi-a zis că

obișnuia să iasă călare însoțită de unul dintre oamenii soțului dumneavoastră, care să o păzească.

— Daa, prinse copila ideea din zbor. Gawyn poate să meargă alături de noi, și-l iau și pe Blackie.

— Gawyn nu-i aici, i-o reteză Imeyne și apoi se întoarse grăbită la femeile care curățau masa, parcă pentru a acoperi tăcerea apăsătoare.

— Unde a plecat? Întrebă Eliwys, destul de încet, însă foarte îmbujorată.

Imeyne smulse cârpa din mâna lui Maisry și începu să frece pata de pe tăblie.

— L-am trimis eu undeva cu treburi.

— L-ai trimis la Courcy, rosti Eliwys, pe un ton declarativ, nicidecum întrebător.

Imeyne se răsuci să o privească drept în ochi.

— Nu se cuvine să fim atât de aproape de Courcy și să nu le trimitem celor de acolo câteva urări. O să spună că nu avem nevoie de el și la vremuri atât de tulburi nu ne putem îngădui să mâniem un om atât de temut...

— Soțul meu ne-a poruncit să nu spunem nimănui că ne aflăm aici, o întrerupse Eliwys.

— Fiul meu nu ne-a poruncit să nu-l jignim pe Sir Bloet și să pierdem bunăvoința lui, mai ales acum, când vom avea mare nevoie de ea.

— Ce i-ai poruncit să spună lui Sir Bloet?

— I-am dat poruncă să-i transmită urările noastre de bine, preciză Imeyne, răsucind cârpa între mâini. Și să spună că am fi bucuroși să-i avem oaspeți de Crăciun. Înălță bărbia cu un gest de sfidare. Nu puteam face altfel, mai ales că familiile noastre se vor uni curând prin căsătorie. Or să aducă servitori și provizii pentru petrecerea de Crăciun...

— Și pe capelanul doamnei Yvolde ca să țină slujba? Întrebă Eliwys cu răceală în glas.

— Vin aici? Întrebă Rosemund. Se ridicase în picioare din nou, astfel că lucrul îi alunecă de pe genunchi și căzu pe podea.

Eliwys și Imeyne o măsurară nepăsătoare, de parcă ar fi uitat că nu erau singure în sală, după care Eliwys se răsuci către Kivrin și rosti tăios:

— Lady Catherine, nu trebuia să pleci cu copiii să strângi vâsc pentru împodobirea casei?

— Nu putem merge fără Gawyn, anunță Agnes.

— O să vă însoțească Părintele Roche, o liniști Eliwys.

— Am înțeles, prea bună doamnă, rosti Kivrin. O luă pe Agnes de mână și o conduse afară din încăpere.

— Vin aici? întrebă Rosemund din nou, și obrajii i se îmbujorară la fel ca ai mamei.

— Nu știu, spuse Eliwys. Mergi cu surioara ta și cu Lady Catherine.

— Eu o să călăresc pe Saracen, anunță Agnes și se smulse din mâna lui Kivrin, apoi ieși în goană.

Rosemund părea că ar vrea să mai adauge ceva, dar plecă să-și ia mantia din pasajul aflat în spatele paravanelor.

— Maisry, se răsti Eliwys. Mesele arată destul de bine. Du-te și adu solnița și tava din argint aflată în cufărul din pod.

Femeia cu cicatrici pe ceafă ieși cu pași sfioși și grăbiți din cameră și nici măcar Maisry nu mai zăbovi, urcând de îndată scara. Kivrin își îmbracă mantia și o legă precipitată, temându-se că Lady Imeyne va mai face vreo referire la atacul al cărei victimă fusese, dar nici una dintre ele nu scoase o vorbă. Se ridicară în picioare, Imeyne încă frământând cârpa între degete și evident așteptând să le vadă pe Kivrin și pe Rosemund plecând.

— Vi...? începu Rosemund, apoi se răzgândi și fugi după Agnes.

Kivrin porni iute după ele. Gawyn era plecat, dar ei i se îngăduia să meargă în pădure călare. Vor fi însoțite de preot. Rosemund spusese că Gawyn îl întâlnise pe drum când o aducea pe ea la conac. Poate că Gawyn îl dusesse pe preot până la acel luminiș.

Traversă curtea aproape în fugă, temându-se ca nu cumva Eliwys să se răzgândească în ultima clipă și să strige

după ea să se întoarcă, motivând că încă nu-și revenise îndeajuns și că în pădure pândeau multe primejdii.

După toate probabilitățile, și fetele gândeau la fel. Agnes încălecaser deja poneiul, iar Rosemund lega chinga la șaua iepei. Animalul lui Agnes nu era chiar ponei, ci un cal roib destul de puternic, ceva mai scund decât iapa lui Rosemund, iar Agnes părea să stea înfricoșător de sus pe șaua cu rezemătoare înaltă. Băiatul care-i vorbise lui Eliwys despre piciorul iepei ținea hățurile.

— Nu te mai holba, Cob! se răsti Rosemund la el. Pune șaua pe calul doamnei Katherine.

Cu un aer supus, băiatul dădu drumul frâului. Agnes se plecă în față să-l ridice.

— Nu iapa mamei! preciză Rosemund. Cel slăbănog!

— Mergem la biserică, Saracen, se bucură Agnes, și-o să-i spunem Părintelui Roche că vine cu noi și o să călărim. Se aplecă prea mult în față ca să mângâie calul pe coama tunsă scurt și Kivrin trebui să facă un efort de voință ca să nu se repeadă spre ea să o prindă.

Toată lumea era convinsă că Agnes știa să călărească bine - nici Rosemund, nici băiatul care înșeuă calul nu-i aruncară vreo privire - însă ea, cu ghetetele având tălpi moi proptite în scările ridicate, părea extrem de mică și fragilă în șă, și se gândi că, așa cum nu era în stare să pășească încet, nici nu va călări cu grijă.

Cob înșeuă murgul, îl scoase afară din grajd și apoi rămase în așteptare.

— Cob! strigă Rosemund la el. El se lăsă în jos și făcu un căuș din mâinile împreunate. Rosemund puse un picior în palmele lui și urcă pe șă. Nu mai sta acolo ca un nătărău fără minte. Ajut-o pe Lady Catherine.

Băiatul alergă stângaci către Kivrin să o ajute. Ea șovăi, întrebându-se în același timp ce pățise Rosemund. Se vedea că vestea referitoare la vizita pe care o făcea Gawyn lui Sir Bloet o tulburase. Se părea că ea nu știa despre procesul în care era amestecat tatăl ei, dar pesemne că înțelegea totuși mai multe decât Kivrin, mama, sau bunica ei.

„Un om atât de temut ca Sir Bloet”, spusese Imeyne, „a cărui bunăvoință ne va prinde bine”. Pesemne că invitația făcută de Imeyne nu era chiar atât de nevinovată precum părea. Asta putea însemna că Lord Guillaume avea necazuri mai mari decât își imaginau Eliwys, iar Rosemund, văzându-și liniștită de lucru, înțelesese totul.

— Cob! se răsti Rosemund, deși acesta aștepta să o ajute pe Kivrin să urce în șa. Dacă mai tîndălești mult n-o să-l mai găsim pe Părintele Roche!

Kivrin zâmbi încurajator către băiat și-și lăsă mâinile pe umărul lui. Domnul Dunworthy insistase încă de la început că trebuia să ia lecții de călărie, iar ea deprinsese arta destul de bine. Șaua laterală nu apăruse decât prin 1390, ceea ce venise ca o binecuvântare, iar șeile medievale aveau oblâncul și partea din față mai înalte, cea pe care o vedea acum era chiar mai înaltă în spate decât aceea pe care învățase să călărească.

„Dacă va cădea cineva de pe cal, aceea voi fi eu”, gândi ea privind-o pe copilă cum stătea călare, sigură pe ea. Nici măcar nu se ținea, ci stătea răsucită spre partea din spate, făcându-și de lucru cu desaga atârnată acolo.

— Să mergem! le îndemnă Rosemund, nerăbdătoare să se urnească din locul acela.

— Sir Bloet mi-a promis un frâu cu ținte din argint pentru Saracen, se laudă Agnes, încă trăgând de desagă.

— Agnes! Termină cu desaga și vino! strigă Rosemund.

— Sir Bloet spunea că mi-o aduce de Paște.

— Agnes! izbucni Rosemund. Hai! Stă să plouă.

— Ba nu, o contrazise Agnes nepăsătoare. Sir Bloet a...

Rosemund se întoarse plină de furie către sora ei.

— Ei, de când știi să îndupleci vremea?! O mucoasă. O mucoasă miorlăită!

— Rosemund! interveni Kivrin. Nu-i vorbi așa surioarei tale. Se apropie de iapa acesteia și apucă frâul lăsat larg. Ce-ai pățit, Rosemund? Te frământă ceva?

Rosemund trase de frâu, întinzându-l să plesnească.

— Zăbovim aici, iar țâncul ăsta bate câmpii!

Kivrin dădu drumul frâului și se încruntă, apoi puse piciorul în palmele împreunate ale lui Cob ca să urce în șa. N-o văzuse niciodată pe Rosemund purtându-se astfel.

Ieșiră din curte și trecură prin dreptul cocinilor acum pustii, ajungând pe islaz. Ziua era mohorâtă, norii grei atârând aproape de pământ nemișcați, fiindcă nu se simțea nici o adiere de vânt. Rosemund avea dreptate spunând că putea să plouă. Aerul rece îi dădea o senzație de umezeală prevestitoare de ceață. Dădu pinteni calului să iuțească pasul.

Satul se pregătea de Crăciun. Din fiecare colibă ieșea fum, iar la capătul celălalt al islazului se vedeau doi bărbați care spărgeau lemne pe care le aruncau într-o movilă deja uriașă. O bucată mare și înnegrită de carne – capră? – se prăjea pe o frigare în apropierea casei administratorului. Soția acestuia stătea în fața casei, mulgând vaca ciolănoasă de care Kivrin se sprijinise în ziua când încercase să găsească locul de întâlnire. Ea și Dunworthy se ciorovăiseră în legătură cu oportunitatea de a învăța să mulgă o vacă. Ea îi spusese că vacile nu se mulgeau în timpul iernilor de la începutul secolului paisprezece, că oamenii le lăsau să devină sterpe și că făceau brânză din lapte de capră. Tot ea susținuse că nimeni nu consuma carnea de capră.

— Agnes! strigă Rosemund, furioasă.

Kivrin ridică privirea. Agnes se opri și stătea din nou răsucită în șa, privind înapoi. Își relua poziția firească, dar Rosemund nu lăsă lucrurile astfel:

— N-o să te mai aștept, zăpăcito! și dădu pinteni calului, care porni la trap, făcând un cârd de găini să se zburătăcească și aproape călcând în picioare o fetiță desculță care ducea un braț de lemn.

— Rosemund! strigă Kivrin, însă aceasta era deja prea departe ca să o audă, iar Kivrin nu voia să o ajungă din urmă, pierzând-o din ochi pe Agnes.

— Sora ta s-a supărat că trebuie să aducem vâsc? o întrebă pe Agnes, știind că nu aceasta era cauza, dar sperând că ea îi va destăinui altceva din proprie inițiativă.

— Toată vremea stă îmbufnată, începu Agnes. Bunica are să se supere că gonește ca un copil. Își făcu poneiul să traverseze islazul la un trap elegant, dând astfel un exemplu de maturitate și salutându-i din cap pe săteni.

Fetița pe care Rosemund era cât pe ce să o calce se opri și se holbă după ele, rămânând cu gura căscată.

Soția administratorului ridică privirea și le zâmbi când trecură pe lângă ea, apoi continuă să mulgă vaca, iar oamenii care spărgeau lemne își scoaseră căciulile și făcură o plecăciune.

Trecură prin dreptul colibeii în care Kivrin își găsise adăpost în ziua când încercase să descopere locul de întâlnire și în care rămăsese cât Gawyn îi adusese lucrurile înapoi la conac.

— Agnes, Părintele Roche a mers cu voi când v-ați dus după bușteanul de Crăciun?

— Sigur. Trebuie să-l binecuvânteze.

— Aha, suspină Kivrin, dezamăgită. Sperase că acesta mersese cu Gawyn să-i aducă lucrurile și știa astfel locul. L-a ajutat cineva pe Gawyn să-mi aducă lucrurile la conac?

— Nu, îi răspunse Agnes și Kivrin nu-și dădu seama dacă fetița era sigură. Gawyn e foarte puternic. A omorât patru lupi cu spada.

Părea neverosimil, dar tot astfel putea fi interpretată și salvarea ei. Se vedea limpede că era în stare de orice faptă pe care socotea că-l va ajuta să câștige iubirea lui Eliwys, chiar dacă era vorba să târâie de unul singur căruța până în sat.

— Și Părintele Roche e puternic, spuse Agnes.

— Părintele Roche a plecat, anunță Rosemund, care descălecăse deja. Îl legase de poartă și stătea în curtea bisericii ținându-și mâinile proptite în șolduri.

— L-ai căutat în biserică? o întrebă Kivrin.

— Nu, răspunse Rosemund, mohorâtă. Dar se face frig. Părintele Roche n-ar face nechibzuința să aștepte aici până dă ninsoarea.

— Să-l căutăm în biserică, propuse Kivrin, descălecând și întinzând brațele să o ajute pe Agnes.

— Ba nu, se opuse aceasta, pe un ton ce trăda o încăpățănare care o egala pe cea a surorii ei, eu și Saracen așteptăm aici, și bătu ușor în coama poneiului.

— Saracen n-o să pătească nimic, spuse Kivrin. O luă în brațe și o dădu jos de pe cal. Hai, să-l căutăm întâi în biserică. O luă de mână și deschise poarta care dădea spre cimitir.

Agnes nu se opuse, dar privea mereu peste umăr, către cai.

— Lui Saracen nu-i place să-l lași singur.

Rosemund se opri în mijlocul cimitirului și se răsuci pe călcâie, ținând mâinile în șolduri.

— Ce ascunzi, obraznico? Ai furat mere și le-ai pus în desagă?

— Nu! răspunse Agnes, alarmată, dar Rosemund se apropiase deja de ponei. Nu te apropia! Nu-i poneiul tău! strigă Agnes. E al meu!

„Păcat, nu-l vom găsi pe preot”, gândi Kivrin. „Dacă ar fi aici, ar ieși să vadă ce-i cu hărmălaia asta”.

Rosemund desfăcea băierile desagii.

— Ia te uită! exclamă ea și, ținându-l de greabăn, scoase dinăuntru cățelul lui Agnes.

— Vai, Agnes, spuse Kivrin.

— Ești neascultătoare. Ar trebui să-l duc la râu să-l înec, o amenință Rosemund și se răsuci în direcția apei.

— Nuu! urlă Agnes și alergă spre poartă. Rosemund ridică imediat cățelul, astfel că Agnes nu-l putea ajunge.

Kivrin socoti că lucrurile merseseră destul de departe. Se apropie grăbită și luă animalul din mâinile Rosemundei.

— Agnes, nu mai plânge. Sora ta n-o să-i facă nimic.

Cățelul se cățără pe umărul lui Kivrin, încercând să o lingă pe gât.

— Agnes, câinii nu merg călare. Blackie n-ar putea să respire în desagă.

— Îl duc eu, se oferii ea, dar nu prea convinsă. A vrut să meargă și el.

— Bine, l-ai plimbat până la biserică, spuse Kivrin cu glas apăsător. Și tot așa se va întoarce la grajd. Rosemund, du-l

înapoi. Acum cățelul încerca s-o muște de ureche. I-l dădu lui Rosemund, care îl luă de blana gâtului. Agnes, e mic. Trebuie să stea și să doarmă cu mama lui.

— Și tu ar trebui să stai cu mama, Agnes! spuse Rosemund cu asemenea furie în glas încât Kivrin se temu că aceasta nu-l va duce înapoi. Ce să caute un câine călare pe cal!? Iar acum trebuie să pierdem timpul ducându-l în grajd! Abia aștept să cresc și să nu mai am de a face cu țânci!

Încă ținând câinele de gât, urcă pe cal dar imediat ce ajunse în șa îl înveli aproape drăgăstos în poala mantiei și-l ținu strâns la piept.

— Părintele Roche sigur a plecat! spuse ea supărată și plecă la galop.

Kivrin se temu o clipă că așa stăteau lucrurile. Cearta aprinsă de mai devreme putea scula și morții din morminte, dar dinspre biserică nu apăruse nimeni. Preotul plecase înainte de sosirea lor, însă Kivrin o luă totuși pe Agnes de mână și porniră amândouă în biserică.

— Rosemund e o rea! spuse Agnes.

Kivrin se simți îndemnată să-i dea dreptate, dar nu se cuvenea s-o facă, dar nu dorea nici să o apere pe Rosemund, așa că se mulțumi să tacă.

— Și nici nu-s o mucoasă, continuă Agnes, privind-o pe Kivrin și așteptând confirmarea ei, dar ea nu avea ce să mai adauge. Împinse ușa grea și rămase în prag, privind de jur împrejur.

Nu văzură pe nimeni. Naosul era cufundat în semiîntuneric, fiindcă lumina sărăcăcioasă a zilei nu putea pătrunde prin ferestrele înguste cu vitralii, însă prin ușa întredeschisă intra destulă lumină ca să constate că era pustie.

— Poate o fi în altar, sugeră Agnes. Se strecură pe lângă Kivrin și ajunse în naosul întunecos, îngenunche, își făcu cruce și apoi privi neliniștită peste umăr.

Și altarul era pustiu. De unde stătea, Kivrin văzu că în altar nu erau lumânări aprinse, dar Agnes nu avea să se declare mulțumită decât dacă scotocea întreaga biserică.

Kivrin îngenunche și se rugă alături de Agnes, apoi, în semiobscuritatea aceea, se apropie de arcada iconostasului. Lumânările din fața statuii Sfintei Catherine fuseseră stinse. Simți mirosul înțepător de seu ars și fum. Se întrebă dacă părintele Roche le stinsese înainte de a pleca. Un incendiu ar fi fost o nenorocire, chiar și în interiorul unei biserici din piatră, mai ales că nu existau vase în care lumânările puteau arde complet fără a deveni o primejdie.

Agnes se duse direct la arcadă, își lipi fața de ușa din lemn și strigă:

— Părinte Roche! Se răsuți imediat pe călcâie și anunță: Nu-i aici, Lady Kivrin. Poate e acasă la el, adăugă ea și ieși în fugă pe ușa rezervată doar preotului.

Kivrin era sigură că Agnes nu trebuia să se poarte astfel, dar nu avea de ales, astfel că porni în urma ei prin cimitir, către casa din apropiere. Sigur aparținea preotului, fiindcă Agnes se oprise în fața ei și răcnea:

— Părinte Roche!

Era normal ca locuința preotului să se afle în apropierea bisericii, dar Kivrin nu-și putea alunga senzația de uimire.

Casa arăta la fel de dărăpănată ca și coliba în care stătuse și ea nu demult, nefiind mult mai încăpătoare. Conform obiceiului, preotul trebuia să primească o cotă-parte din recoltele și animalele enoriașilor, însă în curtea îngustă, în afara câtorva găini prăpădite și a unui braț de lemn, nu văzu nici un animal.

Agnes se apucase să bată cu pumnii în ușa care arăta la fel de fragilă ca și aceea a colibei, iar Kivrin se temu că Agnes o va deschide și va da buzna înăuntru, dar înainte de a ajunge lângă ea să o oprească, fetița se întoarse către ea și spuse:

— Poate o fi în clopotniță.

— Nu, nu cred, o contrazise Kivrin luând-o de mână ca să o împiedice să pornească din nou prin cimitir. Se întoarseră spre poartă. Părintele Roche nu bate clopotul decât la vecernie.

— Cine știe?! insistă Agnes, aplecându-și capul într-o parte, ca și cum ar fi tras cu urechea.

Kivrin își încordă auzul, dar în zadar și-și dădu brusc seama că dangătul clopotului dinspre sud încetase. Clopotul acela bătuse fără încetare câtă vreme avusese pneumonie și-l auzise când mersese a doua oară în grajd, să-l caute pe Gawyn, dar nu-și aminti dacă de atunci încoace mai bătuse.

— Ai auzit, Lady Kivrin? o întrebă Agnes. Își smulse mâna din strânsoarea degetelor lui Kivrin și o zbughi, nu către clopotniță ci, dând roată bisericii, pe partea dinspre miez de noapte. Vezi? strigă Agnes triumfătoare, arătând spre ceea ce găsisese. Nu a plecat.

Era măgarul alb al preotului, care smulgea alene din bălăriile care scoteau capetele prin zăpadă. Avea hățuri din frânghie și purta în spinare câțiva desagi din pânză groasă, goi, pregătiți cu siguranță pentru a fi umpluți cu vâsc și iederă.

— Jur, e în clopotniță, spuse Agnes și țâșni înapoi pe drumul pe care venise.

Kivrin dădu ocol bisericii și trecu prin cimitir, și o văzu pe Agnes dispărând în clopotniță. Așteptă, întrebându-se unde ar mai fi trebuit să-l caut pe preot. Poate se găsea în vreo colibă, la căpătâiul unui bolnav.

Printr-una dintre ferestrele bisericii surprinse licărul unei mișcări. O lumină. Probabil că preotul se întorsese în vreme ce ele se uitaseră la măgar. Împinse ușa pe care o folosea el și aruncă o privire înăuntru. În fața Sfintei Catherine era o lumânare aprinsă. Îi vedea strălucirea palidă la picioarele statuii.

— Părinte Roche? strigă ea reținută. Nu primi nici un răspuns. Păși înăuntru, lăsând ușa deschisă și se apropie de statuie.

Lumânarea era așezată între picioarele masive ale statuii. Necizelate, fața și părul Sfintei Catherine rămăseseră în umbră, ridicându-se protector deasupra siluetei mici, cu chip de adult, care voia să reprezinte o fetiță. Îngenunche și ridică lumânarea. Nici măcar nu

trecuse timp cât să se topească seul din căușul în care se afla mukul.

Kivrin privi prin naos. Stând cu lumânarea în mână, nu reușea să vadă. Nu putea lumina decât vâlul sfinteii și lăsa restul naosului în beznă.

Încă strângând lumânarea între degete, pătrunse mai adânc în naos.

— Părinte Roche?

Era liniște mormântală, la fel ca în pădure atunci când sosise. Prea multă tăcere, ca și cum cineva aflat în preajmă, lângă mormânt sau după vreun stâlp, ar fi pândit-o.

— Părinte Roche? strigă ea fără să-i tremure glasul. Ești aici?

În afara tăcerii plină de așteptare, nu căpătă alt răspuns. „În pădure nu era nici țiipenie”, își zise ea, și mai înainte puțin în beznă. Lângă mormânt nu găsi pe nimeni. Soțul Imeynei stătea cu mâinile împreunate la piept și având spada alături, pașnic și tăcut. Nici lângă ușă nu era nimeni. Acum vedea mai bine, în ciuda luminii orbitoare a lumânării. Nimeni.

La fel cum i se întâmplase și în pădure, își simți inima bătându-i cu atâta putere încât bubuitul ei ar fi putut acoperi zgomotul pașilor sau al respirației celui care ar fi stat în apropiere. Se răsuci brusc, și flacăra lumânării lăsa în aer o dâră de foc.

Preotul era exact în spatele ei. Lumânarea aproape că se stinse. Flacăra se îndoi, pâlپând, apoi se înălță, iluminând de jos fața tâlharului, tot așa cum apăruse și în lumina felinarului.

— Ce dorești? întrebă Kivrin, atât de precipitat încât din gâtlej nu-i ieși aproape nici un sunet. Cum ai intrat?

Tâlharul nu-i răspunse. Se holbă mut la ea, așa cum făcuse și în luminiiș. „Deci nu l-am visat”, gândi ea înspăimântată. „A fost acolo. Voise ceva – ce? Să o prade? Să o siluiască? – iar apariția lui Gawyn îl făcuse să fugă”.

Se trase înapoi.

— Ascultă, ce vrei de la mine? Cine ești?

Vorbise în engleza modernă. Auzi vorbele căpătând ecou în spațiul rece, încorsetat de ziduri din piatră. „Vai, nu”, gândi ea, „ce mă fac dacă se strică interpretorul”.

— Ce faci aici? spuse ea, silindu-se să vorbească mai rar și-și auzi propria voce: *Whette wolde thou withe me?*

El întinse mâna spre ea, o mână uriașă sângerie, de tâlhar, de parcă ar fi vrut să-i atingă părul tuns scurt.

— Pleacă! spuse ea. Se trase din nou înapoi și atinse mormântul cu spetele. Lumânarea i se stinse. Nu știu cine ești și ce vrei, dar pleacă de aici. Vorbise din nou în engleza modernă, dar ce importanță mai avea, bărbatul acesta voia să o prade sau să o ucidă, dar unde dispăruse preotul? Părinte Roche! strigă ea. Părinte Roche!

Dinspre ușă se auzi un zgomot, o bubuitură, apoi un hârșăit ca un lemn târât pe podeaua din piatră și în cadrul ei apăru Agnes.

— Aici erai! strigă ea încântată. Te-am căutat peste tot.

Tâlharul aruncă o privire către ușă.

— Agnes! strigă Kivrin. Fugi!

Fetița îngheță cu mâna pe ușă grea.

— Fugi de aici! repetă Kivrin avertismentul și-și dădu seama cu groază că iar vorbea în engleză. Cum se spunea la „fugă”?

Tâlharul se apropie și mai mult de ea. Ea se lipi mai strâns de mormânt.

— Agnes! Fugi, Agnes! răcni ea, apoi ușa se trânti cu zgomot și Kivrin reuși să traverseze în goană naosul și ieși pe ușă după fetiță, în graba nebună scăpând lumânarea din mână.

Agnes se afla deja lângă poartă, dar se opri de îndată ce Kivrin ieși pe ușă și se apropie de ea.

— Nu! strigă Kivrin, făcându-i semn să se îndepărteze. Fugi!

— E un lup? întrebă Agnes, făcând ochii mari.

Nu avea timp să-i explice ori să o îndemne să fugă. Bărbații care spărgeau lemne dispăruseră. O ridică pe Agnes în brațe și alergă spre cai.

— Era un om rău în biserică! spuse ea, așezând-o pe Agnes în șa.

— Un om rău?! se miră Agnes, neluând în seamă frâul pe care Kivrin i-l întindea. Era unul dintre aceia care te-au atacat în pădure?

— Da, răspunse Kivrin, desfăcând frâul. Trebuie să ajungi cât poți de repede la conac. Nu te opri cu nici un chip.

— Eu nu l-am văzut, spuse Agnes.

Tot ce se putea. Venind de afară, nu era în stare să vadă nimic în întunericul naosului.

— Era omul care ți-a furat lucrurile și te-a lovit în cap?

— Da, răspunse Kivrin, apoi întinse mâna după frâu și se apucă să-l dezlege.

— Omul cel rău stătea ascuns în mormânt?

— Poftim? exclamă Kivrin. Nu putea desface frâul din piele scorțoasă. Aruncă o privire speriată peste umăr.

— Eu te-am văzut pe tine și pe Părintele Roche lângă mormânt. Omul cel rău se ascunde în mormântul bunicului?

Capitolul 16

Părintele Roche.

Frâul rigid se desfăcu brusc.

— Părintele Roche?

— Eu am intrat în clopotniță, dar nu l-am găsit acolo. Era în biserică, spuse Agnes. Lady Kivrin, de ce se ascundea omul cel rău în mormântul bunicului?

Părintele Roche?! Imposibil. Doar el îi dăduse ultima împărtășanie. El îi unsesse tâmplele și palmele cu ulei sfințit.

— Omul acela are să-i facă vreun rău Părintelui Roche? întrebă Agnes.

Nu putea fi preotul. El o ținuse de mână. Tot el o ajutase. Îi spusese să nu se teamă. Încercă să-și reamintească figura preotului. Se aplecase asupra ei și îi ceruse numele, dar din cauza fumului ea nu reușise să-i vadă fața.

Iar în vreme ce îi dăduse ultima cuminecătură ea îl văzuse pe tâlhar, se temuse, deoarece îl lăsaseră în aceeași cameră cu ea și încercase să fugă. Dar în încăpere nu se găsise nici un tâlhar. Fusesse doar Părintele Roche.

— Omul cel rău ne urmărește? întrebă Agnes, privind neliniștită către ușa bisericii.

Acum se legau toate. Tâlharul care se aplecase asupra ei în luminiș, așezând-o pe cal. Socotise că era o imagine din delirul ei, dar se înșela. Fusesse Părintele Roche, venit să-l ajute pe Gawyn pentru a o aduce pe ea la conac.

— Omul cel rău nu vine după noi, o liniști Kivrin. Nu există așa ceva.

— A rămas ascuns în biserică?

— Nu, m-am înșelat. Nu există așa ceva.

Agnes o privi neîncrezătoare.

— Dar ai strigat.

Kivrin și-o imagină povestindu-i bunicii:

— Lady Katherine și Părintele Roche erau împreună în biserică și ea a strigat.

Lady Imeyne ar fi încântată să adauge asta la lista și așa lungă a păcatelor Părintelui Roche. Dar și la lista de purtări ciudate ale lui Kivrin.

— Știu că am strigat. În biserică era întuneric. Părintele Roche a apărut pe neașteptate lângă mine și m-am speriat.

— Sigur era părintele, întări Agnes, de parcă nu și-ar fi putut explica de ce s-ar speria cineva de el.

— Când tu și Rosemund vă jucați de-a v-ați ascunselea și ea se repede la tine din spatele vreunui copac, și tu strigi, se strădui cu disperare Kivrin să-i explice.

— Odată, când mă jucam cu ogarul meu, Rosemund stătea ascunsă în pod și a sărit jos. M-am înspăimântat așa de rău că am strigat și eu. Uite așa, spuse Agnes și slobozi un răcnet înfiorător. Iar altă dată era întuneric în sală și Gawyn a apărut brusc de după un paravan și a făcut: „Bau”, iar eu am țipat și...

— Ai dreptate, o asigură Kivrin, și în biserică era întuneric.

— Părintele Roche a sărit la tine și a făcut „Bau”?

„Da”, gândi Kivrin. „S-a aplecat deasupra mea, iar eu am crezut că era un tâlhar”.

— Nu, spuse ea. N-a făcut așa ceva.

— Mai mergem cu Părintele Roche după vâsc?

„Dacă nu l-am băgat în sperieți. Dacă n-a plecat deja în timp ce noi stăteam de vorbă”.

O dădu pe Agnes jos de pe cal.

— Hai. Trebuie să-l găsim.

Nu avea idee cum să procedeze dacă acesta plecase. Nu putea s-o ducă pe Agnes înapoi la conac și să-i povestească doamnei Imeyne cum se speriasse. Și nici nu știa cum să-i explice Părintelui Roche. Ce anume? Că-l credea tâlhar, sau violator? Că-i apărea într-un coșmar?

— Trebuie să intrăm iarăși în biserică? întrebă Agnes temătoare.

— Nu pățim nimic. În afară de Părintele Roche nu-i nimeni acolo.

În ciuda asigurărilor date de Kivrin, Agnes nu prea voia să intre, își ascunse capul în fustele lui Kivrin când aceasta deschise ușa și se agăță de piciorul ei.

— Nu-ți fie teamă, o îndemnă Kivrin, privind printre gene în naos. Nu văzu pe nimeni lângă mormânt. Ușa se închise în spatele ei și simțind-o pe Agnes lipită strâns de ea, rămase locului, așteptând să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Nu trebuie să-ți fie frică.

„Nu-i tâlhar”, își spuse. „N-ai motive de teamă. El ți-a dat ultima împărțășanie. Te-a ținut de mână”. Cu toate astea, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Omul rău e aici? o întrebă Agnes în șoaptă, și împungând cu capul în genunchiul lui Kivrin.

— Nu există nici un om rău, spuse ea și atunci îl văzu. Stătea în fața statuii Sfintei Catherine. Avea în mână lumânarea pe care o scăpase ea pe jos, și se aplecă, o așază la picioarele statuii, apoi se ridică și rămase drept.

Kivrin se gândi că fusese probabil victima unei iluzii creată de întuneric și de flacăra lumânării care îi luminase fața de jos, dar omul nu era câtuși de puțin un tâlhar. Și totuși... în noaptea aceea purtase o glugă pe cap, astfel că nu-i văzuse tonsura, însă se aplecase deasupra statuii tot așa cum făcuse și atunci. Inima începu să-i bubuie din nou.

— Unde e Părintele Roche? întrebă Agnes, ridicând capul. Uite-l, spuse ea și fugi către el.

— Nu... exclamă Kivrin și porni după ea. Nu...

— Părinte Roche! strigă Agnes. Părinte Roche! Te-am căutat! Uitase cu totul de omul cel rău. Te-am căutat în biserică și în casă, dar nu te-am găsit.

Agnes alergă către el fără nici o reținere. Bărbatul se aplecă și o ridică în brațe cu o singură mișcare.

— Te-am căutat și în clopotniță, și nici acolo nu erai, spuse Agnes, fără urmă de teamă. Rosemund a zis c-ai plecat.

Kivrin se opri în dreptul ultimei coloane și încercă să-și potolească freacă inimii.

— Te-ai ascuns de noi? întrebă Agnes. Își petrecu plină de încredere un braț pe după gâtul lui. Odată, Rosemund s-

a ascuns în hambar și a sărit de acolo să mă sperie. Am strigat tare, tare, tare.

— De ce m-ai căutat, Agnes? Întrebă el. E cineva bolnav?

Îi pronunțase numele Agnes, cu același accent ca și băiatul bolnav de scorbut. Interpretorul avu un moment de ezitare înainte de a traduce ce spusese, iar Kivrin se simți cuprinsă de un val trecător de uimire că nu reușea să-l înțeleagă. Doar pricepuse tot ce vorbise la căpătâiul ei.

„Pesemne că a vorbit în latină”, fiindcă vocea era inconfundabilă. Aceeași care rostise ultima împărtășanie și îi spusese să nu se teamă. Și nu se temuse. Auzindu-i vocea, ritmul inimii i se domoli.

— Nu, nu-i nimeni bolnav, spuse Agnes. Vrem să mergem cu tine să adunăm iederă și vâsc pentru casă. Eu, Lady Kivrin, Rosemund și Saracen.

Când auzi cuvintele „Lady Kivrin”, Roche se întoarse și o văzu stând lângă stâlp. O lăsă jos pe Agnes.

Kivrin întinse mâna să se sprijine de stâlp.

— Te rog să mă ierți, Sfinte Părinte, spuse ea. Îmi pare rău că am strigat și am fugit de tine. Era întuneric și nu te-am recunoscut...

Rămas în urmă cu jumătate de secundă, interpretorul traduse ultima propoziție drept „Nu te-am cunoscut”.

— Nu știe nimic, o întrerupse Agnes. Omul cel rău a lovit-o în cap și nu-și amintește decât numele.

— Am auzit asta, spuse el, privind-o pe Kivrin. E adevărat că nu-ți amintești de ce ai venit printre noi?

Kivrin se simți îndemnată să-i mărturisească adevărul, așa cum i se întâmplase când el o întrebase de nume. „Sunt istoric”, voise să răspundă. „Am venit aici să vă studiez, dar m-am îmbolnăvit și nu știu unde se află locul de întâlnire”.

— Nu-și amintește cine e, stăruie Agnes. Nu știa nici să vorbească. A trebuit s-o învăț eu.

— Nu ții minte cine ești? Întrebă el.

— Nu.

— Și nici cum ai ajuns aici?

Măcar acum putea răspunde cu sinceritate.

— Nu. Doar că tu și Gawyn m-ați adus la conac.

Agnes dădea semne că discuția o plictisea.

— Putem merge cu tine să strângem vâsc?

El reacționează de parcă nu ar fi auzit întrebarea. Întinse mâna ca pentru a o binecuvânta pe Kivrin, însă o atinse pe frunte, iar ea își dădu seama că asta voise să facă și mai devreme, lângă mormânt.

— Nu mai ai răni, zise el.

— S-au vindecat.

— Vrem să mergem acum, rosti Agnes apăsător, trăgându-l de braț pe Roche.

El ridică din nou mâna, dorind parcă să o mângâie pe tâmplă, apoi se răzgândi.

— Nu trebuie să te temi. Dumnezeu te-a trimis printre noi cu gând bun.

„Nu”, gândi Kivrin, „nu El m-a trimis. Nu Dumnezeu, ci catedra de istorie medievală”. Dar asta îi dădu tărie.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Vreau să mergem! ridică Agnes glasul, trăgând-o pe Kivrin de mânecă. Du-te și adu-ți măgarul, îi spuse ea Părintelui Roche, și o s-o luăm și pe Rosemund.

Agnes porni spre ușă, iar Kivrin nu avu încotro și o urmă, ca să o împiedice să o ia la goană. Ușa se deschise cu un bufnet înainte ca ei să ajungă lângă ea, și în cadrul ei apăru Rosemund.

— Plouă. Găsite-l-ați pe Părintele Roche? întrebă ea tăios.

— L-ai dus pe Blackie în grajd? o întrebă Agnes.

— Da. Așadar, ați întârziat, și Părintele Roche a plecat?

— Ba nu. E aici și o să mergem cu el. Era în biserică, dar Lady Kivrin...

— Era plecat să-și ia măgarul, interveni Kivrin ca s-o împiedice pe Agnes să depene toată povestea.

— M-am speriat ca atunci când ai sărit din pod, Rosemund, explică Agnes, dar aceasta ieșise deja și se apropia de calul ei.

Nu ploua, dar prin aer plutea o ceață fină. Kivrin o ajută pe Agnes să suie în șa și încăleacă pe calul ei, slujindu-se de poarta scundă ca de o scară. Părintele Roche veni pe măgar

și porniră pe drumul care trecea prin dreptul bisericii și printre copacii alcătuind un pâlc în spatele ei, pe lângă un loc deschis, acoperit de zăpadă.

— În pădure sunt lupi, spuse Agnes. Gawyn a omorât unul.

Kivrin abia de o auzi. Îl urmărea pe Roche mergând alături de măgar și încerca să-și amintească noaptea când el o adusese la conac. Rosemund spusese că Gawyn îl întâlnise pe drum și tot el îl ajutase pe Gawyn să o transporte restul drumului până la conac, dar nu se putea să fie adevărat.

El se aplecase deasupra ei în clipele când stătea rezemată de roata căruței. Îi văzuse fața în lumina pâlpâitoare a focului. El spusese ceva care îi rămăsese neinteligibil, iar ea răspunsese:

— Spune-i domnului Dunworthy să vină să mă ia înapoi.

— Rosemund nu călărește așa cum ar sta cuviincios unei fecioare, constată Agnes cu un aer înțepat.

Rosemund se îndepărtase mult de măgar și aproape o pierduseră din ochi după un cot al drumului, unde ea aștepta nerăbdătoare ca ei să o ajungă din urmă.

— Rosemund! strigă Kivrin, iar Rosemund galopă spre ei, cât pe ce să se ciocnească de măgar, apoi trase puternic de hățuri să-și înfrâneze iapa.

— Nu putem merge mai repede? întrebă ea, făcându-și calul să se întoarcă și pornind din nou în goană. Ploaia o să înceapă înainte de a termina.

Acum ajunseseră în inima pădurii, iar drumul abia de era mai lat decât o panglică. Kivrin privi printre copaci și încercă să-și amintească dacă-i mai văzuse. Trecură de un desiș format din sălcii, dar așezat prea departe de drum și traversat de un pârâiaș ale cărui maluri erau tivite de gheață.

Pe cealaltă parte a drumeagului se găsea un platan uriaș. Se înălța într-un mic spațiu deschis, încărcat de vâsc. Dincolo de el se vedea un șir de scoruși sălbatici, atât de exact spațiați între ei încât păreau să fi fost plantați de mâna omului. Nu-și amintea să mai fi văzut așa ceva.

Urmaseră acest drum, iar ea sperase că se va întâmpla ceva care să-i trezească amintirile, dar nu vedea nici un amănunt care să-i pară familiar. Fusese prea întuneric, iar ea, prea bolnavă.

Nu-și amintea decât locul exact al sosirii, deși acesta căpătase același aspect neclar ca și călătoria până la conac. Știa de existența unui luminiș, un stejar și un desiș de sălcii. Și fața Părintelui Roche, aplecată asupra ei, în momentele când se rezemase de roata căruței.

Trebuie să fi fost cu Gawyn când o găsisese, altfel Gawyn l-ar fi condus înapoi până la locul sosirii. În lumina focului, îi văzuse limpede chipul. Apoi, la o întretăiere de drumuri, ea căzuse de pe cal.

Încă nu ajunseseră la răscrucea aceea. Nici nu reușea să vadă alte poteci, cu toate că știa că ele existau, luând-o de-a dreptul dintr-un sat în altul și ducând spre câmpuri sau spre coliba argatului bolnav pe care îl vizitase Eliwys.

Urcară un deal scund și odată ajunși pe culmea lui, Părintele Roche privi înapoi să vadă dacă era urmat de ceilalți. „Știe unde este locul”, gândi Kivrin. Sperase că așa stăteau lucrurile, sau că Gawyn i-l descriesese, ori îi spusese pe care drum să apuce până acolo, însă nu fusese nevoie să o facă. Părintele Roche știuse dintru început unde se găsea locul. Mai fusese acolo.

Aflată alături de Agnes pe culmea dealului, Kivrin nu văzu în jur decât copaci, iar la poale, mulți alții. Se aflau în Pădurea Wychwood, dar dacă așa stăteau lucrurile, locul de întâlnire putea fi oriunde în zona aceea care se întindea pe mai bine de o sută de kilometri pătrați. Singură n-ar reuși să-l descopere niciodată. Abia de putea pătrunde cu privirea la zece pași prin desișuri.

Când coborâră costișa, desimea pădurii o uimi. Pe aici nu se vedeau cărări șerpuiind printre copaci. Aceștia stăteau aproape unul de altul și spațiile goale erau pline de crăci uscate căzute la pământ și tufișuri încurcate, totul acoperit de zăpadă. Se înșelase crezând că nu va recunoaște nimic – știa totuși această pădure. Era aceea în care se rătăciseră Albă ca Zăpada, Hansel și Gretel și câte alte personaje de

basm. Tot aici erau și lupi, urși, poate chiar și colibe de vrăjitoare, pentru că în aceste locuri ale Evului Mediu se născuseră toate poveștile. Nu era de mirare. Oricine se putea rătăci într-un asemenea peisaj.

Roche se opri și rămase alături de măgar, în vreme ce Rosemund se întoarse către el, după care restul îi ajunseră din urmă, iar Kivrin se întrebă dacă nu cumva se rătăcise și preotul. Imediat ce se apropiară, el își croi drum printr-un desiș, către o cărare mai îngustă, care nu se vedea din drum.

Rosemund nu ar fi reușit să o ia înaintea preotului și măgarului decât împingându-i deoparte, de aceea merse aproape călcând pe urmele lăsate de copitele din spate ale măgarului și Kivrin se întrebă iarăși ce o frământa. „Sir Bloet are mulți prieteni puternici”, spusese Lady Imeyne. Îl numise aliat, dar Kivrin se întrebă dacă acest lucru era adevărat, ori dacă tatăl îi spusese lui Rosemund despre el vreun secret care o necăjea atât de mult la gândul că el va sosi la Ashencote.

Merșeră o vreme pe poteca aceea, pe lângă un desiș de sălcii care semăna cu cel de la locul sosirii, apoi o părăsiră, strecurându-se printr-un pâlț de brazi și ajungând în apropierea unui arbore-ilice.

Kivrin se așteptase să vadă tufișuri de ilice la fel ca acelea pe care le văzuse în careul de la Brasenose, însă acesta era un copac. Se înălța impunător deasupra lor, întinzându-și ramurile peste spațiul îngust, iar fructele lui de culoare roșie strălucind prin masa de frunze groase și lucioase.

Părintele Roche începu să dea jos sacii de pe spinarea măgarului, iar Agnes încercă să-l ajute. Rosemund scoase de la brâu un cuțit scurt, cu lamă groasă și începu să taie ramuri de jos, cu frunze ascuțite.

Kivrin înotă prin zăpadă până în partea cealaltă a copacului. Zărise o licărire de alb care îi amintise de pâlcul de mesteceni, însă era doar o ramură pe jumătate prăbușită între doi copaci și acoperită de zăpadă.

Apoi apăru și Agnes, urmată de Roche, care avea un pumnal cu aspect înfiorător. Kivrin își închipuise că dacă știa cine e se va petrece o transformare în înfățișarea lui, însă acum, dominând-o prin statură pe Agnes, el îi apărea tot ca un tâlhar.

Preotul îi întinse lui Agnes unul dintre sacii grosolani.

— Trebuie să-l ții desfăcut, uite așa, spuse el, aplecându-se ca să-i arate cum trebuie rulată gura sacului, iar eu o să pun crengile înăuntru.

Începu apoi să taie crengile, neluând în seamă frunzele ascuțite. Kivrin luă crengile ciopârțite și le introduse în sac, atentă să nu rupă frunzele rigide.

— Părinte Roche, îndrăzni ea. Voiam să-ți mulțumesc pentru ajutor când eram bolnavă și pentru că m-ai adus la conac atunci când...

— Când erai căzută la pământ, completă el, lovind îndârjit cu cuțitul într-o creangă mai îndărătnică.

Ea voise să spună: „Când am fost atacată de tâlhari”, însă răspunsul lui o luase prin surprindere. Își amintea cum căzuse de pe cal și se întrebă dacă asta se întâmplase când fusese și el prin preajmă. Dacă da, însemna că se aflau deja departe de locul sosirii, și el nu avea să știe unde se afla acesta. Dar ea își amintea și de prezența lui acolo.

Nu avea rost să mai ocolească subiectul.

— Știi locul unde m-a găsit Gawyn? întrebă ea și așteptă răspunsul cu sufletul la gură.

— Da, spuse el și mai retează o creangă.

De ușurare, simți că amețește. Deci știa locul.

— E departe de aici?

— Nu, zise el și desprinse creanga de trunchi.

— Vrei să mă duci până acolo?

— De ce vrei asta? întrebă Agnes, desfăcând gura sacului. Dacă oamenii cei răi mai sunt acolo?

Roche se uita la ea, parcă frământat de aceeași întrebare.

— Mă gândeam că dacă văd locul, mi-aș putea aminti cine sunt și de unde vin, explică ea.

El îi întinse ramura, ținând-o în așa fel încât ea s-o poată lua fără să se înțepe.

— Te voi duce acolo, îi promise el.

— Mulțumesc.

Apoi strecură creanga alături de celelalte, Roche legă sacul la gură și-l aburcă pe umăr.

Curând apăru și Rosemund târând propriul ei sac prin zăpadă.

— N-ați terminat? întrebă ea.

Roche luă și sacul ei și le legă pe amândouă în spinarea măgarului. Kivrin o așează pe Agnes în șa, iar preotul îngenunche și-și împreună palmele pentru ca și Kivrin să poată pune piciorul în scări.

Tot el o ajutase să urce înapoi pe calul cel alb atunci când căzuse. Când era căzută, cum zicea el. Își aminti mâinile lui masive, aranjând-o pe spinarea calului. Dar se îndepărtaseră mult de locui sosirii, și de ce l-ar fi dus Gawyn pe Roche tocmai până la locul unde o găsisese? Nu-și amintea să fi parcurs drumul înapoi, însă toate amintirile ei păreau confuze și învăluite în ceață. În delirul ei, avusese senzația că se afla mai departe decât în realitate.

Roche conduse măgarul înapoi printre brazi și ajunseră la potecă, refăcând drumul pe care veniseră. Rosemund îl lăasă s-o ia înainte, apoi spuse cu un glas care amintea de al Imeynei:

— Acum unde se duce? Iedera nu e în partea aceea.

— Mergem să vedem locul unde a fost atacată Lady Katherine, o lămuri Agnes.

Rosemund o măsură bănuitoare pe Kivrin.

— De ce te duci acolo? Bunurile și restul lucrurilor ți-au fost deja aduse la conac.

— Crede că dacă vede locul o să-și amintească, spuse Agnes. Lady Kivrin, dacă-ți aduci aminte cine ești, trebuie să te întorci acasă la tine?

— Sigur că da, zise Rosemund. Trebuie să se întoarcă la familia ei. Nu poate rămâne cu noi o veșnicie.

Spusese asta doar ca s-o provoace pe Agnes și reuși.

— Ba poate! protestă Agnes. Va fi doica noastră.

— De ce-ar dori să rămână lângă o miorlăită? Întrebă Rosemund, dând piteni calului și pornind la trap.

— Nu-s miorlăită! strigă Agnes după sora ei. Tu ești! Se întoarce către Kivrin. Nu vreau să mă părăsești!

— Bine, o liniști Kivrin. Vino, părintele ne așteaptă.

Acesta stătea în drum și imediat ce se apropiară, el porni. Rosemund era deja departe în față, grăbindu-se pe poteca troienită, iar calul ei zvârlea în jur jerbe de zăpadă.

Traversară un pâraiaș și ajunseră la o răspântie, drumul pe care mergeau ei descriind o curbă spre dreapta, iar celălalt fiind drept pe o porțiune de aproape o sută de metri și apoi luând-o brusc spre stânga. Rosemund îi aștepta acolo, lăsându-și calul să bată din picior și să-și arunce capul într-o parte și în alta, de parcă acesta ar fi exprimat propria ei nerăbdare.

„Am lunecat de pe cal la o răspântie”, gândi Kivrin, încercând să-și aducă aminte copacii, drumul, pâraul, orice. Pădurea Wychwood era împânzită de zeci de asemenea răspântii și nu avea nici un motiv să creadă că tocmai aceasta era cea pe care o căuta, dar se părea că așa stăteau lucrurile. Părintele Roche o luă la dreapta și merse câțiva metri, apoi intră direct în pădure, trăgând și măgarul după el.

În locul pe unde pătrunsese în adâncul pădurii nu se vedeau sălcii, și nici vreun deal. Pesemne că refăcea drumul pe care o adusese Gawyn. Își aminti că merseseră îndelung prin pădure înainte de a ajunge la răspântie.

Îl urmară printre copaci, Rosemund rămânând ultima, apoi trebură să descalece și să-și ducă animalele de căpăstru. După cum constată Kivrin, Roche nu urma nici o cărare. Călca prin zăpadă, lăsându-se în jos ca să treacă pe sub crengile din care zăpada i se presăra pe după gât, apoi ocoli un desiș încâlcit și spinos de porumbar.

Kivrin încercă să memoreze peisajul ca să regăsească locul, dar nu remarcă nici un amănunt notabil, ceea ce o dezarmă. Atâta vreme cât zăpada mai persista ar fi reușit să meargă pe urmele de pași și de copite. Va trebui să revină aici înainte de topirea zăpezii și să însemne drumul

cu creștături pe trunchiuri sau cu bucăți de cârpă. Ori cu firimituri de pâine, ca Hansel și Gretel.

Îi venea ușor acum să înțeleagă felul în care cei doi, Albă ca Zăpada, prinți și prințese se rătăciseră în codru. Nu merseseră decât câteva sute de metri și deja, privind peste umăr, Kivrin nu mai era sigură în ce direcție rămăsese drumul, în ciuda existenței urmelor de copite. Hansel și Gretel puteau să rătăcească luni în șir și nu ar mai fi găsit drumul de înapoiere acasă, și nici coliba vrăjitoarei.

Măgarul preotului se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kivrin.

Roche duse măgarul într-o parte și-l legă de un frasin.

— Aici e locul.

Nu era punctul de întâlnire. Abia de putea fi numit luminiș, fiind doar o porțiune unde un stejar își răsfirase larg ramurile și împiedicase creșterea altor copaci. Alcătuia un adevărat cort, iar la poalele lui pământul era doar presărat cu un strat subțire de zăpadă.

— N-am putea face un foc? întrebă Agnes, pășind pe sub ramuri către resturile unui foc de tabără. Deasupra lui fusese târât un buștean. Agnes se așează pe el. Mi-e frig, spuse ea, răscolind cu piciorul pietrele înnegrite.

Focul nu arsese multă vreme, lemnele erau doar afumate. Cineva turnase țărână deasupra lor ca să le stingă. Părintele Roche se lăsase pe vine în fața ei, iar lumina flăcărilor jucase pe fața lui.

— Gata? întrebă Rosemund, nemulțumită. Ți-ai amintit ceva?

Fusese în acest loc. Își aminti focul. Crezuse că fusese aprins pentru a fi arsă pe rug. Dar ceva nu era în regulă. Roche fusese în punctul de sosire. Și-l aminti aplecându-se când ea se rezemase de roata căruței.

— Ești sigur că aici m-a găsit Gawyn?

— Da, răspunse el și se încruntă.

— Dacă o să vină omul cel rău, o să-l omor cu spada mea, zise Agnes, trăgând unul dintre lemnele pe jumătate arse și învărtindu-l prin aer. Capătul înnegrit se rupse. Agnes se ghemui lângă resturile focului și mai scoase un

lemn, apoi se așeză direct pe pământ cu spinarea lipită de buștean și lovi cele două lemne între ele. Bucăți de lemn carbonizat se împrăștiară peste tot.

Kivrin o privi pe Agnes. Și ea stătuse proptită de buștean în timp ce se făcea focul și Gawyn se apropiase de ea, având părul roșiatic din cauza reflexelor aruncate de flăcări și-i spusese ceva ce ea nu înțelesese. Apoi el stinsese focul, împrăștiind lemnele aprinse cu lovituri de picior, iar fumul o învăluisese, orbind-o.

— Acum ți-ai adus aminte? întrebă Agnes, azvârlind bețele între pietre.

Încă încruntat, Roche continua să o privească.

— Te simți rău, Lady Katherine?

— Nu, răspunse ea, încercând să zâmbească. Doar că... speram să văd locul unde am fost atacată, ca să-mi amintesc.

El o măsură cu un aer solemn vreme de o clipă, așa cum făcuse în biserică, apoi se răsuci pe călcâie și se apropie de măgar.

— Vino, o îndemnă el.

— Ți-ai amintit? insistă Agnes, bătând din palmele înmănușate. Amândouă se mânjiseră de funingine.

— Agnes! izbucni Rosemund. Uite cum ți-ai murdărit mănușile. O ridică în picioare cu o mișcare brutală. Și mantia ai nenorocit-o când ai stat pe zăpadă. Fetiță rea ce ești!

Kivrin le despărți.

— Rosemund, dezleagă poneiul lui Agnes, o rugă ea. E vremea să culegem iederă. Scutură zăpada de pe mantia lui Agnes și frecă fără folos blana albă.

Părintele Roche stătea lângă măgar, așteptându-le cu o expresie ciudat de serioasă.

— O să-ți curățăm mănușile când ajungem acasă, promise ea precipitată. Hai, trebuie să mergem cu Părintele Roche.

Kivrin luă frâiele iepei și urmă fetele pe drumul pe care veniseră, apoi o luă în altă direcție care le scoase aproape imediat la cărare. Nu vedea răspântia și se întrebă

dacă ajunseseră la același drum sau la altul. Toate arătau la fel – mărginite de sălcii, mici luminișuri și stejari.

Era limpede ce se întâmplase. Gawyn încercase să o ducă la conac, însă ea se simțise prea slăbită. Căzuse de pe cal, iar el o luase în brațe, ducând-o în pădure și, după ce făcuse un foc, o lăsase acolo, rezemată de buștean cât el căutase ajutoare.

Ori dorise să facă focul și să rămână acolo cu ea până dimineață, iar Părintele Roche văzuse flăcările și venise să-l ajute și împreună o duseseră până la conac. Părintele Roche nu avea habar unde se găsea punctul de sosire. Presupusese că Gawyn o găsisese acolo, sub stejar.

Imaginea lui, aplecându-se asupra ei, lângă roată, făcea parte din nălucirea ei. Visase totul în timp ce zăcuse în pat, tot astfel cum visase și clopotele, rugul și calul alb.

— Încotro merge? întrebă Rosemund pe un ton obraznic, iar Kivrin simți impulsul de a o pălmui. Găsim iederă și mai aproape de casă. Și are să și înceapă să plouă.

Avea dreptate. Ceața se transforma treptat în ploaie.

— Puteam termina și eram deja acasă dacă plângăreața asta de Agnes nu și-ar fi luat cățelul cu ea!

Se îndepărtă în galop și Kivrin nu schiță nici un gest ca s-o oprească.

— Rosemund e o necioplită, spuse Agnes.

— Da, o aprobă Kivrin. Adevărat. Știi cumva de ce e supărată?

— Din cauza lui Sir Bloet, o lămuri Agnes. Trebuie să se căsătorească cu el.

— Poftim? exclamă Kivrin. Imeyne vorbise despre o căsătorie, dar ea crezuse că vreuna dintre fiicele lui Sir Bloet avea să ia în căsătorie un fiu de-al Lordului Guillaume. Cum să se căsătorească Sir Bloet cu Rosemund? Nu-i însurat cu Lady Ivolde?

— Nu, făcu Agnes cu o expresie de mirare. Lady Yvolde e sora lui.

— Dar Rosemund nu e destul de mare, zise ea și își dădu seama că greșea. La începutul aceluia secol fetele erau măritate înainte de a ajunge la majorat, uneori chiar din

leagăn. În Evul Mediu căsătoria era un aranjament ca o afacere, reprezentând o modalitate de a mări proprietățile funciare și de a întări poziția socială, iar Rosemund fusese crescută încă de când avea vârsta lui Agnes pentru a fi dată cuiva ca Sir Bloet. Toate poveștile medievale referitoare la fecioare care se căsătoreau cu bătrâni ramoliți și știrbi îi veniră în memorie pe dată.

— Și Rosemund îl place pe Sir Bloet? întrebă Kivrin, știind deja răspunsul: „Bineînțeles că nu. A devenit detestabilă, nervoasă, aproape isterică de când a aflat că bătrânul va sosi”.

— Mie îmi place, spuse Agnes. O să-mi dăruiască un ham din argint când se căsătoresc.

Kivrin o căută din ochi pe Rosemund, care aștepta pe drum, ceva mai departe. Poate Sir Bloet nu era chiar un bătrân ramolit. Poate greșea gândind astfel, după cum și Kivrin se înșelase considerând că Lady Yvolde era soția lui. Poate era tânăr, iar starea de nervozitate trăda doar neliniștea Rosemundei. Ori până în ziua căsătoriei și-ar putea schimba părerea despre el. Fetele nu erau măritate decât la vârsta de paisprezece sau cincisprezece ani, nu înainte de a arăta semne de maturizare.

— Când trebuie să aibă loc nunta?

— La Paște.

Ajunseră la altă răscruce. Aceasta era mult mai îngustă, cele două drumuri mergând aproape paralel cale de vreo sută de metri înainte ca acela pe care o luase Rosemund să înceapă a urca un delușor.

Doisprezece ani și căsătoria peste trei luni. Nici nu era de mirare că Lady Eliwys nu dorise ca Sir Bloet să afle de sosirea lor aici. Poate nici ea nu voia ca Rosemund să se mărite atât de tânără, iar totul fusese aranjat doar pentru a-l salva pe tată de necazuri.

Rosemund călări până pe culmea delușorului și se înapoie în galop până lângă preot.

— Unde ne duci? întrebă ea de sus. O să ieșim din pădure.

— Suntem aproape, spuse preotul pe un ton blând.

Ea își făcu iapa să se rotească și galopă în susul dealului până dispăru, reapăru, veni în goană până lângă Kivrin și Agnes, întoarse iarăși brusc și se depărtă. „Ca un șoarece prins în cursă, căutându-și o cale de salvare”, gândi Kivrin.

Burnița se transformă în lapoviță. Părintele Roche își trase gluga peste cap și mână măgarul spre culmea delușorului. Acesta urcă panta lină până pe culme și acolo se opri. Preotul trase de hățuri, dar măgarul se dădu înapoi, refuzând să mai înainteze.

Kivrin și Agnes îl ajunseră din urmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kivrin.

— Hai, Balaam, îl îndemnă preotul și trase de hățuri cu mâinile lui uriașe, dar măgarul nu se clinti. Se încorda, opunându-se și proptindu-și copitele din spate în pământ și lăsându-se înapoi încât aproape ajunsese să stea pe crupă.

— Poate nu-i place ploaia, sugeră Agnes.

— Putem să te ajutăm? îl întrebă Kivrin.

— Nu, răspunse el, făcându-le semn să treacă mai departe. Mergeți. Poate se răzgândește dacă nu mai are caii în preajmă.

Își înfășură hățurile pe mână și ocoli animalul ca și când ar fi avut intenția să-l împingă de la spate. Kivrin depăși coama alături de Agnes și privi din când în când peste umăr, temându-se că măgarul l-ar putea lovi pe preot cu copita. Apoi coborâra de cealaltă parte a culmii.

În acea porțiune pădurea era învăluită în pânza ploii. Apa topea deja zăpada de pe drum, iar la poalele culmii se formase o baltă plină de noroi. De fiecare parte se vedeau tufișuri dese acoperite de zăpadă. Rosemund se oprise pe culmea următoarei coline care era împădurită doar până la jumătatea pantei, iar deasupra se găsea o mare suprafață înzăpezită. „Iar dincolo de colină”, gândi Kivrin, „începe câmpia și se poate vedea drumul și Oxford-ul”.

— Kivrin, unde mergem? Așteaptă! strigă Agnes, dar Kivrin cobora deja colina și coborâse de pe murg, scuturând tufișurile acoperite de zăpadă și încercând să vadă dacă erau sălcii. Erau, iar dincolo de ele zări coroana unui stejar mare. Legă în grabă hățurile de ramurile roșiatice ale unei

sălcii și își croi drum prin tufiș. Zăpada înghețată parcă sudase laolaltă crengile copacilor. Le izbi cu mâna și zăpada îi căzu în cap ca o ploaie albă. Țipând speriate, câteva păsări se ridicară precipitat în aer. Își făcu loc printre crengile rigide și ajunse până la luminișul care trebuia să existe în acel loc. Și îl găsi.

Văzu stejarul și, dincolo de el, tras față de drum, pâlcul de mesteceni cu trunchiuri albe, care creaseră impresia că pădurea se rărea. Aici era punctul de sosire.

Dar nu se potrivea ceva. Luminișul i se păruse mai mic. Iar stejarul avusese mai multe frunze și cuiburi în el. Își mai amintea un tufiș de porumbar într-o latură a luminișului, cu mugurii negru-purpurii împungând de sub ghimpii ascuțiți. Nu-și amintea să fi fost exact aici. Trebuia să-și aducă aminte, nu?

Asta din cauza zăpezii, ea face ca luminișul să pară mai întins. Zăpada avea aproape jumătate de metru și era netedă, curată. Rămăsese neatinsă, nimeni nu călcase pe aici.

— Aici e locul de unde vrea Părintele Roche să culegem iederă? Întrebă Rosemund, croindu-și drum prin desiș. Privi de jur împrejur, ținându-și mâinile în șolduri. Nu văd nici urmă de iederă.

Parcă văzuse iederă, încolăcită în jurul trunchiului stejarului, dar și ciuperci. „Din cauza zăpezii”, gândi ea. Ea a acoperit toate semnele cunoscute ei. Tot astfel și urmele lăsate de Gawyn care târâse căruța și cuferele.

Caseta - Gawyn nu o găsisese. N-o văzuse fiindcă rămăsese ascunsă vederii din cauza bălăriilor de la marginea drumului.

Trecu printre sălcii și pe lângă Rosemund, fără a încerca măcar să se ferească de zăpada care se scurgea de pe crengi. Caseta era îngropată în zăpadă, dar lângă drum ea nu era mare, iar obiectul avea patruzeci de centimetri înălțime.

— Lady Katherine! strigă Rosemund din spatele ei. Acum unde te duci?

— Kivrin! auzi ca un ecou glasul lui Agnes. Încercase să coboare de pe ponei în mijlocul drumului, însă își prinsese piciorul în scări. Lady Kivrin, ajută-mă!

Kivrin privi în direcția ei, la început fără să o vadă, apoi se uită spre culmea colinei.

Părintele Roche se afla încă pe culme, chinuindu-se să urnească măgarul. Trebuia să descopere caseta înainte de sosirea lui.

— Rămâi călare, Agnes! strigă ea și începu să scormonească prin zăpada de sub sălcii.

— Ce cauți? Întrebă Rosemund. Aici nu găsești iederă.

— Lady Kivrin, vino aici! strigă Agnes.

Pesemne că sălciile stăteau împovărate de zăpadă, iar caseta era mai adânc îngropată decât credea ea. Se aplecă, agățându-se de ramurile subțiri, fragile, și încercă să îndepărteze zăpada. Dar nu descoperi trunchiul copacului. Își dădu seama din prima clipă. Sălciile oferiseră adăpost buruienilor și pământului de dedesubt. Zăpada avea doar câțiva centimetri. Dar dacă acela era locul, caseta trebuia să se afle acolo, socoti Kivrin, parcă nevenindu-i să creadă. Dacă găsise locul.

— Lady Kivrin! auzi ea vocea lui Agnes și privi peste umăr. Reușise să coboare de pe ponei și se apropia în goană.

— Nu fugi, dădu Kivrin să spună dar nu apucă, fiindcă Agnes alunecă într-un făgaș mai adânc și căzu.

Rămase fără suflare, iar Kivrin și Rosemund o atinseră înainte ca ea să izbucnească în lacrimi. Kivrin o luă în brațe și apăsă cu palma pe pântecul copilei pentru a o îndrepta de spate și a o face să respire.

Agnes icni, apoi inspiră adânc și porni să urle cu glas ascutit.

— Du-te și cheamă-l pe Părintele Roche, o îndemnă Kivrin pe Rosemund. E pe culmea dealului. Măgarul lui s-a oprit acolo.

— Vine acum, o asigură Rosemund.

Kivrin întoarse capul. Preotul lăsase măgarul și alerga greoi la vale, iar ea vru să-i strige și lui să nu fugă, dar n-ar fi fost auzită din cauza urltelor scoase de Agnes.

— Șșt, o rugă Kivrin. N-ai pățit nimic. Ai rămas doar fără suflare.

Părintele Roche se apropie și Agnes se aruncă în brațele lui. El o strânse la piept.

— Ușurel, Agnes, murmură el, cu vocea liniștitoare. Țipetele se transformară suspine.

— Unde te-ai lovit? o întrebă Kivrin, scuturând zăpada de pe mantia copilei. Te-ai julit la mâini?

Părintele Roche o răsuci în brațe, astfel încât Kivrin reuși să-i tragă mânușile de pe mâini. Copila avea palmele de un roșu aprins, dar nu prezentau nici o zgârietură.

— Unde te doare? vru să știe preotul.

— N-a pățit nimic, interveni Rosemund. Plânge fiindcă-i o smiorcăită!

— Ba nu-s! protestă Agnes și se răsuci cu atâta forță încât aproape se azvârli din brațele preotului. M-am lovit la genunchi.

— La care picior? o întrebă Kivrin. Cel la care ai mai fost lovită?

— Da! Nu te uita! strigă ea când Kivrin încercă să vadă.

— Bine, am înțeles, se lăsă Kivrin înduplecată. Rana cea veche făcuse coajă. Pesemne că acum o rupsesse. Dacă nu sângera prea rău ca să umezească pantalonii din piele, nu avea nici un rost să o dezbrace pe frigul acela. Dar acasă trebuie să văd ce-ai pățit, bine?

— Acum putem pleca de aici? întrebă Agnes.

Kivrin privi deznădăjduită în jur la desigurii. Acesta trebuia să fie locul. Sălciile, luminișul, culmea lipsită de vegetație. Sigur acesta era. Pesemne că așezase caseta mai adânc decât își închipuise, iar zăpada...

— Vreau acasă, spuse Agnes și începu să scâncească. Mi-e frig!

— Prea bine, spuse Kivrin și aprobă din cap. Mănușile lui Agnes erau prea umede ca să și le pună din nou pe mâini. Kivrin și le scoase pe cele pe care le împrumutase și i le

dădu. Îi ajungeau până aproape de cot, iar asta o încântă, de aceea Kivrin consideră că uitase deja de durere, dar când Părintele Roche încercă să o așeze în șa, copila scânci:

— Vreau să merg cu tine.

Kivrin aprobă din nou cu un gest din cap și urcă în șa. Părintele Roche i-o dădu pe Agnes în brațe și mână la deal calul lui Agnes, ducându-l de căpăstru. Măgarul stătea tot pe culme, dar la marginea drumului și rodea capetele bălăriilor care își ițeau capetele prin zăpada subțire.

Prin ploaia care se întetea, Kivrin privi peste umăr către desiş, încercând să vadă luminişul. „Sigur e punctul de întâlnire”, își zise ea, dar nu putea băga mâna în foc. Până și dealul arăta altfel din locul în care stătea.

Părintele Roche luă măgarul de căpăstru și acesta se încordă aproape imediat și își înfipse copitele în pământ, dar după ce își văzu stăpânul întorcând capul și pornind la vale călare pe calul lui Agnes, porni fără să mai fie îndemnat.

Ploaia făcea zăpada să se topească, iar iapa lui Rosemund lunecă puțin în timp ce mergea la galop pe o porțiune dreaptă a drumului care ducea spre răscruce. Domoli calul, făcându-l să meargă la trap.

La următoarea întretăiere de drumuri, Roche o luă la stânga. De o parte și de alta erau sălcii și stejari, iar la poalele fiecărui dâmb, făgașe înnoruite.

— Acum mergem acasă? întrebă Agnes, tremurând la pieptul lui Kivrin.

— Da. Își trase poalele mantiei s-o învelească pe Agnes. Te mai doare genunchiul?

— Nu. Dar n-am cules iederă. Se înălță puțin și se răsuci s-o privească pe Kivrin. Când ai văzut locul ți-ai adus aminte ceva?

— Nu.

— Foarte bine, spuse Agnes, lipindu-se mai strâns de ea, trebuie să rămâi cu noi pe vecie.

Capitolul 17

Andrews nu-i telefonă lui Dunworthy decât spre seara de Crăciun. Colin insistase, desigur, să se scoale la o oră imposibilă pentru a-și desface micul morman de pachete cu cadouri.

— Aveți de gând să stați în pat toată ziua? Întrebuse el când îl văzuse pe Dunworthy bâjbâind după ochelari. E aproape opt.

La ora aceea, în realitate doar șase și jumătate, afară era beznă, încă prea întuneric pentru a-și da seama dacă ploaia se oprișe. Colin dormise mai mult. După serviciul religios, Dunworthy îl trimisese înapoi la Baliol și plecase la spital să afle vești despre Latimer.

— Are febră, dar deocamdată plămânii nu sunt afectați, îi spusese Mary. A venit la cinci, a zis că are dureri de cap și stări de amețeală de pe la unu. La fix patruzeci și opt de ore după. E clar că nu trebuie să-l mai întrebăm de unde a luat-o. Tu cum te simți?

Apoi îl silise să rămână pentru analiza sângelui, după care apăruse încă un caz, și trebuise să rămână pentru o eventuală identificare. Se culcase în jur de unu.

Colin îi dădu lui Dunworthy un biscuit și insistă ca el să-l mănânce, îi puse o coroană din hârtie gofrată de culoare galbenă și citi dedicația cu voce tare. Suna: „Când îți intră în casă renii lui Moș Crăciun? Când ții ușa deschisă”.

Colin avea deja pe cap coroana roșie. Se așază pe podea și se apucă să deschidă pachetele. Pastilele de săpun se bucurară de aprecieri.

— Vedeți, spuse el, scoțând limba din gură, își schimbă culoarea. Chiar așa era, la fel ca și dinții și buzele lui.

Păru încântat de carte, deși se vedea că ar fi dorit una holografică. O frunzări, uitându-se la ilustrații.

— Ia te uită, făcu el, întinzându-i volumul lui Dunworthy, care încă făcea eforturi să rămână treaz.

Poza reprezenta mormântul unui cavaler, cu efigia obișnuită sculptată, reprezentându-l în armură completă,

fața și întreaga postură exprimând pacea eternă, însă într-o friză semănând cu o ferestruică, așezată pe o latură a mormântului, cavalerul se zbătea să se ridice în șezut, iar carnea de pe brațe i se desprindea ca vâlul cu care se acoperă morții, iar brațele lui scheletice se încovoiau ca niște gheare turbate și fața îi devenise o țeastă cu găvanele goale, transmitând o senzație de groază. Printre picioare i se strecurau viermi, trecând pe deasupra și pe dedesubtul spadei. „Oxforshire cca. 1350”, scria sub imagine. „Exemplu de sculptură macabră, predominantă după ciuma bubonică”.

— Nu-i mortal? exclamă Colin pe un ton încântat.

Se arată politicos când descoperi fularul.

— Cred că ideea contează, nu? făcu el, ridicându-l de un capăt, apoi adăugând: Poate o să mi-l pun la gât când o să-i vizitez pe cei bolnavi. Oricum nu se vor sinchisi cum arată.

— Să vizitezi bolnavii?

Colin se ridică de pe podea și se apropie de geanta lui de voiaj și începu să răscolească în ea.

— Aseară vicarul m-a întrebat dacă n-aș vrea să-i fac un serviciu verificând oamenii din parohie, să le duc doctorii și alte chestii din astea.

Pescui o pungă de hârtie.

— Aici am un cadou pentru dumneavoastră, spuse el și i-l întinse lui Dunworthy. Nu-i împachetat, adăugă el oarecum inutil. Finch a zis că trebuie să facem economie.

Dunworthy desfăcu punga și scoase o carte subțirică.

— E o agendă, îl lămurii Colin. E bună să tăiați zilele până se vi se întoarce prietena. O deschise la prima pagină. Vedeți, am luat una care să aibă și luna decembrie.

— Mulțumesc, spuse Dunworthy, deschizând-o. Crăciun. Sărbătoarea Uciderii Pruncilor Nevinovați. Anul Nou. Bobotează. Foarte drăguț din partea ta.

— Am vrut să vă iau modelul Carfax Tower care cântă „Am auzit clopotele de Crăciun”, îi zise Colin, dar costa douăzeci de lire!

Telefonul sună și se repezică amândoi să răspundă.

— Pariez că-i maică-mea, spuse Colin.

Era Mary, care telefona de la spital.

— Cum te simți?

— Pe jumătate adormit, răspunse Dunworthy.

Colin îi surâse.

— Dar Latimer? vru să știe Dunworthy.

— Bine. Încă purta halatul de laborator, însă se pieptănase și părea relaxată. Pare să fi contractat o formă ușoară. Am stabilit o legătură cu virusul din California.

— Latimer a fost în Carolina de Sud?

— Nu. Unul dintre studenții pe care te-am rugat să-l investighezi seara trecută... Doamne Dumnezeule, vreau să spun acum două seri. Am pierdut noțiunea timpului. Unul dintre tinerii care au fost la petrecerea din Headington. A mințit deoarece chiulise de la colegiu ca să se vadă cu o fată și a lăsat un amic să-i țină locul.

— A tulit-o până în Carolina de Sud?

— Nu, la Londra. Dar tânăra era din Statele Unite. Venise din Texas și făcuse escală în Charleston, Carolina de Sud. Cei de la Consiliul Apărării Civile se străduise să descopere ce cazuri au fost prezente în aeroport. Dă-mi-l și pe Colin. Vreau să-i fac niște urări.

Dunworthy i-l dădu pe Colin, care se porni să povestească despre cadourile primite, neuitând să citeze și guma de pe pachetul cu biscuiți.

— Domnul Dunworthy mi-a dăruit o carte despre Evul Mediu. O țin în fața ecranului. Știi că înainte vreme obișnuiau să decapiteze oamenii și să le înfigă țestele pe Podul Londrei?

— Mulțumește-i pentru fular și nu-i spune de alergăturile pe care va trebui să le faci pentru vicar, îi șopti Dunworthy, însă Colin îi întinsese deja receptorul.

— Vrea să-ți vorbească.

— E limpede că te ocupi de el, constată Mary. Îți rămân recunoscătoare. Încă n-am ajuns acasă, și n-aș fi vrut să stea singur tocmai de Crăciun. Presupun că n-a primit mult așteptatele cadouri de la mama lui.

— Așa e, răspunse Dunworthy precaut, uitându-se la Colin, care studia imaginile din cartea despre Evul Mediu.

— Nici telefon, spuse ea dezgustată. Femeia asta n-are pic de sentiment matern. Dacă ar fi după ea, Colin ar zace în spital cu patruzeci de grade, nu?

— Cum se mai simte Badri?

— Febra i-a scăzut puțin azi dimineată, dar are probleme cu plămânii. L-am trecut pe sintamicină. Cazurile din Carolina de Sud au reacționat foarte bine la acest tratament.

Apoi îi promise că va veni la masa de Crăciun și închise.

Colin ridică privirea de pe carte.

— Știați că în Evul Mediu oamenii erau arși pe rug?

Mary nu sosi și nici nu telefonă; la fel se întâmplă și cu Andrews. Dunworthy îl trimise pe Colin până în hol să servească micul dejun și încercă să-l găsească pe tehnician, dar toate liniile erau ocupate, „datorită aglomerației de Crăciun”, după cum îl anunță vocea sintetică, încă ne-reprogramată după declararea carantinei. Tot ea îl sfătui să amâne apelurile neimportante până în următoarea zi. Mai încercă de două ori, cu același rezultat.

Curând apăru și Finch cu o tavă în mână.

— Vă simțiți bine, domnule? Întrebă el plin de solitudine. Sper că nu v-ați îmbolnăvit.

— Nu mi-e rău. Aștept să mi se dea o legătură telefonică.

— O, slavă Cerului. M-am temut din cale-afară când nu ați apărut la cină. Ridică puțin capacul îmbrobonat de picături de ploaie de pe tavă. Regret, dejunul de Crăciun e cam săracăcios, dar am rămas fără ouă. Nu știu cum va arăta masa de seară în condițiile acestea. Nici carne de gâscă nu mai avem.

În realitate, părea a fi un dejun extrem de consistent, compus din ouă fierte, scrumbie afumată și chifle cu dulceață.

— Am încercat să facem și o budincă de Crăciun, dar am terminat și proviziile de brandy, explică Finch, scoțând un plic din plastic de sub tavă și întinzându-i-l lui Dunworthy.

Îl desfăcu. Înăuntru găsi o directivă emisă de Serviciul Național de Sănătate, care începea astfel:

„Simptome de debut ale gripei.

- 1.) Amețeli.
- 2.) Dureri de cap.
- 3.) Dureri musculare.

Evitați contractarea gripei. Purtați măștile propuse de SNS în orice ocazie”.

— Măști? Întrebă Dunworthy.

— SNS ni le-a trimis azi dimineață, explică Finch. Nu știu cum o să ne descurcăm cu spălatul vaselor. Săpunul e pe sfârșite.

Mai descoperi și alte patru directive, toate pe același calapod și un bilet din partea lui William Gaddson, care avea anexat un formular tipărit al contului de credit aparținând lui Badri, pentru luni, douăzeci decembrie. Badri își petrecuse timpul între amiază și două și jumătate făcând cumpărături de Crăciun. Achiziționase patru cărți în ediții ieftine de la Blackwell's, un fular roșu și un pian electronic miniatural cu melodii cântate la clopoței, de la Debenham's. Minunat. Asta însemna alte zeci și zeci de contacte.

Colin aduse briose pe un șervețel. Încă mai purta coroana din hârtie, care se pleoștise din cauza ploii.

— Domnule, toată lumea ar fi mai liniștită dacă ați veni în sală după ce reușiți să vorbiți la telefon, îi spuse Finch. Doamna Gaddson e absolut convinsă că ați contractat virusul. A zis că v-ați îmbolnăvit din pricina proastei ventilații a dormitoarelor.

— O să-mi fac și eu apariția, îi promise Dunworthy.

Finch dădu să iasă și apoi se întoarse. În ce-o privește pe doamna Gaddson, domnule, se comportă groaznic, aduce critici colegiului și cere să stea cu fiul ei. A reușit să submineze moralul tuturor.

— Așa e, întări Colin, punând briosele pe masă. Acritura mi-a zis că pâinea fierbinte face rău sistemului imunitar.

— Nu există activități de voluntariat pe care le-ar putea desfășura la spital? Întrebă Finch. Ca să scăpăm colegiul de ea?

— Nu le-o putem băga pe gât unor oameni care și așa suferă din cauza gripei. N-ar fi mai bine să vorbim cu vicarul? Tot căuta voluntari să alerge de colo-colo.

— Vicarul? interveni Colin. Fie-vă milă, domnule Dunworthy. Pentru el lucrez eu.

— Atunci preotul de la Biserica reformată, propuse Dunworthy. Lui îi place să citească Slujba pentru vremuri de epidemii ca să ridice moralul oamenilor. Se potrivesc amândoi de minune.

— Îi telefonez imediat, spuse Finch și plecă.

Dunworthy mănca dejunul, mai puțin brioșă, pe care Colin o înșfăcă de îndată, apoi duse tava goală în sală, lăsând vorbă lui Colin să-l cheme de urgență în caz că telefona tehnicianul. Încă ploua, iar trunchiurile negricioase ale copacilor și ghirlandele luminoase de Crăciun șiroiau de apă.

Toată lumea era la masă, cu excepția clopotarilor, care stăteau izolați într-o parte cu mănușile albe trase pe mâini și având clopotele pe masă, în fața lor. Finch le demonstra tuturor modul de purtare al măștilor trimise de SNS și tocmai desfăcea benzile adezive plasate pe părțile laterale și le apăsa pe obraji.

— Nu arătați deloc bine, domnule Dunworthy, îl luă în primire doamna Gaddson. Nici nu-i de mirare. Condițiile din acest colegiu sunt înfiorătoare. Mă minunez că până acum ați scăpat de epidemii. Slabă ventilație și personal care nu cooperează câtuși de puțin. Domnul Finch al dumneavoastră a fost de-a dreptul nepoliticos când i-am vorbit despre ideea de a sta în aceeași cameră cu fiul meu. Mi-a spus că eu am ales să vin la Oxford la vreme de carantină și că trebuie să accept orice cazare mi se oferă.

Colin apăru în viteză și abia reuși să evite o ciocnire cu cineva.

— Cineva la telefon, îl anunță el pe Dunworthy.

Dunworthy dădu să treacă pe lângă doamna Gaddson, însă ea i se așeză hotărâtă în cale.

— I-am spus domnului Finch că doar el ar fi în stare să stea acasă când viața fiului său e în primejdie.

— Regret, spuse Dunworthy, dar trebuie să merg la telefon.

— I-am spus că nici o mamă adevărată n-ar ezita când copilul ei s-ar afla departe.

— Domnule Dunworthy, veniți, vă rog! insistă Colin.

— Bineînțeles că nu știți la ce mă refer. Uitați-vă la acest copil! Îl apucă pe Colin de braț. Iese în ploaie fără haină!

Dunworthy profită de această mișcare ca să se strecoare pe lângă ea.

— Se vede că nu vă sinchisiți dacă băiatul contractează gripa asta indiană, nu se lăsă ea. Colin se smulse din strânsoare. Ce idee, să-l lași să se îndoape cu briose și apoi să umble prin ploaie!?

Dunworthy porni să traverseze careul în fugă, avându-l pe Colin pe urmele lui.

— Nu m-ar surprinde deloc dacă aş afla că originea virusului este aici, la Baliol, strigă doamna Gaddson după ei. Asta-i neglijență crasă, da. Neglijență criminală!

Dunworthy năvăli în cameră și ridică receptorul. Nu avea imagine.

— Andrews! strigă el. Ești pe linie? Nu te văd.

— Sistemul telefonic e supraaglomerat, spuse Montoya. Au renunțat la imagine. Sunt Lupe Montoya. Domnul Basingame e amator de somon sau de păstrăv?

— Poftim? se miră Dunworthy, privind încruntat la ecranul mort.

— Am telefonat tuturor ghidurilor de pescuit din Scoția. Acolo unde am reușit să prind legătura. L-ar putea găsi dacă știm ce pescuiește. Ce știți de prietenii lui? N-a mers niciodată la pescuit cu vreo persoană din universitate care să știe ce-i place?

— Habar n-am. Domnișoară Montoya, regret, dar așteptam un mesaj important...

— Am încercat peste tot: hoteluri, hanuri, societăți care închiriază ambarcațiuni, până și cu frizerul lui am discutat. Am găsit-o pe soția lui la Torquay, iar ea spune că nu știe unde e plecat. Sper că asta nu înseamnă că a plecat undeva cu vreo femeie și nici măcar n-a ajuns în Scoția.

— Mi-e greu să cred că Basingame...

— Da, de acord, dar atunci de ce nu-mi spune nimeni unde e? Și de ce n-a telefonat, pentru că știrea despre epidemie a apărut în toate ziarele și programele?!

— Domnișoară Montoya, eu...

— Presupun că va trebui să telefonez și colo și colo. Dacă-l găsesc, o să vă anunț.

În cele din urmă închise. Dunworthy puse receptorul jos și rămase cu privirea pironită la el, convins că Andrews încercase să-l caute în timp ce el o asculta pe Montoya.

— N-ați spus că în Evul Mediu au bântuit tot felul de epidemii? Îl întrebă Colin. Stătea pe canapeaua de sub fereastră cu cartea deschisă pe genunchi și mânca briose.

— Ba da.

— Păi nu le găsesc în carte. Cum se numeau?

— Încearcă Ciuma Neagră.

Așteptă neliniștit un sfert de oră, apoi încercă să-i telefoneze din nou lui Andrews. Liniile erau încă ocupate.

— Știați că și la Oxford a fost ciumă? spuse Colin. Terminase brișele și revenise la tabletele care aminteau de săpun. De Crăciun! La fel ca acum!

— Gripa nu se compară cu ciuma, îi explică Dunworthy, stând cu ochii pe telefon, de parcă l-ar fi rugat să sune. Ciuma neagră a ucis între o treime și jumătate din populația Europei.

— Știu. Și a fost și mai interesantă. Era răspândită de șobolani, și oamenii făceau bubele alea...

— Buboai.

— Buboai la subsuoară și se înnegreau și se umflau, devenind enorme și apoi omul murea. Gripa nu seamănă deloc cu asta, zise el, pe un ton care părea să-i trădeze dezamăgirea.

— Nu.

— Iar gripa are doar o formă. Ciuma era de trei feluri. Bubonică, aceea cu buboai, pulmonară, spuse el, măcelărind cuvântul. Îți intra în plămâni, tușeai de scuipai sânge și septi-chi-mică...

— Septicemică.

— Așa, care-ți intra în sânge și te omora în trei ore, iar corpul ți se înnegrea! Apocaliptic, nu?

— Da.

Telefonul sună abia după ora unsprezece și Dunworthy ridică precipitat receptorul, dar era Mary, care îl anunță că nu va putea veni la cină.

— Au mai apărut cinci cazuri azi dimineată.

— Venim la spital după ce primesc telefonul acela, îi promise Dunworthy. Aștept să discut cu unul dintre tehnicienii mei. Trebuie să-l chem pentru a interpreta coordonatele.

Mary îl privi circumspectă.

— Te-ai pus de acord cu Gilchrist?

— Gilchrist! Omul e ocupat să plănuiască trimiterea lui Kivrin în perioada Ciumei Negre!

— Și totuși, cred că n-ar trebui să faci asta fără să-l anunți. El este șeful în exercițiu, și n-are rost să ți-l faci dușman. Dacă s-a întâmplat ceva cu adevărat rău și Andrews trebuie să întrerupă misiunea, va trebui să cooperezi cu el. Îi zâmbi. Mai discutăm când vii. Iar cât o să stai aici, o să-ți administrez o inoculare.

— Aveam impresia că aștepți analogul.

— Îl așteptam, dar nu-s mulțumită de felul în care reacționează cazurile primare la tratamentul recomandat de cei din Atlanta. Starea câtorva s-a ameliorat ușor, dar Badri se simte mai rău, iar asta e puțin spus. Vreau ca bolnavii cu risc mare să beneficieze de tratament cu antigen T limfocit.

Andrews nu-i telefonă nici până la amiază. Dunworthy îl trimise pe Colin la spital pentru inoculare. Se întoarse cu o expresie mohorâtă.

— E chiar așa de rău? îl întrebă Dunworthy.

— Grav de tot, spuse Colin, lăsându-se să cadă pe bancheta de sub fereastră. Când m-am întors, m-a prins doamna Gaddson. Mă freca la braț și a vrut să știe unde fusesem și după aceea a întrebat de ce eu am fost inoculat, iar William nu. Se uită cu un aer critic la Dunworthy. Ei bine, mă doare! A zis că dacă există cazuri de mare risc, atunci

sărmanul ei Willy e sigur unul dintre ele și că e o dovadă de nepofilism că mie mi s-a dat vaccin, și lui, nu.

— Nepotism.

— Cum ziceți. Sper că preotul o să-i găsească o slujbă absolut cadaverică.

— Mătușa Mary ce mai face?

— N-am văzut-o. Erau cumplit de ocupați, au pus paturi și pe coridoare.

Merseră la cina de Crăciun pe rând. Colin se întoarse după mai puțin de un sfert de ceas.

— Au început să cânte clopotarii, zise el. Domnul Finch m-a rugat să vă anunț că nu mai e zahăr și unt, iar smântâna e pe moarte. Scoase din buzunarul hainei o tartină cu gem. Cum se face că niciodată nu termină varza de Bruxelles?

Dunworthy îi dădu ordin să-l anunțe imediat ce ar telefona Andrews și să noteze celelalte mesaje, apoi plecă. Clopotarii se dezlănțuiseră, și zdrăngăneau un canon de Mozart.

Finch îi întinse o farfurie care părea plină doar cu varză de Bruxelles.

— Îmi pare rău, domnule, dar aproape c-am terminat și curcanul. Mă bucur că ați venit. Mai avem puțin și vom asculta mesajul Reginei.

Clopotarii terminară canonul de Mozart în aplauzele entuziaste ale celor prezenți și, cu mânușile pe mâini, domnișoara Taylor se apropie de Dunworthy:

— Bine ați venit, domnule. V-am simțit lipsa la dejun, iar domnul Finch spunea că nu putem discuta decât cu dumneavoastră. Ne trebuie o sală de repetiții.

Dunworthy vru să-i răspundă: „Nici nu mi-aș fi închipuit că repetați”, dar se mulțumi să înghită o bucățică de varză.

— Sală de repetiții?

— Da, ca să exersăm Surpriza Chicago în Minor. Am vorbit cu vicarul de la Christ Church să dăm un concert de Anul Nou, dar avem nevoie de o sală. I-am spus domnului Finch că sala mare de la Beard s-ar potrivi perfect...

— Sala comună a celor din anii mari?!

— Domnul Finch a zis că e folosită drept magazie pentru provizii. „Ce provizii?” se întrebă el. „Dacă e să-l cred pe Finch, am terminat aproape totul, în afara verzei de Bruxelles”.

— Tot domnia-sa a zis că sălile de curs sunt păstrate pentru a fi folosite ca infirmerii. Ne trebuie un loc liniștit, ca să ne concentrăm. Surpriza Chicago e extrem de complicată. Schimbările de ritm și de temă de la final necesită o concentrare deplină. Și ar mai fi și problema agitației din jur.

— Desigur, o aprobă el.

— Nu avem nevoie de o sală neapărat mare, dar trebuie să fie izolată. Până acum am repetat în sufragerie, dar oamenii circulă tot timpul și tenorul ratează mereu intrarea.

— Sunt convins că vom găsi ceva potrivit.

— Bineînțeles, cu șapte clopote ar trebui să facem și Tripletele, dar Consiliul Nord-American a cântat anul trecut piesa aici și, din câte am înțeles, a ieșit o harababură întreagă. Tenorul a intrat cu o măsură după, și armonia a fost îngrozitoare. Acesta e un alt motiv care mă îndeamnă să vă solicit o sală bună de repetiții. Ritmul e totul.

— Sigur.

Având o înfățișare firoasă și în același timp maternă, doamna Gaddson își făcu apariția în cadrul ușii.

— Scuze, aștept un interurban important, spuse Dunworthy ridicându-se și plasând-o pe domnișoara Taylor între el și Gaddson.

— Legătură interurbană? întrebă Taylor, clătinând din cap. Dumneavoastră, englezii! Abia dacă înțeleg jumătate din ce spuneți.

Dunworthy evadă pe ușa camării, promițând că va găsi o sală de repetiții, pentru ca americanii să-și poată duce la perfecțiune intrările și clinchetele și se întoarse în camera sa. Andrew încă nu telefonase. Promise în schimb un mesaj de la Montoya.

— A zis că nu-i nimic important, îl liniști Colin.

— Atâta tot? Altceva nimic?

— Nu. A zis „Spune-i domnului Dunworthy că nu-i nimic”.

Se întrebă dacă nu cumva, printr-o minune, îl găsisese pe Basingame și obținuse semnătura lui sau dacă descoperise că era iubitor de somon sau de păstrăv. Se gândi dacă era cazul să o sune, dar se temu că tocmai în clipele acelea se vor debloca liniile și va rata discuția cu Andrews.

Acesta nu telefonă decât în jur de patru.

— Regret nespus că nu v-am telefonat mai devreme, începu el.

Încă nu avea imagine, dar Dunworthy auzi muzică și rumoare în fundal.

— Seara trecută am fost plecat și cu greu am reușit să prind legătura, se scuză Andrews. Circuitele sunt ocupate de aglomerația de sărbători, știți doar. Am făcut tot ce se putea...

— Am nevoie de tine la Oxford, i-o reteză Dunworthy. Trebuie să interpretezi niște coordonate.

— Desigur, domnule, răspunse Andrews neîntârziat. Când?

— Cât de curând posibil. În seara asta poți?

— A, făcu el, mai puțin entuziast. Mâine nu se poate? Gazda mea nu va sosi decât astă seară târziu, de aceea am plănuit să sărbătorim Crăciunul mâine, dar aș putea lua un tren după amiază sau seara. Așa e bine, sau există un termen-limită la care trebuie făcută evaluarea?

— Evaluarea e deja făcută, însă tehnicianul a contractat o viroză și am nevoie de altcineva să verifice. În spatele lui Andrews se auzi un hohot puternic de râs. Dunworthy ridică glasul. La ce oră crezi că poți ajunge?

— Nu sunt sigur. Pot să vă sun mâine să vă spun când sosesc cu metroul?

— Da, numai că metroul merge doar până la Barton. Va trebui să iei un taxi de acolo până la cordonul de carantină. O să mă îngrijesc să treci fără probleme. În regulă, Andrews?

Acesta nu-i răspunse, deși Dunworthy continuă să audă muzică în fundal.

— Andrews?! Mai ești acolo? Nevăzând nimic, simțea că turbează.

— Da, domnule, răspunse Andrews circumspect. Ce spuneți că trebuie să fac?

— Să interpretezi niște coordonate. Au fost deja calculate, însă tehnii...

— Nu, asta am înțeles. Referitor la trenul până la Barton.

— Iei trenul spre Barton, spuse Dunworthy tare și rar. Doar până acolo merge. Mai departe trebuie să iei un taxi până la zona de carantină.

— Carantină?

— Da, îi răspunse Dunworthy iritat. Vorbesc eu să ți se dea drumul.

— De ce e carantină?

— Din cauza unei viroze. N-ai auzit?

— Nu, domnule. Am fost la o demonstrație în Florența. Abia am sosit azi după amiază. E grav? Nu părea înspăimântat, ci doar curios.

— Optzeci și unu de cazuri până acum.

— Optzeci și două, îl corectă Colin de pe bancheta aflată sub fereastră.

— Dar au identificat virusul și vaccinul trebuie să sosească. Nu s-au înregistrat cazuri mortale.

— În schimb există o mulțime de oameni nefericiți care ar fi vrut să-și petreacă acasă Crăciunul, pariez, spuse Andrews. Vă sun mâine dimineață, imediat ce aflu la ce oră pot sosi.

— Te rog, strigă Dunworthy ca să fie sigur că e auzit în hărmălaia de acolo. O să fiu aici.

— Bine, zise Andrews. Se mai auzi un hohot de râs, apoi se făcu liniște și închise.

— Vine? Întrebă Colin.

— Da. Mâine. Formă numărul lui Gilchrist.

Pe ecran apăru figura belicoasă a lui Gilchrist, care stătea la birou.

— Domnule Dunworthy, dacă vreți să discutăm despre readucerea domnișoarei Engle...

„Aș face-o singur dacă aș putea”, gândi Dunworthy și se întrebă dacă Gilchrist își dădea seama că tânăra părăsise

deja punctul de sosire și oricum nu s-ar afla acolo, chiar dacă ar deschide rețeaua.

— Nu, răspuse el. Am găsit un tehnician care poate interpreta coordonatele.

— Domnule Dunworthy, permiteți-mi să vă reamintesc...

— Sunt pe deplin conștient că răspundeți de această plasare, recunosc Dunworthy, încercând să-și păstreze sângele rece. Voiam doar să vă sprijin. Știind dificultatea de a găsi tehnicieni pe perioada vacanței, am telefonat unuia din Reading. Va sosi mâine.

Gilchrist își țuguie buzele în semn de dezaprobare.

— Nu ar fi fost nevoie de așa ceva dacă tehnicianul dumneavoastră nu s-ar fi îmbolnăvit, dar cum nu putem face nimic, presupun că vom rezolva problema în acest fel. Să se prezinte la mine imediat ce sosește.

Dunworthy reuși să-și ia rămas bun pe un ton politic, dar după ce imaginea dispăru de pe ecran trânti receptorul, îl ridică din nou și începu să formeze un nou număr. Trebuia să-l găsească pe Basingame, chiar dacă asta i-ar fi răpit întreaga după amiază.

Vocea sintetică îl anunță că toate liniile erau ocupate. Lăsă jos receptorul și rămase cu ochii pierduți la ecran.

— Mai așteptați vreun apel? îl întrebă Colin.

— Nu.

— Atunci putem merge la spital? Am un cadou pentru mătușa Mary.

„Iar eu mă pot ocupa de trecerea lui Andrews prin cordon”, se gândi el.

— Excelentă idee. Poți să-ți pui fularul cel nou.

Colin îl îndesă în buzunarul hainei.

— O să mi-l pun când ajung acolo, zise el, strâmbându-se. Nu vreau să fiu văzut de altcineva pe drum.

Nu avea cine să-i vadă. Străzile erau pustii, și nu zăriră nici biciclete, nici taxiuri. Dunworthy se gândi la remarca vicarului, care își dăduse seama că la izbucnirea epidemiei toată lumea va rămâne închisă în casă. Ori se verificau spusele lui, ori oamenii fuseseră alungați de pe străzi de zdrăngănitul clopoțelilor electronici, care cântau acum

„Colinda clopoțelilor” și încă extrem de tare, sunetele căpătând ecou pe străzile parcă lipsite de viață. Ori lumea somnola după mesele prea copioase de Crăciun. Ori nu aveau nici un chef să se plimbe pe ploaie.

Nu zăriră nici țipenie decât după ce ajunseră la spital. În fața secției de urgențe se afla o femeie îmbrăcată cu un palton impermeabil ținând în mână o pancartă pe care scria: „AFARĂ CU BOLILE STRĂINE”. Un bărbat care purta o mască le deschise ușa și îi înmână lui Dunworthy un fluturaș umed.

Dunworthy ceru să vorbească de la recepție cu Mary și abia după aceea își aruncă ochii pe petecul de hârtie. COMBATEȚI GRIPA. VOTAȚI IEȘIREA DIN UNIUNEA EUROPEANĂ. Dedesubt mai era un paragraf: „De ce să fiți izolați de cei dragi tocmai de Crăciun? De ce să fiți obligați să stați în Oxford? De ce sunteți în pericol de a vă îmbolnăvi și muri? Deoarece UE permite intrarea în Anglia a străinilor purtători de viruși, iar Anglia nu are nimic de spus în această privință. Un imigrant indian, purtătorul unui virus mortal...”.

Dunworthy nu mai citi restul textului. Întoarse fluturașul. „Votul dumneavoastră pentru ieșirea din UE reprezintă un vot în favoarea sănătății. Comitetul pentru Independența Marii Britanii”.

Curând apăru și Mary, iar Colin își scoase fularul din buzunar și-l înfășură în jurul gâtului.

— La mulți ani, o întâmpină el. Mulțumesc pentru fular. Să-ți desfac eu cadoul?

— Da, chiar te rog, spuse Mary. Părea obosită. Purta același halat pe care Dunworthy îl știa deja de două zile. Cineva îi agățase o mlădiță de ilice pe rever.

Colin desfăcu pachetul.

— Pune-ți tichia! o îndemnă el, desfăcând coroana din hârtie albastră.

— Ai reușit să te odihnești cât de cât? o întrebă Dunworthy.

— Oarecum, spuse ea așezându-și coroana peste părul încărunțit, acum ciufulit. Începând de la amiază, am

internat treizeci de cazuri și mai toată ziua m-am chinuit să obțin secvențierea de la WIC, dar circuitele sunt aglomerate...

— Știu, confirmă Dunworthy. Pot să-l văd pe Badri?

— Doar o clipă-două. Se încruntă. Nici el nici alți doi studenți care au fost la petrecerea de la Headington nu reacționează deloc la sintamicină. Beverly Breen e mai bine. Se înnegură din nou. Asta mă îngrijorează. Ai făcut vaccinul?

— Încă nu. În schimb, l-a făcut Colin.

— Și doare ca naiba, spuse Colin, desfăcând fâșia de hârtie din pachet. Să-ți citesc gluma?

Ea dădu aprobator din cap.

— Trebuie să aduc mâine un tehnician în zona de carantină ca să interpreteze coordonatele lui Kivrin, interveni Dunworthy. Ce trebuie să fac pentru a obține aprobarea?

— Din câte știu, nimic. Încercăm să împiedicăm lumea să iasă, nu să intre.

Secretara o trase pe Mary deoparte și-i vorbi discret, dar pe un ton agitat.

— Trebuie să fug, le spuse ea. Nu vreau să pleci fără să faci vaccinul. După ce treci pe la Badri să te întorci. Colin, îl aștepți aici pe domnul Dunworthy!

Dunworthy plecă spre secția de izolare. La pupitru nu găsi pe nimeni, așa că se chină singur să îmbrace un costum de protecție, amintindu-și să-și tragă mănușile la sfârșit, apoi intră.

Asistenta cea drăguță care se atașase atât de mult de William stătea cu ochii lipiți de ecran și îi lua pulsul lui Badri. Dunworthy se opri la căpătâiul patului.

Mary îl prevenise că Badri nu reacționase la tratament, dar Dunworthy rămase descumpănit văzându-l. Avea fața pământie, iar ochii erau încercănați, cearcăne, de parcă ar fi primit lovituri în cap. Brațul drept era prins într-o perfuzie foarte complicată. Pe partea interioară a brațului pielea era vineție. Pielea de pe celălalt braț arăta și mai rău, fiind înnegrită pe toată lungimea antebrațului.

— Badri?! spuse el, iar asistenta clătină din cap.

— Să nu stați mult, îl avertiză ea.

Dunworthy aprobă tăcut din cap.

Asistenta aranjă brațul moale al lui Badri pe pat, tastă ceva la pupitru, apoi ieși.

Dunworthy se așează lângă pat și privi cercetător la ecrane. Păreau la fel, pentru el indescifrabile, întrucât diagramele, săgețile și cifrele mereu schimbătoare nu-i spuneau nimic. Se uită la Badri, care zăcea acolo, părând bătut, învins. Îl atinse ușor pe mână și se ridică.

— Din cauza șobolanilor, murmură Badri.

— Badri?! rosti el încet. Sunt Dunworthy.

— Domnu' Dunworthy... făcu Badri, dar nu deschise ochii. Mor, nu-i așa?

Simți un fior de spaimă.

— Nu, sigur nu, spuse el cu convingere. De unde ai scos ideea asta?

— Întotdeauna e mortală.

— Ce anume?

Badri nu-i dădu răspuns. Dunworthy rămase până când reveni asistenta, dar Badri nu mai spuse nimic.

— Domnule Dunworthy, îl rugă ea. Trebuie să se odihnească.

— Știu.

Porni spre ușă, apoi întoarse capul spre patul lui Badri. Deschise ușa.

— I-a ucis pe toți, mormăi Badri. Jumătate din Europa.

Colin îl aștepta la registratură și povestea secretarei despre cadourile primite de Crăciun.

— Cadourile de la mama n-au sosit din cauza carantinei. Stau undeva la poștă.

Dunworthy îi aminti secretarei de vaccin, iar ea dădu din cap și spuse:

— Într-o clipă.

Rămaseră în așteptare. „I-a ucis pe toți”, își aduse Dunworthy aminte. „Jumătate din Europa”.

— N-am mai apucat să-i citesc gluma, constată Colin. Vreți s-o auziți? Nu mai așteptă răspunsul: „Cum a rămas

Moș Crăciun când s-au stins luminile?”, apoi așteaptă reacția lui Dunworthy.

Dunworthy dădu nedumerit din cap.

— „Pe întuneric”. Își scoase apoi acadeaua din buzunar, îi desfăcu ambalajul și o vârî în gură. Sunteți îngrijorat din cauza fetei, nu?

— Așa e.

Împături ambalajul, transformându-l într-un pătrățel minuscul.

— Nu înțeleg ceva. De ce nu vă duceți la ea?

— Nu e la punctul de întâlnire. Trebuie să așteptăm momentul stabilit.

— Nu, mă referam la altceva. De ce nu mergeți în aceeași epocă în care ați trimis-o și s-o readuceți? Înainte de a se întâmpla ceva grav?! Adică, puteți pleca oricând, nu?

— Nu chiar. Poți trimite oricând un istoric, dar imediat ce ajunge acolo, rețeaua nu poate lucra decât în timp real. Ai studiat paradoxuri la școală?

— Da, confirmă Colin, pe un ton nesigur. Sunt un soi de reguli de călătorie în timp?

— Continuum-ul spațiu-timp nu admite paradoxuri, explică Dunworthy. Un paradox ar fi ca fata noastră să producă un eveniment care de fapt nu s-a petrecut atunci, ori să dea naștere unui anacronism.

Colin îl privea încă nesigur.

— Unul dintre paradoxuri e că nimeni nu se poate afla simultan în două locuri diferite. Se găsește deja de patru zile în trecut. Nu putem face nimic pentru a schimba asta. S-a și întâmplat.

— Și atunci cum se va întoarce?

— Când a plecat, tehnicianul a efectuat ceea ce se numește o localizare. Ea îi spune unde se află ea exact și acționează ca un... se chinui să găsească un cuvânt accesibil tânărului. Un soi de frâu. Ceva care leagă laolaltă două epoci, astfel încât rețeaua să poată fi redeschisă la un anumit moment, și s-o recuperăm pe fată.

— Așa cum ne-am da întâlnire la ora șase și jumătate în biserică?

— Exact. Se numește întâlnire. Data întâlnirii cu Kivrin e peste două săptămâni. Pe douăzeci și opt decembrie. În ziua aceea tehnicianul va deschide rețeaua și Kivrin va reveni.

— Credeam că acolo e aceeași dată. Cum se poate ca douăzeci și opt să fie peste două săptămâni?

— În Evul mediu se folosea alt calendar. Acum, acolo e șaptesprezece decembrie. Data întâlnirii e pe șase ianuarie. „Dacă reușește să ajungă la punctul de întâlnire. Dacă voi găsi un tehnician care să deschidă rețeaua”.

Colin scoase acadeaua din gură și o privi gânditor. Căpătase o culoare alb-albăstruie și arăta mai curând ca o hartă a Lunii. O vârî înapoi în gură.

— Deci, dacă aș merge în 1320 pe douăzeci și șase decembrie, aș putea sărbători Crăciunul de două ori?!

— Da, cred că da.

— Mortal, concluzionează el. Desfăcu pătrățelul de hârtie și îl împături și mai apăsă. Cred că au uitat de dumneavoastră, nu credeți?

— Cam așa s-ar părea, confirmă Dunworthy.

Când apăru următorul asistent, Dunworthy îl opri și-i spuse că aștepta să facă vaccinul.

— Da? făcu acesta cu un aer surprins. Încerc să mă interesez. Apoi dispăru în secția urgențe.

Mai așteptară o vreme. „Din cauza șobolanilor”, spusese Badri. Iar în prima noapte îl întrebă: „În ce an suntem?” Dar mai susținuse că defazarea fusese minoră. Afirmase că tehnicianul începător nu greșise calculele.

Colin își scoase acadeaua din gură și o cercetă câteva secunde, vrând să constate schimbarea de culoare.

— Dar, dacă s-a întâmplat ceva groaznic, nu puteți încălca regulile? întrebă el, măsurând acadeaua. Dacă-și pierde un braț, sau moare într-un bombardament, sau cine știe ce pățește...?

— Astea nu sunt reguli, Colin, ci legi ale științei. Nu le-am putea încălca nici dacă am încerca. Dacă ne-am strădui să

întoarcem înapoi evenimente care s-au petrecut deja, rețeaua nu s-ar mai deschide.

Colin scuipea acadeaua în ambalaj și înfășură grijuliu hârtia în jurul ei.

— Sunt convins că fata n-a pățit nimic, spuse el apoi îndesă acadeaua împachetată în buzunarul hainei și scoase un pachet ambalat cu stângăcie. Am uitat să-i dau mătușii Mary cadoul, descoperi el.

Sări în sus și porni brusc spre secția urgențe, astfel că Dunworthy nu apucă să-l mai oprească, însă Colin nici nu ajunsese bine la ușă că se întoarse val-vârtej.

— Drace! Nici aici nu scăpăm de madam Gaddson! anunță el. Vine înapoi!

Dunworthy se ridică.

— Asta ne mai lipsea.

— Pe aici, propuse Colin. În noaptea când am sosit am intrat pe ușa din dos. Porni în direcție opusă. Haideți!

Dunworthy nu putea fugi, dar grăbi pasul pe labirintul de coridoare cunoscute lui Colin și ieșiră pe o ușă de serviciu, ajungând pe o stradă lăturalnică. Un bărbat purtând două placarde în spate stătea în ploaie. Pe ele scria: „Sfârșitul de care ne temem a sosit”, ceea ce suna ciudat de potrivit.

— Vreau să mă asigur că nu ne-a zărit, spuse Colin și tâșni spre intrarea principală.

Bărbatul îi întinse lui Dunworthy un fluturaș. Pe el scria cu majuscule: „SFÂRȘITUL LUMII SE APROPIE! Temeți-vă de Dumnezeu, fiindcă ora judecății a sosit”. Revelații 14:7.

Aflat după colț, Colin îi făcu semn cu mâna.

— Am scăpat, îl anunță adolescentul, gâfâind ușor. E înăuntru, răcnește la secretar.

Dunworthy îi înapoie omului fluturașul și porni în urma lui Colin. Acesta o luă pe Woodstock Road. Dunworthy se uită neliniștit către ușa secției urgențe, dar nu văzu pe nimeni, nici măcar pe membrii pichetelor anti-UE.

Colin fugi cale de încă o intersecție, apoi reîncepu să pășească încet. Scoase pachetul cu tablete din buzunar și-i oferii una lui Dunworthy. Acesta refuză.

Colin azvârli o tabletă în gură și spuse destul de confuz:

— Țsta-i cel mai interesant Crăciun din viața mea.

Cale de câteva intersecții, Dunworthy cugetă la spusele lui. Orchestrele de clopoței electronici masacrau „Mohorâta iarnă”, ceea ce părea binemeritat, iar străzile rămăseseră pustii, însă imediat ce dădură colțul și intrară pe bulevardul Broad, văzură silueta cunoscută a lui Finch, care mergea zgribulit prin ploaie.

— E domnul Finch, exclamă Colin.

— Doamne Dumnezeule, se văicări Dunworthy. Ce lipsuri crezi că a mai constatat de data asta?

— Sper că e vorba de varza de Bruxelles.

Recunoscându-le vocile, Finch ridică privirea spre ei.

— O, domnule Dunworthy. Slavă cerului. V-am căutat peste tot.

— Ce s-a mai întâmplat? I-am spus domnișoarei Taylor că o să caut o sală de repetiții.

— Lăsați asta, domnule. E vorba de persoanele reținute. Două dintre ele au contractat viroza.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (032631-034122)

21 decembrie (pe stil vechi). Părintele Roche nu știe unde e punctul de întâlnire. L-am convins să mă ducă în locul unde s-a întâlnit cu Gawyn, dar șederea în acel luminiiș nu m-a ajutat să-mi activez memoria. E limpede că Gawyn nu s-a văzut cu el decât după ce se îndepărtase de locul unde mă găsisese, și în momentele acelea eu deliram.

Tot azi am înțeles că singură n-o să reușesc niciodată să descopăr locul. Pădurea e prea întinsă și e presărată de nenumărate luminișuri, stejari și pâlcuri de sălcii care seamănă între ele mai ales acum, când a nins. Trebuia să marchez locul și cu altceva decât lăsând caseta acolo.

Va trebui să apelez la Gawyn ca să-mi arate locul, dar el încă nu s-a întors.

De când am revenit din pădure plouă întruna și cred că ar trebui să mă bucur, întrucât zăpada se va topi, însă asta

mă împiedică să merg în căutarea locului, iar în conac e cumplit de frig. Fiecare poartă mantia și înăuntru și stă mai mult pe lângă foc.

Cum se descurcă sătenii? Prin colibe le vântul trece nestingherit, iar în aceea în care am intrat nu era nici urmă de pături. Pesemne că îngheață în adevăratul sens al cuvântului, iar Rosemund a zis că, după părerea administratorului, va ploua până după Crăciun.

Rosemund și-a cerut iertare pentru purtarea ei plină de nervozitate și mi-a spus:

— Am fost rea cu sora mea.

Agnes n-a avut nici o legătură cu situația respectivă – pe ea a supărat-o vestea că logodnicul ei fusese invitat de Crăciun și când am avut norocul să rămân singură cu Rosemund, am întrebat-o dacă ideea căsătoriei o îngrijora chiar atât de mult.

— Tata a aranjat-o, mi-a mărturisit ea, în timp ce trecea așa prin ac. Ne-am logodit de Sfântul Martin. Căsătoria va avea loc de Paște.

— Și tu consimți? am întrebat-o eu.

— E o partidă bună, a zis ea. Sir Bloet are multă putere și proprietățile lui se învecinează cu ale tatei.

— Îl plăci?

Ea a înfipt acul în pânza prinsă în rama de lemn.

— Tata n-ar îngădui niciodată să mi se întâmple ceva rău, a spus ea și apoi a tras așa de partea cealaltă.

Nu s-a oferit să-mi mărturisească și alte lucruri și de la Agnes n-am reușit să aflu decât că Sir Bloet e bun și i-a adus un penny din argint, acesta făcând neîndoielnic parte dintre darurile de nuntă.

Pe Agnes a preocupat-o prea mult starea genunchiului ca să-mi spună prea multe. La jumătatea drumului spre casă nu s-a mai plâns, dar apoi, când a descălecat, a șchiopătat în mod exagerat. Am crezut că vrea doar să i se acorde atenție, dar când m-am uitat mai atent la rană, am descoperit că i se ruptese coaja cu totul. Zona din jurul ei e vineție și umflată.

Am spălat rana și am bandajat-o cu o cârpă cât mai curată pe care am găsit-o (mă tem că am folosit unul dintre coifurile doamnei Imeyne – l-am găsit în lada de la căpătâiul patului) și am rugat-o să stea liniștită lângă foc și să se joace cu cavalerul din lemn, dar starea ei mă îngrijorează. Dacă rana se infectează, lucrurile se complică. La 1300 nu există antimicrobiene.

Și Eliwys e îngrijorată. Se vede că îl aștepta pe Gawyn astă seară, și de aceea a stat pe lângă paravane mai toată ziua, uitându-se afară pe ușa deschisă. Eu nu am reușit să-mi dau seama de sentimentele ei față de Gawyn. Uneori, ca astăzi, de pildă, cred că îl iubește și se teme de consecințe pentru amândoi. Adulterul e un păcat de moarte în opinia bisericii, și adesea chiar primejdios. Dar sunt din ce în ce mai convinsă că acest amour e cu desăvârșire nerăsplătit, deoarece ea e atât de preocupată de soarta soțului încât nici nu are habar de existența lui.

Fecioara pură și neprihănită reprezenta idealul iubirii curtene, dar mi-e limpede că el nu știe dacă ea îl iubește. Acțiunea prin care m-a salvat pe mine din pădure și istoria cu renegații au avut doar rostul de a o impresiona (lucru care ar fi fost cu atât mai impresionant dacă ar fi existat douăzeci de tâlhari, toți înarmați cu spade, ghioage și securi). Evident, Gawyn ar face orice ca să o cucerească, iar Lady Imeyne știe asta. Tocmai de aceea, cred eu, a fost trimis cu treburi la Courcy.

Capitolul 18

Când ajunseră la Baliol, aflară că alte două persoane din afara Oxford-ului contractaseră viroza. Dunworthy îl trimise pe Colin la culcare, apoi îl ajută pe Finch să găsească paturi pentru bolnavi și telefonă la spital.

— Toate ambulanțele sunt în cursă, îi comunică secretarul. Vom trimite una imediat ce vom putea.

Acest „cât de curând posibil” deveni miezul nopții. Nu se culcă decât după ora unu.

Având la căpătâi „Secolul Cavalerismului”, Colin dormea pe patul pliant pregătit de Finch. Dunworthy ezită o clipă gândindu-se să ia cartea de acolo, dar nu voia să-l trezească. Se duse direct la culcare.

Imposibil ca studenta lui să fi nimerit în plină epidemie de ciumă. Badri spusese că derapajul era de patru ore, iar ciuma izbucnise în Anglia abia în 1348. Kivrin fusese trimisă în 1320.

Se răsuci în pat și închise ochii, hotărât să adoarmă. Nu se putea ca ea să fi nimerit în alt an. Badri delira. Spusese tot felul de lucruri, vorbise despre capace și porțelanuri sparte, dar și despre șobolani. Vorbe fără legătură între ele. Erau manifestări tipice ale unei persoane febrile. Tot Badri îi spusese să se tragă înapoi. Îi dăduse chiar notițe inexistente. Din toate astea, nimic nu stătea în picioare.

„Din cauza șobolanilor”, spusese Badri. Oamenii epocii medievale nu știuseră că boala fusese răspândită de purici sau șobolani. Nu-și explicau izbucnirea ei. Acuzaseră pe oricine – evrei, vrăjitoare și bolnavi mintali. Uciseseră retardați mintali și spânzuraseră femeii în vârstă. Arseseră străinii pe rug.

Se ridică din pat și lipăi desculț până în camera de zi. Pășind în vârful picioarelor, dădu ocol patului pliant și scoase cartea de sub capul lui Colin. Acesta se mișcă, dar nu se trezi.

Se așează pe bancheta de sub fereastră și caută capitolul referitor la Ciuma Neagră. Izbucnise la început în China în

1333 și apoi, cuprinzând corăbiile comerciale, se răspândise spre apus până la Messina, în Sicilia și de acolo înspre Pisa. Cuprinsese după aceea Italia și Franța – optzeci de mii de morți în Siena, o sută de mii în Florența, trei sute de mii în Roma – apoi ajunsese dincolo de Canalul Mânecii. Ajunsese în Anglia în 1348, cu puțin înainte de sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorul, adică douăzeci și opt iunie.

Asta însemna o defazare de douăzeci și opt de ani. Pe Badri l-ar fi îngrijorat o asemenea diferență, însă el vorbise de câteva săptămâni, nu de ani.

Se întinse peste pat și scoase din bibliotecă o altă carte: „Epidemii”, de Fitzwiller.

— Ce faceți? întrebă Colin, pe jumătate adormit.

— Citesc despre Moartea Neagră, îi răspunse el în șoaptă. Vezi-ți de somnul tău.

— Parcă nu i-au spus așa, bolborosi Colin. Se rostogoli pe cealaltă parte și se ascunse sub pătură. Îi spuneau boala albastră.

Dunworthy plecă în camera lui cu ambele cărți subsuoară. Fitzwiller dădea ca dată a izbucnirii ciumei în Anglia data de douăzeci și nouă iunie 1348. Molima ajunsese la Oxford în decembrie, la Londra în octombrie 1349, apoi se răspândise spre nord și din nou peste Canalul Mânecii, către Țările de Jos și Norvegia. Bântuise peste tot, cu excepția Poloniei, care declarase carantină și, ciudat, în unele părți ale Scoției.

Pe oriunde trecuse, luase cu sine toate sufletele, aidoma Îngerului Morții, distrugând așezări întregi, nelăsând în viață nici măcar o persoană care să administreze ultima cuminecătură celor pe moarte sau să-i îngroape pe cei morți sau intrați deja în putrefacție. Într-una dintre mănăstiri, muriseră toți călugării, în afara unuia.

Acest supraviețuitor, John Clyn, a lăsat o mărturie: „Iar pentru ca întâmplările care merită a fi întipărite în minte să nu piară cu vremea și să dispară din memoria celor ce vor să vină după noi”, scrisese el, „și văzând atâta nenorocire și întreaga lume căzută sub stăpânirea Celui Rău, aflându-mă eu însumi printre morți și așteptându-mi sfârșitul, am

încredințat pergamentului toate întâmplările la care am fost martor”.

Notase totul, ca un adevărat istoric, iar apoi, după toate probabilitățile, murise singur. Mâna îi alunecase pe manuscris, astfel că dedesubt, o altă mână adăugase: „Autorul a murit după ce a scris aceste cuvinte”.

Cineva bătu la ușă. Era Finch, doar în halat, cu ochii cârpiți de somn și cu un aer nenorocit.

— Mai avem un caz, domnule: una dintre femeile din afara localității, zise el.

Dunworthy duse un deget la buze și-l conduse afară din cameră.

— Ai telefonat la spital?

— Da, domnule, dar au zis că pot trimite o ambulanță abia peste câteva ore. Au zis să o izolăm, să-i dăm dimantadină și suc de portocale.

— Presupun că nici din astea nu mai avem, spuse Dunworthy, oarecum iritat.

— Ba avem, dar nu asta-i problema. Nu vrea să ne asculte.

Dunworthy îl rugă pe Finch să-l aștepte afară cât se îmbracă și-și luă masca, apoi traversară careul până la Salvin. Lângă ușă îi așteptau câteva persoane reținute, îmbrăcate foarte divers: lenjerie, paltoane și pături. Doar câteva dintre ele aveau măști pe față. Era limpede că până spre dimineață mai toate aveau să fie internate, socoti Dunworthy.

— Slavă Cerului că ați venit, spuse cu glas îndurerat o femeie. Noi n-am putut face nimic.

Finch îl conduse până la bolnava care ședea pe pat. Era o femeie în vârstă, cu părul alb și rărit, care avea aceeași sticlire febrilă în ochi, aceeași vitalitate frenetică pe care o dovedise și Badri în prima seară.

— Plecați! strigă ea când îl văzu pe Finch și făcu un gest spre el, de parcă ar fi vrut să-l palmuiască. Tăticule! răcni ea, apoi strâmbă urât din buze. Am fost foarte rea, adăugă ea cu glas ca de copil. Am mâncat tot tortul, iar acum mă doare burta.

— Înțelegeți ce vreau să zic? reuși Finch să articuleze.

— Tăticule, vin indienii? întrebă femeia. Nu-mi plac. Au arcuri și săgeți.

Abia spre dimineață reușiră să o așeze pe un pat pliant într-una dintre sălile de curs. Până la urmă, Dunworthy se văzuse silit să joace puțin teatru, spunând: „Tăticul vrea ca fetița lui să stea cuminte”, și tocmai când reușiseră să o liniștească, sosi și ambulanța.

— Tăticule! răcnise ea după ce închiseră ușile duble. Nu mă lăsa aici singură!

— Of, doamne, făcu Finch, după ce ambulanța se îndepărtă. A trecut de ora micului dejun. Sper că ne-a rămas și nouă puțină șuncă.

Plecă imediat să raționalizeze alimentele, iar Dunworthy se întoarse în camera lui să aștepte telefonul lui Andrews. Urcând, îl văzu pe Colin la jumătatea scării, mușcând dintr-o felie de pâine prăjită și trăgându-și haina.

— Vicarul m-a rugat să adun haine pentru persoanele reținute, spuse el cu gura plină. A telefonat și mătușa. S-o sunați.

— Dar Andrews?

— Nu.

— S-a restabilit legătura video?

— Nu.

— Pune-ți masca, strigă Dunworthy după el, și fularul!

O sună pe Mary și așteptă nerăbdător vreme de cinci minute până când ea sosi la telefon.

— James?! spuse ea. Badri vrea să-ți vorbească.

— Deci se simte mai bine?

— Nu. Încă are febră și e cam agitat. Îți pronunță mereu numele și susține că are ceva să-ți comunice. A ajuns într-o stare cumplită. Dacă ai veni să vorbești cu el, poate se mai liniștește.

— A zis ceva de ciumă? întrebă el.

— Ciumă? se miră ea, părând deranjată. James, să nu-mi spui că te-ai lăsat influențat de zvonurile astea stupide care se aud peste tot – ba holeră, ba febră, ba friguri palustre, ba o recidivă a Marii Epidemii...

— Nu, nici vorbă, spuse Dunworthy. E vorba de Badri. Seara trecută a zis: „A ucis jumătate din Europa”, și „Din cauza șobolanilor”.

— Delirează, James. Are febră. Asta nu înseamnă nimic.

„Are dreptate”, își zise el. „Și femeia aceea bătuse câmpii despre indieni cu arcuri și săgeți, iar tu n-ai început să cauți războinici sioux. Femeia spunea că mâncase prea mult tort pentru a explica durerile de stomac, iar Badri s-a referit la ciumă. Vorbe fără noimă”.

Cu toate acestea, spuse că va merge imediat la spital și plecă să-l anunțe pe Finch. Andrews nu precizase ora la care va telefona, așa că putea pleca fără să lase pe cineva pentru a răspunde. Regretă însă că se lăsase antrenat de Mary și nu-l rugase pe Colin să se ocupe de asta.

Mai mult ca sigur că Finch stă în sală, veghind șunca cu prețul vieții. Ridică receptorul de pe furcă, astfel încât să dea semnal de ocupat și traversă careul, îndreptându-se spre sală.

Ajuns la ușă, dădu de domnișoara Taylor.

— Tocmai voiam să vă caut, spuse ea. Am auzit că unele persoane din afara localității s-au îmbolnăvit.

— Da, răspunse el, căutându-l din ochi pe Finch.

— Of, Doamne. Deci suntem cu toții vulnerabili.

Nu-l vedea nicăieri pe Finch.

— Cât e perioada de incubatie.

— Între douăsprezece și patruzeci și opt de ore.

Își întinse gâtul ca să vadă pe deasupra capetelor.

— Groaznic, spuse Taylor. Dacă se întâmplă ca vreunul dintre noi să cadă în mijlocul unui cântec? Noi cântăm în mod tradițional, nu în sistem consiliu. Regulile sunt foarte clare.

Dunworthy se întreabă de ce stilul tradițional, orice ar fi fost acela, impunea reguli privind schimbarea clopotarilor bolnavi de gripă.

— Regula Trei, începu domnișoara Taylor. „Fiecare membru al grupului trebuie să țină neîntrerupt clopotul în mână”. E ca și cum am putea include pe altcineva din mers când unul dintre noi cade fulgerat. Iar asta ar strica ritmul.

Dunworthy își imaginează dintr-o dată cum unul dintre clopotarii cu mănuși albe se prăbușește și e împins deoparte pentru a nu afecta ritmul în vreun fel.

— Nu există simptome prevestitoare? vru să știe Taylor.

— Nu.

— Hârtia aceea pe care a trimis-o Serviciul Național de Sănătate zicea de amețeli, febră și dureri de cap, dar asta nu slujește la nimic. Clopotele ne dau mereu dureri de cap.

„Îmi închipui”, gândi Dunworthy, căutându-l pe William Gaddson sau pe vreunul dintre studenții pe care îi putea trimite să stea lângă telefon.

— Dacă am cânta în sistem consiliu, n-ar avea importanță, explică Taylor. Acolo oamenii au voie să se schimbe între ei. În timpul unui concert Tittum Bob Maxim de la York, s-au folosit nouăsprezece clopotari. Nouăsprezece! Nu înțeleg cum sună asta.

În sală se aflau vreo nouă dintre studenții săi, Finch se baricadase probabil în cămară, iar Colin plecase demult.

— Mai aveți nevoie de sală de repetiții?

— Da, dacă nu cumva se îmbolnăvește vreuna dintre noi. Sigur, am putea cânta Stedmans, dar n-ar fi același lucru, înțelegeți?

— Vă las să folosiți sufrageria mea dacă răspundeți la telefon și notați mesajele primite. Aștept o convorbire interurbană importantă, de aceea trebuie să fie tot timpul cineva acolo.

O conduse în apartamentul său.

— O, dar nu-i prea mare, constată ea. Nu cred că avem spațiu să lucrăm la ridicări. Putem muta mobilierul?

— Puteți face tot ce doriți, numai să răspundeți și să notați cine m-a căutat. Aștept un telefon de la domnul Andrews. Spuneți-i că nu are nevoie de aprobare pentru a intra în zona de carantină. Rugați-l să meargă direct la Brasenose și o să vin și eu acolo.

— Da, bine, spuse ea, de parcă i-ar fi făcut o favoare. Cel puțin e mai bine decât în sala aceea unde bate vântul.

O lăsă mutând mobilierul, câtuși de puțin convins că merita să aibă încredere în gusturile ei și se grăbi să plece

la Badri. Acesta avea să-i spună ceva. I-a ucis pe toți. Jumătate din Europa.

Ploaia se mai domolise, transformându-se într-o ceață fină, iar pichetele anti-UE din fața spitalului se îngroșaseră. Lor li se alăturaseră câțiva băieți de vârsta lui Colin care aveau pictate dungii negre pe față și scandau: „Eliberați poporul nostru”. Unul dintre ei îl apucă de mână.

— Autoritățile nu au dreptul să vă țină aici împotriva voinței dumneavoastră, îi spuse tânărul pictat, apropiindu-și fața de masca lui Dunworthy.

— Nu fi ridicol, îl sfătui Dunworthy. Vrei să declanșăm o nouă epidemie?

Băiatul îi dădu drumul, îl privi nedumerit, și Dunworthy profită de această situație ca să se refugieze înăuntru.

Secția urgențe era aglomerată de pacienți întinși pe brancarde cu roțile, iar una dintre ele era așezată chiar lângă lift. O asistentă masivă, purtând un costum de protecție umflat, stătea alături de targă și-i citea unui pacient ceva dintr-o carte învelită în polietilenă.

— „Cine a pierit, cu toate că a fost nevinovat”, zise ea, iar Dunworthy își dădu seama cu groază că nu avea în față o asistentă. Era doamna Gaddson.

— „Și unde au fost cei dreپți loviți?” citi ea.

Apoi se opri și răsfoi paginile subțiri ale Bibliei, căutând un alt pasaj încurajator, iar el se furișă pe coridor și pe o scară, adânc recunoscător Serviciului Național pentru că impusese folosirea măștilor.

— „Dumnezeu va abate asupra ta ftizia”, intona ea, iar vocea răsună și pe coridorul pe care se refugiase Dunworthy, „precum și cu fierbințeli și dureri”.

„Iar El va abate asupra ta o femeie precum Gaddson”, gândi el, „care îți va citi din Scriptură pentru a-ți menține moralul ridicat”.

Urcă scările către secția de izolare, care acum ocupa mai tot etajul întâi.

— Ați venit, îl întâmpină asistenta. Era din nou tânăra blondă. Se întrebă dacă era momentul potrivit să o avertizeze cu privire la prezența doamnei Gaddson în spital.

— Credeam că nu mai ajungeți, spuse ea. Toată dimineața a cerut cu dumneavoastră. Îi dădu un costum de protecție și, după ce-l îmbrăcă, o urmă în salon.

— Acum vreo jumătate de oră cerea cu disperare să vă vadă, îi șopti ea, și insista mereu că are să vă spună ceva. Și-a mai revenit.

Badri arăta mult mai bine. Paloarea pământie și înspăimântătoare îi dispăruse de pe chip și, cu toate că mai era puțin palid, părea să-și fi recăpătat în obraji culoarea obișnuită pe care o știa Dunworthy. Stătea proptit de câteva perne, cu genunchii ridicați și rezemându-și palmele ușor pe ei, cu degetele ușor îndoite. Ținea ochii închiși.

— Badri, spuse asistenta, atingându-l pe umăr cu mâna înmănușată și aplecându-se puțin deasupra lui. A sosit domnul Dunworthy.

— Domnul Dunworthy? făcu el și deschise ochii.

— Da. Făcu un semn din cap, arătând către vizitator. Ți-am spus că va veni.

Badri se ridică mai drept pe perne, dar nu se uită spre Dunworthy. Privi hotărât drept înainte.

— Sunt aici, Badri, zise Dunworthy, mutându-se puțin pentru a intra în câmpul vizual al bolnavului. Ce voiai să-mi comunici?

Badri continuă să privească ținută în gol și mâinile începură să-i joace fără astâmpăr pe genunchi. Dunworthy schimbă o privire cu asistenta.

— A mai făcut așa, spuse ea, cred că tastează ceva. Apoi se uită la ecran și ieși.

Badri continua să tasteze. Încheieturile mâinilor se odihneau pe genunchi, iar degetele băteau în pătură într-un ritm complicat. Își ținea ochii ațintiți la ceva parcă aflat în fața lui – un ecran? – și, după o clipă, se încruntă.

— Nu se poate, spuse el și începu să tasteze mai rapid.

— Badri, ce s-a întâmplat? Ce probleme sunt?

— Sigur e o eroare, zise el. Se aplecă ușor într-o parte și ceru: Dă-mi o reprezentare linie cu linie a coeficientului de pierdere.

„Se adresa către microfonul unei console imaginare”, își dădu el seama. „Citește coordonatele”.

— Ce eroare, Badri?

— Defazarea, spuse Badri, cu ochii fixați la presupusul ecran. Verificare a rezultatului, zise el în microfon. Nu se poate.

— Ce s-a întâmplat cu defazarea? vru să știe Dunworthy. E mai mare decât cea anticipată?

Badri nu-i răspunse. Mai tastă câteva clipe, se opri, privi în gol și reîncepu să bată ca turbat.

— Cât de mare e defazarea, Badri?

Acesta continuă să tasteze aproape un minut, după care încetă și ridică ochii spre Dunworthy.

— Ce îngrijorat... zise el, rămas pe gânduri.

— Îngrijorat, de ce, Badri? îl întrebă Dunworthy.

Badri azvârli brusc pătura în lături și se apucă de barele patului.

— Trebuie să-l găsesc pe Dunworthy. Trase brusc de canulă, smulgând banda adezivă.

Ecranele din spatele lui parcă înnebuniră, prezentând linii frânte și țiuind. Undeva, afară, se declanșase o alarmă.

— Nu trebuie să faci asta, încercă Dunworthy să-l liniștească, întinzând mâna să-l împiedice.

— E la bodegă, spuse Badri, dezlipind banda.

Ecranele înfățișară linii plate.

— Deconectare, anunță o voce sintetică. Deconectare.

Asistenta năvăli înăuntru.

— Of, Doamne, e a doua oară că face asta, spuse ea. Domnule Chaudhuri, încetați. O să scoateți canula.

— Du-te și cheamă-l pe domnul Dunworthy. Acum, rosti el. S-a întâmplat ceva grav, dar se lasă pe spate și-i îngădui asistentei să-l învelească. De ce nu mai vine?

Dunworthy așteptă până când tânăra fixă canula la loc și restabili legăturile la ecrane și urmări reacțiile lui Badri. Acesta părea epuizat și apatic, aproape plictisit. Deasupra canulei se forma deja o nouă vânătaie.

Asistenta plecă spunând:

— Cred că o să-i administrez un sedativ.

Imediat după plecarea ei, Dunworthy făcu o nouă încercare:

— Badri, sunt Dunworthy. Voiai să-mi spui ceva. Uită-te la mine. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Badri îl măsură, dar fără să-l vadă.

— Derapajul a fost atât de mare? Kivrin a ajuns în perioada ciumei?

— N-am timp, spuse Badri. Am fost acolo sâmbătă și duminică. Începu să tasteze din nou, mișcându-și neîncetat degetele pe pătură. Nu se poate.

Asistenta reveni cu o sticlă de perfuzie.

— O, ce bine, zise el, iar pe față îi apărură o expresie de relaxare și liniște, de parcă ar fi scăpat de o mare povară. Nu știu ce s-a întâmplat, am avut o durere cumplită de cap.

Închise ochii înainte ca asistenta să fi fixat canula și începu să sforăie slab.

Asistenta îl conduse pe coridor.

— Dacă se trezește și vă cheamă din nou, unde vă pot găsi?

El îi dădu numărul de telefon și o întrebă:

— Ce anume a spus înainte de sosirea mea?

— A pronunțat mereu numele dumneavoastră, zicând că trebuie să vă găsesc, fiindcă avea ceva important de comunicat.

— A adus vorba de șobolani?

— Nu. O singură dată a zis că trebuie să o găsească pe Karen... sau Katherine...

— Kivrin.

Ea încuviință.

— Da. Zicea: „Trebuie s-o găsesc pe Kivrin. Mai e deschis laboratorul?” Iar apoi a spus ceva despre un miel, dar de șobolani, nimic. Mult timp n-am înțeles nici o vorbă.

Dunworthy aruncă una dintre mănuși în sac.

— Te rog să-ți notezi tot ce spune. Nu și porțiunile neinteligibile, adăugă el, înainte ca ea să ridice obiecțiuni. Dar în rest, tot. Mă întorc după amiază.

— O să încerc. Dar sunt vorbe fără șir.

Dunworthy coborî. Vorbe fără șir, în mare parte, urmare a febrei, care nu aveau nici o noimă. Leși să caute un taxi. Voia să ajungă repede la Baliol, să discute cu Andrews pentru ca acesta să interpreteze coordonatele.

„Nu se poate”, spusese Badri, și se referise la derapaj. Citise greșit cifrele, își închipuise că era vorba de patru ore, iar apoi descoperise, ce? Că erau, de fapt, patru ani? Sau douăzeci și opt?

— Ajungi mai curând pe jos, auzi o voce. Era a băiatului cu dungi negre pe față. Dacă aștepti un taxi, s-ar putea să stai o veșnicie. Toate au fost rechiziționate de autorități.

Făcu un gest către o mașină care tocmai oprea la ușa secției de urgențe. Avea o siglă a Serviciului Național pe una din ferestrele laterale.

Dunworthy îi mulțumi băiatului și porni pe jos spre Baliol. Ploua din nou și merse cu pași iuți, sperând că Andrews telefonase deja și că era pe drum. „Mergi și adu-l imediat pe domnul Dunworthy, spusese Badri. Acum. E ceva grav”. Probabil că re trăia acțiunile de după calcularea coordonatelor, când alergase prin ploaie către Mielul și Crucea să-l anunțe. „Nu se poate”, mai zisese el.

Traversă careul aproape în goană, grăbindu-se să ajungă în casă. Era îngrijorat că domnișoara Taylor nu putea auzi soneria telefonului din cauza clinchetelor de clopote, dar când deschise ușa îi văzu pe toți clopotarii stând în cerc, ținându-și brațele ridicate în aer, cu palmele strânse ca pentru rugăciune, coborându-le în față și îndoindu-și genunchii într-o tăcere ce amintea de o solemnitate.

— A telefonat cineva din partea domnului Basingame, zise Taylor, ridicându-se și făcând o plecăciune. A spus că domnul Basingame s-ar afla undeva în Highlands. Iar domnul Andrews a rugat să-l chemați. A telefonat acum câteva minute.

Dunworthy făcu imediat comanda și se simți foarte ușurat. În timp ce aștepta legătura, urmări ciudatul dans și încercă să stabilească ordinea mișcărilor. Taylor părea să se aplece la intervale oarecum regulate, însă restul clopotarilor făceau plecăciuni într-o ordine care-i rămase cu

totul de neînțeles. Femeia cea mai solidă, domnișoara Piantini, număra în șoaptă, concentrată și încruntându-se.

— Am obținut aprobare să treci fără probleme prin zona de protecție. Când sosești? spuse Dunworthy imediat ce tehnicianul îi răspunse.

— Tocmai aici e problema, domnule, spuse Andrews. Legătura duală se restabilise, însă imaginea era prea neclară ca să-i poată citi expresia de pe față. M-am gândit că ar fi preferabil să nu vin. Am urmărit emisiunile despre carantină. Se spune că gripa asta indiană e foarte periculoasă.

— Nu trebuie să intri în contact cu nici unul dintre bolnavi, îl asigură Dunworthy. Pot aranja să mergi direct la laboratorul Brasenose. O să fii în perfectă siguranță. Este extrem de important să vii.

— De acord, domnule, dar crainicii susțin că ea ar fi fost provocată de sistemul de încălzire al universității.

— Sistemul de încălzire?! se miră Dunworthy. Dar nu are așa ceva, iar cele individuale, din fiecare colegiu, au peste o sută de ani vechime și nu asigură încălzirea, ca să nu mai vorbim de a transmite infecții. Clopotarii se întoarseră ca unul singur spre el, dar nu-și întrerupseră mișcările ritmate. N-are nimic de a face cu sistemul de încălzire. Nici cu India, sau cu mânia dumnezeiască. Își are originea în Carolina de Sud. Vaccinul urmează a sosi. Nu-i nici un pericol.

Andrews se încăpățâna să nu creadă.

— Și totuși, domnule, nu cred că ar fi înțelept să vin.

Clopotarii se opriră pe neașteptate.

— Scuze, făcu Piantini, apoi își reluară mișcarea.

— Trebuie interpretate coordonatele. Avem un istoric în anul 1320 și nu știm ce defazare s-a produs. O să mă îngrijesc să fii plătit suplimentar pentru riscurile la care te expui, îi promise Dunworthy, apoi își dădu seama că proceda complet greșit. Pot aranja să primești un costum de protecție perfect izolat, sau...

— Aș putea interpreta coordonatele și de aici, spuse Andrews. Am o prietenă care va asigura legăturile de

accesare. E studentă la Shrewsbury. Făcu o pauză. E tot ce pot face. Regret.

— Scuze, spuse din nou domnișoara Piantini.

— Ba nu, tu intri a doua, zise Taylor. Sări măsura doi-trei și apoi sus, trei și patru, după care preiei conducerea. Și fii atentă la ceilalți, nu mai privi în pământ. Unu-doi-trei-și!

Începură de la capăt acea mișcare ca de menuet.

— Pur și simplu nu pot risca, insistă Andrews.

Se vedea că nu voia să se lase convins.

— Cum o cheamă pe prietena de la Shrewsbury?

— Polly Wilson, răspunse Andrews, oarecum ușurat. Îi dădu lui Dunworthy numărul ei. Spuneți-i că aveți nevoie de o apreciere de la distanță, o verificare la și de o punte de transmisie. Eu aștept la acest număr. Dădu să închidă.

— Stai puțin! interveni Dunworthy. Clopotarii se uitară dezaprobator la el. Care ar putea fi derapajul în cazul unei plasări în 1320?

— N-am idee, răspunse Andrews fără să stea pe gânduri. E greu de anticipat. Sunt prea mulți factori.

— Vreau o apreciere, spuse Dunworthy. Ar putea fi de douăzeci și opt de ani?

— Douăzeci și opt de ani? repetă Andrews și mirarea din tonul lui îl mai liniști pe Dunworthy. O, nu cred. Tendința generală de derapaj sporește în funcție de plasarea foarte departe în trecut, însă creșterea nu este exponențială. Verificările parametrilor v-ar arăta mai bine acest lucru.

— Cei de la catedra de istorie medievală nu au făcut-o.

— Cum, au trimis un om fără să verifice parametrii? Andrews părea descumpănit.

— Fără verificarea parametrilor, fără plasări de obiecte, fără teste de reconstituire, întâri Dunworthy. Tocmai de aceea insist atât de mult să mi se dea o interpretare a coordonatelor plasării. Te-aș ruga să-mi faci un serviciu.

Andrews avu un moment de reținere.

— Nu-i nevoie să vii până aici pentru asta, se grăbi el să adauge. Colegiul Jesus are ceva similar la Londra. Te-aș ruga să mergi acolo și să verifici parametrii unei plasări la amiază în ziua de 13 decembrie 1320.

— Care sunt coordonatele locului?

— Nu le știu. Ți le comunic imediat ce trec pe la Brasenose. Telefonează-mi după ce determini derapajul maxim. Asta poți s-o faci?

— Da, spuse el, dar păru destul de rezervat.

— Bine. O să-i telefonez lui Polly Wilson. Deci, apreciere de la distanță, verificare IA și punte de transmisie. Te sun după ce se ocupă ea de problemă la Brasenose, spuse Dunworthy, și închise înainte ca Andrews să poată refuza.

Rămase cu receptorul în mână și-i privi pe clopotari. Ordinea se schimba tot timpul, dar constată că domnișoara Piantini nu mai rata intrările.

Îi telefonă lui Polly Wilson și-i dădu specificațiile dictate de Andrews, întrebându-se dacă și ea urmărise emisiunile care prezentau situația de aici, transmițându-i teama de sistemele de încălzire de la Brasenose, însă ea îi răspunse imediat:

— Trebuie să găsesc o poartă. Ne întâlnim peste trei sferturi de ceas.

Îi lăasă pe clopotari legănându-se și porni spre Brasenose. Ploaia se domolise de-a binelea, iar pe străzi ieșiseră destui oameni, cu toate că multe magazine rămăseseră închise. Cei care se ocupau de muzica electronică de pe străzi fuseseră ținuiți la pat, bolnavi de gripă, ori uitaseră cu totul de ea din pricina carantinei, astfel că melodia care se auzea era tot „Adu o torță, Jeanette Isabella” sau poate se înșela, și era „O, Brad frumos”.

În fața magazinului alimentar ținut de un indian se găsea un pichet format din trei persoane care țineau desfăcută o pânză lată pe care scria:

„CĂLĂTORIA ÎN TIMP ESTE O AMENINȚARE LA ADRESA SĂNĂTĂȚII”

Recunoscuna una dintre persoane ca fiind una dintre brancardierele de pe ambulanță.

Sistemele de încălzire, UE și călătoria în timp. În timpul Marii Epidemii demonstrațiile avuseseră drept țință programul american de luptă bacteriologică și sistemele de aer condiționat. În Evul Mediu toate epidemiile fuseseră

puse pe seama Satanei și a apariției cometelor. Când se va constata fără drept de tăgadă că virusul își avea originea în Carolina de Sud, vina va cădea pe Confederație, sau pe moda sudică de prăjire a puilor.

Intră pe poartă și se apropie de biroul portarului. Pomul de Crăciun stătea la un capăt, având între ramuri un înger.

— Trebuie să mă întâlnesc cu o studentă de la Shrewsbury, pentru a discuta unele chestiuni în legătură cu niște echipamente, îi spuse el portarului. Vom avea nevoie de laborator.

— Laboratorul e închis, domnule, îl anunță omul.

— Închis?

— Exact, domnule. A fost încuiat și nimeni nu are voie să intre acolo.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Din cauza epidemiei.

— Ce legătură are ea cu laboratorul?!

— Asta e, domnule. Mai bine vorbiți cu domnul Gilchrist.

— Așa o să fac. Spune-i că sunt aici, și trebuie să intru acolo.

— Nu-i aici.

— Dar unde e?

— Cred că la spital. A...

Dunworthy nu mai așteaptă să audă și restul. Ajuns la jumătatea drumului spre spital, își aduse aminte că Polly Wilson îl așteaptă neștiind ce s-a întâmplat și de cum intră în clădire se gândi că probabil Gilchrist venise deoarece contractase viroza.

„Foarte bine”, gândi el, „așa merită”. Sănătos și plin de sine, acesta era însă în sala de așteptare purtând o mască și-și rula mânăca pregătindu-se pentru ca o asistentă să-i administreze vaccinul.

— Am aflat de la portar că accesul în laborator e interzis, spuse Dunworthy așezându-se între asistentă și Gilchrist. Trebuie să intru acolo. Am găsit un tehnician dispus să efectueze o verificare. Avem nevoie de echipamentele de transmisie.

— Regret, dar e imposibil, spuse Gilchrist. Laboratorul rămâne în carantină până se stabilește originea virusului.

— Sursa virusului? Întrebă Dunworthy nevenindu-i să creadă. Își are originea în Carolina de Sud.

— Nu putem fi siguri decât după verificările de rigoare. Până atunci consider că e recomandabil să limităm sursele de risc pentru Universitate, interzicând accesul în laborator. Vă rog să mă scuzați, am venit să mi se administreze un vaccin imunitar. Dădu să se apropie de asistentă, trecând pe lângă Dunworthy.

Acesta întinse un braț ca să-l oprească.

— La ce riscuri vă referiți?

— Opinia publică și-a exprimat îngrijorarea, considerând că virusul s-a transmis prin intermediul rețelei.

— Opinia publică? Vă referiți cumva la cei trei neisprăviți cu pancarte care se află în fața porților? strigă Dunworthy.

— Domnule Dunworthy, ne aflăm într-un spital. Vă rog să vă controlați.

Dunworthy nu o băgă în seamă.

— Opinia publică, așa cum vă place să credeți, și-a exprimat îngrijorarea, considerând că virusul are ca origine libera imigrare, zise el. Vreți și dumneavoastră desprinderea din Uniunea Europeană?

Gilchrist ridică bărbia și în jurul nasului îi apărură, chiar prin mască, o serie de zbârcituri.

— Ca decan în exercițiu al facultății de istorie, trebuie să iau hotărâri care să fie în interesul universității. După cum sunt convins că știți, poziția noastră în cadrul comunității depinde de menținerea unei atitudini binevoitoare a populației. Am considerat că este important să alung temerile publicului închizând laboratorul până la sosirea rezultatelor secvențierii. Dacă rezultă că este același virus care a fost prezent și în Carolina de Sud, atunci laboratorul se va redeschide imediat.

— Dar între timp ce se întâmplă cu Kivrin?

— Dacă nu vreți să vorbiți mai calm, interveni asistenta, mă voi vedea silită să o anunț pe doctoarea Ahrens.

— Excelentă idee. Du-te și cheam-o, îi spuse Dunworthy. Vreau să-i spun ce atitudine ridicolă a adoptat domnul Gilchrist. Acest virus nu poate ajunge la noi prin intermediul rețelei.

Asistenta ieși din cameră cu pas apăsător.

— Dacă protestatarii sunt prea neștiutori ca să priceapă legi de fizică, spuse Dunworthy, atunci mi-e clar că nu au nici cunoștințele necesare pentru a înțelege ce reprezintă o plasare. Rețeaua s-a deschis doar spre 1320, nu de acolo înapoi. Nimic nu poate pătrunde dinspre trecut.

— Dacă lucrurile se prezintă astfel, înseamnă că domnișoara Engle nu se află în pericol, și nu pățim nimic dacă așteptăm efectuarea secvențierii.

— În nici un pericol? Nici măcar nu aveți habar unde a nimerit!

— Tehnicianul dumneavoastră a obținut coordonatele și a declarat că plasarea a reușit, cu minimum de derapaj, spuse Gilchrist. Își lăsă mâneca în jos și-și încheie nasturii cu un aer studiat. Eu sunt convins că domnișoara Engle este acolo unde trebuie.

— Eu, nu. Și nu mă las până nu știu că ea a ajuns acolo în siguranță.

— Domnule Dunworthy, văd că trebuie să vă reamintesc ceva: de domnișoara Engle răspund eu, nu dumneavoastră. Își puse haina. Trebuie să procedez cum socotesc eu că e mai bine.

— Și credeți că e bine să declarați carantină într-un laborator ca să dați satisfacție unui grup restrâns de căpățânoși? spuse el cu glas amar. Această „opinie publică” mai consideră că virusul reprezintă o pedeapsă venită din partea lui Dumnezeu. Ce intenționați să faceți pentru a vă păstra bunăvoința acestor oameni? Vă apucați să ardeți martiri pe rug?

— Nu-mi place cum vorbiți. Nu tolerez amestecul dumneavoastră permanent în probleme care nu vă privesc. Ați fost pornit încă dintru început să subminați activitatea catedrei de istorie medievală, s-o împiedicați să aibă acces la călătoria în timp, iar acum țineți neapărat să-mi

subminați autoritatea. Țin să vă aduc aminte că în absența domnului Basingame sunt decanul în exercițiu al catedrei, și prin urmare...

— Sunteți un individ mărginit și ignorant căruia nu trebuia să i se încredințeze această poziție, ca să nu mai vorbim de siguranța domnișoarei Kivrin!

— Nu văd ce rost ar avea să mai continuăm această discuție, spuse Gilchrist. Laboratorul e în carantină. Va rămâne astfel până primim rezultatele secvențierii, apoi pleacă.

Dunworthy dădu să pornească după el și cât pe ce să se ciocnească de Mary, care purta un costum de protecție și avea o diagramă în mână.

— Nici n-o să-ți vină a crede ce a făcut Gilchrist, spuse el. Un grup de demonstranți l-a convins că virusul a venit prin rețea și de aceea a baricadat laboratorul.

Ea nu spuse nimic și nici nu-și dezlipi ochii de la diagramă.

— Badri a zis azi dimineată că cifrele referitoare la derapaj nu pot fi corecte. A repetat asta de mai multe ori.

Ea îl privi absentă și reveni la diagramă.

— Am găsit un tehnician dispus să interpreteze coordonatele lui Kivrin, numai că Gilchrist a încuiat ușile. Trebuie să-i vorbești, să-i spui că s-a stabilit clar proveniența virusului din Carolina de Sud.

— Ba nu e.

— Cum adică? A sosit secvențierea?

Mary clătină din cap.

— Cei de la Institutul mondial de Imunologie au găsit o specialistă, dar încă n-a terminat analizele. Rezultatele ei preliminare arată că nu-i vorba de virusul din Carolina. Ridică privirea spre el. Acela are o rată zero a mortalității.

— Ce vrei să spui? S-a întâmplat ceva cu Badri?

— Nu, îi răspunse ea, împăturind diagrama și strângând-o la piept. E vorba de Beverly Breen.

Rămase descumpănit. Se așteptase să audă pronunțat numele lui Latimer.

— Femeia cu umbrelă liliachie, preciză Mary și tonul îi trăda furia. A murit adineauri.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (046381-054957)

22 decembrie 1320 (pe stil vechi). Rana de la genunchiul lui Agnes s-a agravat. S-a înroșit și doare (puțin spus, fiindcă urlă doar când încerc să o ating acolo) și abia poate merge. Nu știu ce să fac – dacă îi spun doamnei Imeyne, o să-i pună comprese care vor agrava situația, iar Eliwys e cu mintea în altă parte, evident, o îngrijorează ceva.

Gawyn tot nu s-a întors. Trebuia să sosească ieri la amiază și când s-a făcut de vecernie și n-a apărut, Eliwys a acuzat-o pe Imeyne că l-a trimis la Oxford.

— L-am trimis la Courcy, așa cum am zis, s-a apărut Imeyne. Ploaia îl împiedică să plece de acolo.

— Doar la Courcy? a bufnit Eliwys furioasă. Ori l-ai trimis altundeva după un capelan?

Imeyne s-a sumețit.

— Părintele Roche nu e bun să rostească nici slujbele de Crăciun dacă Sir Bloet și suita lui sosesc aici, a zis ea. Vrei să te faci de rușine în fața logodnicului lui Rosemund?

Eliwys s-a albit la față:

— Unde l-ai trimis?

— Cu o misivă la episcop, prin care arătăm că avem mare nevoie de un capelan, a precizat ea.

— Tocmai la Bath? a întrebat Eliwys și a ridicat mâna de parcă ar fi vrut să o pălmuiască.

— Nu. Doar până la Cirencestre. Arhidiaconul trebuia să fie la abație pentru Sărbătorile Crăciunului. I-am poruncit lui Gawyn să îi dea misiva de la noi. Unul dintre clerici îl va aduce înapoi. Cu toate că, sigur, lucrurile nu merg chiar rău la Bath ca să-l împiedice pe Gawyn să plece de acolo nevătămat, altfel fiul meu ar fi plecat spre noi.

— Fiul tău s-ar supăra nespun că i-am nesocotit porunca. Doar a lăsat vorbă pentru noi și pentru Gawyn să rămânem la conac până vine el.

Vorbise pe un ton furios și, deși a lăsat mâna în jos, a strâns degetele făcându-le pumn, de parcă ar fi vrut să o izbească pe Imeyne, așa cum face cu Maisry. Dar culoarea firească i-a revenit în obraji de îndată ce Imeyne a zis „Cirencestre”, și cred că asta a făcut-o să se simtă mult ușurată. „Sigur, lucrurile nu merg chiar rău la Bath ca să-l împiedice pe Gawyn să plece de acolo nevătămat”, spusese Imeyne, dar e limpede că Eliwys nu crede că va reuși. Se teme cumva că va cădea într-o capcană ori că ar putea să-i aducă pe dușmanii Lordului Guillaume spre acest loc? Lucrurile merg chiar atât de „rău” încât Guillaume nu poate pleca de la Bath?

Poate că și una și alta. În dimineața asta, Eliwys s-a dus la ușă de cel puțin zece ori, parcă încercând să străpungă pânza ploii cu privirea și e nervoasă încă de când Rosemund a fost în pădure.

Acum a întrebat-o pe Imeyne dacă e sigură că arhidiaconul se mai află la Cirencestre. Este vădit îngrijorată că dacă arhidiaconul nu e acolo, Gawyn va duce misiva la Bath.

De spaima ei s-a molipsit toată lumea. Lady Imeyne s-a ascuns într-un colț cu relicvarul ei, să se roage, Agnes scâncește, Rosemund stă cu broderia în poală și o privește cu gândurile duse cine știe unde.

(Pauză)

Azi după amiază am dus-o pe Agnes la Părintele Roche. Starea genunchiului s-a agravat. Nu poate păși deloc, iar deasupra lui a apărut o dungă sângerie. N-aș putea spune sigur ce s-a întâmplat – tot genunchiul e învinețit și umflat – dar mi-a fost teamă să mai aștept.

În 1320 nu există leacuri contra infecțiilor și genunchiul a ajuns în starea asta din pricina mea. Dacă n-aș fi insistat să mergem în căutarea punctului de revenire, ea n-ar fi căzut. Știu că legea paradoxurilor n-ar trebui să permită ca prezența mea aici să aibă efecte asupra celor ce li se

întâmplă acestor oameni, dar nu pot risca. La o adică, nici eu nu trebuia să mă îmbolnăvesc.

Așa se face că atunci când Imeyne a urcat în pod, am dus-o pe Agnes la biserică ca să-l rog pe preot să o trateze. Până am ajuns acolo, ploaia s-a transformat în aversă și, cu toate că s-a udat până la piele, Agnes n-a scos un scâncet, iar asta m-a înspăimântat mai rău decât dunga roșie de deasupra genunchiului.

În biserică era întuneric și mirosea a mucegai. Am auzit vocea Părintelui Roche venind dinspre amvon, și părea că se adresează cuiva.

— Lordul Guillaume nu a venit încă de la Bath. Dar mă tem pentru siguranța și viața lui, a zis el.

Mi-am închipuit că se întorsese Gawyn și voiam să aud ce vorbesc despre proces, de aceea nu m-am apropiat mai mult. Am rămas locului cu Agnes în brațe și am tras cu urechea.

— În aceste ultime două zile a plouat fără contenire, a zis Roche, și bate un vânt amarnic dinspre apus. A trebuit să adunăm oile aflate pe câmp.

După ce mi-am încordat privirea și am privit spre naos, i-am distins silueta. Stătea în genunchi în fața iconostasului, ținându-și palmele mari împreunate ca pentru rugăciune.

— Sugarul administratorului are dureri de burtă și varsă și laptele pe care îl suge. Tabord, argatul, e rău bolnav.

Nu se ruga în latină și nici nu rostea incantații ca preotul de la Biserica Reformată, nici nu avea glasul oratoric al vicarului. Avea ceva firesc în exprimare, tonul pe care îl am eu acum, când vorbesc în registrator.

Pentru oamenii aceluia secol Dumnezeu era foarte real, mai viu decât lumea fizică în care trăiau. „Doar mergi din nou acasă”, îmi spusese Părintele Roche când eram pe moarte și la fel credeau toți oamenii vremii – că viața trupului e iluzorie și neînsemnată, iar viața adevărată e aceea a sufletului etern, ca și cum ar fi trecut prin viață tot astfel cum vizitez eu acest secol, însă nu am găsit multe dovezi care să sprijine această idee. Eliwys își rostește în șoaptă rugăciunile la vecernie și utrenie, apoi se ridică și-și

scutură rochia de praf, ca și cum rugile nu au avut nici o legătură cu îngrijorarea ei în privința soțului, fetelor sau a lui Gawyn. Iar Imeyne, în ciuda relicvarului și a Cărții Orelor, e preocupată doar de poziția ei socială. N-am remarcat nici un semn că pentru ele Dumnezeu ar fi real, dar acum, stând în biserica rece și umedă și ascultându-l pe Părintele Roche am avut dovada.

Mă întreb dacă el vede cerul și pe Dumnezeu la fel de limpede cum văd eu lumea și Oxford-ul, picăturile de ploaie căzând în careu și ochelarii dumneavoastră aburindu-se, astfel încât trebuie să-i scoateți ca să-i ștergeți de fular. Mă întreb dacă toate acestea par la fel de aproape și atât de greu de atins.

— Păzește-ne sufletele de rău și du-ne cu bine în Ceruri, a zis Roche și parcă acesta ar fi fost un semn, pentru că Agnes s-a ridicat în capul oaselor din brațele mele și a rostit:

— Vreau la Părintele Roche.

Acesta s-a ridicat și a pășit spre noi.

— Ce e? Cine e acolo?

— Sunt Lady Katherine, am rostit eu. Am adus-o pe Agnes. Are la genunchi o... Ce cuvânt să folosesc? „Infecție”? Vreau să te uiți la genunchiul ei.

A încercat dar în biserică era prea întuneric, de aceea a dus-o la el în casă. Nici acolo nu era mai bine. Ca suprafață, casa lui nu se deosebea deloc de coliba în care mi-am găsit eu adăpost, și nici ca înălțime a tavanului. A trebuit să stea tot timpul cocoșat ca să nu dea cu capul de bârnele acoperișului.

A dat deoparte oblonul de la o singură fereastră, iar ploaia a năvălit înăuntru, după aceea a aprins un opaiț și a așezat-o pe Agnes pe o masă din lemn negeluit. A desfăcut bandajul, iar ea s-a chircit de durere.

— Stai liniștită, Agnes, i-a zis el, și o să-ți povestesc cum a pogorât Cristos din ceruri pe pământ.

— În ziua de Crăciun, a spus Agnes.

Roche a pipăit rana, apăsând porțiunile inflamate, vorbind neconținut:

— Iară păstorii s-au înspăimântat tare, căci ei nu știau ce era acea lumină tremurătoare. Și au mai auzit sunete, ca de clopote care băteau în Ceruri. Iar ceea ce vedeau ei era trimisul lui Dumnezeu, pogorât la ei pe pământ.

Agnes a răcnit de durere și mi-a îndepărtat mâinile când am încercat să-i ating genunchiul, dar l-a lăsat pe Roche să apese zona suferindă cu degetele lui uriașe. Se vedea clar un început de dungă roșiatică. Roche a atins-o mai delicat și a adus lumina mai aproape.

— Iară atunci au venit dintr-un tărâm îndepărtat, a zis el, privind concentrat la rană, trei regi care aduceau daruri. A atins dunga sângerie ușor, apoi și-a împreunat mâinile de parcă ar fi vrut să se roage și atunci m-am gândit „Lasă rugăciunile. Mai bine fă ceva”.

Roche și-a lăsat mâinile în jos și mi-a zis:

— Mă tem că rana e otrăvită. O să fac o fiertură de isop ca să scot otrava de acolo. S-a dus la vatră, a răscolit cei câțiva cărbuni pe jumătate amorțiți și a turnat apă din găleată într-un vas din fier.

Găleata era murdară, vasul, de asemenea, mâinile cu care o pipăise pe Agnes erau murdare și, stând acolo și urmărindu-l cum așează vasul pe foc și scotocește într-un săculeț mizer, mi-a părut rău că mă dusesem la el. Nu era cu nimic diferit de Imeyne. O infuzie de buruieni și mai știu eu ce nu avea cum să lecuiască o infecție nici măcar cât prișnițele puse de Imeyne, iar rugăciunile nu puteau ajuta, chiar dacă Roche vorbea cu Dumnezeu de parcă acesta ar fi fost cu adevărat lângă el.

Era cât pe ce să-l întreb: „Asta e tot ce poți face?” și abia atunci mi-am dat seama că așteptam imposibilul. Leacul contra infecțiilor era penicilina, vaccinul, antisepticele, lucruri care nu se găseau în săculețul acela din pânză.

Îmi amintesc de cele spuse de domnul Gilchrist la un curs despre doctorii medievali. Ne spunea ce necugetați erau pentru că-i făceau pe oameni să sângereze și îi tratau cu arsenic și cu urină de capră în perioada Ciumei Negre. Dar ce era de așteptat din partea acelor oameni? Nu știau ce sunt acelea antimicrobiene. Stând acolo, fărâmițând

frunze și petale uscate între degetele murdare, Părintele Roche făcea ceea ce știa.

— Ai vin? I-am întrebat. Vin vechi?

Berea slabă nu conținea alcool aproape deloc, iar vinul era la fel de slab, însă cu cât era păstrat mai mult, cu atât creștea conținutul de alcool, iar acesta poate fi folosit ca antiseptic.

— Mi-am adus aminte că vinul vechi turnat peste o rană poate uneori să lecuiească infecțiile, i-am zis.

Nu m-a întrebat ce era aceea „infecție” sau cum de țineam minte un asemenea amănunt când eu de fapt nu-mi aminteam nimic de viața mea dinainte. A plecat neîntârziat până în biserică și s-a întors cu o butelcă din pământ ars, plină cu vin puternic mirositor, iar eu am turnat din el peste bandaj și am spălat rana cu el.

Am adus butelca acasă. Am ascuns-o sub pat, în lada de zestre a Rosemundei (dacă e cumva o parte din vinul sfințit, Imeyne n-ar avea nevoie de altceva pentru a-l acuza de erezie și de a-l trimite pe rug) astfel că pot curăța rana lui Agnes. Înainte de plecarea copilei la culcare, i-am turnat niște vin pe bandaj.

Capitolul 19

Ploaia ținu până în Ajunul Crăciunului, o ploaie căinoasă, rece, care pătrundea prin gaura pentru fum din acoperiș, făcând focul să sfârâie și să fumege.

Kivrin turnă vin pe rana lui Agnes de câte ori găsi prilejul favorabil și în după amiaza zilei de douăzeci și trei decembrie, genunchiul arăta mai bine. Era încă umflat, însă dunga sângerie dispăruse. Ținându-și mantia strâns și acoperindu-se pe cap cu ea, Kivrin merse aproape în fugă până la biserică, ca să-l anunțe pe Părintele Roche, însă el nu era acolo.

Nici Imeyne, nici Eliwys nu băgaseră de seamă că Agnes era rănită la genunchi. Se străduiau din răspuțeri să se pregătească în vederea sosirii familiei lui Sir Bloet, în caz că vizita avea să aibă loc, făcând curățenie în camerele din pod, pentru ca femeile să poată dormi acolo, împrăștiind petale de trandafir peste buruienile din sală, făcând o mulțime de pânișoare, budinci, plăcinte, ba chiar și una grotescă, având forma unui Cristos-prunc, ale cărui straie erau alcătuite din aluat împletit.

După amiază, ud până la piele și tremurând, Părintele Roche a venit la conac. Plecase pe ploaia aceea înghețată să adune iederă pentru împodobirea sălii. Imeyne nu era acolo – se afla în bucătărie să coacă prăjitura sub forma pruncului-Cristos – de aceea Kivrin îl invită pe Roche înăuntru să-și usuce hainele lângă foc.

O chemă apoi pe Maisry și, văzând că aceasta întârzie, traversă curtea până în bucătărie și-i aduse o cană cu bere fierbinte. Când ajunse înapoi, o găsi pe Maisry, ținându-și ridicat părul îmbâcsit și încâlcit, stând pe bancă alături de Roche, care o masa cu grăsime de gâscă la o ureche. De îndată ce o văzu pe Kivrin, Maisry duse mâna la ureche, stricând tot tratamentul administrat de Roche, și se furișă afară.

— Genunchiul lui Agnes e mai bine, îi spuse Kivrin. Umflătura a dat înapoi și s-a format o coajă nouă.

El nu păru deloc surprins, iar ea se întrebă dacă se înșelase în privința rănii, considerând-o o infecție.

În cursul nopții ploaia se transformă în ninsoare.

— Nu vor veni, spuse a doua zi dimineață Lady Eliwys, cu un glas ce părea să-i trădeze sentimentul de ușurare.

Kivrin se văzu silită să-i dea dreptate. Peste noapte zăpada se așternuse groasă de peste treizeci de centimetri și continua să ningă neostoit. Până și Imeyne părea să se fi resemnat cu gândul că nu va mai primi oaspeți, dar continuă totuși pregătirile, aducând funduri din lemn din pod și hăituind-o pe Maisry.

Pe la amiază, ninsoarea se opri brusc și la două începu să se însenineze, astfel că Eliwys porunci tuturor să-și îmbrace straietele cele mai bune. Kivrin se ocupă de gătitul fetelor și rămase surprinsă de eleganța cămășilor intime din mătase. Agnes avea o rochie din catifea roșu închis pe care o purta pe deasupra cămășii, plus o cataramă din argint, iar rochia de culoare verde-crud avea mânecile lungi și despicate, și un corsaj care lăsa să se vadă o porțiune din cămașa de noapte gălbuie. Nimeni nu-i spusese lui Kivrin ce să îmbrace, însă după ce desfăcuse părul fetelor din codițe și le pieptănă pe amândouă cu el lăsat peste umeri, Agnes spuse:

— Trebuie să îmbraci rochia ta albastră, și o scoase din lada de la căpătâiul patului. Părea mai puțin nepotrivită când stătea alături de lucrurile elegante ale fetelor, cu toate acestea țesătura rămânea prea delicată, iar culoarea albastră prea intensă.

Nu știa cum să procedeze în privința propriului păr. Fetele nemăritate îl purtau despletit doar cu ocazia sărbătorilor, legat cu un fileu sau o panglică, dar al ei era prea scurt, și doar femeile măritate își țineau părul acoperit. Nu-l putea purta descoperit – fiind tăiat scurt, arăta groaznic.

În cele din urmă, Eliwys aprobă felul în care se prezentau fetele. Când veni cu ele jos, Eliwys își mușcă buzele și o trimise pe Maisry în pod să aducă un vâl subțire, transparent pe care îl legă laolaltă cu fileul lui Kivrin la

ceafă, astfel încât părul de pe frunte se vedea, iar capetele tăiate anapoda rămâneau ascunse.

Odată cu îmbunătățirea vremii, Eliwys redevenise agitată și neiertătoare. Se dezlănțui pălmuind-o pe Maisry, care venise de afară și adusese noroi în casă. Apoi își aduse aminte de zeci de lucruri care nu erau gata și găsi vină tuturor. Când Lady Imeyne spuse pentru a nu știu câta oară: „Dacă am fi plecat noi la Courcy...”, Eliwys se repezi la ea, parcă voind să-i ia capul.

Kivrin se gândise că face o greșală îmbrăcând-o pe Agnes atât de devreme și, într-adevăr, la mijlocul după-amiezii mânecile brodate ale fetei arătau zoite și poalele erau mânjite de făină.

Spre sfârșitul după-amiezii Gawyn tot nu se întorsese, toată lumea era agitată și nervoasă, gata să explodeze, iar urechile lui Maisry erau roșii ca focul. Când Lady Imeyne îi spuse să-i ducă șase lumânări din ceară de albine Părintelui Roche, Kivrin se arătă încântată să se folosească de șansa de a mai scoate fetele din casă.

— Spune-i că lumânările trebuie să țină la ambele slujbe, o avertiză Imeyne agitată, căci sărăcăcioase slujbe vor fi pentru nașterea Domnului nostru Isus Cristos. Trebuia să mergem la Courcy.

Kivrin o îmbracă pe Agnes cu mantia și o chemă pe Rosemund, apoi merseră pe jos până la biserică. În mijlocul altarului se găsea o lumânare gălbuie, cu dungi pe ea, încă neaprinsă. Preotul trebuia să o aprindă la apusul soarelui și să o folosească pentru a măsura timpul până la miezul nopții. În tot acest timp trebuia să stea în genunchi în biserica friguroasă. Preotul nu era nici în casa lui. Kivrin lăsă lumânările pe masă. Întorcându-se, în mijlocul izlazului văzură măgarul lui Roche legat lângă poartă și lingând zăpada.

— Am uitat să hrănim animalele, își aduse aminte Agnes.

— Să le hrănim? Întrebă Kivrin temătoare, gândindu-se la straiile lor.

— E ajunul Crăciunului, spuse Agnes. Acasă nu le dădeai de mâncare?

— Nu mai ține minte, o preveni Rosemund. De Ajun hrănim animalele pentru a-l cinsti pe Cristos, care s-a născut în iesle.

— Deci nu-ți mai amintești nici despre Crăciun? o întrebă Agnes.

— Puțin, răspunse Kivrin, gândindu-se la Oxford în timpul sărbătorilor, la magazinele din Carfax, împodobite cu lumini laser și plante perene, și pline până în ultima clipă de cumpărători, la aglomerația de biciclete de pe strada principală, și la Magdalene Tower care sclipea slab printre fulgii de nea.

— Întâi bat clopotele, apoi mâncăm și urmează slujba, iar la urmă aprindem bușteanul de Crăciun, spuse Agnes.

— Le-ai amestecat, o corectă Rosemund. Întâi aprindem bușteanul și după aceea mergem la slujbă.

— Dar întâi sunt clopotele, insistă Agnes, fulgerându-și sora cu privirea, și după aceea slujba.

Merseră în hambar, luară un sac de ovăz și niște fân și le duseră la grajd să dea mâncare cailor. Gringolet nu se afla printre ei, ceea ce însemna că Gawyn nu se întorsese. Trebuia să stea cu el de vorbă. Întâlnirea urma să aibă loc peste mai puțin de o săptămână și nu știa unde era locul. Iar odată cu sosirea Lordului Guillaume puteau apărea schimbări neprevăzute.

Eliwys amânase până la sosirea soțului să ia o hotărâre în ceea ce o privea, dar în acea dimineață le spusese fetelor că îl aștepta să sosească. Se putea întâmpla ca el să o ia pe Kivrin la Oxford sau Londra pentru a-i căuta familia, ori Sir Bloet se putea oferi să o ducă la Courcy. Trebuie să discute cu Gawyn cât mai curând. Cu atâția oaspeți în jur, avea să-i fie mai ușor să găsească prilejul de a sta de vorbă între patru ochi, iar în agitația sărbătorilor de Crăciun avea chiar șansa de a-l convinge să-i arate locul.

Kivrin zăbovi cât putu de mult în preajma cailor, sperând că va apărea Gawyn, dar Agnes se plictisi și vru să dea grâu la găini. Kivrin le sugeră să dea de mâncare vacii administratorului.

— Nu e vaca noastră, se opuse Rosemund.

— Mi-a fost de mare ajutor în ziua când am bolit, spuse Kivrin, amintindu-și cum se sprijinise de spinarea ei costelivă când încercase de una singură să găsească punctul de revenire. Așa mi-aș arăta recunoștința pentru bunătatea ei.

Trecură de îngrăditura unde se aflaseră până nu demult porcii și Agnes spuse:

— Sărmanii porcișori, le-aș fi dat un măr.

— Iar se întunecă cerul spre miazănoapte, constată Rosemund. Nu cred că vor veni.

— Ba da, vor veni, spuse Agnes. Sir Bloet mi-a promis o mică bijuterie.

Vaca administratorului era în același loc în care o întâlnise Kivrin, adică în spatele penultimei colibe, mâncând ceea ce mai rămăsese din coardele înnegrite de viță.

— Crăciun fericit, doamnă vacă, spuse Agnes, ținând o mână de fân la cel puțin un metru de botul vacii.

— Nu vorbesc decât la miezul nopții, o lămuri Rosemund.

— O să vin să văd animalele la miezul nopții, Lady Kivrin, spuse Agnes.

Vaca întinse capul înainte, Agnes bătu în retragere.

— N-o să poți, prostuțo, o luă Rosemund în răs. O să fii la slujbă.

Vaca își întinse gâtul și păși greoi înainte. Agnes se retrase. Kivrin îi dădu vacii o mână de fân.

Agnes o urmări plină de invidie.

— Dacă toți sunt la slujbă, cum știu că animalele vorbesc, întrebă ea.

„Bună întrebare”, gândi Kivrin.

Agnes veni prin spatele lui Kivrin și mai luă o mână de fân.

— Ce spun animalele? vru să știe ea, arătând cu mâna înspre vacă.

— Spun că nu știi să le dai de mâncare, n-o iertă Rosemund.

— Ba nu, o contrazise Agnes, întinzând fânul spre animal. Cu gura deschisă și dezgolindu-și dinții, vaca întinse

capul după hrană. Agnes scăpă fânul pe jos și se ascunse după fustele lui Kivrin.

— Părintele Roche spune că îl laudă pe Isus Cristos.

Se auzi fornăit de cai. Agnes se refugie după o colibă.

— Uite-i că vin! strigă ea, revenind în goană. Sir Bloet e aici. I-am văzut. Intră chiar acum pe poartă.

Kivrin împrășteie restul de fân în fața vacii. Rosemund scoase o mână de ovăz din sac și o dădu vacii, lăsând-o să adune boabele din palmă.

— Hai, Rosemund! o zori Agnes. A venit Sir Bloet!

Rosemund își scutură restul de boabe din palmă.

— Aș vrea să dau ceva și la măgarul Părintelui Roche, spuse ea și porni spre biserică, fără ca măcar să arunce o privire înspre conac.

— Dar au sosit, Rosemund, strigă Agnes, pornind în fugă după sora ei. Nu vrei să vezi ce au adus?

Bineînțeles că nu. Rosemund ajunsese deja lângă măgar, care găsisese un smoc de coada vulpii, ițit în zăpada din dreptul porții. Se aplecă și-i puse sub bot o mână de ovăz, apoi rămase cu palma pe spinarea lui, cu fața ascunsă de blana mare a animalului nepăsător față de mâncare.

— Rosemund! strigă din nou Agnes, roșie la față de supărare. Nu auzi? Au venit!

Măgarul dădu la o parte ovăzul și-și înfipse dinții îngălbeniți în smocul mare de iarbă. Rosemund insistă să-i dea ovăz.

— Rosemund, spuse Kivrin, dau eu măgarului de mâncare. Tu trebuie să mergi pentru a-i întâmpina pe oaspeți.

Rosemund desfăcu palmele și lăsă ovăzul să cadă la pământ.

— Dacă îți place atât de mult, de ce nu-i ceri tatei să te mărite cu el? mormăi ea și porni spre conac.

— Sunt prea mică, îi răspunse Agnes.

„La fel și Rosemund”, gândi Kivrin, apoi o apucă de mână pe Agnes și porni spre conac. Rosemund pășea grăbită cu bărbia ridicată sfidător, fără a se mai deranja să-

și ridice poalele lungi și neluând în seamă rugămințile lui Agnes de a o aștepta și pe ea.

Alaiul intrase deja în curte, iar Rosemund ajunsese în dreptul cocinii. Kivrin iuți pasul, silind-o pe Agnes să alerge și sosiră în curte în același timp. Surprinsă, Kivrin se opri. Se așteptase la o primire rece, oficială, cu familia așteptând în fața ușii, făcând urări și surâzând politicos, însă scena la care asista semăna cu prima zi de școală – toată lumea ducea lăzi și saci, îi saluta pe ceilalți cu exclamații și îmbrățișări, vorbind cu toții în același timp și râzând. Lipsa Rosemundei nu fusese simțită. O femeie masivă, purtând un coif enorm și scrobit, o ridică în sus pe Agnes și o sărută, apoi trei fete mici se îngrămădiră chicotind în jurul Rosemundei.

Purtând hainele lor cele mai bune, servitorii și servitoarele duceau coșuri acoperite, între care unul cu o găscă enormă, spre bucătărie și lăsau caii pentru a fi duși în grajd. Încă în șa, Gawyn se aplecă să discute cu Imeyne. Kivrin îl auzi spunând: „Nu, episcopul e încă la Wiveliscombe”, dar Imeyne nu păru nefericită, iar asta însemna că el îi transmisese misiva arhidiaconului.

Ea se întoarse să o ajute la descălecat pe o tânără îmbrăcată cu o mantie de un albastru chiar mai viu decât aceea a lui Kivrin, apoi, zâmbind, o conduse până la Eliwys, care zâmbea și ea.

Kivrin încercă să-și dea seama care era Sir Bloet, dar îi veni greu să-l deosebească între cei cinci-șase bărbați călare, toți având cai cu căpestre bătute în argint și purtând mantii tivite cu blană. Nici unul dintre ei nu părea bătrân, slavă cerului, iar vreo doi arătau de-a dreptul prezentabili. Se întoarse să o întrebe pe Agnes care dintre ei era, însă ea nu scăpase încă din strânsoarea femeii cu coif scrobit, care o mângâia mereu pe creștet și spunea:

— Ai crescut atât de mult, încât era cât pe ce să nu te recunosc. Kivrin abia își reținu un zâmbet. Unele expresii nu se schimbă niciodată.

Unii dintre proaspăt sosiți aveau părul roșcat, inclusiv o femeie de vârsta Imeynei, care își purta părul aproape

rozaliu și decolorat lăsat liber pe spate, ca o fetișcană. Avea pe față o expresie nefericită și reținută, fiind nemulțumită de felul în care servitorii descărcau cele aduse. Înșfăcă un coș supraîncărcat din mâinile unui servitor care se chinuia să-l care și-l dădu cu forța unui bărbat gras, îmbrăcat cu o fustanelă din catifea de culoare verzuie.

Și acesta avea părul roșcat, la fel ca și cel mai atrăgător dintre tineri. În vârstă de până în treizeci de ani, acesta din urmă avea o față rubicondă, pistruiată, cu trăsături plăcute și precis desenate ce trădau sinceritatea.

— Sir Bloet! exclamă Agnes și țâșni pe lângă Kivrin și se ciocni de genunchii bărbatului corpulent.

„O, nu se poate”, gândi Kivrin. Crezuse că bărbatul gras era soțul femeii cu cosițe rozalii, care purta coiful scrobrit. El avea cel puțin cincizeci de ani și cântărea aproape o sută douăzeci și cinci de kilograme, iar când îi zâmbi lui Agnes i se văzură dinții mari și stricați.

— N-ai nici un cadou pentru mine? îl întrebă Agnes, trăgându-l de tivul straiului.

— Am, îi răspunse el, privind către Rosemund, care vorbea cu celelalte fete, am și pentru tine și pentru sora ta.

— O aduc de îndată, se offeri Agnes și, se repezi către Rosemund; Kivrin încercă s-o împiedice, dar nu reuși. Fetele chicotiră și se traseră în lături văzându-l că se apropie, Rosemund îi aruncă o privire ucigătoare lui Agnes, dar apoi surâse și-i întinse bărbatului mâna.

— Bună ziua și bun venit, domnule, spuse ea.

Își ținea bărbia ridicată cât de sus putea și în obraji palizi îi apărură două pete de roșeață, însă Sir Bloet le interpretează drept semne de sficiune și emoție. Îi luă degetele delicate în mâna masivă și îi răspunse:

— Sunt încredințat că acum, când primăvara bate la ușă, nu îți vei întâmpina soțul cu prea multă răceală.

Obrajii îi deveniră și mai roșii.

— E încă iarnă, domnule.

— Primăvara va veni curând, spuse el și râse, arătându-și dinții înnegriți.

— Unde mi-e darul? întrebă Agnes.

— Agnes, nu fi lacomă, o admonestă Eliwys, apărând între cele două fiice. Nu se cade să-ți întâmpini oaspeții cerându-le daruri. Apoi îi zâmbi lui Sir Bloet și, nu lăsă să se înțeleagă nici o clipă că se temea de această căsătorie. Părea mai relaxată decât o văzuse Kivrin vreodată.

— I-am promis cumnatei mele un dar, spuse Bloet și băgă mâna sub centura prea strânsă, scoțând o punguță mică din pânză, și alesei mele un cadou potrivit unei mirese. Scotoci în pungă și extrase o broșă bătută cu pietre scumpe. Un semn de iubire pentru aleasa mea, spuse el, desfăcând cheutoarea. Când o vei purta, să te gândești la mine.

Respirând greoi, se apropie de Rosemund să i-o prindă pe mantie. „Sper să aibă un atac de inimă”, gândi Kivrin. Rosemund rămase ca o stană de piatră, iar obrații i se împurpurară când Sir Bloet umblă cu degete stângace și grăsuțe la gâtul ei.

— Rubine, spuse Eliwys plină de încântare. Rosemund, nu-i mulțumești alesului tău pentru acest dar regesc?

— Vă mulțumesc pentru broșă, îngână Rosemund cu glas monoton.

— Unde e darul meu? sări Agnes, ținându-l de picior și atunci bărbatul băgă din nou degetele în pungă și scoase un obiect pe care îl ținu strâns în pumn. Se aplecă până ajunsese în dreptul feței copilei și desfăcu pumnul.

— Un clopoțel! exclamă Agnes plăcut surprinsă, ținându-l în sus și scuturându-l. Era rotund, făcut din alamă, semănând cu un clopoțel al unui cal de sanie și la partea superioară avea o buclă metalică.

Agnes o îndemnă insistent pe Kivrin să o ducă la lada de zestre ca să-și ia o panglică pe care să o treacă prin urechea clopoțelului, astfel încât să-l poată purta la încheietură, drept brățară.

— Tata mi-a cumpărat panglica de la târg, preciză Agnes, trăgându-o din lada în care Kivrin își ținea lucrurile. Până și cele mai ieftine de la Woolworth's sau cele din hârtie, folosite pentru împachetarea cadourilor de Crăciun

erau mai frumoase decât acest obiect, care părea o adevărată comoară.

Kivrin legă panglica la încheietura lui Agnes și apoi coborâra. Forfota se mutase acum înăuntru; servitorii cărau în sala mare cufere și așternuturi, precum și lucruri ce păreau a fi versiuni primitive ale sacilor de dormit. Nu trebuia să-și facă probleme că Sir Bloet și suita lui vor pleca împreună cu mireasa. Impresia generală era că vizita va dura toată iarna. N-ar fi trebuit să-și facă griji că acum se va hotărî și soarta ei. Nimeni nu-i aruncase nici o privire, nici măcar atunci când Agnes insistase să-i arate mamei brățara. Eliwys era prinsă într-o discuție cu Sir Bloet, Gawyn și tânărul atrăgător, fiu sau nepot, iar Eliwys își frângea din nou mâinile. Veștile primite de la Bath sigur nu erau dintre cele mai bune.

Lady Imeyne se afla la capătul sălii și discuta cu femeia solidă și cu tânărul palid îmbrăcat în straie de cleric și după expresia de pe fața ei se vedea limpede că se plângea de Părintele Roche.

Kivrin profită de agitație și de zgomot pentru a o smulge pe Rosemund de lângă celelalte fete și să afle numele oaspeților. Bărbatul palid era capelanul lui Sir Bloet. Doamna cu mantie albastru intens era fiica lui vitregă. Femeia corpolentă care purta coif era soția fratelui lui Sir Bloet, venită tocmai din Dorset pentru a-și petrece sărbătorile cu ei. Cei doi tineri cu părul roșcat și fetele care chicoteau tot timpul îi erau fiice. Sir Bloet nu avea copii.

Ceea ce explica de ce se căsătorea cu o copilă, bucurându-se, după câte se părea, de aprobarea tuturor. Continuitatea pe linie paternă era o preocupare supremă în 1320. Cu cât era femeia mai tânără, cu atât deveneau mai mari șansele ca ea să dea naștere unui număr suficient de mare de moștenitori dintre care măcar unul avea să supraviețuiască până la maturitate, chiar dacă mama lui murea între timp.

Scorpia cu părul roșcat deschis era, culmea groazei, Lady Ivolde, sora nemăritată a lui Sir Bloet. Ea locuia la Courcy împreună cu el și, urmărind-o cum striga la sărmana

Maisry care scăpase un coș din mână, Kivrin observă că purta la cingătoare un mănunchi de chei. Asta însemna că ea conducea treburile casei, cel puțin până la Paște. Sărmana Rosemund nu va avea o clipă de liniște.

— Cine sunt ceilalți? vru Kivrin să știe, sperând că printre persoanele prezente mai exista măcar una pe care Rosemund să și-o facă aliată.

— Servitori, o lămuri Rosemund, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles, și dădu fuga să stea de vorbă cu fetele.

Erau pe puțin douăzeci de servitori, fără a-i mai socoti pe grăjdarii care se ocupau de cai și nimeni, nici măcar Eliwys care se agita peste tot, nu părea surprinsă de numărul lor. Citise că în casele nobile puteai găsi zeci de servitori, dar își închipuise că acele cifre erau trase de păr. Abia de se putea spune că Eliwys și Imeyne aveau servitori, astfel că se văzuseră silite să pună toată suflarea satului la treabă pentru a pregăti sărbătorirea Crăciunului și deși Kivrin atribuisese lipsa de oameni pe seama faptului că aveau necazuri, se gândise că numărul îngrijitorilor ținuti pentru conacele rurale fusese exagerat. Se vădea acum că nu era așa.

Servitorii forfoteau prin sala mare și serveau masa de seară. Kivrin nu știuse dacă această masă va avea loc, întrucât în Ajun se postea, însă de îndată ce capelanul cel palid citi rugăciunea de utrenie, la porunca expresă a doamnei Imeyne, hoarda de servitori sosi aducând pâine, vin îndoit cu apă și cod înmuiat și apoi prăjit.

Agnes era atât de emoționată încât nu luă nici o îmbucătură, iar după ce se strânse masa, refuză să vină înăuntru pentru a sta liniștită lângă vatră, preferând să alerge în jurul sălii, bătând din clopoțel și chinuind câinii.

Servitorii lui Sir Bloet și administratorul aduseră bușteanul de Crăciun și-l aruncară în foc, făcându-l să împrăștie scânteii pretutindeni. Râzând, femeile se traseră înapoi, iar copiii scoaseră chiote de încântare. Fiind copilul cel mai mare din toată casa, Rosemund aprinse bușteanul cu o așchie păstrată din cel de anul trecut, pe care o atinse ușor de una dintre rădăcinile răsucite. Când bușteanul luă

foc, se auziră râsete și aplauze, iar Agnes flutură nestăpânit din brațe, făcând clopoțelul să sune.

Rosemund spusese mai devreme că nici unui copil nu i se îngăduia să rămână treaz până la masa de la miezul nopții, dar Kivrin sperase că va reuși măcar să o convingă pe Agnes să stea lângă ea pe banchetă ca să doarmă puțin. În schimb, pe măsură ce se însera, Agnes deveni din ce în ce mai de neștrunit, răcnind și sunând din clopoțelul ei până când Kivrin trebui să o scoată din sală.

Femeile rămaseră lângă foc, flecărind cu glas domol. Bărbații stăteau în grupuri restrânse, cu brațele încrucișate la piept și de câteva ori, cu excepția capelanului, ieșiră afară și reveniră scuturându-și zăpada de pe încălțări și hohotind. După fețele lor înroșite și după privirile dezaprobatoare ale Imeynei, Kivrin își dădu seamă că mergeau în camera unde era păstrat butoiul cu bere, încălcând astfel regula postului.

După a treia expediție de acest fel, Bloet se așeză în fața focului și-și întinse picioarele mai aproape de flăcări și privi la fete. Rosemund și cele trei fete care chicoteau mereu jucau baba-oarba. Când, legată la ochi, Rosemund se apropie de banchete, Bloet întinse mâna și o făcu să-i cadă în brațe. Toată lumea pufni în râs.

Imeyne își petrecu mai toată seara stând în apropierea capelanului, povestindu-i despre păcatele Părintelui Roche. Era ignorant, stângaci, rostise rugăciunea de mărturisire înaintea de Doamne-ajută în timpul slujbei de duminica dinainte. Iar preotul se găsea acum în biserica rece ca gheața, stând în genunchi, gândi Kivrin, în vreme ce capelanul își încălzea mâinile lângă foc și clătina dezaprobator din cap.

Focul se potoli, rămânând doar jar. Rosemund se strecură din brațele lui Sir Bloet și reveni în fugă să se joace. Gawyn povesti cum ucisese singur șase lupi, urmărind-o însă mai tot timpul pe Eliwys. Capelanul istorisi despre o femeie pe moarte care făcuse o mărturisire mincinoasă. Când îi atinsese fruntea cu ulei sfânt, sub ochii lui pielea ei luase foc și se înnegri.

Când capelanul era la jumătatea relatării, Gawyn se ridică, își frecă mâinile deasupra focului și se retrase pe bancheta rezervată cerșetorilor. Se așază și-și scoase o gheată.

După alte câteva clipe, Eliwys se duse lângă el. Kivrin nu reuși să audă ce spunea Eliwys, însă el se ridică, încă ținând gheata în mână.

— Procesul s-a amânat iar, îl auzi Kivrin pe Gawyn. Judecătorul care trebuia să judece pricina s-a îmbolnăvit.

Nu auzi răspunsul lui Eliwys, însă Gawyn dădu aprobator din cap și zise:

— Asta e o veste bună. Noul judecător e din Swindone și îl iubește mai puțin pe Regele Edward, dar expresiile de pe chipurile lor nu arătau defel că asta ar fi fost o veste îmbucurătoare. Eliwys se făcuse la fel de albă la față ca și atunci când Imeyne îi spusese că-l trimisese pe Gawyn la Courcy.

Eliwys își răsuci inelul greu pe deget. Gawyn se așază din nou, își scutură cu mâna ierburile adunate pe ciorap, apoi își trase gheata, ridică ochii spre ea și spuse ceva. Eliwys întoarse capul într-o parte și Kivrin nu-i văzu expresia de pe față din cauza semiîntunericii, dar o văzu pe a lui Gawyn.

Acest lucru nu avea cum să-i scape nimănui din sală, gândi Kivrin, și privi precipitată în jur să afle dacă cei doi fuseseră observați. Imeyne era absorbită de lamentările ei față de capelan, dar sora lui Bloet era cu ochii pe ei strângând din buze dezaprobat, la fel ca și Sir Bloet și alții care stăteau de cealaltă parte a focului.

Kivrin sperase că va găsi prilejul să discute cu Gawyn, însă era limpede că nu avea să reușească din cauza acelor oameni cărora nu le scăpa nimic. Se auzi sunetul unui clopot, iar Eliwys tresări și privi spre ușă.

— E semnul Diavolului, spuse capelanul cu glas scăzut, și până și copiii se opriră din joacă să-l asculte.

În unele sate, se trăgeau clopotele o dată pentru fiecare an trecut de la nașterea lui Cristos. În majoritatea bisericilor clopotul bătea doar ora dinaintea miezului nopții, iar Kivrin

se îndoia că Roche sau chiar capelanul erau în stare să numere atât de mult pentru a bate fiecare an trecut, însă ea începu să numere bățile.

Purtând bușteni și vreascuri ușor de aprins, servitorii sosiră să reînvie focul. Acesta se aprinse plin de strălucire, aruncând umbre uriașe și diforme pe pereți. Agnes sări în sus arătând cu degetul spre ele, iar unul dintre nepoții lui Sir Bloet făcu din mâini un iepuraș.

Domnul Latimer îi spusese că oamenii acestei epoci citeau viitorul în umbrele pe care flăcările bușteanului de Crăciun le făceau pe ziduri. Se întrebă ce le rezerva acest viitor, ținând seama că Lord Guillaume avea necazuri mari, iar viața celorlalți era în primejdie.

Regele confisca pământurile și proprietățile celor găsiți vinovați de vreo infracțiune. Aceștia puteau fi siliți să plece în Franța sau să accepte mila lui Sir Bloet și să îndure împunsături din partea unora de teapa soției administratorului.

Se putea întâmpla ca Lord Guillaume să vină acasă chiar în acea noapte cu vești bune și cu un șoim pentru Agnes, iar restul să trăiască fericiți o veșnicie. Mai puțin Eliwys. Și Rosemund. Ce avea să i se întâmple?

Dar totul s-a întâmplat deja, își dădu seama Kivrin și se cutremură. Verdictul s-a dat demult și, întorcându-se acasă, Lord Guillaume a aflat despre Gawyn și Eliwys. Rosemund va fi fost deja soția lui Sir Bloet. Iar Agnes a crescut, s-a căsătorit, și probabil a murit la naștere, sau din cauza vreunei infecții, sau de holeră sau în urma unei pneumonii.

„Au pierit cu toții”, gândi Kivrin, și nu reuși totuși să creadă. Au murit cu toții de mai bine de șapte sute de ani.

— Uite! exclamă cu glas strident Agnes. Rosemund nu are cap! Arată la umbrele diforme aruncate de flăcări pe pereți. Capul lui Rosemund, ciudat de alungit, sfârșea în dreptul umerilor. Unul dintre băieții cu părul roșcat se apropie în fugă de Agnes.

— Nici eu nu am cap! spuse el, țopăind pe vârfuri pentru a modifica forma umbrei.

— Nu ai cap, Rosemund! strigă Agnes încântată. O să mori înainte de sfârșitul anului.

— Nu vorbi astfel, o avertiză Eliwys, dând să se apropie de ea. Ceilalți ridicară privirile spre ele.

— Kivrin are cap, constată Agnes. Și al meu se vede, dar sărmana Rosemund, nu.

Eliwys o prinse pe Agnes de brațe.

— Astea nu sunt decât jocuri prostești, spuse ea. Să nu mai vorbești astfel.

— Umbra... zise Agnes, părând gata să izbucnească în plâns.

— Stai cuminte lângă Lady Kivrin și nu te mai agita atât, o rugă Eliwys. O aduse până aproape de Kivrin și o sili să stea pe banchetă. Te-ai obrăznicit.

Agnes se cuibări alături de Kivrin, parcă stând în cumpănă, neștiind dacă să plângă sau nu. Kivrin pierduse șirul bățăilor de clopot, dar reluă numărătoarea de unde rămăsese. Patruzeci și șase, patruzeci și șapte.

— Vreau clopoțelul, spuse Agnes, dându-se jos de pe banchetă.

— Nu se poate, trebuie să stăm cuminți, o rugă Kivrin și o luă în poală.

— Povestește-mi despre Crăciun.

— Nu pot, Agnes, nu țin minte.

— Nu-ți amintești nimic?

„Ba țin minte totul. Magazinele gem de panglici din satin, material sintetic și catifea, roșii, aurii, albastre, chiar mai sclipitoare decât mantia mea vopsită cu drobușor și pretutindeni sunt lumini și muzică. Marele Tom și clopotul de la biserica Magdalena bat și se aud colinde”.

Se gândi la hărmălaia de clopoței electronici de la Carfax, străduindu-se să cânte „A sosit la miez de noapte” și la colindele cântate pe un ton pițigăiat și obosit în magazinele de pe strada principală. „Cântecele acelea încă nu au fost scrise”, își dădu ea seama, și se simți cuprinsă de un val copleșitor de dor de casă.

— Vreau să sun din clopoțel, spuse Agnes, zbatându-se să coboare din brațele lui Kivrin. Dă-mi-l, ceru ea întinzând mâna ca să-i fie legat la încheietură.

— O să ți-l leg dacă stai puțin întinsă lângă mine, pe banchetă.

Copila făcu o mutrișoară supărată.

— Trebuie să dorm?

— Nu. O să-ți spun o poveste, îi promise Kivrin, dezlegând clopoțelul de la propria încheietură, unde îl pusese spre păstrare. Odată, începu ea, apoi se opri, întrebându-se dacă „A fost o dată ca-n povești” se folosea în 1320 și dorindu-și să știe ce fel de povești le spuneau părinții copiilor. Povești despre lupi și vrăjitoare a căror piele se înnegrea când li se dădea ultima împărțășanie.

— A fost o dată o fecioară, spuse ea în cele din urmă, legând clopoțelul la încheietura durdulie a lui Agnes. Panglica roșie începuse deja să se scămășeze. Nu avea să mai reziste mult, dacă era mereu înnodată și desfăcută. Se uită mai atent la ea. O fecioară care trăia...

— Ea este fecioara? auzi o voce de femeie.

Ridică ochii și le văzu pe Yvolde, sora lui Bloet, și pe Imeyne, care se aflau în spatele ei. Yvolde o privi lung, strânse dezaprobat din buze și apoi scutură din cap.

— Nu, nu e fiica lui Uluric, spuse ea. Fata aceea era scundă și brunetă.

— Nici îngrijitoarea familiei Ferres? întrebă Imeyne.

— Acea a murit, răspunse Yvolde. Nu-ți amintești cine ești? se adresă ea lui Kivrin.

— Nu, bună doamnă, spuse ea, amintindu-și prea târziu că ar fi trebuit să rămână cu ochii plecați, plini de sficiune, în pământ.

— A fost lovită la cap, sări Agnes în ajutorul ei.

— Dar știi cum te cheamă și poți vorbi. Ești de familie bună?

— Bună doamnă, nu-mi amintesc nimic de familia mea, spuse Kivrin, încercând să aibă o voce sfioasă.

Yvolde pufni.

— Pare să fie din apus. Ați trimis după vești la Bath?

— Nu, răspunse Imeyne. Așteptăm sosirea fiului meu. Nu aveți vești de la Oxenford?

— Nu, dar acolo bântuie bolile, spuse Yvolde.

Rosemund se apropie de ele și întrebă:

— Lady Yvolde, îi cunoști familia Katherinei?

Yvolde își întoarse ochii pătrunzători asupra ei.

— Nu. Unde e broșa pe care ți-a dat-o fratele meu?

— Păi... a rămas pe mantie, se bâlbâi Rosemund.

— Nu prețuiești îndeajuns darurile lui ca să le porți?

— Mergi și adu-o, îi porunci Lady Imeyne. Vreau s-o văd.

Rosemund își înălță bărbia într-un gest de mândrie, dar porni spre peretele unde își agățase mantia.

— Nu se prea arată bucuroasă nici de darurile fratelui meu, nici de prezența lui, constată Yvolde. Nu i-a vorbit deloc la masă.

Rosemund reveni, aducând mantia verde pe pieptul căreia era fixată broșa. I-o arată Yvoldei fără să scoată o vorbă.

— Vreau s-o văd, interveni Agnes, iar Rosemund se aplecă să i-o arate.

Bijuteria avea pietre prețioase de culoare roșie montate în jurul unui inel din aur, cu un ac în centru. Nu avea clemă, ci trebuia înfiptă în stofă. Pe exteriorul inelului fuseseră gravate cuvintele: *Io sui ici en lui dami amo*.

— Ce scrie acolo? întrebă Agnes, arătând către inelul gravat.

— Nu știu, spuse Rosemund, pe un ton care părea să fie sinonim cu „Nici nu-mi pasă”.

Nemulțumită, Yvolde strânse din buze și Kivrin se grăbi să intervină:

— Zice: „Ești aici în locul prietenului pe care îl iubesc”, apoi, îngrozită, își dădu seama ce făcuse. Ridică privirea spre Imeyne, însă aceasta nu părea să fi remarcat nimic ieșit din comun.

— Ar trebui să porți cuvintele astea la piept, nu să le agăți într-un cui, o apostrofă Imeyne.

Scoase broșa și o prinse de pieptul rochiei lui Rosemund.

— Și, în loc să te joci de-a valma cu copiii, ar trebui să te afli alături de fratele meu, așa cum i-ar sta bine viitoarei lui soții, adăugă Yvolde. Arată cu mâna către vatră, unde se afla Bloet, aproape adormit și foarte amețit după atâtea vizite făcute la butoiul cu bere, iar Rosemund o privi rugător pe Kivrin.

Rosemund îi întinse mantia lui Kivrin și se îndreptă către vatră.

— Hai, Agnes, o îndemnă Kivrin. Trebuie să te culci.

— Vreau să ascult clopotul diavolului, protestă ea.

— Lady Katherine, i se adresă Yvolde, care dădu un ton ciudat cuvântului Lady, ne-ai spus că nu-ți amintești nimic. Cu toate astea, ai citit cu ușurință scrisul de pe broșa. Așadar, știi să citești?

„Eu știu să citesc”, gândi Kivrin, dar două treimi dintre oamenii epocii sunt analfabeți, în special femeile.

Aruncă o privire spre Imeyne, care o privea la fel ca prima oară, când îi pipăise hainele și-i cercetase mâinile.

— Nu, răspunse Kivrin, uitându-se direct în ochii Yvoldei, îmi pare rău, dar nu știu să citesc nici măcar Tatăl nostru. Fratele domniei voastre ne-a spus ce înseamnă cuvintele atunci când i-a dat broșa Rosemundei.

— Ba nu-i adevărat, spuse Agnes.

— Tu te uitai la clopoțel, îi spuse Kivrin, gândindu-se: „Lady Yvolde nu-mi va da crezare, îl va întreba pe Bloet și el va spune că n-a schimbat nici o vorbă cu mine”.

Însă Yvolde păru satisfăcută.

— Nici nu credeam că una ca ea ar fi în stare să citească, îi spuse ea Imeynei. Îi întinse apoi mâna și se apropiară de sir Bloet.

Kivrin se lăsă înapoi pe banchetă.

— Vreau clopoțelul, spuse Agnes.

— Nu ți-l pun la mână decât dacă stai întinsă.

Agnes se furișă în poala ei.

— Dar întâi trebuie să-mi spui povestea. A fost odată o fecioară.

— Da, a fost odată o fecioară, spuse Kivrin, privind către Imeyne și Yvolde. Stăteau amândouă alături de sir Bloet și-i

vorbeau lui Rosemund, care spuse ceva, ridică bărbia și roși toată în obraji. Sir Bloet râse și întinse mâna către broșă, lăsând-o apoi să alunece peste sânul Rosemundei.

— A fost odată o fecioară, reîncepu Agnes cu glas insistent.

— ...care locuia la marginea unei păduri întinse, continuă Kivrin. „Să nu te duci singură în pădure”, îi spunea tatăl ei...

— Dar ea nu voia să-l asculte, urmă Agnes, căscând.

— Adevărat, nu voia să-i dea ascultare. Tatăl ei o iubea și îi dorea numai binele, dar nu era ascultătoare.

— Și ce era în pădure? întrebă Agnes, cuibărindu-se mai bine în poala ei.

Kivrin o înveli pe Agnes cu mantia Rosemundei. „Tâlhari și hoți”, gândi ea. „Și bătrâni pofticioși, împreună cu surorile lor ca niște scorpii. Și iubiți clandestini. Soți și judecători”. Tot soiul de animale primejdioase.

— Lupi, spuse Agnes pe un ton somnoros.

— Da, lupi. Se uită la Imeyne și Yvolde. Plecaseră de lângă sir Bloet și acum o urmăreau, șușotind.

— Și ce-a pățit? întrebă Agnes pe jumătate adormită.

Kivrin o strânse mai bine în brațe.

— Nu știu, murmură ea, nu știu.

Capitolul 20

La cinci minute după ce Agnes adormi, clopotele tăcură, apoi își porniră dangătul din nou, ceva mai grăbit, chemând credincioșii la slujbă.

— Părintele Roche începe slujba prea devreme. Încă nu e miezul nopții, spuse Lady Imeyne și nici nu apucă să termine fraza că începură să bată și alte clopote, cele din Wychlade și Bureford și, de departe dinspre răsărit, ca un ecou slab, acelea de la Oxford.

„Clopotele de la Osney, îl recunosc pe cel de la Carfax”, gândi Kivrin și se întrebă dacă în noaptea aceea ele băteau și acasă.

Sir Bloet se ridică greoi în picioare și-și ajută sora să facă același lucru. Unul dintre servitorii lor dădu fuga la ei cu mantiile, între care una era căptușită cu blană de veveriță. Fetele își traseră mantiile din maldărul de haine și le îmbrăcară fără să înceteze cu flecăreala. Lady Imeyne o scutură pe Maisry, care adormise pe banca rezervată cerșetorilor și îi spuse să-i aducă imediat Cartea orelor, iar fata urcă în pod căscând. Rosemund se apropie și ridică foarte atentă mantia care alunecase de pe umerii lui Agnes.

Agnes dormea dusă. Kivrin avu un moment de ezitare, nedorind să o trezească, dar era aproape sigur că nici copii de cinci ani nu puteau fi scutiți de această slujbă.

— Agnes, spuse ea cu blândețe.

— Trebuie s-o duci în brațe până la biserică, îi zise Rosemund, străduindu-se să ferească broșa din aur de stricăciuni.

Băiatul cel mic al administratorului se apropie târând mantia albă a lui Kivrin prin ierburile de pe podea și rămase în fața ei.

— Agnes, rosti din nou Kivrin și o scutură ușor, uimită că bătaia clopotului nu o trezise. Bătea puternic și părea mai aproape decât la utrenie sau vecernie, dangătele lui acoperind toate celelalte clopote.

Agnes deschise brusc ochii.

— Nu m-ai trezit, spuse ea, încă adormită, către Rosemund, apoi glasul ei căpătă tărie: Ai promis că mă scoli.

— Pune-ți mantia, o îndemnă Kivrin. Trebuie să mergem la biserică.

— Kivrin, vreau să merg cu clopoțelul.

— Îl ai deja la mână, o liniști Kivrin, încercând să-i fixeze gluga roșie fără să o întepe în gât cu acul cataramei.

— Ba nu, nu-l am, spuse Agnes, pipăindu-se. Vreau clopoțelul!

— Uite-l, spuse Rosemund, ridicându-l de pe podea, ți-a căzut de la mână. Dar nu se cuvine să-l porți acum. Clopotul ne cheamă la slujbă. Clopotele de Crăciun bat mai târziu.

— N-o să sune deloc, o asigură Agnes. Vreau doar să-l am la mine.

Kivrin n-o crezu nici o clipă, însă toți ceilalți erau gata. Folosind o așchie aprinsă luată din foc, unul dintre oamenii lui Sir Bloet aprindea felinarele făcute din corn de animal și le dădu servitorilor. Kivrin legă repede clopoțelul la încheietura lui Agnes și o luă de mână.

Lady Eliwys își lăsă mâna pe brațul întins al lui sir Bloet. Lady Imeyne îi făcu semn lui Kivrin să vină din urmă cu fetele, iar ceilalți, adică Lady Imeyne și sora lui sir Bloet, precum și restul suitei aceștia porniră în spatele lor cu un aer solemn, de parcă ar fi alcătuit o procesiune. În fruntea tuturor, Lady Eliwys și sir Bloet traversară curtea, ieșiră pe poartă și pătrunseră pe islaz.

Ninsoarea încetase, iar pe cer apăruseră stele. „Înghețate ca și timpul”, gândi Kivrin. Toate arătau altfel: gardurile într-o rână și colibele dărăpănate, murdare, păreau înfrumusețate și iluminate de zăpada albă. Lumina felinelor surprinse fațetele cristaline ale fulgilor de nea și le făcu să sticlească, însă stelele o făcură pe Kivrin să rămână fără grai: sute, mii, toate sclipind ca niște giuvaeruri în aerul înghețat.

— Strălucește, spuse Agnes și Kivrin nu-și dădu seama dacă se referise la zăpadă sau la cer.

Clopotul bătea rar, egal, fără grabă și în aerul rece parcă suna altfel – nu doar mai tare, ci mai plin și mai limpede. Acum auzi și celelalte clopote și le recunosc: Esthcote, Witenie și Chertelintone, care aveau și ele un dangăt oarecum diferit. Îl ascultă pe cel de la Swindone, care bătuse tot timpul dar nu reușise să-l distingă. Nu le auzea nici pe cele de la Oxford. Se întrebă dacă nu cumva imaginația îi jucase o festă.

— Ai sunat din clopoțel, Agnes, spuse Rosemund.

— Ba nu, o contrazise Agnes.

— Uite biserica, exclamă Kivrin. Nu-i așa că e frumoasă?

Aflată de cealaltă parte a islazului, biserica sclipea ca un far, iluminată pe dinăuntru și pe dinafară; prin ferestrele cu vitralii se revărsa o lumină rubinie și albăstruie ca de safir, colorând zăpada. De jur împrejur se vedeau luminițe, răspândindu-se până în cimitir și clopotniță. Torțe. Simți în nări mirosul de catran. Dinspre câmpia troienită se apropiau și alte torțe, șirul lor unduindu-se pe dealul din spatele bisericii.

Kivrin se gândi brusc la atmosfera din Oxford la vremea Crăciunului, cu magazinele invadate de lumină și de cumpărători și cu ferestrele de la Brasenose aruncând lumini gălbui în careul interior. Și-și aduse aminte de pomul de Crăciun de la Baliol, iluminat de fascicule multicolore de laser.

— Am fi vrut să venim la voi de sărbătoarea bușteanului, spuse Lady Imeyne, adresându-se Yvoldei. Am fi avut un preot care să poată rosti slujba cum se cuvine. Preotul de aici abia de poate spune Tatăl nostru.

„Preotul de aici a stat ore în șir în genunchi, având pantalonii găuriți, iar tot el trage clopotul cel greu de mai bine de o oră și curând va trebui să îndeplinească o ceremonie complicată pe care a trebuit s-o învețe pe de rost, fiindcă nu știe să citească”.

— Îmi pare rău, dar predica și slujba vor fi nemulțumitoare, spuse Lady Imeyne.

— Vai nouă, în vremurile de acum sunt mulți care nu mai au iubire de Dumnezeu, zise Lady Yvolde, dar trebuie să ne

rugăm Lui ca să îndrepte lumea și să trezească virtutea în oameni.

Kivrin se îndoi că Lady Imeyne ar fi vrut să audă un asemenea răspuns.

— Am trimis vorbă Episcopului de Bath să ne caute un capelan, spuse Imeyne, dar încă n-a sosit nimeni.

— Fratele meu spune că la Bath sunt multe necazuri, o anunță Yvolde.

Ajunseseră aproape de cimitir. Kivrin reuși să distingă fețele oamenilor, iluminate de torțele care scoteau mult fum și de opaițele cu ulei pe care le purtau unele femei. Chipurile, iluminate de jos și căpătând tente roșiatice, arătau ușor sinistru. Domnul Dunworthy ar socoti că reprezintă o mulțime furioasă, adunată să asiste la arderea pe rug a vreunui martir. „E din cauza luminii”, gândi ea. „În lumina torței, oricine ar arăta ca un tâlhar. Nici nu-i de mirare că s-a inventat electricitatea”.

Ajunseră în curtea bisericii. Kivrin recunoscuse o parte dintre oamenii aflați în apropierea ușilor: băiatul bolnav de scorbut, care fugise de ea, două fete care ajutaseră la pregătirile de Crăciun, Cob. Soția administratorului purta o mantie cu gulerul din blană de hermină și ducând un felinar care avea laturile din sticlă adevărată. Vorbea plină de vioiciune cu femeia care purta cicatricile lăsate de scrofuloză și care dăduse o mână de ajutor la împodobirea casei cu ilice. Toată lumea vorbea și se învârtea pe loc pentru a se încălzi, iar un bărbat cu barbă neagră hohotea atât de dezlănțuit și incontrolabil încât flacăra torței pe care o ținea în mână trecu primejdios de aproape de broboada soției administratorului.

Slujitorii bisericii au trebuit să renunțe la slujba de la miezul nopții, asta din pricină că mai toți credincioșii arătau băuți și cu chef, își aduse Kivrin aminte, iar purtarea unora dintre oamenii din jur arăta că încălcaseră regulile postului. Administratorul discuta pe un ton agitat cu un bărbat necioplit, despre care Rosemund îi zise că era tatăl lui Maisry. Fețele amândurora erau congestionate de frig sau din cauza flăcărilor, sau a băuturii, dar păreau mai curând

bine dispuși decât primejdioși. Administratorul își marca vorbele cu lovituri răsunătoare de palmă pe umărul bărbatului și de fiecare dată când primea câte o lovitură, acesta râdea fericit și strident, ceea ce o făcu pe Kivrin să creadă că omul era ceva mai inteligent decât presupusese.

Administratorul se trezi tras de mânecă de soție, și se scutură să scape de prezența ei sâcâitoare, însă de îndată ce Lady Eliwys și sir Bloet apărură pe poartă, el și tatăl lui Maisry se traseră respectuoși înapoi pentru a face drum către ușa bisericii. La fel procedară și ceilalți, trăgându-se înapoi tăcuți pentru a face loc alaiului, după care reîncepură să vorbească zgomotos, urmându-i pe stăpâni în biserică.

Sir Bloet își desfăcu centura cu spada și o înmână unui servitor, iar el și Lady Eliwys îngenuncheară imediat ce trecură pragul ușii. Apoi înaintară până în apropierea iconostasului și îngenuncheară din nou.

Kivrin și fetele îi urmară îndeaproape. Când Agnes își făcu cruce, clopoțelul ei scoase un clinchet ciudat în interiorul bisericii. „Va trebui să i-l scot de la mână”, se gândi Kivrin și își puse întrebarea dacă trebuia să iasă chiar atunci din alai și să o tragă pe Agnes deoparte, până lângă monumentul unde era înmormântat soțul doamnei Imeyne, pentru a-i lua clopoțelul, însă aceasta se agita lângă ușă, așteptând-o pe sora lui sir Bloet.

Duse fetele în față de tot. Sir Bloet se ridicase deja, dominându-i pe cei din jur prin statură. Eliwys rămase în genunchi ceva mai mult, apoi se ridică, iar sir Bloet o conduse către partea de miazănoapte a bisericii, se înclină ușor și plecă să-și ocupe locul în partea rezervată bărbaților.

Kivrin îngenunche împreună cu fetele, rugându-se ca Agnes să nu mai facă atâta zgomot când se va închina. De astă dată nu se întâmplă nimic, dar când să se ridice, Agnes își prinse piciorul în tivul rochiei și căzu cu un bufnet la fel de răsunător ca și al clopotului de afară. Ca de obicei, Lady Imeyne se găsea exact în spatele lor, astfel că o fulgeră pe Kivrin cu privirea.

Kivrin conduse fetele să stea alături de Eliwys. Lady Imeyne îngenunche, dar Lady Yvolde nu făcu decât o plecăciune. Imediat ce Imeyne se ridică, un servitor se apropie grăbit cu o pernuță îmbrăcată în catifea de culoare închisă și o așază alături de Rosemund, pentru ca Lady Yvolde să poată îngenunchea pe ea. Un alt servitor pusese deja o pernuță similară în fața lui sir Bloet și îl ajută să se așeze pe ea. Bărbatul corpulent gâfâi și se agăță de brațul servitorului, iar fața i se împurpură de efort.

Kivrin se uită invidioasă la pernuța așezată în fața lui Yvolde și își aduse aminte de pernele din plastic atârdate pe spătarele scaunelor din biserica Sfânta Mary. Până acum nu-și dăduse seama cât de binevenite erau, apoi aprecie drept o binecuvântare și scaunele tari, din lemn, mai ales când trebuie să stea în picioare și se gândi că va trebui să rămână în poziția aceea cât va ține slujba.

Podeaua era rece. În ciuda tuturor acelor lumini, în biserică era frig. În interior se aflau multe alte trepiede pentru lumânări, așezate de-a lungul zidurilor și în fața statuii împodobită cu ilice a Sfintei Catherine, deși în fiecare fereastră se vedea câte o lumânare lungă, subțire, dar efectul nu fusese cel anticipat de Părintele Roche. Flăcările făceau doar ca sticla ferestrelor să capete o culoare închisă, aproape neagră.

Multe alte lumânări galbene se găseau înfipite în candelabrele așezate de fiecare parte a altarului, iar în fața lor și de-a lungul părții de sus a iconostasului fuseseră așezate rămurele de ilice. Părintele Roche aranjase lumânările din ceară de albine aduse de Lady Imeyne printre frunzele ascuțite și strălucitoare. „Și-a dat toată silința să împodobească biserica, pentru a-i face pe plac doamnei Imeyne”, gândi Kivrin și aruncă o privire către ea.

Bătrâna își ținea relicvarul între mâinile împreunate, însă rămăsese cu ochii deschiși, privind fix la partea de sus a iconostasului. Își ținea gura strânsă punga, într-o expresie de dezaprobare, și Kivrin presupuse că nu ar fi vrut ca lumânările ei să fie așezate tocmai acolo, cu toate că acela

era singurul loc potrivit. Ele luminau crucifixul și Judecata de Apoi, precum și aproape întregul naos.

Lumânările făceau ca toată biserica să pară altfel, mai atrăgătoare, mai apropiată, ca Sfânta Mary în Ajunul Crăciunului. Cu un an în urmă, Dunworthy o dusesse la slujba ecumenică. Ea își pusese în gând să meargă la Sfânta Biserică Reformată, ca să asculte slujba în latină, însă aceasta nu se ținuse la miezul nopții. Preotul fusese rugat să citească scriptura la slujba ecumenică, astfel că programase liturghia pentru ora patru după amiază.

Agnes își făcea din nou de lucru cu clopoțelul. Lady Imeyne se întoarse către ea și o fulgeră cu privirea pe deasupra mâinilor împreunate cu pioșenie, iar Rosemund se aplecă prin fața lui Kivrin și o potoli pe copilă.

— Nu trebuie să suni din clopoțel decât după ce se termină liturghia, îi șopti Kivrin, foarte aproape de ureche, astfel încât să n-o audă nimeni.

— Nu a sunat, șopti Agnes, pe un glas care răzbătu în întreaga biserică. Panglica e legată prea strâns. Vezi?

Kivrin nu reuși să vadă. În realitate, dacă ar fi legat-o mai strâns, n-ar fi scos clinchete la fiecare mișcare, dar nu avea rost să se certe cu un copil extenuat când liturghia urma să înceapă dintr-o clipă în alta. Pipăi nodul.

Pesemne că Agnes încercase să-și scoată clopoțelul peste încheietură. Panglica deja zdrențuită se strânsese într-un nod de nedesfăcut. Kivrin trase cu unghiile de marginile panglicii, stând în același timp cu ochii la oamenii din spatele ei. Slujba trebuia să înceapă cu o procesiune: Părintele Roche și ucenicii lui, în caz că avea, urmau să vină pe intervalul din mijloc, ducând apă sfințită, cântând și stropind lumea cu aghiazmă.

Kivrin trase de ambele capete ale nodului, strângându-l atât de tare încât panglica, înnodată astfel încât nu mai putea fi desfăcută decât tăind-o, rămăsese ceva mai largă pe mână, dar nu cât să poată fi scoasă de la încheietură. Privi peste umăr, către ușa de intrare în biserică. Dangătul clopotului încetase, dar Părintele Roche nu se vedea și nici nu se croise drum pentru el prin mijlocul bisericii. Oamenii

se îngrămădiseră înăuntru, umplând toată partea din spate. Cineva ridicase un copil pe mormântul soțului Imeynei și îl susținea acolo ca să vadă mai bine deși deocamdată nu era nimic demn de văzut.

Continuă să lege panglica. Băgă două degete sub panglică și trase de ea, încercând să o întindă.

— N-o rupe! spuse Agnes cu o șoptă teatrală, care se auzi în toată biserica.

Kivrin prinse clopoțelul și-l răsuci iute, astfel că ajunse să se odihnească în palma lui Agnes.

— Ține-l așa, o sfătui ea în șoptă, îndoind degetele fetei peste clopoțel. Strâns.

Agnes făcu degetele pumn. Kivrin îi așeză cealaltă palmă peste pumn într-o poziție care sugera rugăciunea și-i spuse calm:

— Ține clopoțelul strâns și n-o să mai sune.

Agnes își duse imediat mâinile împreunate astfel la frunte într-o atitudine de pietate îngerească.

— Bravo, fetiță, o încurajă Kivrin și o înconjură cu un braț. Privi din nou spre ușile bisericii. Erau încă închise. Respiră ușurată și se întoarse cu fața către altar.

Și îl văzu pe Părintele Roche. Acesta era îmbrăcat cu o stolă albă și brodată și cu un stihar îngălbenit, al cărui tiv era mai zdrențuit decât panglica lui Agnes. Ținea o carte în mâini. O așteptase pe ea să termine și sigur stătuse acolo urmărind-o cum se ocupa de Agnes, dar pe chipul lui nu se citea nici o urmă de reproș, și nici măcar grabă. Avea întipărită pe față o expresie total diferită, care îi aminti brusc de domnul Dunworthy, stând în picioare și urmărind-o prin geamul despărțitor.

Lady Imeyne își dresă glasul, scoțând un sunet care aminti de un mârâit, și abia acum Roche își aduse aminte că trebuia să înceapă. Îi întinse cartea lui Cob, care purta o sutană murdară și o pereche de ghete din piele prea mari, și îngenunche în fața altarului. Apoi luă cartea înapoi și începu să rostească citania.

— „Pe cine văzurăm, o voi, păstori?” recită Părintele Roche în latină, începând răspunsul. „Grăiește: spune-ne cine a apărut pe Pământ”.

Se opri și o privi pe Kivrin, concentrându-se.

„A uitat restul”, gândi ea. Se uită pe furiș la Imeyne, sperând că ea nu-și va da seama că asta nu era tot, dar aceasta își ridicase capul și se holba la el, strângând din fălci pe sub broboadă.

Roche rămase în aceeași atitudine, cu ochii fixați la Kivrin.

— „Grăiește: pe cine văzurăți?” repetă el, iar Kivrin oftă ușurată. „Spune-ne cine a apărut pe Pământ”.

Nu era bine. Kivrin rosti următoarea replică doar din buze, dorind ca el s-o înțeleagă.

— „Am văzut Pruncul nou născut”.

El nu dădu de înțeles că recunoscuse vorbele ei, deși n-o slăbea din ochi.

— „Am văzut...”, începu el, dar se opri din nou.

— „Am văzut Pruncul nou născut”, șopti Kivrin și o simți pe Lady Imeyne întorcându-se spre ea.

— „Și îngeri cântând imnuri de slavă lui Dumnezeu”, zise Roche și nici acum nu era bine, dar Lady Imeyne se întoarse la loc și îl ținui pe Roche cu ochi nemulțumiți.

Fără îndoială că episcopul avea să afle despre această greșală, despre lumânări și tivul scămoșat și cine știe despre câte alte păcate comise de preot.

— „Grăiește: ce ați văzut?” formă Kivrin din buze și Roche păru să-și fi revenit în fire, fiindcă urmă cu glas limpede:

— „Grăiește: ce ați văzut? Ci spune-ne despre nașterea lui Cristos. Am văzut Pruncul nou născut și îngerii înălțând laude către Domnul”.

Începu apoi să rostească Confiteor Deo și Kivrin îl rosti în șoaptă împreună cu el, dar Roche se descurcă fără să facă nici o greșală, astfel că ea se mai liniști puțin, deși îl urmări temătoare când merse spre altar pentru a intona *Ormus Te*.

Roche purta o rasă neagră pe sub stihar, iar amândouă arătau că fuseseră cândva bogat împodobite. Erau însă prea scurte pentru el. Când se aplecă puțin deasupra altarului, pe sub tivul rasei i se văzură pantalonii cafenii și uzați. Ambele aparținuseră pesemne preotului dinainte, ori fuseseră lepădate de capelanul Imeynei.

Preotul de la Sfânta Biserică Reformată purta stihar alb din material sintetic pe deasupra unui pulover cafeniu și a blugilor. El o asigurase pe Kivrin că liturghia era pe deplin autentică, deși se ținuse în cursul după amiezii. Antifonul data din secolul opt, iar desenele cumplit de amănunțite de pe cruce erau copii după picturile de la biserica din Torino. Dar lăcașul oricum devenise un soi de papetărie, folosind o masă pliantă drept altar, în condițiile în care hărmălaia clopoțelilor de la Carfax acoperea acordurile cântecului „A venit la miez de noapte”.

— Kyrie eléison, spuse Cob, cu mâinile împreunate pentru rugăciune.

— Kyrie eléison, răspunse Părintele Roche.

— Christe eléison, zise Cob.

— Christe eléison, rosti Agnes cu vioiciune.

Kivrin o liniști, ducând un deget la buze. Doamne, îndură-te de noi. Isuse, miluiește-ne pre noi. Doamne, îndură-te de noi.

Folosiseră canonul la slujba ecumenică, pesemne pentru că preotul sfânt reformat se înțelesese cu vicarul să modifice ora de începere a liturghiei, iar preotul de la Biserica Milenară refuzase să o rostească și păruse nemulțumit pe toată desfășurarea slujbei. La fel ca Lady Imeyne.

Părintele Roche părea să-și fi revenit. Rosti „Gloria și succesiunea” fără nici o ezitare și începu din Scriptură. „*Inituum sancti Evangelii secundum Luca*”, spuse el și citi schiopătat în latină. „În zilele acelea a ieșit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea”.

Vicarul citise aceleași versuri la Sfânta Mary. Le citise din Biblia populară, la insistența preotului de la Biserica Milenară și începuse: „Pe vremea aceea politicienii au

crescut dările care trebuiau plătite de contribuabili”, dar era aceeași evanghelie pe care o rostea Părintele Roche.

„Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”. Părintele Roche sărută evanghelia. *Per evangelica dicta deleantur nostro delicta.*

Predica trebuia să urmeze, în caz că mai era rostită. În majoritatea satelor, preotul slujea doar la liturgiile importante și chiar și atunci nu se obișnuia decât o lecție de catehism, enumerarea celor șapte păcate de moarte sau a celor șapte Fapte de Milosârdie. Probabil că predica avea să se țină abia în dimineața de Crăciun, odată cu liturgia mare.

Părintele Roche păși în locul gol din centrul bisericii, aproape umplut iarăși de sătenii care stăteau rezemați de stâlpi, încercând să-și găsească o poziție cât mai comodă, și începu să vorbească.

— „În zilele dinaintea venirii lui Cristos pe pământ, din ceruri, Dumnezeu a trimis semne pentru ca oamenii să știe de venirea lui și tot astfel vor apărea semne și în ultimele zile. Foametea și molimele vor bântui pretutindeni, iară Satana va călători pe tot regatul.”

„A, nu”, gândi Kivrin, „nu mai vorbi despre Diavolul călare pe un cal negru”.

Aruncă o privire spre Imeyne. Bătrâna părea furioasă, dar oricum nu avea importanță ce spunea preotul, fiindcă ea era hotărâtă să găsească greșeli și minusuri despre care să poată vorbi episcopului. Lady Yvolde arăta ușor iritată, iar pe chipurile oamenilor se putea citi aerul de răbdare pusă la încercare pe care îl capătă de obicei când trebuie să asculte o predică, indiferent în ce secol s-ar întâmpla asta. Kivrin descoperise aceleași expresii pe fețele oamenilor în timpul slujbei de Crăciun, la Sfânta Mary.

Predica de atunci se referise la strângerea gunoaielor, iar diaconul de la Biserica lui Christos începuse prin a spune:

— Creștinismul s-a născut într-o iesle. Oare va sfârși într-un canal de scurgere?

Dar nu conta. Era miezul nopții, iar biserica avea o pardoseală de piatră și un altar adevărat, iar când închisese ochii, Kivrin reușise să uite de amvonul mochetat, de umbrele, de lumânări cu laser. Împinsese deoparte pernuța de ținut sub genunchi și rămăsese pe podeaua rece și-și imaginase cum ar fi fost în Evul Mediu.

Domnul Dunworthy îi spusese că nu va semăna deloc cu ceea ce își imagina ea, și avusese dreptate, bineînțeles. Dar nu în privința acestei liturghii. Așa o văzuse și ea cu ochiul minții, pardoseala din dale reci, slujba murmurată, frigul și mirosul de tămâie și seu.

— „Dumnezeu va azvârli asupra oamenilor foc și molime și toți vor pieri”, spuse Roche, „dar chiar și în ultimele zile, milostenia lui Dumnezeu nu ne va ocoli. El ne va trimite ajutor și mângâiere și ne va duce cu blândețe în ceruri”.

„Cu blândețe în ceruri”. Kivrin se gândi la domnul Dunworthy.

— Nu pleca, îi spusese el. Nu va semăna cu ceea ce ți-ai imaginat.

Avusese dreptate. Niciodată nu se înșela.

Dar nici măcar el, care fusese în stare să-și închipuie vărsat de vânt, tâlhari și arderea de vrăjitoare pe rug, nu și-ar fi imaginat niciodată că ea se va rătăci. Că nu va ști unde e locul de întâlnire, cu mai puțin de o săptămână înainte de revenire. Îl căută din ochi pe Gawyn, care stătea de partea cealaltă a intervalului și o sorbea din ochi pe Eliwys. Trebuia să-i vorbească după liturghie.

Părintele Roche trecu la altar pentru a-și începe liturghia. Agnes se rezemă de Kivrin, care o strânse pe după umăr. Sărmana, mai mult ca sigur că era la capătul puterilor. Trezită înainte de răsărit, alergând toată ziua fără să stea o clipă locului. Se întrebă cât va dura liturghia.

Slujba de la Sfânta Mary ținuse o oră și un sfert, iar când colecta era în toi, avertizorul sonor al doctoriței Ahrens începuse să sune.

— E o naștere, șoptise ea către Kivrin și Dunworthy în timp ce se pregătea să plece, ce moment potrivit.

Se întrebă dacă la acea oră se aflau și ei într-o biserică, apoi își aminti că acolo Crăciunul fusese deja. Îl sărbătoriseră la trei zile după plecarea ei, în timp ce încă zăcea la pat. Acum ce dată o fi? Doi ianuarie, vacanța de Crăciun pe terminate, când toate podoabele se strâng din nou în cutiile lor.

În biserică începuse să fie cald, iar lumânările păreau să consume tot aerul. Auzi foșnet și târșăit de picioare în spatele ei, în vreme ce Părintele Roche urma momentele ritualului liturghiei, iar Agnes luneca, lipindu-se tot mai strâns de ea. Se bucură când Roche ajunse la replica începând cu „Sanctus” și putu să îngenuncheze.

Încercă să-și imagineze Oxford-ul pe doi ianuarie, magazinele făcând reclamă vânzărilor de Anul Nou și muzica electronică rămasă mută. Doctorița Ahrens sigur e la spital, îngrijind bolnavi suferind de indigestii contractate în perioada sărbătorilor, iar domnul Dunworthy se pregătește pentru începerea noului semestru la Hilary. Ba nu. Își aduse aminte de felul cum stătea dincolo de geamul de sticlă. Nu-și găsește liniștea din cauza mea.

Părintele Roche înălță potirul, îngenunche și sărută altarul. Se auziră alte și alte foșnete, și șoapte venind din jumătatea de biserică rezervată bărbaților. Aruncă o privire într-acolo. Gawyn se lăsase cu șezutul pe călcâiele ghetelor și părea plictisit. Sir Bloet adormise. La fel și Agnes. Se prăbușise atât de mult pe Kivrin, încât nici nu avea cum să o ridice pentru a rosti Tatăl nostru. Nici măcar nu încercă. Când toată lumea se ridică în picioare, profită de situație pentru a o ține mai strâns în brațe pe Agnes și a-i muta capul într-o poziție mai comodă. O dureau genunchii. Pesemne că stătuse cu ei în vreo adâncitură dintre dale. Se foi, ridicând unul și vârând un pliu al mantiei între piele și piatră.

Părintele Roche puse o bucată de pâine în potir și rosti *Haec Commixtio*, iar toată lumea îngenunche pentru *Agnus Dei*. „*Agnus dei, qui tollis peccata mundi: miserere nobis.*”

intona el. „Mielul Domnului, care ia asupra lui toate păcatele lumii, milostivește-te de noi”.

Agnus dei. Mielul Domnului. Kivrin zâmbi către Agnes. Aceasta dormea buștean, lăsându-și greu trupul peste Kivrin și ținând gura ușor întredeschisă, însă pumnul strâns încheștat în jurul clopoțelului. Mielul meu, gândi Kivrin.

Când îngenunchease pe dalele de piatră de la Sfânta Mary își închipuise belșugul de lumânări și frigul din biserică, dar nu pe Lady Imeyne, care îl pândea pe preot să facă o greșală, nu pe Eliwys și Gawyn sau pe Rosemund. Nici pe Părintele Roche, cu fața lui de tâlhar și pantaloni zdrențuiți.

Chiar dacă ar fi trăit o sută sau chiar șapte sute de ani tot nu și-ar fi închipuit de existența lui Agnes cu cățelul și cu hachițele ei, vecine cu obrăznicia, și cu rana infectată de la genunchi. „Mă bucur că am venit aici”, gândi ea. „ Chiar dacă am suferit atât”.

Părintele Roche făcu semnul crucii cu potirul și bău din el.

— *Dominus vobiscum*, spuse el și în spatele lui Kivrin se iscă agitație. Principalul act al spectacolului se încheiase, iar oamenii plecau, pentru a evita îmbulzeala. Când era vorba de plecare, atitudinea curtenitoare față de familia stăpânitoare dispărea. Ori era amânată până ajungeau din nou afară, ca să poată vorbi din nou nestânjeniți. Abia putu să audă cuvintele de încheiere a slujbei.

— „*Ite Missa est*”, spuse Roche acoperind parțial vacarmul și, înainte ca el să apuce să coboare mâna pe care o ținuse până atunci ridicată în aer, Lady Imeyne păși pe interval cu aerul hotărât care îi trăda dorința de a pleca neîntârziat la Bath pentru a se plânde episcopului.

— Ați văzut lumânările din seu de lângă altar? o întrebă ea pe Lady Ysolde. I-am poruncit să folosească lumânările din ceară de albine pe care chiar eu i le-am dat.

Lady Yvolde clătină din cap și îl privi mohorâtă pe Părintele Roche, apoi amândouă ieșiră din biserică, având-o pe Rosemund pe urmele lor.

Se vedea clar că, dacă stratagema îi reușea, Rosemund nu avea intenția de a se întoarce la conac împreună cu sir Bloet. Discutând și râzând, sătenii porniseră în urma celor trei femei. Până când sir Bloet avea să se dezmeticească, pufnind și gâfâind, ca să se ridice în picioare, ele vor ajunge la conac.

Și lui Kivrin îi veni greu să se ridice. Îi amortise piciorul, iar Agnes, adormită, era grea ca un bolovan.

— Agnes, făcu ea. Trezește-te. E vremea să mergem acasă.

Sir Bloet se ridicase și, cu fața aproape purpurie de efort, se apropiase să-i ofere brațul Eliwysei.

— Fata ți-a adormit, constată el.

— Da, răspunse ea, uitându-se la Agnes. Apoi acceptă brațul lui și porniră spre ieșire.

— Soțul tău nu a venit așa cum a promis.

— Adevărat, o auzi Kivrin, și observă că degetele ei se crispează pe brațul lui.

Clopoțele începură să bată toate în același timp, dar nesincronizate, sunetele se amestecară amețitor. Kivrin rămase plăcut impresionată.

— Agnes, spuse Kivrin, scuturând-o pe copilă, e vremea să scuturi clopoțelul.

Agnes nici măcar nu tresări. Kivrin încercă s-o ridice pe umeri. Brațele fetei se legănau moi pe spatele lui Kivrin, iar clopoțelul scoase câteva sunete.

— Ai așteptat toată noaptea să bați clopoțelul, îi spuse Kivrin, lăsându-se într-un genunchi. Trezește-te, mielușico.

Se uită în jur căutând din ochi pe cineva care s-o ajute. În biserică nu mai era aproape nimeni. Cob trecea prin dreptul fiecărei ferestre, stingând lumânările între degetele lui butucănoase, cu pielea crăpată de ger. Gawyn și nepoții lui sir Bloet erau în partea din spate a bisericii, legându-și spadele la cingătoare. Părintele Roche nu se vedea nicăieri. Se întrebă dacă el era acela care bătea clopotul cu un asemenea entuziasm.

Piciorul amortit începu să-i tresară. Și-l mișcă în gheata subțire și își lăsă toată greutatea pe el. Avu o senzație

îngrozitoare, dar reuși să rămână în picioare. O ridică pe Agnes mai sus pe umăr și se strădui să stea dreaptă. Își agăță un picior în tivul rochiei și dădu să cadă în față.

Gawyn o prinse la vreme.

— Scumpă doamnă Katherine, doamna și stăpâna mea Lady Eliwys mi-a poruncit să te ajut, spuse el sprijinind-o. O ridică pe Agnes ca pe un fulg și o așeză pe umăr, apoi ieși din biserică, iar Kivrin se chinui să țină pasul cu el, deși schiopăta.

— Mulțumesc, spuse ea când ieșiră din biserica aglomerată. Îmi simțeam brațele gata să-mi cadă.

— Fata e durdulie, confirmă el.

Clopoțelul lunecă de la încheietura lui Agnes și căzu în zăpadă, clinchetul lui alăturându-se celorlalte dangăte. Kivrin se aplecă și îl ridică. Nodul era prea mic pentru a-l vedea pe întuneric, iar capetele scurte ale panglicii se deșiraseră, devenind fire subțiri, dar în momentul când trase de ea, nodul se desfăcu. Legă panglica la mâna moale a lui Agnes, făcând o mică fundă.

— Sunt bucuros să ajut o doamnă aflată la strâmtoare, spuse Gawyn, însă ea nu-l auzi.

Erau singurii de pe islaz. Restul familiei ajunsese la poarta conacului. Îl văzu pe administrator ținând felinarul deasupra capetelor Imeynei și Yvoldei, care pătrundeau în hol. În cimitir mai erau destui oameni, iar unii făcuseră un foc lângă drum, și stăteau în jurul lui, încălzindu-și mâinile și trecându-și unul altuia un vas cu băutură, însă aici, la mijlocul islazului ea și Gawyn erau singuri. Prilejul de a vorbi cu el netulburată îi surâdea chiar acum.

— Voiam să-ți mulțumesc pentru că m-ai salvat din pădure aducându-mă aici și pentru că ai încercat să-i găsești pe cei care m-au atacat, spuse ea. Când m-ai descoperit, cât de departe era locul? M-ai putea duce până la el?

El se opri și o privi

— Nu ți s-a spus? o întrebă. Am adus la conac toate lucrurile pe care le-am găsit acolo. Hoții ți-au luat o parte

din lucruri, și deși i-am căutat, nu am găsit pe nimeni și nimic. Îmi pare rău, adăugă el și reîncepu să meargă.

— Știu că mi-ai adus lăzile. Îți mulțumesc. Dar nu de aceea vreau să văd locul unde m-ai găsit, spuse Kivrin pe nerăsuflăte, temându-se că îi vor ajunge din urmă pe ceilalți înainte de a încheia discuția.

Lady Imeyne se opri și se uita spre ei. Trebuia să afle înainte ca administratorul să ajungă la ei pentru a vedea de ce zăboveau atât.

— În încăierarea aceea mi-am pierdut memoria, explică ea. Mă gândeam că dacă aș vedea locul unde m-ai găsit, mi-aș putea aduce aminte unele lucruri despre mine.

El se opri din nou și rămăsese cu privirea ațintită către drumul care trecea de biserică. Acolo licăreau lumini, legănându-se nesigure și apropiindu-se grăbite spre ei. Oameni care întârziaseră la serviciul religios?

— Doar tu știi unde e locul, insistă Kivrin, altfel nu te-aș supăra, dar dacă mi-ai putea spune unde, m-aș...

— N-a rămas nimic acolo, spuse el nesigur, încă privind cercetător spre șirul de luminițe. Ți-am adus căruța și lăzile la conac.

— Știu, și-ți mulțumesc, dar...

— Sunt în hambar, adăugă el. Se întoarse când auzi zgomot de copite. Călăreții, cel puțin șase la număr, galopară prin dreptul bisericii și prin sat, și se opriră brusc în apropierea lui Eliwys și a celorlalți.

„A sosit soțul ei”, gândi Kivrin, însă înainte de a se dezmetici bine, Gawyn i-o puse cu forța pe Agnes în brațe și porni către călăreți, scoțându-și spada din teacă în timp ce fugea.

„Nu se poate”, își zise Kivrin și porni și ea să alerge împleticindu-se din cauza greutății lui Agnes. Nu era soțul lui Eliwys. Sosiseră oamenii care urmăriseră familia, și abia acum înțelese motivul pentru care Eliwys fusese atât de supărată pe Imeyne că îi spusese lui sir Bloet unde se aflau.

Călăreții cu torțe în mână descălecară. Eliwys se apropie de unul dintre cei trei care rămăseseră încă în șa și

apoi căzu la pământ fulgerată, de parcă ar fi primit o lovitură.

„Nu, nu se poate”, gândi Kivrin, rămasă fără grai. În goana ei nebună, clopoțelul lui Agnes scotea clinchete înfiorătoare.

Cu spada sclipind în lumina felinarului pe care îl ducea în cealaltă mână, Gawyn ajunse în apropierea călăreților și căzu și el în genunchi. Eliwys se ridică și păși spre bărbatii călare, ținând brațele întinse în față într-un gest de bun venit.

Rămasă fără suflare, Kivrin se opri. Sir Bloet făcu un pas în față, îngenunche și se ridică. Călăreții își dădură glugile pe spate. Purtau pe cap căști sau un soi de coroane. Aflat încă în genunchi, Gawyn își vârî spada în teacă. Unul dintre bărbatii călare ridică brațul și în mâna lui sclipi ceva.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă Agnes pe jumătate adormită.

— Nu știu.

Agnes se răsuci în brațele lui Kivrin ca să vadă.

— Au sosit cei trei magi, spuse ea cu glas visător.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (064996-065537)

Ajunul Crăciunului 1320 (pe stil vechi). A sosit un trimis al episcopului, împreună cu alți doi prelați. Au venit călare imediat după liturghia de la miezul nopții. Lady Imeyne este încântată. E convinsă că acești oameni au venit ca răspuns la mesajul transmis de ea, prin care cerea un nou capelan, dar eu nu sunt tocmai convinsă. Acești oameni au călătorit fără servitori și radiază în jur un aer de neliniște, de parcă ar fi sosit într-o misiune secretă și urgentă.

Trebuie să fie ceva în legătură cu Lord Guillaume, deși curtea de justiție este un tribunal civil, nu ecleziastic. Poate că episcopul e prieten cu Lord Guillaume sau cu Regele Eduard al II-lea și acești trimiși vor să încheie vreo înțelegere cu Eliwys privind libertatea lui.

Oricare ar fi motivul care i-a mânat încoace, au fost primiți cu pompă mare. Când i-a văzut prima oară, Agnes a crezut că sunt cei trei Magi și, într-adevăr, ei arată ca niște capete încoronate. Reprezentantul episcopului are o față de aristocrat, cu trăsături fine și toți poartă haine scumpe. Unul dintre ei are o mantie din catifea purpurie cu o cruce albă pe spinare, brodată cu fir de mătase.

Lady Imeyne s-a repezit să-i relateze trista istorie despre ignoranța, stângăcia și nepriceperea în toate cele a Părintelui Roche. „Nu merită să aibă o parohie”, îi spuse ea. Din nefericire (și norocul lui Roche) acesta nu era reprezentantul episcopului, ci doar secretarul lui. Reprezentantul era bărbatul cu aer foarte impunător, fiind îmbrăcat în roșu, și având mantia tivită cu blană de samur și brodată cu fir de aur.

Cel de-al treilea era un călugăr cistercian – cel puțin așa pare după rasă, deși e făcută din lână mai fină decât mantia mea și drept cingătoare are un șnur din mătase, și poartă câte un inel demn de un rege pe fiecare dintre degetele lui groșuțe, însă nu se poartă nicidecum ca un călugăr. El și reprezentantul au cerut vin de cum au descălecat și se vede că și secretarul băuse destul de mult încă înainte de a ajunge aici. Când a descălecat adineauri, a lunecat, și a trebuit să fie sprijinit până în sală de călugărul cel gras.

(Pauză)

M-am înșelat rău în privința motivului sosirii lor. Eliwys și sir Bloet s-au retras într-un colț împreună cu trimisul episcopului de îndată ce au intrat în casă, dar au vorbit cu el doar câteva clipe, apoi am auzit-o pe Eliwys spunându-i Imeynei:

— N-au auzit nimic despre Guillaume.

Imeyne n-a părut surprinsă și nici deosebit de îngrijorată la auzul unei asemenea vești. Pentru ea este limpede că acești oameni au venit pentru a-i aduce un nou capelan și se ploconește tot timpul în fața lor, insistând ca petrecerea de Crăciun să înceapă de îndată, iar trimisul episcopului să ocupe locul de cinste la masă. Dar acești oameni par să

manifeste mai mult interes față de băutură decât față de mâncare. Imeyne le-a adus cu mâna ei căni cu vin, iar ei le-au băut deja și au mai cerut. Secretarul a apucat-o pe Maisry de fustă când aceasta i-a adus stacana cu vin, a tras-o aproape de el și și-a băgat mâna pe sub fustele ei. Bineînțeles, ea l-a lovit cu palmele peste urechi.

Singurul lucru bun este că sosirea lor a sporit și mai mult starea de confuzie generală. Am avut la dispoziție doar câteva momente pentru a discuta cu Gawyn, dar în ziua următoare cred că voi găsi prilejul de a o face fără să mă bage nimeni în seamă – mai ales că atenția Imeynei se îndreaptă exclusiv asupra trimisului, care acum câteva clipe a înșfăcat stacana de la Maisry și i-a turnat personal – și de a-l convinge să mă ducă la locul de întâlnire. Încă ar fi destulă vreme. Mai am la dispoziție aproape o săptămână.

Capitolul 21

Pe data de douăzeci și opt mai muriră două persoane, ambele surse primare care participaseră la petrecerea din Headington, iar Latimer avu un atac de inimă.

— A făcut miocardită, care i-a provocat o troboembolie, îl anunță telefonic Mary. În acestea momente, nu prezintă nici un fel de reacții.

Mai bine de jumătate din persoanele din afara orașului, găzduite de Dunworthy se îmbolnăviseră, iar la spital mai erau locuri doar pentru cazurile cele mai grave. Dunworthy, Finch și un bărbat despre care William aflase că urmase vreme de un an cursuri de pregătire medicală luau temperatura bolnavilor și distribuiau suc de portocale în regim de permanență. Dunworthy făcea paturile și administra medicamentele.

În același timp era îngrijorat. Când o anunțase pe Mary că Badri spusese „Nu se poate”, și „Din cauza șobolanilor”, ea îl liniștise:

— E din cauza febrei, James. Nu are nici o legătură cu realitatea. Am un pacient care nu vorbește decât despre elefanții reginei.

El însă nu reușea să-și scoată din minte că studenta lui se găsea în 1348. „În ce an suntem?” întrebuse Badri în prima noapte. „Nu se poate”, adăugase el.

După cearta cu Gilchrist îi telefonase lui Andrews să-l anunțe că nu putea căpăta acces la rețeaua de la Brasenose.

— Nu contează, spusese Andrews. Coordonatele de localizare nu sunt chiar atât de importante ca cele temporale. O să obțin longitudinea și latitudinea șantierului arheologic de la Jesus. Am discutat deja cu ei despre verificarea parametrilor și nu s-au opus.

Imaginea se întrerupsese din nou, însă glasul îi trăda starea de agitație, de parcă s-ar fi temut că Dunworthy va aborda iarăși subiectul venirii lui la Oxford.

— Am făcut unele cercetări în privința derapajului, se grăbi el să-i spună lui Dunworthy. Teoretic vorbind, nu există limite, dar în realitate, derapajul minim e întotdeauna peste zero, chiar în cazul zonelor nelocuite. Derapajul maxim nu a depășit niciodată cinci ani, iar asta s-a întâmplat în cazul deplasărilor de obiecte. Cea mai mare defazare s-a înregistrat în cazul deplasării unei persoane în secolul șaptesprezece – două sute douăzeci și două de zile.

— Ar putea fi vorba de altceva? îl întrebase Dunworthy, adică în afară de defazare?

— Dacă aveți coordonatele corecte, nimic, îl asigurase Andrews și îi promisese că va reveni imediat ce va verifica parametrii.

Cinci ani însemna 1325. Ciuma nu izbucnise nici măcar în China, iar Badri îi spusese lui Gilchrist că defazarea era minimă. Și coordonatele nu se greșiseră. Badri le verificase înainte de a se prăbuși, dar teama nu-i dăduse pace și își petrecuse puținele clipe de odihnă pe care le putea fura telefonând unor tehnicieni, încercând să găsească pe cineva dispus să vină și să interpreteze coordonatele când avea să sosească și secvențierea și Gilchrist va deschide din nou laboratorul. Rezultatele trebuiau să fi sosit în urmă cu o zi, dar Mary îl anunțase că încă le aștepta.

Îl căută din nou spre sfârșitul după amiezii.

— Poți organiza o rezervă? întrebă ea. Imaginea revenise. Costumul de protecție arăta de parcă Mary ar fi dormit îmbrăcată cu el, iar masca îi atârna de gât, legată cu un singur șnur.

— Am deschis deja una, răspunse el. E plină de persoane din afara orașului. În după amiaza asta am înregistrat cel de-al treizeci și unulea caz.

— Mai aveți loc pentru o persoană? Nu imediat, preciză ea pe un ton obosit, dar în ritmul ăsta sigur voi apela la tine. Spitalul e plin, iar o parte din personal s-a îmbolnăvit, iar ceilalți refuză să se mai prezinte la lucru.

— Iar secvențierea n-a sosit încă, așa e?

— Nu. Tocmai au telefonat cei de la Centrul Imunologic. Prima dată au obținut un rezultat greșit și a fost nevoie să

repete testele. Ar trebui să primim mâine un răspuns. Acum se pare că ar fi vorba de virusul uruguayan. Mary surâse nesigură. Badri n-a luat legătura cu nimeni din Uruguay, adevărat? Cât de repede poți pregăti paturile?

— Până deseară, o asigură el, dar Finch îl informă că aproape terminaseră rezerva de paturi pliante și trebui să meargă la Serviciul Național de Sănătate ca să mai obțină, cu scandal și amenințări, încă zece-douăsprezece. Nu reușiră să organizeze rezerva decât spre dimineață, în două dintre sălile folosite de studenții din anii mari.

Ajutându-l să desfacă și să aranjeze paturile, Finch îl anunță că terminaseră și lenjeria, măștile pentru față, precum și hârtia igienică.

— Nu avem suficientă pentru cei cazați, zise el întinzând cearceaful, ca să nu mai vorbesc despre toți pacienții. Și nu avem nici bandaje.

— Nu suntem în război, îl preveni Dunworthy. Nu cred că vom avea și răniți. Ai aflat dacă e vreun tehnician la celelalte colegii din Oxford?

— Da, domnule, am telefonat la toate, dar n-am găsit nici unul. Prinse o pernă sub bărbie. Am plasat afișe peste tot, cerând oamenilor să nu risipească hârtia igienică, dar fără nici un rezultat. Americanii sunt extrem de risipitori. Înfășă perna. La o adică, îmi pare chiar rău pentru ei. Helen a prezentat primele simptome seara trecută, înțelegeți, și nu au oameni care să-i schimbe.

— Helen?!

— Domnișoara Piantini. Tenorul. Are 39 cu 7. Americanii nu vor putea să cânte Surpriza Chicago.

„Ceea ce vine ca o binecuvântare”, gândi Dunworthy și continuă cu voce tare:

— Întreabă-i dacă vor să mai aibă grijă de telefonul meu, chiar dacă nu vor mai face repetiții. Aștept câteva telefoane importante. Andrews a revenit?

— Nu, domnule, încă nu. Și am rămas fără imagine. Bătu cu palma în pernă. Păcat de clopotari. Ar putea să cânte Steadmans, bineînțeles, dar e o chestie perimată. Necazul e că nu au de ales.

— Ai o listă a tehnicienilor?

— Da, domnule, răspunse Finch, luptându-se cu un pat care refuza să se desfacă. Făcu o mișcare din cap. E acolo, lângă tablă.

Dunworthy luă foile de hârtie și o consultă pe cea de deasupra. Era încărcată de coloane de numere, toate compuse din una până la șase cifre, dispuse în ordine variabilă.

— Nu acestea, spuse Finch, luându-i hârtiile din mână. Astea sunt pentru Surpriza Chicago. Îi întinse lui Dunworthy o foaie separată. Pofțiți. Am alcătuit lista tehnicienilor în ordinea colegiilor, incluzând adresele și numerele lor de telefon.

În cameră apăru Colin, îmbrăcat cu o jachetă și ducând un sul de bandă adezivă și un pachet mai mare împachetat în plastic.

— Vicarul m-a rugat să lipesc astea în rezerve, preciză el, scoțând un afiș pe care scria: „Vă simțiți dezorientați? Neclari? Confuzia mintală poate fi un semn prevestitor al gripei”.

Desfăcu o bucată de bandă adezivă și lipi afișul pe tablă.

— Lipeam așa ceva la spital și ce credeți că făcea pacostea aceea de Gaddstone? Întrebă el, scoțând din pachet încă un afiș pe care scria: „Purtați masca”. Îl lipi pe perete deasupra patului pe care îl pregătea Finch. A, uitați altul: „Citiți pacienților din Biblie”. Băgă banda adezivă în buzunar. Sper să nu o iau și eu. Apoi strânse toate celelalte afișe sub braț și ieși.

— Poartă masca, strigă Dunworthy după el.

Colin rânji.

— Tocmai asta zicea beleaua aceea. Și mai zicea că Dumnezeu îi va lovi pe toți cei care nu ascultă sfaturile celor drepti. Își scoase fularul gri din buzunar. Îl port pe asta în locul măștii, adăugă el, legându-l peste gură și nas, ca un tâlhar de drumul mare.

— Pânza nu poate reține virușii microscopici, spuse Dunworthy.

— Știu. Dar pe mine mă ajută culoarea. Îi sperie, mai spuse Colin și o șterse afară.

Dunworthy o sună pe Mary să o anunțe că rezerva era pregătită, dar nu reuși să prindă legătura, de aceea plecă acolo personal. Ploaia se mai liniștise puțin, iar oamenii, majoritatea purtând măști, se aflau din nou pe străzi, întorcându-se de la magazine alimentare sau făcând coadă în fața farmaciilor. În rest străzile erau liniștite, neobișnuit de tăcute și pustii.

Cineva oprișe până și muzica de clopoței, constată Dunworthy. Aproape că îi simțea lipsa.

Mary era în biroul ei și privea fix la un ecran.

— A sosit secvențierea, spuse ea înainte ca el să o anunțe în legătură cu rezerva.

— Lui Gilchrist i-ai zis? vru el să știe.

— Nu. Nu e virusul Uruguay. Și nici cel din Carolina de Sud.

— Ce e atunci?

— Un H9N2. Atât cel din Carolina cât și cel din Uruguay erau H3.

— Atunci de unde a apărut?

— Nu se știe. Nu e cunoscut. Nu a mai fost întâlnit. Îi întinse foaia scoasă de printer. Prezintă o mutație de șapte virgulă zero, iar asta explică de ce mor oamenii.

Dunworthy privi foaia. Era încărcată de coloane de cifre, amintind de lista schimbărilor propuse de Finch și fiind la fel de neinteligibilă.

— Trebuie să aibă originea undeva.

— Nu neapărat. La aproximativ fiecare zece ani apare câte o modificare antigenică majoră care capătă potențial de epidemie, așa că ar putea să fi fost produs de Badri. Îi luă foaia de hârtie. Știi cumva dacă are animale în preajma locuinței?

— Vite? se miră el. Locuiește într-un apartament din Headington.

— Germenii mutanți sunt uneori produși de încrucișarea unui virus al păsărilor cu un germene uman. Cei de la Centrul Imunologic ne cer să verificăm posibile contacte ale

bolnavilor cu păsări și expuneri ale acestora la radiații. Mutațiile virale au fost uneori provocate de raze X. Examina coloanele de parcă ar fi înțeles ceva din ele. E o mutație neobișnuită. Nu apare nicio recombinație a genelor de hemaglutinină, ci doar o mutație extrem de mare la vârf.

Nici nu era de mirare că nu-i spusese lui Gilchrist. Acesta promisese că va redeschide laboratorul după primirea rezultatelor secvențierii, dar această veste nu va face decât să-l determine să-l mențină închis.

— Și există tratament?

— Va exista după ce putem produce un analog. Și un vaccin. S-a început deja pregătirea unui prototip.

— Cât va dura?

— Trei până la cinci zile pentru obținerea prototipului, apoi cel puțin cinci zile pentru producerea lui, asta dacă nu se întâmpină dificultăți în reproducerea proteinei. Vom putea începe inoculările după data de zece.

Zece. Abia la această dată vor începe să administreze imunizarea. Cât va dura operațiunea de vaccinare a tuturor persoanelor din zona de carantină? O săptămână? Două? Și abia atunci Gilchrist și protestatarii aceia îndobitociți vor permite deschiderea laboratorului.

— E prea mult, constată el.

— Știu, oftă Mary. Dumnezeu știe câte alte cazuri vor mai apărea până atunci. De dimineață până acum au sosit deja douăzeci.

— Crezi că e un germene mutant?

Mary rămase pe gânduri.

— Nu. Cred mai curând că Badri l-a contractat de la cineva la petrecerea din Headington. O fi sosit recent vreun indian, ori vreun membru al sectei Apărătorii Pământului, ori altcineva care nu crede în antivirale sau în medicina modernă. Dacă ții minte, virusul care a apărut la găște în Canada și a dat naștere epidemiei de gripă din 2010 a fost răspândit de o comunitate a sectei scientologice creștine. Trebuie să existe o sursă. O vom descoperi.

— Și până atunci, ce se întâmplă cu Kivrin? Dacă nu găsiți sursa până la data revenirii? Kivrin trebuie să revină pe data de șase ianuarie. Reușiți până atunci?

— Nu știu, răspunse ea cu glas obosit. Poate nici nu vrea să se întoarcă într-un secol care ajunge repede la gradul 10 de pericolozitate. Poate vrea să rămână în 1320.

„Dacă e în 1320”, gândi el, apoi plecă să-l vadă pe Badri. Nu mai adusesese vorba de șobolani din noaptea de Crăciun. Rămăsese cu mintea la după amiaza de la Baliol, când venise să-l caute pe Dunworthy.

— Laboratorul? murmură el când îl văzu pe Dunworthy. Cu mișcări care îi evidențiau starea de slăbiciune, încercă să-i dea un bilet, apoi se scufundă într-un somn adânc, epuizat după acel efort.

Dunworthy mai rămase câteva minute, apoi se duse la Gilchrist.

Până ajunse la Brasenose ploaia se înteți. Grupul firav de oameni care pichetau universitatea se îngrămădiseră sub pancarte și tremurau.

Portarul stătea la biroul său și despuia pomul de Crăciun de podoabe. Ridică privirea spre Dunworthy și păru brusc alarmat. Dunworthy trecu prin dreptul lui și dispăru pe poartă.

— Nu aveți voie să intrați acolo, domnule Dunworthy, strigă portarul după el. Accesul e interzis în colegiu.

Dunworthy ajunse în careu. Apartamentul lui Gilchrist se afla în clădirea din spatele laboratorului. Așteptându-se ca portarul să-l ajungă din urmă și să-l oprească, iuți pasul.

Pe ușa laboratorului fusese lipit un afiș pe care scria: „Accesul Interzis” și pe vizorul ușii se vedea o alarmă electronică.

— Domnule Dunworthy, exclamă Gilchrist, pășind prin ploaia deasă. Pesemne îi telefonase portarul. Laboratorul e închis.

— Am venit să discutăm.

Portarul se apropie, târând după el o ghirlandă din staniol.

— Să telefonez poliției universității? Întrebă el.

— Nu va fi nevoie. Veniți în apartamentul meu, îl invită el pe Dunworthy. Trebuie să văd ceva.

Îl conduse pe Dunworthy în biroul lui, se așeză la masa de lucru plină de lucruri și-și puse o mască dotată cu câteva filtre foarte complicate.

— Tocmai am vorbit cu cei de la Centrul Mondial de Imunologie, preciză el cu un glas gol de orice expresie, de parcă ar fi răzbătut de la mare distanță. Virusul nu a mai fost secvențiat până acum și e de origine necunoscută.

— Acum a fost secvențiat, spuse Dunworthy, iar analogul și vaccinul vor sosi peste câteva zile. Doctor Ahrens a aranjat ca vaccinarea să fie făcută prioritar la Brasenose, iar eu încerc să găsesc un tehnician care să poată interpreta coordonatele imediat după imunizare.

— Regret, dar e imposibil, spuse Gilchrist pe același ton distant. Am făcut cercetări privind apariția gripei în secolul paisprezece. Există indicii de netăgăduit că o serie de epidemii de gripă apărute în prima jumătate a secolului paisprezece a afectat grav starea de sănătate a populației, scăzând rezistența oamenilor la Ciuma Neagră.

Ridică de pe birou o carte cu aspect de vechime.

— Am găsit șase referiri separate la epidemii izbucnite între octombrie 1318 și februarie 1321. Ridică altă carte și începu să citească: „După strânsul recoltei s-a abătut asupra Dorset-ului o fierbințeală atât de cumplită că mulți murit-au. Astă fierbințeală a început cu dureri de cap și în toate mădulele. Doftorii i-au sângerat pe oameni, dar mulți pieriră cu tot tratamentul”. O fierbințeală. Într-un secol în care asemenea stări erau comune – iar febra tifoidă, holera și pojarul dădeau „dureri de cap și în toate mădulele”.

— „1318. Tribunalul din Bath nu s-a întrunit pentru judecarea cauzelor din anul precedent”, cită Gilchrist, ridicând de pe birou o altă carte. „O boală a pieptului i-a cuprins pe toți, astfel că nu au rămas nici judecători, nici jurați ca să judece cauzele”, adăugă Gilchrist. Îl privi pe Dunworthy peste marginea măștii. Ați declarat că temerile publicului în privința rețelei sunt isterice și nefondate. S-ar

părea, totuși, că ele se bazează pe date istorice de necontestat.

Date istorice de necontestat. Referiri la fierbințeli și boli de piept care puteau fi orice, începând cu infecții ușoare, tifos, sau zeci de infecții grave al căror nume a rămas necunoscut. Toate acestea nu aveau nici o legătură cu rețeaua.

— Imposibil ca virusul să fi apărut prin rețea, susținu Dunworthy. S-au efectuat plasări în perioada Marii Epidemii, a bătlărilor din timpul Primului Război Mondial, când s-a folosit iverita, sau la Tel Aviv. Cei de la catedra de istorie a secolului douăzeci au trimis echipament de detecție la Biserica St. Paul, la două zile după plasare. Prin rețea nu pătrunde nimic.

— Așa susțineți dumneavoastră. Îi arată o foaie scoasă la imprimantă. Cei de la Probabilități spun că există posibilitatea de 0,003% ca microorganismele să se transmită prin rețea, și de 22,1% ca în zona critică să se afle, în momentul deschiderii, mioxivirusi viabili.

— De unde Dumnezeu aveți cifrele astea? explodează Dunworthy. Le scoateți din pălărie? Potrivit celor de la catedra de Probabilități, spuse el, apăsând dinadins pe ultimul cuvânt, exista probabilitatea de 0,04% ca în locul în care a fost trimisă Kivrin să apară cineva, iar dumneavoastră ați considerat cifra lipsită de semnificație.

— Virusii sunt organisme excepțional de rezistente, nu se lăsa Gilchrist. Se cunosc situații când au stat în conservare lungi perioade de timp, expuse la condiții extreme de temperatură și umiditate, și au rămas viabile. În anumite condiții, ele formează cristale care le păstrează structura la nesfârșit. Când sunt plasate în diverse soluții, devin din nou periculoase. Au fost descoperite cristale de mozaic al tutunului care datau din secolul șaisprezece. Există riscuri mari ca un virus să pătrundă prin rețea și, în aceste condiții, mi-e imposibil să permit deschiderea lui.

— Virusul nu putea pătrunde prin rețea, insistă Dunworthy.

— Atunci de ce țiineți atât de mult să verificați coordonatele?

— Deoarece... începu Dunworthy și se opri, dorind să se calmeze. Deoarece asta ne va spune dacă plasarea a decurs conform planului sau dacă s-a întâmplat ceva grav.

— A, deci recunoașteți posibilitatea unei erori? Atunci de ce n-ar fi vorba de o eroare care să permită pătrunderea unui virus prin rețea? Atâta vreme cât există o asemenea posibilitate, laboratorul rămâne închis. Sunt convins că domnul Basingame va aproba hotărârea pe care am luat-o.

„Basingame”, gândi Dunworthy, „despre asta e vorba de fapt. N-are nici o legătură cu virusul sau cu protestatarii sau cu ‘bolile de piept’ din 1318. Asta doar ca să aibă o justificare față de Basingame”.

În absența lui Basingame, Gilchrist devenise șef executiv și grăbise lucrurile când fusese vorba de reevaluarea ierarhizării de pericol, apoi precipitase plasarea, dorind desigur să-l pună pe Basingame în fața unui *fait accompli*. Dar nu reușise. În schimb, se confrunta cu o epidemie și cu pierderea unei studente la istorie și acum nu-l interesa decât să-și justifice orice acțiune, în ideea de a-și salva pielea, chiar dacă asta însemna sacrificarea lui Kivrin.

— Dar cu Kivrin ce se întâmplă? Credeți că ea aprobă hotărârea luată? îl întrebă Dunworthy.

— Domnișoara Engle era pe deplin conștientă de riscuri când s-a oferit să meargă în 1320.

— Era conștientă și de faptul că aveați intenția de a o abandona?

— Domnule Dunworthy, consider această discuție încheiată. Gilchrist se ridică. Voi deschide laboratorul când se va descoperi sursa virusului și mă voi declara satisfăcut de demonstrația că nu există nici o șansă ca el să pătrundă prin rețea.

Îi arată ușa. Portarul îl aștepta pe Dunworthy dincolo de prag.

— Nu vă voi permite să o abandonați pe Kivrin, spuse Dunworthy.

La adăpostul măștii, Gilchrist strâmbă din buze.

— Iar eu nu vă voi permite să primejduiți viața acestei comunități. Se întoarse către portar. Condu-l pe domnul Dunworthy până la poartă. Dacă mai încearcă să pătrundă în Brasenose, chemi poliția. Apoi trânti ușa.

Portarul îl escortă prin careu, urmărindu-l prevăzător, de parcă s-ar fi temut că Dunworthy ar putea deveni periculos din senin.

„S-ar putea întâmpla și asta”, gândi el.

— Vreau să dau un telefon, îi spuse el portarului când ajunseră la biroul acestuia. Pentru rezolvarea unor probleme ale universității.

Omul îl măsură neliniștit, dar așeză telefonul pe birou și-l urmări pe Dunworthy formând numărul de la Baliol. Când Finch ridică receptorul, îi spuse:

— Trebuie să-l găsim pe Basingame. De urgență. Telefonează la biroul de acordare a permiselor de pescuit pentru Scoția și alcătuește o listă a hotelurilor și motelurilor. Și fă-mi rost de numărul lui Polly Wilson.

Își notă numărul, închise și dădu să-l formeze, apoi se răzgândi și îi telefonă lui Mary.

— Vreau să te ajut în descoperirea sursei virusului, spuse el.

— Gilchrist nu vrea să deschidă rețeaua, ghici ea.

— Așa e. Cum te pot sprijini?

— Cam la fel cum ai procedat cu sursele primare. Descoperă contactele, caută elementele despre care ți-am vorbit, expunerea la radiații, apropierea față de păsări sau vite, religii care interzic administrarea de vaccinuri. Vei avea nevoie de diagrame.

— Îl trimit pe Colin după ele.

— Pun pe cineva să le pregătească. Ar fi bine să verifici contactele avute de Badri cu patru, chiar șase zile înainte, asta pentru cazul că virusul provine de la el. Perioada de incubație dintr-o astfel de sursă e mai lungă decât în cazul că se transmite de la o persoană la alta.

— O să-l rog pe William să se ocupe, spuse el. Înapoie telefonul portarului, care ieși imediat de după birou și-l

Însoți afară, până pe trotuar. Dunworthy rămase surprins că omul nu-l urmări până la Baliol.

Imediat ce ajunse acolo, îi telefonă lui Polly Wilson.

— Există posibilitatea de a intra în computerul din pupitru fără a avea acces în laborator? o întrebă el. Poți pătrunde prin computerul universității?

— Nu știu. Computerul Universității e blocat. Poate reușesc să-l sparg sau să mă insinuez de la pupitrul aflat la Baliol. Trebuie să văd mai întâi ce măsuri de protecție s-au introdus. Dacă reușesc isprava, aveți un tehnician care să interpreteze datele?

— Găsesc eu, îi răspunse Dunworthy apoi închise.

Șiroind de apă, în cameră sosi Colin, aducând un nou rulou de bandă adezivă și afișe.

— Știați că a venit secvențierea și că virusul e un mutant?

— Da. Te-aș ruga să mergi până la spital să-mi aduci diagramele de contact de la mătușica ta.

Colin puse jos maldărul de afișe. Cel de deasupra suna: „Nu faceți recidive”.

— Am auzit că ar fi un fel de armă biologică, zise Colin. Cică a scăpat dintr-un laborator.

„Sper că nu din al lui Gilchrist”, gândi Dunworthy.

— Știi cumva unde e William Gaddson?

— Nu, răspunse Colin strâmbându-se. Pesemne pe vreo scară sărutându-se cu careva.

Îl găsi la cantină, stând îmbrățișat cu o fată din afara localității. Dunworthy îi spuse să afle deplasările lui Badri de joi până duminică și să procure o copie după operațiunile financiare efectuate de Basingame în luna decembrie, apoi se întoarse în apartament pentru a căuta un tehnician disponibil.

Unul dintre ei era la Moscova și se ocupa de o rețea pentru plasarea unei persoane în secolul nouăsprezece. Ceilalți nu erau acasă ori, avertizați de Andrews, nu voiau să răspundă.

Colin reveni cu diagramele de contact. Un adevărat dezastru. Nu se făcuse nici o încercare de a se corela

informațiile decât în cazul legăturilor cu Statele Unite, și existau prea multe contacte. Jumătate din purtătorii primari fuseseră la petrecerea de la Headington, două treimi își făcuseră cumpărături de Crăciun, și toți, mai puțin doi, circulaseră cu metroul. Avea senzația că trebuie să caute acul într-un car cu fân.

Își pierdu jumătate de noapte verificând apartenența religioasă a tuturor și făcând comparații. Patruzeci și doi aparțineau Bisericii Angliei, nouă, Sfintei Biserici Reformate, șaptesprezece nu practicau nici un cult. Opt erau studenți la Colegiul Shrewsbury, unsprezece stătuseră la rând în fața magazinului Debenham ca să-l vadă pe Moș Crăciun, nouă lucraseră pe șantierul lui Montoya, treizeci își făcuseră cumpărăturile la Blackwell.

Douăzeci și unu dintre ei avuseseră contacte cu cel puțin doi purtători secundari, iar Moș Crăciun-ul de la Debenham avusese contacte cu treizeci și două de persoane (dintre care unsprezece, la un local, după ieșirea din schimb), dar, în afară de Badri, nici unul nu avusese legături cu toate cazurile primare.

Dimineață, Mary îi aduse cazurile care nu mai puteau fi primite în spital. Purta costumul de protecție, dar fără mască.

— Ai paturile pregătite? îl întreabă ea.

— Da. Avem două rezerve de câte zece paturi.

— Bine. Îmi vor trebui toate paturile.

Îi instalară pe pacienți în rezerva improvizată și îi lăsară în grija asistentei cu care William era prieten.

— Cazurile mai grave vor sosi când o să găsim o ambulanță liberă, îi explică Mary, în timp ce traversau careul.

Ploaia se oprise, iar cerul se mai luminase, dând semne că se va însenina.

— Când sosește analogul? întreabă Dunworthy.

— Peste vreo două zile.

Ajunseră la poartă. Mary se sprijini de peretele tunelului.

— Când o să se termine toate astea, vreau să trec și eu prin rețea, spuse ea. Să merg într-un secol unde nu s-a

auzit de epidemii, de așteptări sau griji și unde să nu asști neputincios la așa ceva. Își trecu o mână prin păr și adăugă: În vreun secol care nu e considerat de gradul zece de pericolozitate. Surâse. Doar că nu există așa ceva, adevărat?

Dunworthy clătină din cap.

— Ți-am spus vreodată despre Valea Regilor?

— Spuneai că s-a întâmplat în timpul Marii Epidemii?

Ea încuviință din cap.

— Cairo era în carantină, așa că a trebuit să plecăm în pripă din Addis Abeba și pe drum am mituit un șofer de taxi să ne ducă spre Valea Regilor, ca să văd mormântul lui Tutankhamon. O nesăbuiță fără pereche. Marea Epidemie cuprinsese deja Luxorul și cât pe ce să ne prindă în zona de carantină. De două ori era să fim doborâți de gloanțe. Clătină din cap. Puteam să murim. Sora mea a refuzat să se dea jos din mașină, dar eu am coborât scările și am mers până la ușa mormântului și m-am gândit: „E exact ca atunci când a fost descoperit de Carter”.

Rememorându-și acele întâmplări, privi spre Dunworthy și prin el, apoi continuă:

— Când au găsit ușa mormântului, era încuiată și trebuiau să aștepte ca autoritățile să o deschidă. Carter a făcut o gaură în ușă, a ținut o lumânare în dreptul găurii și a privit înăuntru. Glasul îi deveni mai secretos. Carnarvon a zis: „Vezi ceva?”, iar Carter i-a răspuns: „Da. Lucruri minunate”. Închise ochii. N-am uitat asta, cum stăteam acolo, în fața ușii închise. Chiar și acum mi-e vie în minte imaginea aceea. Deschise ochii. Poate că acolo o să mă duc după ce se termină totul aici. La deschiderea mormântului lui Tutankhamon.

Se rezemă de poartă.

— Of, doamne, iar a început să plouă. Trebuie să mă întorc. Îți trimit cazurile mai grave când am vreo ambulanță. Îl măsoară brusc de sus până jos. De ce nu porți mască?

— Mi se aburesc ochelarii. Dar tu de ce nu o porți pe a ta?

— Le-am terminat. Ai făcut vaccinul, da?

Dunworthy clătină din cap.

— N-am avut timp.

— Fă-ți. Și poartă masca. Dacă te îmbolnăvești, n-o mai poți ajuta pe Kivrin.

„Nu-i sunt de folos nici acum”, gândi el, în timp ce se întorcea acasă. „Nu pot intra în laborator, nu pot convinge nici un tehnician să vină la Oxford, nu-l găsesc pe Basingame”. Încercă să vadă pe cine ar mai putea contacta. Se interesase la agenții de voiaj, la companii de închiriat ambarcațiuni din Scoția. Nici urmă de Basingame. Probabil că Montoya avea dreptate spunând că omul nici nu se afla în Scoția, ci pe la tropice, cu vreo femeie.

Montoya. Uitase cu desăvârșire de ea. N-o mai văzuse de la slujba din Ajunul Crăciunului. Și ea îl căutase pe Basingame ca să obțină aprobarea pentru a se întoarce pe șantierul arheologic și apoi mai telefonase în ziua de Crăciun să întrebe dacă lui Basingame îi plăcea somonul sau păstrăvul. Apoi sunase din nou și spusese că nu mai avea importanță. Asta însemna nu numai că aflate preferințele pescărești ale lui Basingame, dar îl și găsisese pe individ.

Urcă scara spre apartamentul său. Dacă Montoya l-ar fi găsit pe Basingame și ar fi obținut aprobarea, s-ar fi dus direct pe șantier. Nu s-ar mai fi ostenit să anunțe pe cineva. Acum nici nu mai era sigur dacă ea îl mai căuta pe Basingame.

Iar dacă nu ar fi fost împiedicat de vreme sau de drumuri impracticabile, Basingame s-ar fi întors imediat ce ar fi aflat de la Montoya despre carantină. Ori Montoya nu i-o fi spus despre această situație. Obsedată de soarta șantierului, poate îi spusese că are doar nevoie de semnătura lui.

Domnișoara Taylor, cei șase clopotari sănătoși și Finch stăteau în cerc și făceau mișcări din genunchi. Finch ținea o foaie de hârtie într-o mână și număra în surdină.

— Voiam să mă duc la rezervă pentru a face programul asistentelor, spuse el cu sficiune. Poftiți raportul lui

William. I-l înmână lui Dunworthy și se strecură afară cu discreție.

Domnișoara Taylor și cei patru clopotari își puseră instrumentele în casete.

— A telefonat o domnișoară, Wilson, îl anunță Taylor. A zis că nu merge să pătrundă în forță, așa că va trebui să obțineți acces prin pupitrul de la Brasenose.

— Mulțumesc.

Taylor plecă, iar cei patru clopotari o urmară în șir indian.

Sună la șantier. Nici un răspuns. Sună la apartamentul domnișoarei Montoya, la biroul ei de la Brasenose, din nou la șantier. Nu-i răspunse nimeni. Îi telefonă din nou acasă și lăsa telefonul să sune îndelung, timp în care examina raportul întocmit de William. Badri își petrecuse toată sâmbăta și duminica dimineață lucrând pe șantier. Dacă aflase acest lucru, însemna că William luase legătura cu Montoya.

Se gândi apoi la șantier. Era situat la oarecare depărtare de Witney, pe terenul unei ferme aparținând Fondului de Conservare a Naturii. Pesemne că acolo se găseau rațe, pui, porci sau chiar toate acestea. Iar Badri își petrecuse acolo o zi și jumătate lucrând, săpând în noroi, având astfel prilejul de a intra în contact cu ceva infectat. Colin veni ud până la piele.

— Au terminat afișele, spuse el, scotocind prin geanta de voiaj. Cei de la Londra o să le mai trimită mâine altele. Descoperi acadeaua și o băgă în gură, cu scame cu tot. Știți cu cine m-am ciocnit pe scară? Întrebă el, aruncându-se pe bancheta de sub fereastră și deschizând cartea despre Evul Mediu. De William și o fată. Se sărutau și se giugiuleau. Abia m-am strecurat pe lângă ei.

Dunworthy deschise ușa. William se despărți cam fără chef de o brunetă scundă, îmbrăcată cu palton din stofă și intră.

— Știi cumva unde e Montoya? îl întrebă Dunworthy.

— Nu. Cei de la Serviciul Național de Sănătate au zis că e pe șantier, dar că nu răspunde la telefon. Pesemne e în

cimitir sau undeva afară și nu are cum să-l audă. M-am gândit să apelez la un soi de sirenă, dar mi-am adus aminte de domnișoara aceasta care studiază arheologie... Făcu un semn din cap către fată. Ea mi-a zis că a văzut foile de pontaj de pe șantier și a remarcat numele lui Badri pe cele de sâmbătă și duminică.

— Sirenă? Ce e aceea?

— Un dispozitiv care, montat pe linia telefonică, amplifică sunetul scos de sonerie la apelat. În caz că persoana e în grădină sau la duș, ori cine știe unde...

— Poți instala unul la acest telefon?

— Problema mă cam depășește. Știu însă o studentă care vi l-ar putea monta. Am numărul ei în camera mea, spuse el și plecă împreună cu bruneta, ținând-o de mână.

— Știți ceva, dacă domnișoara Montoya e pe șantier, vă pot scoate eu din zona de carantină, îi propuse Colin. Își scoase acadeaua din gură și o cercetă. N-ar fi greu. Sunt multe locuri nepăzite. Iar paznicilor nu le place să stea în ploaie.

— N-am intenția să încalc legea, zise Dunworthy. Încercăm să punem capăt epidemiei, nu să o răspândim.

— Așa s-a răspândit și ciuma neagră, spuse Colin, scoțându-și acadeaua din gură și privind-o critic. Căpătase o culoare galben-bolnăvicioasă. Oamenii încercau să fugă de ea, dar de fapt o duceau cu ei.

William își vârî capul pe ușă.

— Spune că-i vor trebui două zile ca să vă găsească dispozitivul, dar are unul instalat pe telefonul ei și poate îl vreți pe acela.

Colin își înșfăcă haina.

— Pot pleca?

— Nu, îl temperă Dunworthy. Și dezbracă hainele acelea ude. N-aș vrea să faci gripă.

Coborî împreună cu William.

— E studentă la Shrewsbury, preciză William, pornind înainte prin ploaie.

Colin îi prinse din urmă când ajunseseră în mijlocul careului.

— N-am cum să iau gripa, spuse el. Am făcut vaccinul. Pe vremea ciumei negre nu aveau declarate zone de carantină, de aceea s-a răspândit peste tot. Își scoase fularul din buzunar. Prin Botley Road ne putem strecura afară din perimetru. Pe colțul de lângă barieră e o cârciumă și paznicii mai intră din când în când să ia o gură și să se încălzească.

— Încheie-te la palton, îl sfătui Dunworthy.

Fata se dovedi a fi tot Polly Wilson, care îi spuse lui Dunworthy că lucrase la un spion optic, capabil să pătrundă în pupitru, dar încă nu reușise să-l pună la punct. Dunworthy telefonă la șantier, dar nu-i răspunse nimeni.

— Să-l lăsăm să sune, propuse Polly. S-ar putea să fie departe de telefon. Alarma are o rază de acțiune de jumătate de kilometru.

Dunworthy lăsa aparatul să sune zece minute, puse receptorul jos, așteptă cinci minute, formă din nou și ținu linia deschisă vreme de jumătate de oră, după care se dădu bătut. Polly se uita galeș la William, iar Colin tremura în paltonul umed. Dunworthy îl conduse acasă și-l sili să se culce.

— Aș putea să mă strecur eu afară din perimetru și îi spun să vă telefoneze, propuse el în timp ce-și punea acadeaua în geantă. Asta dacă vă simțiți prea în vârstă să procedați cum zic eu. Eu mă pricep să mă furizez.

Dunworthy așteptă până William reveni a doua zi dimineață, apoi se duse la Shrewsbury și mai încercă o dată, dar fără nici un rezultat.

— O să-l programez să sune la intervale de jumătate de oră, spuse Polly, când îl conduse la poartă. Nu știți dacă William mai are și alte prietene?

— Nu, îi răspunse Dunworthy.

Din direcția Bisericii lui Christos se auziră dintr-o dată dangăte de clopote.

— Iar a pornit cineva mizeria ceea de muzică? întrebă Polly, încercând să identifice melodia.

— Ba nu, zise el. Sunt americanii. Își încordă auzul, străduindu-se să stabilească dacă domnișoara Taylor

alesese Stedmans, însă auzi șase clopote, pe cele vechi de la Osney: Douce, Gabriel și Marie, unul după altul, Clement, Hautclerc și Taylor, Bate și Finch.

Se armonizau în mod remarcabil, nu tocmai ca muzica electronică de clopoței și nici ca „Vino, tu Christos care te interfațezi cu lumea”. Sunetele se auzeau clar și luminos, iar Dunworthy și-i imaginează pe clopotarii aflați în turla clopotniței, îndoindu-și genunchii și ridicând brațele, iar Finch consultându-și lista cu numere.

„Fiecare trebuie să rămână în contact cu clopotul”, spusese domnișoara Taylor. Dunworthy avusese parte doar de întreruperi, și cu toate astea era pătruns de o stranie senzație de vioiciune. Taylor nu reușise să-și ducă oamenii la Norwich de Crăciun, dar nu renunțase la ideea de concert, astfel că acum clopotele băteau asurzitor, delirant, de parcă ar fi anunțat o sărbătoare sau o victorie. Întocmai ca în dimineața de Crăciun. Iar el o va găsi pe Montoya. Și pe Basingame. Sau un tehnician care să nu se teamă de carantină. O va găsi pe Kivrin.

Când reveni la Baliol, telefonul suna. Urcă în goană treptele, sperând că era Polly. Suna Montoya.

— Dunworthy? Întrebă ea. Bună, sunt Lupe Montoya. Ce noutăți mai sunt?

— Unde ești?

— Pe șantier, spuse ea, deși nu mai era nevoie. Stătea în fața ruinelor amvonului bisericii din cimitirul pe jumătate excavat. Acum înțelese de ce voise ea atât de mult să se întoarcă acolo. În unele locuri apa era adâncă de treizeci de centimetri. Ea pusese tot soiul de prelate și folii din plastic peste săpături, dar prin multe locuri apa șiroia înăuntru, transformându-se în adevărate cascade în punctele unde aceste acoperișuri se încovoiau de greutatea apei, dând peste margini. Totul era acoperit de noroi: pietrele de mormânt, luminile alimentate de la baterii, fixate de prelate, hârlețele rezemate de un zid.

Și Montoya era înnoroită. Purta jacheta de terorist și cizme înalte, de pescar, la fel ca Basingame, în caz că se

afla undeva la pescuit, însă murdare până sus. Până și mâna în care ținea receptorul era mânjită de noroi uscat.

— Te caut de câteva zile, o anunță Dunworthy.

— Nu aud ce spui din cauza pompei. Făcu un gest către ceva aflat în afara imaginii, pesemne pompa menționată, deși Dunworthy nu auzea decât duruitul picăturilor de ploaie pe prelate. I s-a rupt cureaua și n-am alta de schimb. Am auzit clopotele. Înseamnă cumva că s-a terminat carantina?

— Nu tocmai, îi răspunse el. Suntem în plină epidemie. Avem șapte sute optzeci de cazuri și șaisprezece decese. Nu mai citești ziarele?

— De când m-am întors aici, n-am mai văzut pe nimeni și nimic. Mi-am petrecut ultimele șase zile încercând să împiedic inundarea săpăturilor, dar nu mă pot descurca singură. Mai ales fără pompă. Făcu un gest cu mâna murdară, străduindu-se să-și ridice părul căzut pe față. Dacă nu s-a terminat carantina, de ce bat clopotele?

— E Surpriza Chicago în Minor.

Ea păru iritată de răspuns.

— Dacă situația e atât de gravă, de ce nu fac oamenii ăștia ceva util?

„Păi au făcut deja”, gândi el. „Te-au convins să telefonezi”.

— I-aș putea pune la treabă aici. Își dădu din nou părul de pe frunte. Arăta la fel de obosită ca și Mary. Speram că s-a terminat cu carantina, ca să pot aduce câțiva oameni să mă ajute. Cât crezi că va mai ține?

„Prea mult”, își zise el, văzând apa de ploaie șiroind printre despărțiturile dintre prelate. „Nici o șansă să primești ajutor la vreme”.

— Am nevoie de niște informații referitoare la Basingame și Badri, spuse el. Încercăm să descoperim sursa virusului și trebuie să aflăm cu cine a avut el contacte. Am înțeles că a lucrat la săpături pe optsprezece și în dimineața de nouăsprezece. Cine a mai fost cu el?

— Eu.

— Doar atât?

— Nimeni altcineva. Mi-a fost cumplit de greu să găsesc ajutoare în decembrie. Toți studenții mei de la arheologie au plecat încă din prima zi de vacanță. A trebuit să caut peste tot voluntari.

— Ești sigură că ați fost singurii?

— Da. Țin minte deoarece am deschis mormântul cavalerului sâmbătă și ne-am chinuit îngrozitor ca să ridicăm capacul. Gillian Ledbetter trebuia să vină duminică, însă ea a telefonat în ultima clipă spunând că are o întâlnire.

„Cu William”, își aminti Dunworthy.

— Dar duminică a mai fost cineva cu Badri?

— El a stat aici doar dimineață, după aceea n-a mai fost nimeni. Trebuia să plece la Londra. Ascultă, te las. Dacă nu-ș șanse să primesc ajutoare curând, trebuie să mă întorc la treabă. Dădu să dezlipească receptorul de la ureche.

— Stai! strigă Dunworthy. Nu închide.

Cu un aer iritat, ea duse din nou aparatul la ureche.

— Vreau să te mai întreb ceva. E foarte important. Cu cât descoperim mai curând sursa virusului, cu atât grăbim terminarea carantinei și vei putea primi ajutoare pe șantier.

Ea îl privi neîncredătoare, dar tastă câteva cifre, puse receptorul în furcă și spuse:

— Te superi dacă lucrez în timp ce discutăm?

— Nu, spuse Dunworthy cu un aer ușurat. Chiar te rog.

Montoya dispăru brusc din cadru, reveni și tastă alt cod.

— Îmi pare rău. Nu bate atât de departe, preciză ea, iar imaginea deveni lăptoasă și neclară cât ea deplasă, probabil, telefonul la locul de muncă. Când imaginea reapăru, Montoya stătea într-o groapă plină de noroi din apropierea mormântului. Dunworthy presupuse că era acela despre care îi vorbise ea mai devreme.

Capacul, pe care se vedea efigia unui cavaler în armură completă, cu brațele încrucișate pe piept, astfel că mâinile, acoperite de mănuși grele din zale, i se odihneau pe umeri și având spada așezată la picioare, fusese proptit la un unghi primejdios de o latură a mormântului, acoperind literele săpate cu mare îngrijire. „*Requiesc...*”. Doar atât

reuși să distingă. Pesemne *Requiescat in pace*, o binecuvântare de care cavalerul nu apucase să se bucure. Trăsăturile feței, atât cât se vedeau pe sub casca sculptată, îi trădau nemulțumirea.

Montoya așezase o folie de plastic peste mormântul deschis. Aceasta era îmbrobonată de picături. Dunworthy se întrebă dacă nu cumva cealaltă latură a mormântului prezenta o sculptură morbidă referitoare la rămășițele dinăuntru, la fel ca în ilustrațiile din cartea lui Colin, și ar fi vrut să afle dacă arăta la fel de înfiorătoare în realitate. Apa curgea continuu într-un capăt al mormântului, trăgând cu sine și folia de plastic.

Montoya se ridică de jos ținând în mână o cutie plată, plină de noroi.

— Ei bine? făcu ea, așezând-o pe un colț al mormântului. Spuneai că mai ai întrebări.

— Da. Ai zis că n-a mai fost nimeni la șantier cât s-a aflat Badri acolo.

— Așa e, întări ea, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Pfuui, ce zăpușeală e aici. Își scoase jacheta și o așeză pe capacul mormântului.

— Dar localnici? Oameni care nu au nici o legătură cu săpăturile.

— Dacă ar mai fi fost cineva, l-aș fi angajat. Începu să frământa noroiul din cutie, scoțând câteva pietre cafenii. Capacul acela cântărește o tonă, și nici nu l-am ridicat bine că a început să plouă. Aș fi angajat pe oricine, dar șantierul e prea departe de orice așezare ca să treacă cineva pe aici cu totul întâmplător.

— Dar personalul de la Conservarea Monumentelor?

Ea ținu pietrele sub șuvoiul de apă, ca să le curețe.

— Ei stau aici doar vara.

Dunworthy sperase că va descoperi sursa în persoana cuiva care apăruse pe șantier, în ideea că Badri intrase în contact cu vreun localnic, o persoană de la Conservarea Monumentelor sau cu vreun vânător de rațe, rătăcit pe acolo. Însă misteriosul localnic ar fi trebuit să prezinte simptome clare de boală, iar Mary, care luase legătura cu

toate spitalele și medicii particulari din Anglia, nu aflate despre alte cazuri în afara perimetrului unde se declarase carantina.

Montoya aranja pietrele una după alta lângă un bec fixat pe unul din stâlpi, le răsuci în lumină și privi fațetele lor încă murdare de pământ.

— Dar la păsări te-ai gândit?

— Păsări? se miră ea, iar el își dădu seama că Montoya îi putea interpreta vorbele drept o sugestie de a angaja vrăbii ca să o ajute la ridicarea capacului de mormânt.

— Virusul ar putea fi răspândit de păsări. Rațe, găște, pui, spuse el, cu toate că nu știa sigur dacă puii puteau deveni purtători. Ai așa ceva pe șantier?

— Pui? întrebă Montoya, ținând una dintre pietre ridicată spre lumină.

— Virușii apar uneori din împerecherea celor animalii cu cei umani, explică el. Păsările constituie cei mai comuni purtători, iar peștii mai rar. Sau porcii. Există porci în apropierea șantierului?

Montoya se uita la el de parcă ar fi văzut un dement.

— Șantierul aparține celor de la Conservarea Monumentelor, nu?

— Da, dar ferma propriu-zisă e la trei kilometri depărtare. Aici suntem în mijlocul unei parcele de orz. Nu sunt nici porci, nici păsări, nici pești. Își îndreptă din nou atenția asupra pietrelor.

Nici un fel de purtători. Sursa virusului nu era aici, pe șantier. Poate nu se afla nicăieri, iar gripa lui Badri suferise o mutație neașteptată, așa cum spusese și Mary că se întâmpla uneori, apărând ca din senin și bântuind prin Oxford tot așa cum ciuma se abătuse asupra ocupanților muți ai acestui cimitir.

Montoya ridică din nou pietrele spre lumină, îndepărtând cu unghiile câte o bucățică de noroi și apoi frecând suprafața, și Dunworthy își dădu brusc seama că ea examina niște oase. Pesemne vertebrele sau falangele degetelor de la picioare ale cavalerului. *Requiescat in pace.*

Montoya îl găsi probabil pe cel îndelung căutat, un os cu formă neregulată, de mărimea unei nuci, având o parte curbată. Le aruncă pe restul în tavă, scotoci prin buzunar după o periută de dinți cu coadă scurtă și, încruntându-se, începu să frece marginile concave.

Gilchrist nu va accepta în veci ideea mutației spontane. Prea era îndrăgostit de teoria potrivit căreia virusul pătrunsese prin rețea tocmai din secolul paisprezece. Și-i plăcea prea mult să se joace de-a autoritatea, conferită de poziția sa de șef în exercițiu al facultății de istorie, pentru a ceda, chiar dacă Dunworthy ar fi găsit rațe bălăcindu-se prin băltoacele din cimitirul parohial.

— Trebuie să iau legătura cu Basingame, spuse el. Unde e?

— Basingame?! făcu ea, concentrându-se asupra osului. Habar n-am.

— Dar... credeam că l-ai găsit. Când ai telefonat de Crăciun ai zis că trebuie să dai de el ca să te ajute în obținerea aprobării Serviciului Național de Sănătate.

— Știu. Mi-am pierdut două zile telefonând la toate agențiile de ghizi de pescuit din Scoția, apoi am socotit că nu mai e cazul să aștept. După mine, cred că nici n-a călcat prin Scoția. Scoase din buzunarul pantalonilor un briceag și începu să scrijelească marginea rigidă a osului. Fiindcă veni vorba de Serviciul de Sănătate, vrei să-mi faci un serviciu? Sun mereu la ei, dar e mereu ocupat. N-ai vrea să dai o fugă până acolo să le spui că am nevoie de ajutor? Șantierul ăsta are o valoare istorică de neînlocuit și se va pierde irevocabil dacă nu mi se trimit măcar cinci oameni. Și o pompă. Cuțitul se agăță. Ea se încruntă și insistă.

— Cum ai obținut aprobarea de la Basingame dacă nu știi unde e? Credeam că formularul trebuia semnat mai întâi de el.

— Exact, confirmă ea. Un colț din os se sparse brusc și zbură, aterizând pe învelitoarea din plastic. Ea privi atent osul și-l lăsă să cadă înapoi în cutie, ceva mai senină la față. Am falsificat semnătura.

Se ciuci iar lângă mormânt, căutând alte oase. Arăta la fel de absorbită ca și Colin când își privea acadeaua. Dunworthy se întrebă dacă Montoya mai ținea minte că studenta lui se afla în trecut, sau dacă uitase cu totul de ea așa cum părea să fi trecut în uitare până și epidemia de gripă.

Închise aproape convins că Montoya nici nu va băga asta de seamă și plecă spre spital să-i spună lui Mary ce aflate și să reînceapă chestionarea cazurilor secundare, căutând sursa. Ploua intens, apa bolborosind în burlane și dând pe afară la streșini, ducând cu sine lucruri de valoare istorică irecuperabilă.

Finch și clopotarii încă nu terminaseră, preluând întâietatea unul după altul, în ordinea stabilită, îndoindu-și genunchii și arătând ca Montoya, nedezipindu-se de clopotele lor. Străbătând ploaia, dangătele răsunau tare, metalic și insistent, parcă dând alarma sau cerând ajutor.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (066440-066879)

Seara de Crăciun 1320 (pe stil vechi). Nu am la dispoziție chiar atât de mult timp cum am crezut. Când m-am întors de la bucătărie, Rosemund mi-a zis că Lady Imeyne vrea să-mi vorbească. Imeyne era absorbită de discuția cu trimisul episcopului și, după expresia de pe fața ei am presupus că înșira păcatele Părintelui Roche, dar când eu și Rosemund ne-am apropiat, ea a zis:

— Ea e femeia despre care v-am vorbit.

Femeie, nu fecioară, iar glasul ei mi s-a părut sever, aproape acuzator. M-am întrebat dacă nu cumva îi împărtășise episcopului teoria ei că aș fi iscoadă franceză.

— Zice că nu-și amintește nimic, a spus Lady Imeyne, dar poate vorbi și citi. S-a întors către Rosemund. Unde ți-e broșa?

— Pe mantie, a răspuns ea. Am lăsat-o în pod.

— Mergi și adu-o.

Vrând-nevrând, a venit cu ea. Imediat după ce a plecat, Imeyne a continuat:

— Sir Bloet a adus pentru nepoata mea o broșă ca legământ de logodnă pe care sunt scrise cuvinte în limba romanilor. S-a uitat la mine cu un aer triumfător. A zis ce înțeles au vorbele acelea, iar la biserică în seara asta a rostit cuvintele liturghiei înainte ca preotul să le pronunțe.

— Cine te-a învățat slovele? m-a întrebat reprezentantul episcopului, cu vocea nesigură din cauza vinului băut.

M-am gândit să spun că am aflat asta de la sir Bloet, dar m-am temut că el deja negase asta.

— Nu țin minte, am zis eu. De când am fost atacată în pădure și lovită în cap, nu mai am amintiri despre viața mea dinainte.

— Prima oară când s-a trezit a vorbit într-o limbă pe care nimeni n-a putut-o înțelege, a insistat Imeyne, ca și cum asta ar fi constituit o dovadă suplimentară, însă eu nu am priceput de ce anume voia să mă acuze și în ce fel putea interveni trimisul episcopului.

— Sfinte Părinte, mergeți la Oxford când plecați din casa noastră? l-a întrebat ea.

— Da, a răspuns el, destul de precaut. Putem rămâne aici doar câteva zile.

— Aș vrea să o luați cu domnia voastră, s-o duceți la surorile de la Godstow.

— Nu mergem într-acolo, a zis el, ceea ce era o scuză abilă. Mănăstirea de maici era la numai cinci mile depărtare de Oxford. Dar o să-l întreb pe episcop dacă știe despre lipsa vreunei maici și-ți voi trimite veste.

— Sigură sunt că e maică, deoarece vorbește în latină și știe părțile liturghiei, nu s-a lăsat Imeyne. Aș vrea să o duceți la lăcașul acela ca să se facă cercetare despre ea.

Trimisul episcopului mi s-a părut și mai agitat, dar n-a putut refuza. Deci mai am timp doar până la plecarea lor. Câteva zile, dacă e să dau crezare vorbelor trimisului, și, cu puțin noroc, asta înseamnă că voi rămâne aici până la Sărbătoarea uciderii pruncilor nevinovați. Dar am de gând

să o culc pe Agnes și să stau de vorbă cu Gawyn cât de curând posibil.

Capitolul 22

Kivrin n-o convinse pe Agnes să se culce decât aproape în zori. Sosirea celor „trei prinți”, cum insistea ea să-i numească, o trezise complet, iar acum refuza cu desăvârșire să se întindă puțin de teamă că va pierde ceva, deși se vedea că era epuizată.

Câtă vreme Kivrin o ajutase pe Eliwys să aducă bucatele pentru ospăț, Agnes se ținuse după fusta ei, scâncind că-i este foame, iar apoi, când mesele fuseseră aranjate și petrecerea începuse, refuză să mănânce.

Nu avea timp să se ciorovăiască. De la bucătăria aflată tocmai în capătul curții trebuiau aduse tot felul de bunătăți: friptură de vânat, porc prăjit, precum și o plăcintă uriașă din care Kivrin se aștepta să țâșnească în zbor un stol de mierle atunci când avea să fie tăiată. După cum afirma preotul de la Sfânta Biserică Reformată, postul era respectat între liturghia de la miezul nopții și cea din dimineața de Crăciun, însă toată lumea, inclusiv trimisul episcopului, mâncau cu poftă friptură de fazan, găscă și iepure marinat în sos de șofran. Dar și beau pe săturate. „Cei trei prinți” cereau mereu să li se aducă vin.

Băuseră deja mai mult decât îi ținea cureaua. Călugărul se uita rânjind la Maisry, iar secretarul, beat de când sosise, ajunsese aproape sub masă. Trimisul episcopului bea mai vârtos decât oricare dintre cei doi, făcându-i mereu semne Rosemundei să-i aducă mâncare și băutură, iar gesturile lui deveneau din ce în ce mai dezlânate după fiecare înghițitură.

„Foarte bine”, gândi Kivrin. „Poate se va îmbăta atât de tare încât va uita că i-a promis Imeynei să mă ducă la mănăstirea din Godstow”. Luă vasul și plecă să-l caute pe Gawyn, sperând că va avea prilejul să-l întrebe unde se afla locul unde fusese găsită, însă el hohotea alături de câțiva dintre servitorii lui sir Bloet care strigară după ea, cerând bere și carne. Până să se întoarcă, Agnes adormise buștean, cu capul lăsat pe masă, foarte aproape de bucata de pâine pe care ar fi trebuit să o mănânce. Kivrin o ridică

ușurel și o duse sus, în iatacul Rosemundei. Ușa de sus se deschise.

— Lady Katherine, o chemă Eliwys, având brațele încărcate de așternuturi. Îți sunt recunoscătoare că ai venit. Am nevoie de tine.

Agnes se foi.

— Adu cearceafurile din pod, o rugă Eliwys. Oamenii bisericii vor dormi în patul de aici, iar sora lui sir Bloet și suita ei, în pod.

— Dar eu unde dorm? întrebă Agnes, furișându-se jos din brațele lui Kivrin.

— Noi o să dormim în hambar, zise Eliwys. Dar trebuie să aștepți până pregătim paturile, Agnes. Du-te și te joacă.

Agnes nu avea nevoie să i se spună de două ori. Coborî scările țopăind, fluturând din mâini ca să scoată clinchete din clopoțelul aflat la încheietură.

Eliwys îi dădu așternuturile lui Kivrin.

— Du astea în pod și să aduci velința de pe lada sculptată a soțului meu.

— Câte zile crezi că vor sta trimisul episcopului și oamenii lui? întrebă Kivrin.

— Nu știu, răspunse Eliwys, părând îngrijorată. Mă rog Domnului să nu stea mai mult de zece zile, altfel n-o să avem carne de ajuns. Vezi să nu uiți pernele cele bune.

Zece-douăsprezece zile reprezenta o perioadă mai mult decât suficientă, care depășea data întâlnirii și oamenii aceia nu aveau aerul că se grăbeau să ajungă undeva anume. Când coborî din pod cu cearceafurile, trimisul episcopului dormea în jilțul cu spătar înalt și sforăia răsunător, iar secretarul stătea cu picioarele pe masă. Călugărul o îngrămădise într-un colț pe una dintre femeile din suita lui sir Bloet și se juca cu năframa ei. Kivrin nu-l văzu nicăieri pe Gawyn.

Îi aduse cearceafurile și velințele, apoi se oferă să care așternuturile în hambar.

— Agnes e foarte ostenită, spuse ea. Aș vrea s-o culc mai curând.

Eliwys dădu din cap cu un aer absent, bățând cu palma în același timp una din pernele mari și grele, iar Kivrin coborî în goană și ajunse în curte. Gawyn nu era nici în grajd, nici în magazia unde se găsea butoiul cu bere. Își făcu de lucru în apropierea privatei până când dinăuntru ieșiră doi tineri roșcovani care se uitară curioși la ea, apoi plecă spre hambar. Poate Gawyn era din nou cu Maisry, ori se alăturase petrecăreților de pe islazul satului. În timp ce împrăștia paie pe podeaua din scândură a podului auzi zvon de râsete.

Aranjă blănurile și velințele peste paie și după ce coborî, ieși prin pasaj cu gând să-l caute. Oamenii făcuseră un foc în fața bisericii și stăteau în jurul lui, încălzindu-și mâinile și bând din vase făcute din corn. În lumina focului îi zări pe tatăl lui Maisry și pe arendaș, amândoi cu fețele congestionate, dar nici urmă de Gawyn.

Nu era nici în curte. Înfofolită în mantie, Rosemund stătea lângă poartă.

— Ce faci aici pe frigul ăsta? o întrebă Kivrin.

— Îl aștept pe tata. Gawyn mi-a spus că-l așteaptă înainte de crăpatul zorilor.

— Pe Gawyn l-ai văzut undeva?

— Da. E în grajd.

Kivrin aruncă o privire neliniștită în direcția grajdului.

— E prea frig ca să mai rămâi aici. Mergi în casă și-i spun eu lui Gawyn să te anunțe când vine tatăl tău.

— Ba nu, o să mai stau. Mi-a promis că are să vină la noi de Crăciun, spuse ea cu voce ușor tremurătoare.

Kivrin ridică felinarul. Rosemund nu plângea, însă avea obrații roșii. Se întrebă ce mai făcuse sir Bloet de o silise pe Rosemund să se ascundă de el. Ori poate o speriaseră călugărul, ori secretarul beat.

Kivrin o luă de braț.

— Ai putea sta în bucătărie, și acolo e și cald.

Rosemund încuviință cu un gest și spuse:

— Tata a promis că sosește negreșit.

„Și ce va face? Îi va azvârli afară pe oamenii bisericii? Va rupe logodna dintre Rosemund și sir Bloet?” „Tata n-ar

îngădui să pățesc ceva”, îi spusese ea lui Kivrin, însă acum el nu mai putea anula logodna, mai ales că se încheiase și semnase înțelegerea privind căsătoria, pentru că și l-ar fi îndepărtat pe sir Bloet, „care are mulți prieteni puternici”.

Kivrin o conduse pe Rosemund în bucătărie și-i spuse lui Maisry să încâlzească o cană cu vin.

— Mă duc să-i spun lui Gawyn să te anunțe de îndată ce sosește tatăl tău, o asigură ea și plecă spre grajd, dar nu-l găsi pe Gawyn nici acolo, nici lângă butoiul cu bere.

Intră în casă întrebându-se dacă Imeyne îl trimisese din nou cu treburi, însă ea stătea alături de reprezentantul episcopului, care fusese trezit mai mult cu forța, și-i vorbea de zor, iar Gawyn se găsea lângă foc, înconjurat de oamenii lui sir Bloet, între care și cei doi roșcovani pe care Kivrin îi întâlnise mai devreme. Sir Bloet stătea în apropierea vetrei, împreună cu cumnata lui și cu Eliwys.

Kivrin se așează deznădăjduită pe bancheta rezervată cerșetorilor. Nu avea nici o șansă să se apropie de el, și nici vorbă să-l poată întreba de loc.

— Dă-mi-l! auzi văicăreala lui Agnes. Toți copiii se aflau pe scara care ducea în iatac, iar băieții și-l aruncau unul altuia pe Blackie, mângâindu-l sau trăgându-l de urechi. Pesemne că Agnes îl luase din grajd cât Kivrin așezase paturile în hambar.

— E al meu! răcni Agnes, întinzând mâinile după câine. Băiatul îl trase repede din fața ei. Dă-mi-l!

Kivrin se ridică.

— Și cum mergeam călare prin pădure, am dat peste o fecioară, tocmai povestea Gawyn în gura mare. Fusese atacată de hoți și era rănită, o tăietură la cap, din care șiroia sângele.

Kivrin șovăi, aruncă o privire spre Agnes, care lovea cu pumnii în brațele băiatului și apoi se așează la loc.

— „Frumoasă doamnă”, am zis eu. „Cine ți-a făcut acest lucru josnic?” urmă Gawyn. Dar ea nu putea vorbi din cauza loviturilor și rănilor.

Agnes reușise să smulgă puiul de câine și-l strângea la piept. Kivrin simți că trebuia să salveze biata creatură, dar

rămase totuși locului, mutându-se puțin, cât să poată vedea ce se petrece pe după coiful cumnatei lui Bloet. „Spune-le unde m-ai găsit”, se rugă ea în gând. „Spune-le exact unde”.

— „Îți sunt cavalerul de credință și o să-i găesc pe acești ticăloși”, am spus eu, „dar mi-e teamă să te las aici în starea asta”, continuă el, privind spre Eliwys, dar ea și-a revenit și m-a rugat să merg și să-i găesc pe cei care îi făcuseră rău.

Eliwys se ridică și plecă spre ușă. Rămase acolo o clipă, se uită peste umăr neliniștită, apoi reveni și se așază.

— Nu! răcni Agnes pe neașteptate. Unul dintre nepoții roșcovani ai lui sir Bloet îl smulsese pe Blackie și îl ținea într-o mână, deasupra capului. Dacă nu-l salva imediat din mâinile lor, aveau să-l strivească de moarte și oricum nu avea rost să mai asculte istorisirea lui Gawyn care nu avea menirea de a relata ce se întâmplase, ci de a o impresiona pe Eliwys. Se apropie de copii.

— Tâlharii nu plecaseră de multă vreme, spunea Gawyn, și le-am găsit urmele cu ușurință și am pornit după ei, dând piteni calului prin pădure.

Nepotul lui sir Bloet îl legăna pe Blackie ținându-l de picioarele din față, iar cățelul scâncea jalnic.

— Kivrin! strigă Agnes când o văzu și se aruncă la picioarele ei. Nepotul lui Bloet îi dădu imediat cățelul și bătu în retragere, iar restul copiilor se împrăștiară.

— L-ai salvat pe Blackie! spuse Agnes, întinzând mâinile după el.

Kivrin clătină din cap.

— E vremea să te culci.

— Nu sunt obosită! spuse Agnes suspinând, dar cătuși de puțin convingător. Se frecă la ochi.

— Blackie e ostenit, zise Kivrin, lăsându-se jos lângă Agnes, și nu vrea să doarmă decât dacă stai și tu lângă el.

Acest argument păru să o convingă și, înainte de a-i găsi vreun cusur, Kivrin îi puse cățelul în brațe, ca pe un sugar, și îi ridică pe amândoi.

— Blackie vrea să-i spui o poveste, o sfătui Kivrin, pornind spre ușă.

— Curând m-am trezit într-un loc pe care nu-l știam, spuse Gawyn, o pădure întunecoasă.

Kivrin își duse poverile afară și traversă curtea.

— Lui Blackie îi plac povești despre pisici, preciză Agnes, legănând cățelul în brațe.

— Atunci trebuie să-i spui una despre pisici, se arătă Kivrin de acord. Ținu cățelul cât Agnes urcă scara până în pod. Animalul adormise deja, epuizat de atâta zbucium. Kivrin îl așează pe paie, alături de saltea.

— O pisică rea, spuse Agnes, prinzându-l din nou în mâini. Nu vreau să dorm. O să stau lângă Blackie, așa că n-o să-mi scot hainele.

— Nici nu-i nevoie, o liniști Kivrin, acoperind și cățelul cu o blană grea. Era prea frig în hambar ca să dezbrace copilul.

— Blackie vrea să poarte clopoțelul, mai spuse Agnes, încercând să-i treacă panglica pe după cap.

— Ba nu vrea. Îi smulse clopoțelul din mână și mai puse o blană peste amândoi. Apoi se strecură și ea lângă fetiță. Agnes se ghemui mai aproape.

— Era odată o pisică rea, rosti Agnes, căscând. Tatăl ei i-a zis să nu intre în pădure, dar ea n-a vrut să-i dea ascultare. Luptă cu vitejie să nu adoarmă, frecându-se la ochi și înjghebând aventuri în numele pisicii, însă, în cele din urmă, întunericul și căldura blănurilor grele o învinseră.

Kivrin rămase alături, așteptând ca respirația copilului să devină ușoară și regulată, apoi îl scoase pe Blackie din strânsoarea mâinilor ei și îl așează pe paie.

Agnes se încruntă în somn și întinse mâinile după el, iar Kivrin își încolăci brațele în jurul ei. Trebuia să se ridice și să-l caute pe Gawyn. Revenirea urma să aibă loc peste mai puțin de o săptămână.

Agnes tresări și se ghemui mai aproape, lipindu-și părul de obrazul lui Kivrin.

„Îmi va fi greu să te părăsesc. Și pe Rosemund. Și pe Părintele Roche”. Apoi adormi.

Când se trezi era aproape lumină, iar Rosemund se strecurase alături de Agnes. Kivrin le lăsa să doarmă și coborî pe furiș din pod, traversă curtea, temându-se că nu va auzi clopotele de liturghie, dar Gawyn încă mai rezista treaz lângă foc, iar trimisul episcopului stătea pe același scaun și o asculta pe Lady Imeyne.

Călugărul stătea într-un colț cu un braț pe după talia lui Maisry, dar secretarul se făcuse nevăzut. Pesemne că până la urmă căzuse sub masă și fusese dus la culcare.

Copiii sigur dormeau, iar unele femei plecaseră în pod să se odihnească. Kivrin nu le văzu pe sora lui sir Bloet și nici pe cumnata lui din Dorset.

— „Stai, ticălosule!, am strigat eu”, spuse Gawyn. „Vreau să te înfrunt în luptă dreaptă”. Kivrin se întreba dacă era vorba încă de salvarea ei sau de aventurile lui sir Lancelot. Greu de spus, iar dacă toată vorbăria aceea avea rostul de a o da gata pe Eliwys, Gawyn se ostenea degeaba. Ea plecase din sală. Nici puținii spectatori ai lui Gawyn nu rămăseseră impresionați. Doi dintre ei jucau zaruri, fără prea multă tragere de inimă, pe o bucată de banchetă rămasă liberă între ei, iar sir Bloet dormea cu bărbia sprijinită de pieptul masiv.

Se vădea că, dormind, Kivrin nu pierduse ocazia de a sta de vorbă cu Gawyn, iar după cum se prezenta situația nici nu avea să reușească prea curând. Putea chiar să mai stea în pod alături de Agnes. Trebuia să caute un prilej – eventual să-l oprească în drum spre privată ori să-l ajungă din urmă în drum spre liturghie și să-i șoptească: „Vino să ne întâlnim în grajd”.

Oamenii bisericii nu dădeau semne că vor pleca decât dacă se termina vinul, dar era riscant să lase lucrurile la voia întâmplării. Poate le venea să iasă la vânătoare a doua zi, ori se schimba vremea, iar dacă trimisul episcopului și oamenii lui plecau sau nu, mai rămâneau doar cinci zile până la data întâlnirii. Ba nu, patru. Crăciunul sosise deja.

— Și atunci a dat să mă lovească năprasnic, spuse Gawyn, ridicându-se în picioare ca să illustreze mai

convingător atacul, și dacă ar fi reușit să o facă așa cum pornise brațul, atunci mi-ar fi crăpat capul în două.

— Lady Catherine, spuse Imeyne. Se ridicase și îi făcea semn lui Kivrin. Trimisul episcopului se uita plin de interes la ea și inima începu să-i bată puternic, fiindcă se întrebă ce ticăloșie copseseră amândoi acum, dar înainte de a reuși să traverseze sala, Imeyne se îndepărtă de el și veni la ea aducându-i un pachet învelit în pânză.

— Vreau să duci acestea Părintelui Roche pentru liturghie, îi spuse ea, dând un colț al pânzei deoparte, ca să-i arate lui Kivrin lumânările din ceară. Poruncește-i să le așeze pe altar și să nu le taie flacăra, fiindcă le scurtează mukul. Mai poruncește-i să gătească biserica, pentru că trimisul episcopului va rosti liturghia. Vreau ca biserica să semene cu un lăcaș al Domnului, nu cu o cocină. Și poruncește-i să îmbrace o rasă curată.

„Deci o să asști la o liturghie cumsecade”, își zise Kivrin, traversând grăbită curtea și ieșind pe poartă. „Așa ai scăpat și de mine. Acum vrei să te debarasezi de Roche, convingându-l pe trimisul episcopului să-l destituie, ori să-l ducă la Abația Bicester”.

Nu mai era nimeni pe islaz. Focul pe moarte licărea palid în lumina cenușie, iar zăpada topită și băltind din jurul lui începuse să facă o pojghiță de gheață sticloasă. Sătenii se culcaseră și se întrebă dacă și Părintele Roche procedase la fel, dar dinspre casa lui nu se ridica fum și nici nu-i răspunse nimeni când bătu la ușă. Își continuă drumul pe potecă și intră în biserică printr-o ușă laterală. Înăuntru era încă întuneric și chiar mai frig decât la miezul nopții.

— Părinte Roche, strigă Kivrin moale, orbecăind până spre statuia Sfintei Catherine.

El nu-i răspunse, dar îi auzi murmurul vocii. Se afla în spatele iconostasului, îngenuncheat în fața altarului.

— Îndrumă-i pe cei care au călătorit departe în această noapte și apără-i de primejdii și boală pe drumul lor, rosti el și glasul lui blând îi reaminti de momentele când, ținută la pat, se simțise liniștită și mângâiată auzindu-l, cu toate că părea să treacă prin flăcări. Dar glasul îi aducea aminte și

de Dunworthy. Nu-l mai strigă, ci rămase unde era, rezemându-se de statuia rece și ascultând vorbele lui.

— Sir Bloet și familia lui au venit de la Courcy la liturghie, la fel și servitorii lor, spuse el, și Theodulf Freeman din Henefelde. Ninsoarea s-a oprit ieri spre seară, iară cerul s-a luminat ca pentru noaptea sfintei nașteri a lui Cristos, continuă el cu vocea egală care suna ca și a ei când dicta, parcă rugându-se, înregistratorului. Ascultă raportul privind prezența la liturghie și buletinul meteo.

Prin ferestre începuseră să se strecoare primele raze și așa reuși să-l vadă prin iconostasul filigranat, cu haina preoțească subțire ca ața și murdară la tiv, cu fața aspră și cu trăsături aparent crude în comparație cu aceea aristocratică a trimisului sau aceea a secretarului cu fruntea îngustă.

— În această sfântă noapte, după încheierea liturghiei a sosit un mesager al episcopului, pe care îl însoțesc doi preoți, toți trei tare învățați și buni creștini, urmă Roche.

„Nu te lăsa înșelat de hainele scumpe și de aurul de la mâinile și gâtul lor. Valorezi cât zece dintre aceștia”. „Trimisul episcopului are să țină liturghia de Crăciun”, îi spusese Imeyne și nu părea deloc tulburată de faptul că acela nu postise și nu se deranjase să meargă la biserică pentru a pregăti el însuși slujba. „Valorezi cât cincizeci ca el. Ba chiar cât o sută”.

— Sosesc știri de la Oxford că bântuie boli. Tord, argatul, e mai bine, deși i-am poruncit să nu vină la liturghie. Uctreda era prea slăbită ca să facă drumul. I-am dus eu zeamă de supă, dar nu a putut mânca. Din cauza berii, Waltheaf a căzut vomitând după ce a dansat. Gytha și-a ars mâna în foc încercând să scoată un lemn aprins. Nu trebuie să mă tem, deși vin zile cumplite, zilele de mânie ale judecății de apoi, fiindcă Tu ne-ai trimis multe ajutoare.

Multe ajutoare. Dacă ar mai sta și ea să-l asculte multă vreme, n-ar mai avea cine să-l ajute. Soarele se ridicase deja pe cer și în lumina aurie care venea dinspre ferestre văzu picăturile de ceară de pe suporturile pentru lumânări, murdăria de la picioarele candelabrelor, pata mare de ceară

de pe pânza aflată pe altar. Într-adevăr, ziua mâniei și a judecății de apoi avea să-l aștepte dacă biserica va arăta astfel când Imeyne va intra să asiste la liturghie.

— Părinte Roche.

El se întoarse imediat și apoi încercă să se ridice, dar dând semne că picioarele îi înțepeniseră de frig. Părea surprins, chiar speriat, de aceea Kivrin se grăbi să spună:

— Sunt Katherine, și apăru în lumina care pătrundea printr-o fereastră pentru ca el s-o poată vedea.

El își făcu semnul crucii, încă speriat, iar Kivrin se miră dacă rostise vorbele acelea pe jumătate adormit și încă nu se trezise de-a binelea.

— M-a trimis Lady Imeyne cu lumânările, spuse ea, ocolind iconostasul. Mi-a poruncit să-ți spun că trebuie așezate în candelabrele din argint de fiecare parte a altarului. Mi-a mai poruncit... Amuți, rușinată că trebuie să rostească edictele lui Imeyne. Am venit să te ajut la împodobirea bisericii pentru liturghie. Ce vrei să fac? Să curăț candelabrele? Îi întinse lumânările.

El nu le luă și nici nu spuse nimic, iar ea se încruntă, punându-și întrebarea dacă din dorința de a-l pune la adăpost de mânia Imeynei nu încălcase cumva vreo altă regulă. Femeilor nu li se îngăduia să atingă obiectele sau vasele cu care se oficia liturghia.

— Nu-mi e îngăduit să ajut? vru ea să știe. Nu trebuia să intru în sanctuar?

Roche păru să-și vină brusc în fire.

— Nu e loc în care unui slujitor al Domnului să nu-i fie îngăduit a merge, spuse el. Luă lumânările și le puse pe altar. Dar una ca tine nu s-ar cuveni să facă munci umile.

— Fac munca Domnului, răspunse ea pe dată. Scoase lumânările pe jumătate arse din brațele candelabrului greu. Ceara cursese din belșug pe ele. O să avem nevoie de nisip, și de un cuțit ca să răzuim ceara.

El plecă imediat să aducă cele trebuincioase și, cât lipsi, Kivrin scoase cu mișcări precipitate lumânările de pe iconostas și le înlocui cu altele, din seu.

Roche reveni cu nisip, o mână de cârpe murdare și ceva ce aducea a cuțit. Dar se putea răzui ceara cu el, iar Kivrin începu cu pânda de pe altar, frecând pata și fiind îngrijorată că nu va reuși să termine. Trimisul episcopului nu părea prea dornic să se ridice de pe jilțul comod pentru a se pregăti să țină liturghia, dar cine știe cât putea rezista în fața atacului Imeynei.

„Nici eu nu mai am mult timp la dispoziție”, gândi ea, începând să curețe candelabrele. Își spusese că va avea timp suficient dar își pierduse noaptea urmărindu-l pe Gawyn și nici măcar nu reușise să se apropie de el. Iar în ziua următoare s-ar putea ca el să plece la vânătoare sau la salvat fecioare în codru, ori episcopul și suita lui vor termina de băut tot vinul și vor porni să caute prin alte părți, târând-o și pe ea cu dânșii.

„Nu e loc în care unui slujitor al Domnului să nu-i fie îngăduit a merge”, spusese Roche. Cu excepția punctului de plecare. Cu excepția căminului.

Frecând îndârjită cu nisip umed niște ceară întărită într-o nervură a suportului de lumânări făcu să zboare o bucată care lovi lumânarea pe care o răzuia Roche.

— Cer iertare, spuse ea. Lady Imeyne... apoi amuți.

Nu avea rost să-i spună că va fi trimisă cu oamenii bisericii. Dacă el ar fi încercat să se opună hotărârii Imeynei putea înrăutăți lucrurile, iar ea nu voia ca el să fie exilat la Osney pentru că încercase să o ajute.

El așteptă sfârșitul frazei.

— Lady Imeyne mi-a poruncit să-ți spun că trimisul episcopului va rosti liturghia de Crăciun.

— Are să fie o binecuvântare să ascult glasul sfinției sale chiar în ziua nașterii lui Isus Cristos, spuse el, punând jos potirul lustruit.

Nașterea lui Isus Cristos. Încercă să-și imagineze biserica Sfânta Maria Fecioara cum arată într-un asemenea moment, muzica și căldura, lumânările cu laser sclipind în suporturile din oțel inoxidabil, dar totul rămânea o simplă imagine, neclară și inconsistentă.

Așeză candelabrele de fiecare parte a altarului. Străluceau palid în lumina multicoloră ce răzbătea prin geamurile cu vitralii. Fixă în fiecare câte trei dintre lumânările date de Imeyne și îl mută pe cel din stânga ceva mai aproape de altar, astfel încât să păstreze simetria.

Nu avea ce să facă în privința straielor lui, lucru pe care Imeyne îl știa foarte bine. Roche avea nisip umed lipit de o mânecă și Kivrin i-l curăță.

— Trebuie să le trezesc pe Agnes și pe Rosemund pentru liturghie, se scuză ea, curățând pieptul hainei lui preoțești, apoi, fără să-și dea seama, continuă: Lady Imeyne a cerut trimisului să mă ducă la mănăstirea de maici din Godstow.

— Dumnezeu te-a trimis în acest loc să ne ajuți, zise el. Nu va îngădui să ne fii luată.

„Aș vrea să te cred”, își zise Kivrin în timp ce traversa islazul. Încă nu se vedea nici un semn de viață, deși prin acoperișurile câtorva case ieșea fum, iar vaca fusese dată afară, la păscut. Tocmai mozeala iarba dezgolită din apropierea focului, în porțiunea unde zăpada se topise. „Pesemne că dorm cu toții, iar eu l-aș putea trezi pe Gawyn ca să-mi spună unde e locul”, gândi ea, apoi le văzu pe Rosemund și Agnes venind spre ea. Amândouă arătau boțite, fiindcă straietele lor își pierduseră strălucirea din ajun. Rochia din catifea verde a Rosemundei era plină de paie și fire de fân, iar părul lui Agnes la fel. Copila se smulse de lângă Rosemund imediat ce o văzu pe Kivrin.

— Trebuia să mai dormi, o dojeni ea, scuturând paiele de pe rochia ei de culoare roșie.

— Au venit niște oameni, o anunță Agnes. Ei ne-au sculat.

Kivrin o privi întrebător pe Rosemund.

— A venit tatăl tău?

— Nu, răspunse ea. Nu știu cine sunt. Cred că sunt servitori de-ai trimisului.

Nu greșise. Erau patru, toți călugări, dar nu de seama călugărului cistercian, sosiți cu doi catâri împovărați, astfel că reușiseră abia acum să-și ajungă din urmă stăpânul.

Kivrin și fetele îi priviră cum descarcă două cufere mari, câteva desăgi și o butelcă enormă cu vin.

— Se vede că vor rămâne multă vreme, remarcă Agnes.

— Da, o aprobă Kivrin. „Dumnezeu te-a trimis în acest loc. Nu va îngădui să ne fii luată”. Hai, spuse ea bine dispusă. Vino să te pieptăn.

O duse pe Agnes înăuntru și o ajută să se mai curețe. Puiul de somn nu fusese de ajuns ca Agnes să termine cu mofturile, astfel că refuză să stea liniștită cât Kivrin o pieptănă. O apucă ora liturghiei până să-i scoată din păr toate paiele și să i-l descâlcească, apoi Agnes scânci tot drumul până la biserică.

În bagajele trimisului se aflaseră și veșminte, nu numai vin. Acesta purta odăjdii negre, din catifea, pe deasupra straielor de un alb orbitor, iar călugărul, înveșmântat în metri întregi de stofă țesută cu fir și încărcată de broderii, strălucea. Secretarul dispăruse, la fel și părintele Roche, pesemne pus pe goană din cauza robei murdare. Kivrin întoarse capul, sperând că i se îngăduise măcar să asiste la o asemenea splendoare, dar nu-l văzu nici măcar printre sătenii așezați în partea din spate a bisericii.

Și ei arătau foarte ponosiți, iar unii dintre ei sufereau vădit din pricina mahmurelii. La fel suferea și trimisul episcopului. Bolborosi cuvintele liturghiei, fără nici o intonație, pronunțând totul cu un accent din cauza căruia Kivrin nu pricepu mai nimic. Nu semăna nici pe departe cu latina vorbită de Roche. Nici cu aceea pe care i-o predaseră Latimer sau preotul de la Sfânta Biserică Reformată. Vocalele erau pronunțate total anapoda, iar uneori sunetul c, precum în *excelsis* aducea a z. Își aminti de Latimer, care insistase atât de mult asupra vocalelor lungi, și de preotul reformat care impusese pronunția moale a lui c, exact ca în „adevărata latină”.

„Acea fusese adevărata latină”.

„Nu te voi părăsi”, spusese el. „Nu-ți fie teamă”. Și l-am înțeles.

Încetul cu încetul, trimisul episcopului intona liturghia tot mai repede, de parcă abia ar fi așteptat să termine mai

repede. Lady Imeyne părea să nu bage de seamă acest lucru. Avea un aer fericit și senin, fiind convinsă că procedase cum era mai bine, de aceea dădu din cap în semn de aprobare în timpul predicii, care păru să aibă ca subiect renunțarea la bunurile pământești.

În timp ce ieșeau din biserică, Imeyne se opri la ușă și privi către clopotniță, stând cu buzele strânse în semn de nemulțumire. „Ce avea să urmeze? Se vedea vreo pată de praf pe clopot?” se întrebă Kivrin.

— Ai văzut cum arăta biserica, Lady Yvolde? o întrebă Imeyne cu furie în glas, reușind să acopere dangătul clopotului. Nu a pus nici o lumânare în ferestrele de la altar, ci doar opaite pe care le folosesc doar argații. Rămase apoi locului. Trebuie să mai rămân să vorbesc cu el. Ne-a făcut casa de rușine în fața episcopului. Apoi porni hotărâtă spre clopotniță, cu o expresie de sfântă mânie pe față. „Iar dacă ar fi așezat lumânări la ferestre, tot n-ar fi fost bine, ori nu le-ar fi pus cum dorea ea. Ori le-ar fi stins rău”, gândi Kivrin. Își dori să-l prevină pe Roche, însă Imeyne era deja aproape de clopotniță, iar Agnes o trăgea insistent de mână.

— Sunt obosită. Vreau să dorm.

Kivrin o conduse pe Agnes spre hambar, strecurându-se printre sătenii care începuseră să pregătească o nouă petrecere pe islaz. Pe focul abia aprins erau aruncați bușteni, iar câteva femei tinere își uniseră mâinile și dansau în jurul flăcărilor. Agnes se culcă de bună voie, dar Kivrin nu apucă să intre în casă când fetița apăru din nou, tropotind de-a latul curții după ea.

— Agnes, se răsti Kivrin cu severitate și punându-și mâinile în șolduri. Ce cauți aici? Ai spus că ești ostenită.

— Blackie e bolnav.

— Bolnav? Ce-a pățit?

— E bolnav, repetă Agnes. O luă pe Kivrin de mână și o conduse înapoi la hambar, apoi în pod. Blackie zăcea pe paie, un ghemotoc de blană, fără să sufle. Îi pui o prișniță?

Kivrin ridică animalul și-l puse la loc cu gingășie. Era deja rigid.

— Îmi pare rău, Agnes, a murit deja.

Agnes se așează pe vine și îl privi cercetător.

— Capelanul bunicii a murit tot așa, spuse ea. Blackie a avut fierbințeli?

„Blackie a suferit de prea multă atenție”, gândi Kivrin. Fusese trecut din mână în mână, strâns, călcat în picioare, pe jumătate sufocat. Ucis din prea multă dragoste. Și încă de Crăciun, deși Agnes nu părea grozav de afectată.

— Îl înmormântăm? întrebă Agnes, atingând urechea cățelului.

„Nu”. În Evul Mediu animalele de casă nu erau înmormântate în cutii de pantofi. Oamenii le azvârleau într-un tufiș, ori într-un curs de apă.

— O să-l îngropăm în pădure, promise ea, deși nu știe cum vor reuși să sape în pământul înghețat. Sub un copac.

Abia acum apăru o expresie de nefericire pe chipul lui Agnes.

— Părintele Roche trebuie să-l îngroape în cimitir.

Părintele Roche ar fi fost în stare să facă orice pentru Agnes, dar Kivrin nu-l vedea făcând o înmormântare creștinească pentru un animal. Ideea că animalele de casă ar avea suflet nu prinsese la public decât în secolul nouăsprezece și nici măcar oamenii din epoca victoriană nu ceruseră îngropăciune creștinească pentru câini și pisici.

— O să spun eu rugăciunea pentru morți, promise Kivrin.

— Părintele Roche trebuie să-l îngroape în cimitir, insistă Agnes, strâmbându-se, gata să plângă. Iar după aceea să bată clopotul.

— Nu-l putem îngropa decât după Crăciun, se grăbi Kivrin să adauge. Atunci o să-l întreb și pe Părintele Roche ce să facem.

Își puse întrebarea cum să procedeze cu cadavrul. Nu-l putea lăsa în locul unde dormeau și fetele.

— Vino, să-l luăm pe Blackie de acolo, propuse ea. Ridică animalul mort, făcând un efort ca să nu-și trădeze repulsia, și coborî scara cu el în mână.

Căută o cutie sau un sac dar nu găsi nimic. În cele din urmă depuse cadavrul într-un colț, după o coasă și o trimise pe Agnes să aducă paie pentru a-l acoperi.

Copila presără paie peste câine.

— Dacă Părintele Roche nu trage clopotele, Blackie n-o să meargă în rai, spuse ea și izbucni în plâns.

Îi trebui jumătate de oră ca s-o potolească. O legănă în brațe și îi șterse fața brăzdată de lacrimi, vorbindu-i aproape tot timpul.

Apoi auzi zgomote venind dinspre curte. Crezu la început că petrecerea de Crăciun se mutase acolo. Ori că bărbații se pregăteau să plece la vânătoare. Caii începuseră să necheze.

— Să mergem în curte ca să vedem ce s-a întâmplat, propuse ea. Poate a sosit tatăl tău.

Agnes tresări și-și șterse nasul.

— O să-i spun de Blackie, promise ea și sări din brațele lui Kivrin. Ieșiră afară. Curtea era plină de oameni și animale.

— Ce fac? vru să știe Agnes.

— Nu știu, îi răspunse Kivrin, dar nu mai avea nevoie de vreo explicație. Cob scotea din grajd armăsarul alb al trimisului, iar servitorii cărau sacii și lăzile pe care abia le descărcaseră de pe catări în aceeași dimineață. Lady Eliwys rămăsese la ușă, privind neliniștită la forfota din curte.

— Pleacă? întrebă Agnes.

— Nu, îi răspunse Kivrin. „Nu. Nu se poate. Încă nu știu unde e locul de întâlnire”.

Apăru apoi și călugărul, îmbrăcat cu straie albe și cu o mantie pe deasupra. Cob reveni în grajd și ieși din nou, având șaua într-o mână și cu cealaltă ducând de căpăstru iapa călărită de Kivrin când merseseră la strâns de ilice.

— Pleacă, se lămuri Agnes.

— Da, spuse Kivrin. Adevărat, pleacă.

Capitolul 23

Kivrin o înșfăcă pe Agnes de mână și dădu să se refugieze în siguranța hambarului. Trebuia să se ascundă până după plecarea preoților.

— Unde mergem? întrebă Agnes.

Kivrin ocoli fulgerător pe doi dintre servitorii lui sir Bloet, care cărau un cufăr.

— În pod.

Agnes se opri brusc.

— Nu vreau să dorm! se văicări ea. Nu sunt obosită!

— Lady Katherine! strigă cineva aflat de cealaltă parte a curții.

Kivrin o luă în brațe pe Agnes și țâșni spre hambar.

— Nu-s ostenită! răcni Agnes cu glas ascutit. Nu vreau!

Rosemund apăru deodată alături de ea.

— Lady Katherine! Nu m-ai auzit strigându-te? Mama te caută. Trimisul episcopului pleacă. O luă pe Kivrin de mână și o sili să pornească spre casă.

Eliwys rămăsese în cadrul ușii și urmărea pregătirile, iar trimisul, purtând mantia roșie, ieșise și stătea lângă ea. Kivrin n-o văzu nicăieri pe Imeyne. Pesemne era înăuntru, împachetându-i hainele.

— Trimisul episcopului are treburi grabnice la stăreția din Bernecester, spuse Rosemund, conducând-o pe Kivrin spre conac, iar sir Bloet a hotărât să plece cu el. Îi zâmbi fericită. Sir Bloet îl va însoți până la Courcy, ca să doarmă la noapte acolo, iar mâine să sosească la Bernecester.

Bernecester. Adică Bicester. Bine măcar că nu era vorba de Godstow. Dar Godstow era în drum.

— Ce treburi?

— Nu știu, răspunse Rosemund, ca și cum nu ar fi prezentat importanță și Kivrin îi dădu dreptate. Pleca sir Bloet, și doar asta conta. Rosemund se strecură cu un aer fericit printre servitori, bagaje și cai, ajungând în apropierea mamei ei.

Trimisul episcopului vorbea cu unul dintre servitori, iar Eliwys îl urmărea încruntată. Nici unul dintre ei n-ar fi văzut-o dacă se întorcea iute și intra în grajd, dar Rosemund o ținea încă de mânecă și o trăgea spre casă.

— Rosemund, trebuie să mă întorc la hambar. Mi-am uitat mantia... începu ea.

— Mamă! strigă Agnes, alergând spre Eliwys și cât pe ce să nimerească sub copitele unui cal. Acesta necheză și-și azvârli capul într-o parte și-n alta, fiind potolit de un servitor care se repezi și-i prinse hăturile.

— Agnes! țipă Rosemund și-i dădu drumul mânecii lui Kivrin, dar era prea târziu. Eliwys și trimisul le văzuseră deja și făcuseră câțiva pași în direcția lor.

— Să nu mai alergi printre cai, o dojeni Eliwys pe Agnes, care se lipi de ea.

— Ogarul meu a murit, o anunță Agnes.

— Țsta nu-i un motiv ca să alergi așa, spuse Eliwys, iar Kivrin își dădu seama că femeia nici nu auzise vorbele copilei, fiindcă se întoarse imediat către trimisul episcopului.

— Spune-i soțului tău că rămânem recunoscători pentru caii ce ni-i dai împrumut, astfel ca ai noștri să fie odihniți pentru călătoria până la Bernecester, îi mulțumi prelatul, dar și el era cu mintea în altă parte. Îi voi trimite de la Courcy, cu un servitor.

— Vrei să-mi vezi câinele? se băgă și Agnes, trăgând-o pe maică-sa de fustă.

— Sst, făcu Eliwys.

— Secretarul meu nu merge cu noi azi, mai spuse trimisul. S-a veselit prea mult ieri la petrecere și acum are dureri din cauza băuturii. Bună doamnă, te rog să fii îngăduitoare față de el și să-l găzduiești până se înzdrăveneste și ne va putea urma.

— Bineînțeles că poate rămâne, spuse Eliwys. Cu ce putem noi să-l ajutăm? Mama soțului meu...

— Nu, nu. Dați-i pace. Durerile de cap trec doar după un somn bun. Are să se simtă bine până spre seară, o asigură el, dând impresia că și el depășise măsura cu distracția în

noaptea precedentă. Părea agitat, neatent, de parcă ar fi suferit din pricina unei dureri înfiorătoare de cap, iar fața lui cu trăsături aristocratice căpătase un aspect cenușiu, în lumina vie a dimineții. Tremura, astfel că-și strânse mantia mai bine în jurul trupului.

El abia o învrednici cu o privire pe Kivrin care se întrebă dacă, în graba plecării, uitase promisiunea pe care o făcuse față de Imeyne. Kivrin privi neliniștită spre poartă, sperând că Imeyne era încă la biserică, dăscălindu-l pe Roche, și nu va apărea ca din senin pentru a-i reaminti prelatului să o ia cu el.

— Îmi pare rău că soțul meu nu este aici, spuse Eliwys, și că nu v-am putut face o primire mai frumoasă. Soțul meu...

— Trebuie să mă ocup de servitori, o întrerupse el. Îi întinse mâna, iar Eliwys se lăsă într-un genunchi și îi sărută inelul. Până să se ridice ea în picioare, prelatul ajunsese deja la grajd. Eliwys îl urmări destul de încordată.

— Vrei să-l vezi? întrebă Agnes.

— Nu acum, o domoli Eliwys. Rosemund, trebuie să-ți iei rămas bun de la sir Bloet și de la Lady Yvolde.

— E rece, nu se lăsă Agnes.

Eliwys se întoarse către Kivrin:

— Lady Katherine, știi cumva unde e Lady Imeyne?

— A rămas la biserică, o lămuri Rosemund.

— Pesemne că încă se roagă, o scuză Eliwys. Se ridică pe vârfuri și privi cercetător mulțimea de oameni trebăluind prin curte. Unde e Maisry?

„Se ascunde”, gândi Kivrin, „lucru pe care trebuia să-l fac și eu”.

— Vrei să o caut eu? se offeri Rosemund.

— Nu. Tu trebuie să-ți iei rămas bun de la sir Bloet. Lady Katherine, mergi și cheam-o pe Lady Imeyne de la biserică pentru a-l petrece pe trimisul episcopului. Rosemund, de ce stai locului? Du-te și urează-i alesului tău călătorie ușoară.

— Mă duc să o chem pe Lady Imeyne, spuse Kivrin, gândind: „Trec prin pasaj și dacă e tot în biserică, mă ascund printre colibe și fug în pădure”.

Se răsuci să plece. Doi dintre servitorii lui sir Bloet se chinuiau să care un cufăr greu. Îl lăsară pe pământ cu un bufnet exact în fața ei și îl aplecară într-o parte. Kivrin dădu să-i ocolească, încercând să se țină departe de cai.

— Așteaptă! o auzi pe Rosemund, care o ajunse din urmă și o apucă de mânecă. Trebuie să vii cu mine să-urăm drum bun lui Sir Bloet.

— Rosemund... spuse Kivrin, privind spre poartă. Dintr-acolo putea apărea dintr-o clipă în alta Lady Imeyne, ținând în mâini Cartea orelor.

— Te rog, insistă Rosemund. Părea palidă și înspăimântată.

— Rosemund...

— Nu-ți ia decât o clipă, și după aceea poți pleca după bunica. O trase pe Kivrin către grajd. Vino. Acum, cât mai e și cumnata cu el.

Sir Bloet urmărea cum îi este înșeuat calul și vorbea cu o doamnă care purta un coif uimitor. La fel de mare ca și cel purtat în ziua sosirii, astăzi fusese pus cam în grabă. Stătea aplecat primejdios într-o parte.

Femeia tocmai întreba:

— Ce treburi urgente are trimisul episcopului?

Bloet clătină din cap, se încruntă, apoi, când o văzu pe Rosemund, surâse și făcu un pas în față. Ea se trase înapoi, ținând-o strâns de braț pe Kivrin.

Cumnata își legănă coiful către Rosemund și continuă cu întrebările:

— A primit vești de la Bath?

— N-a primit nici o știre nici aseară, nici azi dimineată, spuse el.

— Dacă nu a primit vorbă, de ce nu ne-a vorbit despre treburi grabnice de când a venit? vru să știe cumnata.

— Nu știu, îi răspunse el iritat. Stai puțin. Trebuie să-mi iau rămas bun de la aleasa mea. Vru să ia mâna Rosemundei și Kivrin remarcă efortul făcut de fată pentru a nu și-o smulge din strânsoarea lui.

— Drum bun, sir Bloet, spuse ea crispată.

— Așa îți iei rămas bun de la soțul tău? Nu-i dai un sărut de despărțire?

Rosemund făcu un pas și-l sărută grăbită pe obraz, apoi se trase înapoi, unde nu putea fi din nou atinsă.

— Îți mulțumesc pentru cadoul ce mi l-ai dat, spuse ea.

Bloet își mută privirea de la fața ei palidă către gulerul mantiei.

— „Te afli aici în locul prietenului iubit”, rosti el, și atinse broșa.

— Sir Bloet! Sir Bloet! strigă Agnes, apropiindu-se în goană, iar el o prinse în brațe și o azvârli ușor în sus.

— Am venit să-ți zic la revedere. Câinele meu a murit.

— O să-ți aduc un ogar adevărat drept cadou, la nuntă, spuse el, dacă-mi dai un sărut.

Agnes își încolăci brațele pe după gâtul lui și îl sărută zgomotos pe obrajii congestionați.

— Tu nu ești atât de zgârcită cu sărutările ca sora ta, constată el, privind-o pe Rosemund. Apoi o așeză pe Agnes pe pământ. Ori îi vei da soțului tău tot două sărutări?

Rosemund nu-i răspunse.

El se apropie de ea și prinse broșa între degete.

— „*lo suicien luidami amo*”. Apoi își lăasă palmele pe umerii ei. Trebuie să te gândești la mine ori de câte ori vei purta broșa. Se aplecă și o sărută pe gât.

Rosemund nu tresări, dar obrajii îi păliră brusc.

Bloet îi dădu drumul.

— O să vin după tine în ajun de Paște, spuse el, iar vorbele sunară ca o amenințare.

— O să-mi aduci un dulău negru? întrebă Agnes.

Lady Yvolde se apropie de ei, întrebând:

— Ce au făcut servitorii voștri cu mantia mea de călătorie?

— O aduc eu, spuse Rosemund și țâșni către casă, având încă pe Kivrin lângă ea.

Imediat ce se îndepărtară suficient de sir Bloet, Kivrin spuse:

— Trebuie s-o găesc pe Lady Imeyne. Uite, sunt gata de plecare.

Era adevărat. Îngrămădeala de servitori, bagaje și cai se organizase, transformându-se într-un convoi, iar Cob deschisese poarta. Caii pe care cei trei prinți sosiseră cu o noapte în urmă erau împovărați cu saci și cufere, având frâiele legate laolaltă. Cumnata lui sir Bloet și ficele acesteia încălecaseră deja, iar trimisul episcopului stătea lângă iapa lui Eliwys, strângând chinga de la sa.

„Doar câteva clipe”, se rugă mut Kivrin, „mai stai în biserică, până pleacă oaspeții”.

— Mama ta mi-a poruncit să o chem pe Lady Imeyne, spuse Kivrin.

— Întâi vino cu mine până în sală, îi zise Rosemund.

Kivrin simți cum îi tremura mâna pe brațul ei.

— Rosemund, nu mai e vreme...

— Te rog. Ce mă fac dacă vine până în sală și mă găsește?

Kivrin își aduse aminte cum Bloet o sărutase pe gât.

— O să vin cu tine, dar trebuie să ne grăbim.

Traversară curtea în fugă și când să intre, cât pe ce să-l doboare pe călugărul cel gras. Acesta cobora din iatac și părea furios sau încă mahmur. El ieși pe lângă paravane fără să arunce nici o privire în direcția lor.

În sala mare nu era nimeni. Pe masă rămăseseră încă o mulțime de câni și farfurii pline de carne, iar focul, neluat în seamă, ardea înăbușit scoțând mult fum.

— Mantia Yvoldei e în pod, spuse Rosemund. Așteaptă-mă, adăugă ea și urcă scara de parcă sir Bloet ar fi pornit pe urmele ei.

Kivrin se întoarse lângă paravane și privi în curte. De acolo nu se vedea poarta. Trimisul episcopului stătea lângă iapa lui Eliwys, ținând o mână pe oblânc și-l asculta pe călugăr, care se apropiase și vorbea parcă în șoaptă. Kivrin aruncă o privire în susul scărilor, către ușa închisă, întrebându-se dacă secretarul suferea de mahmureală ori căzuse în dizgrația superiorului său. Gesturile trădau tulburarea călugărului.

— Uite-o, spuse Rosemund în timp ce cobora treptele, strângând mantia într-o mână și sprijinindu-se cu cealaltă.

Te rog să o duci tu doamnei Yvolde. Nu-ți va lua decât o clipă.

Era exact ce dorea.

— Așa voi face, spuse Kivrin, luând mantia grea și plecând. Imediat ce va ieși afară o va pune în brațele primului servitor pentru ca acesta să o ducă surorii lui Bloet, iar ea va porni drept spre poartă. „Doamne, fă-o să mai zăbovească puțin în biserică”, se rugă ea în gând. „Până ajung pe islaz”. Ieși pe ușă și se ciocni de Lady Imeyne.

— De ce nu ești gata de plecare? o întrebă ea, uitându-se la mantia pe care o ținea în brațe. A ta unde este?

Kivrin aruncă o privire către trimis. Ținea ambele mâini pe oblânc și dădea să pună piciorul în palmele împreunate ale lui Cob. Călugărul încălecaser deja.

— Mantia mi-e la biserică, spuse Kivrin. Mă duc să o iau.

— Nu mai e timp. Alaiul pleacă.

Kivrin privi deznădăjduită prin curte, dar nimeni nu-i putea sări în ajutor: Eliwys stătea alături de Gawyn lângă grajd, Agnes vorbea plină de vioiciune cu nepoatele lui sir Bloet, Rosemund se făcuse nevăzută, ascunzându-se probabil în casă.

— Lady Yvolde mi-a poruncit să-i aduc mantia.

— I-o poate duce Maisry, o opri Imeyne. Maisry!

„Poate se ascunde și ea pe undeva”, speră Kivrin.

— Maisry! strigă Imeyne și aceasta apăru pe ușa magaziei cu băuturi, ținându-se de o ureche. Imeyne smulse mantia din brațele lui Kivrin și o azvârli lui Maisry. Termină cu smiorcăiala și du asta doamnei Yvolde, se răsti ea.

Apoi o apucă de încheietură pe Kivrin.

— Vino, zise ea și porni către trimisul episcopului. Sfinte părinte, ați uitat de Lady Katherine, pe care ai promis că o iei la Godstow.

— Nu mergem într-acolo, spuse el și, făcând un efort, sări în șa. Călătorim la Bernescester.

Gawyn încălecaser pe Gringolet și pornise spre poartă. „Îi însoțește. Poate în drum spre Courcy îl conving să mă ducă la acel loc. Ori îmi spune unde este și îl găsesc și singură”.

— Nu poate să meargă și ea cu voi până la Bernecestrer, ca să o însoțească apoi un călugăr până la Godstow? Vreau să se întoarcă la mănăstirea ei.

— Nu avem timp, răspunse prelatul, trăgând de hățuri.

Imeyne îi prinse haina preotească între degete.

— De ce plecați într-o asemenea grabă? V-am supărat cu ceva?

Prelatul furișă o privire către călugărul care strângea în mâini frâul iepei lui Kivrin.

— Nu. Făcu de mântuială semnul crucii deasupra capului ei. *Dominus vobiscum, et cum spiritu tuo*, murmură el, privind cu subînțeles la mâna lăsată pe mantia lui roșie.

— Ne trimiteți un capelan? insistă Imeyne.

— Îl las pe secretarul meu să vă slujească drept capelan, îi răspunse el.

„Minte”, gândi Kivrin și-l măsură cu o privire pătrunzătoare. Prelatul schimbă o privire secretoasă cu călugărul și Kivrin se întrebă dacă plecarea lor precipitată nu avea rostul de a scăpa de bătrâna asta veșnic nemulțumită.

— Secretarul vostru? repetă Imeyne, încântată, și-și desprinse degetele de pe mantie.

Trimisul dădu pintoni calului și traversă curtea în galop, cât pe ce să o doboare pe Agnes, care se trase iute din calea lui, veni fuga la Kivrin și-și îngropă capul în fusta ei. Călugărul porni după prelat.

— Dumnezeu fie cu voi, Sfinte părinte, strigă Imeyne după trimis care ieșise deja pe poartă.

Apoi dispărură și restul, Gawyn ieșind ultimul într-un galop elegant pentru a fi remarcat de Eliwys. Kivrin se simți atât de ușurată încât nu o îngrijoră ideea că Gawyn plecase cu ceilalți. Până la Courcy se ajungea călare în jumătate de zi. Gawyn se putea întoarce chiar până la căderea întunericii.

Toți păreau să respire ușurați, ori poate era vorba doar de starea de lenevie din după amiaza Crăciunului și de faptul că nimeni nu prea dormise în ultimele două zile. Nici un servitor nu făcu vreun gest care să trădeze dorința de a curăța mesele, care erau încă împânzite de funduri murdare din lemn și de vase cu mâncare încă neatinsă. Eliwys se prăbuși pe jilțul cu spătar înalt, lăsându-și brațele să atârne în lături și se uită nepăsătoare la dezordinea din jur. După câteva clipe o chemă pe Maisry, dar neprimind răspuns, își rezemă capul de spătarul sculptat și închise ochii.

Rosemund plecă să doarmă în pod, iar Agnes rămase alături de Kivrin lângă foc și-și lăsă capul în poala ei, apoi, cu un aer distrat, începu să se joace cu clopoțelul.

Numai Imeyne refuză să se lase doborâtă de torpoarea după amiezii.

— Vreau să mă rog împreună cu capelanul, anunță ea și se duse să bată la ușa lui.

Ținând ochii închiși, Eliwys dădu să protesteze lenevos, spunând că secretarul nu trebuia tulburat, pentru că așa ceruse trimisul episcopului, dar Imeyne ciocăni tare de câteva ori, dar fără nici un folos. Mai așteptă câteva clipe, bătu iarăși, apoi coborî, îngenunche la picioarele scării să citească din Cartea orelor și rămânând cu ochii la ușă ca să-l acapareze pe secretar de îndată ce acesta ar ieși.

Căscând din răsputeri, Agnes bătu cu un deget în clopoțel.

— De ce nu te duci în pod să dormi alături de sora ta? o întrebă Kivrin.

— Nu sunt obosită, îi răspunse Agnes ridicându-se în șezut. Spune-mi ce s-a întâmplat cu fecioara care nu avea voie să meargă în pădure.

— Doar dacă te culci, o sfătui Kivrin și începu să înșire o poveste. Agnes adormi înainte de a asculta primele două fraze.

Abia spre seară își aduse aminte de cățelul lui Agnes. La ora aceea toată lumea dormea, până și Imeyne, care renunțase să-l mai pândească pe secretar și urcase în pod

să se culce. Maisry apăruse și ea, se furișase sub una din mese, iar acum sforăia puternic.

Kivrin își trase ușurel genunchii de sub capul lui Agnes și ieși să îngroape cățelul. Curtea era pustie. Rămășițele focului încă fumegau în mijlocul islazului, dar în jur nu zări pe nimeni. Sătenii trăgeau un pui de somn în acea după amiază de Crăciun.

Kivrin luă cadavrul și merse în grajd să ia un hârleț din lemn. Înăuntru se afla doar poneiul lui Agnes și Kivrin căzu pe gânduri, întrebându-se cum avea secretarul să-l urmeze pe trimis până la Courcy. Poate că totuși nu mințise, iar omul avea să devină noul capelan, fie că-i plăcea ideea, fie că nu.

Ducând cadavrul deja țeapăn și hârlețul ajunse la biserică și dădu un ocol spre nord. Lăsă cățelul jos și începu să sape prin zăpada înghețată.

Pământul era cu adevărat tare ca piatra. Cu unealta aceea din lemn nu reușea să facă nici măcar o scobitură, chiar dacă ar fi apăsât cu ambele picioare. Urcă dealul către poalele pădurii, râcăi în zăpada de la rădăcina unui fag și îngropă cadavrul în stratul de frunze pe jumătate putrezite.

— *Requiescat in pace*, spuse ea, astfel încât să-i poată povesti lui Agnes că animalul avusese o înmormântare creștinească și apoi coborî dealul.

Ar fi dorit să-l întâlnească pe Gawyn în aceste momente. L-ar fi rugat să o ducă la punctul de sosire acum, cât dormea lumea. Merse alene de-a latul islazului, ciulind urechile și sperând să audă tropot de copite. Spera că omul va veni pe drumul principal. Rezemă unealta de gardul din nuiiele împletite al cocinii și dădu roată conacului, până ajunse la poartă, dar nu auzi nimic.

Lumina după amiezii începuse să se stingă. Curând avea să fie prea târziu pentru a merge până în pădure. Peste jumătate de oră, Părintele Roche avea să bată de utrenie, și atunci se va trezi toată suflarea casei. Indiferent la ce oră s-ar întoarce, Gawyn tot va trebui să se ocupe de cai, iar atunci s-ar putea strecura și ea până în grajd și să-l roage s-o ducă a doua zi dimineață în locul în care o găsisese.

Ori poate îi explica el cum să-l găsească, ori îi va desena o hartă și se va descurca singură. În felul acesta nu ar mai trebui să meargă însoțită de el, iar dacă Imeyne i-ar găsi vreo treabă de făcut în ziua întâlnirii, ea putea lua un cal și găsi locul.

Rămase lângă poartă până i se făcu frig, după care o luă de-a lungul zidului și intră în curte, unde nu era nimeni. O găsi pe Rosemund în antecameră, îmbrăcată cu mantia.

— Unde ai fost? o întâmpină ea. Te-am căutat peste tot. Secretarul...

Kivrin simți un gol în stomac.

— Ce s-a întâmplat? Pleacă? Deci își revenise după beție și era gata de plecare. Iar Lady Imeyne îl convinsese s-o ducă pe ea la Godstow.

— Nu, spuse Rosemund, intrând în sala pustie. Pesemne că Eliwys și Imeyne erau în camera lui. Rosemund își scoase broșa, apoi dezbracă mantia. E bolnav. Părintele Roche m-a trimis să te caut. Porni să urce scările.

— Bolnav? se miră Kivrin.

— Da. Bunica a trimis-o pe Maisry cu mâncare la el.

„Și să-l pună la treabă”, gândi Kivrin, urmând-o pe scări.

— Și Maisry și-a dat seama că e bolnav?

— Da. Are fierbințeli.

„E mahmur”, își zise Kivrin, și se încruntă. Dar Roche sigur își va da seama de efectele băuturii, chiar dacă Imeyne nu se pricepe sau nu vrea să înțeleagă.

Apoi prin minte îi trecu un gând care o îngrozi: „A dormit în patul meu și a contractat viroza de care am suferit eu”.

— Ce simptome are?

Rosemund deschise ușa, și nu apucă să audă întrebarea.

În încăperea strâmtă abia dacă încăpeau toți. Părintele Roche stătea lângă pat, Eliwys puțin înapoia lui, ținând palma pe creștetul lui Agnes. Aflată lângă fereastră, Maisry încerca să se facă nevăzută. Lady Imeyne stătea în genunchi la capătul patului cu lădița ei de leacuri, făcându-și de lucru cu una dintre cataplasmele ei urât mirositoare, de astă dată alcătuite dintr-un amestec de muștar și praz,

însă înăuntru domnea și un alt miros, bolnăvicios, extrem de tare, care făcea orice altceva să pară un parfum.

Cu excepția lui Agnes, toată lumea era înspăimântată. Agnes privea fascinată, așa cum făcuse și în cazul lui Blackie, și Kivrin își zise: „A murit, a contractat aceeași viroză, și gata”. Dar era ridicol. Ea sosise aici la mijlocul lunii decembrie. Asta ar însemna o perioadă de incubatie de aproape două săptămâni și nimeni altcineva nu se mai îmbolnăvisese, nici măcar Părintele Roche sau Eliwys, iar aceștia stătuseră mereu în preajma ei.

Privi la secretar. Zăcea dezvelit, având pe el doar o cămașă de noapte, fără pantaloni. Restul straielor lui erau așezate în ordine pe capătul patului, mantia purpurie atârând pe podea. Cămașa de noapte era din mătase gălbuie, iar șnururile se desfăcuseră, astfel că pieptul îi era dezgolit, însă ea nu băgă în seamă pielea lipsită de păr, nici tivurile din blană de hermină de pe mâneci. Omul era grav bolnav. „Eu n-am fost niciodată în starea asta”, gândi ea, „nici măcar când păream pe moarte”.

Se apropie de pat. Lovi cu piciorul un ulcior din lut ars pe jumătate plin cu vin și acesta se rostogoli sub pat. Secretarul tresări. Un alt ulcior, încă nedesfăcut, stătea la capătul patului.

— A mâncat prea multă mâncare grasă, spuse Lady Imeyne, mestecând ceva într-un vas din piatră, dar era clar că omul nu avea o toxiinfecție alimentară. Nici nu băuse peste măsură, în ciuda ulcioarelor cu vin. „E bolnav”, gândi Kivrin. „Extrem de grav”.

Omul respira precipitat pe gură și gâfâind la fel ca sârmanul Blackie, ținându-și limba scoasă din gură. Fața avea o culoare roșu-cenușie, iar trăsăturile feței păreau deformate, sugerând o expresie de groază.

Se întrebă dacă nu fusese cumva otrăvit. Trimisul episcopului se arătase atât de nerăbdător să plece încât fusese cât pe ce să o doboare pe Agnes și îi spusese lui Eliwys să nu-l tulbure pe acest bărbat. Biserica făcuse astfel de lucruri pe la 1300, nu? Decese misterioase, atât în mănăstiri cât și în catedrale. Dispariții în momente potrivite.

Dar explicația nu stătea în picioare. Trimisul și călugărul nu s-ar fi grăbit să plece și nu ar fi dat porunci ca victima să nu fie tulburată, fiindcă rostul otrăvii era să facă decesul să pară ca fiind provocat de botulism sau peritonită, ori de vreo altă boală înfiorătoare și neștiută care răpunea mii de oameni în Evul Mediu. Și de ce să-și otrăvească secretarul când îl puteau da afară din slujbă, așa cum voia să procedeze și Imeyne în cazul Părintelui Roche?!

— Holeră? întrebă Lady Eliwys.

„Nu”, își zise Kivrin și încercă să-și amintească simptomele. „Diaree acută, vărsături, cu pierderi masive de lichide. Expresie de suferință pe față, deshidratare, cianozare și sete furibundă”.

— Ți-e sete? îl întrebă ea pe bărbat.

Secretarul nu lăsa de înțeles că ar fi auzit. Ținea ochii, care păreau umflați, pe jumătate închiși. Îi puse mâna pe frunte. El tresări ușor, ochii cu pleoapele umflate se deschisera și apoi se închiseră la loc.

— Are fierbințeli cumplite, spuse Kivrin și își aduse aminte că holera nu dădea astfel de stări febrile. Dați-mi o cârpă umedă.

— Maisry! se răsti Eliwys, însă Rosemund apăruse deja cu o cârpă murdară, pesemne aceeași pe care o folosiseră și când fusese ea bolnavă.

„Bine că e rece”, constată Kivrin și o împături, fără să-și dezlipească ochii de la fața secretarului. Acesta gâfâia și chipul i se contorsionă când îi așeză cârpa udă pe frunte, de parcă ar fi suferit dureri mari. Apoi își duse mâna la pântec. Apendicită? se întrebă Kivrin. Nu, o asemenea suferință nu e însoțită de febră atât de mare. În cazul febrei tifoide se înregistrau temperaturi de până la patruzeci de grade, dar nu chiar la debutul bolii. Apărea și o mărire a splinei, ceea ce dădea și dureri abdominale.

— Ai dureri? îl întrebă ea. Ce te doare?

El întredeschise brusc ochii și își mișcă mâinile fără sens pe deasupra acoperământului. Această agitație fără obiect a mâinilor era un semn de febră tifoidă, dar în ultimele

stadii, la opt sau nouă zile după debutul bolii. Se întrebă dacă preotul fusese bolnav încă de la sosire.

Se împleticise puțin când descălecaser și călugărul trebuise să-l ajute. Dar la ospăț mâncase și băuse mai mult decât se cuvenea, apoi îi cășunase pe Maisry. Imposibil să fi fost foarte bolnav, iar febra tifoidă evolua treptat, începând cu dureri de cap și cu temperaturi ușor mai ridicate decât normal. Abia în a treia săptămână se ajungea la 39 de grade. Kivrin se dădu mai aproape de el și-i ridică puțin cămașa de noapte să caute iritația de culoare rozalie, tipică pentru febră tifoidă. Nu observă nimic. Gâtul îi era umflat într-o parte, însă ganglionii se inflamasu la orice infecție. Îi ridică mâneca. Nici pe braț nu prezentă pete roșii, însă unghiile căpătaseră o colorație violetă, ceea ce însemna sufocare. Iar cianozarea era un simptom al holerei.

— A vomitat ori s-a scăpat pe el? întrebă ea.

— Nu, răspunse Imeyne, întinzând o pastă verzuie pe o bucată de pânză aspră. A mâncat prea mult dulce și mirodenii, și așa i s-a aprins sângele.

În absența vărsăturilor nu putea fi vorba de holeră și, oricum, febra era prea ridicată. Pesemne că omul contractase virusul de care suferise și ea, însă ea nu avusese dureri de stomac și nici limba nu i se umflase în asemenea măsură.

Funcționarul ridică mâna și împinse cărpa de pe frunte; ea lunecă pe pernă, după care brațul îi căzu lângă trup. Kivrin culese cărpa și constată că se uscaseră complet. Dar în afara unui virus, ce altceva putea provoca febră mare? Nu-i venea în minte decât febra tifoidă.

— A sângerat pe nas? îl întrebă ea pe Roche.

— Nu, îi răspunse Rosemund, apropiindu-se și luând cărpa de la Kivrin. N-am văzut semne de sângerare.

— Umezește-o cu apă rece, dar nu o stoarce, o rugă Kivrin. Părinte, ajută-mă să-l ridic!

Roche îl apucă pe preot de umeri și-l ridică puțin. Pe cearceaful de sub capul lui nu se vedea nici o pată de sânge.

Roche îl lăsa jos fără să-l zdruncine.

— Crezi că are febră tifoidă? întrebă el și, lucru ciudat, în glasul lui răzbătu o undă de speranță.

— Nu am cum ști, spuse Kivrin.

Rosemund îi întinse cârpa. Făcuse întocmai cum o sfătuisese Kivrin. Șiroia de apă rece ca gheața. Kivrin se plecă și așează cârpa pe fruntea secretarului.

Pe neașteptate, omul își azvârli brațele în aer, cu o forță nebună, smulgând cârpa din mâna lui Kivrin, apoi se ridică în capul oaselor, vânturându-și mâinile către ea și izbind cu picioarele. Kivrin se alese cu o lovitură de pumn în picior, astfel încât se dezechilibra, cât pe ce să cadă pe pat.

— Iartă-mă, iartă-mă, spuse ea, încercând să se redreseze și să-l apuce de mâini. Îmi pare rău.

Omul deschise larg ochii injectați, privind drept înainte.

— *Gloriam tuam*, răcni el din rărunchi, cu o voce care aducea mai mult a muget.

— Iartă-mă, repetă ea. Îl apucă de încheietura unei mâini, dar el o lovi brusc cu cealaltă mână drept în piept.

— *Requiescat aeternum dona eis*, urlă el, ridicându-se în genunchi, apoi în picioare în mijlocul patului. *Et lux perpetua luceat eis*.

Kivrin își dădu seama că secretarul se străduia să rostească slujba pentru morți.

Părintele Roche îl apucă de cămașa de noapte, iar omul se smulse cu putere, eliberându-se, apoi continuă să lovească orbește și să se răsucească de parcă ar fi dansat.

— *Miserere nobis*. Se apropiase prea mult de zid ca să ajungă la el și începuse deja să dea cu picioarele și cu brațele în lemn.

Nu reușiră să-l ajungă, pentru că omul se apropiase prea mult de perete și începuse să lovească în el cu picioarele și mâinile, la fiecare învârtire, dar se părea că nu se sinchisește de durere.

— Când se apropie, trebuie să-l apucăm de glezne și să-l trântim la podea, propuse Kivrin.

Gâfâind de efort, Părintele Roche dădu aprobator din cap. Ceilalți rămăseseră ca bătuți în cuie, incapabili să-l oprească pe secretar, Imeyne fiind încă pe genunchi. Maisry

se lipi de fereastră, ținându-și palmele apăsate peste urechi și ochii strâns închiși. Rosemund recuperase cârpa și roind de apă și o ținea întinsă spre Kivrin, ca și cum aceasta ar fi vrut să i-o pună din nou pe frunte. Agnes privea cu gura căscată la bărbatul pe jumătate gol.

Continuând să se răsucească, secretarul se apropie de ei, trăgându-se disperat de legăturile de pe piepții cămășii, încercând să le desfacă.

— Acum, sugerează Kivrin.

Ea și Roche îl prinseră de glezne. Omul căzu într-un genunchi, apoi, azvârlindu-și brațele larg în lături, reuși să scape din strânsoarea lor și se aruncă pe pat, iar de acolo drept peste Rosemund. Încă ținând cârpa umedă într-o mână, ea ridică brațele să se apere, însă el o lovi în piept.

— *Miserere Nobis*, urlă el, și apoi căzură amândoi la podea.

— Apucă-l de brațe înainte de a-i face vreun rău Rosemundei, spuse Kivrin, dar secretarul nu se mai agita ca turbat. Zăcea deasupra Rosemundei, fără să se miște, ținându-și gura apropiată de a fetei, fără s-o atingă însă, ținându-și brațele vlăguite de-a lungul corpului.

Părintele Roche îl ținu pe bărbat de brațul care nu mai opunea nici o rezistență și-l rostogoli de pe pieptul Rosemundei. El se lăsă moale pe o parte, respirând rar, dar fără a mai găfâi.

— A murit? Întrebă Agnes și ca și cum glasul ei ar fi avut darul de a alunga starea aceea de stupefacție, se dezmeticiră cu toții, iar Lady Imeyne sări în picioare apucându-se de piciorul patului.

— Blackie a murit, spuse Agnes, prinzându-se de fustele maică-si.

— Omul acesta nu a murit, spuse Imeyne, îngenunchind alături de el, dar fierbințeala i-a cuprins mintea. Asta se întâmplă de multe ori.

„Ba nu. Nu sunt simptomele vreunei boli de care să fi auzit. Ce-ar putea fi? Meningită? Epilepsie?”

Se aplecă asupra Rosemundei, care stătea ca împietrită pe podea, ținându-și ochii închiși și mâinile făcute pumn.

— Ți-a făcut vreun rău? o întrebă Kivrin.

Rosemund deschise ochii.

— M-a doborât, răspunse fata cu glas nesigur.

— Te poți ține pe picioare?

Rosemund făcu un gest din cap, iar Eliwys se apropie având pe Agnes agățată de fuste. O ajutară împreună să se ridice.

— Mă doare piciorul, se plânse ea, rezemându-se de mama ei, apoi își reveni și reuși să calce pe el. A... așa, dintr-o dată...

Eliwys o sprijini să meargă până la capătul patului și o așează să stea pe lada sculptată. Agnes se cocoță alături.

— Ha-ha, secretarul episcopului a sărit pe tine, zise ea.

Bolnavul murmură ceva și Rosemund îl privi plină de teamă.

— O să se mai ridice? o întrebă ea pe Eliwys.

— Nu, apoi o ajută pe Rosemund să ajungă lângă ușă. Ia-o pe surioara ta și mergeți să stați lângă foc, o rugă ea pe Agnes.

Agnes o luă de braț pe Rosemund și o scoase din cameră.

— Când o să moară, o să-l îngropăm în cimitir, la biserică, o auzi Kivrin pe Agnes spunând în timp ce cobora scările. Ca pe Blackie.

Secretarul părea deja mort, având ochii întredeschiși și sticloși. Roche îngenunche lângă el și-l ridică fără probleme pe umăr, astfel că brațele și capul omului atârnavă moale, amintindu-i lui Kivrin de felul în care o adusese acasă pe Agnes după liturghia de la miezul nopții. Trase brusc acoperământul deoparte și Roche îl așează pe bolnav pe pat.

— Trebuie să alungăm fierbințeala de la cap, propuse Imeyne, pregătind din nou prișnița. Mirodeniile i-au aprins mintea.

— Ba nu, o contrazise Kivrin, uitându-se la preot, care zăcea pe spate cu brațele lângă corp și cu palmele în sus. Cămașa de noapte era sfâșiată până spre pântec și îi alunecase complet de pe umărul stâng, astfel că brațul

întins îi rămăsese dezgolit. La subsuoară avea o umflătură roșiatică. „Nu se poate”, șopti ea.

Umflătura era de un roșu strălucitor și de mărimea unui ou. Febră mare, limba umflată, intoxicarea sistemului nervos, buboale sub braț și în zona inghinală.

Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de pat.

— Nu se poate, zise ea. Trebuie să fie altceva. Își dori ca lucrurile să stea altfel. Un furuncul, sau vreo ulcerăție. Întinse mâna să tragă mâneca deoparte.

Secretarul își mișcă instinctiv brațul. Roche dădu să-l prindă de încheieturi și să-l apese pe pat. Umflătura era dură la pipăit și pielea din jurul ei căpătase o culoare vineție.

— Imposibil, exclamă Kivrin. E doar 1320.

— Asta o să alunge fierbințeala, spuse Imeyne. Se ridică greoi, ținând prișnița în față, ca o pavăză. Trageți-i cămașa mai sus ca să-i pun prișnița, adăugă ea și dădu să se apropie de pat.

— Nu! strigă Kivrin. Ridică brațele ca să o oprească pe bătrână. Stai deoparte! Nu trebuie să-l atingi!

— Vorbești necugetat, se supără Imeyne și îl privi pe Roche. Nu e decât o fierbințeală la pântec.

— Nu-i fierbințeală! spuse Kivrin. Se răsuci spre Roche, parcă cerându-i ajutor. Dă-i drumul la mână și îndepărtează-te. Nu e bolnav de fierbințeală. Are ciumă.

Roche, Imeyne și Eliwys se uitară la ea cu același aer prostit ca și Maisry.

„Nici nu știu ce înseamnă asta”, își zise ea deznădăjduită, „fiindcă boala încă nu există, Ciuma Neagră încă nu a apărut. Ea va începe să bântuie în China în 1333. Va ajunge în Anglia abia în 1348”.

— Ciumă e, repetă ea. Are toate semnele. Buboale, limba umflată și hemoragie sub piele.

— Nu-i decât fierbințeală de burtă, insistă Imeyne și o împinse pe Kivrin către pat.

— Nu... zise Kivrin, dar Imeyne se opri deja și ținea cârpa deasupra bolnavului.

— Dumnezeu să ne aibă în paza lui, exclamă ea și se trase înapoi, fără a scăpa cârpa din mână.

— E boala albastră? întrebă înspăimântată Eliwys.

Kivrin înțelese dintr-o dată totul. Nu veniseră aici din cauza vreunui proces, nu pentru că Lordul Guillaume ar fi fost în dușmănie cu regele. El își trimisese familia deoarece la Bath bântuia ciuma.

„Doica noastră a murit”, spusese Agnes. „La fel și Fratele Hubbard, capelanul Imeynei. Rosemund a zis că a murit de boala albastră”, precizase Agnes. Iar Sir Bloet zisese că procesul se amânase din cauză că judecătorul era bolnav. Tocmai de aceea nu voise Eliwys să trimită vorbă la Courcy, și de aceea se supăraseră atât de tare când Imeyne îl pusese pe Gawyn să bată drumul până la episcop. Știa că la Bath era ciumă. Dar i se păru de necrezut. Ciuma neagră nu ajunsese la Bath decât în toamna anului 1348.

— În ce an suntem? întrebă ea.

Femeile o priviră nedumerite. Kivrin se răsuci spre Roche.

— Ce an e?

— Lady Katherine, nu te simți bine? o întrebă el neliniștit, întinzând mâinile s-o prindă de încheieturi, parcă temându-se că va avea și ea o criză ca secretarul.

Ea își smulse mâinile.

— Spune-mi în ce an suntem.

— Suntem în al douăzeci și unulea an al domniei lui Edward al III-lea, îi răspunse Eliwys.

Edward al III-lea, nu al II-lea. În panica de care fusese cuprinsă, nu reușea să-și amintească anii de domnie.

— Spuneți-mi *anul*, insistă ea.

— *Anno domine*, auzi ea glasul secretarului, care încercă să-și lingă buzele cu limba umflată. O mie trei sute patruzeci și opt.

CARTEA A TREIA

*De unul singur mi-am îngropat
cinci dintre copii într-un singur mormânt...
Fără clopote. Fără lacrimi.
Sfârșitul lumii a sosit.*

AGNIOLA DI TURA
SIENA, 1347

Capitolul 24

Dunworthy își petrecu următoarele două zile telefonând tehnicienilor trecuți de Finch pe listă, precum și ghizilor de pescuit din Scoția și pregătind încă o rezervă în colegiul Bulkeley-Johnson. Alte nouăsprezece persoane din afara localității căzură răpuse de gripă, între care domnișoara Taylor, care se prăbușise cu patruzeci și nouă de dangăte înainte de încheierea unei piese.

— A leșinat pe nepusă-masă și a dat drumul clopotului, povestise Finch. Clopotul se bălăngănea, făcând un zgomot de parcă ar fi vestit sfârșitul lumii, iar frânghia se zbătea de colo-colo ca un șarpe. S-a încolăcit în jurul gâtului meu și era cât pe ce să mă sugrume. Când și-a venit în simțiri, domnișoara Taylor a vrut să continuăm, dar bineînțeles că era prea târziu. V-aș ruga să vorbiți cu ea, domnule Dunworthy. E disperată. Spune că n-o să-și ierte niciodată păcatul de a-i fi dezamăgit pe ceilalți. I-am spus că nu are nici o vină, arătând că uneori lucrurile ne scapă de sub control, am dreptate?

— Da, îl aprobă Dunworthy.

Nu reușise să găsească nici un tehnician, așa că nu avea pe cine să mai convingă să vină la Oxford și nu dăduse nici de Basingame. El și Finch telefonaseră la toate hotelurile din Scoția, apoi chiar la o serie de hanuri și case de închiriat. William reușise să facă rost de conturile lui Basingame dar din ele nu rezulta că el ar fi făcut o achiziție de unelte de pescuit, momeală sau cizme înalte din cauciuc în vreun sat scoțian, așa cum sperase Dunworthy și din cincisprezece decembrie nici nu mai apăruseră cheltuieli.

Sistemul telefonic devenea tot mai puțin capabil să facă față necesităților. Imaginea se întrerupsese, iar o înregistrare intervenea pe linie și îi anunța pe abonați că toate circuitele erau ocupate din cauza epidemiei și întrerupea formarea numărului uneori și numai după două cifre.

Nu putea spune că-l îngrijora soarta lui Kivrin, ci mai curând o purta pretutindeni ca pe o povară personală, mai ales când încerca în mod repetat să apeleze pe cineva sau aștepta ambulanțele să-i aducă bolnavi spre internare, sau asculta văicărelile doamnei Gaddson. Andrews nu mai telefonase, ori, dacă o făcuse, nu reușise să ia legătura cu el. Badri murmură neîncetat despre moarte, folosind tot soiul de petice de hârtie, asistentele transcriau atent vorbele fără noimă rostite de el. În vreme ce aștepta tehnicienii, ghizii de pescuit sau pe oricine să răspundă apelurilor lui, citea cuvintele rostite de Badri, căutând indicii. Între acestea erau „neagră”, „laborator” și „Europa”.

Sistemul telefonic se deterioră aproape de tot. Vocea sintetizată intervenea de îndată ce tasta prima cifră, iar uneori nici nu putea obține ton, lucru ce i se întâmpla și acum. Renunță și se ocupă de formularele de contacte. William reușise să procure de la Serviciul Național de Sănătate dosarele confidențiale ale surselor primare de îmbolnăvire și le luă la cercetat, căutând tratamente cu radiații și consultații stomatologice. Unul dintre purtătorii primari făcuse o radiografie la maxilarul inferior dar, uitându-se mai atent, văzu că asta se întâmplase pe douăzeci și patru decembrie, după declanșarea epidemiei.

Plecă la spital să-i întrebe pe acești primari, în caz că nu delirau, dacă aveau animale de casă ori dacă fuseseră recent la vânătoare de rațe. Coridoarele erau blocate de târgi mobile, fiecare fiind ocupată de câte un pacient. Stăteau lipite de ușile care dădeau în secția de urgențe și blocate în dreptul liftului. Nu se putea strecura pe lângă ele pentru a lua liftul, de aceea porni pe scări.

La ușa secției de izolare îl întâmpină asistenta blondă care se împrietenise cu William. Purta un halat din pânză, alb și mască.

— Regret, dar nu puteți intra, îi spuse ea, ridicând mâna înmănușată și blocându-i drumul.

„Badri a murit”, gândi el.

— Domnul Chaudhuri se simte mai rău? întrebă el.

— Nu. Dimpotrivă, pare să se fi liniștit. Numai că am terminat costumele de protecție. Cei de la Londra ne-au promis o nouă livrare mâine, iar personalul a acceptat să poarte echipament de protecție din pânză, însă nu avem destule pentru vizitatori. Se caută prin buzunar după un petec de hârtie. Mi-am notat câteva lucruri, adăugă ea și îi întinse biletul. Îmi pare rău, dar majoritatea cuvintelor mi-au rămas neclare. Rostește numele dumneavoastră și, încă unul, Kivrin, așa e, sau mă înșel?

Dunworthy încuviință din cap și privi la hârtie.

— Uneori pronunță cuvinte izolate, dar majoritatea nu au nici un înțeles. Încercase să noteze transcrierea fonetică și când pricepuse un cuvânt, îl notase separat. Desluși „nu pot, șobolani, foarte îngrijorat”.

Până duminică dimineață mai bine de jumătate din persoanele din afara localității se îmbolnăviseră, primind îngrijiri din partea celor care rămăseseră sănătoși. Dunworthy și Finch renunțaseră la ideea de a-i muta în rezerve, mai ales că nu mai aveau nici paturi. Bolnavii rămâneau în propriile paturi, ori erau mutați, cu pat cu tot, în sălile de la Salvin pentru a scuti asistenții improvizați de a alerga de colo-colo.

Clopotarii căzură la pat unul după altul și Dunworthy interveni pentru a fi cazați cu toții în vechea bibliotecă. Domnișoara Taylor, care încă mai putea umbla, insistă să-i viziteze.

— După ce i-am trădat în felul ăsta, mai mult nu pot face pentru ei, preciză ea, gâfâind epuizată după ce traversase coridorul.

Dunworthy o ajută să se așeze pe salteaua gonflabilă pe care i-o adusese William și o acoperi cu un cearceaf.

— Spiritul vrea, dar carnea e slabă, spuse el. Chiar și el se simțea slăbit, la capătul puterilor, din cauza neodihnei și a nenumăratelor înfrângeri suferite, pe care le considera drept nereușite personale. În cele din urmă, după ce fusesse apă pentru ceai și spălase o ploscă sau două, reușise să dea de una dintre tehnicienele de la Magdalen.

— E în spital, îl anunță mama acesteia, cu un aer obosit și hăituit.

— Când s-a îmbolnăvit? o întrebă Dunworthy.

— În ziua de Crăciun.

Speranța renăscu în sufletul lui Dunworthy. Poate că tehniciana de la Magdalen era chiar sursa.

— Ce simptome a manifestat fiica dumneavoastră? Întrebase el plin de interes. Dureri de cap? Febră? Amețeli?

— Peritonită, îi răspunsese aceasta.

Luni dimineața zăceau la pat trei sferturi dintre persoanele din afara localității. Așa cum anticipase Finch, rămăseseră fără cearceafuri curate, măști și, ceea ce era mai grav, fără medicamente antimicrobiene și aspirine.

— Am încercat să cer la spital, spuse Finch, arătându-i o listă lui Dunworthy, dar telefoanele nu mai funcționează.

Dunworthy merse pe jos până la spital pentru a lua materialele trebuincioase.

Strada din fața intrării la urgențe era aglomerată de ambulanțe și taxiuri, care abia se puteau mișca, dar și protestatari care etalau o pancartă mare pe care scria: „Primul ministru ne-a lăsat aici să murim”. În timp ce se strecura pe lângă ei ca să ajungă la ușă, îl văzu pe Colin ieșind în goană. Era murat de ploaie ca de obicei, dar și cu fața congestionată și nasul curgând din cauza frigului. Jacheta îi stătea descheiată.

— Telefoanele nu mai funcționează, spuse el. S-au supraîncărcat liniile. Car mesaje. Scoase din buzunarul jachetei un maldăr de hârtii împăturite și nu tocmai curate. Vreți să transmit cuiva un mesaj mai deosebit?

„Da”, gândi Dunworthy. „Lui Andrews. Lui Basingame. Și Kivrin”.

— Nu, zise el în cele din urmă.

Colin îndesă mesajele deja umezite înapoi în buzunar.

— Atunci o șterg. Dacă o căutați pe mătușica Mary, e la urgențe. Tocmai au sosit alți cinci bolnavi. O familie întreagă. Copilul, un sugar, era deja mort. Țâșni prin aglomerația de automobile.

Dunworthy își croi drum în secție și-i arată gospodarului lista și acesta îl trimise la magazie. Coridoarele erau împânzite de brancarde pe rotile, deși aici erau înșiruite de o parte și de alta a coridorului, astfel că rămăsese loc, îngust, ce-i drept, pentru deplasarea personalului. O asistentă cu o mască de culoare roz se aplecase deasupra unei brancarde și îi citea ceva unui pacient.

— „Domnul va face ca molima să-ți pătrundă în trup”, zise ea, și Dunworthy își dădu seama prea târziu că asistenta era doamna Gaddson, însă ea stătea atât de concentrată asupra paginii încât nu ridică privirea și nu-l remarcă. „Până va pustii pământurile tale”.

„Molima va pătrunde în voi”, își zise el în gând, și își aduse aminte de Badri. „Din cauza șobolanilor”, spusese acestea. „I-a ucis pe toți. Jumătate din Europa”.

„Nu se poate să fi nimerit în plină Ciumă”, își zise el, dând colțul către magazie. Andrews precizase că defazarea maximă era de cinci ani. În 1325 ciuma nu izbucnise nici măcar în China. Andrews spusese că singurele elemente care nu ar fi dus în mod automat la anularea plasării erau defazarea și coordonatele, iar Badri, când fusese în stare să răspundă la întrebările lui Dunworthy, răspunsese apăsător că verificase coordonatele calculate de Puhalski.

Intră în magazie. La birou nu găsi pe nimeni. Sună un clopoțel pe care îl găsi pe masă.

De câte ori îl întrebase, Badri insistase asupra exactității coordonatelor calculate de ucenic, însă degetele lui se mișcaseră nebunește pe cearceaf, tastând o serie de cifre. „Nu se poate să fie așa. S-a întâmplat ceva grav”.

Sună din nou și dintre rafturi apăru o asistentă. După cum arăta, era pensionară, dar epidemia o îndemnase să se reangajeze. Părea să aibă cel puțin nouăzeci de ani, și până și uniforma i se îngălbenise cu timpul, însă rămăsese scorțoasă de atâta apretat, încât pocni când făcu mișcarea de a lua lista întinsă de Dunworthy.

— Aveți împuternicire pentru a face aprovizionare?

— Nu, recunosc el.

Ea îi întinse lista și un formular care cuprindea trei pagini.

— Toate comenzile trebuie aprobate de șeful salonului.

— Nu avem așa ceva, spuse el, simțind că o să-i sară muștarul curând. Nici nu avem salon. Cazăm cincizeci de persoane din afara orașului în două dormitoare și nu avem materiale.

— În acest caz aprobarea trebuie obținută de la doctorul care se ocupă de bolnavi.

— Doctorul are spitalul plin de pacienți și trebuie să-i îngrijească. N-are timp să semneze aprobări. Suntem în plină epidemie!

— Știu prea bine, îi răspunse ea cu răceală. Toate comenzile trebuie semnate de doctor, spuse ea și se îndepărtă bătrânește printre rafturi.

Dunworthy reveni la secția urgențe. Mary nu mai era acolo. Asistenta de serviciu îl trimise la izolare, dar tot n-o găsi. Se gândi în treacăt să falsifice semnătura lui Mary, însă voia să o și vadă pentru a-i spune că nu reușise să dea de tehnicieni și nici nu avea intenția să-l ocolească pe Gilchrist pentru a deschide rețeaua. Nu se dovedise în stare să procure nici măcar o aspirină, și era deja trei ianuarie.

O descoperi în cele din urmă în laborator. Vorbea la telefon, care părea să funcționeze din nou, deși pe ecran nu apăreau decât purici. Ea oricum nu simțea nevoia imaginii. Privea consola, pe care se găseau diagramele cu contacte.

— Mai precis, ce dificultate întâmpinați? tocmai spunea ea. Ați promis că avea să fie aici de acum două zile.

Urmă o pauză, timp în care persoana pierdută în norul acela de paraziți se străduia să-și găsească scuze.

— Ce să înțeleg din faptul că a fost returnat? întrebă ea bănuitoare. Am o mie de oameni bolnavi de gripă.

Urmă o nouă pauză. Mary tastă ceva și pe ecran apărură o nouă diagramă.

— De acord, mai ziceți o dată, strigă ea. Acum am nevoie de asta! Îmi mor oamenii aici! Vreau să ajungă aici până... alo? Mă auziți? Luminozitatea pierise de pe ecran.

Se răsuca să așeze receptorul în furcă și-l văzu pe Dunworthy.

Îi făcu un semn să intre în birou.

— Mai ești pe linie? făcu ea. Alo! Trânti receptorul în furcă. Telefoanele nu funcționează, jumătate din oamenii mei sunt infectați, iar ajutoarele n-au sosit pentru că cine știe ce dobitoc nu le lasă să pătrundă în zona aflată în carantină! izbucni ea furioasă.

Se făcu una cu scaunul din fața consolei și își trecu degetele peste pomeți.

— Iartă-mă, se scuza ea. Am avut o zi cam proastă. Numai în după amiaza asta am înregistrat trei decese la sosire. Unul dintre cazuri era un sugar de șase luni.

Încă purta mlădița de vâsc pe pieptul halatului de laborator. Amândouă arătau cam ofilite, iar Mary părea la capătul puterilor, ridurile din jurul gurii și ochilor devenind adâncituri care îi brăzdau fața. Dunworthy se întrebă cât trecuse de când Mary nu mai apucase să pună capul pe o pernă și dacă era și ea conștientă de asta.

Ea își trecu două degete peste cutele de deasupra ochilor.

— Nu te poți împăca cu ideea că nu ești în stare să intervii în nici un fel, remarcă ea.

— Așa e.

Ea ridică ochii spre el, de parcă nu și-ar fi dat seama că rămăsese acolo.

— James, doreai ceva de la mine?

Nedormită, lipsită de ajutoare, la care se adăugau cei trei decedați, între care un sugar. Era destul de apăsată de probleme ca să se mai gândească la Kivrin.

— Nu, rosti el, ridicându-se în picioare. Îi întinse formularul. Doar semnătura îmi trebuie.

Ea semnă fără să cerceteze hârtia.

— Azi dimineață l-am vizitat pe Gilchrist, începu ea, înapoindu-i hârtia. Dunworthy rămase cu ochii pironiți la ea, prea surprins și mișcat ca să mai spună ceva.

— M-am dus la el să văd dacă l-aș putea convinge să deschidă rețeaua mai devreme. l-am explicat că nu e

nevoie să aștepte până se realizează imunizarea completă. Vectorii contagioși se elimină eficient și prin imunizarea unui procent mare din masa de viruși.

— Dar nici un argument de-al tău nu l-a clintit câtuși de puțin.

— Întocmai. E cât se poate de convins că virusul a venit din trecut. Mary oftă. A întocmit diagrame ale modelelor de modificare ciclică la mioxiviruşii de tip A. Potrivit lor, unul dintre viruşii tip A existenți în 1318-1319 a fost H9N2. Își duse din nou degetele la frunte. Nu vrea să mai intre în laborator decât după imunizarea completă și ieșirea din carantină.

— Și când se va întâmpla asta? întrebă el, deși avea idee care va fi răspunsul.

— Carantina trebuie să rămână în vigoare șapte zile după imunizare completă sau paisprezece zile după incidența finală, spuse ea, de parcă i-ar fi dat o veste proastă.

Incidența finală. Adică două săptămâni în care să nu apară cazuri noi.

— Cât va dura imunizarea la nivel național?

— După ce primim suficient vaccin, destul de puțin. Epidemia a durat doar optsprezece zile.

— Știu. Trebuie să identificăm precis sursa, atâta tot. Mary se răsuci ca să arunce o privire la consolă. Răspunsul îl aflăm de aici, îți dai seama, nu? Numai că noi îl căutăm în altă parte. Desenă o nouă diagramă. Am încercat să stabilesc corelații, căutând studenți la medicină veterinară, persoane care locuiesc în apropierea grădinilor zoologice, ba chiar și adrese de la țară. Cea de aici, întocmită la De Brett's, cuprinde persoanele infectate secundar, vânători de potârniche și câte altele. Dar în afară de găscă, nici unul dintre ei nu s-a atins de vreo altă pasăre la Crăciun.

Apăsă câteva taste și pe ecran apărură lista de contacte. Numele lui Badri continua să rămână în fruntea ei. Rămase așezată și o privi îndelung, la fel de detașată ca și Montoya când contempla oseminte dezgropate.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveți ca doctor e să nu te lași strivit când îți moare un pacient, spuse ea și se întrebă dacă se referea la Badri sau la Kivrin.

— O să reușesc deschiderea rețelei, promise el.

— Sper să ai norocul ăsta.

Răspunsul nu se afla în listele de contacte și nici în alte diagrame. În ciuda tuturor pistelor false și a întrebărilor adresate celor infectați, doar Badri rămânea sursa. El constituia cazul de pornire și probabil că în intervalul de patru sau șase zile înainte de experiment intrase în contact cu o sursă de infecție.

Dunworthy urcă să-l vadă iar. În fața rezervei lui Badri se găsea un infirmier, un tânăr înalt și neliniștit care nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani.

— Unde e...? începu Dunworthy și își dădu imediat seama că nu știa cum o chema pe infirmiera blondă.

— S-a îmbolnăvit, explică băiatul. Ieri. E a douăzecea soră care a luat virusul și n-a avut cine s-o înlocuiască. S-a solicitat ajutorul studenților din anul trei. De fapt, eu sunt doar în anul întâi, dar am urmat cursurile de prim ajutor.

Ieri. Deci trecuse o zi fără ca cineva să noteze vorbele lui Badri.

— Îți amintești ceva spus de Badri cât ai fost lângă el? întrebă el. Nu putea spera mare lucru de la un student în anul întâi. Au fost cuvinte sau fraze inteligibile?

— Sunteți domnul Dunworthy, nu? întrebă tânărul. Îi întinse un costum de protecție. Eloise mi-a spus că doriți să știți tot ce spune pacientul.

Dunworthy îmbracă echipamentul de protecție. Era alb, având un marcaj format din cruciulițe minuscule de-a lungul părților care se încheiau la spate. Se întrebă de unde reușiseră să le împrumute.

— Se simțea cumplit de rău, dar mi-a zis în repetate rânduri ce important e să se noteze tot.

Tânărul îl conduse pe Dunworthy în rezervă și privi ecranele de deasupra patului, apoi spre bolnav. „Bine măcar că se uită la el”, gândi Dunworthy.

Badri zăcea cu brațele pe deasupra cearceafului, pe care îl strângea între degetele care arătau la fel ca acelea ale cavalerului din ilustrația făcută de Colin. Larg deschiși în orbitele adâncite, ochii lui Badri nu priveau nici spre infirmier, nici la Dunworthy sau la cearceaful pe care îl frământa între degete, încercând zadarnic să se agațe de el.

— Am studiat starea asta la cursul de medicină generală, spuse tânărul, dar până acum n-am văzut cazuri reale. De obicei e un simptom în cazuri grave de insuficiență respiratorie. Se apropie de consolă, tastă ceva și arată spre partea stângă de sus a ecranului. Mi-am notat totul.

Scrisese până și bolboroselile neinteligibile. Notase fonetic, trăgând linie pentru a indica pauzele și folosind (sic) după cuvintele suspecte. „Jumătate”, scrisese el și „susținător (sic)”, precum și „De ce nu mai vine?”

— Astea sunt mai toate de ieri, preciză el. Mută cursorul către partea de jos a ecranului. Și azi dimineață a vorbit puțin. Acum, după cum vedeți, nu a scos o vorbă.

Dunworthy se așează alături de Badri și-l luă de mână. Era rece ca gheața chiar prin mănuașă impermeabilă. Aruncă o privire la temperatura afișată pe ecran. Badri nu mai avea nici febră, nici tenta întunecată care o însoțise. Din obraji îi dispăruse orice culoare. Pielea avea culoarea cenușii umede.

— Badri, rosti el. Sunt eu, Dunworthy. Voiam să-ți pun câteva întrebări.

Nu primi răspuns. Mâna rece atârna moale în palma lui Dunworthy, iar cealaltă, mecanic și inutil, continuă să frământe cearceaful.

— Doctorul Ahrens crede că ai contractat boala de la vreun animal, ori de la o rață sau gâscă sălbatică.

Infirmierul privi cu interes spre Dunworthy, apoi spre Badri, de parcă ar fi sperat ca acesta din urmă să prezinte un fenomen medical încă neremarcat.

— Badri, nu mai ții minte? Ai atins rațe sau găște înainte de experiment?

Badri mișcă mâna. Dunworthy își concentrează privirea asupra ei, întrebându-se dacă Badri încerca să-i transmită ceva, însă când își slăbi puțin strânsoarea, degetele subțiri și slăbite încercară doar să se agațe de palma sau încheietura lui.

Se simți cuprins de un val de rușine pentru că-l tortura pe Badri cu întrebări, deși el nu mai auzea, nu mai simțea prezența altcuiva alături de el și nici nu-i păsa.

Dunworthy lăasă mâna lui Badri să cadă ușor pe cearceaf.

— Odihnește-te, spuse el, încearcă să-ți revii.

— Nu cred că vă aude, făcu infirmierul. În starea asta, bolnavii își pierd cunoștința.

— Adevărat. Știu, încuviință Dunworthy, dar rămase așezat. Infirmierul reglă o perfuzie, o privi destul de agitat, apoi o potrivea mai bine. Îl privi neliniștit pe Badri, reglă iarăși perfuzia și apoi ieși. Dunworthy continuă să stea, urmărind cum Badri trăgea orbește de cearceaf, încercând să-l apuce și nereușind. Străduindu-se să se țină de el. Din când în când murmură ceva, prea slab ca să poată fi auzit. Dunworthy îi masă brațele încet, cu mișcări ritmice. După o vreme, încercările de apucare a cearceafului slăbiră, dar Dunworthy nu știa dacă acesta era un semn bun sau nu.

— Cimitir, spuse Badri.

— Nu, îl contrazise Dunworthy. Nu.

Mai rămase un timp, frecând brațul lui Badri, dar după aceea avu senzația că asta îi făcea rău. Se ridică.

— Încearcă să te odihnești, spuse el și ieși.

Infirmierul era așezat la birou și citea un număr din *Îngrijirea pacienților*.

— Te rog să mă anunți când... începu Dunworthy și-și dădu seama că nu va reuși să termine fraza. Te rog să mă ții la curent.

— Da, domnule. Unde vă gădesc?

Se scotoci prin buzunare după un petec de hârtie și scoase lista cu necesarul de aprovizionare. Aproape că uitase de ea.

— Sunt la Baliol, trimiți pe cineva, și ieși, plecând spre magazie.

— Nu l-ați completat cum trebuie, îi spuse pe un glas înțepat femeia de la ghișeu, când el îi întinse formularul.

— Eu am obținut semnăturile, insistă el, înmânându-i hârtia. Completați-l dumneavoastră.

Ea măsură dezaprobator lista.

— Nu avem nici măști, nici antitermice. Îi dădu un mic recipient cu pastile de aspirină. Am terminat și sintamicina și AZL.

Primise probabil vreo douăzeci de aspirine. Vârî cutia în buzunar și porni pe Strada Mare către farmacie. Un mic grup de demonstranți stătea în ploaie cu câteva pancarte pe care scria: „HOTȚIE!” și „Prețuri de speculă!” Intră în magazin. Nu aveau măști, iar termometrele și aspirina aveau prețuri scandalos de mari. Cumpără tot stocul.

Își petrecu noaptea distribuind medicamente și analizând diagrama lui Badri în căutarea unui indiciu privind sursa virusului. Badri desfășurase un experiment la fața locului pentru secolul XIX în Ungaria pe data de 10 decembrie, însă diagrama nu preciza unde anume în Ungaria, iar William, care își făcea de lucru cu persoanele din afara localității, capabile să mai stea în picioare, habar nu avea, iar telefoanele căzuseră din nou.

Dimineață, când Dunworthy încercă din nou să afle ceva despre starea lui Badri, telefoanele tot nu-și reveniseră. Nici măcar nu reuși să obțină tonul dar când puse receptorul în furcă, telefonul sună.

Îl căuta Andrews. Din cauza paraziților, abia reuși să-i distingă vocea.

— Îmi pare rău că a durat atât, spuse el, apoi urmă ceva care rămase neinteligibil.

— Nu te aud, spuse Dunworthy.

— Spuneam că n-am putu să iau legătura. Telefoanele... Urmă o serie de păcănituri. Am verificat parametrii. Am folosit trei locații și am triangulat... Restul se pierdu.

— Care a fost eroarea maximă? strigă Dunworthy în receptor.

Vreme de o secundă legătura deveni clară.

— Șase zile.

— Asta la o locație de... Alte păcănituri. Am calculat probabilitatea și maxima posibilă pentru locație, în limita unei circumferințe de cincizeci de kilometri, rămâne tot de cinci ani.

Paraziții se întetiră din nou, apoi telefonul amuți.

Dunworthy puse receptorul jos. Ar fi trebuit să se simtă ușurat, dar parcă nu reușea să evoce nici un sentiment. Gilchrist nu avea intenția de a deschide rețeaua pe șase ianuarie, indiferent dacă o găseau acolo pe Kivrin sau nu. Întinse mâna după receptor să telefoneze la Biroul Scoțian de Turism și în aceeași clipă auzi soneria.

— Dunworthy, se prezentă el, privind încruntat la ecran, însă degeaba, pentru că și acesta nu-i oferea decât purici.

— Cine, se auzi o voce de femeie care i se păru răgușită sau bețivită. Iertați-mă, murmură ea, voiam să vorbesc cu, apoi sunetele se amestecară, iar ecranul deveni de un alb lăptos.

Așteptă să vadă dacă apelul va reveni, apoi traversă către Salvin. Clopotul de la Magdalen bătea ora exactă. Pe ploaia neostoită răsuna ca un clopot de îngropăciune. Se vădea că și doamna Piantini auzise dangătul. Stătea în careu, îmbrăcată doar în cămașa de noapte, ridicându-și solemn brațele în sus și păstrând un ritm doar de ea auzit.

— Cel de la mijloc este în contratimp, iar urmarea vine anapoda, spuse ea când Dunworthy încercă să o ducă înăuntru.

Având un aer nenorocit, apăru și Finch.

— E din cauza clopotelor, domnule, zise el luând-o pe femeie de celălalt braț. O tulbură. În condițiile de acum cred că n-ar trebui să mai bată.

Doamna Piantini se smulse din strânsoarea mâinii lui Dunworthy.

— Fiecare interpret trebuie să cânte fără întrerupere, rosti ea furioasă.

— De acord, o aprobă Finch, prinzând-o strâns de braț, de parcă ar fi fost o frânghie de clopot, apoi o conduse către pat.

Colin apăru ud până la piele, ca de obicei, și aproape vânăt de frig. Avea haina descheiată, iar fularul cenușiu cumpărat de Mary îi atârna inutil în jurul gâtului. Îi întinse un mesaj lui Dunworthy.

— De la infirmierul lui Badri, explică el, desfăcând un pachet de tablete și vârând una albastră în gură.

Până și biletul era learcă. Pe el scria: „Badri dorește să vă vorbească”, deși numele lui Badri era atât de neclar încât nu se vedea decât un B.

— Ți-a spus cumva infirmierul că starea lui Badri s-a înrăutățit?

— Nu, m-a rugat doar să aduc mesajul. Iar mătușa Mary a zis să vă luați medicamentele. Nu știe când vor ajunge aici cu restul.

Dunworthy îl ajută pe Finch să o așeze pe doamna Piantini în pat și se grăbi să ajungă la infirmerie și la secția de izolare. Apăruse o nouă infirmieră, aceasta fiind o femeie între două vârste cu picioarele umflate. Stătea cu ele rezemate de un paravan și urmărea ceva la un video de buzunar, dar se ridică imediat la intrarea lui.

— Sunteți domnul Dunworthy? întrebă ea, stându-i în drum. Doctor Ahrens vă roagă să o întâlniți imediat la parter. Îi vorbise încet, chiar cu blândețe și asta îl făcu să gândească: „Încearcă să mă cruțe. Nu vrea să văd ce e înăuntru. Preferă să-mi spună Mary”.

— E vorba de Badri, nu? A murit, așa-i?

Mary păru sincer surprinsă.

— Ba nu, e chiar mai bine în dimineața asta. N-ai primit biletul meu? S-a ridicat în capul oaselor.

— Chiar așa? se miră el, rămânând cu ochii cășcați la ea, de parcă ar fi delirat din cauza febrei.

— Sigur, e încă slăbit, dar temperatura i-a revenit la normal și e destul de viov. Trebuie să vorbiți cu doctorul Ahrens de la Urgențe. A spus că e ceva important.

Dunworthy privi nedumerit spre ușa de la rezerva lui Badri.

— Spune-i că vin să-l văd cât de curând pot, promise el și ieși grăbit pe ușă.

Cât pe ce să se ciocnească de Colin, care tocmai intra.

— Ce cauți aici? îl întrebă. A telefonat vreunul dintre tehnicieni?

— Am primit sarcina să stau pe lângă dumneavoastră, explică el. Mătușa Mary a zis că nu are încredere că veți lua antigenul T limfocit. Eu trebuie să vă conduc să vă fie administrate.

— Nu pot. A apărut o urgență, spuse Dunworthy, îndepărtându-se grăbit de-a lungul coridorului.

Colin începu să alerge ca să țină pasul cu el.

— Bine, atunci după aceea. A zis să nu vă las să ieșiți de la Infirmerie fără să le luați.

Când ușile liftului se deschiseră, Mary era acolo, așteptându-i.

— A apărut un caz, îi anunță ea cu o voce sumbră. E vorba de Montoya. Porni spre Urgențe. O aduc tocmai de la Witney.

— Montoya? se miră Dunworthy. Imposibil. A fost singură la șantierul arheologic.

Mary deschise ușile duble.

— Se vede clar că nu-i așa.

— Dar așa a zis ea; ești sigură că a luat virusul? A lucrat pe ploaie. Poate are altceva.

Mary îl contrazise cu o mișcare din cap.

— Echipa medicală de pe ambulanță a făcut un test preliminar. Rezultatele indică infecția. Se opri la ghișeu de primiri și-l întrebă pe oficianul de serviciu. Au ajuns?

Acesta dădu din cap.

Mary păși spre uși și privi afară, dând de înțelese că nu îl crezuse.

— Am primit azi dimineață un telefon cam confuz de la ea, îi explică ea, întorcându-se spre ei. Am telefonat la Chipping Norton, dar cei de acolo au zis că șantierul era oficial în carantină. De aceea nici n-am putut trimite pe cineva de aici. Până la urmă a trebuit să-i conving pe cei de la Serviciul Național de Sănătate să acorde o dispensă pentru trimiterea unei ambulanțe. Privi iar pe fereastră. Când a plecat la șantier?

— Păi, încercă Dunworthy să-și aducă aminte. Ea îi telefonase în ziua de Crăciun să-l întrebe de un ghid pescăresc, după care, în aceeași după amiază revenise ca să-i spună că nu mai avea importanță, fiindcă hotărâse să falsifice semnătura lui Basinger. De Crăciun, zise el. Dacă birourile de la Sănătate funcționau. Sau pe 26. Ba nu, aceea a fost Ziua Darurilor. 27. Iar de atunci nu s-a mai întâlnit cu nimeni.

— De unde știi?

— Când am vorbit cu ea s-a plâns că singură nu poate feri săpăturile contra inundației. Voia să telefonez la Serviciul Național de Sănătate ca să chem studenți în ajutorul ei.

— Când a fost asta?

— Acum două, ba nu, trei zile, spuse el și se încruntă. Din cauza nesomnului, zilele păreau să semene una cu alta.

— O fi găsit pe cineva de la fermă care s-o ajute după ce a vorbit cu tine?

— Nimeni nu stă acolo în cursul iernii.

— Din câte-mi aduc aminte Montoya recrutează orice persoană care apare în zonă. Poate că a angajat pe cineva.

— A zis că nu are pe nimeni. Șantierul e foarte izolat.

— Ei, poate că a găsit pe cineva. Se află acolo de șapte zile, iar perioada de incubație durează doar 12-24 de ore.

— A sosit ambulanța!

Mary ieși pe ușă, urmată îndeaproape de Dunworthy și Colin. Doi bărbați purtând măști scoaseră o brancardă și o așezară pe un cărucior. Dunworthy îl recunoscuse pe unul dintre ei. Ajutase la transportarea lui Badri.

Aplecându-se deasupra brancardei, Colin o privi întrebător pe Montoya, care zăcea cu ochii închiși. Stătea cu capul sprijinit de perne, iar fața ei era aprinsă în același roșu închis ca și a doamnei Breen. Colin se aplecă și mai mult, iar ea îi tuși în față.

Dunworthy îl apucă pe Colin de guler și-l târî departe de ea.

— Vino de aici. Vrei să iei și tu virusul? De ce nu porți mască?

— Nu mai sunt.

— Nici n-ar trebui să te afli aici. Te duci imediat la Baliol și...

— Nu pot. Întâi trebuie să faceți imunizarea.

— Atunci așează-te acolo, îl îndemnă Dunworthy și-l conduse către un scaun din sala de primire și stai departe de pacienți.

— Vă rog să nu o ștergeți fără mine, îl preveni Colin, dar se așează, scoase acadeaua din buzunar și o șterse de mâneca jachetei.

Dunworthy se întoarse către căruciorul cu brancardă.

— Lupe, tocmai spunea Mary, trebuie să ne răspunzi la câteva întrebări. Când te-ai îmbolnăvit?

— Azi dimineață, îi răspunse Montoya cu glas răgușit și Dunworthy își dădu seama dintr-o dată că ea trebuie să fi fost persoana care îi telefonase. Seara trecută am avut o durere cumplită de cap, și ridică mâna înnoroită, trecându-și-o peste frunte, dar am crezut că e din cauza efortului la care mi-am supus ochii.

— Cine a fost cu tine pe șantier?

— Nimeni, spuse Montoya, părând surprinsă.

— Dar nu ți s-a adus nimic? N-ai comandat alimente la Witney?

Ea dădu să clatine din cap dar, săgetată de durere, se opri:

— Nu, am luat cu mine tot ce-mi trebuia.

— Și n-a fost nimeni să te ajute la săpături?

— Nu. L-am rugat pe domnul Dunworthy să spună celor de la Sănătate să trimită pe cineva în ajutor, dar n-a făcut-o. Mary se uită la Dunworthy, iar Montoya îi urmări privirea. N-o să mai găsească nimic dacă n-o să trimită pe cineva.

— Să găsească? repetă el, întrebându-se dacă se puteau bizui pe răspunsul ei ori dacă nu cumva acesta era efectul delirului.

— Săpăturile sunt sub apă, veni explicația.

— Și ce trebuie să găsim?

— Înregistratorul lui Kivrin.

Prin minte i se derulă brusc imaginea ei stând în apropierea mormântului, făcând inventarul unei lăzi mânjite cu noroi care conținea oase pietrificate. Oase ale încheieturii. Fuseseră astfel de piese, iar ea le cercetase contururile neuniforme, căutând o protuberanță care reprezenta de fapt un aparat de înregistrare. Aparatul lui Kivrin.

— Încă nu am terminat de săpat toate mormintele, explică Montoya, și continuă să plouă. Cineva trebuie să meargă acolo neîntârziat.

— Morminte? repetă Mary, privind-o nelămurită. Despre ce vorbește?

— Face săpături într-un cimitir medieval, și caută resturile lui Kivrin, o lămuri el abătut, mai precis înregistratorul pe care i l-ai implantat în încheietură.

Mary nu era atentă.

— Vreau să văd diagramele privind contactele, preciză ea către oficiant, apoi se întoarce către Dunworthy. Badri a fost la șantier, așa-i?

— Da.

— Când?

— Pe 18 și 19.

— Chiar în cimitir?

— Da. El și Montoya au deschis mormântul unui cavaler.

— Un mormânt, repetă Mary, de parcă acesta era răspunsul la întrebare. Se aplecă deasupra Montoyei. De când data mormântul?

— 1318, spuse Montoya.

— Și ai lucrat la el săptămâna asta? întrebă Mary.

Montoya dădu să încuviințeze din cap, dar se înfrână.

— Amețesc foarte rău când clatin capul, spuse ea, parcă scuzându-se. A trebuit să mut scheletul. Pătrunsese apa în mormânt.

— Când ai făcut asta?

Montoya se concentrează.

— Nu-mi aduc aminte. Cu o zi înainte de spectacolul cu clopote, așa cred.

— Deci 31, spuse Dunworthy. Se aplecă deasupra ei. Și de atunci înapoi ai mai lucrat?

Ea încercă din nou să dea din cap.

— Au apărut diagramele de contact, o anunță oficianul.

Mary se îndreaptă grăbită spre biroul lui și luă tastatura. Tastă ceva, privi la ecran și apoi mai scrise ceva.

— Ce e? întrebă Dunworthy.

— Care sunt condițiile de la cimitir? vru să știe Mary.

— Condițiile? făcu el, confuz. Noroi. A acoperit cimitirul cu o prelată, dar apa tot a pătruns.

— E cald?

— Da. Spunea că e înăbușitor. A instalat și câteva radiatoare electrice. De ce?

Mary își trecu degetul pe ecran, căutând ceva.

— Virușii sunt organisme extrem de rezistente, explică ea. Pot sta inactivi perioade lungi de timp pentru ca apoi să revină la viață. Au fost recoltați viruși viabili și din mumiile egiptene. Degetul i se opri pe o cifră. Mi-am închipuit eu. Badri a fost pe șantier cu patru zile înainte de a se îmbolnăvi.

Se întoarce către ofician.

— Vreau imediat o echipă la șantierul arheologic. Obține aprobarea de la Serviciul Național de Sănătate. Spune-le că e probabil să fi descoperit sursa virusului. Apoi Mary accesă o nouă listă, își plimbă degetul de-a lungul ei, tastă ceva și se lăsă ușor pe spate fără să-și dezlipească ochii de la ecran. Avem patru surse primare care nu prezintă nici o legătură cu Badri. Două dintre persoane au fost pe șantier cu patru zile înainte de a se îmbolnăvi. Celălalt a fost acolo cu trei zile înainte.

— De acolo provine virusul?

— Da, răspunse ea și surâse mahnită. Regret, dar Gilchrist a avut totuși dreptate. Virusul își are originea în trecut. În mormântul cavalerului.

— Și Kivrin a fost pe șantier, aminti el.

De astă dată Mary se arătă nedumerită.

— Când?

— În duminica dinaintea plecării. Pe 19.

— Ești sigur?

— Așa mi-a spus ea înainte de a pleca. Voia să aibă mâinile cât mai muncite.

— Vai, doamne, oftă Mary. Dacă a fost expusă virusului cu patru zile înainte de plecare, încă nu primise imunizarea. Virusul a putut să se înmulțească și să-i invadeze întregul organism. Sigur s-a îmbolnăvit.

Dunworthy o apucă de braț.

— Imposibil să se fi întâmplat astfel. Rețeaua nu i-ar fi permis să treacă dacă ar fi existat riscul de a-i infecta pe cei din trecut.

— N-ar fi avut pe cine să infecteze, spuse Mary, mai ales dacă virusul provine din mormântul cavalerului. Cei din trecut au trecut deja prin situația asta și ar fi imuni la el. Se apropie grăbită de Montoya. Kivrin a lucrat la mormânt când a venit pe șantier?

— Nu știu, răspunse ea. N-am fost acolo. Aveam o întâlnire cu Gilchrist.

— Și cine poate ști? Cine a mai fost acolo în ziua aceea?

— Nimeni. Toți plecaseră în vacanță.

— De unde știa Kivrin ce trebuie să facă?

— Voluntarii își lăsau instrucțiuni unii altora când plecau de acolo.

— Și cine a stat acolo atunci?

— Badri, spuse Dunworthy și porni direct spre Izolare.

Intră precipitat în rezerva lui Badri. Surprinsă cu picioarele umflate rezemându-se de monitoare, asistenta reuși să exclame:

— Nu aveți voie să intrați fără echipament de protecție. Porni apoi după el, însă era deja prea târziu.

Badri zăcea rezemat de perne. Era foarte palid, de parcă suferința i-ar fi distrus toată pigmentația pielii, slăbit, însă deschise ochii când Dunworthy intră furtunos și i se adresă:

— Kivrin a lucrat la mormântul cavalerului?

— Kivrin? Întrebă el cu glas pierit.

Asistenta bătu tare în ușă.

— Domnule Dunworthy, nu aveți voie...

— Duminică, spuse Dunworthy. Trebuia să-i lași un mesaj ca să o anunți ce are de făcut. I-ai spus să lucreze la mormânt?

— *Domnule Dunworthy*, vă expuneți la îmbolnăvire, insistă asistenta.

Mary intră trăgându-și pe mâini o pereche de mănuși impermeabile.

— James, nu trebuia să intri fără echipament de protecție.

— *I-am spus*, doctore Ahrens, se scuză asistenta, dar a trecut pe lângă mine ca...

— Ai lăsat pe șantier un mesaj pentru Kivrin prin care îi sugerați să lucreze la mormânt? insistă Dunworthy.

Badri dădu moale din cap.

— A fost expusă virusului, o anunță Dunworthy pe Mary. Cu patru zile înainte de plecare. Duminică.

— O, nu se poate, gemu Mary.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? făcu Badri, încercând să se ridice în capul oaselor. Unde e Kivrin? Își mută privirea de la Dunworthy către Mary. Ați recuperat-o, nu? Imediat ce v-ați dat seama ce s-a petrecut, așa-i? Ori nu ați adus-o înapoi?

— Ce s-a întâmplat? repetă Mary după el. Ce vrei să spui?

— Trebuie s-o recuperați, spuse Badri. Nu a ajuns în anul 1320, ci în 1348.

Capitolul 25

— Imposibil, exclamă Dunworthy.

— 1348, făcu Mary, uimită. Nu se poate. Acela este anul Marii Ciume.

„Nu se poate să fi ajuns în 1348”, se gândi Dunworthy. Andrews a zis că derapajul maxim era de doar cinci ani. Badri a confirmat coordonatele calculate de Puhalski.

— 1348? repetă Mary. Dunworthy o văzu aruncând o privire la ecranele de pe peretele din spatele lui Badri, de parcă ar fi sperat că acesta încă delira. Ești convins?

Badri dădu afirmativ din cap.

— Mi-am dat seama că s-a petrecut ceva de cum am văzut derapajul... spuse el și vocea lui trăda aceeași nedumerire ca aceea a lui Mary.

— Imposibil să fi existat un derapaj atât de mare încât să ajungă în 1348, interveni Dunworthy. L-am pus pe Andrews să verifice parametrii. A zis că eroarea maximă putea fi de numai cinci ani.

Badri clătină din cap.

— Nici vorbă de asta. Eroarea era de patru ore, cel mult. Prea mică. La o plasare atât de departe în trecut defazarea minimă ar trebui să fie de cel puțin patruzeci și opt de ore.

„Derapajul nu fusese prea mare. Dimpotrivă, prea mic. Nu l-am întrebat pe Andrews care era diferența minimă, ci doar maximă.

— Nu știu ce s-a întâmplat, repetă Badri. Mă durea capul. Tot timpul cât am pregătit rețeaua.

— Din cauza virusului, îl lămurii Mary, cu un aer deconcertat. Durerile de cap și confuzia sunt primele simptome, continuă ea, apoi se prăbuși pe scaunul de lângă pat. 1348.

1348. Dunworthy nu reușea să înțeleagă. Se temuse ca nu cumva Kivrin să contracteze virusul, stătuse cu grijă să nu existe un derapaj prea mare și, de fapt, ea ajunsese în 1348. Iar ciurma lovise Oxfordul în 1348. Exact la vremea Crăciunului.

— Imediat ce am constatat cât de redus era derapajul mi-am dat seama că ceva a mers prost, spuse Badri, de aceea am apelat coordonatele...

— Ai spus că ai verificat coordonatele lui Puhalski, se răsti Dunworthy cu glas acuzator.

— Era începător. Nu lucrase niciodată la plasare atât de departe în trecut. Iar Gilchrist habar n-avea ce făcea. Am încercat să vă spun asta. N-a apărut la întâlnire? Se uită la Dunworthy. De ce n-ați recuperat-o?

— N-am știut, spuse Mary, incapabilă să-și revină din stupoare. Tu nu ne-ai putut spune nimic. Delirai.

— Ciuma a ucis cincizeci de milioane de oameni, spuse Dunworthy. Jumătate din populația Europei.

— James, îl temperă Mary.

— Am încercat să vă anunț, spuse Badri. De aceea am venit să vă iau. Ca s-o recuperăm înainte de a părăsi locul de întâlnire.

Se străduise să-l anunțe. Alergase într-un suflet până la bodegă. Fugise prin ploaie, fără pardesiu ca să-i spună, croindu-și loc printre oamenii ieșiți pentru cumpărăturile de Crăciun, lovindu-se de sacoșe și umbrele, de parcă nu le-ar fi văzut și sosise ud până la piele și pe jumătate înghețat, cu dinții clănțănindu-i din cauza febrei. *S-a întâmplat ceva rău.*

Am încercat să vă anunț. Se străduise.

— A murit jumătate din populația Europei, spusese el și „din cauza șobolanilor” și „în ce an suntem?” Făcuse totul ca să-l avertizeze.

— Dacă n-ar fi intervenit derapajul, atunci trebuia să apară o eroare de calculare a coordonatelor, remarcă Dunworthy, strângând capătul patului.

Badri se chirci, strângându-se mai aproape de pernele care îl susțineau, semănând cu un animal încolțit.

— Coordonatele sunt corecte, așa ai spus.

— James, îl domoli Mary prevenitor.

— Pe lângă alte elemente, doar coordonatele puteau fi eronate, strigă el. Orice alt amănunt ar fi dus la anularea

plecării. Tu însuși ai zis că le-ai verificat de două ori. Ai susținut că nu ai putut găsi greșeli.

— N-am putut, recunosc Badri. Dar n-am avut încredere în ele. M-am temut că putea să fi făcut o eroare la calculele siderale, una care să nu poată fi depistată. Se înnegură. Le-am refăcut chiar eu. În dimineața plecării.

În acea dimineață. Când suferise de acea durere de cap îngrozitoare. Când era deja febril și dezorientat. Dunworthy și-l aminti cum tasta la consolă, încruntându-se în fața monitoarelor. „L-am văzut doar”, își aminti. „Am stat și am urmărit cum a trimis-o pe Kivrin la moarte”.

— Nu știu ce s-a întâmplat, reveni Badri. Trebuie să fi...

— Ciuma a distrus sate întregi, spuse Dunworthy. Au murit atât de mulți, încât nici nu mai era cine să-i îngroape.

— Dă-i pace, James, îl rugă Mary. Nu-i greșeala lui. Era bolnav.

— Bolnav, repetă el. Kivrin a fost expusă virusului. Iar acum se află în anul 1348.

— James...

Nu mai așteptă să audă restul. Deschise ușa cum o smucitură și ieși val-vârtej.

Aflat pe coridor, Colin se balansa pe scaun lăsându-se pe spate, astfel că picioarele din față rămăseseră în aer.

— A, aici erați, făcu el.

Dunworthy păși precipitat pe lângă el.

— Unde vă duceți? îl întrebă Colin, lăsând scaunul că revină pe picioarele din față cu o bufnitură. Mătușica Mary a zis să nu vă las să plecați până nu luați imunizarea. Lunecă în lateral, se redresă aterizând pe mâini și se ridică. De ce nu purtați costumul de protecție?

Dunworthy deschise cu umărul ușile de la capătul coridorului. Colin se strecură printre uși, înainte ca ele să se închidă.

— Mătușă mi-a spus să nu vă las cu nici un chip.

— N-am timp de injecții, încercă el să scape. A ajuns în 1348.

— Mătușă Mary?

Dunworthy porni pe coridor.

— Kivrin, întrebă Colin, alergând să-l ajungă din urmă. Atunci a fost și Ciuma Neagră, nu?

Dunworthy deschise ușa care dădea spre scări și porni să coboare câte două trepte deodată.

— Nu pricep, spuse Colin. Cum de-a ajuns în 1348?

Dunworthy trecu de ușa de la picioarele scării și porni pe coridor, spre cabina telefonică, scotocindu-se în același timp prin buzunarele pardesiului, căutând calendarul de buzunar pe care i-l dăduse Colin.

— Cum o s-o recuperați de acolo? întrebă Colin. Laboratorul e închis.

Dunworthy scoase calendarul și începu să-i răsfoiască paginile. Scrisese numărul lui Andrews spre sfârșit.

— Domnul Gilchrist n-o să vă lase înăuntru. Cum o să intrați? A și zis că nu vă permite.

Numărul lui Andrews era pe ultima pagină. Ridică receptorul.

— Dacă vă dă aprobare, cine se ocupă de rețea? Domnul Chaudhuri?

— Andrews, îi răspunse sec Dunworthy, și începu să tasteze numărul.

— Credeam că n-o să vină. Din cauza virusului.

Dunworthy duse receptorul la ureche.

— N-o voi abandona acolo.

Îi răspunse o femeie:

— 24837. H.F. Shepherds' Limited.

Dunworthy se uită absent în carnețelul din palmă.

— Aș dori să vorbesc cu Ronald Andrews, o rugă el. Ce număr ați zis că sunteți?

— 24837, îi răspunse femeia iritată. Nu avem pe nimeni cu acest nume.

Dunworthy trânti receptorul.

— Servicii telefonice de doi bani, făcu el, apoi tastă numărul din nou.

— Chiar dacă va fi de acord să vină, cum o veți găsi pe Kivrin? îl întrebă Colin, privind la receptor peste umărul lui. N-o să fie acolo, așa-i? Întâlnirea e peste trei zile.

Dunworthy ascultă apelul de la celălalt capăt al firului, întrebând-se cum reacționase Kivrin când își dăduse seama unde se găsea. Se întorsese la locul de întâlnire și așteptase acolo, neîndoielnic. Asta dacă era în stare. Dacă nu se îmbolnăvisese. Dacă nu fusese acuzată că răspândise ciuma în Skendgate.

— 24837, îi răspunse aceeași femeie. H.P. Shepherds' Limited.

— Ce număr aveți? strigă Dunworthy.

— 24837, repetă ea, exasperată.

— 24837, îngână Dunworthy. Cu persoana de la acest număr vreau să vorbesc.

— Ba nu, interveni Colin, întinzându-se și împungând cu degetul numărul scris pe pagină. Ați încurcat numerele. Luă receptorul din mâna lui Dunworthy. Lăsați-mă pe mine. Formă apoi numărul și îi înapoie receptorul lui Dunworthy.

Apelul suna altfel, mai îndepărtat. Dunworthy se gândi la Kivrin. Ciuma nu izbucnise pretutindeni în același timp. În Oxford bântuise în jurul Crăciunului, dar nu aveau cum să știe când ajunsese la Skendgate.

Nu-i răspunse nimeni. Lăsa telefonul să sune de zece, de unsprezece ori. Nu-și amintea ce drum urmase epidemia. Fusese adusă din Franța. Asta însemna sigur dinspre răsărit, de dincolo de Canalul Mânecii. Iar Skendgate se afla la apus de Oxford. Poate nu cuprinsese localitatea decât după Crăciun.

— Unde e cartea? îl întrebă pe Colin.

— Care carte? Vă referiți la agenda telefonică? E aici.

— Nu, cartea pe care ți-am dat-o de Crăciun. De ce n-o ai cu tine?

— Cu mine? se miră Colin. Cântărește o tonă.

Nu îi răspunse nimeni. Dunworthy închise, smulse agenda din mâna lui Colin și porni spre ușă.

— Aș vrea s-o porți cu tine tot timpul. Nu știi că e epidemie?

— Vă simțiți bine, domnule Dunworthy?

— Du-te și adu-o, îl îndemnă Dunworthy.

— Când, chiar acum?

— Du-te la Baliol și adu-o. Vreau să știu când a ajuns ciuma la Oxfordshire. Nu în oraș, ci în sate. Și ce cale a urmat.

— Unde vă duceți? îl întrebă Colin, alergând alături de el.

— Să-l determin pe Gilchrist să deschidă laboratorul.

— Dacă nu l-a deschis din cauza gripei, doar n-o s-o facă acum, când e vorba de ciumă.

Dunworthy ieși pe ușă. Ploua apăsător. Protestatarii împotriva integrării în Uniunea Europeană se adăpostiseră sub copertina de la intrarea în Infirmerie. Unul dintre ei porni spre el și-i întinse un fluturaș. Colin avea dreptate. Nu va obține nimic dacă îi spune lui Gilchrist despre sursă. Va rămâne convins că virusul venise prin rețea. Tocmai din această cauză se va teme să o deschidă.

— Dă-mi o foaie de hârtie, zise el, căutând un stilou prin buzunare.

— O foaie? se miră Colin. Pentru ce?

Dunworthy smulse fluturașul din mâna demonstrantului și începu să mâzgălească ceva pe dosul ei.

— Domnul Basingame aprobă deschiderea rețelei, spuse el. Colin aruncă o privire la text.

— N-o să creadă în veci așa ceva, domnule Dunworthy. Pe dosul unui manifest?

— Atunci adu-mi o foaie! strigă el.

Colin îl măsură cu ochi uimiți.

— Bine. Dar m-așteptați aici, bine? spuse el, cu glas autoritar. Să nu plecați.

Se repezi înăuntru și reveni foarte curând cu câteva file de hârtie de copiator. Dunworthy îi smulse teancul și scrisese ordinul de deschidere, semnând în numele lui Basingame.

— Acum du-te și adu cartea. Ne vedem la Brasenose.

— Dar unde vă e pardesiul?

— N-am vreme de asta, zise Dunworthy, împăturind foaia în patru și îndesând-o în buzunarul interior al hainei.

— Plouă. Nu vreți să luați un taxi?

— Nu mai circulă, zise el și porni pe jos.

— O să mă omoare mătușa Mary, să știți, strigă Colin după el. A spus că trebuie să vă conving să faceți imunizarea.

Ar fi trebuit să ia un taxi. Până să ajungă la Brasenose ploaie se întetise, devenind torențială și amenințând să se transforme cât de curând în lapoviță. Dunworthy se simțea pătruns de frig până în măduva oaselor.

Bine măcar că ploaia îi gonise pe demonstranți. În fața clădirii de la Brasenose rămăseseră doar câțiva fluturași uzi, aruncați pe jos. În fața intrării se fixase o poartă mobilă. Portarul se retrăsese în adăpostul gheretei lui și trăsese și oblonul.

— Deschide! strigă Dunworthy, zgâlțâind poarta cu putere. Deschide imediat!

Portarul ridică oblonul și privi spre el. Când își dădu seama cine era păru alarmat și apoi deveni bătaios.

— Brasenose este în carantină, spuse el. Intrarea interzisă.

— Deschide poarta mai repede.

— Regret, domnule, dar nu pot. Domnul Gilchrist a dat ordin să nu intre nimeni în incintă până nu se descoperă sursa virusului.

— Știm care este sursa, zise Dunworthy. Deschide.

Portarul lăsa oblonul în jos și după câteva clipe ieși din ghereta lui și se apropie de poartă.

— E vorba de podoabele de Crăciun? întrebă el. Unii au spus că ornamentele au fost infectate.

— Nu-i adevărat. Deschide poarta și lasă-mă să intru.

— Nu cred că ar trebui să vă permit, spuse portarul cu un aer stânjenit. Domnul Gilchrist...

— El nu mai răspunde de problema asta, explică Dunworthy. Scoase hârtia împăturită din buzunar și o împinse printre gratii către portar.

Acesta o despături și o citi, fără să se sinchisească de ploaie.

— Domnul Gilchrist nu mai e decan, îl lămuri Dunworthy. Domnul Basingame m-a împuternicit să mă ocup de experiment. Deschide poarta.

— Domnul Basingame, repetă portarul, uitându-se lung la semnătura deja ilizibilă din cauza ploii.

— Mă duc să găsesc cheile.

Se întoarce în gheretă, luând și hârtia cu el. Încercând să se ferească de ploaie, Dunworthy se zgribuli lângă poartă, tremurând.

Era îngrijorat pentru Kivrin, care probabil că dormea pe pământul înghețat, chinuindu-se să supraviețuiască într-o lume a pieirii, unde oamenii mureau de frig fiindcă nu mai rămăsese pe picioare, capabili să taie lemne, unde animalele își dădeau duhul pe câmp, deoarece nu mai rămăsese nimeni în stare să le aducă la adăpost. Optzeci de mii de morți la Siena, trei sute de mii la Roma, mai bine de o sută de mii la Florența. Jumătate din populația Europei.

Portarul ieși într-un târziu cu o mulțime de chei pe un inel și se apropie de poartă.

— O deschid într-o clipă, domnule, spuse el căutând cheia cea potrivită.

Kivrin s-ar fi întors la locul de întâlnire imediat ce și-ar fi dat seama că se găsea în 1348. Ar fi trebuit să aștepte acolo tot acest timp, așteptând redeschiderea rețelei, frământându-se la ideea că ai ei nu apăreau mai curând s-o ia acasă.

Asta dacă și-ar fi dat seama. Dar n-ar fi avut cum să afle că nimerise în 1348. Badri îi spusese că eroarea va fi de câteva zile. Putea să confrunte data cu zilele de post ale Crăciunului și ar fi crezut că se găsea unde trebuia. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să întrebe în ce an era. Își va închipui că ajunsese în 1320, iar în timpul acesta ciuma o va împresura din toate părțile.

Se auzi declicul de deschidere al încuietorii, iar Dunworthy împinse poarta cât să se strecoare înăuntru.

— Vino cu restul cheilor, îl rugă el pe portar. Trebuie să descuiem laboratorul.

— Cheia aceea nu e la mine, remarcă portarul și dispăru iarăși în ghereta lui.

Era frig sub arcada aceea, iar ploaia purtată de vânt pătrundea acolo, parcă și mai rece. Dunworthy se ghemui

în imediata apropiere a gheretei, încercând să rețină măcar o părticică din căldura dinăuntru și-și adânci și mai tare mâinile în buzunarele pantalonilor ca să nu mai tremure.

Se temuse mai mult de ucigași și hoți și, de fapt, Kivrin se găsisese tot timpul în 1348, când oamenii își azvârliseră morții grămadă pe străzile unde, în panica lor, îi arseseră pe rug pe străini și pe evrei.

Se temuse că Gilchrist nu efectuase verificările de parametri, fusese atât de îngrijorat încât îi transmisese și lui Badri spaima sa proprie, iar acesta din urmă, cuprins de febră, refăcuse coordonatele. *Acestea erau urmările îngrijorării.*

Deodată își dădu seama că portarul întârzia nepermis de mult, și că probabil îl anunța pe Gilchrist.

Vru să pornească spre ușă și când să facă primul pas, portarul ieși cu umbrela în mână și blestemând frigul. Îi întinse umbrela.

— Sunt deja ud până la piele, spuse Dunworthy și porni să traverseze careul cu pași mari.

De-a latul ușii laboratorului se întindea o panglică din plastic galben. Dunworthy o smulse, timp în care, trecându-și umbrela dintr-o mână în alta, portarul se scotoci prin buzunare după cheia pentru anularea alarmei.

Dunworthy aruncă o privire peste umăr, către apartamentul lui Gilchrist. Ferestrele acestuia dădeau spre laborator, iar în camera de zi lumina ardea, însă Dunworthy nu constată nici o mișcare.

Portarul găsi cartela care oprea alarma. O introduse și apoi se apucă să caute cheia de la ușă.

— Încă nu sunt convins că pot deschide laboratorul fără aprobarea personală a domnului Gilchrist, anunță el.

— Domnule Dunworthy! se auzi glasul lui Colin venind din partea cealaltă a careului. Strigătul îi făcu pe amândoi să ridice capetele. Colin apăru alergând, ud până la piele și ținând cartea sub braț, învelită în propriul lui fular. Nu a..., n-a afectat decât unele părți din Oxfordshire... abia în martie, spuse el printre gâfâituri. Scuze. Am... am alergat tot drumul.

— Pe care dintre ele?

Colin îi întinse cartea și se aplecă în față, proptindu-și palmele pe genunchi și respirând adânc.

— Nu se precizează.

Dunworthy desfăcu fularul și deschise cartea la pagina pe care Colin o îndoise drept semn, însă ochelarii îi erau îmbrobonați de picături de ploaie, iar paginile deschise erau deja îmbibate cu apă.

— Zice că a pornit din Melcombe spre nord, către Bath și spre est, își aminti Colin. Apoi că a ajuns la Oxford de Crăciun și la Londra în luna octombrie a anului următor, dar că unele părți din Oxforshire nu au suferit decât la sfârșitul primăverii, iar unele sate izolate au scăpat până în iulie.

Dunworthy privi lung și neîncrezător la paginile ilizibile.

— Asta nu ne ajută cu nimic.

— Știu, îl aprobă Colin. Încă respirând greoi, se îndreptă de spate și continuă: Cel puțin ne spune că ciuma a bătut în Oxfordshire pe la Crăciun. Poate Kivrin a ajuns în vreunul din satele acelea, care n-au avut de suferit decât în iulie.

Dunworthy șterse paginile ude cu fularul și închise cartea.

— S-a deplasat spre răsărit de Bath, rosti el încet. Skendgate e chiar la răsărit față de drumul Oxford-Bath.

Portarul reuși să găsească în sfârșit cheia potrivită pe care o introduse în broască.

— Am sunat din nou la Andrews, dar nu răspunde nimeni.

Portarul descuie ușa.

— Cum o să puneți rețeaua în funcțiune fără ajutorul unui tehnician? Întrebă Colin.

— Să folosiți rețeaua? se miră portarul, rămas cu cheia în mână. Am înțeles că doriți să obțineți unele date din computer. Domnul Gilchrist n-o să vă permită accesul la rețea fără aprobare. Luă apoi hârtia din mâna lui Dunworthy și se uită mai atent la ea.

— Aprob eu totul, spuse Dunworthy și intră în laborator pe lângă portar.

Acesta dădu să intre, se împiedică în prag din cauza umbrelei deschise și bâjbâi după butonul de închidere al ei.

Colin se aplecă și trecu pe sub umbrelă, urmându-l pe Dunworthy.

Gilchrist opri încălzirea, pentru că în laborator era cu o idee mai cald decât afară, iar ochelarii lui Dunworthy, uzi cum erau, acum se aburiră. Și-i luă de pe nas și îi șterse de haina udă.

— Pofțiți, spuse Colin și-i întinse un ghemotoc de hârtie absorbantă. E hârtie igienică pe care o strânsesem pentru domnul Finch. Din nefericire, o să fie greu să o găsim pe Kivrin dacă ajungem la locul potrivit. Chiar dumneavoastră ați zis că e înfiorător de complicat să nimerești precis locul și timpul.

— Avem deja data și locul, îl liniști Dunworthy, ștergându-și ochelarii. Și-i așează din nou la ochi. Încă erau ușor aburiți.

— Îmi pare rău, dar vă rog să plecați, interveni portarul. Nu vă permit să rămâneți aici fără aprobarea dom..., apucă el să spună și încremeni.

— Of, doamne, mormăi Colin. A venit domnul Gilchrist.

— Ce înseamnă asta? întrebă Gilchrist. Ce faceți aici?

— Vreau s-o recuperez pe Kivrin, îi răspunse Dunworthy.

— Cu aprobarea cui? Rețeaua aparține colegiului Brasenose și vă faceți vinovat de intrare frauduloasă. Se întoarce către portar. Ți-am dat ordin că domnul Dunworthy nu are permisiunea de a pătrunde în incintă.

— Domnul Basingame a dat aprobarea, explică portarul și arată hârtia umedă.

Gilchrist o smulse din mâna omului.

— Basingame! Se uită atent la hârtie. Asta nu e semnătura lui Basingame, rosti el furios. Întâi pătrundere frauduloasă, iar acum fals. Domnule Dunworthy, sunt hotărât să vă reclam. Iar când se va întoarce domnul Basingame, am de gând să-l informez în legătură cu...

Dunworthy făcu un pas către el.

— Iar eu sunt hotărât să-l informez pe domnul Basingame că decanul în exercițiu al facultății a refuzat să

anuleze o deplasare în timp și a primejduit cu bună știință viața unui istoric, apoi a refuzat să permită accesul în laborator și, ca urmare, făcând imposibilă stabilirea poziției în timp a istoricului. Făcu un semn către consolă. Știți ce spune calculul acesta? Calculul la care vreme de zece zile nu ați permis accesul tehnicianului meu, din pricina unui grup de dobitoci care habar n-au de călătoria în timp, la fel ca și dumneavoastră. Știți care e realitatea? Kivrin nu a ajuns în anul 1320, ci în 1348, în toiul Ciumei Negre. Se răsuci și făcu un semn către ecrane. Și se află acolo de două săptămâni. Din cauza prostiei dumneavoastră. Din cauza...

— N-aveți dreptul să-mi vorbiți în felul acesta, îl întrerupse Gilchrist. Și nici să vă aflați în laboratorul de aici. Vă cer să-l părăsiți imediat.

Dunworthy nu-i răspunse. Se îndreptă spre consolă.

— Cheamă paza, se adresă Gilchrist către portar. Să fie evacuați.

Ecranul nu numai că rămase fără imagine dar, la fel ca și becurile indicatoare de pe consolă, nu se luminează. Comutatorul era pe poziție închis.

— Ați întrerupt alimentarea, constată Dunworthy, iar vocea lui sună la fel de trist ca și aceea a lui Badri. Ați oprit rețeaua.

— Exact, confirmă Gilchrist, și bine am făcut, pentru că văd cum dați buzna aici fără a avea aprobare.

Cu un gest amintind de un orb, Dunworthy întinse brațul înainte către ecrane și se clătină nesigur.

— Ați întrerupt și rețeaua, repetă el.

— Domnule Dunworthy, vă simțiți bine? sări Colin, făcând un pas către el.

— M-am gândit că s-ar putea să încercați deschiderea rețelei, spuse Gilchrist, fiindcă se vede că nu aveți nici pic de respect față de autoritatea celor de la secția de istorie medievală. Am întrerupt alimentarea ca să evit astfel de situații și se pare că am avut dreptate.

Dunworthy auzise despre persoane care se prăbușiseră la aflarea unei vești proaste. Când Badri îi spusese de Kivrin

că ajunsese în 1348, nu fusese în stare să recepționeze clar ce însemna asta, însă vestea de acum îl zdruncinase fizic. Nu reușea să-și recapete suflul.

— Ai închis rețeaua, zise el. Ai pierdut localizarea.

— Localizarea? Întrebă Gilchrist. Prostii. Sigur s-a păstrat în memorie. Când vom realimenta sistemul...

— Asta înseamnă că nu știm unde se găsește Kivrin? Întrebă Colin.

— Da, îi răspunse Dunworthy și, în clipa în care se prăbuși, se gândi că la fel căzuse și Badri peste consolă, însă lucrurile se petrecură altfel. Aproape că pluti lin, la fel ca un boxer care a rămas fără suflu dintr-o lovitură, și se prăvăli ca o iubită în brațele întinse ale lui Gilchrist.

— Știam eu, îl auzi Dunworthy pe Colin. Asta pentru că nu ați vrut să faceți imunizarea. Mătușica o să mă ucidă.

Capitolul 26

— Nu se poate. Imposibil să ne aflăm în 1348, zise Kivrin. Cu toate acestea, lucrurile se legau: moartea capelanului Imeynei, faptul că rămăseseră fără servitori, refuzul lui Eliwys de a-l trimite pe Gawyn la Oxford ca să vadă cine era de fapt Kivrin. „E multă boală acolo”, spusese Lady Yvolde, iar Ciuma neagră lovise Oxfordul în 1348, la vremea Crăciunului. Ce s-a întâmplat? Întrebă ea și-și ridică vocea care deveni un țipăt incontrollabil. *Ce s-a întâmplat?* Trebuia să ajung în 1320. 1320! Domnul Dunworthy mi-a spus să nu accept plecarea fiindcă oamenii de la secția de medievalistică nu știu ce fac, dar nu se poate să mă fi trimis *în alt an!* Tăcu. Trebuie să plecați de aici! E ciumă!

Ceilați o măsurare cu priviri atât de nedumerite încât Kivrin își închipui că interpretorul revenise la limba engleză.

— E Moartea Neagră, repetă ea. Boala albastră.

— Ba nu, o contrazise Eliwys moale.

— Lady Eliwys, trebuie să-i duceți pe Lady Imeyne și părintele Roche în sala mare, insistă Kivrin.

— Nu se poate, reluă ea, însă o luă pe Lady Imeyne de mână și o conduse afară, Imeyne strângând prișnița între degete de parcă ar fi fost moaște sfinte. Maisry țâșni după ele, ținându-și palmele apăsate pe urechi.

— Și tu trebuie să pleci, îi spuse Kivrin lui Roche. Eu rămân cu secretarul.

— Nuuu, murmură acesta din urmă, iar Roche se întoarse pentru a-l privi. Omul încercă să se ridice și Roche păși către el.

— Nu, interveni Kivrin și-l prinse de mânecă. Nu trebuie să te apropii de el. Se așează între preot și pat. Boala secretarului e contagioasă, spuse ea, dorindu-și din suflet ca interpretorul să traducă. Infecțioasă. E răspândită de purici și de... ezită, chinându-se să găsească o cale pentru a descrie transmiterea infecției – prin picături minuscule de salivă, de umori și de emanații ale suferindului. E mortală, și ucide pe toți care se apropie de bolnav.

Kivrin îl privi neliniștită, întrebându-se dacă omul înțelesese ceva din spusele ei, în caz că era capabil să priceapă așa ceva. În secolul paisprezece nu existau cunoștințe despre modul de răspândire a bolilor. Oamenii credeau că Moartea Neagră era o pedeapsă venită de la Dumnezeu. Socoteau că era adusă de cețurile otrăvitoare care pluteau pe deasupra satelor, de privirea înghețată a vreunui mort, de vrăjitorie.

— Părinte, spuse secretarul, iar Roche încercă să treacă de Kivrin, dar ea îi tăie calea.

— Nu-i putem lăsa să moară, nu se dădu el bătut.

Și cu toate astea i-au lăsat. Au fugit, lăsându-i în urmă. Mulți și-au abandonat copiii, iar doctorii refuzau să vină la căpătâiul lor, iar toți preoții au dat bir cu fugiții.

Se aplecă și ridică una dintre bucățile de pânză pe care Lady Imeyne o rupsese pentru a-i pune prișniță.

— Trebuie să-ți acoperi gura și nasul cu asta, îl lămurii ea. I-o întinse, iar el o privi încruntat, după care o împături și o apăsă pe față. Leag-o, îl îndemnă Kivrin, luând o altă fâșie. O plie în cruciș și o așează peste nas și gură, ca pe o mască de bandit, după care o legă la spate. Uite, așa.

Roche se supuse, chinuindu-se cu nodul, apoi se uită la Kivrin. Ea se dădu deoparte și el se aplecă deasupra secretarului și-și așează palma pe pieptul lui.

— Nu, exclamă ea, iar preotul ridică ochii spre ea. Nu-l atinge mai mult decât e nevoie.

Își țină răsuflarea în vreme ce Roche îl examina, temându-se că omul își va reveni brusc și se va agăța de Roche, însă nu se clinti. Umflătura de sub braț începuse să sângereze purulent.

Kivrin îi prinse mâna lui Roche, împiedicându-l să facă ce voia.

— Nu atinge, spuse ea. Sigur și-a spart inflamația când ne luptam cu el. Șterse sângele și puroiul cu o bucată de pânză de la Imeyne și legă rana cu alta, legând-o strâns în jurul umărului. Secretarul nu se clinti și nici nu strigă de durere, iar când se uită mai atent la fața lui, Kivrin constată că omul rămăsese cu ochii cășcați, neclintiți.

— A murit? Întrebă ea.

— Nu, o liniști Roche, ținându-și palma pe corpul lui, iar ea reuși să perceapă ușoara ridicare și coborâre a pieptului.

— Trebuie să aduc sfânta împărtășanie, spuse el și, din cauza măștii, cuvintele se auziră la fel de neclare ca și cele rostite de secretar.

„Ba nu”, gândi Kivrin, simțindu-se cuprinsă de panică. „Nu pleca. Dacă moare? Dacă se ridică din nou?”

Roche se ridică.

— Nu-ți fie teamă. Mă întorc.

Ieși grăbit, fără a închide ușa, iar Kivrin se duse s-o închidă. Auzi vocile celor de jos – Eliwys și Roche. Ar fi trebuit să-l roage să nu discute cu nimeni.

— Vreau să stau cu Kivrin, spuse Agnes, după care începu să urle, iar Rosemund îi răspunse furioasă, țipând să acopere plânsetul copilului.

— O să-i spun lui Kivrin, amenință Agnes, scandalizată, iar Kivrin închise ușa și o blocă.

Nici Agnes, nici Rosemund, nici altcineva nu trebuie să intre aici. Nu trebuie expuși primejdiei. Moartea Neagră nu avea leac. Nu-i putea apăra de boală decât ferindu-i de ea. Încercă disperată să-și amintească lucrurile învățate despre ciumă. Studiase subiectul în cadrul istoriei secolului XIV, iar doctorul Ahrens vorbise despre ea când îi administrase vaccinurile.

Existau două tipuri, nu trei – unul dintre viruși pătrundea direct în fluxul sanguin și ucidea victima în câteva ore. Ciuma bubonică era răspândită de puricii șobolanilor, iar acest tip producea buboaiele. Celălalt tip era pneumonie, și bolnavul nu prezenta buboaie. Victima tușea și vomita sânge, iar astfel se propaga, fiind extraordinar de contagios. Dar secretarul avea ciumă bubonică, iar acest tip nu era chiar atât de contagios. Simpla ședere în apropierea bolnavului nu transmitea boala, căci puricele trebuia să sară de la o persoană la alta.

În minte îi apăru foarte clar imaginea secretarului prăbușindu-se peste Rosemund, trântind-o odată cu el la

podea. Dacă se îmbolnăvisе și ea? Nu se poate, nu trebuie. Nu există salvare.

Secretarul se mișcă ușor, iar Kivrin se apropie de el.

— Sete, rosti el, lingându-și buzele cu limba umflată.

Îi aduse o cană cu apă, iar el bău câteva înghițituri, apoi se înecă, tuși violent și o stropi toată.

Ea se trase înapoi și își smulse masca de pe față. „E ciumă bubonică”, își zise, ștergându-se înnebunită. „Tipul ăsta nu se transmite prin picături. Și nu poți contracta boala, fiindcă ai fost vaccinată”. Numai că i se administraseră antivirale și alte inoculări. N-ar fi trebuit să ia nici virusul acela. Și nici n-ar fi trebuit să se trezească în 1348.

„Ce s-a întâmplat?” șopti ea.

Imposibil să fi fost derapajul. Domnul Dunworthy se supărase că nu se făcuseră astfel de verificări, dar chiar și în cel mai nefericit caz plasarea ar fi trebuit să fie defazată cu doar câteva săptămâni, nu ani. Sigur se întâmplase ceva rău cu rețeaua.

Domnul Dunworthy afirmase că Gilchrist nu știa ce face și că se petrecuse ceva neprevăzut, iar ea ajunsese în 1348, dar de ce nu se renunțase la plasare de îndată ce aflaseră că se greșise data? Poate că lui Gilchrist nu i-ar fi trecut prin minte să o aducă înapoi, dar Dunworthy sigur ar fi făcut-o. În primul rând, el nici măcar nu voise s-o vadă plecată. De ce nu redeschisese rețeaua?

„Pentru că nu a fost acolo”, gândi ea. „I-ar fi trebuit cel puțin două ore ca să obțină poziția. Iar până atunci ea ar fi putut să se rătăcească prin pădure. Dar trebuia să țină rețeaua deschisă. N-ar fi închis-o și ar fi așteptat întâlnirea. Ar fi ținut rețeaua deschisă pentru ea”.

Aproape că alergă spre ușă și ridică ivărul. Trebuia să-l găsească pe Gawyn. Să afle de la el unde se găsea locul de întâlnire.

Secretarul se ridică în capul oaselor și-și azvârli un picior desculț peste marginea patului de parcă ar fi vrut să o însoțească.

— Ajută-mă, se rugă el, și încercă să și-l miște și pe celălalt.

— Nu pot, spuse ea furioasă. Locul meu nu e aici. Ridică drugul din lemn. Trebuie să-l găsesc pe Gawyn. Dar abia îi rosti numele și-și aduse aminte că nu se afla acolo, fiindcă plecase la Courcy împreună cu trimisul episcopului și Sir Bloet. Cu reprezentantul episcopului, care se grăbise atât de tare încât aproape o strivise pe Agnes sub copitele calului.

Lăsă drugul de lemn la loc și se întoarse spre bărbat.

— Și ceilalți aveau ciumă? îl întrebă ea. Își aminti chipul lui pământiu și felul cum tremura, strângându-și mantia în jurul trupului. Avea să-i îmbolnăvească pe toți: pe Bloet și pe trufașa lui soră, precum și pe fiicele lui gureșe. Și pe Gawyn. Știai că ești bolnav de când ai venit aici, nu? Știai, adevărat?

Ca un copil, omul își întinse brațele spre ea implorator.

— Ajută-mă, spuse el și se prăbuși pe perne, iar capul și un umăr aproape că îi alunecară de pe pat.

— Nu meriți ajutor. Tu ai adus ciuma aici.

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Cine e? întrebă ea furioasă.

— Roche, se auzi de afară, iar ea simți un val de ușurare, chiar bucurie că el revenise, însă nu se clinti. Rămăsese cu privirea pironită la secretar, care era gata să alunece jos din pat. Omul ținea gura deschisă, iar limba umflată nu mai avea loc în gură.

— Dă-mi voie înăuntru, spuse Roche. Trebuie să-i ascult spovedania.

Spovedania.

— Nu, se opuse Kivrin.

El bătu din nou, de astă dată mai tare.

— Nu-ți pot da drumul. E molipsitor. S-ar putea să iei boala.

— E în primejdie de moarte, insistă Roche. Trebuie să fie împărtășit, ca să poată ajunge în rai. „N-o să meargă în rai”, gândi Kivrin. „El a adus ciuma aici”.

Secretarul deschise ochii. Aveau vinișoare sângerii și erau umflați, iar respirația îi devenise șuierătoare. „Moare”, îi veni în minte.

— Katherine, spuse Roche.

„Muribund, și departe de casă. Ca mine”. Și ea adusese o boală molipsitoare și nu avea nici un merit că nu murise nimeni. O ajutaseră cu toții, Eliwys, Imeyne și Roche. I-ar fi putut infecta pe toți. Roche îi dăduse ultima împărtășanie, o ținuse de mână.

Kivrin ridică ușor capul secretarului și-l așează drept pe pat. Apoi merse către ușă.

— Te las să-i dai ultima împărtășanie, spuse ea, crăpând ușa, dar mai întâi aș vrea să-ți vorbesc.

Roche își puse veșmântul preoțesc și-și scoase masca. Avea uleiul sfințit și sfânta cuminecătură într-un coșuleț. Le așează pe dulapul de la căpătâiul patului, fără a-și dezlipi privirea de la secretarul care respira tot mai precipitat.

— Trebuie să-i ascult mărturisirea, spuse el.

— Nu, îl opri Kivrin. Mai întâi vreau să-ți spun ce am pe suflet. Trase adânc aer în piept. Secretarul are ciumă bubonică, spuse ea, ascultând atentă traducerea. E o boală îngrozitoare. Mor aproape toți cei care o iau. E răspândită de șobolani și de puricii lor, dar și de respirația, hainele și lucrurile celor bolnavi.

Îl fixă cu îngrijorare, dorindu-și ca el să înțeleagă. La fel o privea și el, având un aer uimit.

— E o boală groaznică, repetă ea. Nu seamănă cu febra tifoidă sau holera. A ucis deja sute de mii de oameni în Italia și Franța, în unele locuri atât de mulți, încât nici n-a mai rămas nimeni să îngroape morții.

Expresia de pe fața lui rămase impenetrabilă.

— Ți-ai amintit cine ești și de unde vii, spuse el și de astă dată vorbele nu mai sunau ca o întrebare.

„Crede că fugeam de ciumă”, gândi ea. „Dacă zic da, își va închipui că eu am adus-o aici”. Dar privirea lui nu era deloc acuzatoare, de aceea trebuia să-l lămurească.

— Da, răspunse ea și rămase în așteptare.

— Ce trebuie să facem?

— Să-i ții pe ceilalți departe de încăperea asta și să le spui să stea în casă neapărat, fără a primi pe nimeni înăuntru. Trebuie să le zici și sătenilor același lucru și să nu se apropie de vreun șobolan, chiar dacă e mort. Să înceteze orice petreceri sau dansuri pe izlaz. Sătenii nu trebuie să intre în conac, nici în curte sau în biserică. Să nu se adune nicăieri.

— O s-o rog pe Lady Eliwys să le țină înăuntru pe Agnes și Rosemund, spuse el, și sătenilor să stea mai mult în casă.

Secretarul scoase un sunet gâlgâitor, ceea ce îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre el.

— Nu putem face nimic pentru cei care au luat ciuma asta? întrebă el, pronunțând cuvântul cu stângăcie.

Cât timp fusese el plecat, încercase să-și amintească remediile pe care le folosiseră oamenii vremii. Umblaseră cu buchete de flori, băuseră smaralde pisate și-și puseseră lipitori pe buboaie, dar toate acestea se dovediseră, nu numai inutile, ci mai ales dăunătoare, iar doctorul Ahrens spusese că indiferent ce ar fi luat, tot nu le-ar fi folosit, pentru că doar antimicrobiene precum tetraciclină și streptomicina ar fi dat rezultate, iar acestea nu au fost descoperite decât în secolul douăzeci.

— Trebuie să le dăm lichide multe și să-i ținem la caldură, spuse ea.

Roche se uită la bărbat și spuse:

— Pe el sigur o să-l ajute Dumnezeu.

„Nu cred”, gândi ea. „Nu-l va ajuta. Nici pe el, nici jumătate din Europa”.

— Dumnezeu nu ne poate ajuta în fața Morții Negre.

Roche dădu din cap și luă vasul cu ulei sfințit.

— Trebuie să-ți pui masca, îl sfătui Kivrin și îngenunche să ia ultima fâșie de pânză, apoi i-o legă peste nas și gură. Neapărat s-o porți când te apleci asupra lui, adăugă ea, sperând că el n-o să bage de seamă că ea nu purta mască.

— Dumnezeu a trimis suferința asta asupra noastră? întrebă Roche.

— Nu, îi răspunse ea. Nu.

— Atunci Diavolul?

Se simți ispitită să răspundă afirmativ. Majoritatea Europei considerase că Satana fusese acela care adusese Moartea Neagră. Oamenii îi căutaseră pe trimișii Diavolului, îi torturaseră pe evrei și leproși, bătuseră cu pietre bătrâne, arseseră fete și tinere femei pe rug.

— N-a trimis-o cineva anume. E o boală. Nu e vina nimănui. Dumnezeu ne-ar ajuta dacă ar putea, numai că El... „Ce-i cu el? Nu ne aude? Ne-a părăsit? Nu există?” Dumnezeu nu ne poate salva, încheie ea învinsă.

— Iar noi trebuie să acționăm în numele Lui?

— Da

Roche îngenunche lângă pat. Își plecă fruntea deasupra brațelor, apoi înălță capul.

— Știam eu că Dumnezeu te-a trimis să ne ajuți, spuse el.

Kivrin îngenunche și-și împreună palmele.

— *Mittere digneris sanctum Angelum*, se rugă Roche. Trimite-ni-l nouă pe îngerul Tău sfânt din cer ca să-i apere și îngrijească pe cei adunați sub acoperișul acestei case.

„Fă în așa fel încât Roche să nu se îmbolnăvească”, rosti Kivrin aproape de microfonul înregistratorului. „Nici Rosemund. Ajută-l pe secretar să moară înainte ca boala să-i cuprindă plămânii”.

Rostind rugăciunea, glasul lui Roche suna la fel ca atunci când fusese și ea bolnavă, și își dori ca asta să-l liniștească pe secretar așa cum o ostoise pe ea. Nu avea cum să știe ce se va întâmpla. Omul nu putea mărturisi, iar actul ungerii păru să-i provoace dureri. Tresări când uleiul sfințit îi atinse palmele, iar pe măsură ce Roche se ruga respirația lui păru să devină mai șuierătoare. Roche făcu o mișcare din cap și-l privi. Brațele omului erau acoperite de minuscule vânătăi purpurii, ceea ce însemna că vasele de sânge de sub piele se spărgeau unul după altul.

Roche se întoarse și se uită în ochii lui Kivrin.

— Trăim acele ultime zile dinaintea sfârșitului lumii prezis de apostolii lui Dumnezeu? Întrebă el.

„Da”, gândi Kivrin.

— Nu, spuse ea. Nu, trăim doar vremuri grele. Groaznice, dar nu va muri toată lumea. După aceea vor veni timpuri minunate. Renașterea, reformele și muzica. Vremuri grozave. Vor apărea medicamente, iar oamenii nu vor mai muri de vărsat de vânt sau pneumonie. Și toți vor avea ce să mănânce, iar în case va fi cald chiar și iarna. Se gândi la Oxford, gătit pentru Crăciun, la străzile și magazinele luminate feeric. Vor fi lumini peste tot, și nu va mai trebui să tragi clopote de îngropăciune.

Vorbele ei îl liniștiseră pe secretar. Nu mai respira suierător și ațipise.

— Acum îndepărtează-te de el, îl îndemnă Kivrin și îl conduse pe Roche către fereastră.

Îi aduse vasul cu apă.

— După ce l-ai atins, trebuie să-ți speli mâinile. Vasul avea foarte puțină apă.

— Trebuie să spălăm vasele și lingurile cu care îl hrănim, explică ea, urmărindu-i palmele uriașe, și mai trebuie să ardem fâșiile de pânză și bandajele. Ciuma a rămas în ele.

Roche își șterse mâinile de poala veșmântului și cobora ca să-i spună lui Eliwys ce trebuia să facă. Reveni cu o bucată de pânză și cu apă proaspătă. Kivrin rupse pânza în fâșii și-și legă una peste gură și nas.

Apa din vas se termină repede. Secretarul se trezise din somnolență și cerea mereu de băut. Kivrin îi susținu cana, încercând să-l țină cât mai departe pe Roche.

Acesta plecă să rostească vecernia și să tragă clopotele. Kivrin închise ușa în urma lui, trăgând în același timp cu urechea la zgomotele de jos, dar nu auzi nimic. „Pesemne că dorm”, socoti ea, „ori sunt bolnavi”. Își aminti de Imeyne, care stătuse aplecată peste secretar ca să-i aplice prișnița, la Agnes, în picioare la căpătâiul patului, la Rosemund sub apăsarea lui.

„E prea târziu”, își zise, pășind pe lângă pat, „toți au fost expuși. Cât durează perioada de incubație? Două săptămâni? Nu, în timpul acesta devenea activ vaccinul. Trei zile? Două?” Nu reuși să-și amintească. „Și câtă vreme fusese secretarul o sursă de infecție?” Încercă să-și aducă

aminte cine stătuse alături de el la petrecerea de Crăciun, cu cine vorbise, însă nu îl urmărise tot timpul. Se uitase după Gawyn. Singura imagine de neșters rămânea aceea în care secretarul o apucase de fustă pe Maisry. Se apropie iar de ușă și o deschise.

— Maisry, strigă ea.

Nu primi răspuns, dar asta nu însemna nimic, probabil că fata dormea ori se ascunsese, iar bărbatul avea ciumă bubonică, nu pneumonică, boală răspândită de purici. Putea spera că omul nu îmbolnăvise pe nimeni, dar imediat după întoarcerea lui Roche, îl lăsă pe acesta în cameră, iar ea luă vasul pentru jeratic și coborî să caute cărbuni. Și să se liniștească văzându-i pe toți teferi.

Rosemund și Eliwys stăteau lângă foc, având lucrul de mână în poală, iar Lady Imeyne se afla alături de ele, citind din Cartea orelor. Agnes își făcea de lucru cu căruța pe care o împingea înainte și înapoi pe dalele de piatră și îi vorbea. Maisry dormea pe una dintre băncile din apropierea mesei mari, părând bosumflată chiar și în somn.

Agnes o lovi pe Imeyne cu căruța din lemn, iar bătrâna privi în jos spre ea și o preveni:

— O să ți-o iau dacă nu te joci cum se cuvine, Agnes, iar tonul tăios al dojenii, surâsul reținut imediat de pe fața Rosemundei, roșeața sănătoasă din obrajii lor, răsrântă de lumina focului, veniră ca o undă de ușurare pentru Kivrin. Semăna cu orice altă seară petrecută la conac.

Eliwys nu cosea. Tăia pânza în fâșii lungi folosindu-se de foarfece și ridica mereu privirea către ușă. Vocea lui Imeyne, care citea din Cartea Orelor, avea o umbră de îngrijorare, iar în timp ce rupea pânza, Rosemund se uita plină de grijă către maică-sa. Eliwys se ridică și trecu dincolo de paravane. Kivrin se întrebă dacă auzise pe cineva venind, dar după câteva clipe reveni la locul ei și-și reluă treaba.

Kivrin coborî scările încet, dar un mic zgomot tot o trădă. Agnes își abandonează căruciorul și urcă spre ea.

— Kivrin! strigă ea și dădu să o îmbrățișeze.

— Ai grijă! o avertiză Kivrin, ținând-o la distanță cu mâna rămasă liberă. Cărbunii sunt fierbinți.

Mințea, desigur. Dacă ar fi fost fierbinți, n-ar fi coborât să-i schimbe, însă Agnes se trase câțiva pași înapoi.

— De ce porți mască? întrebă ea. Îmi spui o poveste?

Eliwys se ridică, iar Imeyne se întoarse ca să o privească.

— Cum se simte secretarul episcopului? întrebă Eliwys.

„Se chinuie”, vru să răspundă, însă găsi soluția potrivită:

— I-a mai scăzut fierbințeala. Trebuie să stați departe de mine. S-ar putea să port infecția în straie.

Se ridicară toate, până și Imeyne, care închise cartea așezând-o peste mățanii, și se trase înapoi de lângă vatră, nescăpând-o din ochi.

Ciotul de buștean era încă pe foc. Kivrin se sluji de poala fustei ca să ia capacul de pe vasul cu cărbuni și azvârli resturile pe marginea vetrei. Cenușa se ridică roi, iar una dintre bucățile de cărbune ars lovi bușteanul și se rostogoli săltând pe podea.

Agnes izbucni în râs, în timp ce restul, mai puțin Eliwys, care-și întorsese privirea către paravane, urmăriră rostogolirea cărbunelui până sub o bancă.

— S-a întors Gawyn cu caii? întrebă Kivrin, apoi regretă. Citise deja răspunsul pe chipul încordat al lui Eliwys, iar replica ei o făcuse pe Imeyne să se întoarcă și să o săgeteze cu o privire înghețată.

— Nu, spuse Eliwys, fără să privească spre ea. Crezi că și ceilalți din suita episcopului erau bolnavi?

Kivrin își aduse aminte de fața cenușie a episcopului și de expresia extenuată a călugărului.

— Nu știu.

— Vremea se răcește, constată Rosemund. Poate că Gawyn a hotărât să rămână acolo peste noapte.

Eliwys nu-i răspunse. Kivrin îngenunche lângă foc și întoarse cărbunii cu vătraiul masiv, aducând jarul incandescent deasupra. Încercă să împingă niște cărbuni încinși în vas, slujindu-se de vătrai și-i luă cu capacul.

— Tu ai adus boala asupra noastră, spuse Imeyne.

Kivrin ridică ochii, simțind inima bubuindu-i afară din piept, însă Imeyne nu privea spre ea. O fixa pe Eliwys.

— Păcatele tale au adus pedeapsa asta.

Eliwys întoarce capul către Imeyne, iar Kivrin se așteaptă să vadă uimire ori furie pe fața ei, dar nu depistă nici una, nici alta. Eliwys se uita la soacra ei fără nici o expresie pe chip, de parcă mintea ei ar fi fost în altă parte.

— Dumnezeu îi pedepsește pe cei care păcătuiesc trupește, dimpreună cu familiile lor, anunță Imeyne, așa cum se întâmplă acum. Înălță Cartea orelor, ținând-o drept în fața ei. Păcatul tău a adus ciuma peste noi.

— Tu ai trimis după episcop, spuse Eliwys cu răceală. Nu te-ai mulțumit cu Părintele Roche. Tu i-ai chemat aici, iar ei au adus boala.

Se răsuci pe călcâie și trecu dincolo de paravane.

Imeyne înțepea, de parcă ar fi fost lovită și se întoarce la banca pe care stătuse până atunci. Se lăsă ușor pe genunchi și scoase mătăniile din carte și-și trecu lanțul printre degete cu un aer pierdut.

— Acum îmi zici o poveste? Întrebă Agnes din nou.

Imeyne se propti în coate de bancă și-și apăsă palmele pe frunte.

— Spune-mi povestea cu fecioara tare de virtute, o rugă Agnes.

— Mâine, o amână Kivrin, mâine o să-ți spun o poveste, și plecă sus cu vasul plin de cărbuni.

Secretarul era din nou febril. Aiura, rostind răcnit versetele slujbei pentru morți, de parcă ar fi fost sudalme. Cerea mereu apă, iar Roche, apoi Kivrin, ieșiră în curte să-i aducă.

Kivrin coborî scările pe vârful picioarelor, ducând cu sine o găleată și o lumânare, sperând să nu fie văzută de Agnes, dar toată lumea dormea, în afară de Lady Imeyne, care, cu spatele drept și rigid, stătea în genunchi și se ruga, repetând neiertător: „Tu ai adus asta asupra noastră”.

Kivrin ieși în curtea scufundată în întuneric. Bătură două clopote, bătând într-un ritm disonant, ceea ce o făcu să se întrebe dacă anunțau vecernia sau moartea cuiva. Lângă

puț era o găleată pe jumătate plină cu apă, însă ea o vărsă pe pietre și scoase una proaspătă. O așază apoi lângă ușa bucătăriei și intră să ia ceva de mâncare. Bucățile groase de pânză care fuseseră folosite pentru a acoperi mâncarea când fusese adusă în conac zăceau strânse la capătul mesei. Puse pâine și o halcă de friptură rece pe o astfel de pânză, îi legă colțurile, apoi le luă pe celelalte și le duse pe toate sus. Mâncară stând pe podea în fața vasului cu jeratic și chiar după prima îmbucătură Kivrin începu să se simtă mai bine.

Și secretarul părea să-și fi revenit. Ațipi din nou, iar apoi fața i se îmbrobonă de sudoare fierbinte. Kivrin îl șterse pe față cu una dintre bucățile aspre de pânză luate din bucătărie, iar el oftă, de parcă asta i-ar fi făcut bine, după care adormi. Când se trezi din nou, febra îi trecuse. Împinseră dulapul alături de pat și așezară pe el o lumânare de seu apoi ea și Roche stătură, când de veghe lângă bolnav, când lungiți pe bancheta de lângă fereastră. Era prea frig pentru a putea dormi, dar Kivrin se cuibări lipită de pervazul din piatră și dormită apoi, de fiecare dată când deschidea ochii se simțea mai întremată.

Citise în Istoria Medicinii că uneori viața unui pacient putea fi salvată prin incizarea buboaielor. Al secretarului nu mai supura, iar murmurul îi dispăruse din piept. Pesemne că avea să supraviețuiască.

Unii istorici erau de părere că Ciuma Neagră nu ucisese atâtia oameni precum indicau documentele vremii. Gilchrist credea că cifrele fuseseră exagerate în mod grosolan din cauza spaimei și lipsei de educație și chiar dacă erau corecte, boala nu răpusese câte jumătate din populația fiecărui sat. În unele nu murise nimeni.

Îl izolaseră pe secretar de îndată ce-și dăduseră seama de situația lui, iar ea reușise să-l împiedice pe Roche să se apropie de suferind. Se apăraseră cât putuseră. Iar boala nu devenise pneumonică. Probabil că nu era de ajuns, și că luaseră măsuri la vreme. Trebuia să-l convingă pe Roche că era nevoie să interzică accesul în sat, împiedicând pe oricine să intre, și poate că astfel ciuma îi va ocoli. Asta se

întâmplase în alte locuri. Sate întregi rămăseseră neatinse, iar în unele părți ale Scoției ciurma nici nu ajunsese.

Trebuie că adormise. Când se trezi, se lumina de ziuă, iar Roche plecase. Privi spre pat. Secretarul stătea perfect nemișcat, cu ochii larg deschiși și privirea fixă, ceea ce o făcu să gândească: „A murit, iar Roche s-a dus să-i sape mormântul”, însă în timp ce gândul se înfiripa, băgă de seamă că așternuturile de pe el se ridică și coboară. Îi pipăi pulsul. Era rapid și atât de slab, încât abia reuși să-l simtă.

Clopotul începu să bată și înțelese că Roche plecase să anunțe utrenia. Își trase masca pe față și se aplecă deasupra patului.

— Părinte, spuse ea încet, însă el nu dădu de înțeles că o auzise. Puse mâna pe fruntea lui. Febra scăzuse, dar pielea nu părea normală. Era uscată, pergamentoasă, iar hemoragia de pe brațe și picioare se întunecase și se împrăștiase. Limba umflată răsărea printre dinți, înfiorător de vânătă.

Puțea groaznic, răspândind o duhoare grețoasă pe care o simțea chiar și prin mască. Urcă pe bancheta de lângă fereastră și-și desfăcu pânza. Aerul proaspăt mirosea minunat, rece și proaspăt, de aceea se aplecă peste pervaz și respiră adânc.

În curte nu se vedea nimeni, dar în timp ce sorbea aerul rece și curat, Roche apăru în ușa bucătăriei, ducând un vas aburind. Porni să traverseze curtea presărată cu pietriș, îndreptându-se către ușa conacului și în acest răstimp în prag ieși Lady Eliwys. I se adresă lui Roche, iar el porni spre ea, se opri brusc și-și puse masca înainte de a-i răspunde. „Bine măcar că încearcă să stea deoparte de oameni”, gândi Kivrin. El intră în conac, iar Eliwys merse la puț.

Kivrin legă fâșia de pânză de marginea ferestrei și privi în jur, căutând ceva cu care să facă puțin curent. Sări jos, luă una dintre bucățile de pânză și se sui la loc.

Eliwys se afla tot lângă puț, trăgând găleata afară. Se opri, fără a da drumul frânghiei și se întoarse să privească spre poartă. Gawyn intră, ducându-și calul de căpăstru.

Se opri când o văzu, iar Gringolet se izbi de el și-și azvârli capul în aer, agitat. Expresia de pe fața lui Gawyn era la fel ca întotdeauna, plină de speranță și dor, iar Kivrin simți un val de furie pentru că situația nu se schimbase nici măcar în condițiile de acum. „Nu știe, totuși”, gândi ea. „Abia s-a întors de la Courcy”. Avu un sentiment de milă față de el, pentru faptul că trebuia să afle, că Eliwys trebuia să-l anunțe.

Eliwys trase găleata până ajunse la același nivel cu ghizdurile puțului, iar Gawyn mai făcu un pas către ea, ținându-l pe Gringolet de căpăstru și apoi se opri.

„Știe”, gândi Kivrin. „Deci știe. Trimisul episcopului a fost bolnav, și el a venit în grabă acasă ca să-i prevină”. Își dădu brusc seama că Gawyn nu adusese caii înapoi. „Călugărul a rămas cu unul, iar restul au fugit”.

O urmări pe Eliwys cum trase cu dificultate găleata până pe ghizdurile puțului, fără să se clintească. „El ar face orice pentru ea”, gândi Kivrin, „ar salva-o de o sută de tâlhari dacă ar fi în pădure, dar aici n-o poate nici măcar scuti de corvoada asta”.

Nemulțumit că trebuie să rămână în grajd, Gringolet clătină violent din cap. Gawyn puse o palmă pe botul lui ca să-l liniștească, dar era deja prea târziu. Eliwys îl văzuse.

Dădu drumul găleții. Aceasta căzu cu o jerbă de apă și cu un zgomot pe care-l auzi și Kivrin, apoi Eliwys sări în brațele lui.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Kivrin sări să deschidă. Era Agnes.

— Nici acum nu-mi spui o poveste?

Copila era foarte răvășită. Nimeni nu o mai pieptănase de două zile. Părul îi ieșea dezordonat de sub bonetă și se vedea că dormise în apropierea vetrei. Avea o mânecă murdară de cenușă.

Kivrin abia rezistă ispitei de a îndepărta urmele de mizerie.

— Nu ai voie să intri, spuse ea, ținând ușa aproape închisă. O să iei boala.

— Nu se joacă nimeni cu mine, protestă Agnes. Mama a plecat, iar Rosemund doarme.

— Mama a ieșit să aducă apă, rosti ea cu fermitate. Bunica unde e?

— Se roagă. Întinse mâna să o apuce pe Kivrin de fustă, iar ea se trase brusc înapoi.

— Nu ai voie să mă atingi, spuse ea tăios.

Pe chipul fetei apărură o grimasă de nemulțumire.

— De ce ești mânioasă pe mine?

— Nu sunt supărată pe tine, îi răspunse Kivrin cu glas mai îngăduitor. Dar nu ai voie să intri. Secretarul e foarte bolnav și cei care se apropie de el ar putea... – nici o speranță să-i explice micuței ce însemna contagiunea – pot să sufere la fel.

— Are să moară? Întrebă Agnes, încercând să vadă dincolo de pragul ușii.

— Mă tem că da.

— Și tu?

— Nu, răspunse ea și-și dădu seama că nu se mai temea. Rosemund se va trezi curând. Roag-o să-ți spună o poveste.

— Și părintele Roche are să moară?

— Nu. Acum du-te și joacă-te cu căruța până se trezește Rosemund.

— După ce moare secretarul îmi spui o poveste?

— Da. Acum *fugi jos*.

Ținându-se de perete, Agnes coborî trei trepte cam fără chef:

— O să murim toți?

— Nu, o liniști Kivrin. „Dacă îmi stă în puteri să împiedic asta”. Apoi închise ușa și se rezemă de ea.

Secretarul zăcea orb și lipsit de cunoștință, în vreme ce toate forțele lui se concentraseră în bătălia internă cu un dușman pe care sistemul lui imunitar nu-l mai întâlnise și împotriva căruia nu avea armele necesare.

Se auzi un nou ciocănit la ușă.

— Fugi jos, Agnes, spuse Kivrin, însă era Roche aducând un castron cu supă de la bucătărie și o găletușă cu cărbuni

încinși. Le dădu drumul în vasul pentru jeratic și îngenunche alături, suflând asupra lor.

Îi dăduse castronul lui Kivrin. Supa era caldută și mirosea groaznic. Se întrebă ce conținea de reușea să ajute la scăderea fierbințelii.

Roche se ridică și luă castronul, apoi încercă să-l hrănească pe secretar cu lingura, însă lichidul șiroia de pe limba umflată în jos, pe la colțurile gurii.

Un nou ciocănit.

— Agnes, ți-am spus că nu e voie, se răsti Kivrin iritată, în timp ce încerca să șteargă așternutul.

— M-a trimis bunică să te chem.

— Se simte rău Lady Imeyne? întrebă Roche și păși spre ușă.

— Nu. Rosemund.

Kivrin simți cum inima i-o ia razna.

Roche deschise ușa, dar Agnes nu intră. Rămase pe palier, privind nedumerită la masca preotului.

— Rosemund e bolnavă? întrebă Roche îngrijorat. Kivrin țâșni pe lângă ei și coborî scările.

Rosemund stătea pe o bancă de lângă vatră, iar Lady Imeyne, în picioare, era aplecată asupra ei.

— Ce s-a întâmplat? vru să știe Kivrin.

— Am căzut, o lămuri Rosemund, încă șocată. M-am lovit la braț. Apoi întinse brațul spre Kivrin, cu cotul îndoit. Lady Imeyne murmură ceva.

— Poftim? exclamă Kivrin, dar descoperi că bătrâna se ruga. O căută din ochi pe Eliwys. Nu era prin preajmă, dar Maisry se ghemuise înspăimântată lângă masă și un gând îi trecu fulgerător prin minte: Rosemund se împiedicase de Maisry și căzuse.

— Te-ai împiedicat de ceva?

— Nu, răspunse Rosemund, încă amețită. Mă doare capul.

— Te-ai lovit la cap?

— Nu, și-și ridică mâneca. Doar cotul, de pietre.

Kivrin trase mâneca largă până dincolo de cot. Era julit, dar nu curgea sânge. Se întrebă dacă nu cumva era

fracturat, pentru că Rosemund îl ținea la un unghi foarte ciudat.

— Te doare acum? întrebă ea, mișcând brațul ușor.

— Nu.

Răsuci antebrațul la fel de atent.

— Dar acum?

— Nu.

— Îți poți mișca degetele?

Rosemund și la îndoi pe rând, continuând să-și țină brațul îndoit. Kivrin se uită la el, neștiind ce să creadă. Putea fi dislocat, dar atunci nu l-ar fi putut îndoi cu atâta ușurință.

— Lady Imeyne, spuse Kivrin, vrei să-l chemi pe Părintele Roche?

— Nu ne poate ajuta, rosti Imeyne disprețuitor, pornind totuși în sus pe scări.

— Nu cred că e rupt, spuse Kivrin.

Rosemund își lăsă brațul în jos, scoase un geamăt și-l îndoi la loc. Chipul îi păli, iar pe buza superioară îi apărură broboane de sudoare.

„Sigur e rupt”, gândi Kivrin și dădu să o apuce de braț. Rosemund se trase înapoi și până să-și dea Kivrin seama de ceea ce se întâmplă fata se rostogoli de pe banchetă și căzu pe podea.

De astă dată se lovise la cap. Kivrin auzi bufnetul sec la atingerea cu pardoseala de piatră. Sări peste banchetă și îngenunche lângă fată.

— Rosemund, Rosemund. Mă auzi?

Fata nu se clinti. Își răsucise în aer brațul suferind când căzuse, ca și cum ar fi vrut să împiedice căderea, iar când Kivrin îl atinse, avu o tresărire, dar nu deschise ochii. Kivrin roti ochii înnebunită, căutând-o pe Imeyne, dar bătrâna nu era pe scări. Îngenunche.

Rosemund deschise ochii.

— Să nu mă părăsești, șopti ea.

— Trebuie să chem ajutoare.

Rosemund clătină din cap.

— Părinte Roche! strigă Kivrin, deși își dădu seama că el n-o putea auzi prin ușa groasă, însă Lady Eliwys apăru în goană de după paravane.

— Are boala albastră? întrebă ea.

— Nu. A căzut, îi răspunse Kivrin. Puse palma pe brațul dezgolit, întins în lateral. Era fierbinte. Rosemund avea ochii închiși și respira rar, egal, de parcă ar fi adormit.

Kivrin ridică mâneca mai sus, dincolo de umărul Rosemundei. Îi înălță brațul ca să poată vedea subsuoara și fata încercă să se smulgă, însă Kivrin nu-i dădu drumul.

Umflătura nu era la fel de mare ca aceea a secretarului, dar devenise roșie și rigidă. „Nu”, se rugă Kivrin. „Nu”. Rosemund gemu și încercă să-și retragă brațul, dar Kivrin i-l așează jos cu blândețe, aranjând mâneca sub el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Agnes, aflată la jumătatea scării. Rosemund e bolnavă?

„Nu se poate”, gândi Kivrin. „Trebuie să găesc ajutoare. Au fost cu toții expuși, chiar și Agnes, și nimic nu-i poate ajuta. Antibioticele vor fi descoperite abia peste șase sute de ani”.

— Păcatele tale au adus toate astea asupra noastră, spuse Lady Imeyne.

Kivrin ridică privirea spre ea. Eliwys o săgeta pe Imeyne, dar cu un aer absent, de parcă nu ar fi auzit.

— Păcatele tale și ale lui Gawyn, reluă Imeyne.

— Gawyn, repetă Kivrin. Doar el îi putea arăta locul de întâlnire, iar ea avea să vină cu ajutoare. Doctorul Ahrens va ști cum să procedeze. La fel și Dunworthy. Doctorul Ahrens îi va da vaccin și streptomycină, și ea se va întoarce.

— Unde e Gawyn, întrebă ea.

Eliwys o privi de astă dată, iar pe fața ei se citea dorința și speranța. „I-a reținut în sfârșit atenția”, gândi Kivrin.

— Gawyn, zise ea cu voce tare. Unde e?

— A plecat, spuse Eliwys.

— Unde? Trebuie să-i vorbesc. Trebuie să aducem ajutoare.

— Nu există ajutor, murmură Lady Imeyne, îngenunchind alături de Rosemund, și așezându-i brațele. Asta e pedeapsă de la Dumnezeu.

Kivrin se ridică.

— Unde a plecat?

— La Bath, explică Eliwys. Să-l cheme pe soțul meu.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (070114-070526)

Am ajuns la concluzia că ar fi preferabil să clarific lucrurile. Domnul Gilchrist spera că după pătrunderea în epoca medievală vom putea obține informații directe în legătură cu Ciuma Neagră, și cred că e adevărat.

Primul caz de ciumă înregistrat aici a fost acela al unui secretar care a sosit împreună cu un trimis al episcopului. Nu știu dacă era bolnav de la venire. Tot ce se poate, și tocmai de aceea au poposit cu toții aici, în loc să-și continue drumul spre Oxford, și l-au abandonat înainte de a lua și ei boala. În dimineața de Crăciun, când au plecat, sigur era doborât, ceea ce înseamnă că putea transmite boala în noaptea dinainte, când omul a intrat în contact cu cel puțin jumătate din populația satului.

Omul îi transmisese boala fiicei lordului Guillaume, Rosemund, care a căzut la pat pe... parcă pe 26, nu? Am pierdut noțiunea timpului. Ambii aveau buboalele obișnuite în asemenea cazuri. Cel al secretarului se spărsese și supura. Acela al Rosemundei e rigid și crește. A ajuns de mărimea unei nuci. Zona învecinată este inflamată. Amândoi au febră mare și delirează cu intermitențe.

Eu și Părintele Roche i-am izolat și le-am spus tuturor celorlalți să evite orice contact cu ei, dar mă tem că e prea târziu. Aproape toată lumea din sat a participat la petrecerea de Crăciun, și familia a fost alături de secretar.

Aș vrea să aflu cât durează perioada de incubație și dacă boala este contagioasă înainte de apariția simptomelor. Știu că boala se prezintă sub trei forme: bubonică, pneumonică

și septicemică, cea de-a doua fiind cea mai contagioasă, fiindcă se răspândește prin tuse, respirație sau atingere. Secretarul și Rosemund par să aibă forma bubonică.

Mi-e atât de frică încât nici măcar nu pot gândi limpede. Mă simt cuprinsă de spaimă, val după val. Mă simt bine apoi, deodată, mă copleșește frica și trebuie să mă țin strâns de marginea patului ca să nu o rup la goană din cameră, din casă, din sat, să fiu cât mai departe de toate astea!

Știu că am fost inoculată împotriva ciumei, dar în ciuda vaccinului antiviral și imunitar tot am suferit de ceva și mă înfior de fiecare dată când mă atinge secretarul. Părintele Roche uită mereu să poarte masca, iar eu mă tem că el sau Agnes o să se molipsească. De altfel, mă tem și că secretarul are să moară. La fel ca și Rosemund. Mi-e frică de asemenea că s-ar putea ca cineva din sat să facă forma pneumonică, iar Gawyn nu se va întoarce și eu nu voi mai putea găsi locul de întâlnire până la data stabilită.

(Pauză)

M-am mai liniștit puțin. S-ar părea că e de folos să vorbești cu tine însăși, fie că te auzi ori nu.

Rosemund e tânără și viguroasă. Iar ciurma nu i-a ucis pe toți. În unele sate n-a murit absolut nimeni.

Capitolul 27

Au dus-o sus pe Rosemund, după care au făcut pe podea un culcuș în spațiul îngust de lângă pat. Roche a acoperit culcușul cu un cearceaf și s-a dus să aducă așternuturile aflate în podul hambarului.

Kivrin se temuse că Rosemund se va speria văzând limba umflată grotesc și pielea cenușie a secretarului, însă ea abia dacă îl învrednicise cu o privire. Își scoase mantia și încălțăările, apoi se întinse recunoscătoare în locul îngust. Kivrin luă velința din piele de iepure de pe pat și o acoperi.

— O să urlu și o să mă reped la oameni la fel ca secretarul? întrebă Rosemund.

— Nu, îi răspunse Kivrin și se strădui să rămână zâmbitoare. Încearcă să te odihnești. Te doare ceva?

— Burta, spuse ea și-și duse o mână la pântec. Și capul. Sir Bloet mi-a spus odată că fierbințeala îi face pe oameni să danseze. Credeam că sunt povești ca să mă sperie. Zicea că dansează până le dădea sângele pe gură și mureau. Unde-i Agnes?

— Cu mama ta.

Îi spusese lui Eliwys să le ia pe Agnes și Imeyne în pod și să se izoleze acolo, iar Eliwys plecase fără să mai arunce nici măcar o privire spre Rosemund.

— Tatăl meu va veni curând, spuse Rosemund.

— Acum trebuie să stai liniștită și să te odihnești.

— Bunica spune că e un păcat de moarte să te temi de soț, dar eu sunt înspăimântată de el. Mă atinge cum nu se cuvine și-mi povestește despre lucruri care nu pot fi adevărate.

„Sper ca acest om să moară în chinuri”, gândi Kivrin. „Trag nădejde că e deja infectat”.

— Tata e pe drum, zise Rosemund.

— Trebuie să dormi.

— Dacă Sir Bloet ar fi aici n-ar îndrăzni să se atingă de mine, mai adăugă ea și închise ochii. El s-ar teme.

Roche veni înăuntru cu un braț de așternuturi, apoi plecă din nou. Kivrin le așează pe toate deasupra Rosemundei, le aranjă mai bine, după care îl înveli la loc pe secretar cu blana luată de pe el mai devreme.

Omul zăcea nemișcat, fără să scoată o vorbă, însă susurul respirației revenise, iar acum tușea. Gura îi atârna deschisă, iar dosul limbii îi era tivit cu un strat alb și lănos.

„N-o pot lăsa pe Rosemund să pățească asta”, gândi Kivrin, „n-are decât doisprezece ani. Trebuie să existe o ieșire. O soluție”. Bacilul ciumei era o bacterie. O puteau ucide streptomycină și medicamentele pe bază de sulfamide, dar ea nu le putea produce și nici nu știa unde se afla locul de întâlnire.

Iar Gawyn plecase călare spre Bath. Bineînțeles. Eliwys venise într-un suflet la el, își azvârlise brațele în jurul lui, iar el ar fi plecat oriunde, gata să facă orice pentru ea, chiar dacă asta însemna să-l aducă acasă pe soțul ei.

Încercă să calculeze cât i-ar lua lui Gawyn să facă drumul călare până la Bath și înapoi. Distanța era de șaptezeci de kilometri. Dacă ar fi gonit, putea să parcurgă drumul într-o zi și jumătate. Dus și întors, trei zile. Dacă nu-l oprea careva, dacă îl găsea pe lord Guillome, dacă nu cădea răpus de boală. Doctorița Ahrens afirmase că, dacă nu erau tratați, bolnavii de ciumă mureau în trei-patru zile, dar ea nu credea că secretarul avea să reziste atât de mult. Temperatura îi crescuse din nou.

Când o aduseseră sus pe Rosemund, Kivrin împinsese sub pat o lădiță care aparținea Lady Imeyne. O deschisese și aruncase o privire la ierburile uscate și tot felul de prafuri aflate înăuntru. În timpul ciumei, oamenii apelaseră la remedii preparate în casă din plante precum *Hypericum* sau *Solanum dulcamara*, dar acestea fuseseră la fel de inutile ca și smaraldele pisate.

Iarba puricelui i-ar fi fost poate de folos, dar în săculețele din pânză nu descoperi nici una dintre floricelele rozalii sau violacee.

Când Roche reveni, îl trimise la râu să aducă ramuri de salcie și le țină în ceaiul amar.

— Ce-i fiertura asta? Întrebă Roche, gustând-o și strâmbându-se.

— Aspirină, îi răspunse Kivrin. Așa sper.

Roche îi dădu o ceașcă secretarului, căruia nu-i păsa câtuși de puțin ce gust avea băutura, însă aceasta păru să-i mai domolească febra, însă temperatura Rosemundei crescuse în mod constant în cursul după amiezii, până când începu să aibă frisoane. La vremea când Roche trebui să plece pentru slujba de vecernie, pielea fetei fierbea.

Kivrin o dezveli și încercă să-i maseze brațele și picioarele cu apă rece pentru a coborî febra, însă ea se smulse furioasă, vrând să fie lăsată în pace.

— Nu se cade să mă atingi în felul acesta, domnule, rosti ea printre dinții care-i clănțăneau. Te asigur că o să mă plâng tatălui meu când are să se întoarcă.

Roche nu mai reveni. Kivrin aprinse lumânările de seară și aranjă așternuturile în jurul Rosemundei, întrebându-se în tot acest timp ce se întâmplase cu el.

Fata arăta mai rău în lumina cenușie, având chipul lipsit de culoare și stors de puteri. Bolborosea către sine, rostind la nesfârșit numele lui Agnes, iar la un moment dat chiar întrebă îngrijorată:

— Unde e tata? Ar fi trebuit să fie deja aici.

„Adevărat”, gândi Kivrin. Trecuse deja jumătate de oră de când bătuse clopotul de vecernie. „Roche trebuie să fie în bucătărie”, își zise ea, „și ne face supă, ori s-a dus să o anunțe pe Eliwys cum se simte Rosemund. Doar nu s-o fi îmbolnăvit”. Cu toate acestea se ridică și urcă pe pervazul ferestrei și privi în curte. Se lăsase frigul, iar cerul întunecat rămăsese înnorat. În curte nu se afla nimeni și nu percepu nici un sunet sau vreo lumină pe nicăieri.

Roche deschise ușa, iar ea sări de la fereastră și surâse.

— Unde ai fost? Eu am... spuse, apoi amuți.

Roche purta veșmântul preoțesc și avea cu sine uleiul sfințit și sfânta cuminecătură. „Nu”, îi veni în minte, și aruncă o privire spre Rosemund. „Nu”.

— Am fost la Ulf arendașul, o lămuri el. I-am ascultat ultima mărturisire, „slavă Cerului că nu e îmbrăcat pentru

Rosemund", apoi realizează înțelesul cuvintelor lui. „Satul e stăpânit de ciumă”.

— Sigur? Are și el buboaiele ciumei?

— Da

— Câți mai sunt în familia lui?

— Femeia și doi copii, spuse el epuizat. Am sfătuit-o să poarte mască și i-am trimis pe fii să taie ramuri de salcie.

— Bine, spuse ea. „Dar asta nu prevestește nimic bun. Ba nu, nu este adevărat. Măcar era vorba de ciumă bubonică, nu pneumonică, așa că mai existau șanse ca soția și copiii să nu ia boala. Dar cui îi mai transmisese el boala, și lui cine i-o dăduse? Trebuie să fi fost vreunul dintre servitori”. Mai sunt și alții bolnavi?

— Nu.

Asta nu însemna mare lucru. Oamenii trimiteau după Roche când erau deja foarte bolnavi și din cale afară de înspăimântați. S-ar putea să existe deja trei sau patru alte cazuri în sat. Ori zece.

Se așază pe bancheta de la fereastră, încercând să găsească o soluție. „N-ai nici o șansă. Nu poți face nimic. A trecut dintr-un sat în altul, ucigând familii, orașe întregi. O treime sau chiar jumătate din populația Europei”.

— Nu! urlă Rosemund, încercând să se ridice.

Kivrin și Roche se repezără spre fată, dar ea se prăbușise la loc în așternuturi. O acoperiră, iar ea lovi cu picioarele, încercând să le îndepărteze.

— Agnes, copil rău ce ești, o să-i spun mamei, murmură ea. Lasă-mă să ies.

În timpul nopții coborî frigul. Roche mai aduse cărbuni încinși, iar Kivrin se cocoță din nou la fereastră, dar simțea că îngheață. Cu rândul, ea și Roche se ghemuiră în apropierea vasului cu cărbuni, străduindu-se să apuce câteva minute de somn, dar trezindu-se tremurând la fel ca Rosemund.

Secretarul nu tremura, în schimb se plânse de frig, vorbind neclar, de parcă ar fi fost beat. Picioarele și brațele îi erau reci, fără reacții la pipăit.

— Au nevoie de foc, spuse Roche. Trebuie să-i ducem în sala mare.

„Nu pricepi”, gândi Kivrin. Singura speranță era izolarea bolnavilor, pentru a nu permite răspândirea molimei. Însă asta se întâmplase deja, și se întrebă dacă și zonele periferice ale lui Ulf se răceau și ce făcea acesta ca să se încălzească. Doar stătuse într-una din colibele lor, chiar lângă foc. Nici o pisică n-ar fi reușit să se încălzească.

„Și pisicile tinere mor”, gândi și privi spre Rosemund. Frisoanele făceau corpul să-i tresalte, iar ea părea deja slăbită, la limita puterilor.

— Viața îi părăsește, constată Roche.

— Știu, spuse Kivrin și începu să strângă așternuturile. Spune-i lui Maisry să presare paie pe podeaua din sala mare.

Sprijinit de Kivrin și preot, secretarul reuși să coboare singur scările, dar apoi Roche trebui să o care în brațe pe Rosemund. Eliwys și Maisry împrăștiară paie la capătul îndepărtat al încăperii. Agnes încă dormea, iar Imeyne îngenunche în locul în care o făcuse și în noaptea precedentă, ținându-și palmele împreunate rigid în dreptul feței.

Roche o așeză jos pe Rosemund, iar Eliwys începu să o acopere.

— Unde e tata? întrebă fata cu glas răgușit. De ce nu e aici?

Agnes se foi în somn. Avea să se trezească peste câteva clipe, după care avea să se suie în patul Rosemundei, căscând ochii la secretar. Trebuia găsită o soluție pentru a o ține departe pe Agnes departe de cei doi bolnavi. Kivrin privi în sus, spre grinzi, însă acestea erau prea sus pentru a putea atârna draperii de ele, și folosiseră deja blănuri și velințe care ar fi putut sluji acestui scop. Începu să întoarcă băncile într-o parte, transformându-le într-o baricadă. Roche și Eliwys veniră să o ajute și răsturnară masa și o rezemă de bănci.

Eliwys se întoarce apoi la Rosemund și se așează lângă ea. Fata dormea, având chipul îmbujorat de lumina roșiatică a focului.

— Trebuie să-ți faci o mască, spuse Kivrin.

Eliwys dădu aprobator din cap, dar nu se clinti. Netezi părul răvășit, îndepărtând-l de pe fața Rosemundei.

— A fost preferata soțului meu, explică ea.

Rosemund dormi aproape toată dimineața. Kivrin trase bușteanul într-o parte a vetrei și îngrămădi lemne mai scurte deasupra flăcării. Descoperi apoi picioarele secretarului, astfel încât acesta să poată simți direct căldura focului.

În timpul Morții Negre, un doctor îl silise pe Papă să stea într-o încăpere, între două ruguri uriașe, iar el nu luase molima. Unii istorici consideraseră că arșița ucisese bacilul care se făcea vinovat de răspândirea bolii. Mai sigur era că izolarea Papei de restul turmei îl salvase de la moarte, dar procedeul merita încercat. „Trebuie încercată orice soluție”, gândi Kivrin, privind-o pe Rosemund, apoi îndesă alți câțiva bușteni pe foc.

Părintele Roche plecă să țină slujba de utrenie, deși trecuse de jumătatea dimineții. Dangățul clopotului o trezi pe Agnes.

— Cine a răsturnat băncile? întrebă ea, sărind din fugă peste ele.

— Nu trebuie să sari gardul, o lămuri Kivrin, stând ea însăși departe de el. Te rog să stai pe lângă bunica.

Agnes se cocoță pe una dintre bănci și aruncă o privire peste tăblia mesei răsturnate.

— Uite-o pe Rosemund, făcu ea. A murit?

— E foarte bolnavă, spuse Kivrin cu fermitate. Nu ai voie să te apropii de noi. Du-te să te joci cu căruciorul.

— Vreau s-o văd pe Rosemund, insistă copila, trecând cu un picior pe deasupra mesei.

— Nu! strigă Kivrin. Du-te la bunica!

Agnes păru uimită, apoi izbucni în lacrimi.

— Vreau s-o văd pe Rosemund! urlă ea printre sughituri, dar apoi se duse și se așează îmbufnată alături de Imeyne.

Roche intră în sală.

— S-a îmbolnăvit și fiul cel mare al lui Ulf, anunță el. Are umflăturile acelea.

În cursul dimineții apărură alte două cazuri și unul în cursul după amiezii, între care cel al soției administratorului. Toți aveau buboale sau mici umflături ale glandelor limfatice, cu excepția soției administratorului.

Kivrin se duse însoțită de Roche să o vadă. Femeia dădea sân sugarului, iar chipul ei slab devenise și mai ascuțit. Nu tușea și nici nu vărsa, iar Kivrin speră că buboalele încă nu se dezvoltaseră.

— Să purtați măști cu toții, îl sfătui ea pe administrator. Și dă-i copilului lapte de vacă. Ține-i pe ceilalți copii departe de ea, îl rugă ea deznădăjduită. Șase copii în două camere. „Doamne ferește de ciumă pneumonică”, se rugă ea. „Ajută-i să nu se îmbolnăvească toți de asta”.

Agnes era măcar în siguranță. De când Kivrin se răstise la ea nu se mai apropiase de baricadă. Rămăsese o vreme fixând-o pe Kivrin cu o ferocitate care în alte condiții ar fi părut amuzantă, apoi plecase să-și ia căruciorul de jucărie. Îi găsise un loc la masa cea mare, după care mâncară cu toții.

Rosemund se trezi și, cu o voce hârâită, îi ceru ceva de băut lui Kivrin și imediat după aceea căzu într-un somn liniștit. Chiar și secretarul ațipise, iar murmurul respirației lui mai scăzuse. Recunoscătoare cerului, Kivrin se așeză alături de Rosemund.

Ar fi trebuit să-l însoțească pe Roche, pentru a-l ajuta să vadă de copiii administratorului, măcar asigurându-se că acesta purta mască și se spăla pe mâini, dar dintr-o dată se simți prea obosită ca să se mai miște. „De-aș putea sta întinsă câteva clipe, aș fi în stare să găsesc vreo soluție”.

— Mă duc să-l văd pe Blackie, spuse Agnes.

Kivrin întoarse capul, trezită brutal din ceea ce trebuie să fi fost aproape somn.

Agnes îmbrăcase mantia roșie cu glugă și se apropiase de baricadă atât cât îi permitea curajul nesupunerii.

— Ai promis că mă duci să văd mormântul ogarului meu.

— Ușurel, o s-o trezești pe sora ta, spuse Kivrin.

Agnes începu să plângă, dar nu bocindu-se în gura mare cum făcea atunci când voia să i se îndeplinească vreo toană, ci suspinând aproape mut. „A ajuns și ea la limita răbdării”, gândi Kivrin. „Lăsată singură toată ziua, în timp ce Rosemund, Roche, eu și restul la capătul puterilor, fiecare ocupat în felul său și în același timp speriați. Sărmana copilă”.

— Ai jurat, insistă Agnes, ale cărei buze tremurau nervos.

— Nu te pot duce acum să-ți vezi cățelul, spuse Kivrin împăciuitor, dar o să-ți spun o poveste. Trebuie însă să vorbim încetisor. Duse un deget la buze. Să nu-i trezim pe Rosemund și pe secretar.

Agnes își șterse nasul mucos cu dosul palmei.

— Îmi spui povestea fecioarei din pădure? șopti ea cu un aer teatral.

— Da.

— Poate să asculte și căruciorul?

— Da, șopti Kivrin, iar Agnes țâșni de-a latul sălii să-și ia căruța și apoi se cațără în picioare pe bancă, de parcă ar fi fost gata să ia cu asalt barcada.

— Stai pe podea, rezemată de masă, o sfătui Kivrin, iar eu o să mă așez de partea cealaltă.

— N-o să te pot auzi, spuse Agnes, și fața i se înnegură din nou a plâns.

— Ba sigur o să auzi dacă ești cuminte.

Agnes coborî de pe bancă și se așeză, rezemându-se de masă și căutându-și o poziție cât mai comodă. Își așeză căruța pe podea, alături.

— Să stai cuminte, auzi? i se adresă ea jucăriei.

Kivrin se aplecă asupra pacienților și-i consultă din ochi, apoi se lăsă pe podea, proptindu-se de masă și simțindu-se iarăși extenuată.

— Odată, într-o țară-ndepărtată, o îmboldi Agnes.

— Odată, într-o țară-ndepărtată trăia o fecioară. Locuia în apropierea unui codru...

— Iar tatăl ei i-a spus: „Să nu intri în codru”, dar ea era rea și nu a vrut să asculte, continuă Agnes.

— Era rea și nu a vrut să asculte, o aprobă Kivrin. Și-a pus mantia...

— Mantia roșie cu glugă, o completă Agnes. Și ea a intrat în codru, cu toate că tatăl ei o sfătuisese să nu facă asta.

„Cu toate că tatăl ei îi spusese că nu are voie.” „N-o să pățesc nimic”, îl asigurase pe domnul Dunworthy. „Pot să-mi port singură de grijă”.

— Nu trebuia să între singură în codru, nu-i așa? o interpelă Agnes.

— Voia să afle ce se ascunde acolo. Credea că o să facă doar câțiva pași, spuse Kivrin.

— Nu avea voie, o întrerupse Agnes, dând verdictul. *Eu n-o să fac așa*. Codrii sunt întunecați.

— Codrii sunt foarte întunecoși și plini de zgomote înspăimântătoare.

— Și de lupi, adăugă Agnes, iar Kivrin o auzi cum încerca să ajungă tot mai aproape de ea. Kivrin și-o imagină ghemuită strâns lângă tăblia mesei, având genunchii îndoiți și ținând căruciorul strâns la piept.

— Fecioara și-a zis: „Nu-mi place aici”, și a încercat să se întoarcă, dar nu putea găsi poteca, fiindcă era întuneric beznă și, deodată, ceva a atacat-o.

— Era un lup, spuse Agnes dintr-o suflare.

— Nu, o contrazise Kivrin. Era un urs. Iar ursul i-a spus: „Ce cauți în pădurea mea?”

— Fecioara s-a speriat grozav, continuă Agnes cu glas scăzut și temător.

— Da. „Vai, te rog să nu mă mănânci, Ursule”, a spus fecioara. „M-am rătăcit și nu știu drumul spre casă”. Trebuie să știi că era vorba de un urs de treabă, cu toate că părea crud, apoi el a spus: „O să te ajut să ieși din pădure”, iar fata i-a răspuns: „Dar cum? Doar e întuneric”. „O s-o rugăm pe bufniță să ne arate drumul”, a explicat ursul. „Ea poate vedea pe întuneric”.

Kivrin continuă, inventând povestea pe măsură ce vorbea și simțind că asta o liniștea extraordinar de mult.

Agnes n-o mai întrerupse și după o vreme, încă povestind, Kivrin se ridică și privi pe deasupra baricadei.

— „Știi cum să ieși din pădure?” a întrebat-o ursul pe cioară. „Da”, a răspuns ea.

Agnes dormea proptită de tăblia mesei, cu mantia desfăcută și strângând căruciorul la piept.

Ar fi trebuit să stea învelită, dar Kivrin nu îndrăzni s-o facă. Toate așternuturile erau pline de germei ai ciumei. Aruncă o privire spre Lady Imeyne, care se ruga într-un colț, cu fața la perete.

— Lady Imeyne, rosti ea încetișor, însă bătrâna nu lăsa de înțeles că auzise.

Kivrin mai puse lemne pe foc și se rezemă de masă, lăsându-și capul pe spate.

— „Știu să ies din codru”, spuse cioara, „și o să-ți arăt drumul”, continuă Kivrin domol, „dar zbură peste coroanele copacilor atât de iute încât nici unul dintre cei doi nu reuși să-l urmeze”.

Sigur adormise, fiindcă focul era aproape stins când deschise ochii, iar gâtul o durea. Rosemund și Agnes continuau să doarmă, însă secretarul era treaz. El o chemă pe Kivrin, dar vorbele lui rămaseră neinteligibile. Stratul acela care semăna cu o blană îi cuprinsese toată limba, iar răsuflare îi duhnea atât de tare încât Kivrin își întoarse capul în altă parte ca să poată respira cât de cât. Buboii începuse să supureze din nou, eliberând un lichid gros, de culoare închisă, care mirosea a carne stricată. Kivrin îi puse un nou bandaj, strângând din dinți ca să nu verse, apoi îl duse pe cel vechi în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, după care ieși afară și-și spălă mâinile la puț, turnând apă înghețată din găleată peste o mână, apoi peste cealaltă, aspirând hulpav aer rece și proaspăt în piept.

Roche apăru în curte.

— Fiul lui Hal, Ulric, anunță el, însoțind-o în casă, la fel și unul dintre fiii administratorului, cel mare, Walthef. Se lăsa să cadă pe banca cea mai apropiată de ușă.

— Ești la capătul puterilor, constată Kivrin. Ar trebui să stai întins ca să-ți revii.

Aflată de cealaltă latură a sălii, Imeyne se ridică încet, cu mișcări stângace, de parcă picioarele i-ar fi fost amortite, și porni să traverseze încăperea spre ei.

— Nu mai pot rămâne. Am venit să iau un cuțit, ca să tai ramuri de salcie, spuse Roche, și cu toate acestea rămase așezat lângă foc, privind absent spre flăcări.

— Odihnește-te măcar câteva clipe, îl îndemnă Kivrin. O să-ți aduc niște bere.

Împinse banca într-o parte și dădu să iasă.

— Tu ai adus boala asta, spuse Lady Imeyne.

Kivrin se răsuci. Bătrâna stătea în mijlocul sălii, săgetându-l cu privirea pe Roche. Își ținea cartea de rugăciuni strâns la piept folosindu-se de ambele mâini. Rozariul se legăna, atârnat la o încheietură.

— Numai păcatele tale au adus boala aici. Apoi se întoarse către Kivrin. A spus rugăciunea pentru ziua Sfântului Martin în ziua Sfântului Eusebiu. Iar stiharul îi este murdar. Avea același ton ca atunci când se plânse fața de sora lui Sir Bloet, apoi degetele prefirară rozariul, enumerând păcatele lui odată cu trecerea fiecărei bobite din lanț. Tot el a stins lumânările acoperindu-le și rupându-le mukul.

Kivrin o urmări, gândindu-se: „Încearcă să-și acopere propria vinovăție. Ea a scris episcopului, cerând un nou capelan, tot ea i-a spus unde se găseau. Nu suportă să știe că ea a contribuit la apariția ciumei în acest loc”, gândi Kivrin, dar asta nu reuși să-i stârnească mila. „N-ai nici un drept să-l acuzi pe Roche”, socoti ea, „doar a făcut tot ce-i stătea în puteri. Asta, în timp ce tu te-ai refugiat într-un colț, ca să te rogi”.

— Dumnezeu n-a trimis ciuma asta drept pedeapsă, îi spuse ea Imeynei cu răceală. E o boală.

— A uitat de Confiteor Deo, insistă Imeyne, apoi se îndreptă cu pași nesiguri către colțul ei, unde se lăsă pe genunchi. A pus lumânările de altar pe peretele amvonului.

Kivrin se duse către Roche.

— Nu-i nimeni de vină, spuse ea.

Preotul rămase cu ochii lipiți de flăcări.

— Dacă Dumnezeu ne pedepsește, înseamnă că e vorba de un păcat îngrozitor.

— Nu e un păcat, îl liniști Kivrin. Nu-i o pedeapsă.

— *Dominus!* răcni secretarul, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor. Se lăsă din nou cuprins de un acces de tuse chinuitoare, cumplită, care părea că-i va sfâșia pieptul, și cu toate acestea, nu se întâmplă nimic. Zgomotul o trezi pe Rosemund, iar ea începu să scâncească, iar asta o făcu pe Kivrin să gândească: „E o adevărată pedeapsă, chiar dacă nu pare”.

Somnul nu o ajutase deloc pe Rosemund. Temperatura îi crescuse iarăși, iar ochii începuseră să arate ca scufundați în orbite. Tresărea, de parcă ar fi fost biciuită, până și la cea mai neînsemnată mișcare.

„Nu mai rezistă”, gândi Kivrin. „Trebuie să fac ceva”.

Când Roche veni din nou în încăpere, Kivrin urcă în pod și aduse caseta cu doctorii a Imeynei. Aceasta o urmărea, mișcându-și buzele în tăcere, dar când Kivrin se propti în fața ei și o întrebă ce se găsea în săculețele din pânză, ea își încrucișă brațele la piept și închise ochii a neștiință.

Kivrin recunoscuse o parte dintre ele. Doctorița Ahrens o convinsese să studieze plantele medicinale, astfel că reuși să identifice tătăneasa, mierea ursului și frunzele strivite de calapăr. Mai găsi un săculeț cu sulfură de mercur, pe care nimeni în toate mințile nu ar fi administrat-o cuiva și un pachet de degețel roșu, care nu era de absolut nici un folos.

Se apucă să fiarbă apă și adăugă toate ierburile pe care reuși să le recunoască și le opări. Aroma era de neînchipuit, semănând cu răsuflarea verii, având un gust cu nimic mai prejos față de ceaiul din coajă de salcie, dar nici acesta nu sluji la nimic. La căderea întunericului, secretarul tușea fără conținere și pe pântecul și brațele Rosemundei apăruă pete de culoare roșie. Buboii de la subrațul ei devenise de mărimea unui ou, fiind aproape la fel de tare. Când Kivrin îl atinse, fata urlă de durere.

În timpul epidemiei de ciumă doctorii aplicaseră cataplasme pe buboiaie sau le incizaseră. De asemenea, îi făcuseră pe oameni să sângereze și le administraseră

arsenic, își aduse ea aminte, deși secretarul lăsase impresia că își revenise după ce buboaiiele plesniseră, și era încă în viață. Incizarea ar fi putu să contribuie la răspândirea bolii, sau și mai grav, să o introducă în circuitul sanguin.

Încălzi apă și cârpe umede pentru a le așeza deasupra buboaielor dar chiar dacă apa era călâie, Rosemund răcni de la prima atingere. Kivrin trebui să răcească apa, ceea ce nu sluji la nimic. „Nimic nu e de folos”, gândi ea, ținând cârpa umedă la subsuoara Rosemundei. „Orice aș face”.

„Trebuie să gălesc locul de întâlnire. Dar pădurea se întinde pe kilometri întregi, sunt sute de stejari, zeci de luminișuri”. N-avea să-l găsească în veci. Și nici nu putea s-o părăsească pe Rosemund.

Poate va reveni Gawyn. Porțile unor orașe fuseseră închise – probabil că nu va reuși să pătrundă, ori va vorbi cu lumea întâlnită în drum și-și va da seama că Lord Guillaume a murit. „Întoarce-te”, îl invocă ea, „grăbește-te. Vino”.

Mai verifică o dată săculețele Imeynei, acum gustând din conținutul lor. Pudra gălbuie era sulf. Doctorii îl folosiseră în timpul epidemiei, arzându-l ca să facă fum în aer și își aduse aminte că învățase la Istoria Evului Mediu că sulful ucidea anumite bacterii, dar nu mai știa dacă rezultau substanțe de genul sulfamidelor. Metoda era oricum mai sigură decât incizarea buboaielor.

Presără puțin praf peste foc pentru a se convinge și fumul se ridică într-un nor gălbui care o arse pe gât chiar și prin mască. Secretarul găfâi în încercarea disperată de a respira, iar Imeyne, aflată încă în celălalt colț al camerei, începu să tușească spasmodic.

Kivrin sperase că mirosul de ouă stricate se va dispersa în câteva minute, însă fumul gălbui rămase în aer ca un giulgiu, provocându-le usturimi ale ochilor. Maisry fugi afară, ținându-și șorțul apăsător peste gură și tușind, iar Eliwys le luă pe Agnes și pe Imeyne în pod ca să scape de el.

Kivrin deschise ușa conacului și o blocă așa, apoi făcu vânt slujindu-se de o cârpă de bucătărie, iar după o vreme aerul se mai limpezi puțin, deși gâttelele îi rămăseseră iritate.

Secretarul continua să tușească, dar Rosemund se liniștise, iar pulsul îi scăzuse încât abia de mai putea fi simțit.

— Nu știu ce să fac, rosti ea cu voce tare, ținând-o pe față de încheietura fierbinte și uscată. Am încercat tot ce se putea.

Roche intră și începu să tușească.

— E din cauza sulfului, explică ea. Rosemund se simte mai rău.

El aruncă o privire spre față și îi pipăi încheietura, apoi plecă, iar Kivrin interpretează gestul drept un semn bun. Preotul n-ar fi plecat dacă Rosemund ar fi fost într-o stare desperată.

Roche reveni peste câteva minute, purtând straiile preoțești și având cu sine uleiul și ultima cuminecătură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kivrin. Așadar soția administratorului a murit deja?

— Nu, îi răspunse preotul și privi dincolo de ea, către Rosemund.

— Nu se poate. Sări în picioare și se așeză între el și Rosemund. N-o să te las.

— Nu se cuvine să moară neîmpărtășită, insistă el, uitându-se la față.

— Dar nu moare, izbucni Kivrin și-i urmări privirea.

Cu buzele crăpate și întredeschise și cu ochii larg deschiși și fără să clipească, fata părea deja ca moartă. Pielea ei căpătase o paloare gălbuie și stătea perfect întinsă pe fața ei mică. „Nu”, gândi Kivrin desperată. „Trebuie să fac ceva. N-are decât doisprezece ani”.

Roche se apropie cu pocalul, iar Rosemund ridică un braț, parcă în semn de rugă, apoi îl lăsă să cadă.

— Trebuie să-i deschidem buboiul, anunță Kivrin. Să eliminăm otrava.

Crezuse că el o va refuza, insistând ca mai întâi să asculte mărturisirea fetei, dar nu se întâmplă astfel. Preotul așeză mirul și potirul pe podeaua din piatră și se duse să aducă un cuțit.

— Să fie ascuțit, strigă Kivrin după el, și să aduci și niște vin.

Așeză vasul cu apă la loc, deasupra focului. După ce preotul reveni, Kivrin spală cuțitul cu apă din găleată, îndepărtând cu unghiile murdăria uscată din apropierea mânerului cu plasele. Apoi îl ținu la flacăra focului, ținând mânerul cu poalele rochiei, după care turnă apă rece peste el, apoi vin și iarăși apă.

O mutară pe Rosemund mai aproape de foc, cu partea unde se afla buboiul spre flăcări, pentru a avea lumină mai bună, apoi Roche îngenunche la căpătâiul Rosemundei. Cu mișcări delicate, Kivrin îi strecură brațul afară și împături așternuturile ca să-i improvizeze o pernă. Roche o luă de braț, răsucindu-l astfel încât să lase umflătura la vedere.

Avea dimensiunile unui măr, iar articulația umărului era inflamată. Marginile buboiului se înmuiaseră și deveniseră aproape gelatinoase, însă centrul rămăsese dur.

Kivrin deschise sticla de vin adusă de preot, turnă puțin pe o cârpă și șterse umflătura cu mișcări delicate. Avea consistența unei pietre îngropate sub piele. Nu era sigură că va reuși să pătrundă cu vârful cuțitului până la ea.

Luă cuțitul și-l ținu în aer, gata de incizie, deasupra umflăturii, temându-se să nu secționeze vreo arteră sau să nu împrăstie infecția și de a agrava situația.

— Nu mai simte durerea, spuse Roche.

Kivrin aruncă o privire la chipul ei. Fata nu se mișcase, nici măcar când apăsase umflătura. Privea fix, dincolo de ei, către ceva îngrozitor. „Mai rău de atât nu se poate”, gândi Kivrin. „Chiar dacă o ucid, nu fac decât să-i ușurez suferința”.

— Ține-i brațul, îl rugă ea pe Roche, care îi ținutui încheietura și antebrațul, apăsându-i-l și ținându-l lipit de podea. Rosemund continuă să rămână nemișcată.

„Două incizii rapide și precise”. Kivrin trase adânc aer în piept și atinse umflătura cu vârful cuțitului.

Brațul Rosemundei tresări, umărul se crispă în semn de autoapărare și îndepărtându-se de lama cuțitului, în timp ce degetele se strânseseră ca niște gheare.

— Ce faceți? rosti ea cu glas hârâit. O să-i spun tatei.

Kivrin retrase brusc lama cuțitului. Roche prinse mai strâns brațul Rosemundei și-l apăsă pe podea, iar ea încercă fără vlagă să-l lovească peste față cu cealaltă mână.

— Sunt fiica Lordului Guillome d'Iverie, spuse ea. Nu aveți dreptul să vă purtați astfel cu mine.

Kivrin se retrase puțin ca să nu fie atinsă de bolnavă și se ridică în picioare, încercând să nu atingă nimic cu cuțitul. Roche se întinse în față și-i prinse ambele încheieturi ale brațelor cu o singură mână, fără un efort deosebit. Rosemund făcu o încercare slabă de a o lovi pe Kivrin. Potirul se răsturnă și vinul se vărsă, formând o pată întunecată.

— Trebuie s-o legăm, propuse Kivrin și-și dădu seama că ținea cuțitul deasupra capului, exact ca un ucigaș de rând. Îl înfășură într-una dintre bucățile de pânză făcute de Eliwys și o tăie pe alta în fâșii înguste.

Roche legă încheieturile Rosemundei deasupra capului, în vreme ce Kivrin îi imobiliza gleznele de piciorul uneia dintre băncile răsturnate. Rosemund nu se zbatu, însă când Roche îi trase cămașa de noapte în sus, peste pieptul dezgolit, ea exclamă:

— Te-am recunoscut. Ești tâlharul care a prădat-o pe Lady Catherine.

Roche se aplecă în față, lăsându-se cu toată greutatea pe antebrațul fetei, iar Kivrin inciză umflătura.

Sângele țâșni, apoi curse din belșug, iar Kivrin crezu că secționase o arteră. Și ea și Roche se repeziră spre maldărul de șuvițe de pânză, iar ea apucă un șomoiog și-l apăsă pe rană. Pânza se îmbibă de sânge foarte curând și când îi eliberă mâna ca să ia pânza pe care i-o întindea Roche, sângele țâșni din tăietura neînsemnată. Kivrin îndesă poalele rochiei peste rană, iar Rosemund scoase un scâncet, ca un icnet neajutorat, amintind de cățelul lui Agnes, și păru să se prăbușească, deși era deja ținută la podea. „Am ucis-o”.

— Nu pot opri sângerarea, anunță ea, însă aceasta încetase. Apăsă mai tare poalele rochiei de rană și numără

până la o sută, apoi până la două sute și abia după aceea, temătoare, ușură apăsarea.

Sângele încă mustea în rană, însă era amestecat cu puroiul gros, galben-cenușiu. Roche se aplecă să-l șteargă, dar Kivrin îl opri.

— Nu, e plin de germeni, îl amenință ea, și-i luă bucata de pânză din mână. Nu-l atinge.

Șterse puroiul cu aspect grețos. Continua să curgă, însoțit de serul cu aspect apos.

— Asta-i tot, sper, îl anunță ea pe Roche. Dă-mi vinul, zise ea, apoi privi în jur în căutarea unei bucăți curate de pânză pe care să o îmbibe în vin.

Nu mai aveau nici o șuviță. Le folosiseră pe toate, încercând să oprească hemoragia. Aplecă sticla cu atenție și lăsă lichidul să curgă subțire peste rană. Rosemund nu se mișcă. Fața ei era cenușie, lipsită de sânge. „A pierdut mult sânge, iar eu nu pot să-i administrez o transfuzie. Nici măcar nu am o cârpă curată”.

Roche dezlegă brațele Rosemundei, apoi ridică o mână moale și vlăguită.

— Inima îi bate mai tare acum, constată el.

— Ne trebuie bucăți de pânză, spuse Kivrin și izbucni în lacrimi.

— Tatăl meu o să vă spânzure pentru ce-ați făcut, îi amenință Rosemund.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (071147-071862)

Rosemund și-a pierdut cunoștința. Seara trecută am încercat să-i incizez buboiul pentru a drena infecția și mi-e teamă că doar am agravat situația. A pierdut foarte mult sânge. Acum e foarte palidă și pulsul îi este atât de slab, încât abia de i-l pot detecta.

Și secretarul se simte mai rău. Hemoragia trece prin piele și mi-e limpede că i-a sosit sfârșitul. Îmi aduc aminte că doctorița Ahrens a spus că bolnavii de ciumă bubonică

mor în patru-cinci zile dacă nu sunt tratați, însă acest bărbat nu poate rezista chiar atât.

Lady Eliwys, Lady Imeyne și Agnes se simt deocamdată foarte bine, cu toate că Lady Imeyne pare să-și fi pierdut mințile tot căutând pe cineva care să poată fi învinovățit. Chiar azi dimineață a pălmuit-o pe Maisry și i-a spus că Dumnezeu ne-a pedepsit pe toți pentru lenea și prostia noastră.

Adevărat, Maisry este proastă și leneșă. Uneori nu i-o poți încredința pe Agnes nici cinci minute, iar azi dimineață, când am trimis-o după apă ca să clătesc rana Rosemundei, a stat mai bine de jumătate de oră și s-a întors cu mâna goală.

N-am zis nimic. N-am vrut ca Lady Imeyne s-o lovească iarăși, și nu va trece multă vreme și bătrâna o să ajungă să mă acuze și pe mine. Am surprins-o urmărindu-mă pe deasupra Cărții orelor când m-am dus după apă în locul lui Maisry și-mi imaginez ce crede – că știu prea multe despre ciumă ca să nu fi fugit de ea, că se presupune că mi-am pierdut memoria, că n-am fost rănită, ci doar bolnavă.

Dacă o să-mi aducă asemenea acuzații, mă tem că o va convinge pe pe Lady Eliwys că eu am adus ciuma și că nu ar trebui să-mi dea ascultare ci, în schimb, ar trebui să desfacă baricada și să se roage cu toții pentru ca Dumnezeu să le aducă salvarea.

Bine, dar cum să mă apăr? Spunând că vin din viitor, unde cunoaștem totul despre Moartea Neagră, și că n-o putem trata decât cu streptomycină, dar nu avem cum să ajungem acolo?

Gawyn nu s-a întors încă. Eliwys e înnebunită de îngrijorare. Când Roche a plecat să țină slujba de vecernie, ea stătea la poartă, fără mantie sau coif, pur și simplu privind drumul. Mă întreb dacă s-a gândit că se putea ca el să fi fost infectat încă dinaintea plecării la Bath. Doar a mers împreună cu trimisul episcopului, iar când a revenit știa deja de ciumă.

(Pauză)

Arendașul Ulf e în pragul morții, iar nevasta și copiii lui sunt bolnavi. Fără buboae, dar femeia prezintă niște umflături mici pe interiorul coapsei. Trebuie să-i reamintesc mereu lui Roche să poarte masca și să nu-i atingă pe suferinzi mai mult decât este nevoie.

Filmele documentare despre această epocă susțin că oamenii erau panicați și lași în timpul Morții Negre, că își luau tălpășița și nu voiau să-i îngrijească pe cei bolnavi, că preoții se dovediseră cei mai răi dintre toți, dar constat că nu e deloc așa.

Toată lumea este înspăimântată, dar fiecare face ce poate, iar Roche se comportă minunat. Tot timpul cât am consultat-o pe nevasta arendașului a stat și a ținut-o de mână și nici nu tresare în fața celor mai dezgustătoare treburi – spălarea răniilor Rosemundei, golirea oalelor de noapte. Nu știu de unde are atâta curaj.

Continuă să țină slujbele de utrenie și vecernie și să se roage, vorbindu-i lui Dumnezeu despre Rosemund și cei care mai sunt bolnavi, prezentând simptomele și povestind ce am făcut pentru ei, de parcă El chiar l-ar putea auzi. Așa cum mă adresez eu vouă.

Oare Dumnezeu e totuși acolo, sus, dar izolat de noi din pricina unui lucru mai cumplit decât timpul, neputincios să treacă granița asta și incapabil să ne găsească?

(Pauză)

Am ajuns să auzim ciuma. Satele învecinate bat clopotele de moarte după fiecare înmormântare, nouă bătăi pentru bărbați, trei pentru femei, una pentru copii și apoi o oră de dangăte constante. La Esthcote au avut două îngropăciuni azi dimineață, iar clopotul de la Osney bate întruna de ieri. Clopotul dinspre sud-vest despre care vă spuneam că l-am auzit la sosire a încetat să mai bată. Nu știu dacă asta înseamnă că epidemia s-a sfârșit acolo, ori nu a mai rămas nimeni să tragă clopotul.

(Pauză)

Doamne n-o lăsa pe Rosemund să moară. Și n-o lăsa pe Agnes să ia boala. Ajută-l pe Gawyn să se întoarcă.

Capitolul 28

În cursul nopții se îmbolnăvi de ciumă și băiatul care fugise de Kivrin în ziua când încercase să găsească locul de întâlnire. Mama lui îl aștepta pe Părintele Roche când acesta sosi pentru a ține slujba de utrenie. Băiatul avea un buboi pe spinare, iar Kivrin i-l inciză, în timp ce Roche și mama îl ținură imobilizat.

Nu voise să facă operația. Scorbutul îl slăbise foarte mult, iar Kivrin nu avea habar dacă sub omoplați existau artere sau nu. Starea Rosemundei nu părea să se fi îmbunătățit, deși Roche susținea că pulsul îi devenise mai puternic. Așa nemișcată și având chipul atât de alb, fata părea să fi pierdut tot sângele. Iar băiatul nu lăsa impresia că ar rezista unei hemoragii.

Cu toate acestea, nu sângeră aproape deloc, iar obrajii i se colorară înainte de a termina de spălat cuțitul.

— Să-i dai ceai de măceșe, o sfătui Kivrin pe mamă, sperând că prin acest tratament ar putea lecuși măcar scorbutul. Și din coajă de salcie. Ținu lama cuțitului în flacăra. Focul nu era mai mare decât în ziua în care stătuse și ea lângă el, prea slăbită ca să găsească locul de întâlnire. Nu avea acum să-l încălzească pe băiat, iar dacă i-ar fi spus femeii să strângă lemne de foc, ar fi putut infecta și alte persoane. O să vă aducem niște vreascuri, promise ea și apoi se întrebă de unde.

Mai rămăsese mâncare de la ospățul de Crăciun, dar toate celelalte provizii se topiseră. Folosiseră mai toate lemnele tăiate ca să încălzească încăperea unde se aflau Rosemund și secretarul și nu avea cine să spargă butucii strânși claie peste grămadă lângă peretele bucătăriei. Arendașul era bolnav, iar administratorul își îngrijea nevasta și copilul.

Kivrin strânse un braț de lemne gata sparte și câteva bucăți de coajă pentru a sluji la aprinderea focului și le duse pe toate la colibă, regretând că nu putea să mute băiatul la conac, pentru că Eliwys trebuia să poarte de grijă

secretarului și Rosemundei, și ea însăși părea gata să se prăbușească.

Eliwys o veghease toată noaptea pe Rosemund, dându-i să bea ceai din coajă de salcie și schimbând pansamentul la rană. Terminaseră bucățile de pânză, astfel că-și scosese coiful și îl făcuse fâșii. Se așezase într-o poziție din care putea vedea paravanele și la fiecare câteva minute se ridicase ca să meargă până la ușă, de parcă ar fi simțit pe cineva venind. Având părul negru lăsat să curgă peste umeri, părea cam de aceeași vârstă cu Rosemund.

Kivrin duse femeii lemnul de foc și-i dădu drumul să cadă pe podeaua din lut, alături de cușca șobolanului. Șobolanul dispăruse, ucis, neîndoielnic, și nici măcar nu purtase vreo vină.

— Dumnezeu ne binecuvântează, îi spuse femeia. Îngenunche apoi lângă foc și începu să adauge din lemnele aduse.

Kivrin îl examinează din nou pe băiat. Buboii mai supura un lichid apos, destul de limpede, ceea ce constituia un semn bun. Rana Rosemundei sângerase o bună parte a nopții, iar apoi începuse să se umfle și să se întărească. „Nici nu mai pot să-l incizez”, gândi Kivrin. „Nu trebuie să mai piardă sânge”.

Porni înapoi spre sală, întrebându-se dacă n-ar fi cazul să o mai scutească pe Eliwys de corvezi și să spargă niște lemne. Roche, care tocmai ieșea din casa administratorului, o anunță că se mai îmbolnăviseră doi copii ai administratorului.

Era vorba de cei mici, care contractaseră ciuma pneumonică. Amândoi tușeau, iar mama vărsa din când în când spută de consistența apei. „Dumnezeu să ne aibă în pază”, gândi Kivrin și se întoarse în sală. Aerul rămăsese încețoșat din cauza fumului de sulf, iar brațele secretarului păreau aproape negre în lumina gălbuie. Nici focul nu arăta mai vioi decât cel din colibă. Kivrin aduse înăuntru ultimele lemne tăiate și o întrebă pe Eliwys dacă Gawyn revenise.

— Nu, răspunse Eliwys, aruncând o privire către ușă. Apoi adăugă mai mult către sine: E de trei zile pe drum.

Până la Bath erau șaptezeci de kilometri, adică drum călare de cel puțin o zi și jumătate, plus același timp pentru înapoiere, asta dacă Gawyn ar fi reușit să facă rost de un cal de schimb în Bath. Exista posibilitatea ca el să revină chiar azi, dacă l-ar fi găsit fără întârziere pe Lord Guillaume. „Asta dacă se mai întoarce”, gândi Kivrin.

Eliwys aruncă o nouă privire spre ușă, de parcă ar fi auzit ceva, însă era doar Agnes, care vorbea molcom căruciorului de jucărie. Așezase o batistă peste ea, de parcă ar fi fost o pătură și cu o lingură îi dădea o mâncare imaginară.

— Are boala albastră, îi explică ea lui Kivrin.

Kivrin își petrecu restul zilei făcând diferite corvezi casnice – aduse apă, găti supă dintr-un rasol de vită, goli oalele de noapte. În ciuda poruncilor date de Kivrin, vaca administratorului apăru cu ugerul umflat și mugind și o urmări peste tot, îmboldind-o cu coarnele, până când nu mai avu încotro și o mulse. Între vizitele făcute administratorului și fiului său, Roche crăpă lemnele, iar Kivrin, regretând că nu știa să taie lemne, lovea stângaci cu securea în buștenii mari.

Înainte de căderea întinericului sosi administratorul să îi ia pentru a o vedea pe fiica lui cea mică. „Ăsta e al optulea caz”, constată Kivrin. „În sat sunt doar patruzeci de oameni. Se presupune că între o treime și jumătate din populația Europei au luat molima și au murit, iar domnul Gilchrist susținea că cifra era exagerată. O treime ar însemna treisprezece cazuri, deci încă cinci. Chiar dacă îmbolnăvirea atingea cincizeci la sută, aveau să mai cadă la pat doisprezece, iar copiii administratorului fuseseră deja expuși”.

Îi privi pe rând, fiica mai mare bine clădită și brunetă la fel ca și tatăl ei, mezinul cu fața suptă ca și maică-sa, sugarul uscat de slab. „Or să se îmbolnăvească toți, deci vor mai fi alți opt”.

Părea să aibă simțămintele amorțite, chiar când sugarul începu să scâncească și fata îl luă pe genunchi și-i vârî degetul murdar în gură. „Treisprezece”, se rugă ea. Douăzeci, cel mult.

Nici față de secretar nu simțea mai nimic, deși era aproape limpede că acesta nu avea să supraviețuiască peste noapte. Buzele și limba lui erau acoperite cu o mângă maronie, iar când tușea elimina o salivă apoasă, brăzdată cu firișoare roșiatice de sânge. Îl îngrijea cu gesturi mecanice, fără să mai simtă nimic.

„Din cauza lipsei de somn; asta ne face pe toți să devenim nepăsători”.

Se întinse lângă foc și încercă să doarmă, dar părea să fi depășit starea de oboseală și nevoia de somn. „Încă opt oameni”, gândi ea, făcând adunarea în minte. „Se va îmbolnăvi și mama, apoi nevasta arendașului și copiii. Mai rămân patru. Să dea Dumnezeu să nu fie Agnes sau Eliwys. Sau Roche”.

În dimineața următoare, Roche o găsi pe bucătăreasă zăcând în zăpadă, în fața colibei ei, pe jumătate înghețată și scuipând sânge când tușea. „Nouă”, socoti Kivrin. Femeia era văduvă, și nu avea pe nimeni care să o îngrijească, de aceea o aduseră în sală și o așezară alături de secretar, care, lucru uimitor și oribil, încă trăia. Hemoragia îi cuprinsese deja tot corpul, iar pieptul îi era brăzdat de dungi vineții, iar brațele și picioarele i se înnegriseră. Obrajii îi erau acoperiți de o barbă de câteva zile care părea tot un simptom, căci sub ea pielea devenea cenușie.

Albă la față și mută, Rosemund zăcea între viață și moarte, iar Eliwys o îngrijea fără să scoată o vorbă, în tăcere, de parcă până și o mișcare imperceptibilă, un sunet abia auzit, i-ar fi putut aduce moartea. Kivrin păși în vârful picioarelor printre saltele și Agnes, simțind că trebuie să păstreze tăcerea, cedă cu totul.

Scânci, se agăță de baricadă, o rugă de câteva ori pe Kivrin să meargă împreună pentru a-și vedea ogarul, poneiul, să capete ceva de mâncare, să termine de spus povestea despre fecioara neascultătoare care se rătăcise în codru.

— Cum se termină? se smiorcăi ea pe un ton care o irită la culme pe Kivrin. O mănâncă lupii?

— Nu știu, se răsti Kivrin, pentru a patra oară. Du-te și stai lângă bunica.

Agnes se uită disprețuitor către Lady Imeyne, care continua să stea în genunchi în colțul ei, cu spatele la toți și toate. Rămăsese întreaga noapte în același loc.

— Bunica nu vrea să se joace cu mine.

— Bine, atunci joacă-te cu Maisry.

Plecă și nu stătu decât cinci minute, chinuind-o pe Maisry atât de nemilos încât aceasta o pedepsi și fetița reveni plângând și urlând că Maisry o pișcase.

— N-o găsesc vinovată, spuse Kivrin și le trimise pe amândouă în pod.

Plecă să vadă cum se mai simțea băiatul, a cărui stare se îmbunătățise într-atât încât îl găsi stând în capul oaselor și când se întoarse Maisry stătea ghemuită într-un jilț, dormind buștean.

— Unde e Agnes? o întrebă Kivrin.

Eliwys privi în jur fără să priceapă.

— Nu știu. Au fost împreună în pod.

— Maisry, rosti Kivrin, traversând încăperea către postament. Trezește-te. Unde e Agnes?

Maisry clipi ca prostituă către ea.

— Nu trebuia s-o lași singură, spuse Kivrin.

Urcă în pod, dar Agnes nu era acolo, de aceea verifică și în chioșc, fără nici un rezultat.

Maisry se cocoțase în jilț și se strânsese aproape de perete, având un aer îngrozit.

— Unde e? o luă Kivrin la întrebări.

Maisry duse o palmă către ureche, în semn de apărare și se holbă la ea, ținând gura căscată.

— Bun, o luă Kivrin cu ușorul. *O să fii pedepsită* doar dacă nu-mi spui unde este.

Maisry își îngropă fața în fuste.

— *Unde e?* întrebă Kivrin și o zgâlțâi de braț. Trebuia să ai grijă de ea. Răspunzi de viața ei!

Maisry începu să urle, scoțând un sunet ascuțit, ca un animal încolțit.

— Termină! porunci ea. Arată-mi unde a plecat! Apoi o împinse către paravane.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Roche, care tocmai se întorcea.

— Agnes! exclamă Kivrin. Trebuie s-o găsim. S-ar putea să fi mers în sat.

Roche clătină din cap.

— N-am văzut-o. Pesemne că a intrat în vreuna dintre clădirile de aici.

— Grajdurile, exclamă Kivrin, ușurată. A zis că vrea să-și vadă poneiul.

Dar Agnes nu era în grajd.

— Agnes! strigă ea în bezna grajdului care mirosea a baligă. Agnes! Poneiul acesteia necheză și încercă să iasă din staulul său, iar Kivrin se întrebă când primise acesta ultima oară de mâncare și unde se aflau ogarii. Se uită cercetător în fiecare boxă și în spatele ieszii, locuri unde s-ar fi putut ascunde sau adormi un copil de vârsta lui Agnes.

„Pesemne c-o fi în hambar”, gândi Kivrin, și imediat ce ieși din grajd trebui să ducă palma la ochi, să și-i păzească de strălucirea neașteptată a luminii. Roche ieșea din bucătărie.

— Ai găsit-o, cumva? întrebă Kivrin, însă el n-o auzi. Privea către poartă, ținând capul înclinat într-o parte, de parcă ar fi tras cu urechea.

— Ce e? întrebă ea. O auzi plângând?

— Nu, e glasul Stăpânului, răspunse el și porni în goană către poartă.

„Nu, nu se poate ca Roche să pățească ceva”, gândi Kivrin și alergă după preotul care se oprise și tocmai deschidea poarta.

— Părinte Roche, strigă ea, apoi auzi galopul calului.

Se apropia în goană de ei, iar zgomotul copitelor răsună puternic, din cauza pământului înghețat. Kivrin înțelese că Roche se referise la stăpânul conacului. „Crede că, în cele din urmă, a venit soțul lui Eliwys”, iar apoi, plină de speranță, „ba nu, e domnul Dunworthy”.

Roche ridică drugul greu și-l dădu la o parte.

„Avem nevoie de streptomycină și dezinfectante și la întoarcere va trebui să o ia pe Rosemund la un spital. Are mare nevoie de o transfuzie”.

Roche îndepărtase drugul și tocmai împingea poarta.

„Și vaccin”, gândi ea disperată. „Ar fi preferabil cu administrare orală. Unde-o fi Agnes? Trebuie s-o ia și pe ea, ca să fie în siguranță”.

Până să-și revină, calul ajunsese deja la poartă.

— Nu! exclamă ea, dar era prea târziu, pentru că Roche deschisese poarta. Nu are voie să intre! strigă ea, privind deznădăjduită în jur, căutând un semn de avertizare. Are să ia ciuma.

Își aminti că lăsase hârlețul rezemat de cocina goală, după ce-l îngropase pe Blackie. Dădu fuga să-l ia.

— Să nu-l lași să intre, strigă ea și Roche își ridică brațele în aer ca să-l oprească pe călăreț, însă acesta pătrunsese deja în curte.

Roche își lăsă brațele să cadă.

— Gawyn! se bucură el, căci armăsarul negru semăna cu acela al lui Gawyn, însă călărețul era un băiat. Aproape de aceeași vârstă ca și Kivrin, tânărul avea fața și hainele mânjite de noroi. Și armăsarul era stropit cu noroi, gâfâia din greu și făcuse spume la gură, iar băiatul arăta la fel de epuizat. Nasul și urechile i se înroșiseră de ger. Fără să-i scape din ochi, dădu să descalece.

— Nu ai voie să intri, îl preveni Kivrin, adresându-i-se cu grijă astfel încât să nu greșească vorbind în engleză. Avem ciumă în sat. Ridică hârlețul și, ținându-l ca pe o pușcă, îl îndreptă spre el.

Băiatul se opri, pe jumătate descălecat și se așeză la loc în șa.

— Boala albastră, adăugă ea, pentru a lămuri lucrurile mai deplin, însă el înțelese.

— E pretutindeni, spuse el, răsucindu-se ca să ia ceva din sacul plasat în spatele șei. Am adus un mesaj.

Îi întinse un portofel din piele lui Roche, care dădu să-l ia.

— Nu! interveni ferm Kivrin și făcu un pas înainte, împungând aerul cu hârlețul. Aruncă-l la pământ! Nu trebuie să ne atingi.

Băiatul scoase din portofel un pergament făcut sul și îl azvârli la picioarele lui Roche, care îl ridică de pe dalele din piatră și-l desfăcu.

— Ce spune mesajul? îl întrebă pe băiat, iar Kivrin gândi: „Dar nu știe să citească”.

— Nu știu, răspunse acesta. E din partea episcopului de Bath. Trebuie să-l duc tuturor parohiilor.

— Vrei să-l citesc? întrebă Kivrin.

— Poate e de la stăpânul, spuse Roche. Probabil ne trimite vorbă că are să întârzie.

— Da, îl aprobă Kivrin, luând sulul de la el, dar dându-și seama că lucrurile stăteau altfel.

Era în latină, scris cu litere atât de minuțios caligrafiate încât cu greu se putea citi, dar nu avea importanță. Îl mai studiasă în biblioteca Bodleian.

„Molima contagioasă din aceste vremuri prezente, care se răspândește pretutindeni, a lăsat multe biserici parohiale și alte lăcașe de cult din dioceza noastră fără preoți sau oficianți care să poarte de grija enoriașilor”.

Kivrin aruncă o privire spre Roche. „Nu, nu este cazul aici. Nu voi îngădui să se întâmple așa ceva”.

„Fiindcă nu pot fi găsiți preoți sau oameni care să fie gata...”.

Preoții muriseră sau fugiseră din calea bolii și nu se găsea nimeni să le ia locul, iar oamenii mureau „fără a se pocăi”.

Continuă să citească, văzând, nu textul scris cu negru, ci pe cel cu litere decolorate pe care îl descifrase la Bodleian și i se păruse ridicol și plin de prețiozități. „Oamenii piereau peste tot”, îi spusese ea lui Dunworthy cu un aer revoltat, „iar pe episcop îl interesau mai mult chestiunile de protocol religios!” Acum însă, citindu-l în fața băiatului epuizat și a Părintelui Roche, mesajul suna a strigăt de disperare.

— „Dacă sunt în pragul morții, nu li se poate asigura prezența unui preot”, continuă ea, „atunci oamenii trebuie

să mărturisească unii către ceilalți. Vă îndemnăm, prin prezenta scrisoare, din adâncul sufletului lui Iisus Cristos, să procedați întocmai”.

După ce termină de citit, nici Roche, nici băiatul nu scoaseră o vorbă. Se întrebă dacă băiatul știa ce duce cu sine. Rulă pergamentul la loc și i-l înapoie.

— Călăresc de trei zile, spuse băiatul, lăsându-se moale în față. N-aș putea să mă odihnesc aici o vreme?

— Nu ești în siguranță, îi răspunse Kivrin compătimitor. O să-ți dăm ție și calului hrană pentru drum.

Roche se întoarse pentru a intra în bucătărie, iar Kivrin își aduse brusc aminte de Agnes.

— N-ai văzut o fetiță pe drum? Are cinci ani și e îmbrăcată cu o mantie roșie cu glugă.

— Nu, dar drumurile sunt pline de copii. Fug de molimă.

Roche reveni cu un sac din pânză. Kivrin aduse niște ovăz pentru cal, iar Eliwys țâșni pe lângă ei, cu fusta încurcându-i-se între picioare, și părul despletit fluturând în vânt.

— Nu... strigă Kivrin, dar Eliwys apucase deja căpăstrul calului.

— De unde vii? întrebă ea, agățându-se de mâneca băiatului. Nu l-ai văzut cumva pe Gawyn, ajutorul soțului meu?

Băiatul o privi înspăimântat.

— Vin de la Bath și aduc un mesaj al episcopului, explică el, trăgând de hățuri. Calul necheză și scutură violent din cap.

— Ce fel de mesaj? urlă Eliwys înnebunită. E de la Gawyn?

— Nu-l cunosc pe bărbatul despre care vorbiți, se miră băiatul.

— Lady Eliwys... spuse Kivrin, apropiindu-se de ea.

— Gawyn călărește un armăsar negru, cu șaua bătută în argint, insistă Eliwys, trăgând de frâul calului. A plecat la Bath să-l cheme pe soțul meu, care trebuie să depună mărturie în fața tribunalului.

— Nimeni nu mai merge la Bath, spuse băiatul. Cei care mai pot, pleacă de acolo.

Eliwys se împletici, de parcă armăsarul s-ar fi cabrat, și apoi se apropie să se sprijine de flancul lui.

— Nu mai e nici tribunal, nici lege, continuă băiatul. Morții zac pe străzi și pier și cei care au grijă de ei. Unii spun că ar veni sfârșitul lumii.

Eliwys dădu drumul frâului și făcu un pas înapoi. Se întoarse și privi plină de speranță către Kivrin și Roche.

— Atunci se vor întoarce acasă foarte curând. Sigur nu i-ai întâlnit pe drum? Merge pe un armăsar negru.

— Am văzut mulți armăsari. Dădu pinteni calului, ca să se apropie de Roche, însă Eliwys nu se clinti.

Roche se apropie de el cu sacul de mâncare. Băiatul se aplecă, îl luă și-și roti armăsarul, cât pe ce s-o răstoarne pe Eliwys, care nici nu încercă să se tragă din calea lui.

Dintr-un pas, Kivrin prinse frâul calului.

— Să nu te întorci la episcop.

Băiatul trase de frâu, părând mai speriat de ea decât de Eliwys. Kivrin nu dădu drumul frâului.

— Du-te spre miază-noapte, îl sfătui ea. Ciuma încă nu a ajuns acolo.

El smulse frâul din mâna ei dădu pinteni armăsarului și ieși în galop din curte.

— Nu merge pe drumurile circulate, strigă Kivrin după el. Să nu vorbești cu nimeni.

Eliwys rămăsese ca pironită.

— Hai, o îndemnă Kivrin. Trebuie s-o găsim pe Agnes.

— Soțul meu și Gawyn trebuie să fi mers întâi la Courcy, ca să-l anunțe pe Sir Bloet, spuse ea și se lăsă condusă înapoi în casă.

Kivrin o așeză lângă foc și plecă spre hambar s-o caute pe Agnes. Fetița nu era acolo, însă își găsi mantia pe care o lăsase în ziua de Crăciun. O îmbrăcă și urcă în pod. Se uită și în distilerie, iar Roche inspectă celelalte clădiri, dar n-o găsiră. Cât stătuseră de vorbă cu mesagerul, vântul rece se întetise și erau semne că avea să ningă.

— Poate o fi în casă, spuse Roche. Te-ai uitat în spatele jilțului cel mare?

Kivrin verifică din nou în casă, după jilț și sub patul din budoar. Maisry stătea prăbușită în același loc unde o lăsase mai devreme și trebuie să se abțină ca să nu o lovească. O întrebă și pe Lady Imeyne, care stătea înngenuncheată lângă perete.

Bătrâna nu o băgă în seamă și continuă să-și numere bobițele rozariului și mișcându-și buzele fără să scoată un sunet.

Kivrin o scutură de umăr:

— Ai văzut-o ieșind?

Lady Imeyne se întoarse și o privi cu ochi arzători:

— Numai ea e de vină.

— Agnes? se miră Kivrin, scandalizată. Cum să fie vina ei?

Imeyne clătină din cap și privi dincolo de Kivrin, spre Maisry:

— Dumnezeu ne pedepsește pentru răutatea lui Maisry.

— Agnes lipsește și se întunecă, spuse Kivrin. Trebuie s-o găsim. N-ai văzut încotro a plecat?

— Vinovată, șopti bătrâna și se întoarse din nou către perete.

Se întuneca deja și vântul șuiera prin paravane. Kivrin porni aproape în goană către islaz. Era ca în ziua în care încercase să găsească locul de întâlnire. Nu văzu țipenie de om pe câmpul acoperit de zăpadă în timp ce vântul o izbea, parcă dorind să-i smulgă straietele de pe ea. Departe, spre nord-est un clopot bătea rar, a moarte.

Agnes ținea mult la clopotul din turn, de aceea Kivrin intră și o strigă pe nume, deși văzuse că e pustiu. Plecă de acolo și rămase cu privirea ațintită la colibe, gândindu-se în care s-ar afla copila.

N-ar fi intrat în nici una decât dacă i-ar fi fost frig. „A, cățelul. Voise să-i vadă mormântul”. Kivrin îi spusese că-l îngropase în pădure. Agnes afirmase că el trebuia îngropat în cimitir. Nu văzu pe nimeni, dar trecu totuși de poartă. Alergă pe lângă zidul bisericii. Urmele se opreau și dădeau

roată înapoi, spre biserică. Deschise ușa. Înăuntru era aproape întuneric și mai ger decât afară, în vânt.

— Agnes! strigă ea. Nu primi răspuns, dar auzi un foșnet ușor, în dreptul altarului, ca și cum un șoarece și-ar fi căutat scăparea. Agnes? întrebă Kivrin, mijindu-și ochii să vadă pe întuneric, dincolo de mormântul cavalerului, spre strană. Tu ești acolo?

— Kivrin? se auzi un glas tremurător.

— Agnes? exclamă ea și porni în fugă spre direcția din care venise răspunsul. Unde ești?

Fetița stătea lângă statuia Sfintei Ecaterina, ghemuită printre lumânări la poalele ei, înfodolită în mantia roșie. Se strânsese să se facă una cu faldurile din piatră ale statuii, privind cu ochi mari și speriați. Avea fața înroșită și umedă de lacrimi.

— Kivrin? strigă fata și i se azvârli în brațe.

— Ce faci aici, Agnes? o întrebă Kivrin, într-un amestec de furie și ușurare. O strânse la piept. Te-am căutat peste tot.

Copila își lipi fața udă de gâtul lui Kivrin.

— Mă ascund, explică ea. Am plecat cu căruța să-i arăt ogorul și am căzut. Își șterse nasul cu palma. Am tot strigat după tine, dar nu ai venit.

— N-am știut unde ești, scumpo, spuse Kivrin, mângâind-o pe creștet. De ce ai venit la biserică?

— M-am ascuns de omul cel rău.

— Omul cel rău? se miră Kivrin, încruntându-se.

Ușa grea a bisericii se deschise și Agnes își încolăci brațele firave în jurul gâtului lui Kivrin, gata să o sugrume.

— A venit omul cel rău, șopti ea înnebunită de spaimă.

— Părinte Roche! strigă Kivrin. Am găsit-o. E aici. Ușa se închise și se auziră pașii lui. E Părintele Roche, încercă să o liniștească pe Agnes. Te caută și el. N-am știut unde ai plecat.

Fata mai slăbi strânsoarea.

— Maisry a zis că o să vină un om rău să mă ia.

Roche sosi gâfâind, iar Agnes își îngropă capul în scobitura gâtului lui Kivrin.

— A pățit ceva? Întrebă el îngrijorat.

— Cred că nu. E aproape înghețată. Învelește-o cu mantia mea.

Cu mișcări stângace, Roche desfăcu mantia și o înfășură pe Agnes cu ea.

— M-am ascuns de omul rău, îl anunță Agnes, răsucindu-se în brațele lui Kivrin.

— Rău? repetă Roche.

— Cel care te-a urmărit în biserică. Maisry a spus că vine, te prinde și-ți dă boala albastră.

— Nu există un asemenea om, încercă s-o convingă Kivrin, în același timp gândind: „Când ajungem acasă o s-o zgâlțâi pe Maisry să-i sară dinții din gură”. Se ridică. Agnes o prinse mai strâns.

Roche merse pe pipăite de-a lungul peretelui până la ușa destinată preotului și o deschise. Dinăuntru îi inundă o lumină albăstrie.

— Maisry a zis că el mi-a prins ogarul, urmă Agnes, printre tremurături. Dar pe mine nu m-a prins. M-am ascuns.

Kivrin își aduse aminte de cățelul negru, moale în palmele ei, sângerând pe bot. „Nu”, se rugă Kivrin, și porni grăbită prin zăpadă. Copila tremura fiindcă stătuse mult în biserică, unde fusese frig. Fața ei îi ardea gâtul. „E doar din cauza plânsului”, și o întrebă dacă o durea capul.

Agnes se mulțumi să dea din cap și nu vru să răspundă. „Nu”, gândi Kivrin și iuți pasul, avându-l în urma ei pe Roche, apoi trecu prin dreptul casei administratorului și intrară în curte.

— Eu n-am mers în codru, spuse Agnes când ajunseră în casă. Fata cea neascultătoare a intrat, nu?

— Da, îi răspunse Kivrin, și o duse aproape de foc. Dar nici ea n-a pățit nimic. Tatăl ei a găsit-o și a dus-o acasă. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

O așeză pe Agnes pe bancă și îi desfăcu mantia.

— Și n-a mai intrat niciodată în pădure.

— Niciodată. Kivrin îi scoase încălțările și ciorapii uzi. Stai culcată, spuse ea și întinse mantia ei lângă foc. O să-ți aduc

niște supă fierbinte. Agnes se așază cuminte, iar Kivrin o acoperi cu poalele mantiei.

Îi aduse supă, dar Agnes nu vru să mănânce și adormi aproape instantaneu.

— A răcit, îi anunță ea pe Eliwys și pe Roche aproape supărată. A stat afară toată după amiaza. A prins-o frigul, dar după ce Roche plecă să țină slujba de seară, o dezveli pe Agnes și o pipăi la subsuoară și în zona inghinală. O întoarse chiar și cu fața în jos, căutând o umflătură între omoplați, ca aceea a băiatului.

Roche nu bătu clopotul. Se întoarse cu o pătură zdrențuită, care se vedea că e din propriul lui pat și improviza o saltea, apoi o mută pe Agnes pe ea.

Clopotele satelor din jur băteau de vecernie. În Oxford și Godstow, precum și într-o așezare de la sud-vest. Nu reuși să-l perceapă pe cel dublu de la Courcy. Se uită neliniștită la Eliwys, dar ea nu părea să asculte. Ea stătea cu ochii pe Rosemund.

Clopotele se opriră, și atunci bătură cele de la Courcy. Sunau straniu, înfundat și prea rar. Kivrin aruncă o privire spre Roche.

— E clopot de îngropăciune?

— Nu, răspunse el, uitându-se la Agnes. E sărbătoare.

Pierduse șirul zilelor. Trimisul episcopului plecase în dimineața de Crăciun, iar în aceeași după amiază descoperise că izbucnise epidemia de ciumă, după care trăise parcă o singură zi fără de sfârșit. „Patru zile, au trecut patru zile”.

Voise să ajungă aici în perioada Crăciunului, fiindcă erau atât de multe sărbători încât până și sătenii vor ști ce zi e, și în acest fel i-ar fi fost imposibil să piardă momentul întâlnirii. „Gawyn a plecat la Bath să ceară ajutor, domnule Dunworthy, iar episcopul a luat toți caii, iar eu nu știu locul”.

Eliwys se ridicase și asculta dangățul clopotelor.

— Sunt cele de la Courcy, îl întrebă ea pe Roche.

— Da. Nu te teme, este Uciderea pruncilor.

„Uciderea pruncilor”, gândi Kivrin privind spre Agnes. Aceasta dormea și nu mai tremura, deși era fierbinte.

Bucătăreasa strigă ceva, iar Kivrin se duse dincolo de baricadă să vadă se întâmplase. Femeia stătea ghemuită pe patul improvizat și se chinuia să se ridice.

— Trebuie să merg acasă, spunea ea.

Kivrin o convinsese să rămână întinsă și-i aduse apă. Găleata era aproape goală, de aceea o ridică și porni după apă.

— Spune-i lui Kivrin că vreau să vină la mine, spuse Agnes, care se ridicase în capul oaselor.

Kivrin lăsă găleata jos.

— Aici sunt, o liniști ea și îngenunche alături de fetiță. Am venit.

Agnes o privi cu chipul îmbujorat de febră și schimonosit de furie.

— Omul cel rău are să mă ia dacă nu vine Kivrin cu mine. Să vină chiar acum.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (073453-074912)

Am ratat întâlnirea. Am pierdut noțiunea timpului, fiindcă a trebuit să port de grijă Rosemundei, s-o caut pe Agnes și, în plus, nu știam locul.

Probabil că ești îngrijorat de moarte, domnule Dunworthy. Pesemne îți închipui că am nimerit între ucigași și tâlhari. Ei, bine, așa s-a întâmplat. Iar acum au pus gheara pe Agnes.

Are febră, fără buboaie și nici nu tușește sau vomită. Doar febră. Foarte mare – nu mă recunoaște și mă cheamă tot timpul. Eu și Roche am încercat să-i reducem febra punându-i comprese reci, dar starea febrilă revine.

(Pauză)

S-a îmbolnăvit și Lady Imeyne. Părintele Roche a găsit-o azi dimineață zăcând pe podea, în colțul ei. E posibil să fi suferit acolo toată noaptea. În ultimele două nopți a refuzat

să se culce și a stat în genunchi, rugându-se ca Dumnezeu să o apere de ciumă pe ea și pe cei credincioși.

Nu a fost să fie. Bătrâna are ciumă pneumonică. Tușește și varsă mucus cu firicele de sânge.

Nu admite ca eu sau Roche să o îngrijim.

— Numai ea e vinovată de toate, i-a spus ea lui Roche arătând spre mine. Uită-te la părul ei. Nu-i fecioară. Uită-te la straiile ei.

Acum port un pieptar bărbătesc și pantaloni din piele pe care i-am găsit într-un dulap din pod. Caftanul meu s-a distrus când Lady Imeyne a vărsat pe mine și a trebuit să-mi rup bluza în fâșii pentru bandaje.

Roche a încercat să-i dea niște ceai din coajă de salcie, dar l-a scuipat, zicând:

— A mințit când a povestit cum au atacat-o tâlharii în pădure. A fost trimisă ca să ne ucidă pe toți.

În timp ce vorbea astfel, saliva însângerată i se prelingea pe bărbie și Roche se străduia să o șteargă.

— Boala te face să crezi toate astea, a spus el calm.

— A fost trimisă ca să ne otrăvească, a continuat Imeyne. Uite cum i-a otrăvit pe copiii fiului meu. Iar acum vrea să mă otrăvească și pe mine, dar n-o să primesc nimic de băut sau de mâncat din mâna ei.

— Șșș, a rostit Roche cu glas ferm. Nu se cuvine să vorbești de rău pe cel care caută să te ajute.

Ea a clătinat din cap, răsucindu-l violent înapoi și încolo.

— Vrea să ne omoare pe toți. Trebuie s-o arzi pe rug. E unealta diavolului.

Nu l-am mai văzut așa de furios până atunci. Arăta din nou ca un tâlhar.

— Nu știi ce vorbești. Dumnezeu a trimis-o să ne ajute.

Aș vrea să fie adevărat ce a spus, dar s-ar putea înșela. Agnes strigă cerând să stau lângă ea, iar Rosemund zace de parcă ar fi sub puterea unei vrăji, secretarul se înnegrește, și nu pot face mai nimic să le vin în ajutor. Nimic.

(Pauză)

Toți membrii familiei administratorului sunt bolnavi. Pe mezin, Lefric, singurul cu forma bubonică, l-am adus aici și l-am incizat. Pe ceilalți nu-i pot ajuta cu nimic.

(Pauză)

Sugarul administratorului a murit.

(Pauză)

Bat clopotele de la Courcy. Nouă bătai. Cine o fi murit? Trimisul episcopului? Călugărul cel gras care a ajutat la furtul cailor noștri? Sau Sir Bloet? Sper că da.

(Pauză)

O zi îngrozitoare. Au murit nevasta administratorului și băiatul care a fugit de mine când m-am dus să caut locul de întâlnire. Administratorul le sapă mormintele, deși pământul e atât de înghețat încât nu pricep cum va reuși să o facă. Rosemund și Lefric se simt mai rău. Rosemund abia de poate înghiți, iar pulsul îi este slab și neregulat. Agnes nu o duce rău, dar nu reușesc să scad febra. Roche a ținut slujba de seară acasă.

După ce a rostit rugăciunile, a spus:

— Iisuse Cristoase, știu că ne-ai ajutat după puteri, dar mă tem că nu putem dovedi această ciumă a întunericului, trimisa ta sfântă, Katherine, spune că groaza asta este o molimă, dar cum se poate să fie așa ceva? Fiindcă nu trece de la un om la altul, ci este pretutindeni în același timp.

Adevărat.

(Pauză)

A murit Ulf arendașul.

De asemenea, Sibbe, fiica administratorului.

Joan, fiica administratorului.

Bucătăreasa (nu-i știu numele).

Waltheof, fiul cel mare al administratorului.

(Pauză)

Mai bine de jumătate din săteni sunt bolnavi. Sper să nu se îmbolnăvească Eliwys. Și Roche.

Capitolul 29

Strigă după ajutor, dar nu apăru nimeni și atunci își închipui că toți ceilalți muriseră și că e singurul rămas în viață, asemeni călugărului John Clyn, de la mănăstirea Fraților Minoriti.

„Voi aștepta sosirea morții...”.

Încercă să apese pe buton pentru a o chema pe infirmiera de serviciu, dar nu-l află nicăieri. Pe noptiera de lângă pat se afla un clopoțel, dar nu găsi destulă forță în degete ca să-l prindă și acesta se rostogoli la podea. Scoase un sunet îngrozitor, parcă nesfârșit, de coșmar, asemănător cu cel scos de Marele Tom, dar tot nu apăru nimeni. Când se trezi din nou, clopoțelul se găsea pe noptieră, semn că cineva venise în cameră în timp ce el dormise. Îl văzu ca prin ceață și se întrebă cât de mult dormise. Mult de tot.

Aspectul camerei nu-l lămurii cu nimic. Era lumină, dar ea cădea drept, fără a lăsa umbre. Putea fi la fel de bine după amiază sau dimineată. Nu văzu ceas electronic nici pe noptieră, nici pe perete, și nici nu avu puterea să se răsucească pentru a descifra semnele de pe cadranele aparatelor instalate pe peretele din spatele său. Descoperi o fereastră, dar nu se putu ridica suficient de sus pentru a vedea afară, își dădu totuși seama că ploua. Vremea rămăsese ploioasă de când ajunsese el la Brasenose – putea fi chiar aceeași după amiază. Poate că doar leșinase și-l aduseseră aici pentru a fi ținut sub observație.

— „Și-ți voi plăti cu aceeași monedă”, spuse cineva lângă el.

Dunworthy deschise ochii și dădu să-și caute ochelarii, dar nu-i găsi la locul știut.

— „Vă voi trimite groaza, ftizia și malaria”.

Era doamna Gaddson, care stătea pe un scaun de lângă patul lui și cita dintr-un soi de Biblie. Nu purta mască și nici halat de protecție, iar cartea părea să fie încă împachetată într-un înveliș protector din polietilenă. Dunworthy privi printre gene.

— „Iar când vă veți fi strâns în orașele voastre, voi trimite molima peste voi”.

— În ce zi suntem? Întrebă Dunworthy.

Femeia tăcu o clipă, îl măsură curioasă, apoi urmă la fel de placid:

— „Iar voi veți fi dați pe mâna dușmanului”.

Imposibil să se fi aflat aici de prea multă vreme. Doamna Gaddson le citea pacienților când el se dusesese să-l vadă pe Badri. Probabil era aceeași după amiază, iar Mary încă nu sosise să o azvârle afară pe doamna Gaddson.

— Puteți înghiți? îl întrebă asistenta. O văzu pe aceeași asistentă de la Aprovizionare. Trebuie să vă iau temperatura, insistă ea. Puteți să înghițiți?

El deschise gura, iar ea îi plasă pe limbă capsula de evaluare a temperaturii. Ea îi înclină ușor capul în față pentru ca el să poată bea.

— L-ați înghițit? Întrebă ea, lăsându-l să se rezeme de pernă.

Capsula îi rămăsese blocată în gât, dar dădu aprobator din cap. Efortul îi dădu dureri de cap.

— Bine. Atunci pot scoate asta, făcu ea și-i scoase ceva de pe partea superioară a brațului.

— Ce oră e? Întrebă el, străduindu-se să nu elimine capsula prin tuse.

— Ora de odihnă, îl puse ea la punct, aruncând o privire de prezbit către cadranele aflate în spatele lui.

— Ce zi e? Întrebă el, dar ea ieșise deja. Ce zi este? repetă el către doamna Gaddson, dar și ea plecase.

Imposibil să se fi aflat acolo de multă vreme. Încă îl durea capul și avea febră, adică primele simptome de gripă. Pesemne că era bolnav doar de câteva ore. Poate era aceeași zi și se trezise când îl instalaseră în această rezervă, înainte ca personalul medical să fi apucat să-i ia temperatura.

— Să vedem ce temperatură mai aveți, auzi vocea unei asistente. Era alta, blonda atrăgătoare care îi ceruse relații despre William Gaddson.

— Păi abia mi s-a luat.

— Asta a fost ieri, îl lămurii ea. Haideți, să scăpăm de ea.
Studenta din anul întâi pe care o cunoscuse în camera lui Badri îi spusese că fusese bolnavă.

— Credeam că ați luat viroza aceea, spuse el.

— Așa e, dar m-am făcut bine, la fel ca și dumneavoastră. Puse mâna după ceafa lui și-l înălță puțin ca să poată lua o înghițitură de apă.

— Ce zi e? întrebă el.

— Unsprezece. A fost nevoie să mă concentrez puțin. Lucrurile s-au cam precipitat pe aici. Aproape tot personalul medical s-a îmbolnăvit și a trebuit să lucrăm schimburi duble. Tastă ceva pe consolă, privi la ecrane și se încruntă.

Își dăduse seama înainte ca ea să-i spună, chiar înainte să fi întins mâna după butonul prin care se putea solicita ajutor. Febra transformase nopțile de delir pe care nu și le mai amintea și diminețile de confuzie sub efectul medicamentelor într-o după amiaza ploioasă fără de sfârșit, însă organismul lui păstrase noțiunea timpului, trecerea orelor și zilelor, astfel că știuse totul înainte de a i se spune. Pierduse întâlnirea.

„Nu mai exista nici o întâlnire”, gândi el cu amărăciune. Gilchrist închisese rețeaua. N-ar fi avut importanță dacă ar fi ajuns acolo în situația în care n-ar fi fost bolnav. Rețeaua era închisă și el n-ar fi putut face nimic.

11 ianuarie. Câtă vreme așteptase Kivrin la locul întâlnirii? O zi? Două? Trei, după care se gândise că a înțeles greșit data sau locul? Oare așteptase toată noaptea pe marginea drumului dintre Oxford și Bath, înfodolită în mantia albă, temându-se să aprindă focul pentru ca nu cumva lumina lui să atragă lupi sau tâlhari? Sau săteni care fugeau din calea ciumei. Și când înțelesese că nu va apărea nimeni să o recupereze?

— Vreți să vă aduc ceva? întrebă asistenta, apoi introduse acul unei seringi într-o canulă.

— Aveți ceva care să mă ajute să dorm?

— Da.

— Bine, spuse el și închise ochii recunoscător.

Dormi câteva minute, o zi sau o lună. Lumina, ploaia, absența umbrelor, rămăseseră neschimbate când se trezi. Pe scaunul din dreptul patului stătea Colin, care citea din cartea pe care Dunworthy i-o dăduse de Crăciun și suga ceva. „Imposibil să fi trecut prea multă vreme”, gândi el, privindu-l pe băiat printre gene, „acadeaua aceea încă nu s-a terminat”.

— A, bravo, spuse Colin, închizând cartea cu zgomot. Asistenta aceea imposibilă a zis că pot rămâne doar dacă promit că nu vă trezesc și n-am făcut-o, e bine? O să-i spuneți că v-ați trezit singur, da?

Scoase apoi acadeaua din gură, o privi cercetător și o vârî în buzunar.

— Ați văzut-o? Cred că e contemporană cu cei din Evul Mediu. E aproape la fel de nesuferită ca și doamna Gaddson.

Dunworthy îl măsură cu privirea. Jacheta în buzunarul căreia vârâse acadeaua era nouă, de culoare verde, iar fularul cenușiu de la gât părea și mai murdar în contrast cu verdele, iar Colin arăta mai matur îmbrăcat astfel, de parcă ar fi crescut cât el dormise.

Colin se încruntă.

— Sunt eu, Colin. Doar nu m-ați uitat?!

— Cum să te uit? De ce nu porți mască?

Colin surâse:

— Nu trebuie. Și oricum, acum nu mai sunteți contagios. Vreți ochelarii?

Dunworthy dădu aprobator din cap, atent de astă dată, ca să evite durerea de cap.

— În alte câteva ocazii, când v-ați trezit, nu m-ați recunoscut. Cotrobăi prin sertarul noptierei și-i întinse ochelarii. Ați fost foarte rău bolnav. Credeam c-o să dați colțul. Îmi spuneți tot timpul Kivrin.

— În ce zi suntem?

— Doisprezece, îi răspunse Colin oarecum iritat. M-ați mai întrebat și dimineață. Nu vă aduceți aminte?

Dunworthy își puse ochelarii la ochi.

— Nu.

— Nu vă amintiți nimic din cele întâmplate până acum?

„Mi-aduc aminte cum am trădat-o pe Kivrin. Îmi dau seama că am abandonat-o în 1348”.

Colin apropie târâș scaunul de pat și așează cartea pe pat.

— Asistenta m-a prevenit că n-o să mai țineți minte nimic, din cauza febrei, spuse Colin, dar exprimarea lui i se păru lui Dunworthy destul de iritată, de parcă ar fi fost vina lui. N-a vrut să mă lase în rezervă și nici nu m-a ținut la curent. Mi se pare necinstit. M-au făcut să stau la nesfârșit într-o sală de așteptare, spunându-mi mereu să plec acasă, că nu am ce căuta aici și când am început să pun întrebări mi-au zis: „O să vină doctorul imediat”, iar el nu m-a lămurit deloc. M-au tratat ca pe un țănc. Să fie clar, odată și odată trebuie să afli adevărul, nu? Știți ce a făcut asistenta azi dimineață? M-a dat afară, anunțând-mă: „Domnul Dunworthy e foarte bolnav. N-aș vrea să-l deranjezi”. Ca și cum pentru asta venisem.

Părea indignat, dar în același timp obosit și îngrijorat. Dunworthy și-l imaginează bântuind pe coridoare și stând în sala de așteptare, dorind vești. Nici nu era de mirare că arăta mai matur.

— Iar acum doamna Gaddson mi-a zis să vă dau doar veștile bune, fiindcă știrile proaste v-ar putea produce o recidivă, moartea și atunci ar fi vina mea.

— Constat că doamna Gaddson contribuie la ridicarea moralului, spuse Dunworthy și îi zâmbi lui Colin. Presupun că nu există nici o șansă să ia și ea virusul?!

Colin îl privi uimit.

— Epidemia a încetat. Săptămâna viitoare se încheie și perioada de carantină.

„Deci, după rugămințile lui Mary, analogul a sosit”. Se întreabă dacă fusese livrat la vreme pentru a-i mai fi de folos lui Badri, iar apoi vru să știe dacă acestea erau știrile proaste pe care doamna Gaddson ținea să le păstreze neștiute. „Punctul de contact s-a pierdut, iar Kivrin a rămas în 1348”.

— Dă-mi veștile bune, spuse Dunworthy.

— Păi, nu s-a mai îmbolnăvit nimeni în ultimele două zile, iar ajutoarele au ajuns în sfârșit, astfel că avem și mâncare mai omenească.

— Văd că ai și haine noi.

Colin aruncă o privire spre jacheta verde.

— E unul dintre cadourile de Crăciun de la mama. Le-a trimis după... Tăcu și se încruntă. Mi-a trimis și câteva filme și un set de plasturi pentru față.

Dunworthy se întreabă dacă mama așteptase până după trecerea epidemiei ca să-i trimită cadourile și ar fi vrut să afle și părerea lui Mary despre asta.

— Uitați, spuse Colin, ridicându-se. Jacheta se închide automat. Trebuie doar să ating un buton, aici. Nu va mai fi nevoie să-mi aduceți aminte să trag fermoarul.

Asistenta intră în foșnet de halat.

— V-a trezit? întrebă ea.

— Ce v-am spus eu? mârâi Colin. Nu l-am trezit, soră. Am fost atât de tăcut, că nici nu m-a auzit întorcând paginile.

— Nu m-a trezit și nici nu mă deranjează, interveni Dunworthy, înainte ca asistenta să apuce să continue interogatoriul. Și-mi dă doar vești bune.

— N-ar trebui să-i comunici nimic domnului Dunworthy. Trebuie să se odihnească, spuse ea și agăță o pungă cu un lichid limpede pentru perfuzii. Apoi îl pofti pe Colin afară din cameră.

— Dacă vă îngrijorează atât de tare vizitatorii, de ce n-o împiedicați pe doamna Gaddson să-i citească din Scripturi? protestă Colin. Ea îi îmbolnăvește pe toți. Ajuns în prag, se opri brusc și privi sfidător spre asistentă. Revin mâine. Ați vrea să vă aduc ceva?

— Cum se simte Badri? întrebă Dunworthy și, în așteptarea răspunsului, deveni încordat.

— Mai bine, spuse Colin. Se însănătoșise, dar a făcut o recidivă. Acum e însă mai bine. Și el vrea să vă vadă.

— Nu, spuse Dunworthy, dar asistenta închisese deja ușa.

„Nu e vina lui Badri”, afirmase Mary și exact așa stăteau lucrurile. Dezorientarea era unul dintre simptomele de

Început. Își aminti de propria comportare, când nu reușea să formeze numărul lui Andrews, sau de doamna Piantini, care făcea greșeli peste greșeli la clopotele de mână și în același timp își cerea scuze.

— Regret, murmură el. Badri nu purta nici o vină. Vinovăția îi aparținea. Se temuse atât de mult de inexactitatea calculului începătorului încât îi transmisese și lui Badri spaima, astfel că el hotărâse să recalculeze coordonatele.

Colin lăsase cartea pe pat. Dunworthy o trase spre el. I se părea imposibil de grea, atât de grea încât brațul începu să-i tremure în efortul de a o ține deschisă, dar o propti de margine și întoarse paginile, aproape ilizibile din unghiul în care privea scrisul, până ajunsese la ceea ce căuta.

Moartea Neagră lovise Oxfordul de Crăciun, ceea ce determinase închiderea universităților și făcându-i pe cei bolnavi să caute adăpost în satele învecinate, ducând germenii cu ei. Cei care nu reușiseră să plece muriseră cu miile, astfel că „nu a rămas nimeni care să apere bunurile de valoare și să fie în stare să îngroape morții”. Iar puținii rămași în viață se baricadaseră înăuntrul colegiilor, ascunzându-se și căutând vinovați.

Adormi cu ochelarii la ochi, dar se trezi când asistenta i-i scoase de pe nas. Era prietena lui William, care îi zâmbi.

— Îmi pare rău, spuse ea, punându-i în sertar. N-am vrut să vă trezesc.

Dunworthy privi spre ea.

— Colin mi-a zis că epidemia s-a sfârșit.

— Da, aprobă ea, cercetând ecranele din spatele lui. S-a descoperit sursa virusului și s-a primit analogul aproape simultan, foarte oportun. Studiul probabilistic indica o rată a îmbolnăvirii de 85% și o rată a mortalității de 32% chiar în condițiile administrării de antimicrobiene și de antigen limfocit T, iar la toate astea s-au adăugat lipsurile în aprovizionare și faptul că cea mai mare parte a personalului a contractat boala. Cu toate astea, am înregistrat o mortalitate de 19% și un număr destul de mare de cazuri sunt încă în stare gravă. Îl apucă de încheietura mâinii și

privi la ecrane. V-a mai scăzut febra. Ați avut mare noroc, să știți. Analogul nu a dat rezultate în cazul celor deja infectați. Doctorul Ahrens..., începu ea și amuți.

Dunworthy se întrebă ce spusese Mary despre el. Că va da colțul.

— Sunteți foarte norocos, repetă ea. Acum încercați să vă odihniți.

Dormi și când se trezi din nou, o găsi pe doamna Gaddson aplecată asupra lui, gata de atac cu Biblia.

— „Iar el va aduce asupra voastră toate molimele Egiptului”, rosti ea de îndată ce el deschisese ochii. „Precum și toate celelalte boli și molime, până veți fi nimiciți”.

— „Iar voi veți fi dați pe mâna vrăjmașilor”, murmură Dunworthy.

— Poftim?

— Nimic.

Pierduse pagina. Răsfoi cartea înapoi și încolo, căutând de boli și nenorociri și reîncepu să citească.

— „...fiindcă Dumnezeu și-a trimis pe singurul Său fiu în lume”.

„Dumnezeu nu l-ar fi trimis dacă ar fi știut ce se va întâmpla”, gândi Dunworthy. „Herod și uciderea pruncilor și Getsimani”.

— Citește-mi din Matei, spuse el. Capitolul 26, verset 39.

Doamna Gaddson se opri cu un aer iritat, apoi răsfoi prin Biblie ca să ajungă la capitolul cerut. „Și mergând puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ, s-a rugat, zicând: Părintele meu, de este cu putință, treacă de la mine paharul acesta”.

„Dumnezeu nu știa unde îi era Fiul. Și-a trimis singurul Fiul în lume și s-a petrecut ceva cu localizarea, cineva a dezactivat rețeaua, astfel că El nu s-a mai putut întoarce, a fost arestat, i-au pus coroană de spini pe frunte și l-au ținut pe cruce”.

— Capitolul 27, ceru el. Verset 46.

Gaddson strâmbă din buze și dădu paginile înainte.

— Nu cred că Scripturile astea sunt tocmai potrivite pentru...

— Citește...

— „Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeuul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Kivrin nu va ști ce s-a petrecut. Va considera că s-a greșit perioada sau locul, că a pierdut socoteala zilelor în timpul epidemiei de ciumă, că a apărut o inexactitate în privința plasării. Va crede că a fost uitată de ai ei.

— Ei bine? făcu doamna Gaddson. Mai aveți vreo dorință?

— Nu.

Gaddson reveni la Vechiul Testament.

— „Căci aceștia vor pieri de sabie, de foamete și de molime”, citi ea. „Iar cel care este departe va pieri de molimă”.

În ciuda tuturor întâmplărilor potrivnice, adormi și se trezi după amiază, care nu i se mai păru nesfârșită ca celelalte. Încă ploua, dar acum văzu umbre în cameră, iar clopotele băteau de ora patru. Asistenta lui William îl ajută să ajungă la baie. Cartea dispăruse și se întrebă de ce nu-și amintea de revenirea lui Colin, dar când asistenta deschise ușa noptierei să-i scoată papucii, o văzu acolo. Îi ceru să-i regleze patul astfel încât să stea în capul oaselor și după ce ea plecă își puse ochelarii și reluă lectura.

Ciuma se răspândise extrem de aleatoriu și de sălbatic, astfel încât oamenii epocii nu fuseseră în stare să creadă că era vorba de o boală obișnuită. Acuzaseră femeii bătrâne și leproși și oameni cu mințile rătăcite că otrăviseră fântânile și că făcuseră farmece. Orice persoană mai ciudată, orice străin era imediat bănuțit. În Sussex doi călători fuseseră omorâți prin lapidare. În Yorkshire o tânără sfârșise arsă pe rug.

— Deci aici a rămas, constată Colin imediat ce intră. Credeam că am pierdut-o.

Purta jacheta verde și era ud din cap până în picioare.

— A trebuit să car lăzile cu clopote până la Biserica Reformată, fiindcă doamna Taylor nu putea și plouă cu găleata.

Se simți ușurat auzind numele acesteia și-și dădu seama că nu se interesase de soarta nici uneia dintre persoanele reținute de teamă că ar putea primi vești proaste.

— Deci Taylor e teafără?!

Colin atinse un buton în partea de jos a jachetei și fermoarul se desfăcu brusc, împrăștiind stropi de apă peste tot.

— Da. Vor să organizeze un concert la Biserica Reformată pe cincisprezece, apoi se aplecă să vadă ce anume citea Dunworthy.

Acesta închise cartea și i-o întinse.

— Dar restul de clopotari? Doamna Piantini?

Collin dădu din cap.

— E încă în spital. A slăbit atât de mult că nici n-ați recunoaște-o. Deschise cartea. Citeați despre Moartea Neagră, așa-i?

— Da, recunosc Dunworthy. Finch n-a contractat boala, adevărat?

— Da. Îi ține locul doamnei Piantini, ca tenor. E foarte iritat. Tot n-a primit hârtie igienică de la Londra și zice că a terminat-o aproape pe toată. S-a certat cu cei de la Gallstone din cauza asta. Lăasă cartea pe pat. Ce o să se întâmple cu fata trimisă în Evul Mediu?

— Nu știu.

— Nu puteți face nimic să o aduceți înapoi?

— Nu.

— Moartea Neagră a fost îngrozitoare. Au murit atât de mulți oameni că nici nu mai avea cine să-i îngroape. Îi lăsau să zacă grămadă.

— Nu pot ajunge la ea, Colin. Am pierdut coordonatele când Gilchrist a dezactivat rețeaua.

— Știu, dar chiar nu putem face nimic?

— Nu.

— Dar...

— O să discut cu doctorul ca să vă restrângă numărul vizitatorilor, spuse asistenta cu fermitate, apucându-l pe Colin de gulerul jachetei și scoțându-l afară din cameră.

— Atunci să începeți prin a-i interzice accesul doamnei Gaddson, nu se lăsă Dunworthy, și spuneți-i lui Mary că vreau s-o văd.

Mary nu veni, în schimb apăru Montoya, sosită bineînțeles, direct de pe șantierul arheologic. Era înnoroită până la genunchi, iar părul negru bătea în cenușiu. O însoțea Colin, purtând jacheta, stropită cu noroi.

— A trebuit să ne strecurăm, profitând de absența asistentei, explică el.

Montoya slăbise mult. Dunworthy îi văzu mâinile firave pe bara patului, precum și ceasul digital care se rotea liber la încheietură.

— Cum te simți? îl întrebă ea.

— Ceva mai bine, minți el, fără a-și dezlipi ochii de la mâinile ei. Avea noroi sub unghii. Dar cum îți merge ție?

— Mai bine.

Pesemne că plecase direct pe șantier imediat ce fusese externată din spital, ca să caute înregistratorul. Iar acum venise direct la el.

— A murit, nu-i așa? întrebă el.

Degetele i se strânseseră în jurul barei patului, apoi se destinseră.

— Da.

În concluzie, Kivrin ajunsese la locul potrivit. Coordonatele variaseră cu câțiva kilometri, sau metri, iar ea reușise să găsească drumul Oxford-Bath, descoperind apoi Skendgate. Apoi murise acolo, victimă a gripei de care suferea la plecare. Sau de foame după epidemia de ciumă, sau din disperare. Murise în urmă cu șapte sute de ani.

— Deci i-ai găsit scheletul, făcu el, iar tonul nu era nicidecum întrebător.

— Ce să gălesc?

— Înregistratorul.

— Nu, răspunse Montoya.

Asta nu veni ca o asigurare.

— Dar o să-l găsești.

Degetele de pe bară tremurară puțin.

— Kivrin m-a rugat să-l găsesc, spuse ea. Chiar în ziua plasării. Ea a sugerat ca aparatul să arate ca o umflătură a unui os, astfel încât înregistrarea să reziste, chiar dacă ea nu va supraviețui. „Domnul Dunworthy își face griji din te miri ce”, mi-a zis ea atunci, „dar dacă pățesc ceva, voi face tot posibilul să fiu înmormântată în cimitirul bisericii”, apoi continuă cu o voce nesigură, „ca să nu fie nevoie să săpați jumătate din Anglia căutându-mă”.

Dunworthy închise ochii.

— Dar *nu știți sigur* că a murit, dacă nu ați găsit înregistratorul, izbucni Colin. Ați afirmat că nici nu aveți idee unde a sosit. Cum puteți fi siguri că a murit?

— Pe șantier am desfășurat experiențe folosind animale de laborator. A fost nevoie doar de o expunere de jumătate de oră la virus ca să se infecteze. Există șanse de 75% ca ea să fi contractat virusul și având în vedere asistența medicală redusă care putea fi oferită în secolul paisprezece, aproape sigur a făcut o serie de complicații.

Asistență medicală redusă. Kivrin ajunsese într-un secol în care bolnavii erau tratați cu ajutorul lipitorilor și stricninei, iar de sterilizare, germeni și imunizare celulară nici nu se auzise. În schimb i-ar fi aplicat prișnițe cu cârpe murdare, ar fi bolborosit rugăciuni și i-ar fi deschis venele. Doctorii îi făceau pe bolnavi să sângereze, potrivit cărții lui Gilchrist, și o mulțime de oameni mureau.

— În absența antimicrobienelor și a imunizării celulare, spuse Montoya, rata mortalității în cazul contractării virusului este de 49%, iar cea a mortalității...

— Astea-s probabilități, spuse Dunworthy cu amărăciune. Sunt cifrele citate de Gilchrist?

Montoya aruncă o privire către Colin și se încruntă.

— Există un risc de 75% ca ea să fi luat virusul și de 68% să fi fost expusă ciumei. Îmbolnăvirea de ciumă bubonică e de 91%, iar rata mortalității...

— N-avea cum să ia ciuma, interveni Dunworthy. A fost imunizată. Doctorul Ahrens nu v-a informat?

Montoya strecură din nou o privire spre Colin.

— Mi-au spus că nu am voie să-l anunț, zise Colin, privind-o sfidător.

— Să mă anunți ce? S-a îmbolnăvit Gilchrist? Își aduse aminte că examina cifrele de pe ecrane și se prăbușise în brațele lui Gilchrist. Se întrebă dacă nu cumva el îi transmisese astfel boala.

— Domnul Gilchrist a murit de gripă acum trei zile, explică Montoya.

Dunworthy se uită la Colin.

— Ce altceva ți s-a ordonat să-mi tănuiești? întrebă el. Cine a mai murit cât am fost bolnav?

Montoya ridică brațul descărnat ca să-l oprească pe Colin, dar gestul ei veni prea târziu.

— Mătușica Mary, spuse Colin.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (077076-078924)

Maisry a fugit. Eu și Roche am căutat-o pretutindeni, temându-ne că s-a îmbolnăvit și s-a târât în vreun colțișor ascuns, dar arendașul a zis că în vreme ce săpa mormântul lui Waltheof a văzut-o pornind spre pădure. Era călare pe poneiul lui Agnes.

Nu va face decât să răspândească boala sau să ajungă cel mult până în vreun sat unde situația e deja gravă. Epidemia e stăpână pretutindeni în jur. Clopotele bat ca pentru vecernie, doar că mai sincopat, ca și cum clopotarul și-ar fi pierdut mințile. E imposibil să descopăr dacă bat de nouă sau de trei ori. Clopotele duble de la Courcy au bătut doar o dată azi dimineață. Cred că e sugarul. Sau poate vreuna dintre fetele vorbărețe.

Rosemund nu și-a recăpătat cunoștința, iar pulsul îi e foarte slab. Agnes țipă și se zbate delirând. Tot urlă după mine, dar nu vrea să mă apropii de ea. Când încerc să-i vorbesc, dă din picioare și răcnește ca și cum ar fi cuprinsă de nevricale.

Eliwys se epuizează încercând să o îngrijească pe Agnes și pe Lady Imeyne, care urlă: „Diavolul!” către mine ori de câte ori mă ocup de ea și azi dimineață aproape că mi-a învînețit un ochi. Singurul care mă lasă aproape este secretarul, căruia demult nu-i mai pasă. Imposibil ca el să mai reziste până la căderea întunericului. Duhnește atât de îngrozitor încât a trebuit să-l mutăm la capătul îndepărtat al încăperii. Buboii au început să-i supureze din nou.

(Pauză)

Gunni, al doilea fiu al administratorului. Femeia cu cicatrici de scrofuloză pe gât. Tatăl lui Maisry. Cob, ajutorul lui Roche.

(Pauză)

Lady Imeyne e în stare foarte gravă. Roche a încercat să-i dea ultima cuminecătură, dar ea a refuzat să mărturisească.

— Trebuie să faci pace cu Dumnezeu înainte de a muri, i-a spus Roche, însă ea s-a răsucit cu fața la perete și a spus: „El e de vină pentru toate astea”.

(Pauză)

Treizeci și unu de cazuri. Mai bine de 75%. Azi dimineață Roche a sfințit o parte a imașului, pentru că cimitirul bisericii e aproape plin.

Maisry nu s-a mai întors. Probabil că doarme în jilțul vreunui conac din care au fugit toți, iar când totul se va termina va deveni întemeietoarea unei familii nobile.

Pesemne că acesta e păcatul de care suferă vremurile noastre, domnule Dunworthy, ele au fost întemeiate de unii ca Maisry, trimisul episcopului, sau ca Sir Bloet.

Iar oamenii care au rămas și au încercat să dea o mână de ajutor, precum Roche, s-au îmbolnăvit de ciumă și au pierit.

(Pauză)

Lady Imeyne și-a pierdut cunoștința, iar Roche îi dă ultima cuminecătură. La rugămintea mea.

— Din cauza bolii vorbește așa. Sufletul ei nu s-a răzvrătit împotriva Domnului, am zis eu, lucru adevărat, și poate că nu merită iertarea, dar nici tratamentul acesta, să

aibă trupul otrăvit, să putrezească de vie și mi-e greu s-o condamni când îl învinovățește pe Dumnezeu. În plus, nici nu-și dă seama ce vorbește. Totul e din cauza bolii.

Vinul sfințit s-a terminat și nici ulei de măsline nu mai există. Roche folosește ulei de gătit, de la bucătărie. Miroase a rânced. Când îi atinge tâmpilele și palmele, pielea se înnegrește.

Asta e boala.

(Pauză)

Starea lui Agnes s-a agravat. E groaznic să o veghez, zăcând ca sârmanul ei cățel și țipând: „Spuneți-i lui Kivrin să vină să mă ia. Nu-mi place aici!”

Nici Roche nu suportă situația. „De ce ne pedepsește Dumnezeu în felul acesta?”

„Nu ne pedepsește. E o boală”, am zis eu, ceea ce nu este un răspuns potrivit și el știe asta.

Toată Europa cunoaște asta, la fel și Biserica. Situația va persista încă multe secole de acum înainte, se vor căuta explicații, dar asta nu poate ocoli esența lucrurilor. El a permis să se petreacă așa ceva. Iar El nu salvează pe nimeni.

(Pauză)

Clopotele nu mai bat. Roche m-a întrebat dacă e cumva semn că ciurma a dispărut. „Poate că Dumnezeu a putut să ne vină în ajutor până la urmă”, a zis el.

Nu cred. La Tournai mai marii bisericii au transmis o poruncă interzicând să se mai bată clopotele deoarece sunetele înspăimântau lumea. Pesemne că Episcopul de Bath dăduse un ordin asemănător.

Sunetul *era* înspăimântător, dar liniștea a devenit insuportabilă. E ca și cum a sosit sfârșitul lumii.

Capitolul 30

Mary murise la foarte scurt timp de la îmbolnăvirea lui Dunworthy. Contractase boala chiar în ziua când a sosit analogul. Făcuse pneumonie aproape imediat și a doua zi a făcut stop cardiac. În șase ianuarie. De Bobotează.

— Trebuia să-mi spuneți și mie, protestă Dunworthy.

— Dar v-am spus, îl contrazise Colin. Nu vă amintiți?

Nu-și aducea aminte defel, nu simțise nici măcar atunci când doamnei Gaddson i s-a permis acces nestingherit în camera lui, când Colin afirmase: „Nu ți se spune nimic”. Nici nu i se păruse ciudat că ea nu-l vizitase.

— V-am anunțat când s-a îmbolnăvit, insistă Colin, și v-am spus și când a murit, dar vă era mult prea rău ca să mai reacționați.

Și-l imaginează pe Colin așteptând vești în fața rezervei lui Mary, iar apoi venind și șezând la căpătâiul lui, încercând să-l anunțe.

— Iartă-mă, Colin.

— Ce puteați face dacă vă simțeați atât de rău? Nu aveți nici o vină.

Dunworthy îi spusese același lucru doamnei Taylor, iar ea nu-l crezuse, tot astfel cum se întâmpla acum. Nu era convins că însuși Colin credea ce spune.

— Nu-i nimic, îl liniști Colin. Toată lumea s-a purtat frumos, în afară de asistentă. Ea nu m-a lăsat să vă dau vestea nici măcar după ce vă simțeați deja mai bine, dar în rest toți au fost de treabă, mai puțin madam Gaddson. Mi-a tot citit din Scripturi cum Dumnezeu îi lovește pe cei nedrepti. Domnul Finch a sunat-o pe mama, dar ea n-a putu veni, așa că m-am ocupat eu de toate formalitățile de înmormântare. S-au purtat foarte frumos. Mi s-au dat o mulțime de dulciuri.

„Îmi pare rău”, spusese Dunworthy atunci și chiar după plecarea lui Colin când asistenta îl dăduse afară. „Îmi pare rău”.

Colin nu se mai întorsese, iar Dunworthy nu știa dacă asistenta îi interzisese accesul la Infirmerie sau dacă, în ciuda celor spuse, Colin avea să-l ierte.

Îl abandonase pe Colin, plecase lăsându-l la mâna doamnei Gaddson, a asistentei și doctorilor care nu voiau să-i spună nimic. Iar el plecase fără putință de a fi găsit, sau de a fi contactat, la fel ca și Basingame, care plecase undeva la pescuit, pe malul unui râu din Scoția. Și indiferent ce spunea Colin, el credea că dacă Dunworthy ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut să-l ajute, indiferent că era bolnav sau nu.

— O considerați moartă pe Kivrin, nu? Îl întrebase Colin după ce Montoya plecase. La fel ca și Montoya?

— Mă tem că da.

— Dar ați zis că nu putea să ia ciumă. Dacă n-a murit?! Dacă e chiar acum la locul de întâlnire, așteptându-vă?

— A avut gripă, Colin.

— Dar și dumneavoastră ați făcut-o și n-ați murit. Poate că a supraviețuit și ea. După mine, ar trebui să vorbiți cu Badri, să vedeți ce părere are. Poate reușește el să repornească mașinăria sau găsește altă soluție.

— Nu înțelegi, spusese Dunworthy. Nu e ca o lanternă. Localizarea nu poate fi conectată din nou.

— Bun, dar s-ar putea realiza alta. Cu noi coordonate. În aceeași epocă.

În aceeași epocă. Pentru o plasare, chiar cu coordonate cunoscute dinainte, necesita câteva zile de calcule. Iar Badri nu avea coordonatele. Doar data. Putea stabili un nou grup de coordonate pe baza datei, dacă localizarea rămânea aceeași, dacă Badri, în starea lui febrilă, nu le-ar fi încurcat și pe acestea și dacă paradoxurile ar permite o a doua plasare.

Nu avea cum să-i explice totul lui Colin, nu-l putea lămuri că fata nu ar fi avut nici o șansă de supraviețuire într-un secol în care tratamentul standard era sângerarea.

— N-o să meargă, Colin, spusese el, dintr-o dată prea extenuat ca să-i mai explice. Îmi pare rău.

— Deci aveți de gând să o lăsați acolo? Vie sau moartă? Nici măcar nu aveți intenția să-l întrebați pe Badri? Mătușa Mary a făcut totul pentru dumneavoastră. Ea n-a renunțat!

— Ce se petrece aici? exclamase asistenta, intrând precipitată. O să cer să pleci dacă vei continua să-l tracasezi pe pacient.

— Oricum plecam, spusese Colin.

Nu revenise în acea după amiază, nici seara și nici în dimineața următoare.

— Am voie să primesc vizitatori? o întrebă Dunworthy pe prietena lui William când veni tura acesteia.

— Da, răspunse ea, verificând datele de pe ecrane. Chiar și acum așteaptă cineva să vă vadă.

Era doamna Gaddson, care stătea cu Biblia deschisă.

— Luca, capitolul 23, verset 33, spuse ea, uitându-se înfiorător la el. Asta pentru că vă interesează atât de mult răstignirea. „Și când au ajuns la locul care se cheamă al Calvarului, L-au răstignit acolo pe El”.

„Dacă Dumnezeu ar fi știut unde era Fiul Său, n-ar fi îngăduit ca oamenii să se poarte astfel cu el”, gândi Dunworthy. „De ce ți-ai întors fața de la noi?” scriseseră ei. „De ce nu ne iei în seamă plânsetul?” Dar pesemne că El nu le auzise. Probabil că El își pierduse cunoștința, zăcând bolnav în ceruri, El însuși incapabil să vină.

„Și a căzut întuneric peste tot pământul până la ceasul al nouălea”, continuă doamna Gaddson, „iar soarele s-a întunecat”.

Oamenii epocii crezuseră că venise sfârșitul lumii, că sosise Armageddonul, că Satana triumfase în cele din urmă. „Reușise”, gândi Dunworthy. „Deconectase rețeaua. Pierduse coordonatele”.

Se gândi la Gilchrist, întrebându-se dacă el, înainte de a muri, își dăduse seama ce rău făcuse, sau dacă zăcuse inconștient și absent față de toate, incapabil să priceapă că o ucisese pe Kivrin.

— „Iar Iisus i-a dus până la Bethani”, urmă doamna Gaddson, „și El și-a ridicat brațele și i-a binecuvântat. Și a venit ora despărțirii, în vreme ce El îi binecuvânta, El a fost

despărțit de dâșii și ridicat la Ceruri”. A fost despărțit de ei și ridicat la ceruri. „Deci Dumnezeu a venit să-l ia. Dar prea târziu”.

Femeia continuă să-i citească până la intrarea în tură a asistentei care era amica lui William.

— Ora de culcare, spuse ea pe un ton vioi, împingând-o pe Gaddson afară. Apoi se apropie de pat, îi smulse perna de sub cap și o lovi energic cu palma de câteva ori.

— N-a venit Colin? Întrebă el.

— Nu l-am văzut de ieri, îi răspunse ea, împingându-i perna înapoi sub cap. Acum aş vrea să dormiți.

— Nici doamna Montoya n-a trecut pe aici?

— De ieri, nu, apoi îi întinse o pastilă și o cană din hârtie.

— Mesaje, ceva?

— Nimic, zise ea și luă cana goală. Încercați să dormiți.

Nici un mesaj. „Voi încerca să fiu înmormântată în cimitirul bisericii”, îi spusese Kivrin, dar cimitirele se umpluseră. Îi îngropaseră pe cei morți de ciumă și în șanțuri săpate în grabă. Îi azvârliseră în râuri. Spre sfârșit nici nu-i mai îngropaseră. Își stivuiau morții și le dădeau foc.

Montoya n-o să găsească în veci înregistratorul acela. Iar dacă da, care va fi mesajul? „M-am dus la locul de întâlnire, dar nu s-a deschis poarta. Ce s-a întâmplat?” Vocea fetei va suna înspăimântată, încărcată de reproș, tânguitoare: „Eli, de ce m-ai părăsit?”

Asistenta îl sili să stea pe un scaun pentru a lua prânzul. În timp ce termina de mâncat prune gătite, apărură Finch.

— Aproape am terminat conservele de fructe, anunță el, arătând către tava lui Dunworthy. Plus hârtia igienică. N-am idee cum o să începem anul școlar. Se așează la picioarele patului. Conducerea a fixat începerea anului universitar pe douăzeci și cinci, dar va fi pur și simplu imposibil. Mai avem cincisprezece pacienți în Salvin, vaccinarea de masă abia a început, iar eu unul nu sunt convins că s-a terminat cu toate cazurile astea de gripă.

— Ce-mi poți spune despre Colin? Întrebă Dunworthy. E bine?

— Da, domnule. A fost afectat de moartea doctoriței Ahrens, dar și-a revenit foarte mult după ce v-ați însănătoșit.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care i l-ai acordat, spuse Dunworthy. Colin mi-a povestit că te-ai ocupat de înmormântare.

— Nu se putea să nu-l ajut, domnule. Nu avea pe nimeni altcineva, după cum știți. Eram sigur că mama lui va sosi acum, după ce primejdia a trecut, dar mi-a zis că-i era prea greu să se ocupe de toate, fiindcă evenimentul o luase pe nepregătite. A trimis totuși flori foarte frumoase. Crini. Am ținut serviciul religios la capela de la Baliol. Își schimbă poziția pe pat. A, fiindcă veni vorba de capelă, sper să nu vă supărați, am dat aprobare Bisericii Reformate să o folosească pentru a da un concert de clopote pe data de cincisprezece. Clopotarii americani vor interpreta „Când va veni Mântuitorul meu”, de Rimbaud, iar sala Bisericii a fost rechiziționată de Minister, pentru a fi folosită ca centrul de imunizare. Sper că am procedat bine.

— Da, întâri Dunworthy, gândindu-se la Mary. Se întrebă când avusese loc înmormântarea și dacă după aceea se trăseseră clopotele.

— La o adică, îi pot anunța că dumneavoastră ați prefera să țină concertul la sala de la St. Mary, spuse Finch preocupat.

— Nu, nici vorbă. Alegerea e bună. E clar că ai lucrat foarte eficient în lipsa mea.

— Da, m-am străduit, domnule. E greu, mai ales din cauza doamnei Gaddson. Se ridică. Dar n-aș vrea să vă tulbur odihna. Aveți nevoie de ceva, vreți să rezolv ceva?

— Nu, n-am nevoie de nimic.

Finch porni spre ușă, apoi se opri.

— Vă rog să acceptați condoleanțele mele, domnule Dunworthy, spuse el cu un aer stânjenit. Știu cât de apropiat erați de doctorul Ahrens.

„Apropiat”, se gândi el după plecarea lui Finch. N-am fost deloc apropiat. Încercă să și-o amintească pe Mary aplecându-se deasupra lui, luându-i temperatura, verificând

îngrijorată datele de pe ecrane, apoi pe Colin stând lângă pat purtând fularul și jacheta lui cea nouă, zicând: „Mătușica Mary a murit. A murit. M-ați auzit?” dar nu reuși să retrăiască nici o vorbă sau gest. Nimic.

Asistenta veni și agăță o nouă pungă pentru perfuzie care îl adormi, dar la trezire se simți dintr-o dată mult mai bine.

— Asta pentru că imunizarea celulară a început deja să activeze, îl lămuri asistenta, prietena lui William. Am constatat același lucru la un mare număr de cazuri. Unii pacienți și-au revenit în mod miraculos.

Îl ajută apoi să meargă la baie și, după prânz, să se plimbe pe coridor.

— Cu cât mai mult mergeți, cu atât mai bine, îl încurajă ea, aplecându-se să-i pună papucii în picioare.

„Nu vreau să plec nicăieri. Gilchrist a deconectat rețeaua”.

Sora îi fixă punga cu perfuzie de umăr, anexă și motorășul portabil și-l ajută să îmbrace halatul.

— Nu trebuie să vă îngrijoreze starea de depresie, îi recomandă ea, în timp ce-l ajută să coboare din pat. E un simptom obișnuit după gripă. Va trece de îndată ce se restabilește echilibrul chimic al organismului.

Îl făcu să iasă pe coridor.

— Poate vreți să vă vizitați niște prieteni, continuă ea. În rezerva de la capătul coridorului se află doi pacienți de la Baliol. Doamna Piantini e în patul al patrulea. Nu i-ar strica puțină încurajare.

— Dar domnul Latimer... Începu el și amuți. Latimer mai e internat aici?

— Da, spuse ea, iar după tonul vocii Dunworthy își dădu seama că Latimer încă nu-și revenise după atacul coronarian. E la a doua ușă de aici.

Merse târșăit de-a lungul coridorului, până la rezerva lui Latimer, pe care nu-l văzuse după ce se îmbolnăvisese, întâi pentru că trebuise să aștepte telefonul lui Andrews, și apoi pentru că Infirmeria terminase halatele de protecție. Mary îl

prevenise că Latimer suferise o paralizie completă și pierderea unor funcții.

Deschise ușa. Latimer stătea întins, cu brațele pe lângă trup, stângul puțin îndoit pentru a permite fixarea perfuziilor și a altor aparate. Avea tuburi fixate în nas și în gură, care mergeau pe esofag, precum și cabluri cu fibră optică legând capul și pieptul de aparatele de supraveghere. Fața îi era pe jumătate acoperită de toate acestea, dar el nu dădea semne că l-ar deranja.

— Latimer? făcu Dunworthy, pregătindu-se să se așeze pe marginea patului.

Nu avu nici un indiciu că omul l-ar fi auzit. Avea ochii deschiși, dar ei nu tresăriră la rostirea numelui, iar trăsăturile feței acoperite de tuburi nu se clintiră. Părea nepăsător, distant, de parcă ar fi făcut efortul de a-și aduce aminte vreun vers din Chaucer.

— Domnule Latimer, rosti el mai tare și privi la ecrane. Nici ele nu indicară vreo modificare.

„Nu-și mai dă seama de nimic”. Dunworthy puse mâna pe spătarul scaunului.

— Nu știi nimic din câte s-au întâmplat, așa-i? Mary a murit, Kivrin se află în anul 1348, spuse Dunworthy uitându-se la ecrane, iar tu nici măcar nu ai idee. Gilchrist a deconectat rețeaua. Pe ecrane nu apărură nici o schimbare. Nepăsătoare, liniile continuau să se deplaseze constant de-a lungul ecranelor. Tu și Gilchrist ați trimis-o în toiul Morții Negre, strigă el, iar acum zaci acolo... Tăcu brusc și se lăsă pe scaun.

„Am încercat să vă spun că mătușa Mary a murit, dar erați prea bolnav”. Colin încercase să-l anunțe, dar el zăcuse în pat la fel ca și Latimer, nepăsător, absent.

„Colin n-o să mă ierte niciodată. După cum n-o să-și ierte nici mama pentru că nu a venit la înmormântare. Ce spusese Finch, fusese foarte greu să se ocupe de toate, pentru că evenimentul o luase pe nepregătite?” Și-l imagină pe Colin singur la înmormântare, privind la crinii trimiși de maică-sa, aflat în același timp la mila doamnei Gaddson și a clopotarilor.

„Mama n-a putut veni”, spusese Colin, însă el nu credea asta. Sigur că ar fi putut dacă ar fi vrut cu adevărat.

„N-o să mă ierte niciodată. Și nici Kivrin. Ea e mai mare decât el, o să invoce tot felul de circumstanțe atenuante, poate chiar pe cele reale. Dar în sufletul ei, lăsată la cheremul cine știe căror tâlhari, hoți și nenorociri, ea nu va crede că n-am putut s-o recuperăm. Dacă aș fi vrut cu tot dinadinsul”.

Dunworthy se ridică greoi, ținându-se de marginile și de spătarul scaunului, fără a mai privi către Latimer sau ecrane și ieși pe coridor. O brancardă mobilă stătea uitată lipită de perete și profită de ea ca să se rezeme o clipă.

Din rezervă apăru doamna Gaddson.

— A, aici erați, domnule Dunworthy. Tocmai venisem să vă citesc. Deschise Biblia. Aveți voie să vă ridicați din pat?

— Da.

— Ei, trebuie să spun că mă bucur să vă văd revenindu-vă după atâta vreme. De când sunteți bolnav nimic nu mai merge ca înainte.

— Da.

— Serios trebuie să faceți ceva în ce-l privește pe domnul Finch, să știți. Le permite americanilor să exerseze la orice oră din zi și noapte, iar când m-am plâns de asta a fost de-a dreptul nepoliticos. Apoi i-a încredințat obligații de asistent lui Willy al meu! Să vadă de bolnavi! Când Willy a fost dintotdeauna sensibil la îmbolnăviri. A fost un miracol că nu a contractat virusul mai demult.

„Într-adevăr a fost, dacă ținem seama de numărul de fete purtătoare de infecții cu care a avut legătură în timpul epidemiei”. Se întrebă ce cifre ar găsi cei de la Catedra de Probabilități în legătură cu șansele lui de a scăpa fără să se îmbolnăvească.

— Iar domnul Finch i-a dat sarcini de asistentă! continuă Gaddson. Bineînțeles că nu am permis. „Nu vă îngădui să-i primejduiți viața lui Willy în felul acesta iresponsabil”, i-am spus. „Nu pot sta nepăsătoare când copilul meu e în pericol de moarte”, i-am mai zis eu.

„Pericol de moarte”.

— Trebuie s-o văd pe doamna Piantini, explică Dunworthy.

— Mai bine v-ați duce la pat. Arătați groaznic. Agită Biblia în direcția lui. E revoltător cum se desfășoară lucrurile în secția asta. Să permiți pacienților să umble de colo-colo. O să faceți o recidivă și-o să muriți și numai dumneavoastră o să fiți de vină.

— Ba nu, o contrazise Dunworthy, deschise ușa rezervei și intră.

Se așteptase ca rezerva să fie aproape goală, iar pacienții externați, dar fiecare pat era ocupat. Majoritatea lor stăteau în capul oaselor și citeau sau urmăreau câte ceva la aparatele video portabile, iar unul ședea într-un scaun cu roțile lângă pat și privea cum plouă.

Lui Dunworthy îi trebuiră câteva momente să-l recunoască. Colin îl prevenise că avusese o recidivă, dar se aștepta la asta: omul arăta ca un bătrân, cu fața negricioasă golită de sânge și palidă în regiunea ochilor și având riduri lungi care porneau din colțurile gurii. Părul îi albise complet.

— Badri, rosti el.

Badri se răsuci.

— Domnule Dunworthy.

— N-am știut că ești în rezerva asta.

— M-au transferat aici după... dar amuți. Am auzit că v-ați revenit.

— Da.

„Nu suport asta”, gândi Dunworthy. „Ce mai faci? Mai bine, mulțumesc. Dar tu? Mi-am revenit mult. Sigur că e din cauza deprimării, dar acesta este un simptom normal după o viroză”.

Badri își roti scaunul ca să stea cu fața la fereastră și Dunworthy se întrebă dacă nici el nu suporta situația asta.

— Am greșit coordonatele când le-am recalculat, spuse Badri, privind ploaia. Am introdus date eronate.

Acum ar trebui să spună: „Erai bolnav, aveai febră”. Ar trebui să-l anunțe că între simptomele premergătoare se

număra și confuzia mentală. Ar fi cazul să-i spună: „Nu a fost vina ta”.

— Nu mi-am dat seama că sunt bolnav, spuse Badri, trăgându-se de halat așa cum strângea cearceaful când delira. Avusesem dureri de cap toată dimineața, dar le-am pus pe seama activității intense de la rețea. Trebuia să-mi dau seama că ceva era în neregulă și să anulez plasarea.

„Iar eu ar fi trebuit să refuz pregătirea ei, ar fi trebuit să insist ca Gilchrist să verifice parametrii și să deschidă rețeaua imediat ce ai spus că s-a întâmplat ceva rău”.

— Trebuia să deschid rețeaua în ziua când ai căzut la pat și să nu mai aștept întâlnirea, spuse răsucind cordonul între degete. Trebuia să-l fi deschis imediat.

Aproape mecanic, Dunworthy privi peretele deasupra capului lui Badri, dar deasupra patului nu se găseau ecrane. Badri nu purta nici măcar un indicator de temperatură. Se întrebă dacă era posibil ca Badri să nu fi știut că Gilchrist deconectase rețeaua, dacă, în dorința lor de a-l vedea mai repede pe picioare, îi ascunseseră asta, așa cum lui nu i se comunicase despre moartea lui Mary.

— Au refuzat externarea mea, spuse Badri. Ar fi trebuit să-i oblig să-mi dea drumul să plec.

„Mă văd silit să-i spun eu”, gândi Dunworthy, dar n-o făcu. Rămase alături, tăcut, urmărindu-l pe Badri cum chinuie cordonul și compătimentu-l din toată inima.

— Montoya mi-a arătat statistica alcătuită de cei de la Probabilități, spuse Badri. O credeți moartă pe Kivrin?

„Nădăjduiesc. Sper să fi murit din cauza virusului, înainte de a-și da seama că noi am abandonat-o”.

— N-a fost vina ta.

— Am întârziat două zile cu deschiderea rețelei. Eram convins că o voi găsi așteptând acolo. Am întârziat doar două zile.

— Poftim? se trezi Dunworthy.

— Am încercat să obțin aprobarea de a părăsi spitalul pe șase, dar au refuzat până pe opt. Am deschis rețeaua cât de repede am putut, dar Kivrin nu era acolo.

— Despre ce vorbești? Cum puteai deschide rețeaua?
Doar Gilchrist a deconectat-o.

Badri ridică ochii spre el.

— Am folosit rezerva.

— Ce rezervă?

— Modificarea pe care am adus-o rețelei, spuse Badri, părând uimit. Erați atât de îngrijorat de modul în care se desfășura plasarea de către cei de la secția Medievală încât am decis că ar fi bine să avem o rezervă, pentru cazul în care s-ar întâmpla ceva neprevăzut. Am mers la Baliol ca să vorbesc cu dumneavoastră despre asta marți după amiază, dar nu erați acolo. V-am lăsat un bilet prin care vă anunțam că era nevoie să discutăm.

— Bilet, repetă Dunworthy.

— Laboratorul era deschis. Am rulat o lansare paralelă prin rețeaua de la Baliol, spuse Badri. Erați extrem de îngrijorat.

Dunworthy se simți dintr-o dată golit de puteri. Se așeză pe pat.

— Am încercat să vă anunț, dar eram prea bolnav ca să mă fac înțeleș.

Deci tot timpul existase o rezervă. Pierduse zile întregi încercând să-l oblige pe Gilchrist să deschidă laboratorul, să-l caute pe Basingame, să aștepte ca Polly Wilson să găsească o cale de acces în computerul Universității și în tot acest timp coordonatele se aflaseră în rețeaua de la Baliol.

„Sunt îngrijorat”, spusese Badri în delirul lui, sau „E deschis laboratorul? Rezerva”.

— Mai poți deschide rețeaua?

— Desigur, dar chiar dacă ea nu s-a îmbolnăvit de ciumă...

— Sigur nu, îl întrerupse Dunworthy. A fost vaccinată.

— N-ar fi acolo. Au trecut opt zile de la data întâlnirii. Imposibil să fi așteptat atâta vreme.

— N-ar putea să meargă altcineva?

— Altcineva?

— S-o caute. Nu s-ar putea ca cineva să folosească aceeași plasare ca să ajungă acolo?

— Nu știu.

— Cât ți-ar trebui ca să pui totul la punct pentru o încercare?

— Cel mult două ore. Coordonatele temporale și locale sunt deja stabilite, dar n-am idee care va fi derapajul.

Ușa se deschise exploziv și Colin dădu buzna înăuntru.

— Aici erați. Asistenta mi-a zis că faceți o plimbare, dar nu v-am găsit pe nicăieri. Am crezut că v-ați rătăcit.

— Uite că nu, spuse Dunworthy, privind către Badri.

— M-a rugat să vă aduc înapoi, se scuză Colin, luându-l de braț pe Dunworthy și ajutându-l să se ridice, ca să nu vă extenuați. Îl îndemnă spre ușă.

Dunworthy se opri în prag.

— Pe care dintre rețele ai folosit-o pe opt?

— Pe cea de la Baliol. Mă temeam să nu fi fost ștearsă o parte a memoriei când s-a închis Brasenose și nu aveam vreme să rulez o rutină de evaluare a daunelor.

Colin deschise ușa cu spatele.

— Asistenta intră în tură peste jumătate de oră. Doar nu vreți să vă găsească în picioare. Lăsa ușa să se închidă singură. Îmi pare rău că nu am putut ajunge mai devreme, dar a trebuit să duc programările pentru imunizare la Godstow.

Dunworthy se rezemă de ușă. Putea să apară un derapaj prea mare, technicianul stătea într-un scaun cu roțile, iar el nu era sigur că poate merge pe propriile picioare până la capătul coridorului, ca să nu mai vorbească de drumul înapoi până în cameră. „Îngrijorat”, își închipuise că Badri voia să spună: „Erați atât de îngrijorat încât am decis să recalculiez coordonatele”, dar de fapt el anunța „Am fixat o rezervă”. O cale de rezervă.

— Ați pățit ceva? întrebă Colin. Sper că nu ați recidivat, sau ceva de genul ăsta?

— Nu.

— L-ați întrebat pe domnul Chaudhuri dacă ar putea reface plasarea?

— Nu. A existat o rezervă.

— O rezervă? exclamă Colin emoționat. Vreți să ziceți, o altă cale de plasare?

— Da.

— Asta înseamnă că o puteți recupera?

Dunworthy se opri și se rezemă de brancarda pe roțile.

— Nu știu.

— Vă ajut eu. Ce vreți să fac? Sunt gata, orice ați zice. Treburi mărunte, alergături, să aduc diverse lucruri... Nu va trebui să mișcați un deget.

— S-ar putea să nu meargă, spuse Dunworthy. Derapajul...

— Dar veți încerca, nu? Adevărat?

Simți un cerc de fier în jurul pieptului, tot mai strâns cu fiecare pas, iar Badri recidivase deja și chiar dacă experimentul reușea, se putea ca rețeaua să nu reușească plasarea.

— Da, aprobă el. O să încerc.

— Extraordinar! exclamă Colin.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (078926-079064)

Lady Imeyne, mama lui Guillaume d'Iverie.

(Pauză)

Rosemund se duce. Nu-i mai percep pulsul la încheietură, iar pielea i-a devenit galbenă ca de ceară, ceea ce, din câte știu, constituie un semn rău. Agnes se zbate din răsputeri. Încă nu are buboaie și nici nu varsă, semne bune, cred eu. Eliwys a trebuit să-și taie părul. Se trăgea tot timpul de el, țipând după mine să vin și să i-l împletesc.

(Pauză)

Roche a uns-o cu mir pe Rosemund. Bineînțeles că ea n-a putut mărturisi. Agnes pare să se înzdrăvenească, deși i-a sângerat nasul acum câțva timp. A cerut să-i dau clopoțelul ei.

(Pauză)

Ticăloaso! N-o să te las s-o iei. E doar un copil. Dar la asta te pricepi cel mai bine, sigur. Uciderea nevinovaților. Ai ucis deja sugarul administratorului, cățelul lui Agnes și băiatul care a mers după ajutoare când sufeream în colibă și e de ajuns. N-o să te las s-o omori, ticăloaso! N-o să te las!

Capitolul 31

Agnes a murit la o zi după Anul Nou, strigând după Kivrin.

— E aici, spunea Eliwys, ținând-o de mână. Lady Katherine e aici.

— Ba nu, urla Agnes, cu glas răgușit, dar puternic. Spune-i să vină!

— Așa voi face, promise Eliwys, apoi se uită la Kivrin, ușor nedumerită. Du-te și cheamă-l pe Părintele Roche.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kivrin. Preotul îi dăduse ultima cuminecătură încă din prima noapte, iar Agnes îl izbise cu brațele și picioarele de parcă ar fi fost cuprinsă de o criză de isterie, iar de atunci refuzase să-l accepte în apropierea ei. Lady, te simți rău?

Eliwys clătină din cap, fără a-și muta privirea de la Kivrin.

— Ce o să-i spun soțului meu, când se va întoarce? întrebă ea și așază mâna lui Agnes pe propriul șold, și abia atunci își dădu Kivrin seama că fetița murise.

Kivrin spălă trupul micuț, care era acoperit aproape complet cu vânătăi. Pielea era complet neagră în locul unde Eliwys o ținuse de mână. Arăta ca și cum ar fi fost bătută. Bătută, și torturată. Apoi ucisă. Uciderea nevinovaților.

Rochița și cămașa lui Agnes erau distruse, devenind o masă întărită de sânge și vomă, iar halatul ei de fiecare zi fusese demult rupt în fâșii. Kivrin îi înfășură trupul în propria ei mantie de culoare albă, iar Roche și administratorul o înmormântară.

Eliwys nu veni.

— Trebuie să rămân cu Rosemund, spuse ea când Kivrin o anunță că sosise momentul. Eliwys n-o putea ajuta cu nimic pe Rosemund – fata zăcea neclintită de parcă ar fi fost sub povara unei vrăji, iar Kivrin socoti că febra trebuie să fi provocat o serie de daune cerebrale, mai ales când ea adăugă: Și trebuie să vină Gawyn.

Era foarte frig. Roche și administratorul începură să scoată nori de aburi când o coborâră pe Agnes, iar vederea

respirației lor albicioase o înfuriară pe Kivrin. „Nu cântărește mai nimic”, gândi ea cu amărăciune, „ai putea s-o duci într-o palmă”.

O enerva și simpla prezență a mormintelor. Cimitirul bisericii se umpluse, la fel ca și o bună parte a imașului sfințit de Roche. Mormântul lui Lady Imeyne se afla foarte aproape de drumul ce ducea către poarta acoperită a cimitirului, iar sugarul administratorului nici nu avea mormânt – Părintele Roche îl așezase la picioarele mamei, deși nu fusese botezat, iar locul era plin.

„Ce se va întâmpla cu mezinul administratorului”, se întrebă supărată Kivrin, și cu secretarul. Ei unde își vor găsi locul? Se spusese că Moartea Neagră ucisese între o treime și jumătate din Europa. Nu toată populația.

— *Requiescat in pace.* Amen, rosti Roche, iar administratorul începu să împingă cu hârlețul bulgării de pământ înghețat peste trupul mic.

„Ai avut dreptate, domnule Dunworthy”, gândi ea cu amărăciune. „Albul doar se murdărește. Ai dreptate în toate, nu? M-ai avertizat să nu vin aici și că se vor întâmpla lucruri groaznice. Ei, bine, așa a fost. Și abia aștepți să-mi spui că m-ai prevenit. Dar n-o să ai bucuria asta, fiindcă nu știu unde este locul de întâlnire și probabil că singura persoană care îl cunoaște a murit”.

Nu mai așteptă ca administratorul să termine de umplut groapa în care fusese depusă Agnes și nici ca Părintele Roche să-și încheie scurta conversație amicală cu Dumnezeu. Porni să traverseze imașul, furioasă pe toți: pe administrator, pentru că stătea acolo cu hârlețul, gata să sape alte și alte morminte, pe Eliwys, că nu venise, pe Gawyn, că nu se întorsese. „Nu mai revine nimeni. Nimeni”.

— Katherine, auzi glasul lui Roche.

Se întoarse, iar el aproape că alergă spre ea, înconjurat de aburul respirației.

— Ce este? întrebă ea.

El o privi cu un aer solemn.

— Nu trebuie să ne pierdem speranța.

— De ce? izbucni ea. Am ajuns la procentul de optzeci și cinci la sută și nici măcar n-am trecut greul. Secretarul e pe moarte, Rosemund la fel, toți ceilalți au fost expuși. Ce să mai sper?

— Dumnezeu nu ne-a părăsit cu totul. Agnes e în siguranță în brațele Lui.

„În siguranță”, gândi ea amar. „În pământ. Unde e frig. În întuneric”. Își acoperi fața cu mâinile.

— E în ceruri, unde ciurma n-o poate ajunge. Iar iubirea Domnului rămâne veșnică, și nimic nu ne poate rupe de ea, nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici lucrurile care există...

— Nici acelea care vor veni, continuă Kivrin.

— Nici înaltul, nici adâncul, nici altă făptură, spuse el. Își lăsa palma pe umărul ei, delicat, de parcă ar fi miruit-o. Dragostea Domnului e aceea care te-a trimis la noi să ne ajuti.

Ea își așeză mâna peste a lui și o apăsă ușor.

— Trebuie să ne ajutăm unii pe alții.

Rămaseră așa îndelung, apoi Roche spuse:

— Trebuie să merg să trag clopotul pentru ca sufletul lui Agnes să călătorească bine la cer.

Kivrin dădu aprobator din cap și retrase mâna.

— Mă duc să văd cum se mai simt Rosemund și ceilalți, spuse ea și intra în curte.

Eliwys spusese că va sta cu Rosemund, dar când intra, Kivrin n-o găsi la căpătâiul bolnavei. Stătea încovrigată pe patul lui Agnes, învelită în propria ei mantie, privind fix către ușă.

— Pesemne că oamenii care fugeau din calea nenorocirii i-au furat calul, spuse ea, și de aceea întârzie.

— Am îngropat-o pe Agnes, zise Kivrin cu răceală, și pleacă să vadă de Rosemund.

Fata era trează. O privi cu un aer serios și încercă să o ia de mână pe Kivrin când aceasta îngenunche.

— Of, Rosemund, spuse Kivrin, simțind înțepătura lacrimilor în ochi. Scumpo, cum te mai simți?

— Mi-e foame. A venit tatăl meu?

— Încă nu, spuse Kivrin și i se păru chiar posibil ca el să sosească. O să-ți aduc niște supă. Trebuie să te odihnești până mă întorc. Ai fost foarte bolnavă.

Supusă, Rosemund închise ochii. Arătau mai puțin adânciți în orbite, deși erau încercănați.

— Unde e Agnes?

Kivrin îi netezi părul încurcat, care îi cădea peste față.

— Doarme.

— Bine, aprobă Rosemund. Nu vreau s-o aud acum țipând și jucându-se. E prea zgomotoasă.

— Să-ți aduc supa. Se duse drept la Eliwys. Lady Eliwys, am vești bune, spuse ea bucuroasă. Rosemund s-a trezit.

Eliwys se ridică într-un cot, dar destul de apatică, de parcă s-ar fi gândit la altceva și apoi imediat se așeză la loc.

Alarmată, Kivrin puse mâna pe fruntea ei. Părea caldă, dar și mâna lui Kivrin păstrase răceala de afară, astfel că nu putea fi sigură.

— Te simți rău? întrebă ea.

— Nu, răspunse Eliwys, dar tot cu gândul în altă parte. Ce să-i spun?

— Că Rosemund e mai bine, iar de astă dată mesajul păru să fi fost recepționat. Eliwys se ridică, merse la patul Rosemundei și se așeză alături. Când reveni de la bucătărie cu supa, Kivrin văzu că Eliwys se întorsese la patul lui Agnes și stătea culcată sub mantia tivită cu blană.

Rosemund dormea, dar nu mai era somnul înspăimântător, ca de moarte de dinainte. Culoarea îi revenise parțial în obraji, deși pielea stătea încă foarte întinsă pe pomeți.

Eliwys dormea și ea, sau se prefăcea, ceea ce îi conveni de minune. Cât fusese în bucătărie, secretarul se târâse de pe patul improvizat și aproape că trecuse baricada, iar când încercase să-l tragă înapoi, el încercase să o lovească. Se văzuse nevoită să-l cheme pe Roche pentru a-l domoli.

Secretarul făcuse o ulcerăție la ochiul drept, ciuma croindu-și drum dinlăuntru, iar omul se scărpină sălbatic cu degetele care arătau ca niște gheare.

„Domine Jesu Christe”, rostea el, „*fidelium defunctorum de poenis infernis*”. Mântuiește sufletele credincioșilor tăi care au scăpat de durerile iadului.

„Da”, se rugă ea în timp ce se lupta cu el, „mântuiește-l acum”.

Umblă din nou prin trusa medicală a Lady Imeyne, căutând ceva care să potolească durerile. Nu găsi praf din semințe de mac, dar oare exista mac în Anglia la vremea aceea? Descoperi câteva fragmente portocalii care semănau cu petalele de mac și le puse în apă fierbinte, dar secretarul nu putea bea fiertura. Avea gura plină de răni deschise cu aspect înfiorător, iar dinții și limba îi erau acoperite de sânge închegat.

„Nu merită atâta suferință. Chiar dacă el a adus ciuma aici. Nimeni nu trebuie să sufere așa”.

— Fă-o, se rugă ea, și nici măcar nu mai știa ce anume ceruse.

Oricum dorința nu i se îndeplini. Secretarul începu să verse lichid biliar, amestecat cu sânge. După aceea ninsă două zile, iar starea lui Eliwys se agravă. Nu părea să fie ciumă. Nu avea buboane și nici nu vărsa sau tușea, astfel că se întrebă dacă era vorba de boală sau pur și simplu, de durere sau vinovăție. „Ce să-i spun?” repeta Eliwys în neștire. „El ne-a trimis aici ca să fim în siguranță”.

Kivrin îi pipăi fruntea. Era caldă. „O să se îmbolnăvească toată lumea. Lord Guillóme le-a trimis aici ca să stea în siguranță, dar vor cădea pradă bolii. Trebuie să fac ceva”. Dar în minte nu-i veni nici o idee. Singura apărare în fața ciumei era fuga, dar dacă ele se refugiaseră aici și asta nu le fusese de nici un folos, acum, când Rosemund și Eliwys erau bolnave, nu puteau pleca.

Rosemund își revenea pe zi ce trecea, iar Eliwys nu avea ciumă. „O simplă stare febrilă. Poate au vreo altă proprietate unde să mergem. Undeva, în nord”.

„Ciuma încă nu a izbucnit în Yorkshire. Va avea grijă să se țină departe de oameni pe drumuri, astfel încât să nu se mai expună”.

O întrebă pe Rosemund dacă aveau un conac și în Yorkshire.

— Nu, răspunse ea, stând în capul oaselor, rezemată de o bancă. În Dorset. Dar asta nu le era de nici un folos. Ciurma bântuia deja acolo. Și, deși se simțea mai bine, Rosemund era prea slăbită ca să poată sta astfel mai mult de câteva minute. „Nu ar fi în stare să călărească. Dacă mai avem cai”.

— Tata mai avea o casă în Surrey, își aminti Rosemund. Am locuit acolo când s-a născut Agnes. Se uită la Kivrin. Agnes a murit?

— Da.

Fata dădu aprobator din cap, în semn că asta nu o surprindea.

— Am auzit-o urlând.

Kivrin nu găsi răspunsul potrivit și tăcu.

— Tata a murit, nu?

Nici acum nu găsi cuvinte. Aproape sigur murise, la fel și Gawyn. Trecuseră opt zile de când plecase la Bath. Încă febrilă, Eliwys spusese în cursul dimineții: „Acum va veni, fiindcă viscolul a încetat”, dar nici ea nu părea să creadă asta.

— S-ar putea să se întoarcă, o liniști Kivrin. Întârzie din cauza ninsorii.

În încăpere apăru administratorul ducând hârlețul cu sine și se opri în fața lor. Venea în fiecare zi să-și vadă fiul și se holba mut la el cum zăcea pe masa răsturnată cu picioarele în sus, dar acum aruncă doar o privire spre el și apoi se răsuci să le fixeze pe Kivrin și Rosemund, rezemându-se în coada uneltei.

Avea căciula și umerii acoperiți de zăpadă, iar lama hârlețului era udă de fulgii care se topiseră. „A mai săpat un mormânt. Al cui?”

— A mai murit cineva? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, și continuă să privească gânditor spre Rosemund.

Kivrin se ridică.

— Voi ai ceva?

El o măsură cu ochi goi, de parcă n-ar fi înțeles întrebarea, apoi își mută privirea către Rosemund.

— Nu, tăcu el, apoi ieși cu hârlețul în mână.

— Merge să sape groapa pentru Agnes? întrebă Rosemund, urmărindu-l cu privirea.

— Nu, răspunse ea calm. E deja îngropată în cimitirul bisericii.

— Atunci merge să-mi sape mie groapa?

— Nu, răspunse Kivrin îngrozită. Nu! Tu n-o să mori. Te-ai făcut bine. Ai fost foarte bolnavă, dar răul a trecut. Acum trebuie să te odihnești și să dormi ca să te însănătoșești.

Rosemund se așază cuminte și închise ochii, dar după o clipă îi deschise din nou.

— Dacă tatăl meu a murit, coroana va dispune de zestrea mea, spuse ea. Crezi că Sir Bloet mai trăiește?

„Sper că nu”, gândi Kivrin, apoi „sărmana copilă, toată vremea i-a fost mintea la căsătoria ei? Biata de ea. Singurul lucru bun pe care l-ar putea aduce ciurma ar fi moartea lui”.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta acum. Odihnește-te ca să-ți recapeteți puterile.

— Uneori regele respectă o căsătorie dinainte, spuse Rosemund, strângând pătura între degete, dacă s-a făcut cu voia ambelor părți.

„Poți nega totul, a murit. Episcopul i-a ucis”.

— Dacă nu e cu voia părților, regele îmi poate cere să mă căsătoresc cu un bărbat ales de el, spuse Rosemund, iar pe Sir Bloet măcar îl cunosc.

„Nu”, gândi Kivrin, și-și dădu seama că așa era cel mai bine. Rosemund invocase ființe mai înspăimântătoare decât Sir Bloet, monștri și tâlhari, iar Kivrin știa că ei există.

Rosemund avea să fie dată de soție vreunui nobil căruia regele îi datora vreun serviciu sau a cărui credință încerca să o cumpere, vreunul dintre sprijinatorii bătaioși ai Prințului Negru, probabil, și dusă Dumnezeu știe unde să îndure cât se va milostivi Domnul.

Erau oameni mult mai fioroși decât un moșneag care rânjește și o scorpie de soră. Baronul Garnier își ținuse soția în lanțuri vreme de douăzeci de ani. Conte de Anjou o

arsese pe nevasta lui de vie. Iar Rosemund nu va mai avea familie, prieteni, care să o protejeze, să o îngrijească atunci când va fi bolnavă.

„O s-o duc departe de toate astea”, gândi Kivrin deodată, „într-un loc unde Bloet să n-o poată găsi și unde să stăm la adăpost de ciumă”.

Nu exista un asemenea loc. Ciuma bântuia deja la Bath și Oxford, mergând spre sud și est, către Londra, apoi Kent, nord, prin Midlands către Yorkshire și iar înapoi, dincolo de Canalul Mânecii, spre Germania și Țările de Jos. Ajunsese chiar și în Norvegia, adusă în derivă de un vas al cărui echipaj murise. Nu exista un loc sigur.

— A venit Gawyn? Întrebă Rosemund și vocea ei îi aminti de cea a mamei și a bunicii. Aș vrea să se ducă la Courcy ca să-l anunțe pe Sir Bloet că voi ajunge acolo.

— Gawyn? repetă Eliwys. Vine acum?

„Nu. Nu vine nimeni. Nici măcar domnul Dunworthy”.

Nu avea importanță că ratase întâlnirea. Oricum nu ar fi găsit pe nimeni. Fiindcă ei nu știau că ea ajunsese în 1348. Dacă și-ar fi dat seama, n-ar fi lăsat-o aici.

Trebuie că se întâmplase ceva cu rețeaua. Domnul Dunworthy se arătase îngrijorat la ideea de a o trimite atât de departe în trecut fără să verifice parametrii. „La o asemenea depărtare în timp ar putea apărea complicații neprevăzute”, spusese el. Pesemne că tocmai ceva neașteptat distorsionase localizarea sau condusese la pierderea coordonatelor, iar acum o căutau în 1320. „Am ratat întâlnirea cu aproape treizeci de ani”.

— Gawyn? repetă Eliwys și încercă să se ridice de pe patul improvizat.

Nu reuși. Starea ei se agrava constant, deși nu prezenta simptomele obișnuite ale cumei. Când pornise ninsoarea, spusese cu un aer ușurat: „Nu va veni decât după ce trece viscolul”, și mersese să stea alături de Rosemund, dar până la jumătatea după amiezii trebuise să stea culcată, iar febra îi creștea.

Roche îi ascultă mărturisirea, părând el însuși la capătul puterilor. Cu toții erau epuizați. Când se așezau să-și tragă

sufletul, adormeau în câteva clipe. Administratorul, care venise să-și vadă fiul, rămăsese în picioare, rezemat de baricadă, și începuse să sforăie, iar Kivrin ațipise în timp ce întetea focul și se arsese destul de rău.

„Nu se poate continua așa”, își zise ea privindu-l pe Părintele Roche făcând semnul crucii deasupra lui Eliwys. „Are să moară de epuizare. Ori se va îmbolnăvi de ciumă. Trebuie să-i scot de aici. Ciuma n-a ajuns pretutindeni. Au rămas și sate neatinse. Molima a trecut prin Polonia și Boemia, fără a face victime, iar în unele părți ale Scoției nu a ajuns defel”.

— *Agnus dei, qui tollis peccata mundi, miserere nobis*, rostea Părintele Roche cu glas liniștitor, la fel ca atunci când era ea pe moarte și-și dăduse seama că nu avea speranțe.

Nu-și va părăsi enoriașii. Istoria Morții Negre era presărată de relatări legate de preoți care-și abandonaseră turma, care refuzaseră să slujească la înmormântări, care se încuiaseră în biserici și mănăstiri sau care fugiseră. Se întrebă dacă acele statistici erau inexacte.

Și chiar dacă ar fi găsit vreo cale de a le scoate de aici, Eliwys, care, până și în momentele când făcea mărturisirea se tot întorcea către ușă, va insista să-l aștepte pe Gawyn, pe soțul ei, convinsă fiind că avea să vină după încetarea viscolului.

— S-a dus Părintele Roche să-l întâmpine? o întrebă ea pe Kivrin, când preotul plecă să ducă sfânta cuminicătură la biserică. Are să sosească. Fără îndoială că s-a dus întâi la Courcy să le spună de ciumă, iar asta e la numai jumătate de zi de aici. Apoi insistă ca patul să-i fie mutat în fața ușii.

În timp ce Kivrin aranja baricada ca să o ferească de curentul înghețat care venea pe sub ușă, secretarul urlă dintr-o dată, cuprins de convulsii. Corpul i se cutremura în spasme, de parcă ar fi fost curentat, iar fața i se schimonosise înfiorător, având ochii ulcerați larg deschiși și imobili, fixați în tavan.

— Ajunge, ți-pă Kivrin, încercând să vâre lingura de la supa Rosemundei între dinții muribundului. N-a suferit

Îndeajuns? Trupul mai tresăltă o dată. Ajunge! strigă Kivrin printre suspine. Gata!

Corpul se relaxă brusc. Kivrin strecură lingura printre dinții secretarului și un firicel de lichid negricios se scurse pe la colțul gurii.

„A murit”, gândi ea, nevenindu-i să creadă. Privi ochiul ulcerat, pe jumătate deschis, fața umflată și înnegrită pe sub barba de câteva zile. Avea pumnii strânși și brațele pe lângă corp. Nici nu mai arăta uman, așa cum zăcea acolo, iar Kivrin îi acoperi fața cu o pătură, temându-se că Rosemund l-ar putea vedea.

— A murit? Întrebă curioasă fata, ridicându-se puțin.

— Da. Slavă Cerului. Se ridică. Trebuie să-l anunț pe Părintele Roche.

— Nu vreau să mă lași singură.

— Dar ești cu mama și cu fiul administratorului și eu n-o să lipsesc mult.

— Mi-e teamă.

„Și mie”, gândi Kivrin privind pătura aspră. Omul murise, dar nici măcar asta nu-l scutise de suferințe. Încă arăta în chinuri, îngrozit, deși fața nu-l mai arăta ca om. Durerile iadului.

— Te rog, nu pleca.

— Trebuie să-i spun Părintelui Roche, insistă Kivrin, dar se așează între cadavru și Rosemund și așteaptă până ce ea adormi, după care ieși.

Nu-l găsi nici în curte, nici în bucătărie. În drum stătea vaca administratorului, mâncând din fânul aflat în cocină, după care porni agale după Kivrin, către imaș.

Administratorul era în cimitirul bisericii și săpa un mormânt, astfel că din groapă, se vedea doar de la piept în sus. „Știe deja”, gândi ea, „dar e imposibil”. Inima începu să-i bată nebunește.

— Unde e Părintele Roche? strigă ea, dar omul nu-i răspunse și nici nu privi spre ea.

Vaca se apropie de ea și mugii.

— Pleacă de aici, o goni Kivrin și fugi către administrator.

Mormântul nu era în curtea bisericii. Se găsea pe izlaz, dincolo de poartă, și în linie cu el mai văzu alte două morminte, având pământul tare ca piatra așezat morman alături de ele.

— Ce faci? întrebă ea. Ale cui sunt mormintele astea?

Administratorul azvârli o lopată de pământ peste grămadă. Rostogolindu-se, bulgării înghețați scoteau zgomote de parcă ar fi fost pietre.

— Pentru ce sapi mormintele? Cine a murit? Vaca o împinse în umăr cu un corn. Kivrin se răsuci, îndepărtându-se de animal. Cine a murit?

Administratorul înfipse unealta în pământul tare ca piatra.

— Asta-i ultima zi, băiete, spuse el, apăsând energic piciorul pe lama hârlețului, iar Kivrin simți un fior de spaimă, dar apoi își dădu seama că omul nu o recunoscuse din cauza straielor bărbătești pe care le purta.

— Sunt eu, Katherine.

El ridică privirea și dădu aprobator din cap.

— E sfârșitul, zise el. Cei care nu au murit, vor muri curând. Se aplecă în față, lăsându-și toată greutatea pe hârleț.

Vaca încercă să-și vâre capul pe sub brațul ei.

— *Fugi de-aici!* strigă ea și o lovi peste bot. Vaca se trase înapoi atent, ocolind mormintele, iar Kivrin observă că acestea nu aveau aceeași dimensiune.

Primul era larg, dar următorul nu depășea măsura lui Agnes, iar cel pe care tocmai îl săpa nu părea nici el mai lung. „I-am spus Rosemundei că omul nu-i sapă mormântul”, dar iată că el tocmai asta făcea.

— Cine ți-a dat voie să faci asta? strigă ea. Fiul tău și Rosemund se simt mai bine. Iar Lady Eliwys e doar obosită și bolnavă de întristare. Nu vor muri.

Administratorul o privi cu chipul lipsit de expresie pe care i-l remarcase stând lângă baricadă, măsurând-o din ochi pe Rosemund pentru a-i săpa mormântul.

— Părintele Roche spune că ai fost trimisă să ne ajuți, dar ce poți face tu împotriva sfârșitului lumii? Se propti apoi

iarăși în hârleț. Vei avea nevoie de gropile astea. Toți, toți o să murim.

Vaca se apropie cu pași mărunți de partea cealaltă a gropii și ajunsese cu capul la același nivel cu al administratorului și-i mugi în ureche, dar el nu păru să o ia în seamă.

— Să nu mai sapi nici o groapă! Îți interzic.

El continuă să sape, de parcă nici pe ea nu ar fi băgat-o în seamă.

— Nu vor muri, repetă ea. Moartea Neagră n-a ucis decât o treime din populație. Procentul s-a realizat deja.

Omul își vedea de treabă.

Eliwys muri în cursul nopții. Administratorul trebui să lungească groapa Rosemundei, iar după ce o îngropară, Kivrin văzu că omul începuse o alta, pentru Rosemund.

„Trebuie să plecăm de aici”, gândi ea, privind către administrator. Acesta stătea cu hârlețul rezemat în scobitura umărului și imediat ce umplu groapa lui Eliwys, se apucă din nou de săpat mormântul Rosemundei. „Trebuie să-i scot de aici înainte de a muri cu toții”.

Fiindcă aveau să se îmbolnăvească. Molima îi pândea de pretutindeni, din bacilii purtați pe haine, din așternuturi, din chiar aerul pe care îl respirau. Iar dacă, printr-un miracol, scăpau acum, ciuma va răbufni din nou în Oxfordshire la primăvară, omorând deopotrivă săteni, mesageri și trimiși ai episcopului. Nu mai puteau rămâne.

„Spre Scoția”, își zise și porni spre conac. „I-aș putea duce în nordul Scoției. Ciuma nu a ajuns atât de departe. Fiul administratorului ar merge călare pe măgar, iar pentru Rosemund aş face o litieră.”

Aceasta stătea pe patul improvizat.

— Băiatul a strigat după tine, o anunță ea imediat ce intra.

Băiatul vomitase un mucus amestecat cu sânge. Salteaua îi era murdară, iar când Kivrin îl curăță, constată că era prea slăbit ca să poată ține capul drept. „Chiar dacă Rosemund ar fi în stare să meargă pe cal, el nu mai poate”, gândi ea disperată. „Așa nu ajungem nicăieri”.

La căderea nopții își aduse aminte de căruța care fusese pregătită pentru sosirea ei. Administratorul ar fi putu s-o repare, iar Rosemund ar călători în ea. Aprinse o torță de la cărbunii din foc și se strecură în grajd să arunce o privire. Măgarul lui Roche zbieră la ea când deschise ușa; auzi de asemenea o serie de foșnete și duruituri mărunte îndepărtându-se când ridică torța fumegoasă deasupra capului.

Cuferele strivite zăceau stivă, proptite de căruță, alcătuind un soi de barcadă și de cum le îndepărtă își dădu seama că planul ei nu avea sorti de izbândă. Vehiculul era prea mare. Măgarul nu-l putea trage, iar oiștea dispăruse, luată de vreun întreprinzător ca să repare un gard sau să o folosească drept lemn de foc. „Ori să împingă ciuma cu ea”, se gândi Kivrin.

Când ieși, în curte era întuneric beznă, iar stelele sclipeau pe cerul senin, așa cum se întâmplase și de Crăciun. Își aduse aminte de Agnes, care îi adormise cu capul pe umăr, cu clopoțelul legat de încheietura firavă și de dangățul clopotelor vestind prohodul diavolului. „Prea din timp”, gândi Kivrin. „Diavolul încă nu a murit. Bântuie prin lume”.

Rămase trează multă vreme, încercând să formuleze alt plan. Puteau încropi un soi de litieră pe care măgarul să o poată trage dacă zăpada nu era prea mare. Ori puteau așeza ambii copii pe măgar, iar ei doi să ducă bagajele în spinare.

Adormi într-un târziu și se trezi aproape imediat, cel puțin așa avu impresia. Era încă întuneric, iar Roche stătea aplecat asupra ei. Focul gata să se stingă îi lumina fața de jos, astfel că el arăta la fel ca în luminiș, când îl luase drept ucigaș și totuși, semiadormită, întinse mâna și-i atinse ușor obrazul.

— Lady Catherine, spuse el, iar ea se trezi. „Trebuie să fie Rosemund”, gândi ea, și se răsuci să o vadă, dar ea dormea adânc, ținându-și mâna subțire sub obraz.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai îmbolnăvit?

El scutură din cap. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

— A venit cineva? întrebă ea, ridicându-se cu greu în picioare.

El clătină iar din cap.

„Nu poate fi vorba de cineva bolnav. Nu mai are cine”. Aruncă o privire la maldărul de păături de lângă ușă, unde dormea de obicei administratorul, dar el dispăruse.

— E bolnav?

— A murit fiul lui, spuse Roche cu glas care sună ciudat, a stupefacție și văzu că și Lefric dispăruse.

— M-am dus la biserică pentru utrenie... Începu Roche, dar vocea începu să-i tremure. Trebuie să vii cu mine, adăugă și ieși afară.

Kivrin își luă pătura zdrențuită și se grăbi să meargă în curte, urmându-l.

Nu putea fi mai târziu de șase. Soarele abia se ridicase deasupra orizontului, dând cerului acoperit și zăpezii o nuanță rozalie. Roche tocmai intra în pasajul îngust care dădea spre imaș. Kivrin își trase pătura pe umeri și porni în fugă.

Vaca administratorului stătea în pasaj, având capul vârat printr-o spărtură din gardul cocinii. Înălță capul și mugii către Kivrin.

— Hușș! făcu ea, făcând un gest de respingere cu palmele, dar vaca își scoase capul din gardul de vreascuri și porni către ea, mugind. Hușș, n-am timp să te mulg, spuse ea, împingând crupa vacii la o parte din drum și strecurându-se pe lângă ea.

Îl ajunsese din urmă pe Părintele Roche abia pe la mijlocul imașului.

— Ce e? Nu-mi poți spune? întrebă ea, însă el nu se opri și nici nu privi în urmă. O luă spre linia de morminte de pe imaș, iar ea, brusc ușurată, își închipui că administratorul încercase să-și îngroape fiul singur, fără preot.

Groapa mică era acoperită, având pământul aranjat deasupra. Omul terminase de săpat groapa Rosemundei și

mai săpase una, mai mare. Din ea ieșea coada hârlețului proptit la unul dintre capete.

Roche nu se apropie de mormântul lui Lefric. Se opri la celălalt și vorbi cu același glas tremurător:

— M-am dus la biserică să țin utrenia... iar Kivrin privi în mormânt.

Administratorul încercase să se îngroape singur cu ajutorul hârlețului, dar acesta se dovedise greu de mânuit în spațiul îngust, de aceea îl rezemase la un capăt și trăsesese pământul cu mâinile. Între degetele înghețate încă ținea un bulgăre.

Picioarele îi erau aproape acoperite, iar asta îi dădea un aspect indecent, de parcă ar fi sta într-o cadă.

— Trebuie să-l îngropăm cum se cuvine, spuse ea și dădu să ia hârlețul.

Roche clătină din cap.

— E pământ sfințit, explică el întristat, iar ea înțelese că îl bănuia pe administrator că s-ar fi sinucis.

„Nu contează”, și apoi își dădu seama că în ciuda tuturor ororilor văzute, Roche credea încă în Dumnezeu. Se dusese să țină utrenia și așa îl găsisese pe administrator, iar dacă ar fi murit cu toții, ar continua să rostească slujba și nu ar găsi nimic neobișnuit în asta.

— E din cauza bolii, spuse Kivrin, deși nu știa ce să mai creadă. E ciumă septicemică. Infectează sângele.

Roche o măsură nedumerit.

— Sigur s-a îmbolnăvit săpând mormintele, explică ea. Ciuma septicemică otrăvește creierul. Nu era în toate mințile.

— Ca Lady Imeyne, recunosc el, aproape bucurându-se.

„În ciuda a ceea ce crede, nici n-ar fi vrut să-l înmormânteze în afara cimitirului”, își zise Kivrin.

Îl ajută pe Roche să îndrepte cadavrul, deși acesta era deja rigid. Nu încercară să-l mute sau să-l învelească în vreun giulgiu. Roche așeză o pânză peste fața lui și apoi, pe rând, aruncară pământ cu ajutorul hârlețului. Bulgării înghețați se rostogoleau ca pietrele.

Roche nu se mai duse la biserică să-și ia straiile sau cartea de rugăciuni. Rosti întâi slujba pentru morți la mormântul lui Lefric. Stând alături, Kivrin gândi: „Nu mai era întreg la minte. Și-a îngropat nevasta și șase copii, și-a îngropat aproape toți cunoscuții și chiar dacă n-ar fi avut febră, dacă nu s-ar fi târât în groapă așteptând să moară înghețat, tot ar fi fost răpus de ciumă.”

„Nu merita să fie îngropat ca un sinucigaș. Trebuia să meargă cu noi în Scoția”, și dintr-o dată o îngrozi valul de încântare pe care îl simțea.

„Acum putem pleca în Scoția”, gândi ea privind groapa pe care omul o săpase pentru Rosemund. „Fata va putea merge călare, iar eu și Roche vom căra alimente și păture”. Deschise ochii și privi cerul, dar acum soarele urcase, iar norii păreau mai puțin denși, lăsând impresia că până spre prânz se vor destrăma. Dacă ar fi plecat de dimineață, ar fi ieșit din pădure la amiază și s-ar fi aflat pe drumul dintre Oxford și Bath. Până la căderea întunericului ar fi ajuns pe șoseaua spre York.

— *Agnus dei, qui tollis peccata mundi, rosti Roche, dona eis requiem.*

„Trebuie să luăm ovăz pentru măgar și securea ca să tăiem lemne. Și păture”.

Roche își termină rugăciunea.

— *Dominus vobiscum et cum spiritu tuo. Requiescat in pace.* Amin. Apoi începu să bată clopotul.

„Nu e vreme pentru asta”, gândi Kivrin și porni spre conac. Până să termine de tras clopotele pentru morți ea putea să pregătească măcar o parte dintre bagaje, după care îi va explica planul, iar el va lua măgarul și vor pleca. Traversă în goană curtea și intră în conac. Vor trebui să ia jar ca să poată face focul. Pentru asta puteau folosi caseta cu medicamente a Imeynei.

Pătrunse în hol. Rosemund încă dormea. Asta era bine. Nu avea rost să o trezească decât înainte de plecare. Trecu în vârful picioarelor pe lângă ea, luă caseta și o goli. O așeză lângă foc și se îndreptă spre bucătărie.

— M-am trezit și nu erai aici, îi spuse Rosemund. Stătea în capul oaselor pe pat. M-am temut că ai plecat.

— O să plecăm cu toții. Mergem în Scoția. Se apropie de fată. Trebuie să te odihnești pentru călătorie. Mă întorc repede.

— Unde te duci?

— Doar până la bucătărie. Ți-e foame? O să-ți aduc niște budincă. Acum stai întinsă și te odihnește.

— Nu-mi place să stau singură. Nu mai poți rămâne puțin?

„N-am timp de asta”.

— Merg doar la bucătărie. Iar Părintele Roche e aici. Nu auzi? Bate clopotul. Nu stau mult. Bine?

Aproape că fugi afară. Roche încă bătea clopotul, încet și rar. „Grăbește-te, nu avem mult timp”. Căută prin bucătărie, așezând alimentele pe masă. Găsi o roată de brânză și multe pâinișoare rămase de la ospăț – le așeză ca pe farfurii într-un sac din pânză, puse brânza deasupra și duse totul aproape de puț.

Rosemund stătea în pragul conacului, ținându-se de ușorul ușii.

— Nu pot sta cu tine în bucătărie? întrebă ea. Își pusese rochia și încălțărilor, dar tremura deja în aerul rece.

— E prea frig, spuse Kivrin și se grăbi către ea. Și trebuie să te odihnești.

— De fiecare dată când pleci mă tem că n-o să te mai întorci.

— Uite-mă, o liniști Kivrin, apoi se duse înăuntru și aduse mantia Rosemundei și un braț de blănuri. Stai pe prag, o îndemnă ea și uită-te cum pregătesc bagajul. Aranjă mantia pe umerii Rosemundei și o sili să se așeze, îngărădind blănurile în jurul ei ca pe un cuib. E bine așa?

Broșa pe care Sir Bloet i-o dăduse Rosemundei se afla încă la gulerul mantiei. Avu puțin de lucru cu cheutoarea din cauza degetelor care îi tremurau.

— Mergem la Courcy?

— Nu, îi răspunse Kivrin și-i aranjă broșa. *Io sui ici en lui dami amo*. Ești aici în locul prietenului pe care-l iubesc. Mergem în Scoția. Vom fi departe de ciumă.

— Crezi că tatăl meu a murit din asta?

Kivrin șovăi.

— Mama a spus că doar a întârziat sau nu a putut veni. Poate frații mei s-au îmbolnăvit și a vrut să vină doar după ce s-au însănătoșit.

— Se prea poate, o încurajă Kivrin, aranjând blănurile mai bine în jurul picioarelor. Îi lăsăm o scrisoare ca să știe unde am plecat.

Rosemund clătină din cap.

— Dacă trăia, ar fi venit după mine.

Kivrin îi așează o cuvertură în jurul umerilor firavi, apoi spuse calm:

— Trebuie să adun lemn pentru drum.

Rosemund aprobă din cap, iar Kivrin merse la bucătărie. Găsi un sac cu ceapă rezemat de perete și un altul cu mere. Se zbârciseră, iar majoritatea avea puncte maronii, dar Kivrin târî sacul afară. Nu aveau să fie gătite și vor avea cu toții nevoie de vitamine până la primăvară.

— Vrei un măr?

— Da, răspunse Rosemund, și Kivrin căută prin sac, încercând să găsească unul tare și nestafidit. Descoperi unul verde-roșiatic, îl șterse de vesta din piele și i-l duse, zâmbind când își aminti cât de plăcut ar fi fost gustul lui când zăcuse la pat.

După o primă mușcătură, pofta de mâncare a Rosemundei păru să fi dispărut. Se rezemă cu spatele de ușorul ușii și privi tăcută cerul, ascultând dangătul rar al clopotului tras de Roche.

Kivrin se întoarse la sortarea merelor, alegându-le pe acelea care meritau luate, întrebându-se în același timp ce greutate putea duce măgarul. Vor trebui să ia și ovăz pentru el. Nu vor găsi fân, dar când vor ajunge în Scoția animalul ar putea mânca iarbă-neagră. Nu vor avea nevoie să care apă. Existau nenumărate pâraie. Dar vor trebui să ia un vas în care s-o fiarbă.

— Ai tăi n-au mai venit după tine, își aminti Rosemund.
Kivrin ridică ochii. Fata rămăsese în aceeași poziție, cu mărul în mână.

„Ba au venit, dar n-am fost eu acolo”.

— Așa e.

— Crezi că au murit de ciumă?

— Nu, răspunse ea și gândi: „Cel puțin nu e cazul să mi-i închipui morți sau neajutorați undeva. Știu măcar că sunt sănătoși”.

— Când o să merg la Sir Bloet, o să-i spun cât de mult ne-ai ajutat. O să-l rog să te țină pe tine și pe Părintele Roche în preajma mea. Înălță capul cu mândrie. O să am voie să-mi aleg suita și capelanul.

— Mulțumesc, îi spuse Kivrin cu un aer solemn.

Așeză sacul cu mere alături de cel cu brânză și pâine. Dangătul clopotului încetase, ultimele vibrații încă răsunând în aerul rece. Luă găleata și o coborî în puț. Avea de gând să gătească niște budincă în care să toace și merele lovite; astfel vor avea o hrană îndestulătoare pentru drum.

Mărul Rosemundei se rostogoli pe lângă picioarele ei până la baza puțului și se opri. Kivrin se aplecă să-l ridice. Singura mușcătură era albă, contrastând cu restul mărului roșu și sfrijit. Kivrin îl șterse de vestă.

— Ai scăpat mărul, o dojeni ea și se întoarse ca să i-l înapoieze.

Rosemund rămăsese cu palma desfăcută, de parcă s-ar fi aplecat în față ca să-l prindă în clipa când îl scăpase.

— Of, Rosemund.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI
(0791110-079239)

Eu și Părintele Roche plecăm în Scoția. Presupun că nici nu are vreun rost să mai înregistrez toate astea, pentru că probabil nu veți mai avea prilejul de a le asculta, dar s-ar putea ca vreo persoană, umblând prin landa scoțiană să dea într-o bună zi peste înregistrator sau chiar Montoya,

făcând săpături în nordul Scoției, după ce va fi închis șantierul din Skendgate, iar dacă ar fi așa, aş vrea să știți ce ni s-a întâmplat.

Știu că fuga e pesemne cea mai nefericită soluție, dar trebuie să-l scot pe preot de aici. Tot conacul e contaminat – așternuturile de pat, hainele, aerul – iar șobolanii mișună pretutindeni. Și în biserică am văzut unul, când m-am dus să iau stiharul și patrafirul lui Roche pentru înmormântarea Rosemundei. Și chiar dacă nu ia molima astfel, ea e pretutindeni în jur și nu voi reuși să-l conving să stea aici. Va dori să mă ajute oriunde aş merge.

Ne vom aține departe de sate. Avem hrană să ne ajungă o săptămână, iar apoi vom ajunge destul de departe în nord ca să pot cumpăra mâncare din vreun oraș. Secretarul avea un sac de arginți cu el. Și nu vă faceți griji. Ne vom descurca. Cum spunea domnul Gilchrist: „Am luat toate măsurile de prevedere”.

Capitolul 32

„Cuvântul *apocaliptic* caracterizează probabil cel mai bine gândul de a încerca să o salvăm pe Kivrin”, își zise Dunworthy. Cu toate că fusese ajutat de Colin, se simțea epuizat după efortul făcut pentru a ajunge în cameră, iar temperatura îi crescuse deja.

— Odihniți-vă, îl sfătui Colin, sprijinindu-l ca să se suie în pat. Dacă veți încerca recuperarea lui Kivrin veți face o recidivă.

— Trebuie să-i văd pe Badri și pe Finch.

— O să mă ocup eu de toate, promise Colin și ieși ca din pușcă.

Va trebui să aranjeze externarea lui Badri și asistență medicală pentru recuperare, în cazul în care Kivrin s-a îmbolnăvit. Va avea nevoie și el de un vaccin împotriva ciumei. Se întrebă cât dura până își făcea efectul. Mary afirmase că-i administrase vaccinul lui Kivrin cât fusese internată ca să-i fie implantat înregistratorul. Asta se întâmplase cu două săptămâni înainte de plasare, dar poate că nu era necesară o perioadă atât de lungă pentru a-i asigura imunizarea.

Asistenta sosi ca să-i verifice temperatura.

— Ies din schimb, îl anunță ea.

— Când o să fiu externat?

— Externat? făcu ea surprinsă. Doamne, înseamnă că vă simțiți mai bine.

— Da. Cât o să mai stau?

Ea se încruntă.

— E mare diferența între a putea face câțiva pași și a merge acasă. Reglă perfuzia. Nu trebuie să exagerați cu efortul.

Ieși, iar câteva clipe mai târziu apărură Finch și Colin, care aduse și cartea despre Evul Mediu.

— M-am gândit că o să aveți nevoie de ea pentru costume și accesorii, se scuza el și lăsa cartea să cadă pe

picioarele lui Dunworthy. Mă duc să-l aduc pe Badri, și ieși iute.

— Arătați mult mai bine, domnule, îl laudă Finch. Avem mare nevoie de dumneavoastră la Baliol. E vorba de Gaddson, a acuzat Baliolul că i-a afectat sănătatea lui William. Afirmă că epidemia, combinată cu efortul de a studia Petrarca i-au dăunat sănătății. Amenință că va depune o plângere la decanul facultății de istorie.

— Spune-i că abia așteptăm să încerce. Basingame umblă prin Scoția. Aș dori să afli cu cât timp înainte trebuie administrat vaccinul contra ciumei bubonice pentru a-și face efectul și să fie pregătit laboratorul pentru o plasare.

— În prezent îl folosim ca depozit, explică Finch. Am primit câteva livrări de la Londra, deși nici unul de hârtie igienică, cu toate că am solicitat în mod insistent...

— Le muți pe hol, găsi Dunworthy soluția. Vreau ca rețeaua să fie conectată cât mai repede.

Colin deschise ușa cu cotul și împinse căruciorul cu Badri înăuntru, folosindu-se de cealaltă mână și de un genunchi pentru a o ține deschisă, împinse căruciorul până lângă pat.

— Vreau să... începu Dunworthy, apoi amuți când îl văzu mai bine pe Badri. Operațiunea devenea imposibilă. Badri nu arăta în stare să se ocupe de rețea. Simplul efort de a fi fost adus din rezervă până aici părea să-l fi stors de puteri, iar acum se căuta prin buzunarul halatului, așa cum făcuse când era ținut la pat.

— Vom avea nevoie de două rețele de transfer, de evaluarea vitezei și de o poartă, spuse Badri, cu o voce care-i trăda starea de epuizare, dar nu suna nicidecum disperată. În plus, vom avea nevoie de aprobare pentru plasare și recuperare.

— Ce mai știți despre demonștrării de la Brasenose? întrebă Dunworthy. Vor încerca să împiedice plasarea?

— Nu, interveni Colin. S-au mutat în fața sediului Consiliului Național pentru Patrimoniul Istoric. Încearcă să obțină închiderea șantierului arheologic.

„Bun”, gândi Dunworthy. Montoya va avea mult de luptat ca să-și apere cimitirul bisericii contra

demonstranților, astfel că nu le putea strica planurile. Va fi prea prinsă de ideea de a descoperi înregistratorul lui Kivrin.

— Ce altceva îți mai trebuie? îl întrebă el pe Badri.

— O memorie insulară și suplimentară pentru rețeaua de rezervă. Scoase apoi o foaie de hârtie din buzunar și consultă niște notații. Plus un punct de reper ca să pot verifica parametrii.

Îi înmână lista lui Dunworthy, care i-o dădu lui Finch.

— Voi mai avea nevoie de asistență medicală pentru Kivrin, preciză Dunworthy, și de un telefon instalat în camera mea.

Citind lista, Finch se încruntă.

— Și să nu-mi spui că nu mai avem vreun articol trecut aici, preciză Dunworthy înainte ca Finch să poată protesta. Le obții oricum, prin cerșit, împrumut sau furt. Se întoarse apoi spre Badri. Altceva îți mai trebuie?

— Externarea, spuse Badri, ceea ce, cu părere de rău, cred că este cel mai greu de obținut.

— Are dreptate, întări Colin. Sora nu-i va permite externarea. Acum a trebuit să-l aduc pe furiș.

— La ce doctor ești repartizat? întrebă Dunworthy.

— Gates, spuse Badri, dar...

— Bineînțeles că-i putem explica situația, îl întrerupse Dunworthy, fiindcă e vorba de o urgență.

Badri clătină din cap.

— În nici un caz nu trebuie să-i prezentăm toată situația. Eu l-am convins să mă externeze ca să deschid rețeaua câtă vreme ați fost bolnav. El consideră că nu sunt restabilit deplin, dar a dat aprobarea, iar când am făcut recidiva...

Dunworthy se uită îngrijorat la el.

— Ești sigur că te poți ocupa de rețea? Poate reușesc să-l chem pe Andrews dacă situația epidemiei este sub control.

— Nu mai e vreme, interveni Badri. Și am greșit. Vreau să preiau rețeaua. Domnul Finch n-ar putea găsi un alt medic?

— Ba da, spuse Dunworthy. Și spune-i și doctorului meu că vreau să discut cu el. Întinse mâna după cartea lui Colin

și adăugă: Voi avea nevoie de costumație. Frunzări câteva pagini, căutând o ilustrație cu îmbrăcăminte medievală. Fără trese, fermoare sau nasturi. Găsi o imagine a lui Boccaccio și i-o arată lui Finch. Mă întreb dacă studiourile Twentieth Century posedă ceva de felul ăsta. Telefonează la Societatea Teatrală să vezi dacă ne pot ajuta.

— O să mă strădui, domnule, promise Finch, privind ilustrația cu un aer îngândurat și sceptic.

Ușa se dădu de perete și, furioasă, asistenta dădu buzna în cameră.

— Domnule Dunworthy, procedați de-a dreptul iresponsabil, spuse ea pe un ton care fără îndoială că provocase victime în cel de-Al Doilea Război din Falkland. Dacă nu vă interesează propria sănătate, măcar nu o primejduiți pe aceea a altor pacienți. Rămase cu privirea ținută la Finch. Domnul Dunworthy nu va mai primi vizitatori.

Îl străfulgeră pe Colin și, cu o smucitură, preluă ghidonul căruciorului.

— Domnule Chaudhuri, ce părere aveți? întrebă ea, răsucind căruciorul spre ieșire atât de brusc încât îi dădu capul pe spate lui Badri. Ați făcut deja o recidivă. Nu vă las să o faceți și pe a doua. Apoi îl scoase afară.

— V-am spus eu că n-o să-l putem externa, spuse Colin. Asistenta deschise ușa brusc.

— *Fără vizitatori!* îl anunță ea pe Colin.

— Mă întorc eu, șopti Colin și se strecură pe lângă ea.

Ea îl ținut cu o expresie hotărâtă.

— Asta dacă nu voi fi pe aici.

Era limpede că nu glumea. Colin nu reveni decât după ce femeia ieși din tură, și doar pentru a-i aduce lui Badri un conector și pentru a-i relata lui Dunworthy despre vaccinul contra ciumei. Finch telefonase la Serviciul Național de Sănătate. Imunitatea completă se obținea doar la trei săptămâni de la administrarea vaccinului, iar cea parțială în șapte zile.

— Finch vrea să știe dacă trebuie să faceți și vaccinul contra holerei și febrei tifoide.

— Nu avem vreme, spuse el. Nu era timp nici pentru vaccinul contra ciumei. Kivrin stătea acolo de trei săptămâni deja, iar fiecare zi îi limita șansele de supraviețuire. Iar lui nu-i surâdea norocul de a fi externat.

Imediat după plecare lui Colin îi telefonă prietenei lui William și-i spuse că ar dori să discute cu doctorul său.

— Sunt gata de externare, preciză el.

Replica o făcu să râdă.

— Mi-am revenit complet, insistă el. Am făcut zece ture de coridor azi dimineață.

Ea clătină din cap.

— Procentul de recidive în cazul virozei a fost foarte mare. Pur și simplu nu vreau să risc. Apoi îi surâse. De ce ți-neți atât de mult să ieșiți? Indiferent de problemă, sunt convinsă că se poate rezolva și fără dumneavoastră.

— Începe semestrul, spuse el și-și dădu seama că era adevărat. Spuneți-i, vă rog, doctorului că vreau să-i vorbesc.

— Doctorul Warden va întări doar ceea ce v-am recomandat eu, spuse ea, dar se vădi că transmisese mesajul, deoarece doctorul apără după ora ceaiului.

Acesta, sigur pensionat pe motiv de senilitate, fusese rechemat pentru a da o mână de ajutor. El îi ținu o predică lungă și lipsită de noimă despre situația asistenței medicale în timpul Marii Epidemii, apoi rosti cu glas nesigur:

— Pe vremea mea, țineam pacienții în spital până erau complet restabiliți.

Dunworthy nu încercă să-l contrazică. Așteptă până ce el și asistenta se îndepărtară, depănând amintiri despre Războiul de O Sută de Ani, după care își desfăcu perfuzia portabilă și se duse la telefonul public din apropierea secției de Urgențe pentru a primi ultimele informații de la Finch.

— Asistenta nu îngăduie să aveți telefon în cameră, îi preciză Finch, dar am vești bune în legătură cu ciума. O serie de injecții cu streptomycină și gamaglobulină și imunizare celulară pot conferi o imunizare temporară, și poate fi declanșată cu cel puțin douăsprezece ore înainte de expunere.

— Bravo, găsește-mi un doctor care să mi le administreze și să aprobe externarea mea. Unul tânăr, și trimite-l pe Colin la mine. Rețeaua e pregătită?

— Aproape, domnule. Am obținut aprobările necesare pentru plasare și recuperare și am localizat un punct. Vă voi da amănunte.

Finch închise, iar Dunworthy se întoarse în cameră. Nu mințise față de asistentă. Odată cu trecerea timpului puterea îi revenea, deși cu puțin timp înainte de întoarcerea în cameră simți un cerc strângându-l în partea inferioară a coșului pieptului. O găsi pe doamna Gaddson, care răsfoia plină de energie prin Biblie pentru a descoperi tot felul de molime, boli și nenorociri.

— Citește-mi din Luca, 11, verset 9, spuse Dunworthy.

Gaddson ridică ochii din Biblie.

— „Și Eu zic vouă: Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide”.

Doamna Taylor apăru exact la sfârșitul orelor de vizită, aducând un metru de croitorie.

— M-a trimis Colin să vă iau măsurile, explică ea. Scorpia aceea bătrână nu-l lasă să intre pe etaj. Îi petrecu panglica în jurul taliei. A trebuit să-i spun că merg s-o văd pe doamna Piantini. Țineți brațul drept. Întinse metrul de-a lungul brațului. Se simte mult mai bine. S-ar putea să participe și ea la concertul din cincisprezece, când vom interpreta „Când sosește Mântuitorul”, de Rimbaud. O să dăm spectacolul în numele Bisericii Reformate, știți, dar Serviciul Național de Sănătate le-a rechiziționat biserica, astfel că domnul Finch a fost foarte amabil și ne-a permis să folosim capela de la Baliol. Ce mărime aveți la picior?

Taylor își notă o serie de măsuri, îi promise că a doua zi va veni și Colin, deci să nu fie îngrijorat, iar rețeaua era aproape gata. Ieși, chipurile să o viziteze pe Piantini, și reveni după câteva minute cu un mesaj din partea lui Badri.

„Domnule Dunworthy, am efectuat douăzeci și patru de verificări ale parametrilor”, suna biletul. „Toate indică derapaje minore, unsprezece dau derapaje de sub o oră, cinci, sub cinci minute. Efectuez acum verificările privind

divergența și reacția digital-analog, pentru a încerca să afle ce reprezintă ele”.

„Eu știu”, gândi Dunworthy. „Moartea Neagră. Funcția derapajului avea rolul de a împiedica apariția interacțiunilor care puteau influența istoria. Derapajele de cinci minute arătau că nu apăreau anacronisme, întâlniri periculoase, care oricum trebuiau evitate în continuum. Însemna că plasarea se făcea într-o zonă nelocuită și că pe acolo bântuise ciuma. Iar toți oamenii epocii muriseră”.

Colin nu veni în cursul dimineții, iar după prânz Dunworthy merse la un telefon public și-l sună pe Finch.

— N-am reușit să găsim doctori dispuși să preia cazuri noi, îl anunță Finch. Am vorbit cu toți. Mulți dintre ei sunt încă bolnavi de viroză, se scuză el, iar unii au...

Amuți, însă Dunworthy știa urmarea. Unii dintre ei muriseră, inclusiv acela care i-ar fi ajutat administrându-le vaccinul și l-ar fi externat pe Badri.

— Mătușa Mary n-ar fi renunțat, spusese Colin. „Sigur”, gândi el, „în ciuda surorii, a doamnei Gaddson și a unui cerc dureros sub coșul pieptului. Dacă ar fi fost în viață mi-ar fi dat tot sprijinul”.

Se întoarse în cameră. Sora pusese pe ușă un afiș mare care anunța: „Prezența vizitatorilor interzisă cu desăvârșire”, dar nu se găsea nici la pupitru, nici în cameră. Îl găsi însă pe Colin, care avea în brațe un pachet mare.

— Sora e în rezerva doamnei Piantini, care a ales momentul cel mai potrivit să leșine, îl anunță Colin cu un rânjel de satisfacție. Merita s-o vezi. Se pricepe de minune. Se chinui să desfacă sforile. Asistenta tocmai a intrat de serviciu, dar nu trebuie să ne facem probleme din cauza ei. E în camera cu lenjeria, cu doamna Gaddson. Deschise pachetul. Conținea îmbrăcăminte: o jiletcă neagră, lungă și pantaloni negri, ambele amintind vag de epoca medievală și o pereche de ciorapi de damă.

— De unde ai căpătat toate astea? Întrebă Dunworthy. Din recuzita unei montări moderne a lui Hamlet?

— Nu, de la Richard al II-lea, se scuză Colin. Keble a montat piesa trimestrul trecut. Am scos cocoașa.

— Dar o mantie n-ai găsit? se miră Dunworthy, umblând prin haine. Spune-i lui Finch să-mi găsească o mantie. Una lungă să acopere restul.

— O să vorbesc, promise Colin, cu un aer absent. Își făcea deliberat de lucru cu banda jachetei de culoare verde. Fermoarul se desfăcu brusc și o aruncă de pe umeri, întrebând: Ei, ce spuneți de asta?

Se descurcase mai bine decât Finch. Cizmele nu se potriveau, semănând mai curând cu acelea purtate de grădinari, însă haina din pânză groasă de culoare cenușie și pantalonii maronii și diformi aminteau foarte amănunțit de ilustrația reprezentând un șerb din cartea lui Colin.

— Pantalonii au vipușcă, spuse Colin, dar pe sub cămașă nu se vede. Am copiat hainele din carte. Eu voi fi pajul dumneavoastră.

Trebuia să se aștepte la răspunsul pe care îl primi numaidecât:

— Colin, nu poți merge cu mine.

— De ce? Vă pot ajuta s-o găsiți, doar mă pricep la asta.

— Imposibil.

— A, o să-mi spuneți ce primejdii mă așteaptă în Evul mediu, nu? Mda, e destul de periculos și aici, nu? Mătușa Mary e un exemplu, ar fi fost mai în siguranță în Evul Mediu, nu credeți? Am făcut o mulțime de lucruri primejdioase. Am dus medicamente oamenilor și am intrat în rezervele bolnavilor. Cât ați fost bolnav am făcut lucruri pe care nici nu vi le imaginați.

— Colin...

— Sunteți *prea vârstnic* să mergeți singur. Iar mătușa Mary mi-a spus să vă port de grijă. Dacă faceți o recidivă?

— Colin...

— Mamei nu-i pasă.

— Mie, da. Nu te pot lua cu mine.

— Deci rămân aici și aștept, spuse Colin cu amărăciune, fără ca nimeni să-mi adreseze vreo vorbă, și nici nu voi ști dacă mai sunteți în viață. Își ridică jacheta. Nu-i cinstit.

— Știu.

— Pot veni măcar la laborator?

— Asta da.

— Cred că totuși ar trebui să mă lăsați, insistă Colin. Începu să-și strângă ciorapii lungi. Vă las costumul aici?

— Mai bine nu. Sora l-ar putea confisca.

— Ce înseamnă toate astea, domnule Dunworthy? o auziră pe Gaddson.

Tresăriră amândoi, căci femeia intrase cu nelipsita-i Biblie.

— Colin a început să strângă haine de la lume, explică Dunworthy, ajutându-l pe băiat să le facă sul. Pentru persoanele din afara localității.

— Transferul de îmbrăcăminte de la o persoană la alta reprezintă o cale perfectă de transmitere a infecției, îi spuse ea lui Dunworthy.

Colin ridică maldărul de haine și ieși fără să fie băgat în seamă.

— De ce permiteți unui copil să intre aici, riscând să se îmbolnăvească de cine știe ce? Aseară s-a oferit să mă conducă acasă, dar eu i-am zis: „Nu vreau să-ți primejduiești sănătatea din cauza mea!”

Se așează în apropierea patului și deschise Biblia.

— E o neglijență de neiertat să-i îngăduiți intrarea aici. Dar văzând cum conduceți colegiul, cred că nici nu trebuia să mă aștept la altceva. De când lipsiți, domnul Finch a devenit un tiran desăvârșit. Ieri cel puțin l-a cuprins furia când i-am cerut un rulou suplimentar de hârtie igienică...

— Aș vrea să discut cu William, o întrerupse Dunworthy.

— Aici! izbucni ea, gata să se bâlbâie. În spital?! făcu ea, închizând Biblia cu un pocnet. Nici nu-mi trece prin minte să permit așa ceva. Există încă o mulțime de cazuri grave, iar sărmanul Willy...

„Care acum se află în camera pentru lenjerie cu asistenta mea”, gândi el.

— Spuneți-i că vreau să discut cu el cât de curând, insistă el.

Ea îi făcu semn cu Biblia, de parcă ar fi fost Moise aducând toate nenorocirile asupra Egiptului.

— Am hotărât să mă plâng față de decanul Facultății de Istorie în legătură cu nepăsarea dumneavoastră față de starea de sănătate a studenților, rosti ea apăsător în timp ce ieșea val-vârtej din cameră.

O auzi plângându-se în gura mare pe coridor, pesemne surorii, deoarece William apărură aproape imediat, așezându-și părul cu palma.

— Am nevoie de injecții cu streptomicină și gamaglobulină, spuse Dunworthy. De asemenea, de externarea din spital, la fel ca și Badri Chaudhuri.

William aprobă din cap.

— Știu. Colin m-a prevenit că doriți să o recuperați pe studenta la istorie. Rămase o clipă pe gânduri. O cunosc pe soră...

— Sora nu poate face injecții fără aprobarea doctorului, iar externarea impune tot o aprobare.

— Mai știu o fată, la Arhivă. Când vreți să rezolvați situația?

— Cât de curând.

— Mă ocup imediat. Ar putea dura două-trei zile, adăugă el și dădu să iasă. Am întâlnit-o o dată pe Kivrin. Venise la Baliol să vă caute. E foarte drăguță, nu?

„Va trebui să o previn în legătură cu persoana lui”, gândi Dunworthy, și-și dădu seama că începuse să fie încredințat că, în ciuda tuturor opreliștilor, va reuși să o salveze. „Vin curând, mai rezistă. Doar două-trei zile”.

Își petrecu după-amiaza umblând pe coridor și încercând să-și recapete puterea. La fiecare din cele două uși ale rezervei lui Badri se găsea câte o plăcuță cu anunțul „Se interzic orice fel de vizite”, iar sora îl țintuia cu ochii ei albaștri spălăciți de fiecare dată când se apropia de ele.

Apărură apoi și Colin, ud și gâfâind, cu o pereche de cizme.

— Au pus paznici peste tot, constată Colin. Domnul Finch m-a rugat să vă spun că rețeaua este gata, doar că nu a reușit să găsească asistență medicală.

— Spune-i lui William să rezolve chestiunea asta. Acum se ocupă de externări și de procurarea dozelor de streptomicină.

— Sunt la curent. Trebuie să-i transmit lui Badri un mesaj din partea lui William. Mă-ntorc imediat.

Nu reveni, și nici William nu sosi. Când se apropie de telefon să sune la Baliol, sora îl interceptă și-l conduse cu forța în cameră. Măsurile de protecție luate de soră se pare că o includeau și pe doamna Gaddson, ori acesteia din urmă nu-i trecuse supărarea în privința lui William. În orice caz, cât ținu după-amiaza, nu-l deranjă.

Imediat după ora ceaiului, o asistentă simpatică pe care nu o mai văzuse până atunci veni cu o seringă.

— Sora a fost chemată la o urgență, preciză ea.

Tastă ceva pe tastatura consolei cu un deget de la mână rămasă liberă. Privi ecranul, mai tastă câteva caractere și se apropie de el să-i administreze injecția.

— Streptomycină, spuse ea, arătând către seringă.

Nu părea agitată și nici nu acționa cu fereală, ceea ce însemna că William reușise să obțină, într-un fel sau altul, aprobarea. Descărcă tot conținutul seringii destul de mari în canulă, îi surâse și ieși. Lăsase consola activă. Dunworthy coborî din pat și se apropie să citească scrisul de pe ecran.

Era diagrama lui. O recunoscuse deoarece arăta ca aceea a lui Badri și era la fel de neinteligibilă. Ultima înregistrare era: „ICU 15802691 14-1-55 1805 150/RPT 1800CRS IMSTMC 4ML/q6h NHS40-211/7 M AHRENS”. Se așează pe pat. „Of, Mary”.

William sigur obținuse codul ei de acces, probabil de la prietena lui de la Arhivă și o introdusese în computer. Cei de la Arhivă rămăseseră în urmă cu informațiile, copleșiți pesemne de hârțogăria provocată de epidemie și încă nu erau la curent cu decesul lui Mary. Într-o bună zi aveau să repare eroarea, deși descurcărețul William reușise fără îndoială să aranjeze ștergerea informației.

Rulă fișierul înapoi pentru a consulta propria diagramă. Existau intrări marcate *M. AHRENS* până la data de 8-1-55, ziua în care Mary murise. Aproape sigur îl îngrijise până când nu mai putuse sta în picioare. Nici nu era de mirare că inima o lăsase.

Închise consola astfel ca asistenta să nu-și dea seama de această accesare și se așează în pat. Se întreabă dacă William plănuise să semneze în numele ei și externarea. Speră că așa stăteau lucrurile. Și ea ar fi vrut să-l ajute.

Nu primi nici o vizită toată seara. Asistenta apărui la ora opt să verifice brățara ce servea drept termometru și să vadă ce temperatură avea, introduse datele în computer, dar nu dădu de înțeles că ar fi observat ceva neobișnuit. La ora zece, o altă asistentă atrăgătoare veni și îi făcu o nouă injecție cu streptomicină, apoi îi administră gamaglobulina.

Ea lăsă monitorul să funcționeze astfel că, stând întins în pat, Dunworthy văzu numele lui Mary pe ecran. Nu credea că va fi în stare să doarmă, însă reuși. În vis îi apărură Egiptul și Valea Regilor.

— Domnule Dunworthy, treziți-vă, îl auzi șoptind pe Colin, care îi băgase fascicolul lanternei în ochi.

— Ce s-a întâmplat? făcu Dunworthy, clipind nedumerit în lumina orbitoare. Pipăi în jur, căutându-și ochelarii. Ce e?

— Eu sunt, șopti Colin, întorcând fascicolul lanternei către propria lui față. Din motive greu de bănuir, purta un halat alb, de laborator, iar chipul lui părea încordat, ba chiar sinistru în lumina gălbuie.

— S-a întâmplat ceva rău? întreabă Dunworthy.

— Nu, veni răspunsul șoptit. Sunteți externat.

Dunworthy își puse brațele ochelarilor peste urechi. Ochii nu i se adaptaseră la întuneric.

— Cât e ceasul? întreabă el șoptit.

— Patru, îi răspunse Colin, dându-i papucii și întorcând lumina lanternei către un dulap. Grăbiți-vă, îl îndemnă el, apoi luă halatul lui Dunworthy și i-l întinse. E posibil ca asistenta să vină în orice clipă.

Dunworthy luă pe băjbăite papucii și halatul, încercând în același timp să se trezească, și întrebându-se unde era sora și de ce era externat la ora aceea neobișnuită.

Colin merse la ușă și trase cu ochiul spre coridor. Stinse lanterna, o vârî în buzunarul halatul prea mare pentru el și închise ușa. După câteva momente în care i se auzi

răsuflarea precipitată, întredeschise ușa și privi pe furis afară.

— Liber, făcu el, făcându-i semn lui Dunworthy să se grăbească. William a dus-o la camera pentru lenjerie.

— Pe cine, pe asistentă? întrebă Dunworthy, care era încă amețit de somn. De ce este tot ea de serviciu?

— Nu asistenta. Sora. William o reține acolo până plecăm noi.

— Dar doamna Gaddson unde e?

Colin mimă sficiunea.

— Îi citește domnului Latimer, spuse el drept scuză. *Trebuia* să fac ceva și în privința ei, iar el oricum n-o poate auzi.

Apoi deschise ușa larg. Afară se vedea un scaun cu roțile și Colin îl apucă de mânere, gata să împingă.

— Pot să merg și singur, protestă Dunworthy.

— N-avem timp, șopti Colin. Iar dacă ne vede cineva, putem spune că te duc la ecografie.

Dunworthy se așează și se lăasă împins de Colin, trecură astfel de camera cu lenjerie și de rezerva lui Latimer. Prin ușa subțire reuși să audă glasul doamnei Gaddson, care tocmai citea din Fuga din Egipt.

Colin continuă să meargă în vârful picioarelor până la capătul coridorului, apoi porni cu o viteză care nicidecum nu putea fi considerată normală pentru transportul unui pacient la ecografie, după care merseră pe alt culoar, dădură un colț și ieșiră pe ușa de serviciu unde fuseseră acostati de demonstranții purtând pancarta pe care scria: „Se apropie sfârșitul”.

Ploua torențial, iar aleea era cufundată în beznă. Abia reuși să distingă ambulanța parcată la capătul străzii. Colin lovi cu pumnul în ușa din spate și însoțitorul ei sări din mașină. Era paramedicul-femeie care îl ajutase să-l aducă pe Badri. Tot ea făcuse parte și dintr-un pichet al demonstranților de la Brasenose.

— Puteți urca? întrebă ea, roșind.

Dunworthy încuviință din cap și se ridică.

— Nu uitați să închideți ușile, îi spuse ea lui Colin și se duse să se așeze pe bancheta de lângă șofer.

— Să nu-mi spui că e o prietenă de-a lui William, făcu Dunworthy, uitându-se după ea.

— Ba da, îl luminează Colin. Chiar m-a întrebat ce fel de soacră ar putea fi doamna Gaddson, spuse el, după care îl ajută să urce în ambulanță.

— Unde e Badri, întrebă Dunworthy, ștergând picăturile de ploaie de pe lentilele ochelarilor.

Colin trase ușile spre el.

— La Baliol. L-am recuperat întâi pe el, ca să poată aranja rețeaua. Privi neliniștit pe fereastra din spate. Trag nădejde că sora nu va da alarma decât după ce vom pleca.

— Eu unul nu mi-aș face probleme în legătură cu asta, spuse Dunworthy.

Era limpede că îl subestimase pe William. Sora era probabil în brațele lui William în camera cu lenjerie, brodând inițialele lor îngemănate pe o serie de prosoape.

Colin aprinse lanterna și îndreptă fasciculul către targă.

— V-am adus costumul, explică el, întinzându-i lui Dunworthy vesta neagră.

Dunworthy își scoase halatul și o îmbrăcă. Ambulanța porni brusc, aproape făcându-l să se rostogolească. Se așează pe bancheta laterală, străduindu-se ca în mișcările bruște ale vehiculului să evite contactul cu peretele și-și trase ciorapii negri.

Paramedicul nu pornise sirena, însă, ținând seama de viteza cu care gonea, ar fi trebuit s-o facă. Dunworthy se agăță de bara de susținere și își ridică pantalonii cu mâna cealaltă, iar Colin, în încercarea de a lua cizmele, aproape că se dădu peste cap.

— V-am găsit o mantie, spuse băiatul. A împrumutat-o domnul Finch de la Societatea de Teatru Clasic. O ridică în aer și o scutură. Era din epoca Victoriană, de culoare neagră și dublată cu mătase roșie. O așează pe umerii lui Dunworthy.

— În ce piesă au folosit-o? Nu cumva în *Dracula*?

Ambulanța se opri cu o smucitură, iar medicul deschise larg ușile. Colin îl ajută pe Dunworthy să coboare, susținând trena mantiei uriașe, de parcă ar fi fost un paj. Se furișară apoi pe poartă. Picăturile de ploaie ropoteau sonor pe zidul din piatră și în ciuda ploii mai auziră un sunet ca un dangăt vag.

— Ce se întâmplă? făcu Dunworthy, încercând să distingă ceva în careul cufundat în întuneric.

— „Când va veni Mântuitorul nostru”, îl lămurii Colin. Americanii repetă pentru un spectacol care va avea loc la biserică. Cam macabru, nu sunteți de acord?

— Doamna Gaddson zicea că repetă oricând, dar nu-mi închipuiam că avea în vedere și ora cinci dimineață.

— Concertul va fi astă seară, veni explicația lui Colin.

— Deseară? se miră Dunworthy și-și dădu seama că era data de cincisprezece. Șase, după calendarul iulian. Boboteaza. Sosirea înțelepților.

Finch veni în goană spre ei cu o umbrelă.

— Iertați-mi întârzierea, spuse el, ferindu-l pe Dunworthy de ploaie, dar n-am găsit umbrelă. Nici nu vă vine a crede câte dintre persoanele reținute aici au plecat și le-au uitat. Mai ales americanii...

— E totul pregătit? întrebă Dunworthy și porni să traverseze careul.

— Încă n-a sosit asistența medicală, spuse Finch străduindu-se să păstreze umbrela deasupra lui Dunworthy, dar William Gaddson a telefonat și a zis că totul e aranjat și fata va veni curând.

Dunworthy n-ar fi fost surprins să afle că sora se oferă să îi ajute.

— Sper că William nu va hotărî vreodată să ducă o viață infracțională, remarcă el.

— A, nu cred. Maică-sa n-ar permite așa ceva. Făcu câțiva pași în fugă, încercând să țină ritmul. Chaudhuri rulează deja coordonatele preliminare. A venit și doamna Montoya.

Dunworthy se opri brusc.

— Montoya? Ce caută aici?

— Nu știu, domnule. A zis că are niște informații.

„Nu acum. Nu când suntem atât de aproape”.

Intră în laborator. Badri se afla în fața consolei, iar Montoya, îmbrăcată cu geaca de terorist și pantalonii stropiți de noroi, stătea aplecată deasupra lui și privea la ecran. Badri îi spuse ceva, iar ea clătină din cap și-și verifică ceasul. Apoi aruncă o privire spre Dunworthy și pe chip îi apărură o expresie de compasiune. Se ridică și băgă mâna în buzunarul cămășii.

„Nu”, se rugă Dunworthy.

Montoya se apropie de el.

— N-am știut că puneți asta la cale, spuse ea și îi arătă o foaie de hârtie împăturită. Vreau să vă vin în ajutor. Aici sunt informațiile pe care le-a avut Kivrin când a plecat.

Dunworthy luă hârtia și o consultă. Era o hartă.

— Aici e locul de plasare, explică Montoya. Arată cu degetul spre cruce trasată peste o linie trasată cu negru. Iar aici e Skendgate. O veți recunoaște după biserică. În stil normand, cu picturi murale deasupra iconostasului și o statuie a Sfântului Anton. Îi zâmbi. E sfântul patron al obiectelor pierdute. Ieri am găsit statuia. Arată apoi alte câteva puncte marcate. Dacă, din întâmplare, n-a ajuns la Skedgate, e posibil să fi mers la Esthcote, Henefelde sau Shrivendun. Pe dosul hârtiei am trecut trăsăturile caracteristice ale fiecăruia.

Badri se ridică și veni către ei. Arăta chiar mai fragil decât în spital, dacă acest lucru era posibil, și se mișca încet, ca un bătrânel, ceea ce de fapt devenise.

— Obțin în continuare un derapaj minim, indiferent ce variabile introduc, preciză el. Își duse o mână către coaste. Lucrez cu intermitențe, deschizând rețeaua vreme de cinci minute la intervale de două ore. În felul acesta pot menține rețeaua deschisă vreme de douăzeci și patru, sau chiar treizeci și șase de ore dacă avem noroc.

Dunworthy se întrebă la câte asemenea intervale de douăzeci și patru de ore va rezista Badri. Părea deja terminat.

— Dacă observați un tremur al luminii sau un început de condens, să vă deplasați către zona de întâlnire, le recomandă Badri.

— Dar dacă e întuneric? întrebă Colin. Își scosese halatul de laborator, iar Dunworthy observă că purta costumul de paj.

— Veți reuși totuși să remarcați tremurul, iar noi vă vom striga, spuse Badri. Își dresе ușor glasul și-și duse din nou mâna către coaste. Ați fost vaccinați?

— Da.

— Bravo. Nu mai avem nevoie decât de asistența medicală. Îl măsură cu insistență pe Dunworthy. Sunteți sigur că veți face față la încercarea asta?

— Dar tu? îl contră Dunworthy.

Ușa se deschise și o văzură pe prietena lui William, purtând o manta lucioasă.

— Mi-a zis William că aveți nevoie de asistență medicală. Unde vreți să mă așez?

„Să nu uit că trebuie să o previn pe Kivrin în legătură cu el”, gândi Dunworthy, apoi îi arătă fetei unde trebuia să stea, iar Colin fugi să-i aducă aparatura înăuntru.

Montoya îl conduse pe Dunworthy către un cerc trasat cu cretă și aflat sub scuturi.

— Vei purta ochelarii?

— Da. O să-i poți dezgropa în cimitirul bisericii.

— Sunt convinsă că n-o să-i găsesc acolo, spuse ea pe un ton solemn. Vrei să rămâi în picioare, sau te întinzi?

Își aduse aminte de Kivrin care stătuse întinsă cu brațele încrucișate peste față, neajutorată și oarbă.

— Stau, răspunse el.

Colin se întoarse aducând un vas de fierbere sub presiune. Îl așează jos aproape de consolă și se apropie de rețea.

— Nu puteți pleca neînsoțit, spuse el.

— Ba trebuie să merg singur, Colin.

— De ce?

— E prea primejdios. Nu-ți dai seama cum a fost pe vremea Ciumei Negre.

— Ba da. Am citit cartea de două ori și nu numai... Tăcu. Știi totul despre ciumă. În plus, dacă e chiar așa de rău, n-ar trebui să plecați singur. N-o să vă încurc deloc, promit.

— Colin, rosti el moale, răspund de tine. Nu pot să-mi asum riscul acesta.

Badri se apropie de rețea aducând un aparat de măsurare a luminozității.

— Asistenta trebuie ajutată să care restul de aparatură, spuse el.

— Dacă n-o să vă întoarceți, n-o să știu ce ați pățit, spuse Colin. Se răsuci pe călcâie și ieși în fugă.

Badri îi dădu roată încet lui Dunworthy, efectuând măsurători. Se încruntă, îl luă de cot și continuă operațiunile. Asistenta veni apoi cu o seringă. Dunworthy ridică mâneca surtucului de epocă.

— Țin să vă spun că nu aprob deloc ceea ce faceți, îi anunță ea, sterilizând brațul lui Dunworthy. Locul amândurora e în spital. Îi făcu injecția și reveni lângă o autoclavă.

Badri așteptă ca Dunworthy să-și aranjeze mâneca, apoi îi mișcă brațul, mai efectuează câteva măsurători și mai făcu o mișcare. Colin aduse în brațe un aparat de scanare și plecă apoi fără să privească spre Dunworthy.

Acesta urmări ecranele și observă cum diagramele porniră să se modifice. Chiar dacă ușa era închisă, îi auzi pe clopotari interpretând o piesă aproape muzicală. Colin deschise ușa, iar dangătele devenită aproape violente vreme de câteva clipe, cât aduse înăuntru o altă autoclavă.

Colin o târî spre locul unde stătea asistenta, apoi se duse la consolă și rămase alături de Montoya, urmărind numerele apărute pe ecrane. Dunworthy regretă că nu alesese să efectueze trecerea stând jos. Încălțările rigide îl strângeau, iar efortul de a sta în picioare îl obosise.

Badri rosti câteva cuvinte, iar scuturile coborâră, atinseră podeaua, transformându-se într-un fel de draperie. Colin îi spuse ceva Montoyei, iar ea ridică ochii, se încruntă și dădu din cap, apoi se întoarse către ecran. Colin se apropie de rețea.

— Ce faci? Întrebă Dunworthy.

— S-a agăţat una dintre perdele, spuse Colin. Se apropie de ea şi trase să o desprindă.

— Gata? se auzi glasul lui Badri.

— Da, confirmă Colin şi se retrase către uşă. Ba nu, aşteaptă. Reveni lângă scuturi. N-ar trebui să vă scoateţi ochelarii? Ca să nu vă vadă cineva sosind acolo cu ei pe nas.

Dunworthy îşi scoase ochelarii şi îi ascunse într-un buzunar interior al surtucului.

— Dacă nu vă întoarceţi, vin şi eu, îl avertiză Colin şi se retrase. Gata, anunţă el.

Dunworthy privi spre ecrane. Deveniseră o simplă imagine neclară. La fel şi Montoya, care se aplecase peste umărul lui Badri. Ea îşi consultă apoi ceasul şi Badri îi şopti ceva.

Dunworthy închise ochii. Auzi clopotarii interpretând asurzitor piesa „Când va sosi Mântuitorul”. Deschise pleoapele.

— Acum, făcu Badri. Apăsă un buton, iar Colin ţâşni către scuturi, trecu pe sub ele şi ajunse drept în braţele lui Dunworthy.

Capitolul 33

O îngropară pe Rosemund în mormântul pe care i-l săpase administratorul. „O să aveți nevoie de gropile astea”, spusese el și nu se înșelase. Ei înșiși n-ar fi fost în stare să le facă. Abia reușiră să o ducă până pe izlaz.

O așezară pe pământ alături de groapă. Așa cum zăcea întinsă pe pământ, arăta neînchipuit de slabă, o umbră a ceea ce fusese. Degetele mâinii drepte, încă pe jumătate îndoite ca pentru a cuprinde mărul pe care îl lăsase să cadă, rămăseseră doar piele și os.

— I-ai ascultat confesiunea? o întrebă Roche.

— Da, confirmă Kivrin și chiar trăi cu impresia că era adevărat. Rosemund mărturisise că se temea de întuneric, de ciumă și de singurătate, că își iubea tatăl și că nu spera să-l mai revadă. Adevăruri pe care Kivrin însăși nu ar fi fost în stare să le mărturisească.

Kivrin desfăcu agrafa de legământ pe care Rosemund o promisese de la Sir Bloet și înfășură mantia în jurul ei, acoperindu-i capul, iar Roche o ridică în brațe ca pe un copil adormit și coborî în groapă.

Se chinui să iasă, astfel că trebui să fie ajutat de Kivrin, care îl apucă de mâinile uriașe și-l trase afară. Apoi el începu să rostească rugăciunea pentru morți: *„Domine, ad adjuvandum me festina”*.

Kivrin îl măsură neliniștită. „Trebuie să plecăm de aici înainte de a lua boala”, gândi ea, dar nu-l corectă. „Nu trebuie să mai zăbovim nici o clipă”.

— *„Dormiunt in somno pacis”*, mai spuse Roche, apoi apucă hârlețul și începu să umple mormântul.

Kivrin avu senzația că totul durează o veșnicie. Încercă să-l ajute, dislocând bucăți din mormanul de pământ care devenise o masă solidă și se gândi în acest timp cât de departe puteau ajunge până să se întunece de tot. Nu era nici amiază. Dacă plecau imediat, puteau să o ia prin Wychwood și să traverseze drumul dintre Oxford și Bath, pornind către zona de șes din Midlands. Aveau posibilitatea

să ajungă în Scoția în mai puțin de o săptămână, lângă Invercassley sau Dornoch, unde nu se înregistraseră cazuri de ciumă.

— Părinte Roche, spuse ea, de îndată ce el se apucă să taseze țărâna cu lama hârlețului. Trebuie să plecăm în Scoția.

— Scoția? se miră el, de parcă nu auzise niciodată despre ea.

— Da, întâri ea. Trebuie să fugim de aici. Luăm măgarul și mergem în Scoția.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

— Trebuie să luăm odoarele cu noi. Și înainte de a ne așterne la drum, o să trag clopotul pentru Rosemund, ca sufletul ei să poată ajunge în rai.

Vru să se opună, pe motiv că nu mai aveau vreme și că trebuia să plece neîntârziat. Cu toate astea, se arătă de acord, spunând:

— Bine, o să-l aduc pe Balaam.

Roche porni către clopotniță, iar ea o rupse la fugă spre hambar ca să ajungă înaintea lui. Ar fi dorit să plece imediat, până să se întâmple altceva, de parcă ciuma ar fi stat la pândă, gata să se repeadă asupra lor ca o piază rea, din biserică, din hambar sau din distilerie.

Traversă curtea în goană, ajunse la staul și ieși cu măgarul de căpăstru. Se apucă să lege coșurile de transport pe spinarea lui.

Clopotul răsună o dată, apoi amuți, iar Kivrin înmărmuri cu funia în mână și ascultă, așteptând încă un dangăt. „Trei bătăi pentru femei”, gândi ea, apoi își dădu seama de ce se opri. O bătaie pentru copii. Of, Rosemund.

Strânse chinga și începu să umple coșurile, dar acestea erau prea mici pentru ce avea de cărat. Trebuia să lege sacii de oblânc. Umplu un sac de pânză cu ovăz pentru măgar, făcând palmele căuș și risipind pumni întregi pe podeaua murdară, după care îl legă cu o funie groasă care atârna deasupra staulului unde era găzduit poneiul lui Agnes. Funia era prinsă de grindă cu un nod pe care nu reuși să-l desfacă. Într-un târziu se văzu silită să dea fuga la

bucătărie pentru a lua un cuțit, iar la întoarcere aduse sacii cu alimente pe care și-i pregătise mai devreme.

Tăie frânghia și o împărți în mai multe bucăți, azvârli cuțitul pe jos și plecă la măgar. Acesta se chinuia să facă o bortă în sacul cu ovăz. Slujindu-se de bucățile de frânghie, îl legă de alți câțiva saci pe spinarea animalului, pe care îl mână apoi afară din curte, peste imaș, către biserică.

Nu-l văzu pe Roche. Mai trebuia să ia pături și lumânări, dar mai întâi dorea să pună sfintele taine în panere. Alimente, ovăz, pături, lumânări. Uitase ceva?

Roche apăru în ușă. Nu avea nimic în mână.

— Unde sunt sfintele taine? întrebă ea.

El nu-i răspunse. Se rezemă în schimb de ușa bisericii și o țintui cu privirea, iar expresia de pe fața lui era la fel ca în ziua când venise să o anunțe despre morar. „Dar toți aceștia au murit”, gândi ea, „nu mai avem pe cine îngropa”.

— Trebuie să bat clopotul, anunță el și porni să traverseze curtea bisericii către clopotniță.

— Dar ai făcut-o deja. Nu mai avem vreme pentru prohod. Trebuie să plecăm în Scoția. Cu degetele pe jumătate înghețată încurcându-i-se în funia aspră, legă măgarul de poartă și alergă după el, reușind să-l apuce de mânecă. Ce s-a întâmplat?

El se răsuci, aproape violent, spre ea, iar expresia feței o înspăimântă. Arăta ca un tâlhar, un asasin.

— Trebuie să bat clopotul de vecernie, insistă el și cu o smucitură se eliberă din strânsoarea ei.

„Nu se poate”, gândi Kivrin, apoi spuse:

— E abia miezul zilei. N-a sosit vremea vecerniei. „E obosit. Amândoi suntem atât de frânți încât nici nu mai gândim normal”. Îl apucă iarăși de mânecă. Vino, Părinte. Trebuie să plecăm acum dacă vrem să ieșim din pădure înainte de căderea nopții.

— Am întârziat, spuse el, și eu încă nu am tras clopotele. Lady Imeyne are să se supere.

„O, nu, nu, nu”.

— O să bat clopotul, nu se lăsă el. Tu mergi în casă și odihnește-te.

— Se întunecă, protestă ea furioasă.

El căscă gura să strige la ea și un val de vomă amestecată cu sânge se revărsă din gâtulejul lui, stropind hainele lui Kivrin.

„O, nu, nu, nu”.

El se uită nedumerit la straiul pătat, iar expresia de violență îi dispăru de pe față.

— Vino, trebuie să stai culcat, spuse ea, gândind: „N-o să ajungem în veci la conac”.

— Sunt bolnav? se miră el, incapabil să-și dezlipească privirea de la pieptarul murdar.

— Nu, îl liniști ea. Ești doar obosit și ai nevoie de odihnă.

Îl conduse către biserică. Roche mergea împleticit, ceea ce o făcu pe Kivrin să gândească: „Dacă va cădea, n-o să fiu în stare să-l ridic”. Îl ajută să ajungă înăuntru, deschizând ușa masivă cu spinarea și îl așează jos rezemat de perete.

— Cred că m-a obosit munca, spuse el, lăsându-și capul pe pietre. O să dorm puțin.

— Da, dormi, îl îndemnă Kivrin. De îndată ce-l văzu închizând ochii alergă până la conac să aducă pături și o pernă mare ca să-i încropească un pat. Când reveni în goană cu toate, nu-l mai găsi unde îl lăsase.

— Roche! strigă ea, încercând să pătrundă cu privirea în întunecimea naosului. Unde ești?

Nu primi răspuns. Ieși afară ca o furtună, încă ținând așternuturile în brațe, dar nu-l găsi nici în clopotniță, nici în cimitir, dar era sigur că nu ar fi reușit să ajungă singur până acasă. Dădu fuga din nou în biserică și în naos și îl văzu stând în genunchi în fața statuii reprezentând-o pe Sfânta Ecaterina.

— Trebuie să stai întins, îl îndemnă ea, întinzând așternuturile pe jos.

El se așează cu un aer supus, iar ea îi aranjă perna sub cap.

— Am ciumă, nu? întrebă el, ridicând privirea spre ea.

— Nu, îi răspunse ea, trăgând o pătură peste el. Ești obosit, atâta tot. Încearcă să dormi.

El se întoarse pe o parte, cu spatele către ea, dar după câteva clipe, cu expresia de ucigaș revenită pe chip, se ridică în șezut și azvârli așternuturile cât colo.

— Trebuie să bat clopotul de vecernie, spuse el pe un ton acuzator și Kivrin abia reuși să-l împiedice să se ridice în picioare. După ce ațipi din nou, Kivrin rupse fâșii din vestonul ei din piele, deja zdrențuit, și-i legă mâinile de catapeteasmă.

— Nu-i face asta, murmură ea de câteva ori cu voce tare, fără să-și dea seama. Te rog! Te implor! Nu-l pedepsi așa!

El deschise ochii.

— Dumnezeu sigur o să audă rugămințile astea fierbinți, spuse el și se prăbuși într-un somn mai adânc și liniștit.

Kivrin alergă afară, descărcă măgarul, îl dezlegă, apoi adună sacii cu alimente și felinarul, pe care le aduse în biserică. Roche dormea. Ea se strecură din nou pe ușă și traversă curtea în goană ca să scoată o găleată de apă.

Preotul nu părea să se fi trezit, dar când răsuci o fâșie ruptă din pânza altarului și îi șterse fruntea, el spuse, fără a deschide ochii:

— Mă temeam că ai plecat.

Ea îi șterse crusta de sânge uscat din jurul gurii.

— Nu plec în Scoția fără tine.

— Nu în Scoția, zise el. În ceruri.

Kivrin mâncă puțină pâine veche cu brânză dintr-un sac, apoi încercă să doarmă, dar era prea frig. Când Roche se răsuci oftând în somn, văzu și aburul răsuflării lui.

Smulse gardul din bețe al unei colibe și după ce le îngrămădi în fața catapetesmei aprinse focul, dar biserica se umplu de fum, cu toate că ținea ușile larg deschise. Roche avu un acces de tuse și vărsă din nou. De astă dată, numai sânge. Stinse focul și, grăbită, mai făcu două drumuri până la conac să aducă blănuri și pături din care alcătui un soi de cuib.

Febra lui Roche crescuse în cursul nopții. Dând din picioare, își azvârli așternuturile de pe el și urlă la Kivrin,

folosind mai mult cuvinte pe care nu reuși să le priceapă, deși la un moment dat distinse „Pleacă. Fii blestemată”, apoi mereu-mereu: „Se întunecă”.

Kivrin aduse lumânările de la altar și de pe iconostas și le așază în fața statuii reprezentând-o pe Sfânta Ecaterina. Când bolboroselile lui despre întuneric se întetiră, Kivrin aprinse lumânările și îl acoperi din nou, iar asta păru să-l mai liniștească.

Febra urcă în continuare, iar dinții îi clănțăneau, în ciuda tuturor păturilor și blănurilor îngrămădite peste el. Kivrin avu impresia că pielea lui Roche se înnegrise deja, din cauza vaselor de sânge care se spărgeau. „Nu face asta. Te implor”.

Starea lui se îmbunătăți a doua zi dimineață. Până la urmă constată că pielea nu se înnegrise; aspectul pătat se datorase luminii nesigure a lumânărilor. Febra îi scăzuse puțin și dormi adânc toată dimineața și majoritatea după amiezii, fără să mai verse. Înainte de căderea întunericului se duse să mai aducă apă.

Unii oameni își reveniseră spontan, iar alții fuseseră salvați de rugăciuni. Nu muriseră chiar toți cei care contractaseră boala. Rata mortalității în cazul ciumei pneumonice era de nouăzeci la sută.

Când se întoarse, îl găsi treaz, stând întins și scăldat de un fascicul de lumină brăzdat de fum. Îngenunche lângă el și-i ținu cana, aplecându-i în același timp capul ca să poată bea apa.

— Am boala albastră, zise el după ce ea îl așază la loc pe pernă.

— Nu vei muri, îl liniști ea. „Nouăzeci la sută. Nouăzeci”.

— Trebuie să-mi ascuți mărturisirea.

„Nu. Nu se poate”. Avea să rămână singură. Scutură din cap, incapabilă să scoată o vorbă.

— Iartă-mă, Doamne, căci am păcătuît, începu el în latină.

Nu păcătuise. Îi îngrijise pe cei bolnavi, îi împărtășise pe muribunzi, îngropase morții. Dumnezeu era acela care ar trebuit să ceară iertare.

— ... cu gândul, cu vorba, cu fapta, și cu uitarea. Am purtat supărarea cu Lady Imeyne. Am țipat la Maisry. Înghiți. Am nutrit gânduri carnale nedemne de un slujitor al Domnului.

Gânduri carnale.

— Cer prea smerit iertarea Domnului și milostenia ta, Părinte al nostru, dacă mă consideri demn de asta.

„Nu ai pentru ce fapte să fii iertat”, vru ea să zică. „Păcatele tale nu sunt adevărate păcate. Gânduri carnale. Am îngrijit-o pe Rosemund și am baricadat satul împotriva unui băiat nevinovat și am îngropat un sugăr de șase luni. E sfârșitul lumii. Bineînțeles că ai dreptul să nutrești câteva gânduri carnale”.

Disperată, Kivrin ridică mâna și descoperi că nu putea rosti nici o vorbă care să dezlege de păcate, însă el nu păru să bage asta în seamă.

— O, Dumnezeu meu, spuse el, îmi pare rău din suflet că am stârnit mânia Ta.

„Mânia Ta. Tu ești un sfânt”, vru ea să spună, „dar El unde naiba e? De ce nu vine El să te mântuiască?”

Nu avea nici ulei sfântit. Își muie degetele în apa din găleată și făcu semnul crucii deasupra ochilor, urechilor, nasului, gurii și mâinilor care o ținuseră atunci când fusese la un pas de moarte.

— *Quid quid deliquiste*, rosti ea și-și muie mâna în apă din nou și făcu semnul crucii pe tălpile lui.

— *Libera nos, quaesumus, domine*, îi suflă el.

— *Ab omnibusemalis*, urmă Kivrin, *praeteritis, praesentibus, et futuris*. Te implorăm, Doamne, iartă-ne pentru toate relele făptuite în trecut, prezent și în viitor.

— *Perducat te ad vitam aeternam*, murmură el. „Fie să ai viață veșnică”.

— Amin, rosti Kivrin, și se aplecă să curețe sângele care tocmai îl podidise pe gură.

În cursul nopții vărsă de mai multe ori, la fel și în ziua următoare, pentru ca apoi, după amiază, să-și piardă cunoștința, continuând să respire rar și nesigur. Rămase lângă el multă vreme, răcorindu-i fruntea înfierbântată.

— Să nu mori, spuse ea când el începu să respire mai profund și într-un ritm mai alert. Nu muri, rosti ea încet. Ce mă fac fără tine? O să rămân singură.

— Să nu rămâi aici, spuse el și întredeschise ochii, înroșiți și umflați.

— Credeam că dormi, spuse ea cu regret. N-am vrut să te trezesc.

— Trebuie să pleci din nou în ceruri, spuse el, să te rogi pentru ca sufletul meu, când va fi în purgatoriu, să nu zăbovească mult acolo.

Purgatoriu. Ca și cum Dumnezeu l-ar face să sufere mai mult decât acum.

— Nu vei avea nevoie de rugăciunile mele.

— Trebuie să te întorci în locul de unde ai venit, zise el și ridică mâna făcând o mișcare nesigură prin dreptul feței, de parcă ar fi vrut să se păzească de o lovitură.

Kivrin îl prinse de mână și i-o reținu, dar cu blândețe, ca să nu-i facă vânătăi, apoi i-o așează pe propriul obraz.

„Trebuie să întorci în locul de unde ai venit. Aș face-o dacă aș putea”. Se întrebă apoi cât timp era menținută trecerea deschisă înainte de a se renunța cu totul. Patru zile? O săptămână? Poate era încă deschisă. Dunworthy nu ar permite închiderea ei câtă vreme mai există o rază de speranță. „Dar speranța a pierit”, gândi ea. „Nu sunt în 1320. Mă aflu aici, la sfârșitul lumii”.

— Nu pot, spuse ea cu voce tare. Nu cunosc drumul.

— Trebuie să-ți amintești, spuse Roche, eliberându-și mâna și fluturând-o prin aer. Agnes, vezi de răspântie.

Delira. Kivrin se așează în genunchi, temându-se că el ar putea încerca din nou să se ridice.

— Când ai căzut, urmă el, punându-și palma sub cotul mâinii ca să o susțină, iar Kivrin își dădu seama că el încerca să îi indice o direcție. Treci răspântia.

„Deci dincolo de răspântie”.

— Ce e dincolo de ea?

— Locul unde te-am găsit eu când ai căzut din cer, spuse el și-și lăsă brațul să cadă.

— Am înțeles că m-a găsit Gawyn.

— Da, consimți el, de parcă nu ar fi constatat nici o contradicție în afirmația ei. L-am întâlnit pe drum când te aduceam la conac.

Deci se întâlniseră pe drum.

— Locul unde a căzut Agnes, zise el, încercând să o ajute să-și amintească. În ziua când am mers după vâsc.

„De ce nu mi-ai spus când am fost *acolo*?” gândi Kivrin, dar înțelegea perfect motivele. Măgarul îi dăduse de furcă, urlând când ajunsese în vârful dealului și refuzând să meargă mai departe.

„Fiindcă măgarul m-a văzut apărând din senin”, gândi ea, și își dădu seama că el stătuse lângă ea, în poieniță, privind-o cum zăcea cu brațele acoperindu-i fața. „L-am auzit. L-am văzut urma pasului”.

— Trebuie să te întorci la locul acela și de acolo înapoi în cer, spuse el și închise ochii.

El o văzuse sosind, venise și o păzise pe când ea stătea cu ochii închiși, o așezase pe măgar după ce i se făcuse rău. Iar ea nu bănuise, nici măcar când îl văzuse în biserică, nici măcar atunci când Agnes îi spusese că el o considera o sfântă.

Iar asta pentru că Gawyn susținuse că el o găsisese. Gawyn, care avea „darul laudăroșeniei”, și care voia mai presus de toate să o impresioneze pe Lady Eliwys. „Eu te-am găsit și te-am adus aici”, îi spusese el și pesemne că lui nici nu i se părea că mințise. La urma urmelor, preotul satului era un nimeni. Și în tot acest timp, cât Rosemund zăcuse la pat și după ce Gawyn plecase călare la Bath, trecerea se deschisese și se închisese la loc pe vecie, iar Roche știuse locul.

— Nu-i nevoie să mai rămâi pentru mine, o îndemnă el. Neîndoielnic ești așteptată să te întorci.

— Sst, făcu ea, blând. Încearcă să dormi. El căzu din nou într-un somn agitat, brațele negăsindu-și astâmpărul, parcă într-o încercare de a arăta direcția și de a trage de așternuturi. Le împinse deoparte și duse mâna în zona inghinală. „Sărmanul om”, gândi Kivrin, „nu a fost ferit nici de cea din urmă înjosire”.

Îi așeză din nou mâinile pe piept și i le acoperi, însă el dădu păturile jos și-și ridică poalele cămășii lungi până peste pantaloni. Duse iar mâna la zona inghinală, se cutremură și își retrase mâna și, într-un fel, mișcarea aceasta o făcu pe Kivrin să-și aducă aminte de Rosemund.

Se încruntă. Roche vărsase sânge. Acest lucru, precum și stadiul la care ajunsese epidemia, o determină să creadă că el suferea de forma pneumonică, și nici nu văzuse vreo bubă sub brațele lui când îi scosese hainele. Trase deoparte poalele robei lui, dând la iveală rufăria împletită din lână aspră, aceasta era strâns prinsă în jurul taliei și se încurcase cu poalele stiharului. Nu va reuși să-l dezbrace fără să-l ridice, iar prin pânza deasă nu putea vedea nimic.

Își lăsă încetitor palma pe coapsa lui, amintindu-și în același timp cât de sensibil la durere fusese brațul Rosemundei. El tresări, dar nu se trezi, iar ea își strecură mâna înăuntru, tot mai sus, abia atingând pânza. Simți fierbințeala.

— Iartă-mă, spuse ea și-și furișă mâna între picioarele lui.

El urlă de durere și făcu o mișcare convulsivă, împingându-și genunchii brusc în sus, dar Kivrin se retrăsese deja din calea lor, ducând mâna la gură ca să-și reprime țipătul. Buboii erau uriași și fierbinți ca un cuptor. Ar fi trebuit incizat cu ore în urmă.

Roche nu se trezise, nici măcar atunci când urlase. Fața i se pătase, iar respirația îi era destul de regulată, dar șuierătoare. Mișcarea spasmodică făcuse ca așternuturile să zboare din nou de pe el. Îl acoperi. Genunchii se ridicară din nou, dar mai puțin violent decât înainte, iar ea reuși să-l învelească, după care luă ultima lumânare de pe catapeteasmă, o așeză înăuntru felinarului și o aprinse de la altarul sfintei Ecaterina.

— Mă întorc repede, spuse ea și ieși prin naos.

Lumina de afară o făcu să clipească, deși era aproape seară. Cerul era acoperit, iar vântul bătea slab și afară părea mai cald decât în biserică. Traversă imașul în fugă, protejând cu palma partea deschisă a felinarului.

În hambar știa un cuțit ascuțit. Îl folosisese pentru a tăia frânghia când pregătise plecarea. Trebuia totuși să-l sterilizeze pentru a face incizia. Era necesar să deschidă nodulul limfatic umflat înainte de a se sparge. În zona inghinală, buboalele se găseau primejdios de aproape de artera femurală. Chiar dacă Roche nu ar fi murit imediat după spargere, din cauza hemoragiei, toată infecția ar fi pătruns direct în fluxul sanguin. Ar fi trebuit incizat de mult.

Alergă printre hambar și cocina goală, apoi intră în curte. Ușa de la staul stătea deschisă și auzi mișcare înăuntru. Își simți inima în gât.

— Cine e acolo? Întrebă ea și ridică felinarul deasupra capului. Într-una dintre boxe se găsea vaca administratorului, și mânca din ovăzul vărsat pe jos. Animalul își înălță capul și mugi către Kivrin, apoi porni spre ea cu pași împleticiți.

— N-am timp. Cu o mișcare precipitată, luă cuțitul de pe colacul încâlcit de frânghie și o zbughi afară. Vaca o urmă, pășind greoi și dureros din cauza ugerului umflat să plesnească și mugi înduioșător.

— Fugi de aici, spuse Kivrin, în pragul lacrimilor. Trebuie să-l ajut pe el, altfel moare.

Se uită la cuțit. Era murdar. Îl găsisese tot murdar, în bucătărie, și apoi îl așezase pe jos, prin gunoiul și baliga de pe podeaua hambarului când tăiasse frânghia.

Se îndreptă către fântână și ridică găleata. Nu avea decât o palmă de apă pe fund, și aceea acoperită de o pojghiță de gheață. Nu-i ajungea nici cât să acopere cuțitul și îi va lua o veșnicie ca să facă focul și să fiarbă apa. Nu avea timp de așa ceva. Pesemne că buboiul se spărsese deja. Avea nevoie de alcool, însă terminaseră vinul la alte incizii și ultimele împărtășanii. Gândul îi fugi la sticla pe care o avusese la el în budoarul Rosemundei.

Vaca se împinse în ea.

— Nu, spuse ea cu glas hotărât și deschise ușa conacului cu o mână, în cealaltă ducând felinarul.

În anticameră era întuneric, dar ultimele raze de soare se strecurau prin ferestrele înguste, trasând dâre lungi,

fumurii și aurii de lumină care cădeau pe vatra rece, pe masa înaltă și pe sacul de pânză cu mere, care zăcea de-a curmezișul tăbliei.

Văzu șobolani care nu o rupseră la goană când intră, ci ridicară capetele spre ea, mișcându-și urechile mici și negre, apoi își văzură în continuare de mere. Pe masă se aflau cel puțin zece rozătoare, iar una dintre ele stătea în două picioare pe scaunul lui Agnes și-și ținea labele delicate în dreptul botului, de parcă s-ar fi rugat.

Așeză felinarul pe podea.

— Afară! strigă ea.

Cei de pe masă nici nu o învredniciră cu o privire. Cel care părea să se roage o privi printre labele îndoite, o căutătură rece, de parcă ar fi respins un intrus.

— Afară de aici! răcni ea și alergă spre ei.

Cu toate astea, șobolanii nu se împrăștiară în fugă. Doi dintre ei se ascunseră după solniță, iar altul scăpă din labe mărul care scoase un sunet înfundat când atinse masa. Se rostogoli dincolo de marginea tăbliei, continuându-și mișcarea pe podeaua presărată cu paie.

Kivrin înălță cuțitul.

— Na-vă! strigă ea, lovind masa cu lama, iar șobolanii se risipiră. Afaară! Ridică din nou arma. Mătură cu ea merele de pe masă, azvârlindu-le pe podea. Acestea săriră și se rostogoliră prin paie. Surprins sau înspăimântat, șobolanul de pe scaunul lui Agnes alergă direct spre Kivrin, care exclamă: Na și ție! și repezi cuțitul spre el. Animalul țâșni înapoi sub scaun și dispăru printre paie.

— Ieșiți afară de aici! repetă Kivrin și-și îngropă fața în palme.

— Muuu! se auzi vaca din anticameră.

— Asta-i boala, șopti Kivrin printre suspine, rămasă tot cu palmele peste gură. Nu e vina nimănui.

Se duse să-și recupereze cuțitul și felinarul. Vaca se înțepenise pe jumătate în ușa conacului și se mai putea urni din loc. Mugea tânguitor către Kivrin.

O lăsă acolo și urcă până în budoar, neluând în seamă foșnetele furișate de deasupra. Încăperea era ca o ghețarie.

Pânza fixată la fereastră de Lady Eliwys se desprinsese și atârna de un colț. Volanele de la pat căzuseră într-o parte, acolo unde secretarul încercase să se ridice cu ajutorul lor, iar salteaua din lână zăcea pe jumătate căzută din pat. De sub pat se azeau tot felul de zgomote și nici nu încercă să privească într-acolo. Lada de zestre era tot deschisă, iar capacul ei sculptat stătea rezemat de piciorul patului, iar mantia grea de culoare purpurie a secretarului era pusă împăturită pe el.

Sticla de vin se rostogolise sub pat. Kivrin se lăsă pe podea și întinse mâna după ea. Ajunsesse departe și nu o putea ajunge, de aceea trebui să se târască până la mijloc sub pat până să pună mâna pe ea.

Dopul sărise, pesemne când o împinsese chiar ea cu piciorul sub pat. Puțin vin închegat mânjea gâtul sticlei.

— Nu se poate, spuse ea disperată, apoi rămase acolo îndelung cu sticla goală în mână.

Nici în biserică nu mai rămăsese vin. Roche îl folosisese la ultima împărțășanie.

Își aminti brusc de sticla pe care el i-o dăduse pentru rana de la genunchiul lui Agnes. Se mișcă șerpește sub pat și-și plimbă mâna atent de-a lungul marginii patului, temându-se că ar putea s-o răstoarne. Nu mai ținea minte cât fusese de plină, însă nu credea că-l folosisese pe tot.

Cât pe ce să o doboare, cu toată grija, și reuși să o apuce de gâtul larg exact când tocmai se apleca. Ieși de sub pat cu spatele și o clătină ușor. Era pe jumătate plină. Își vârî cuțitul la centura pieptarului din piele, strânse sticla subsuoară, înșfăcă mantia secretarului și coborî. Șobolanii reveniseră și-și vedeau de lucru cu merele, dar de data asta o luară la goană când ea porni în jos pe scări. Însă nu încercă să vadă încotro dispăruseră.

Vaca se strecurase pe jumătate pe ușa anticamerei, iar acum bloca drumul de ieșire. Kivrin puse totul pe podeaua de piatră, dând la o parte paiele, ca să poată pune sticla în picioare și împinse afară creatura care mugi nefericită tot timpul cât se chinui cu ea.

De îndată ce ieși, vaca încercă să revină în apropierea lui Kivrin.

— Nu, spuse ea. Nu am vreme, cu toate acestea se întoarce la hambar și aruncă pe jos o mână de fân. Apoi își ridică lucrurile de pe podea și alergă spre biserică.

Roche își pierduse din nou cunoștința. Trupul nu-i mai era atât de încordat. Picioarele masive stăteau răsfirate larg, iar brațele erau întinse pe lângă corp, cu palmele în sus. Amintea de un om doborât de o lovitură puternică. Respira greoi de parcă ar fi tremurat.

Kivrin îl acoperi cu mantia grea.

— M-am întors, Roche, spuse ea și-l bătu ușor pe brațul întins, însă el nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o.

Îndepărtă apărătoarea felinarului și se sluji de flacăra pentru a aprinde toate lumânările. Mai rămăseseră doar trei dintre lumânările doamnei Imeyne, toate arse pe jumătate. Aprinse și lumânările cu miez din trestie, precum și una groasă din seu, așezată în nișa rezervată statuii Sfintei Ecaterina și le mută pe toate mai aproape de picioarele lui Roche, ca să poată vedea.

— O să-ți scot lenjeria, spuse ea, dând păturile deoparte. Trebuie să incizez buboiul. Dezlegă șnururile zdrențuite ale pantalonilor și constată că el nu tresări când îl atinse, ci doar gemu ușor, un sunet aproape lichid.

Trase de pantaloni, încercând să-i treacă peste coapse în jos, apoi trase de cracii lor, dar erau prea strâmți. Trebuia să-i taie.

— Îți tai pantalonii, zise ea și se târî spre locul unde lăsase cuțitul și sticla de vin. Mă strădui să nu te rănesc. Miroși sticla, apoi luă o înghițitură și se înecă. Bun. Vinul era vechi și avea conținut mare de alcool. Turnă din el peste lama cuțitului, o șterse apoi de cracul propriilor pantaloni, după care mai turnă, atentă să mai lase îndeajuns pentru a turna pe rană, după incizie.

— *Beata*, murmură Roche și duse mâna spre zona dureroasă.

— Stai liniștit, îl sfătui Kivrin. Apucă un crac al pantalonilor și tăie stofa din lână. Știu că acum doare, dar

trebuie să te incizez. Trase țesătura aspră cu ambele mâini și din fericire ea cedă, scoțând un pârâit puternic.

Genunchii lui Roche se contractară.

— Nu, nu, lasă picioarele jos, spuse Kivrin, încercând să împingă un genunchi. Trebuie să fac incizia.

Nu reușea să-i coboare genunchii. Renunță pentru moment și termină de sfâșiat cracul pantalonului, băgând mâna pe sub picior pentru a despica stofa până sus, astfel încât să poată vedea umflătura. Era de două ori mai mare decât aceea a Rosemundei și se înnegrise complet. Trebuia incizată cu ore, dacă nu cu zile în urmă.

— Roche, te rog, lasă picioarele jos, spuse ea și se lăsă pe el cu toată greutatea. Trebuie să deschid umflătura.

Nu primi răspuns. Nu era sigură că el mai avea reflexe. Pesemne că mușchii se contractau de la sine, la fel ca în cazul secretarului, dar nu putea aștepta până când spasmul, dacă despre asta era vorba, avea să treacă. Buboii se putea sparge în orice clipă.

Kivrin se retrase puțin deoparte și apoi îngenunche lângă tălpile lui și pipăi sub picioarele îndoite, apucând în același timp și cuțitul. Roche gemu, iar ea aduse cuțitul în jos și-l mișcă înainte ușor, atent, până când atinse umflătura.

Lovitura lui de picior o nimeri în coaste și o azvârli cât colo. Scăpă cuțitul din mână și acesta se rostogoli zdrăngănind pe pardoseala din piatră. Izbitura o lăsase fără suflare și rămase lată, gâfâind dureros și şuierător. Încercă să se ridice în șezut. O durere o străfulgeră în partea dreaptă a pieptului și se lăsă la loc pe podea, ținându-se de coaste.

Roche continuă să urle, scoțând un sunet lung, îngrozitor, ca acela al unui animal torturat. Kivrin se rostogoli încet pe partea cealaltă, ca să-l poată vedea și rămase cu mâna strâns lipită de coaste. El se legăna încoace și încolo ca un copil, urlând continuu, ținându-și picioarele ridicate protector la piept. Acum nu putea să mai vadă buboiul. Kivrin încercă să se ridice, sprijinindu-se de podeaua de piatră, până reuși să stea în capul oaselor, iar apoi își trase o mână spre ea și putu într-un târziu să pună

ambele palme pe pământ și ajunse pe genunchi. Efortul o făcu să scoată țipete și icnete care se amestecară cu urletul lui Roche. Pesemne că și el își rupsesse câteva coaste. Se temu când văzu câteva picături de sânge și le îndepărtă cu salivă. Reuși să se ridice greoi în genunchi, după care se așează pe picioare și rămase chircită de durere.

— Iartă-mă, șopti ea, n-am vrut să-ți fac rău. Pe genunchi, mai mult târâș, ajunse lângă el, slujindu-se de mâna dreaptă ca de o cârjă. Efortul o făcu să respire mai adânc, și fiecare gură de aer însemna o înțepătură ascuțită în coaste. Nu-i nimic. Roche, șopti ea din nou. Vin. Uite-mă.

Auzindu-i vocea, el își trase picioarele cu mișcări spasmodice, de aceea Kivrin îi dădu ocol, deplasându-se printre el și perete, astfel încât să nu fie atinsă. Când o izbise cu piciorul, Roche răsturnase și o lumânare, iar aceasta, încă arzând, zăcea acum într-o baltă gălbuie de ceară. O repuse în picioare și-și lăsă palma pe umărul lui.

— Șșșt, Roche. Stai liniștit. Sunt aici.

El încetă să mai urle.

— Îmi pare rău, spuse ea, aplecându-se deasupra lui. N-am vrut să suferi. Am încercat doar să fac incizia.

El ridică genunchii și-i apropie și mai mult de piept decât până atunci. Kivrin luă lumânarea și o ținu deasupra spinării lui dezgolite. În lumina palidă apucă să zărească umflătura, neagră și întărită. Nici măcar nu reușise să o străpungă. Înălță lumânarea și mai mult, străduindu-se să vadă unde ajunsese cuțitul. Se dusesse zăngănind în direcția mormântului. Îndreptă lumânarea în partea aceea, sperând să perceapă sclipirea metalului, dar nu avu noroc.

Dădu să se ridice, mișcându-se cu precauție, ca să nu stârnească iar durerea, dar când ajunse pe jumătate în picioare se simți străfulgerată. Scăpă un țipăt și se aplecă în față.

— Ce-ai pățit? întrebă Roche. Avea ochii deschiși și în colțul gurii apăruse o șuviță de sânge. Kivrin se întrebă dacă el își mușcase limba în chinurile durerii. Ți-am făcut vreun rău?

— Nu, spuse ea, îngenunchind lângă el și ștergându-l la gură cu mâneca pieptarului.

— Trebuie, insistă el, și când deschise gura, sângele îl podidi. Înghiți, apoi continuă: Spune rugăciunile pentru muribunzi.

— Ba nu, protestă ea. Nu vei muri. Îl șterse din nou la gură. Dar trebuie să fac incizia înainte ca umflătura să se spargă.

— Nu, spuse el, iar ea nu pricepu dacă se referea la umflătură sau la plecarea ei. Dinții îi erau încleștați și printre ei se scurgea sângele. Kivrin se ghemui la podea, având grijă să nu-i scape vreun țipăt și-i luă capul în poală.

— *Requiem aeternam dona eis*, rosti el și scoase un sunet gâlgâitor, *et lux perpetua*.

Sângele îi șiroia din cerul gurii, ea îi propti capul mai sus, făcând sul din pături și îl șterse la gură cu mâneca. Aceasta era îmbibată cu sânge. Apoi întinse mâna către stiharul lui.

— Nu, te rog.

— Gata, îl liniști. Sunt aici.

— Roagă-te pentru mine, spuse el și încercă să-și adune palmele la piept. Rreq... se înecă rostind cuvântul și termină într-un gâlgâit.

— *Requiem aeternam*, continuă Kivrin. Își împreună mâinile. *Requiem aeternam dona eis, Domine*.

— *Et lux*, adăugă el.

Lumânarea roșie din apropierea lui Kivrin pâlpâi și se stinse, iar biserica se umplu de mirosul iute de fum. Aruncă o privire în jur, către celelalte lumânări. Rămăsese doar una, ultima dintre lumânările din ceară ale Lady Imeyne, dar și aceasta arsesese până aproape de buza suportului.

— *Et lux perpetua*, spuse Kivrin.

— *Luceat eis*, rosti Roche, care se opri și încercă să-și lingă buzele însângerate. Avea limba umflată și rigidă. *Dies irae, dies illa*. Înghiți din nou și făcu un efort să închidă ochii.

— Nu-l mai chinui așa, șopti Kivrin în engleza modernă. Te rog, nu e drept.

„Beata”, gândi ea și încercă să-și amintească urmarea, însă aceasta nu începea cu „binecuvântat”.

— Ce? întrebă ea și se aplecă să-l audă mai bine.

— În ultimele zile, zise el, cu vocea neclară din cauza limbii umflate.

Ea se apropie mai mult.

— Mă temusem că Dumnezeu ne-a uitat cu totul, făcu el.

„Chiar așa s-a întâmplat”. Apoi îl șterse la gură și bărbie cu poalele pieptarului. „Așa e El”.

— Dar în marea Lui îndurare, El și-a adus aminte de noi, înghiți el cuvintele, și ne-a trimis pe sfinții Lui.

Roche înălță capul și tuși, iar sângele îi inundă pe amândoi pe piept și genunchi. Kivrin începu să-l șteargă disperată, încercând să oprească hemoragia și să-i mențină capul ridicat, dar printre lacrimi nu reușea să vadă prea multe.

— Iar eu nu am fost nimănui de vreun folos, spuse ea, ștergându-și lacrimile.

— De ce plângi?

— Mi-ai salvat viața, explică ea, iar vocea îi amuți din cauza suspinelor, în vreme ce eu nu pot să te ajut deloc.

— Toți oamenii trebuie să moară și nimeni, nici măcar Christos nu-i poate salva.

— Știu. Își prinse bărbia în căușul palmei, străduindu-se să-și potolească plânsul, lacrimile se adunară pe palmă și picurară încet pe gâtul lui Roche.

— Și totuși m-ai mântuit, spuse el, iar vocea păru mai limpede. De teamă. Respiră gâlgâit. Și de necredință.

Ea își șterse lacrimile cu dosul palmei și-i strânse mâna lui Roche. Era aproape rece și semirigidă.

— Sunt cel mai binecuvântat dintre oameni să fii aici cu mine, spuse el și închise ochii.

Kivrin se foi puțin ca să se rezeme cu spatele de perete. Afară se întunecase și prin ferestrele înguste nu venea nici o rază de lumină. Lumânarea de la Lady Imeyne dădu să se stingă, apoi își reveni. Mută capul lui Roche, astfel încât acesta să nu apese pe coasta ei, gemu, iar mâna lui tresări, ca și cum ar fi vrut să se elibereze din strânsoarea

ei, însă ea nu-i dădu drumul. Deodată, lumânarea licări orbitor, după care se stinse, lăsându-i pe întuneric.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂȚII DE APOI (082808-083108)

Nu cred că voi reuși să mă mai întorc, domnule Dunworthy. Roche mi-a spus unde e locul de întâlnire, dar am câteva coaste rupte, bănuiesc, iar caii au dispărut. Nu știu dacă pot ajunge acolo călare pe măgarul lui Roche, fără șa.

Voi încerca să mă asigur că doamna Montoya va găsi aparatul. Să-i comunicați domnului Latimer că inflexiunea adjectivală e încă predominantă în 1348. Iar Domnul Gilchrist s-a înșelat. Statisticile nu au exagerat defel.

(Pauză)

Nu aș vrea să vă căutați vinovății pentru ce s-a întâmplat. Știu că ați fi venit să mă recuperați dacă ați fi putut, dar oricum n-aș fi fost în stare să plec, mai ales după ce s-a îmbolnăvit Agnes.

Am vrut să vin, fiindcă dacă n-ar fi fost așa, toți acești oameni ar fi rămas singuri și nimeni n-ar fi știut cât de înspăimântați, curajoși și de neînlocuit sunt.

(Pauză)

Ciudat. Când n-am reușit să găsesc locul și a pornit ciurma, îmi păreați atât de îndepărtați încât eram convinsă că n-o să vă revăd. Dar știu că ați fost alături de mine tot timpul și că nimic, nici măcar Moartea Neagră, nici moartea sau lucrurile ce vor să vină sau alte fapte nu m-ar fi lipsit de grija și iubirea voastră. Toate acestea mi-au dat putere clipă de clipă.

Capitolul 34

— Colin! exclamă Dunworthy, prinzându-l de braț exact când acesta plonja pe sub perdele, drept în rețea, cu capul în jos. Ce Dumnezeu faci?

Colin se răsuci, eliberându-se din strânsoare.

— Am socotit că nu e bine să mergeți singur!

— Nu ai voie să treci prin rețea! Doar nu e un perimetru închis pentru carantină. Dacă s-ar fi deschis rețeaua? Puteai să mori! Îl apucă din nou de braț și porni către consolă. Badri! Oprește plasarea!

Badri nu mai era acolo. Dunworthy se uită cu ochi miopi către locul în care fusese pupitrul. Acum se găseau într-o pădure, înconjurați de copaci. Pământul era întroienit, iar aerul sclipea de cristale.

— Dacă plecați singur, cine vă va purta de grijă? Îl întreabă Colin. Dacă faceți o recidivă? Privi dincolo de Dunworthy și rămase cu gura căscată.

Dunworthy eliberă brațul lui Colin și se cotrobăi prin buzunarele surtucului după ochelari.

— Badri! strigă el. Deschide! Își așează ochelarii pe nas, însă aceștia i se aburiră instantaneu. Și-i smulse de la ochi și începu să le șteargă lentilele. Badri!

— Unde ne aflăm? întreabă Colin.

Dunworthy își așează din nou ochelarii și privi către copaci. Erau bătrâni, iar iedera îngemăna trunchiurile lor cu ghirlande argintii de zăpadă. Nici urmă de Kivrin.

Se așteptase s-o găsească aici pe Kivrin, ceea ce era ridicol. Calea se deschisese deja și ea nu apăruse, dar Dunworthy sperase că, dându-și seama unde ajunsese, ea va reveni la locul de întâlnire și va aștepta. Numai că ea nu era prezentă și nici nu se vedea vreun semn că ar fi trecut pe acolo.

Stratul de zăpadă în care stăteau era neted și neatins de vreun picior. Era îndeajuns de adânc să ascundă orice urme pe care le-ar fi putut lăsa Kivrin înainte de a fi căzut, dar nu avea cum să acopere complet căruța sfărâmată și lăzile

împrăștiate. De altfel, nu se vedea nici drumul dintre Oxford și Bath.

— Nu știu unde ne aflăm, recunosc el.

— Păi, îmi dau seama că nu e Oxford, spuse Colin bătucind zăpada cu talpa. Fiindcă nu plouă.

Dunworthy privi printre copaci, către cerul senin și palid. Dacă s-ar fi produs un derapaj similar ca în cazul plasării lui Kivrin, ar trebui să fie miezul dimineții.

Colin porni hotărât spre un pâlc des de sălcii de culoare roșcată.

— Încotro?

— Să găsesc un drum. Deschiderea ar trebui să fie în apropierea unui drum, nu? spuse Colin și pătrunse în desiș, făcându-se nevăzut.

— Colin! strigă Dunworthy, pornind după el. Întoarce-te!

— L-am găsit! veni strigătul lui Colin de dincolo de sălcii. Drumul e aici!

— Vino înapoi!

Colin reapăru, desfăcând ramurile joase ale sălciilor.

— Vino, repetă Dunworthy mai liniștit.

— Urcă un deal, spuse Colin, strecurându-se printre sălcii și pătrunzând în luminiș. Putem merge în vârf ca să vedem unde ne aflăm.

Se udase deja, iar paltonul cenușiu era presărat cu zăpadă căzută de pe ramurile copacilor. Se uită la Dunworthy cu încordare, pregătit să audă vești proaste.

— Vreți să mă trimiteți înapoi, nu?

— Trebuie, recunosc Dunworthy, dar simți că i se strânge inima. Badri nu va deschide trecerea decât peste cel puțin două ore și nu se știa sigur cât va rămâne ea accesibilă. Nu-și putea permite să piardă două ore așteptând, ca să-l trimită înapoi pe Colin și nici nu-l putea lăsa aici. Răspund pentru tine.

— Iar eu pentru dumneavoastră, spuse Colin îndărătnic. Mătușica Mary m-a rugat să vă port de grijă. Dacă recidivează boala?

— Nu înțelegeți Moartea Neagră.

— N-o să pătesc nimic. Serios. Am făcut injecții cu streptomicină și tot tacâmul. L-am convins pe William să o pună pe prietena lui să mi le administreze. Nu mă puteți expedia înapoi, trecerea nu e deschisă și e prea frig să așteptăm aici o oră. În timpul ăsta am putea s-o găsim pe Kivrin, dacă plecăm chiar acum s-o căutăm.

Avea dreptate că nu puteau aștepta acolo. Frigul se insinua deja prin ciudata mantie victoriană, iar haina din pânză de sac a lui Colin nu-i ținea cald nici cât vechea lui jachetă, și mai era și udă.

— Mergem până în vârful dealului, propuse el, dar mai întâi marcăm luminișul ca să-l putem regăsi. Și să nu alergi tot timpul așa. Vreau să te am sub ochi tot timpul. N-am vreme să te caut și pe tine.

— Nu mă rățălesc eu, îl liniști Colin, cotrobăind prin rucsac. Scoase un obiect rectangular și plat. Am adus un locator. E fixat deja să ne direcționeze către luminiș.

Îi făcu loc lui Dunworthy ca să treacă printre ramurile sălcilor, apoi ieși în drum. Aducând mai curând a potecă pentru vite, drumul era acoperit de zăpadă neatinsă, fiindcă nu văzură decât urme de veveriță și de câine sau, probabil, lup. Colin merse supus alături de Dunworthy până ajunseră la jumătatea drumului spre vârf, când nu se mai putu stăpâni și o luă la fugă.

Dunworthy îl urmă la pas, luptând deja cu senzația de lipsă de aer. Din acel punct nu mai creștea nici un copac, iar vântul se întetea. Era un frig mușcător.

— Văd satul, strigă Colin spre el.

Dunworthy îl ajunse pe Colin. Vântul bătea mai puternic acolo, trecând prin mantie, chiar dacă aceasta era căptușită, și mâna pe cer șuvițe lungi de nori. Departe, spre sud, un firicel de fum urca drept spre înalt, dar mai apoi, luat de o pală de vânt, se împrăstie brusc spre est.

— Vedeți? întrebă Colin.

Dedesubt se vedea câmpia unduitoare, acoperită de zăpadă de un alb orbitor. Copacii dezgoliți și drumurile se detașau clar, fiind mai întunecate, semănând cu marcajele pe o hartă. Drumul dintre Oxford și Bath era o linie dreaptă

care tăia în două câmpia înzăpezită, iar Oxfordul amintea de o schiță în creion. Văzură acoperișurile albe și turnul rectangular al bisericii Sfântul Michael ridicându-se deasupra zidurilor negre.

— Nimic nu sugerează că Moartea Neagră e prezentă, nu? constată Colin.

Avea dreptate. Peisajul părea pașnic, imaculat, vechiul Oxford cunoscut din legende. Imposibil să ți-l imaginezi cotropit de ciumă, cu căruțe încărcate de cadavre trase pe străzile înguste, cu colegii ocupate și apoi părăsite, cu muribunzi și morți. Imposibil să și-o imagineze pe Kivrin acolo, în vreunul dintre satele deocamdată nevăzute.

— Nu zăriți? întrebă Colin, arătând spre sud. Dincolo de copaci.

Dunworthy își miji ochii, străduindu-se să distingă clădiri printre pâlcurile de copaci. Văzu o formă ceva mai întunecată printre ramurile cenușii, turnul unei biserici, probabil, ori aripa unui conac.

— Uitați și drumul care duce într-acolo, spuse Colin, arătând către o linie subțire și negricioasă care pornea de undeva de sub coama dealului.

Dunworthy cercetă harta primită de la Montoya. Nu avea cum să spună despre ce sat era vorba, cu toate că ea îi dăduse și niște îndrumări, dacă nu știau cât de departe se găseau de locul de întâlnire. Dacă se aflau exact la sud de el, atunci satul era prea departe spre est ca să fie Skendgate, însă în locul în care îl credea nu se vedeau nici copaci, nici altceva, ci doar o suprafață mare și plată, acoperită cu zăpadă.

— Ei bine? îl zgândări Colin. Mergem acolo?

Era singurul sat vizibil, dacă putea fi numit astfel, și părea să fie la mai puțin de un kilometru depărtare. Dacă nu nimereau la Skendgate, măcar se găsea în direcția potrivită, iar dacă întrunea unele dintre „caracteristicile distinctive”, atunci se puteau folosi de el pentru a se orienta.

— Trebuie să stai pe lângă mine și să nu te adresezi nimănui, ai înțeles?

Colin dădu din cap, dar fiind cu mintea în altă parte.

— Cred că drumul e pe aici, spuse el și coborî în alergare pe partea cealaltă a dealului.

Dunworthy îl urmă, încercând să nu se gândească la numărul de sate, la timpul limitat pe care îl aveau, la dispoziție și la starea lui de oboseală după ce urcase abia un deal.

— Cum de l-ai convins pe William să te ajute cu streptomicina? îl întrebă pe Colin când îl ajunse din urmă.

— Voia numărul medical al mătușii Mary ca să falsifice autorizațiile. Le-am găsit în trusa din sacoșa ei.

— Iar tu ai refuzat să i-l dai dacă nu era de acord?

— Sigur, și l-am amenințat că-i spun maică-si de toate prietenele lui, spuse el și se desprinse din nou în goană.

Drumul pe care îl văzuse era o potecă mărginită de un gard viu. Dunworthy refuză să pornească prin câmpul învecinat ei.

— Trebuie să ținem drumul, spuse el.

— Dar pe aici e mai scurt, protestă Colin. Și nu ne putem rătăci. Avem locatorul.

Dunworthy refuză să mai comenteze. Continuă să urmeze drumul, căutând o cotitură. Câmpurile înguste făcură loc unei pădurici și drumul reveni spre nord.

— Dacă nu există drum până în sat? întrebă Colin după ce parcurseră jumătate de kilometru, însă la următorul cot dădură de unul.

Era mai îngust decât cel care trecea prin dreptul locului de întâlnire și pe aici nu trecuse nimeni de la ultima ninsoare. Pășiră cu greu prin zăpadă, spărgând pojghița subțire de gheață formată la suprafață. Dunworthy se uită neliniștit înainte sperând să vadă satul, însă copacii erau prea deși.

Zăpada le îngreuna mersul, iar el începuse deja să gâfâie, simțind strânsoarea din piept de parcă ar fi fost închingat cu o obadă de fier.

— Ce facem când ajungem acolo? întrebă Colin înaintând fără efort prin zăpadă.

— Te faci nevăzut și mă aștepți. E limpede?

— Da, aprobă Colin. Sunteți sigur că am ales drumul potrivit?

Dunworthy nu era sigur deloc. Acesta descrisese o curbă spre apus, îndepărtându-se de direcția în care se găsea satul, iar acum o cotea iarăși spre nord. Privi îngrijorat printre copaci, încercând să zărească vreun zid sau acoperiș cu șindrilă.

— Satul nu era chiar atât de departe, de asta sunt sigur, spuse Colin, frecându-și brațele. Și mergem de ore în șir.

Nu era chiar așa, dar trecuse cel puțin o oră și nu ajunseseră nici măcar la coliba vreunui paznic, iar de sat nici vorbă. De sus văzuseră câteva sate, dar unde dispăruseră toate?

Colin scoase locatorul.

— Vedeți? făcu el și-i arată indicațiile lui Dunworthy. Am mers prea mult spre sud. Cred că trebuie să ne întoarcem la drumul celălalt.

Dunworthy se uită la indicații, apoi la hartă. Se aflau la sud de locul de întâlnire și la trei kilometri depărtare de el. Trebuia să facă aproape tot drumul înapoi, fără șanse de a o găsi pe Kivrin între timp, iar mai apoi nici nu era sigur că el va fi în stare să mai meargă. Se simțea deja sfârșit, cercul din jurul coastelor strângându-se tot mai mult cu fiecare pas, iar o durere pătrunzătoare îl sâcâia puțin deasupra coastelor. Se întoarse și privi cotul din fața lor, încercând să hotărască în ce direcție să o ia.

— Îmi îngheață picioarele, spuse Colin. Bătu din picioare în zăpadă, speriiind o pasăre care își luă zborul.

Dunworthy ridică privirea și se înnegură. Cerul începea să se acopere de nori.

— Trebuia să urmărim gardul viu, constată Colin. Ar fi fost mult mai...

— Ssst, șopti Dunworthy. Îl împinse pe Colin înapoi, către marginea drumului și trase cu urechea. I se păruse că aude un cal, dar acum nu mai percepu nici un sunet. Pesemne fusese o altă pasăre.

Îi făcu semn lui Colin să se ascundă după trunchiul unui copac.

— Stai aici, îl rugă el și se strecură înainte până putu să vadă după cotitură.

Armăsarul negru era legat de un tufiș. Dunworthy se trase imediat înapoi, după un molid și rămase nemișcat, încercând să vadă călărețul. Pe drum nu era nimeni. Așteptă, străduindu-se să-și domolească propria răsuflare, dar nu apăru nimeni și nu auzi decât pașii calului.

Era înșeuat, iar căpăstrul era bătut în argint, dar părea foarte slab, iar coatele împungeau prin piele. Însăși chinga era largă, iar șaua alunecă puțin într-o parte când calul făcu un pas înapoi. Apoi scutură din cap, trăgând puternic de căpăstru. Evident, încerca să se elibereze și când Dunworthy se apropie de el observă că frâul nu era legat, ci se încurcase în tufișuri.

Ieși în drum. Armăsarul întoarse capul spre el și începu să necheze frenetic.

— Gata, gata, nu-i nimic, spuse el și se apropie din flancul lui stâng, își lăsă palma pe gâtul lui, iar calul încetă să mai necheze și începu să îl miroasă pe Dunworthy, așteptând mâncare.

Dunworthy se uită după ierburi care să fi străpuns stratul de zăpadă, dar zona din jurul mărcinișului era aproape lipsită de vegetație.

— De când stai priponit aici, amice? făcu el. Oare stăpânul armăsarului fusese bolnav de ciumă și căzuse mort, iar calul înspăimântat pornise în galop, alergând până când frâul liber se agățase de mărciniș?

Intră câțiva metri în pădure, căutând urme de pași, dar nu găsi nimic. Armăsarul începu din nou să necheze, de aceea se întoarse să-l elibereze și în drum spre el smulse câteva smocuri de iarbă care ieșeau din zăpadă.

— Un cal! De neînchipuit! exclamă Colin care apăru în goană. Unde l-ați găsit?

— Ți-am spus să rămâi acolo.

— Știu, dar am auzit calul nechezând și am crezut că aveți necazuri.

— Cu atât mai mult trebuia să ascuți. Îi dădu iarba lui Colin. Hrănește calul.

Se aplecă apoi peste măraciniș și trase de frâu. În efortul lui disperat de a se elibera, animalul încâlcise frâul în jurul ramurilor spinoase fără putință de scăpare. Dunworthy trebui să tragă ramurile înapoi cu o mână și cu cealaltă să descolăcească frâul. În mai puțin de câteva secunde se alese cu toată mâna zgâriată.

— Al cui o fi calul? întrebă Colin, întinzând smocurile de iarbă de la o distanță de vreun metru. Animalul hămesit se repezi la iarbă și Colin făcu un salt înapoi, scăpând-o pe jos. Sunteți sigur că e îmblânzit?

Dunworthy se alesese cu o rană foarte urâtă când armăsarul se repezise după iarbă, dar asta îl ajutase totuși să elibereze frâul pe care apoi și-l înfășură peste mâna sângerândă.

— Da, răspunse el.

— Dar al cui e? repetă Colin, mângâindu-l pe bot cu sfială.

— Al nostru. Strânse chinga și-l ajută pe Colin, oarecum împotriva voinței lui, să urce în spatele șeii, apoi încalecă și el.

Nepricepând că fusese eliberat, armăsarul întoarse capul acuzator când Dunworthy îi dădu piteni cu delicatețe, dar curând porni în galop mic pe drumul înzăpezit, încântat că se poate mișca în voie.

Colin se agăță disperat de talia lui Dunworthy, exact în zona unde îl durea cel mai tare, dar după ce parcurseră o sută de metri începu să stea drept și reuși să vorbească:

— Cum se mână calul?

Apoi:

— Dar dacă vreți să meargă mai iute?

Ajunseră într-o clipită înapoi la drumul principal. Colin vru să revină la gardul viu pentru ca de acolo să traverseze câmpul, dar Dunworthy întoarse armăsarul în direcție opusă. Drumul se bifurcă la jumătate de milă depărtare, iar el alese drumul din stânga.

Era mult mai bățut decât primul, deși pădurea prin care trecea se dovedi foarte deasă. Norii luaseră cerul în stăpânire, iar vântul se întetise.

— L-am văzut! exclamă Colin și își eliberă o mână ca să arate că dincolo de un pâlc de arțari se afla un acoperiș cenușiu din piatră, profilat pe cerul închis. O biserică probabil, sau o capelă. Se afla spre est și aproape imediat văzură o potecă îngustă despărțindu-se din drumul principal, trecând peste un podeț nesigur din lemn care traversa un pârâu, urmând apoi printr-o poieniță.

Armăsarul nu ciuli urechile și nici nu încercă să-și iuțească pașii, iar Dunworthy trase concluzia că nu era din acest sat. „Avem noroc, altfel riscam să fim spânzurați pentru furt de cai înainte de a apuca să întrebăm de Kivrin”, gândi el, apoi văzu oile.

Zăceau pe o parte, mormane de lână cenușie și murdară, deși unele dintre ele se adunaseră ciopor în apropierea copacilor, încercând să se adăpostească de vânt și ninsoare. Colin nu le observase. Întrebă:

— Ce facem când ajungem acolo? Ne furișăm, sau intrăm călare și ne interesăm dacă a văzut-o cineva?

„Nu mai avem pe cine să întrebăm”.

Dădu piteni calului la galop mărunț și trecură de desișul de arțari, intrând în sat.

Nu semăna câtuși de puțin cu ilustrațiile din cartea lui Colin, unde văzuse clădiri dispuse în jurul unui spațiu central deschis. Erau răspândite printre copaci, izolate una de cealaltă. Observă acoperișuri în pantă, iar mai departe, înconjurată de arțari, biserica, dar aici, în luminișul la fel de mare ca și acela de la locul întâlnirii, se găsea doar o casă din lemn și un adăpost scund pentru animale.

Clădirea arăta prea modest ca să fie conacul – aparținea pesemne administratorului sau arendașului. Ușa din lemn a adăpostului stătea deschisă, iar zăpada fusese spulberată și înăuntru. Nu văzură nici un firicel de fum deasupra acoperișului și nu auziră nici un sunet.

— Au fugit, probabil, spuse Colin. Mulți și-au părăsit casele. Așa s-a și răspândit boala.

Tot ce se poate. Zăpada din fața casei era bătută și se întărise, sugerând că prin curte trecuseră mulți oameni și cai.

— Rămâi aici, cu calul, îi spuse lui Colin și porni spre casă. Nici ușa acesteia nu era închisă, deși cineva încercase. Trebui să lase capul în jos când intră.

Înăuntru era frig și i se păru întuneric după ce se obișnuise cu strălucirea zăpezii, astfel că nu reuși să vadă mai nimic în afara unor impresii în roșu. Deschise ușa larg, dar asta nu aduse mai multă lumină în casă, astfel că toate imaginile percepute aveau o tentă predominant roșie.

Sigur era casa administratorului. Avea două încăperi, despărțite de un perete din lemn, iar podeaua acoperită cu rogojini. Masa era goală, iar focul din vatră se stinsese cu multe zile în urmă. Încăperea mică mirosea intens a cenușă stinsă. Probabil că administratorul și familia lui fugiseră, la fel ca și restul sătenilor, ducând neîndoielnic ciuma cu ei. Poate că o luaseră și pe Kivrin.

Se rezemă de ușorul ușii și simți abrupt că strânsoarea din piept se transformă în durere. Își făcuse tot felul de griji în legătură cu Kivrin, dar niciodată nu-i trecuse prin cap că ea ar fi putut pleca.

Aruncă o privire și în cealaltă încăpere. Colin vârî capul pe ușă:

— Calul tot încearcă să bea dintr-o găleată de afară. Să-l las?

— Da, răspunse Dunworthy revenind în picioare, astfel încât Colin nu reuși să vadă dincolo de peretele despărțitor. Dar nu prea mult. Pesemne că n-a băut de zile întregi.

— Nici nu e prea multă în găleată. Privi plin de interes prin cameră. Asta aparține vreunui șerb, corect? Erau tare săraci, corect? Ați găsit ceva?

— Nu. Du-te și ai grijă de cal. Nu-l lăsa să se îndepărteze. Colin ieși, ștergând tocul ușii cu creștetul.

Sugarul zăcea pe un maldăr de lână, într-un colț. Mai trăia când mama lui murise; aceasta stătea întinsă pe podeaua de lut, cu brațele întinse în față. Amândoi se înnegriseră, iar scutecele copilului erau îmbibate de sânge închegat.

— Domnule Dunworthy! strigă Colin, iar el se roti brusc pe călcâie, temându-se că băiatul intrase din nou, însă

rămăsese cu armăsarul, care vârâse adânc capul în găleată.

— Ce s-a întâmplat?

— E ceva acolo, pe pământ, spuse Colin, arătând către colibe. Cred că e un cadavru. Smuci de frâul calului atât de tare încât găleata se răsturnă și pe zăpadă se făcu o mică băltoacă din apa scursă pe jos.

— Așteaptă, porunci Dunworthy, dar Colin alerga deja către copaci, urmat de armăsar.

— E un ca... anunță Colin, iar vocea i se frânse brusc.

Dunworthy veni în fugă, ținându-se de coaste.

Cadavrul unui tânăr. Zăcea cu fața în sus în zăpadă. Înconjurat de o baltă întunecată. Fața îi era pudrată de zăpadă. „Buboaiele îi plesniseră probabil”, gândi Dunworthy, și îl urmări pe Colin, însă acesta nu se uita la cadavru, ci la luminișul din imediata apropiere.

Era mai întins decât cel din fața casei administratorului. La marginile ei se găseau vreo șase colibe, iar la capătul îndepărtat, biserica în stil normand. În centru, pe zăpada călcată în picioare, zăceau cadavrele.

Oamenii nici nu încercaseră să le îngroape, deși în apropierea bisericii se vedea un șanț puțin adânc, alături de care stătea pământul săpat. Unele dintre cadavre păreau să fi fost târâte spre cimitirul bisericii - în zăpadă se zăreau urme lungi ca de sanie - una ducea către o colibă, în fața căreia se afla un mort, pe jumătate trecut de prag.

— „Temeți-vă de Dumnezeu”, murmură Dunworthy, „căci ora judecății Lui a sosit”.

— Îmi pare că aici s-a dat o luptă, constată Colin.

— Adevărat.

Colin făcu un pas în față și măsură cadavrul.

— Credeți că au murit cu toții?

— Să nu-i atingi. Nici să nu te apropii.

— Mi-am făcut gamaglobulina, spuse Colin, dar cu toate acestea se retrase, ținându-și suflarea.

— Respiră rar și adânc, îi recomandă Dunworthy, lăsându-și mâna pe umărul lui. Și uită-te în altă parte.

— În carte scria că așa a fost, zise el, privind cu îndârjire către un stejar. De fapt, mă temeam că o să fie mult mai rău. Adică, bine că nu miroase sau cine știe...

— Ai dreptate.

Își stăpâni valul de greață.

— Acum mi-e mai bine. Privi întregul luminiș. Unde credeți că ar putea fi Kivrin?

„Sper că nu aici”, se rugă Dunworthy în gând.

— O fi în biserică, își dădu cu părerea Colin și porni cu armăsarul ținut în frâu, și trebuie să vedem dacă mormântul e acolo. Poate că nu e același sat. Animalul făcu doi pași, apoi își înălță capul, lăsându-și urechile pe spate și necheză înspăimântat.

— Du-l în șopron, îl sfătui Dunworthy, luându-l de căpăstru. A simțit miros de sânge și s-a speriat. Să-l legi.

Duse armăsarul departe de cadavre și-i dădu frâul lui Colin care îl luă, părând însă temător.

— Nu vă supărați, spuse Colin ducând calul către casa administratorului. Știu exact cum vă simțiți.

Dunworthy traversă grăbit spațiul liber, îndreptându-se către curtea bisericii. În șanțul puțin adânc erau patru cadavre, iar alături se găseau două morminte proaspete, acoperite cu zăpadă, pesemne victimele de început ale ciumei, când oamenii încă își îngropau morții cum se cuvine. Dădu roată, ajungând în fața bisericii.

În fața ușii mai erau două trupuri. Zăceau cu fața în jos, unul peste altul, deasupra fiind un bătrân. Cel de dedesubt era al unei femei. Văzu poalele mantiei aspre și una dintre mâini. Brațele bărbatului erau încolăcite în jurul capului și umerilor femeii.

Dunworthy ridică ușor brațul bărbatului, iar trupul lui lunecă puțin în lateral, trăgând și mantia cu el. Rochia de sub ea era murdară și mânjită de sânge, dar văzu că fusese de un albastru strălucitor. Trase gluga pe spate. Femeia avea în jurul gâtului o frânghie. Părul ei blond se încurcase în fibrele libere ale funiei.

„Au spânzurat-o”, gândi el, fără să se mire câtuși de puțin.

Colin îl ajunse din urmă.

— Mi-am dat seama ce e cu urmele de pe pământ. Au târât cadavrele, în spatele hambarului am văzut un puști cu o frânghie de gât.

Dunworthy privi frânghia, apoi părul încâlcit. Era atât de murdar, încât doar mai amintea că fusese blond.

— Le-au târât până aici pentru că nu le-au putut duce altfel, pariez, spuse Colin.

— Ai băgat armăsarul în adăpost?

— Da, l-am și legat de o grindă. Voia să vină după mine.

— E flămând. Du-te înapoi și dă-i niște fân.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Colin. Sper că nu ai făcut vreo recidivă.

Dunworthy speră că, din locul în care stătea, băiatul nu vedea rochia.

— Nu. Trebuie să existe niște fân acolo. Sau ovăz. Du-te și hrănește animalul.

— Bine, spuse Colin împăciuitor și fugi spre adăpost. Ajuns în mijlocul imasului, se opri. Sper că nu trebuie să i-l dau în gură, strigă el. Pot să i-l pun pe jos?

— Da, aprobă Dunworthy, privind mâna femeii. Era însângerață, la fel și încheietura. Brațul stătea îndoit, sugerând că încercase să-și amortizeze căderea. Putea să o apuce de cot și s-o întoarcă ușor pe spate. Nu avea decât să pună mâna pe cotul ei.

Îi ridică mâna, era rece și rigidă. Pe sub stratul de murdărie, pielea înroșită și aspră crăpase în câteva locuri. Imposibil să fi fost Kivrin, iar dacă era ea, prin câte trecuse în ultimele două săptămâni ca să ajungă într-o asemenea stare?

Va găsi totul pe înregistrator. Îi răsuci ușor brațul, căutând semnul rămas după operația de implant, însă încheietura îi era prea mânjită de mizerie ca să vadă ceva, în caz că exista ceva acolo.

Iar dacă exista, ce avea să facă? Să-l pună pe Colin să aducă o secure din bucătăria administratorului și să reteze mâna ca să poată apoi asculta vocea ei relatând ororile pe care le îndurase? Nu se simțea în stare de așa ceva,

desigur, după cum nu avea nici puterea de a o întoarce să se convingă definitiv că era Kivrin.

În cele din urmă, îi întinse o mână de-a lungul trupului și o apucă de cot, întorcând-o.

Murise de ciumă bubonică. Pe rochia albastră avea o pată de un gălbui murdar și respingător, acolo unde umflătura de sub braț plesnise și supurase. Avea limba neagră și atât de umflată încât îi umplea gura, arătând ca un obiect obscen vârât cu forța între dinți ca să o sufoce, iar fața palidă arăta puhavă și deformată.

Nu era Kivrin. Încercă să rămână în picioare, legănându-se puțin nesigur, apoi se gândi, prea târziu, totuși, că ar fi trebuit să o acopere.

— Domnule Dunworthy! strigă Colin, venind în mare viteză. Incapabil de vreo altă mișcare, Dunworthy ridică privirea fără să vadă nimic. *Ce s-a întâmplat?* întrebă Colin pe un ton acuzator. Ați găsit-o?

— Nu, răspunse el, așezându-se în calea băiatului. „Nici n-o vom găsi”.

Colin se uită la femeia din spatele lui. În contrast cu albul zăpezii, fața ei era alb-albăstrie, împrumutând ceva din culoarea rochiei.

— Ați găsit-o, nu? Ea e?

— Nu. „Dar putea fi. Putea. Iar eu nu mă văd în stare să mai întorc și alte cadavre, s-o găsesc”. Simți cum i se înmoaie genunchii, de parcă ar fi refuzat să-l mai susțină. Ajută-mă să ajung la adăpost, îl rugă pe Colin.

Îndărătnic, acesta rămase locului.

— Dacă e ea, îmi puteți spune. O să rezist.

„Dar nu rezist eu. N-aș suporta ideea ca ea să fi murit”.

Dădu să se întoarcă spre casa administratorului, ținând o mână pe peretele rece din piatră al bisericii și se întrebă cum va reuși să meargă fără să se sprijine de ceva.

Colin sări lângă el și îl luă de braț, privindu-l neliniștit.

— Ați pățit ceva? Recidivați?

— Trebuie să mă odihnesc puțin, spuse Dunworthy și continuă, aproape fără să vrea: Kivrin avea tot o rochie albastră la plecare. „Când a plecat, când s-a întins la

pământ și a închis ochii, neajutorată și încrezătoare, și a dispărut pentru totdeauna în această cameră a groazei”.

Colin făcu vânt ușii adăpostului și îl ajută pe Dunworthy să intre, ținându-l cu ambele mâini de braț. Armăsarul înălță capul din gura unui sac plin cu ovăz.

— N-am găsit fân, se scuza Colin, așa că i-am dat grăunțe. Caii mănâncă așa ceva, nu?

— Da, răspunse Dunworthy, rezemându-se de niște saci plini. Dar nu-l lăsa să mănânce tot, altfel se umflă și-i plesnește burta.

Colin se duse la sac și începu să-l târâie mai departe de cal.

— De ce ați crezut că era Kivrin?

— Am văzut rochia albastră. Rochia ei era de aceeași culoare.

Sacul greu depășea puterile lui Colin. Îl smuci cu ambele mâini și acesta plesni într-o parte făcând ovăzul să se reverse prin gaură. Armăsarul porni să culeagă boabele de pe jos.

— Nu, vreau să zic, toți oamenii aceia au murit de ciumă, corect? Iar ea a fost imunizată. Deci nu a luat boala. De ce altceva putea să moară?

„Din toate astea”. Nimeni n-ar fi reușit să supraviețuiască după ce văzuse copii și sugari murind ca animalele, fiind apoi aruncați claie peste grămadă în gropi comune, fiind târâți cu frânghia legată de gât. Cum ar fi putut să reziste?

Colin reuși să îndepărteze sacul. Îl lăsa să cadă alături de o casetă și apoi, gâfâind puțin, se apropie de Dunworthy.

— Sigur n-ați recidivat?

— Sigur, spuse el, dar începuse deja să tremure.

— Probabil că sunteți doar obosit, îl liniști Colin. Odihniți-vă, mă întorc și eu într-o clipă.

Ieși afară, închizând ușa în urma lui. Clefăind zgomotos, armăsarul aduna grăunțele risipite pe jos. Dunworthy se ridică ținându-se de o grindă zgrunțuroasă și se apropie de casetă. Ferecătura din alamă se înnegrise puțin, iar pielea

cu care era acoperit capacul avea o mică adâncitură, dar în rest obiectul arăta ca nou.

Se așează alături de el și dădu capacul la o parte. Administratorul îl folosise pentru a-și ține uneltele. Găsi un colac de piele împletită și o săpăligă fără coadă. Căptușeala din pânză albastră despre care vorbise Gilchrist la bodegă era ruptă în locul în care sapa se rezemase de ea.

Colin reveni aducând o găleată.

— V-am adus niște apă. Am luat-o din pârâu. O așează jos și caută prin buzunare și scoase o sticlură. Am doar zece aspirine, așa că să nu aveți nevoie de mai multe. Le-am furat de la Finch.

Aplecă sticlura și lăsă două pastile să-i cadă în palmă.

— Am furat și niște sintamicină, dar m-am gândit că încă n-a fost inventată. Mi-am închipuit că aspirine aveau. Îi dădu pastilele lui Dunworthy și aduse găleata mai aproape. Va trebui să vă slujiți de căușul palmei. M-am gândit că vasele lor sunt contaminate cu germeni.

Dunworthy vârî aspirinele în gură și luă o mână de apă ca să le poată înghiți.

— Colin.

Acesta duse găleata aproape de cal și spuse:

— Cred că am greșit satul. Am intrat în biserică și singurul mormânt de acolo e al unei femei. Scoase harta și locatorul. Încă suntem prea la est. După părerea mea, ne aflăm aici, arată una dintre notițele Montoyei, deci dacă ne întoarcem la celălalt drum și o tăiem direct spre est...

— Ne întoarcem la locul de întâlnire, spuse Dunworthy și se ridică atent, fără să se sprijine de perete sau de dulap.

— De ce? Badri a zis că avem la dispoziție cel puțin o zi, iar noi n-am vizitat decât un sat. Sunt mai multe. Ar putea fi în oricare dintre ele.

Dunworthy dezlegă armăsarul.

— Aș putea pleca pe cal să o caut, spuse Colin. M-aș deplasa mai repede, trec prin satele astea și apoi mă întorc să vă anunț imediat ce o găsesc. Ori am putea împărți satele între noi și cine o găsește primul îl anunță pe celălalt

într-un fel sau altul. Aprindem un foc sau ceva, iar celălalt l-ar vedea și ar veni.

— A murit, Colin. N-o vom găsi.

— Să nu mai vorbești așa! spuse Colin, iar vocea lui sună subțiratică și copilărească. *N-a murit! A primit vaccinul!*

Dunworthy arată către casetă.

— E caseta cu care a plecat.

— Ei, și ce dacă? Ar putea să existe o grămadă la fel. Pesemne că a fugit când a izbucnit ciuma și a lăsat-o aici. Nu avem dreptul să ne întoarcem și s-o abandonăm aici! Dacă m-aș fi rătăcit eu însumi și aș fi așteptat în zadar venirea cuiva să mă salveze? Începu să se smiorcăie.

— Colin, spuse Dunworthy deznădăjduit, uneori faci tot ce-ți stă în puteri și nu reușești.

— Ca mătușa Mary, spuse Colin. Își șterse lacrimile cu dosul palmei. Dar nu întotdeauna.

„Ba întotdeauna”.

— Nu, recunosc Dunworthy. Nu întotdeauna.

— Uneori reușești să-i salvezi, repetă Colin cu îndărătnicie.

— Da. Ai dreptate. Legă armăsarul din nou. Mergem s-o căutăm. Mai dă-mi două aspirine și o să mă odihnesc puțin, până își fac efectul, iar după aceea plecăm.

— Cataclismic, exclamă Colin. Luă găleata de lângă armăsar, care reîncepuse să soarbă zgomotos din ea și ieși aproape în fugă, spunând: O să mai aduc apă.

Dunworthy se mai relaxă, așezându-se rezemat de perete.

— Doamne, ajută-ne să o găsim, rosti el cu voce tare.

Ușa se deschise încet. Rămas în prag, Colin se profila ca o siluetă inundată de lumină.

— Ați auzit? Întrebă el. Ascultați.

Se auzi un sunet vag, atenuat de pereții adăpostului. Iar între dangăte erau pauze mari, dar reuși să le distingă. Se ridică și ieși.

— Vin din direcția aceea, spuse Colin, arătând către sud-vest.

— Adu armăsarul.

— Sunteți sigur că e Kivrin? Nu pare să vină din direcția potrivită.

— E Kivrin, hotărî Dunworthy.

Capitolul 35

Dangătul clopotului încetă înainte de a apuca să pună șaua pe armăsar.

— Grăbește-te! îl îndemnă Dunworthy, strângând curelele harnașamentului.

— Gata, anunță Colin. A bătut de trei ori. Am fixat direcția. E spre vest, corect? Iar satul ăsta e Henefeld, nu? Ținu harta în fața lui Dunworthy, arătând fiecare așezare în ordine. Prin urmare, trebuie să fie satul de aici.

Dunworthy își aruncă ochii la hartă și apoi spre sud-vest, încercând să mențină limpede direcția sunetului în minte. Deja nu mai era sigur, deși parcă mai simțea vibrația dangătului. Speră ca aspirina să-și facă efectul cât mai curând.

— Atunci haideți, spuse Colin, aducând calul în apropierea adăpostului. Urcăți-vă și să pornim.

Dunworthy puse un picior în scări și îl trecu pe celălalt peste greabănul calului. Ameți aproape instantaneu. Colin îl privi gânditor, apoi spuse:

— Cred că o să-l mân eu, și urcă în fața lui Dunworthy.

Îmboldi calul prea delicat cu pintenii și smuci prea brusc de hățuri dar, uimitor, acesta porni calm să traverseze imașul, ajungând la drum.

— Știm unde este satul, spuse Colin, foarte încrezător. Trebuie doar să găsim un drum care să ducă în direcția aceea.

La foarte scurt timp după aceea susținu că îl găsise. Era o potecă ceva mai lată, care cobora o pantă și trecea printr-un pâlț de pini, dar la câțiva metri după ce intrară în pădurice, drumul se despărțea în două, iar Colin se uită întrebător la Dunworthy.

Armăsarul nu ezită defel. Porni pe drumul care cotea la dreapta.

— Uitați, știe încotro să meargă, constată Colin foarte încântat.

„Mă bucur că măcar unul dintre noi știe încotro s-o ia”, gândi Dunworthy, strângând pleoapele ca să nu mai vadă peisajul săltăreț și în continuă mișcare. Armăsarul, căruia i se lăsase libertatea de acțiune, mergea evident spre casă. Dunworthy socoti că ar fi trebuit să-i spună asta lui Colin, dar starea de rău îl împresura tot mai insistent. Evită să-și desprindă mâinile din jurul taliei lui Colin chiar și pentru o clipă, de teamă că ar putea să cadă. Îi era foarte frig. Toate, amețeala, pulsația și celelalte erau rezultatul febrei, iar febra era un semn bun, fiindcă organismul își mobiliza forțele și resursele să lupte împotriva virusului, pregătindu-se cu înfrigurare. Frisoanele erau doar efectele secundare ale febrei.

— Mamă, se lasă gerul, constată Colin, strângându-și paltonul cu o singură mână. Sper că n-o să ningă. Dădu drumul frâului cu totul și-și înfășură mai bine fularul, acoperind-și gura și nasul. Armăsarul părea să nu ia toate acestea în seamă. Continua să meargă înainte prin pădurea care se îndesea. Ajunseră la o altă bifurcație, apoi la încă una și de fiecare dată Colin consultă harta și locatorul, dar Dunworthy nu era capabil să spună ce drum să aleagă sau dacă armăsarul își urma pur și simplu direcția pe care o știa el.

Începu să ningă, ori pătrunseră ei în toiul ei, fiindcă aceasta se porni ca din senin, cu fulgi mici și deși care ascunseră poteca și se topeau pe ochelarii lui Dunworthy.

Aspirina începuse să-și facă efectul. Dunworthy se ținu mai drept în șa și își adună mantia în jurul trupului. Își șterse ochelarii cu poalele ei. Degetele îi erau amorțite și înroșite de frig. Se aflau încă în pădure, iar drumul era mai îngust decât la început.

— Harta arată că Skendgate e la cinci kilometri de Henefelde, anunță Colin, îndepărtând zăpada de pe locator, iar noi am făcut deja vreo patru, deci suntem pe aproape.

Nu se apropiaseră de nici o așezare. Erau în miezul codrului Wychwood, pe o potecă folosită de animale sau de căprioare. Pesemne că ducea la coliba vreunui paznic sau la

vreo sărătură, sau la vreun tufiş cu mure despre care calul avea amintiri plăcute.

— Vedeţi, v-am spus eu, îl trezi Colin, pentru că dincolo de copaci se zărea vârful unei clopotniţe. Armăsarul porni la galop mărunț. Stai! îi porunci el calului, trăgând de frâu. Așteaptă o clipă.

Dunworthy luă frâul și potoli calul împotriva voinței lui, silindu-l să meargă la pas când ieșiră din pădure, trecură de o poiană acoperită de zăpadă și ajunseră pe culmea unui deal.

Satul se întindea la poale, dincolo de un pâlț de arțari, ascuns vederii de ninsoare, astfel că văzură doar contururile cenușii, neclare, ale conacului, caselor, colibelor, bisericii și clopotniței. Nu nimeriseră unde trebuia, deoarece Skendgate nu avea clopotniță, dar chiar dacă băgase de seamă, Colin își ținu gura. Dădu pinteni calului destul de neconvingător și coborâră încet dealul cu Dunworthy ținând în continuare de hățuri.

Nu văzură nici un cadavru, dar nici oameni sau fum ieșind pe hornuri. Clopotnița tăcută părea părăsită și nu erau nici urme de pași în preajma ei.

Când ajunseră pe la jumătatea dealului Colin spuse:

— Am văzut ceva. Și Dunworthy văzuse același lucru. O idee de mișcare, ce putea fi o pasăre sau o ramură atinsă de vânt. Uitați, acolo! zise Colin împungând cu degetul înspre o colibă. Dintre colibe apărură, mergând fără țință, o vacă, fără funie și cu ugerul umflat, iar Dunworthy constată că temerile lui se adevăraiseră: ciuma bătuse și pe aici.

— O vacă, spuse Colin dezgustat. La auzul vocii lui, animalul înălță capul și porni spre ei, mugind. Unde-s oamenii? se miră el. Cineva tot a tras clopotul.

„Au murit cu toții”, gândi Dunworthy, privind spre curtea bisericii. Era presărată cu morminte proaspete, având țărâna făcută morman deasupra, iar zăpada încă nu le acoperise complet. „Din fericire, sunt toți îngropați în cimitir” constată Dunworthy și văzu o siluetă. Un băietan. Stătea cu spatele rezemat de o piatră funerară, de parcă s-ar fi odihnit.

— Uite, e cineva, spuse Colin, smucind de frâu și arătând la siluetă. Ei, tu de colo! Se întoarse spre Dunworthy. Oare înțeleg ce vorbim noi, ce părere aveți?

— E... dădu să spună Dunworthy.

Băiatul se ridică, făcând un efort dureros să stea în picioare, ținând o mână pe piatra funerară ca să se sprijine și căutând din ochi ceva care să-i slujească drept armă.

— Nu vrem să-ți facem rău, strigă Dunworthy, făcând un efort să-și imagineze cum ar suna vorbele lui în engleza medie. Se lăsă să lunece din șa, ținându-se de partea din spate a șeii, când se simți cuprins de un val neașteptat de amețală. Se îndreptă de spate și-și întinse palma deschisă către băiat.

Fața băiatului era murdară, brăzdată de dâre de pământ și sânge, iar pieptul hainei și pantalonii suflecați erau îmbibați de mizerie, devenind scorțoși. Se aplecă, ținându-se de o parte, semn că efortul îi provoca dureri, ridică un băț care zăcuse sub zăpadă și făcu un pas înainte, blocându-i calea.

— *Kepe from haire. Derfebreblau hast bifallen us.*

— Kivrin, exclamă Dunworthy și porni spre ea.

— Nu vă apropiați, rosti ea în engleză, ținând bățul în fața ei de parcă ar fi fost o pușcă. Capătul lui rupt era ascuțit și plin de așchii.

— Kivrin, sunt eu, Dunworthy, spuse el, continuând să se apropie de ea.

— Nu! spuse ea și se trase înapoi, agitând amenințător bățul spre el. Nu înțelegeți. E vorba de ciumă.

— Nu-i nimic, Kivrin. Am fost vaccinați.

— Vaccinați, repetă ea, de parcă ar fi uitat ce însemna cuvântul. Secretarul episcopului a adus-o. Era bolnav când a sosit.

Colin se apropie în fugă, dar ea ridică bățul din nou.

— Stai liniștită, explică Dunworthy. El e Colin. Și el a fost vaccinat. Am venit să te luăm acasă.

Ea îl măsură vreme de câteva clipe, fără să-și mute ochii în altă parte.

— Să mă luați acasă, repetă ea cu glas monoton și privi în jos către mormântul de la picioarele ei. Era mai scurt decât altele, și mai îngust, ca pentru un copil.

După o vreme, ridică privirea spre Dunworthy și chipul îi rămase lipsit de expresie. „Am ajuns prea târziu”, gândi el deznădăjduit, văzând-o stând acolo, îmbrăcată cu pieptarul însângerat, înconjurată de morminte. „Au crucificat-o deja”.

— Kivrin, spuse el.

Ea lăsă bățul să cadă.

— Trebuie să mă ajutați, îi anunță ea, după care se întoarse și se îndepărtă, îndreptându-se către biserică.

— Sunteți sigur că ea e? șopti Colin.

— Da.

— Dar ce-a pățit?

„Am sosit prea târziu”, gândi el și-și lăsă palma pe umărul lui Colin, căutând un sprijin. „Nu mă va ierta niciodată”.

— Ce e? întrebă Colin. Iar ți s-a făcut rău?

— Nu, spuse el, dar mai așteptă o clipă înainte de a-și retrage mâna.

Kivrin se opri în ușa bisericii și se ținea de o parte. Dunworthy simți un fior. „A contractat boala. A luat ciurma”.

— Ți-e rău?

— Nu. Își îndepărtă mâna de corp și se uită la ea de parcă s-ar fi așteptat să fie plină de sânge.

— M-a lovit cu piciorul. Încercă să împingă ușa. Se strâmbă de durere și îl lăsă pe Colin s-o deschidă. Cred că mi-a rupt câteva coaste.

Colin reuși să deschidă ușa masivă din lemn și intrară cu toții. Dunworthy făcu un efort să vadă în bezna dinăuntru, și-și dori ca ochii să i se adapteze mai repede. Prin ferestrele înguste nu pătrundea deloc lumină, deși își dădu seama de existența lor. Distinse chiar și o formă joasă, greoaie, undeva în stânga - un cadavru? - apoi siluetele primilor stâlpi, dar dincolo de ei bezna era stăpână. Alături de el, Colin se căuta prin buzunare.

Ceva mai departe pâlpâi o flăcără, dar lumina ei rămase neînsemnată, apoi se stinse. Dunworthy porni către ea.

— Stați puțin, spuse Colin și aprinse lanterna. Aceasta îl orbi pe Dunworthy, făcând ca tot ce rămânea în afara fascicolului ei să fie la fel de întunecat ca și la intrare. Colin roti lumina de jur împrejurul bisericii, îndreptând-o spre zidurile pictate, pilonii solizi, podeaua denivelată. Lumina căzu și pe forma pe care Dunworthy o considerase un cadavru. Era un mormânt din piatră.

— E acolo, zise Dunworthy, arătând spre altar, iar Colin îndreptă imediat fasciculul lanternei într-acolo.

Kivrin îngenunchease lângă cineva care zăcea pe podea, în fața catapetesmei. Era un bărbat, observă Dunworthy când se apropiară mai mult. Picioarele și partea inferioară a corpului erau acoperite cu o pătură violetă, iar mâinile mari stăteau încrucișate la piept. Cu un tăciune, Kivrin încerca să aprindă o lumânare, dar aceasta arsesse până devenise un ciot inform de ceară și se stingea mereu. Păru recunoscătoare când Colin se apropie cu lanterna și îndreptă fasciculul asupra amândurora.

— Trebuie să mă ajutați cu Roche, spuse ea, clipind din cauza strălucirii. Se aplecă spre bărbat și vru să-i ia mâna. „Încă-l crede în viață”, gândi Dunworthy, însă ea continuă cu glas calm, netulburat: A murit azi dimineață.

Colin îndreptă lumina către cadavru. În fasciculul nemilos, mâinile încrucișate erau aproape la fel de violacee ca și pătura, însă chipul omului era deplin împăcat cu soarta.

— Ce a fost, vreun cavaler? întrebă Colin mirat.

— Nu. Un sfânt, îi răspunse ea și-și lăsă palma pe brațul rigid. Mâna ei era bătucită și însângerată, iar unghiile, murdare de pământ. Trebuie să mă ajutați.

— Pentru ce?

„Vrea să o ajutăm să-l îngroape”, gândi Dunworthy, „iar noi nu suntem în stare”. Bărbatul pe care ea îl numise Roche era un uriaș. Pesemne că părea pitică pe lângă el când trăia. Chiar dacă ar fi putut săpa un mormânt, nici toți trei n-ar fi reușit să-l care, iar Kivrin nu i-ar fi lăsat să-i lege o frânghie de gât și să-l târâie până în cimitir.

— Ce vrei să faci? întrebă Colin. Nu prea avem mult timp.

Nu aveau mai deloc. Era deja târziu și după căderea întunericului nu ar fi reușit să găsească drumul. Pe de altă parte, era greu de spus câtă vreme putea Badri să mențină poarta deschisă cu intermitențe. Vorbise de douăzeci și patru de ore, dar el însuși nu părea capabil să reziste mai mult de două ore și trecuseră deja opt. Apoi, pământul era înghețat, Kivrin avea coaste rupte, iar efectul aspirinei dispărea treptat. În frigul din biserică, Dunworthy începuse să tremure.

„Nu-l putem îngropa”, își zise el, privind-o pe Kivrin îngenuncheată, „dar cum să-i spun asta, dacă am sosit atât de târziu?”

— Kivrin, i se adresă el.

Ea atinse ușor brațul țeapăn.

— N-o să reușim să-l îngropăm, spuse ea cu glas calm, lipsit de orice expresie. A trebuit să o punem pe Rosemund în mormântul lui, după administrator... Ridică ochii spre Dunworthy. Azi dimineață am încercat să sap o groapă, dar pământul e prea tare. Am rupt hârlețul. I-am rostit slujba pentru morți și am încercat să trag clopotul.

— Te-am auzit, o asigură Colin. Așa te-am găsit.

— Trebuia să bat de nouă ori, explică ea, dar a trebuit să mă opresc, își duse mâna la piept, de parcă ar fi rețrăit durerile de atunci. Ajutați-mă să bat restul.

— De ce? se miră Colin. Nu cred că mai trăiește cineva să audă.

— N-are importanță, spuse Kivrin, uitându-se la Dunworthy.

— Nu avem vreme, spuse Colin. Curând se va întuneca, iar poarta e...

— Îl bat eu, o împacă Dunworthy. Se ridică. Tu stai acolo, porunci el, deși ea nu făcuse nici o încercare să se ridice. O să bat eu clopotul. Porni spre naos.

— *Se întunecă*, insistă Colin, alergând ca să-l ajungă din urmă, și fasciculul torței descrie un dans nebunesc pe

stâlpi și podea din cauza mișcării, și ați zis că nu știți cât vor ține rețeaua deschisă. Stați puțin.

Dunworthy deschise ușa, strângând în același timp din pleoape ca să-și ferească ochii de presupusul alb orbitor al zăpezii, însă de când stăteau în biserică se întunecase, cerul se acoperise de nori prevestitori de ninsoare. Traversă grăbit curtea bisericii, către clopotniță. Vaca pe care o văzuse Colin când intraseră în sat se strecură pe poartă și porni printre morminte, abia înaintând prin zăpadă mare.

— Ce rost are să batem clopotul dacă nu-l aude nimeni? întrebă Colin, oprindu-se ca să închidă lanterna, apoi reluându-și goana.

Dunworthy intră în clopotniță. Era întuneric și frig la fel ca și în biserică și duhnea a șobolan. Vaca își vârî capul înăuntru, iar Colin se strecură pe lângă ea și rămase lipit de peretele curbat.

— Ziceți mereu că trebuie să ne întoarcem la poarta de trecere, care se va închide și o să rămânem aici, spuse Colin. Ați spus chiar că nu vom avea timp s-o găsim nici pe Kivrin.

Dunworthy rămase nemișcat o clipă, obișnuindu-și ochii cu lumina și încercând să-și tragă sufletul. Mersese prea repede, și durerea surdă din piept îi revenise. Privi frânghia. Atârna deasupra capetelor lor în întuneric, având un nod unsuros la câteva zeci de centimetri de capătul zdrențuit.

— Pot să-l bat eu, întrebă Colin, privind în sus.

— Ești prea ușor.

— Ba nu, protestă el și sări să prindă frânghia. Se agăță de capătul ei, sub nod și atârână așa vreme de câteva secunde, după care coborî, dar frânghia abia se clinti, iar clopotul scoase un sunet slab, de parcă l-ar fi lovit cineva cu o pietricică. Greu mai e.

Dunworthy ridică brațele și se prinse de frânghia aspră. Era rece și firele desprinse îl înțepară la degete. Smuci brusc în jos, nefiind sigur că făcuse o treabă mai bună decât Colin, iar frânghia îi intră în carnea palmelor. *Bang*.

— Ce tare sună! se miră Colin, acoperindu-și urechile cu palmele și privind încântat în sus.

— Una, numără Dunworthy. Una și liber. Amintindu-și de americani, își îndoi genunchii și trase în jos de frânghie. Doi. Și sus. Și trei.

Se întrebă cum de reușise Kivrin să bată clopotul dacă o dureau coastele. Clopotul era cu mult mai greu decât își închipuise el, și sunetul părea să-i reverbereze în cap și în pieptul parcă încorsetat. *Bang*.

Își aduse aminte de doamna Piantini, îndoindu-și picioarele scurte și numărând pentru sine. Cinci. Nu-și dăduse seama cât de grea era activitatea asta. Fiecare smucitură părea să-i smulgă plămânii din piept. Șase.

Vru să se oprească pentru a se odihni, dar asta ar fi îndemnat-o pe Kivrin, care asculta din biserică, să-și închipuie că renunțase și că avusese intenția de a completa numărul de bătăi început de ea. Strânse mai bine de frânghie deasupra nodului și se rezemă o clipă de zidul din piatră încercând să mai alunge strânsoarea din piept.

— Vă simțiți bine? întrebă Colin.

— Da, răspunse el și trase atât de tare încât simți că i se desprind plămânii. Șapte.

N-ar fi trebuit să se proptească de zid. Era rece ca gheața. Asta îl făcu să tremure din nou. Se gândi la doamna Taylor, străduindu-se să termine Surpriza Chicago, numărând câte bătăi mai rămăseseră și făcând eforturi mari să nu cedeze bubuitului din propriile urechi.

— Termin eu, spuse Colin și Dunworthy îl auzi ca prin vis. Mă duc s-o chem pe Kivrin și facem împreună ultimele două bătăi. Tragem amândoi de frânghie.

Dunworthy clătină din cap.

— Fiecare trebuie să isprăvească ce a început, spuse el pe nerăsuflate și trase în jos. Opt. Nu trebuia să dea drumul frânghiei. Doamna Taylor îi dăduse drumul, iar clopotul se răsucise, iar frânghia liberă biciuise aerul ca un șarpe viu. Se încolăcise de gâtul lui Finch, cât pe ce să-l stranguleze. Neapărat trebuia să rămână agățat de ea, orice s-ar fi întâmplat.

Trase de ea în jos și se ținu de ea ca să fie sigur că va reuși să rămână în picioare, apoi o lăsă să se ridice.

— Nouă, făcu el.

Colin îl măsură încruntat.

— Ați făcut recidiva, nu? spuse el bănuitor.

— Nu, răspunse Dunworthy și eliberă frânghia.

Vaca băgase capul pe ușă. O împinse fără menajamente și plecă spre biserică.

Kivrin stătea tot îngenuncheată lângă Roche, ținându-l de mână.

Se opri în fața ei.

— Am bătut clopotul.

Ea se uită la el fără să reacționeze.

— Nu credeți că ar fi momentul să plecăm? interveni Colin. Se întunecă.

— Da, răspunse Dunworthy. Cred că e cel mai bine să... Amețeala îl prinse complet nepregătit; se împletici și aproape căzu peste cadavrul lui Roche.

Kivrin întinse mâna, iar Colin făcu un salt după el, fascicolul de lumină dansă nebunește pe pereți, dar reuși să-l apuce pe Dunworthy de braț. Colin ateriză pe un genunchi și pe podul unei palme și întinse cealaltă mână după Kivrin, însă ea sărise în picioare și bătea în retragere.

— Ești bolnav! Suna ca o acuzație, o condamnare. Ați luat ciuma, nu? spuse ea și vocea ei trăda pentru prima oară o oarecare trăire. *Adevărat!*

— Nu, spuse Dunworthy, e doar...

— A recidivat, o lămuri Colin, așezând lanterna în îndoitura brațului statuii, ca să-l poată ajuta pe Dunworthy să revină în picioare. Nu a dat nici o importanță avertismentelor mele.

— Am o viroză, explică Dunworthy, așezându-se cu spatele rezemat de statuie. Nu e ciumă. Amândoi am luat streptomicină și gamaglobulină. Nu putem contracta ciuma.

— I-am spus să nu tragă clopotul, protestă Colin golind sacul de pânză pe podea, apoi îl așeză pe umerii lui Dunworthy.

— Mai sunt aspirine?

— Trebuie să le luați la intervale de trei ore, și nu fără apă.

— Atunci adu-mi apă, se răsti Dunworthy.

Colin se uită la Kivrin, așteptând sprijin, dar ea stătea de cealaltă parte a cadavrului, măsurându-l pe Dunworthy cu un aer circumspect.

— Haide odată, făcu Dunworthy și Colin plecă în fugă, bocăniturile ghetelor lui răsunând puternic pe podeaua de piatră. Apoi se uită la Kivrin, care se trase un pas înapoi.

— Nu am ciură, spuse el. Viroză. Ne-am temut că ai fost expusă la ea înainte de plecare și că te-ai îmbolnăvit. Așa a fost?

— Da, răspunse ea și îngenunche lângă Roche. El m-a salvat, continuă ea și netezi pătura vișinie astfel că Dunworthy își dădu seama că era o mantie din catifea. Avea o cruce mare argintie brodată în centru. M-a ajutat să-mi înfrâng teama, continuă ea. Trase mantia peste pieptul lui, pe sub mâinile împreunate, însă mișcarea aceasta îi lăsa dezgolate picioarele, încălțate cu sandale total nepotrivite anotimpului.

Dunworthy luă sacul de pe umeri și-l drapă ușor peste picioare, apoi se ridică atent, ținându-se de statuie ca să nu cadă iarăși.

Kivrin atinse mâinile lui Roche.

— N-a vrut să mă lovească.

Colin reveni cu o găleată pe jumătate plină cu apă pe care părea că o luase dintr-o băltoacă. Respira precipitat.

— M-a atacat vaca! anunță el, luând în pumni apă murdară. Vărsă aspirinele în palma lui Dunworthy. Mai erau cinci tablete.

Dunworthy luă două, înghiți cu greutate apă și le întinse pe celelalte lui Kivrin. Ea le primi cu un aer solemn, încă așezată pe pardoseală.

— N-am găsit nici un cal, spuse Colin dându-i polonicul pentru apă lui Kivrin. Doar un catâr.

— Măgar, îl corectă ea. Maisry a furat poneiul lui Agnes. Îi înapoie polonicul și-și lăsa din nou palma pe mâna lui Roche. El a bătut clopotele pentru fiecare, pentru ca sufletele lor să ajungă în ceruri.

— Nu credeți că ar fi cazul să plecăm? șopti Colin. E aproape întuneric.

— Până și pentru Rosemund, continuă Kivrin, de parcă n-ar fi auzit. Era deja bolnav. I-am spus că nu mai e vreme, că trebuia să plecăm în Scoția.

— Acum chiar trebuie să plecăm, spuse Dunworthy, înainte de a se întuneca de-a binelea.

Ea nu se mișcă și nici nu dădu drumul mâinii lui Roche.

— M-a ținut tot așa când eram pe moarte.

— Kivrin, spuse Dunworthy, calm.

Ea își așeză mâna pe obrazul lui Roche, privindu-l o clipă, apoi se înalță în genunchi. Dunworthy îi întinse brațul, dar ea se ridică singură, ținându-se de o parte, și ieși din naos.

Ajunsă la ușă, se întoarse și privi înapoi.

— Înainte de a muri, el mi-a spus unde e locul de întâlnire, ca să pot merge înapoi în cer. M-a rugat să-l las și să plec, pentru a ajunge acolo înaintea lui, mai adăugă ea și ieși din biserică.

Capitolul 36

Ningea tăcut și pașnic, iar fulgii se așterneau pe armăsar și pe măgarul care așteptau la poarta cimitirului. Dunworthy o ajută pe Kivrin să urce pe cal, iar ea nu se mai feri de atingerea lui, așa cum se temuse el, dar după ce se așează în șa, se eliberă din strânsoarea lui și luă frâul. Imediat ce el își retrase mâinile, ea se lăsă moale în șa, ținându-se de coaste.

Dunworthy tremura din toate încheieturile, strângând din dinți ca să nu-l vadă sau audă Colin. Încercă de trei ori până să încalce măgarul, și după aceea crezu că se va prăbuși imediat.

— O să conduc eu catârul, spuse Colin privindu-l dezaprobat.

— Nu e vreme, îl contrazise Dunworthy. Se întunecă. Călărește cu Kivrin.

Colin duse armăsarul până la poartă, folosi un pervaz și urcă în spatele fetei.

— Mai ai locatorul? Întrebă Dunworthy, încercând să dea pintenii măgarului fără să cadă.

— Știu eu drumul, îl lămurii Kivrin.

— Îl am, spuse Colin și-l ridică în aer. Și lanterna. O aprinse, apoi roti fasciculul prin cimitir, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu au uitat nimic. Abia acum păru să observe mormintele.

— Aici i-ați îngropat pe toți? Întrebă el, rămânând cu lanterna îndreptată asupra mormanelor de pământ acoperite de zăpadă.

— Da.

— Au murit de mult?

— Nu, răspunse ea, întorcând armăsarul și pornind la deal.

Vaca îi urmă o parte din drum, legănându-și ugerul umflat, apoi se opri și începu să mugească implorator. Dunworthy aruncă o privire înapoi. Animalul mugi fără convingere, apoi coborî dealul, îndreptându-se spre sat.

Ajunseră aproape de coama dealului, iar ninsoarea se mai liniștise, în vreme ce continua la fel de intens în sat. Mormintele erau complet albe. Biserica rămăsese o umbră, iar clopotnița se mistuise cu totul.

Kivrin nici nu catadicsi să arunce o privire în urmă. Mână calul înainte, stând foarte dreaptă și avându-l pe Colin în spatele ei, care nu se ținea de talia ei, ci de oblâncul înalt al șeii. Zăpada cădea temeinic, apoi începu să fulguiască și când ajunseră în desișul pădurii ninsoarea se opri aproape cu totul.

Dunworthy urmă calul, încercând să mențină același ritm alert și să nu cedeze febrei. Aspirina nu dădea rezultate – luase tabletele cu prea puțină apă – și simțea cum febra începe să-l domine, fiindcă deja pădurea devenise o umbră neclară, la fel și spinarea ciolănoasă a măgarului, sau vocea lui Colin.

Acesta îi vorbea cu însuflețire lui Kivrin despre epidemie și după cum o prezenta el, aducea cu un soi de aventură.

— Au declarat carantină și trebuia să plecăm la Londra, dar eu n-am vrut. Țineam s-o văd pe mătușa Mary. De aceea m-am strecurat pe lângă barieră, dar un paznic m-a zărit și a strigat: „Hei, tu de colo! Stai!” și a început să mă fugărească, însă eu am luat-o pe o stradă și m-a pierdut pe o alee lăturalnică.

Se opriră, iar Kivrin și Colin descălecară. Colin își scoase fularul, iar ea își ridică haina devenită scoarță din cauza sângelui închegat și îl legă în jurul coastelor. Dunworthy știa că durerea era mai mare decât crezuse el și că ar trebui cel puțin să o ajute, dar se temea că dacă descăleca nu va mai reuși să urce pe măgar.

Cei doi încălecară din nou, Kivrin ajutându-l de astă dată pe băiat, după care porniră la drum, încetinind ritmul la fiecare cotitură și potecă apărută în cale pentru a verifica poziția. Colin era mai tot timpul aplecat asupra cadranului și dădea indicații, iar Kivrin confirma din cap.

— Aici am căzut de pe măgar, spuse Kivrin când opriră în dreptul unei întretăieri de drumuri. În chiar prima noapte.

Mi-era foarte rău. Am crezut că nimerisem pe mâinile unui tâlhar.

Ajunseră la o altă bifurcație. Ninsoarea încetase, dar norii erau grei și întunecați. Colin trebui să aprindă lanterna ca să vadă indicațiile de pe locotor, apoi arată drumul care cobora spre dreapta, urcă iar pe cal și continuă să-și povestească aventurile.

— Domnul Dunworthy a zis: „Ați pierdut localizarea”, și după aceea s-a dus țintă peste Gilchrist și amândoi au căzut jos, relate Colin. Gilchrist se purta de parcă ar fi făcut totul dinadins, și nu voia nici măcar ajutor ca să-l acopăr. Tremura cât cuprinde și avea temperatură, de aceea eu îl strigam mereu pe domnul Dunworthy, dar el nu mă auzea. Iar Gilchrist o ținea pe-a lui: „Te fac direct răspunzător!”

Începu din nou să fulguiască, iar vântul se înteti. Tremurând, Dunworthy se agăță de coama aspră a măgarului.

— Nu voiau să-mi spună *nimic*, tocmai povestea Colin, de aceea, când am încercat să intru ca s-o văd pe mătușa Mary m-au luat cu „Nu dăm voie copiilor în spital”.

Mergeau împotriva vântului, iar fulgii izbeau mantia lui Dunworthy în valuri înghețate. Se aplecă în față până când ajunse aproape una cu gâtul măgarului.

— Și a apărut doctorul, continuă Colin, și a început să-i soptească asistentei, dar eu mi-am dat seama că murise.

Dunworthy simți o împunsătură de tristețe, de parcă ar fi auzit relatarea aceasta pentru prima oară. „Of, Mary”, gândi el.

— Eu nu știam ce să fac, spuse Colin, așa că am rămas acolo, iar doamna aia, Gaddson, nesuferită ființă, a apărut și s-a apucat să-mi citească din Biblie, cică ar fi voința Domnului. Nici nu-ți închipui cât o urăsc! rosti el pe un ton violent. E singura care ar fi meritat să ia gripa!

Vocile lor începură să răsunе, inflexiunile căpătând ecou, venind uneori parcă din pădure, astfel încât să nu-i poată înțelege. Apoi, ciudat, sunetele clincheniră din ce în ce mai limpezi în aerul înghețat și-și închipui că putea fi auziți tocmai de la Oxford, peste șapte sute de ani.

Pe neașteptate, Dunworthy avu senzația că Mary nu murise, că aici, în acest an cumplit, în acest secol care era mai rău decât în altele zece, ea nu murise, și i se păru o binecuvântare mai presus decât avea dreptul să spere.

— Și atunci am auzit clopotul, spuse Colin. Domnul Dunworthy a zis că tu cereai ajutor.

— Adevărat, recunosc Kivrin. N-o să meargă. Are să cadă.

— Ai dreptate, aprobă Colin și Dunworthy își dădu seama că amândoi descălecaseră din nou și stăteau alături de măgar, Kivrin ținând frâul acestuia.

— Trebuie să vă punem pe cal, spuse Kivrin, luându-l pe Dunworthy de talie. O să cădeți de pe măgar. Haideți. Coborâți. Vă ajut eu.

Trebură să-l susțină amândoi pentru a coborî, iar Kivrin se întinse atât încât el își dădu seama că mișcarea trebuie să fi fost cumplit de dureroasă. Colin aproape că-l ridică în aer de unul singur.

— Aș vrea să stau jos o clipă, spuse Dunworthy, stăpânindu-și cu greu clănțănitul dinților.

— *Nu avem timp*, spuse Colin, dar cu toate acestea îl ajutară să ajungă la marginea drumului și-l rezemară de o stâncă.

Kivrin băgă mâna sub haină și scoase trei aspirine.

— Uitați. Luați-le, spuse ea și i le întinse.

— Erau pentru tine, refuză Dunworthy. Durerile de coaste...

Ea îl privi netulburată, fără să zâmbească.

— N-o să pățesc nimic, zise ea și plecă să lege armăsarul de un tufiș.

— Vreți apă? interveni Colin. Aș putea face foc să topesc zăpadă.

— Nu-i nevoie, îl refuză Dunworthy. Luă tabletele în gură și le înghiți.

Kivrin mai aranjă scările, dezlegând curelele din piele cu o pricepere de invidiat. Le înnodă și reveni lângă Dunworthy pentru a-l ajuta să se ridice.

— Gata? întrebă ea, luându-l de braț.

— Da, afirmă Dunworthy și încercă să stea în picioare.

— Mare greșeală am făcut, constată Colin. N-o să-l mai putem urca pe cal. Reușiră totuși, punându-i piciorul într-o scară și mâinile în jurul oblâncului, apoi împingându-l, până când, într-un târziu Dunworthy îi ajută și el, întinzându-i mâna lui Colin să urce în fața lui.

Nu mai tremura, dar nu știa dacă acesta era un semn bun, iar când porniră din nou la drum, Colin reluând povestea de unde rămăsese, Dunworthy se rezemă de băiat și închise ochii.

— De aceea m-am hotărât ca după ce termin școala să merg la Oxford să devin specialist în istorie, ca tine. Dar nu vreau să mai revin în epoca asta, ci pe vremea cruciadelor.

Rezemat de Colin, Dunworthy îi ascultă pe amândoi flecărind. Se întuneca, se găseau în Evul Mediu, într-un codru, doi infirmi și un copil, iar Badri, un alt infirm, încerca să mențină rețeaua deschisă, deși îl pândeau primejdia de a face o recidivă. Cu toate acestea, nu reuși să trăiască nici un moment de teamă sau de îngrijorare. Colin avea locatorul și Kivrin cunoștea drumul. Nu aveau să pățească nimic.

Chiar dacă nu vor găsi poarta și rămâneau prizonieri aici, chiar dacă Kivrin nu l-ar fi iertat, totul se va rezolva. Îi va duce în Scoția, unde ciuma nu ajunsese. Colin va scoate din sacul lui cu minuni un cârlig de prins pește și o tigare și vor prinde păstrăvi și somon, vor mânca și poate se vor întâlni chiar cu Basingame.

— Am văzut lupte cu săbii în jocuri video și știu cum să mân un cal, afirmă Colin, apoi exclamă: *Stați!*

Colin smuci de hături înapoi și puțin în sus, iar armăsarul se opri cât pe ce să intre în dosul măgarului. Acesta se opri pe neașteptate. Ajunseseră pe culmea unui delușor. La poalele lui se vedea o băltoacă înghețată și un șir de sălcii.

— Dați-i piteni, spuse Colin, dar Kivrin descăleca deja.

— N-o să meargă mai departe, explică ea. A mai făcut așa. M-a văzut când am sosit. Multă vreme am crezut că m-a găsit Gawyn, dar de fapt a fost Roche. Scoase frâul din

frânghie peste capul măgarului, iar acesta țâșni imediat pe poteca îngustă.

— Vrei să mergi călare? o întrebă Colin, care se și dădu jos.

Ea clătină din cap:

— Durerile sunt mai mari când tot încalec și descalec decât la mersul pe jos. Privi apoi către dealul din depărtare. Vegetația urca doar până la jumătatea pantei, astfel că în jumătatea superioară el era alb. Ninsoarea încetase, deși Dunworthy nu-și dăduse seama de asta. Norii se risipeau, iar în spărturile apărute, cerul avea o culoare albastru palid.

— A crezut că sunt Sfânta Ecaterina, spuse Kivrin. M-a văzut când am apărut, așa cum vă temeai că se va întâmpla. Și-a închipuit că fusesem trimisă de Dumnezeu să-i ajut în ceas de nevoie.

— Așa a și fost, nu? spuse Colin, apoi trase stângaci de frâu și armăsarul porni să coboare dealul, în vreme ce Kivrin rămase pe jos. Merita să vezi nenorocirea din celălalt sat prin care am trecut. Cadavre peste tot, nu cred că i-a ajutat cineva din afară.

Îi întinse frâul lui Kivrin.

— Eu dau o fugă să văd dacă rețeaua este deschisă, o anunță el și se îndepărtă. Badri urma să o deschidă la intervale de două ore. Pătrunse în desiș și dispăru imediat.

Kivrin opri armăsarul la poalele dealului și-l ajută pe Dunworthy să coboare.

— Am face mai bine să-i scoatem șaua și căpăstrul, recomandă el. Când l-am găsit, era încurcat într-un tufiș.

Desfăcură împreună chinga harnașamentului și dădură jos șaua. Kivrin dezlegă frâul și întinse mâna să-l mângâie pe creștet.

— N-o să pățească nimic, spuse Dunworthy.

— Sper.

Colin apăru exploziv dintre sălcii, scuturând zăpada de pe crengi.

— Poarta nu e deschisă.

— Va fi, curând, îl liniști Dunworthy.

— Luăm calul cu noi? Întrebă Colin. Țin minte că istoricii nu au avut voie să aducă nimic din trecut. Dar ar fi grozav dacă am putea să-l luăm. L-aș călări dacă plec în cruciadă.

Dispăru la fel cum sosise prin desiş, împrăştiind zăpadă în toate părţile.

— Haideţi, oameni buni, s-ar putea deschide în orice clipă.

Kivrin încuviinţă din cap, apoi trase o palmă răsunătoare peste crupa calului. Acesta se îndepărtă câţiva paşi, se opri şi privi spre ei întrebător.

— Haideţi, îi îndemnă Colin din desiş, dar Kivrin rămase nemişcată. Îşi duse palma la piept.

— Kivrin, spuse el, vrând să o ajute.

— Mă descurc, spuse ea şi se răsuci ca să dea la o parte ramurile încâlcite ale desişului.

Sosise deja crepusculul. Văzut printre crengile întunecate ale stejarilor, cerul era albastru-levănţică. Colin tocmai târa un buştean către mijlocul luminişului.

— Asta dacă am ratat deschiderea cu câteva minute şi va trebui să aşteptăm aproape două ore, îi lămuri el.

Parcă recunoscător, Dunworthy se şi aşeză.

— De unde aflăm cum trebuie să stăm când se deschide poarta? o întrebă Colin pe Kivrin.

— Vom vedea condensul, explică ea. Se apropie de stejar şi se aplecă să îndepărteze zăpada de la rădăcină.

— Dar dacă se face întuneric?

Ea se rezemă de copac, şi îşi muşcă buzele când se lăasă în jos.

Colin se aşeză între ei.

— N-am adus chibrituri, aşa că nu putem face focul.

— Nu-i nimic, spuse Dunworthy.

Colin aprinse lanterna, apoi o stinse:

— Cred că ar fi bine să fac economie, în caz că se întâmplă ceva.

Printre sălcii se auziră nişte foşnete. Colin sări în picioare.

— Cred că începe, exclamă el.

— Nu, e calul, spuse Dunworthy. Mănâncă.

— Aha, zise Colin și se așeză la loc. Nu credeți că poarta s-a deschis și n-o vedem noi din cauza întunericului?

— Nu, răspunse Dunworthy.

— Poate că Badri s-a îmbolnăvit iar și nu poate ține poarta deschisă, comentă Colin, mai curând visător decât speriat.

Așteptară. Cerul se întunecă, devenind violet-albăstriu, iar stelele începură să răsară, Colin se așeză pe buștean, alături de Dunworthy și se apucă să vorbească despre cruciade.

— Știi totul despre Evul Mediu, se adresă el lui Kivrin, de aceea sper să mă ajuți pentru a fi pregătit. Înțelege, să mă înveți anumite lucruri.

— Nu ești îndeajuns de mare. E foarte primejdios.

— Știu. Dar, serios, vreau să ajung acolo. Trebuie să mă ajuți, te rog.

— Nu e ceea ce-ți închipui.

— Mâncarea e scârboasă? Am citit în cartea pe care mi-a dat-o domnul Dunworthy că oamenii mâncau carne stricată și lebede și alte chestii.

Kivrin își privi mâinile îndelung înainte de a răspunde moale:

— Mai toată mâncarea a fost groaznică, dar am avut parte și de lucruri minunate.

„Lucruri minunate”. Se gândi la Mary, stând rezemată de poarta de la Baliol, vorbind despre Valea Regilor, afirmând: „N-o să uit niciodată asta”. „Minunate lucruri”.

— Dar varză de Bruxelles aveau? întrebă Colin. Mâncau așa ceva în Evul Mediu?

Lui Kivrin îi veni să râdă.

— Nu cred că au descoperit așa o delicată.

— Bravo! exclamă Colin și sări în sus. Ați auzit? Cred că începe. Sună ca un clopot.

Kivrin își înălță capul și ascultă.

— Clopotele băteau când am sosit și eu, preciză ea.

— Haideți, îi chemă Colin și-l trase pe Dunworthy în picioare. Nu auziți?

Era dangătul unui clopot, slab și îndepărtat.

— Vine din direcția aceea, spuse Colin și țâșni spre marginea luminișului. Veniți!

Kivrin își propti palma de pământ să se sprijine și se ridică în genunchi. Fără să vrea, o duse pe cealaltă la coaste.

Dunworthy îi întinse mâna, însă ea ignoră gestul.

— Pot și singură, spuse ea încet.

— Știu, zise el și lăsă brațul jos.

Ea se ridică precaută, ținându-se de trunchiul aspru al stejarului, se îndreptă și plecă de lângă el.

— Am totul pe înregistrator, explică ea. Tot ce s-a întâmplat.

„La fel ca și John Clyn”, gândi el, privind părul ci încâlcit și fața murdară. „Un istoric adevărat, care scrie într-o biserică pustie, înconjurat de morminte”. *„Iar eu, văzând atâtea nenorociri, am încredințat pergamentului toate întâmplările la care am fost martor. Pentru ca lucrurile care merită memorate să nu dispară odată cu timpul.”*

Kivrin își întoarse mâinile cu palmele în sus și-și privi încheieturile.

— Părintele Roche, Agnes și Rosemund și toți ceilalți, rosti ea. Am totul aici.

Își plimbă degetul în dosul antebrațului, închipuind o linie.

— *Io sui ici en lui damo ano*, spuse ea încet. Sunteți aici în locul prietenilor pe care îi iubesc.

— Kivrin! o trezi Dunworthy din visare.

— Haideți! spuse Colin. Începe. Nu auziți clopotul?

— Ba da, zise Dunworthy. Așa interpreta și doamna Piantini ca tenor, la piesa „Când va veni Mântuitorul”.

Kivrin se apropie și rămase alături de Dunworthy. Își împreună mâinile, de parcă s-ar fi rugat.

— Îl văd pe Badri! exclamă Colin. Își făcu mâinile pâlnie la gură. N-a pățit nimic! strigă el. Am salvat-o!

Clopotul-tenor al doamnei Piantini răsună, iar celelalte îi ținură isonul pline de vioiciune. Aerul începu să sclipească precum fulgii de zăpadă în lumină.

— Nemaipomenit! se extazie Colin, a cărui față radia de fericire.

Kivrin îl prinse pe Dunworthy de mână și îl ținu strâns.

— Știam că veți veni, spuse ea, în timp ce poarta de întoarcere se deschidea.